Nick Carter

Amerikas største Opdager.
New York - London E.C. - Dresden. Paris. Trykt og Forlag hos A. Eichler.
Generalrepræsentanter for Skandinavien: Andersen & Westi, Kjøbenhavn B, Helgolandsgade 15, Tel.-Nr. 7741.

Udkom ugentlig 1908-09 med nr. 1-78.

Foto efter eksemplarer i privat eje.

Omslag mangler.

Mere om serien på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0148/sknr148293.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

3

Doktor Quartz gjort uskadelig.

I Dødsfjendens Magt.

„Det gør mig virkelig ondt, min dyrebare Hr. Carter, men jeg kan ikke skjule Sandheden for Dem. Efter alle Solemærker at dømme har De tabt Spillet og er nu paa Naade og Unaade i Deres meget hengivne Doktor Quartz' Magt".

„Det ser i al Fald saadan ud," svarede Nick Carter roligt: „De har Trumferne paa Haanden og jeg har tabt saa afgjort som aldrig før!"

Det forekom selv Nick Carter utroligt, og dog var det en Kendsgærning; han, der ellers var berømt og beundret for sin Forsigtighed, havde glemt at se sig for et eneste, lille Øjeblik, og det havde været tilstrækkeligt for hans Fjende til at overrumple ham.

Det Sted, hvor Nick Carter havde lidt et af sit Livs forsmædeligste Nederlag, var lige saa besynderligt som usædvanligt.

Det var en halvt forfalden Rønne, hvori en gammel Mand, der hed Lorbert Malgar, i en Aarrække havde ført en uværdig menneskesky Tilværelse.

Han havde levet som Eneboer og beskæftiget sig med Falskmøntneri. I Modsætning til de moderne, amerikanske Børsherrer og Handelsfyrster, som bedrager det langmodige Folk for Millioner, og som lever et Liv i Overflod paa de fattige Arbejderklassers Bekostning, havde han kun givet sig af med Smaatterier, idet han havde efterlavet Skillemønt og bragt den i Omløb.

Paa denne Maade havde Gamlingen levet, til han en skøn Dag gjorde Doktor Crystals Bekendtskab. Crystal var en Elev af den berygtede Doktor Quartz, som senere ogsaa gjorde sin Opvartning hos den gamle, der til sidst maatte bøde med Livet for den Ære, at han havde lært de to Doktorer at kende.

I denne Rønne var det altsaa, at Nick Carter — den navnkundige Opdager fra New York — havde lidt et beskæmmende Nederlag.

Fra Rønnens Tag hang der et stærkt Tov ned. Dets ene Ende var dannet som en Løkke og laa om Halsen paa en Mand, der sad bastet og bunden paa en Stol.

Skønt hans Stilling var baade ubehagelig og farlig, tvang han sig dog til at smile.

Manden var Doktor Crystal — Nick Carter havde taget ham til Fange, bundet ham paa Hænder og Fødder,

anbragt ham paa Stolen og lagt ham Strikken om Halsen.

Men derefter var der indtruffet en skæbnesvanger Forandring i Tingenes Tilstand, og nu var det Nick Carter, der laa bunden paa Gulvet for Fødderne af ham, der kort forinden havde været i hans Magt.

Nick Carter var bleven fangen ved Anvendelse af en Lasso. Lige i det Øjeblik, da Nick Carter havde været beskæftiget med at fjærne Løkken fra sin Fanges Hals, hørtes der henne fra Rønnens Dør en Lyd, som mindede om en Slanges Hvislen, og inden Opdageren var bleven klar over, hvad det var, der skete, følte han en Lassoslynge om sin Hals, mens han med uimodstaaelig Kraft kastedes om paa Gulvet.

Det var ikke gaaet Opdagerens eneste Ledsager — Fangevogter Price fra det nærliggende Fængsel i Dannemora — et Haar bedre.

Han, der var en kraftig, undersætsig Mand, havde forenet sig med Opdageren for atter at fange Doktor Quartz, der to Dage i Forvejen var flygtet fra Fængslet, hvor han havde været indespærret som en vanvittig, der var farlig for sine Omgivelser.

Det var lykkedes Nick Carter og Price ikke alene at finde Forbryderens, men ogsaa han Hjælpere Zanonis og Crystals Spor.

Crystal havde paa Grund af en hel Del Mord siddet arresteret i Fængslet i Kansas-City, men det var lykkedes ham at undvige ved at bestikke sin Fangevogter.

Den unge smukke Kvinde Zanoni havde iværksat sin Flugt paa en mærkværdigere Maade. Hun var oprindelig indespærret i Dannemora, men da hun tilsyneladende led af Stivkrampe, blev hun indlagt paa en berømt Læges Nerveklinik. Her hypnotiserede hun sine Vogtere og flygtede.

Nick Carter og hans Hjælper Price overraskede Doktor Crystal, der havde været dumdristig nok til at gennemstrejfe Omegnen, forklædt som den gamle Malgar.

Nick Carter havde truet Doktor Crystal med at ville klynge ham op i hans egen Slynge — en saakaldt „Bøddelstrikke" — og derved aftvunget ham en meget troværdig Tilstaaelse, som gik ud paa, at Doktor Quartz træt og overanstrængt havde taget Ophold et Sted, hvor næppe nogen vilde falde paa at søge ham — nemlig i New Yorks Gældsfængsel.

Her kan velstaaende Fanger meget godt føre et helt Slaraffenliv og er naturligvis sikrede mod enhver Efterforskning.

Nick Carter havde netop været i Begreb med at føre Doktor Crystal bort med sig, da han og Price blev overmandede af de Personer, som de troede langt borte.

De havde ikke alene brugt Lassoen men ogsaa et mærkeligt Kasteskyts, der bruges meget af Patagoniere: En Læderrem, der er omtrent en Meter lang og har en Sten fastgjort i hver Ende.

Naar en saadan Rem med øvet Haand kastes ud og rammer Ofret i Hovedet, vil det ufravigelig falde til Jorden.

Ikke blot et Menneske, men ogsaa en Hest eller en Bøffel maa styrte ved Slaget. Den stakkels Price blev truffet saa haardt i Tindingen af den ene Sten, at han nu laa som død paa Gulvet.

Et ungt Par stod foran den fangne Opdager. Manden var en kraftig bygget Fremtoning, hvis Holdning og Ansigtstræk tydede paa stor Virkelyst, og i hvis Øjne det luede koldt af ubarmhjærtig Grusomhed. Den unge Kvinde ved hans Side var slank og smidig som en Tiger, og tilmed henrivende smuk. Men ogsaa hendes dybe, mørke Øjne var onde. Det var Doktor Quartz og hans Yndlings-Elev, Zanoni.

De var dog ikke trængt ind i Rønnen alene. Fire farvelig klædte Mænd var fulgte med dem.

Skønt Tusmørket var indtraadt og der ikke mere var lyst inde i Hytten, saas det dog let, at deres Ansigter havde et fremmedartet Præg. Huden var brun. Disse Mænd var Indere og dannede Zanonis Livvagt. De hang ved hende med en sand Hundetroskab, var paa hendes Bud altid rede til at udføre de grusomste Rædselsgærninger.

De fire brune Fyre sad rolig paa en Art Kiste, mens de holdt fast i de Lassoer, som omslyngede Nick Carter og Price.

I Kisten laa Liget af den gamle Eneboer og Falskmøntner Lorbert Malgar.

Eneboeren havde for gode Ord og høj Betaling lade sig overtale til at huse Forbryderparret, og som

Tak herfor havde Zanoni i et belejligt Øjeblik gennemboret ham med en lang, tveægget Dolk.

Da Nick Carter var bleven kastet omkuld ved Lassoens Hjælp, traadte Doktor Quartz hastig til.

Ham var det, der havde tiltalt Opdageren med de haanende Ord.

„Naa, kære Carter!“ vedblev Doktoren:

„Har De i Sinde at foretage nogen Undersøgelse af, hvorledes Bladet har kunnet vende sig saa pludseligt?“

„Deres Spot rører mig ikke, Doktor!“ svarede Opdageren og maalte sin Modstander med et frygtløst Blik: „De ved bedst selv, hvor stor Interesse jeg nærer for Dem.“

„Ja, min kære Carter, det er farligt for Sundheden at stikke sin Næse altfor dybt ind i andres Forhold — det har De vel nu faaet Erkendelsen af?“

„Det ser ganske vist saadan ud, Doktor Quartz, men Enden er ikke endda!“ svarede Opdageren uforfærdet.

„Det skal vi ikke skændes om! Jeg har min egen Mening om den Sag. I al Fald er jeg glad ved at se Dem for mine Fødder. Hahaha! Den alvidende Nick Carter, Mulberry Streets Lys, ved ikke en Gang, hvordan han er løben i Fælden!“

„De tager fejl, Doktor, jeg ved desværre altfor godt, hvordan det kunde ske. Det var kun, fordi jeg et Øjeblik glemte min tilvante Forsigtighed. Jeg giver Dem mit Ord paa, at havde jeg opdaget Deres Nærværelse blot et Minut tidligere, havde jeg ikke betænkt mig paa at optage Kampen med Dem og Deres brune Drabanter, og jeg kan forsikre Dem om, De vilde nu have ligget bunden for mine Fødder!“

„De glemmer, min kære Carter, jeg flere Gange har vist Dem, at jeg er Dem en jævnbyrdig Modstander!“

„Sandt nok! Derfor vilde mit første Skud sandsynligvis ogsaa gælde Dem — og De ved jo af Erfaring, at jeg yderst sjælden skyder fejl.“

„Og hvad havde De saa gjort med mig?“ spurgte Zanoni.

Nick Carter saa med Afsky paa den fortryllende Kvinde:

„Jeg havde hidtil agtet Kvinden i Dem, Zanoni, men denne Gang vilde sikkert min næste Kugle have strakt Dem til Jorden.“

„Min kære Carter, lad os dog ikke spilde Tiden med at tale om Ting, som muligt kunde være skete, hvis De havde faaet Tid og Lov til at handle, som De vilde. Jeg forstaar saa godt, det er mindre behageligt efter en saa god anvendt Dag at se hele sit Arbejde tilintetgjort.

Allerede ved Solens Opgang kom De her til Rønnen sammen med Price. De havde begge tilladt Dem den elskværdige Spøg at gaa forklædte her omkring som geologiske Professorer.

De gav Dem til at bearbejde Væggen i et forladt Stenbrud, en barnlig Fornøjelse forøvrigt!

Saa kom der en Mand hen til Dem, som De — til Deres egen Skade — antog for at være Malgar, som ejede Rønnen her. Desværre laa allerede paa den Tid det gamle Fjols død i Kisten der, og det var min Ven Crystal, der — forklædt — talte til Dem. Da De jo aldrig havde set den gamle Eneboer og kun sjældent Doktor Crystal, var Deres Vildfarelse jo tilgivelig, selv om De ogsaa er Mulberry Streets Lys, ikke sandt?

I Modsætning til Dem lod „Gamlingen“ sig ikke narre. Ganske vist genkendte han hverken Dem eller Price, men han vejrede dog Opdagere i Dem. Han gik derfor hen og betroede mig sin Mistanke. Naa, jeg tænkte, at min Ven Carter virkelig vilde gaa i Fælden, forsøge paa at trænge ind i Hytten og der gøre Bekendtskab med vor omhyggelig lavede „Bøddel-Strikke“.

Men den store Opdager overgik sig selv i Snedighed, han gravede en Gang under Hytten og trængte sig op gennem Gulvet. Nu sendte jeg Crystal i Forvejen for at se efter, om Strikken havde arbejdet godt, hvad den altsaa desværre ikke havde. For at redde ham, i Fald Sagen ikke skulde gaa efter Ønske, gav jeg ham et Brev med — og se — da Nick Carter opdagede at Brevet virkelig var fra mig, gik han vrkeligt i Vandet!

Selvfølgelig fulgte baade Zanoni med hendes tro Livvagt og jeg efter ham i kort Afstand, og vi traf vor Ven Carter saa stærkt optaget med at faa sin Fange klynget op, at han slet ikke hørte vort iøvrigt ogsaa ganske lydløse Komme. Hvad der saa skete, har De jo nok nu, min gode Carter, faaet ret stærkt at

føle. Vore fire Mænd er dygtige Lassokastere og gjorde ikke deres Ry til Skamme.

Hvad har De nu at bemærke, højstærede Hr. Carter?"

„Jeg kan kun gentage, at jeg ved egen Skyld er kommen i denne uheldige Stilling," svarede Opdageren roligt: „Jeg burde have passet bedre paa — men Brevets Indhold forekom mig saa troværdigt —"

„Aha! Saa er den store Opdager altsaa virkelig gaaet lige paa Hovedet i Vandet," udbrød Doktor Quartz og lo: „Hvad vædder vi, De troede paa Brevet?"

„Det vil jeg ikke sige, men Skrivelsen syntes mig vigtig nok at lægge Mærke til. Den Ide at unddrage sig Eftersøgelse ved at lade sig indespærre i Gældsfængslet, forekom mig at være en Doktor Quartz værdig!"

„Meget smigrende for mig," svarede Doktoren spotsk og bukkede: „Men hvad tror De iøvrigt, jeg nu har i Sinde at foretage mig med Dem?"

„Det har jeg ærlig talt ikke nogen Mening om," svarede Opdageren med et roligt Smil.

„Saa skal jeg saamænd fortælle Dem det. De husker vel, at jeg en Gang for længe siden — i Kansas-City — fortalte Dem, at jeg ejer en lille Ø i det stille Hav, og at jeg der har indrettet mig et fuldstændigt Laboratorium. Jeg sagde Dem ogsaa den Gang, jeg havde i Sinde at trække mig tilbage til min Ø, saa snart jeg havde afgjort mit Mellemværende med mine Venner her.

Nu er Øjeblikket kommet," fortsatte Doktor Quartz med hævet Stemme og med et djævelsk Smil om Læberne. Han tilføjede i en bidende, spotsk Tone:

„Herved indbydes den berømte Opdager Nick Carter til med eller mod sin Vilje at følge mig paa Rejsen til den henrivende Ø, hvor han skal være Forsøgs-Genstand for mine Studier!"

Hvor stærke Nerver Nick Carter end havde, og hvor uforfærdet han ellers var, kunde han dog ikke undertrykke en let Gysen, da han mødte den forbryderiske Doktors Blik og forstod, at her ikke var Tale om nogen tom Trusel.

I det Øjeblik gik det op for Nick Carter, at hans Skæbne var beseglet, hvis der ikke skete et Mirakel.

Forsvunden.

Der var nu gaaet en Uge, siden Nick Carter var bleven tagen til Fange.

I hans lille, smukke Villa tæt ved New Yorks „Central-Park" var han dybt savnet af sine Hjælpere, hans Fætter Chickering Carter, den unge Patsy Morphey og Japaneren Ten Itchi. Dybest bevæget var dog Frk. Ida Carter, Chicks Søster. Det var dem alle saa underligt, at „Mesteren" stadig var borte.

Der var trist i Arbejdsværelset, ja, i hele Huset.

Det var første Gang, Nick Carter havde forladt dem uden senere at give Livstegn fra sig. I Begyndelsen havde det været ganske uudholdeligt, men den trofaste Kreds havde omsider trøstet sig med, at Mesteren nok vidste, hvad han gjorde og var Mand for at passe paa sig selv.

Men da den ene Dag gik efter den anden, uden at de derhjemme hørte noget fra ham, blev de paany baade urolige og bedrøvede ved Tanken om, at der kunde være hændet deres forgudede „Mester" noget ubehageligt.

Tilsidst forsøgte Chick og Ida paa egen Haand — for ikke yderligere at ængste Patsy og Ten Itschi — at faa opsporet, hvor Nick Carter var bleven af. Men da deres Anstrængelser var frugtesløse, maatte de indvie de to unge Mænd i deres Sorg.

Alt hvad man vidste, var, at Nick Carter var kørt bort sammen med Slutteren fra Fængslet i Dannemora.

Chick havde talt med Politiinspektør Mac Clusky og af ham faaet at vide, at Nick Carter var paa Jagt efter Zanoni og Doktor Crystal, og ved et Besøg hos Fængselsdirektøren i Dannemora fik Chick Underretning om, at Opdageren og hans Ledsager ogsaa var ude efter den der fra Fængslet forsvundne Doktor Quartz.

Det var straks klart for Nick Carters Hjælpere, at Mesteren maatte have fundet dem, han søgte efter, og at han paa en eller anden Maade var bleven deres Fange. Maaske var Opdageren og hans Ledsager ubarmhjærtigt bleven myrdede, og deres Lig gravede ned.

Derfor havde Ida og Chick forenet sig med Patsy og Ten Itchi, og nu holdt de „Raad" for at tage Bestemmelse om, hvad der skulde gøres. De maatte se at

faa at vide, hvad der var foregaaet med deres kære Mester.

„Ser I!“ udbrød Chick, der altid ledede de andre, naar Mesteren var rejst: „Det er min Mening, at vi skal søge efter Nick i samlet Trup og ikke arbejde hver for sig. Jeg ved godt, at I til Punkt og Prikke vil følge mine Befalinger, men den Sag, vi nu har at gøre med, er af en saa alvorlig Natur, at jeg foretrækker at handle i Samraad med Jer og ikke af egen Magtfuldkommenhed“.

„Saafremt jeg er rigtig underrettet, forsvinder alle Spor fra det Øjeblik, da Nick gik hjemmefra i Selskab med Price, som jeg ved er en paalidelig og grundhæderlig Mand,“ sagde Ida bedrøvet: „Price kom i hvert Fald for at fortælle Nick, at Quartz var undvegen. Den Gang vidste Nick allerede, at Zanoni var flygtet fra Nervekliniken ved Doktor Crystals Hjælp. Det havde Mac Clusky fortalt ham, og Nick havde lovet ham uopholdelig at give sig til at lede efter de forsvundne. Hvis vi skal finde Nick, maa vi altsaa forfølge Flygtningenes Spor“.

„Det har jeg allerede gjort,“ svarede Chick med et haabløst Smil: „Men alle mine Eftersøgelser har været forgæves, og Forbryderne er som sunkne i Jorden alle tre.“

„Det tror jeg“, sagde Patsy. „Jeg har i flere Dage bevogtet Fængslet i Dannemora for at erfare Nyheder, men der skete ikke noget. Jeg ved kun, Doktor Quartz var saa heldig at slippe bort, mens han spadserede sammen med nogle andre Fanger og fire Vogtere, hvor imellem Price var. Hans Flugt foregik paa en ganske uforklarlig Maade.“

„Ja, Patsy, det har Du jo allerede fortalt os,“ svarede Ida: „En Mand, der gav sig ud for at være Præst, tiltalte pludselig Price, det lykkedes ham at overtale Fangevogteren til at kalde paa Doktor Quartz, fordi „Præsten“ vilde tale til hans Samvittighed.

Price, Præsten og Doktor Quartz stod omtrent et Hundrede Skridt fra de andre Mænd. Saa hævede der sig pludselig en Taagesky, der blev saa tæt, at de tre Mænd blev fuldstændig usynlige for de øvrige Fanger og deres Vogtere.

Da Taagen forsvandt efter nogle Minutters Forløb, var „Præsten“ og Doktor Quartz forsvundne, mens Fangevogteren Price laa besvimet paa Jorden.

Siden da har Fængselsdirektionen forgæves gjort sig Anstrængelser for at finde Flygtningen og hans Medhjælper. De er begge som sunkne i Jorden.“

„Det er desværre kun altfor sandt,“ sagde Chick: „Ten Itchi har ikke været heldigere!“

„Nej,“ svarede den unge Japaner med et Suk. „Jeg har visselig gjort mit bedste for at komme efter, hvor Zanoni og Doktor Crystal var, men jeg har ikke opdaget andet eller mere, end hvad man har erfaret paa Politikammeret!“

„Det vil sige,“ tilføjede Ida: „Vi ved, at Doktor Crystal listede sig ind paa Kliniken ved Nattetid under Paaskud af, at han vilde forære en Buket til en Patient. Det lykkedes ham at hypnotisere Portneren og derpaa at give Zanoni et Tegn paa, at han var der. Den smukke Forbryderske havde ligeledes Held med at hypnotisere sin Vogterske. De to — Vogtersken og Portneren — befandt sig maaske højst en halv Time i denne uvirksomme Tilstand, og i den Tid lykkedes det Zanoni at flygte fra Anstalten ud til en Vogn, der ventede paa hende.“

„Fuldstændig rigtigt,“ sagde Ten Itchi, „Kusken kørte Parret til et Pensionat i Bronx — en af New Yorks Forstæder — hvor Doktor Crystal nogle Dage i Forvejen havde taget Ophold under Navnet Armstrong. Der opholdt de sig nogle Timer og forlod derpaa Huset. — Fra det Øjeblik er deres Spor gaaet tabt.“

„„Mester“ og hans Ledsager er forsvundne paa en lige saa gaadefuld Maade,“ sagde Patsy og vendte til Chick:

„Du er saa tavs! Hvad har Du udrettet?“

„Jeg skulde lige til at fortælle Jer det. Hør altsaa godt efter: En Times Tid efter, at Nick var gaaet, kom jeg ind i Dagligstuen, og paa Bordet der fandt jeg nogle Stykker Papir, hvorpaa nogen havde forsøgt sig med at tegne et Slags Landkort.

Sandsynligvis har Forsøgene ikke været tilfredsstillende, og der er derfor senere blevet tegnet en anden Skitse, der har været mere vellykket.“

„Hør en Gang, Chick, det har vist været Price, der efter Nicks Ønske har prøvet paa at tegne et Kort.“

„Det tror jeg selv, netop fordi det var et Kort over Fængslet i Dannemora og Omegn. Se her paa Tegningerne en Gang!“

Han lagde de to Stykker Papir paa Bordet og begyndte paa at forklare dem Betydningen af Linjerne.

„Som I ser, er de to Tegninger fuldstændig ens, den tykke Prik her skal forestille Fængslet i Dannemora, det staar der jo ogsaa skrevet ved Siden af. De tynde Streger er Markveje, og den tykke Linje er Landevejen. Her ved Korset staar der: „Gammelt Skur" — ved Siden deraf staar der „Smed", og et andet Kors viser, hvor den Rønne, som det hele drejer sig om, har sin Beliggenhed. Saa er her en hel Del Prikker, der er betegnede „Heste og Vogn" — og noget derfra en Klat, hvorved der staar: „Her flygtede Doktor Quartz".

„Det er jo et rart lille Kort," sagde Ida med et Smil: „Jeg antager, at Du, Chick, har sammenholdt Kortet med selve Stedet?"

„Det kan Du stole paa," svarede Chick.

„Fandt Du den gamle Rønne?" spurgte Patsy.

„Ja, jeg fandt den og saa den oven i Købet efter indvendigt. I har jo nok læst i Aviserne, hvad den skjulte for en uhyggelig Hemmelighed. I en Kiste fandt man Ejerens Lig. Og desuden var der indrettet en „Bøddelstrikke" i Hytten. Strikken forekom mig at være brugt, og I kan tænke Jer, hvad jeg følte, da jeg bragte Slyngen i Forbindelse med Tanken om Nick."

„Himlen fri os!" udbrød Ida forskrækket. „Jeg kan ikke tro, Nick har været saa uforsigtig at gaa i en saadan Fælde!"

„Nej, selv om Nick har opholdt sig i Rønnen, har han dog ikke fundet Døden der. Hvis Forbryderne nemlig havde myrdet ham, vilde de ikke have gjort sig Ulejlighed med at fjærne hans Lig alene af den Grund, at de vilde vise Verden, at det var lykkedes dem at myrde den frygtede, berømte Opdager. Jeg er tværtimod overbevist om, at Nick vel er falden i sine Fjenders Hænder der i Rønnen, men at han dog endnu er i Live."

„Du ved mere, end Du vil ud med, det kan jeg se paa Dig," udbrød Patsy.

„Ja, Patsy har Ret!" sagde Ida: „Ud med Sproget, Chick, spænd os dog ikke paa Pinebænken!"

„Taalmodighed, Børnlille, jeg skal straks fortælle Jer alt, hvad jeg ved," udbrød Chick: „Men naar I alle raaber i Munden paa hverandre, kan I dog ikke høre, hvad jeg siger."

I det samme blev der fuldstændig Tavshed, og Chick fortsatte med hævet Stemme:

„Gulvet i den gamle Rønne var overalt dækket med et tæt Støvlag. Kun paa de Steder, hvor man hyppigt var gaaet frem og tilbage, var Støvet traadt ned, alle andre Steder laa det tommetykt som et Betræk. Jeg saa flere ganske friske Spor. Nogle af dem var igen halvt udviskede af andre, og det var derfor ikke let at danne sig nogen Mening om dem. Jeg gjorde dog nogle Iagttagelser, som jeg nu skal fortælle Jer.

Jeg kunde selvfølgelig ikke taget noget Aftryk af disse Spor, men jeg kunde tegne dem af, og I ved, at jeg har en Del Øvelse i Tegning."

„Ja, jeg vilde ønske, jeg kunde tegne halvt saa godt som Du," sagde Patsy.

„Jeg aftegnede altsaa alle disse Fodspor saa nøjagtig, som det var mig muligt, og da jeg var kommen hjem, gav jeg mig til at studere min Tegning."

„Hvad fik Du saa ud af den?" spurgte Ida i stærk Spænding.

Og Chick svarede:

„Saa vidt jeg ved, har Nick et Par Snørestøvler med Gummihæle, disse Støvler gaar han helst med. Nu kom jeg i Tanker om, at han et Par Dage før, han forsvandt, fortalte mig, at den ene Saal var lidt i Stykker, Læderet havde rullet sig en Smule sammen og trykkede ham derfor, naar han traadte paa Foden. I den gamle Rønne var der nu netop et Spor, der kunde se ud til at stamme fra en saadan, sønderreven Saal."

„Naa, derfor var det, jeg skulde se efter, om de Støvler stod i Støvleskabet," sagde Ida.

„Ja, lille Søster, og Du kan forstaa, det passede i mit Kram, da Du sagde, at Nick maatte have taget netop de Støvler paa, da han gik, fordi alt hans andet Fodtøj stod paa sin Plads."

„Der er jo straks et Spor," udbrød Patsy, der ligefrem skjalv af Utaalmodighed.

„Ogsaa min Mening", sagde Ten Itchi paa sin ordknappe Maade.

„Hør nu kun videre," vedblev Chick: „Mellem de

Spor, jeg saa, var der ogsaa nogle, som skyldtes en smal, elegant Damestøvle."

„Zanoni!" raabte de tre i Munden paa hverandre.

„Ja, uden Tvivl Zanoni! Men det er endnu ikke alt — I husker vel, at Doktor Quartz, skønt han var en stor og kraftig bygget Mand, havde en usædvanlig smuk lille Fod?"

„Ja, selvfølgelig!"

„Han havde altid meget spidse Støvler paa", sagde Patsy.

„Det er sandt, Patsy!" udbrød Ten Itchi.

„Naa, hvad siger I saa til, at jeg ogsaa fandt saadan et Fodspor?" sagde Chick og frydede sig over sine Tilhøreres Forbavselse.

„Det er jo storartet!" udbrød de to unge Mænd i Munden paa hinanden.

„Du har mere paa Hjærtet, Chick", sagde Ida, der uafbrudt stirrede paa sin Broder.

„Ja og nej. Det vil sige, flere Fodspor kunde jeg ikke blive klar over, men jeg kunde dog regne ud, at der mindst havde været ni Personer i Rønnen — med andre Ord: Nick er bukket under for Overmagten og er ikke ved Uforsigtighed gaaet i en Fælde."

„Hvem fortalte Du det?" spurgte Patsy med ungdommelig Utaalmodighed: „Tror Du ikke, vi ved, at Mester kun kan bukke under for Overmagt!"

„Tys Patsy, ikke saa ivrig!" sagde Ida: „Forstyr ikke Chick, han har mere at fortælle os."

„Virkelig," sagde Patsy: „Har Du opdaget mere endnu?"

„Ja, jeg fandt noget — dette her, nemlig!"

Og Chick tog en lille, gylden Medaillon op af sin Lomme. Alle de tilstedeværende kendte den straks og vidste, at Nick Carter havde baaret den ved sin Urkæde.

„Se nøje paa den," sagde Chick roligt.

Medaillonen raktes fra den ene til den anden.

„Jeg kan ikke opdage noget særligt ved den", sagde Ida.

„Jeg heller ikke!" udbrød Patsy.

„Men jeg tror, jeg har opdaget noget," sagde Ten Itchi roligt.

„Hvad har Du da opdaget?" spurgte Chick med et lille Smil.

„Ganske simpelt, at Medaillonen ikke er bleven reven af Urkæden men er bleven løst af!"

„Det er rigtigt!" sagde Chick og nikkede.

„Hvad slutter Du deraf."

„Hverken mere eller mindre end, at Mester med Vilje har efterladt Medaillonen, for at den kunde blive funden af en af os."

„Det er storartet! Du har gættet aldeles rigtigt, Ten Itchi. Men Medaillonen siger mere endnu".

Han tav et Øjeblik og nød atter sine Tilhøreres Spænding:

„Sagen er simpelt hen den: Mester frygter ikke nogen umiddelbar Livsfare, og Medaillonen fortæller, han vil forsøge paa at efterlade et eller andet Tegn, der kan lede os paa Spor efter ham!"

„Du har Ret, Chick, det er godt udtænkt!" udbrød Ida: „Saadan og kun saadan vil og maa Nick have tænkt sig!"

„Jeg er ikke færdig endnu", sagde Chick. „Jeg opdagede endnu et Tegn, men jeg vil lade mig hænge, om jeg kan tyde det."

„Hvad er det for et Tegn?" spurgte hans Tilhørere.

„I Støvet var der tydelige Spor af, at et Legeme var blevet slæbt hen ad Gulvet. Det var maaske Nick, der blev ført af Sted paa den Maade, men det maa være sket ved Hjælp af et Tov og ikke ved Menneskehænder. Jeg formoder, at hans Fødder ikke var bundne, men derimod har nok hans Arme været surrede tæt ind til Kroppen — dog ikke strammere, end at han har kunnet bruge Hænderne."

„Men hvordan Pokker har Du regnet det ud?" spurgte Patsy.

„Det er ganske simpelt! Der hvor Mester havde ligget, var der ingen Fodspor at se — men hvis en Mand havde halet i ham med Hænderne, maatte der have været Fodspor der, og desuden vilde Nick i saa Fald have gjort et Forsøg paa at komme paa Benene. Endnu mere: Jeg kunde se i Sporene, at han var bleven slæbt af Sted med et pludseligt Ryk, saa han ikke kunde tænke paa at gøre Modstand.

Derfor slutter jeg, at alle disse Spor kun kan stamme fra en Mand, hvis Arme var bundne fast ind til Kroppen med en Lasso, og han maa være bleven revet bort med et Ryk".

„Du tror altsaa, Chick, at Mester er fangen med Lasso?“ spurgte Patsy.

„Jeg har al Aarsag til at tro det, men det var egentlig ikke det, jeg vilde tale om. Det, som jeg ikke kunde blive klog paa, var noget ganske andet“.

„Det vilde jeg gærne høre noget mere om“, sagde Ida og bøjede sig ind over Bordet.

„Saa hør da: Nick har øjensynlig forsøgt at skrive et eneste Ord i Støvet!“

Med et overrasket Udraab sprang Ten Itchi og Patsy op og greb fat i Chick.

„Hvad stod der? Ud med Sproget!“, sagde Patsy paa sin livlige Maade.

„Hvilket Ord var det, Mester havde skrevet?“ spurgte Ten Itchi i en for ham usædvanlig livlig Tone.

„Lad dog være at flaa mig, Drenge!“ sagde Chick med et lille Smil. „Jeg vil jo hellere end gærne tilfredsstille Jeres Nysgærrighed, men desværre er det mig ikke klart, hvad Nick egentlig har skrevet, for Bogstaverne er næsten viskede ud“.

„Kunde Du ikke tyde nogen af dem?“ spurgte Ida skuffet.

„Det vilde være af stor Vigtighed“, sagde Ten Itchi. „For et Ord, som Mester skriver under saadanne Omstændigheder, indeholder sikkert Nøglen til hele Gaaden.“

„Det er ogsaa min Mening“, svarede Chick. „Jeg er ikke helt sikker i min Sag, men jeg tror, jeg har tydet tre af Bogstaverne. Begyndelsesbogstavet er et S, omtrent tre Bogstavers Plads derfra staar der et lille l og noget derfra igén et stort H“.

„Hvad kan vi faa ud af det?“ spurgte Ida, der havde skrevet Bogstaverne op med behørigt Mellemrum:

S...l...H...

„Det ser nærmest ud til at være to Ord, hvis Chick da har set rigtigt“, sagde Patsy.

„Ja, det er jeg sikker paa, og det andet Ord maa efter min Mening begynde med H“, svarede Chick.

„Altsaa to Ord“, gentog Ten Itchi hen for sig. „Først et, der begynder med S, og hvori der er et l, — maa jeg spørge Dig om noget?“ afbrød han sig selv. „Har jeg forstaaet Dig rigtigt? Sagde Du ikke, at det første Ord sluttede med et l?“

„Nej, efter Mellemrummet at dømme har der staaet mindst et Bogstav bagefter, jeg saa ogsaa nogle Rester af smaa Bogstaver, men jeg kunde ikke blive klog paa, hvad det var!“

Chick tog igen en Tegning op af sin Lomme.

„Her er et Udkast af det, jeg kunde notere mig“, sagde han. „I kan se, at jeg ikke har sparet nogen Ulejlighed for at gøre Sagen saa anskuelig som muligt; jeg har gjort mig Umage for at aftegne ethvert af de Fodspor, der har udslettet Skriften, og jeg har yderligere skitseret de smaa Bogstavrester, der var tilbage, men jeg kan med min bedste Vilje ikke faa andet eller mere end de tre Bogstaver ud af det“.

I omtrent en Time taltes der nu ikke et Ord, de fire Mennesker stak Hovederne sammen og stirrede paa Tegningen for at faa en Mening i de forviltrede Skrifttegn.

Men forgæves.

„Jeg opgiver det!“ sagde Patsy omsider og kastede sig ned i den første den bedste Stol.

„Lad os hellere prøve paa at gætte, hvilke Ord, der indeholder et l, — ja, der er jo for Eksempel Sølv, sælsom, Stavelse — —“

Chick holdt Hænderne for sine Øren.

„Vær saa god, Patsy, ikke at spille levende Ordbog — Du er jo et fuldstændigt Konversationsleksikon — Død og Pine!“ afbrød han sig selv og slog med den knyttede Haand i Bordet.

„Hvad er der? Hvad nu? Er der gaaet et Lys op for Dig?“ lød det rundt omkring ham i Kor.

„Kære Børn! Jeg har faaet en udmærket Ide!“ sagde Chick. „Vi har her to Ord at tyde — hvad kan Mester vel først og fremmest have meddelt os i et saa afgørende Øjeblik?“

„Det Sted, hvor han sidst har været“, sagde Ida, men tilføjede hurtigt: „Nej, nej, det tror jeg dog egentlig ikke“.

„Mester har villet skrive Navnet paa det Sted, hvor han skulde hen!“ sagde Ten Itchi. „Men saa maa han jo rigtignok ogsaa have vidst, hvortil man vilde bringe ham“.

„Efter min Mening har Mester villet opgive os Navnet paa de Personer, der har overmandet ham!“, udbrød Patsy.

„Det kan der for saa vidt være noget i", svarede Chick. „Men det har dog næppe Sandsynligheden for sig, da Nick jo — lige saa godt som vi — vidste, hvad det var for Modstandere, han havde med at gøre —

Bogstaverne passer da heller hverken paa Doktor Quartz, Zanoni eller Doktor Crystal. Jeg tror derimod, at Ten Itchi har truffet Sømmet paa Hovedet, og at Mester har villet skrive Navnet paa det Sted, hvor han skulde føres hen".

„Du kaldte før vor kære Patsy for et levende Konversationsleksikon", sagde Ida med et lille Smil. „Hvad mener Du, om vi tog et rigtigt Leksikon og søgte alle Ordene med S igennem for at finde en Stedbetegnelse, der begynder med S?"

„Det er lige netop det, jeg tænker mig", sagde Chick og lo. „Men det er ikke smukt af Dig, Ida, at Du berøver mig min Opfindelse. Dog — Spøg til Side, jeg tror virkelig, det er den bedste Maade at komme paa det rene med, hvad det er for to Ord, Nick har villet skrive. Du, Ida, kan tage S-Bindet, saa skal jeg hjælpe Dig, mens Patsy og Ten Itchi maa se i H-Bindet at finde de Ord, som de mener kan komme i Betragtning."

Chicks Forslag blev enstemmig vedtaget.

Ida skyndte sig at hente Bøgerne, og lidt efter var de alle fire travlt beskæftigede med at søge Stednavne.

I nogen Tid hørtes kun Papirets Knitren, og Lyden af Blyanternes Kradsen, mens de forskellige Ord blev nedskrevne.

Saa udbrød Patsy pludselig:

„Jeg tror, jeg ved, hvad det andet Ord skal være!"

„Naa, kom saa frem med det!" sagde Chick ivrigt —

„Hav!" sagde Patsy.

„Saa har jeg ogsaa fundet det første Ord", sagde Ida helt fornøjet. „Jeg ser netop Ordgruppen St igennem, og her staar først „stille" og derunder „Stille Hav"!"

„Vi har det — vi har det!" jublede Ten Itchi. „Selvfølgelig skal der staa „Stille Hav". Den Nat, da Doktor Quartz i Kansas City overlistede Mester for første Gang, truede han ham med, at han vilde bemægtige sig hans Person og føre ham til en Ø i det stille Hav. Der skulde saa stakkels Nick blive Doktor Quartz et videnskabeligt Offer og sønderlemmes i levende Live".

Chick Carter havde sat de fundne Bogstaver ind i sin Tegning:

„Kære Børn", sagde han højtideligt. „Det passer paa en Prik alt sammen. Se her, jeg har fuldført de smaa Stumper Bogstaver, og det er nu ganske tydeligt, at Mester har villet opgive os Ordene Stille Hav".

„Vi er altsaa paa det rigtige Spor", udbrød Patsy. „Banditterne er sejlet bort med Mester ud over Stillehavet. Der maa vi altsaa søge efter ham og befri ham".

„Du taler, som Du har Forstand til, Patsy", sagde Ida. „Det stille Hav er dog ikke nogen Dam eller lille Indsø —"

„Nej, det er saamænd stort nok til at gøre Eftersøgningen svær for en ærlig Mand!" sagde Chick.

„Det stille Hav strækker sig ogsaa til mit Hjemland, Japan!" udbrød Ten Itchi. „Jeg vil absolut ikke paastaa, at jeg kender dette uhyre Ocean, men jeg har dog ofte sejlet over det og ved, at der her er talrige Øer, hvoraf mange end ikke er aftegnede paa noget Søkort!"

„Ja, jeg kan huske, jeg har læst noget om det", sagde Ida. „Der findes i Stillehavet en Mængde „Koral-Øer", som hurtig forsvinder igen. De hæver sig op af Havet i Løbet af en Nat, udvides hurtig, beklædes med Grønsvær og Planter, hvor Fuglene bygger Rede, der kryber Slanger om i Græsset, ja, selv Pattedyr finder Vej til disse Øer — i Løbet af ti, halvtreds eller hundrede Aar forsvinder den lige saa sporløst, som den er kommen".

„Jeg tror, det er rigtigt, Ida, Doktoren har enten købt eller simpelthen tilranet sig en saadan Ø!" svarede Chick. „Og ganske sikkert har han ført Nick med sig over til den!"

„Det er slemt, meget slemt, for Doktor Quartz har mindst syv Dages Forspring, hvad der er mere end nok for ham til at rejse tværs gennem Amerika, naa en Havnestad og stikke i Søen!" sagde Ida.

„Ja, ja, vi har da i det mindste nu et Holdepunkt, som vi straks vil benytte os af!" udbrød Chick.

Han vendte sig om mod Patsy:

„Du kører straks til den nærmeste Telegrafstation og telegraferer til Politimyndighederne i alle de Kystbyer, der kan være Tale om. Vær saa udførlig, som det er Dig muligt. Beskriv det Rejseselskab, som vi søger efter, saa nøjagtig, Du kan, og spar ikke paa Ordene — det spiller ingen Rolle, hvad Telegrammerne koster. Underskriv dem med Inspektør Mac Cluskys Navn — jeg skal pr. Telefon bede ham om Lov dertil.

Naar Du har besørget Telegrammerne, kører Du til Mac Clusky og fortæller ham hele Sagens Sammenhæng fra først til sidst. Kom saa her tilbage! Ten Itchi og jeg skal imedens gøre alle Forberedelserne til vor Afrejse, for vi maa selvfølgelig af Sted med det første Iltog mod Vesten. Min Søster, Ida, hjælper os med at pakke, og mens vi er borte, har hun Overkommandoen herhjemme. Paa den Maade kan vi ved hendes Hjælp stadig holde Forbindelse med Mac Clusky og hans Opdagere, og altid være paa det rene med, hvad nyt der sker i Sagen under vor Fraværelse".

Patsy var allerede ude af Døren, og straks efter smældede Gadedøren i efter ham.

„Hvad vil I have med?" spurgte Ida.

„Kun det allernødvendigste", svarede Chick. — „Faar vi Brug for et eller andet under Vejs, kan vi jo købe det paa Stedet. Vær saa god at lave en Haandkuffert i Stand til Patsy med de nødvendige Klæder og Linned og vort Værktøj. Ten Itchi og jeg pakker selv vore Ting, og vi skal hurtig være færdige".

En Time senere var alt rede.

De tre Opdagere fordrev nu Tiden indtil Patsys Tilbagekomst med at studere Fartplanerne.

„Efter min Mening er Doktor Quartz og hans Rejseselskab taget til San Francisko", sagde Chick. „Havnen er meget stor, og han havde sikkert en Yacht liggende der, klar til straks at stikke i Søen. Det kan ske helt ubemærket fra San Francisko, hvor der daglig løber Masser af Skibe ind og ud af Havnen".

„Dit Ord i Ære, Chick!" udbrød Ida, der sad bøjet over et Landkort. „Men Doktor Quartz kan lige saa godt have valgt Portland, Tacoma, eller Seatle til at stikke til Søs fra".

„Maaske er han rejst til Syd-Californien!" sagde Ten Itchi.

„Alle disse Muligheder er lige sandsynlige", svarede Chick. „Men da hvert Minut er kostbart, maa vi ikke lade noget uforsøgt for hurtigst at finde det rigtige Spor —

Det var vist bedst, om Du, Ten Itchi, rejste til Portland og derfra undersøgte de to eller tre Havne, der her kan komme i Betragtning. Patsy derimod kan rejse til Syd-Californien, mens jeg rejser til San Francisko".

„Jeg tror, det er det fornuftigste, I kan gøre, Chick!" sagde Ida. „De første tre, fire Dage bør I dog rejse sammen, inden I slaar ind hver i sin Retning. Imens skal jeg ikke ligge paa den lade Side her i New York, og jeg kan jo let give Jer ny Oplysninger under Vejs, hvis jeg opdager noget".

„Det kan jo ogsaa tænkes, vi hører noget fra de forskellige Politimyndigheder, som Patsy nu telegraferer til", udbrød Ten Itchi.

„Det er muligt, men ikke sandsynligt!" svarede Chick. „Disse Kontorfolk er indskrænkede, og alt, hvad der er lidt udenfor det almindelige, forvirrer dem!"

„Men naar vi nu er komne til Pacific-Kysten og ikke har opdaget noget, hvad saa?" spurgte Ten Itchi.

„Frisk Mod, min Ven! Naar Himlen styrter ned, er alle Fugle fangne", udbrød Chick.

„Men saa vidt kommer det ikke. Nick Carters Lykkestjærne er med os, og det skulde gaa underligt til, om vi ikke til syvende og sidst skulde kunne lave Doktor Quartz en Streg i Regningen".

„Jeg er i hvert Tilfælde overbevist om, at Doktor Quartz har truffet omhyggelige Forberedelser —" sagde Ida, der stadig sad bøjet over Landkortet. „Og netop den Omstændighed maa kunne lette Jeres Efterforskninger. Han tør næppe benytte en Passagerdamper for at naa til Øen, der sikkert ligger udenfor den almindelige Route. Han maa altsaa rejse med en Privat-Yacht, som han enten kan have købt eller har lejet".

„Det er ogsaa min Mening", svarede Chick. „En saadan Yacht vil sikkert vække Opsigt, selv i en stor Havn".

„Jeg tror ogsaa, at Doktor Quartz benytter en Yacht", udbrød Ten Itchi. „Men naar vi faar at vide, at han er rejst bort paa en Yacht — hvad saa? Det stille Hav er stort, og at søge efter en ubekendt Ø er næsten lige saa haabløst som at søge en Knappenaal i et Hølæs".

„Det er jeg ogsaa bange for", sagde Chick.

„Hvis Quartz allerede er stukket i Søen, gad jeg nok vidst, hvorledes vi skal kunne finde ham".

„I maa saa hurtigt som muligt leje en Yacht og optage Forfølgelsen?" udbrød Ida.

„Det kan og vil vi selvfølgelig gøre, men —"

„Det stille Hav er meget stort!" afbrød Ten Itchi sin ældre Kammerat.

„Jeg holder ikke af, at man græder for tidligt", sagde Chick. „Vil Du være saa god, Ida, at finde alle de Kort over det stille Hav, som ligger i Nicks Samling. Jeg ved, at han har en hel Del af den Slags. Vi tager Kortene med os; under Vejs har vi god Tid til grundigt at studere dem".

„Et Spørgsmaal endnu!" udbrød Ten Itchi. „Vi maa jo rimeligvis regne med store Udgifter, har Du Kontanter nok? Du ved, at jeg er ret formuende og — —"

„Mange Tak, Ten Itchi. Jeg kender dit gode Hjærte og vil i værste Fald gærne gøre Brug af dit Tilbud. Men jeg har selv en betydelig Sum staaende i Banken og kan i Nødsfald „trække" paa Nick. Selv om vi skulde faa Brug for en Million Dollars, staar den til enhver Tid til vor Raadighed".

„Ja, undskyld, Chick, jeg vidste ikke, at dine Midler var saa store", sagde Ten Itchi. „Er Du ogsaa sikker paa, at Du i Nødsfald kan „trække" paa Mester?"

„Ja, baade Ida og jeg har fri Hænder i den Henseende. Faar vi i San Francisco eller en anden stor Havneby Brug for en større Sum, telegraferer jeg simpelthen til Ida, og vor Bank her i Byen vil da ufortøvet telegrafisk anvise mig et hvilket som helst Beløb.

Jeg paaskønner din gode Vilje, Ten Itchi, men jeg tror, jeg handler efter Nicks Ønske, naar jeg kun gør Brug af vore egne Penge".

„Nu tror jeg, Patsy kommer", udbrød Ida.

De lyttede skarpt et Øjeblik, saa nikkede Chick:

„Ja, det er ham!"

Han saa paa sit Ur og tilføjede:

„Vi har endnu 35 Minuter for at kunne naa „Empire-Ekspressen" — det er mere end nok".

Han vinkede til Patsy, der nu forpustet traadte ind i Værelset:

„Behold Hatten paa, for vi maa af Sted lige med det samme", sagde han. „Giv Ida Haanden til Afsked, og kom saa!"

Et Øjeblik efter var de tre Opdagere paa Vej til Banegaarden.

„Naa, Patsy, er alt ordnet paa bedste Maade?" spurgte Chick.

„Jeg har brugt over hundrede Dollars," svarede Patsy: „Og desuden har Inspektøren udsendt en syndig Mængde Telegrammer og udtrykkelig lovet os al den Bistand, han er i Stand til at yde os."

„Ved han, hvad for et Tog vi rejser med?"

„Ja, og han er derfor i Stand til at melde os de mulige Nyheder telegrafisk til en hvilken som helst Station."

„Godt, hvad mener han om vort Foretagende?"

„Han mener, at vi er paa det rette Spor, men at vi efter al Sandsynlighed kommer til at afsøge hele det stille Hav for at finde Mester. Ærlig talt, han har ikke meget Haab om, at vor Plan vil lykkes os!"

„Kunde han gøre noget Forslag?" spurgte Chick igen.

„Ja, han mente, vi skulde rejse sammen til San Francisko. Han gaar ud fra den bestemte Forudsætning, at Doktor Quartz kun kan og vil stikke til Søs derfra. Mens vi rejser, vil Mac Clusky lade hele det hemmelige Politi arbejde for at understøtte os, og han er sikker paa, at vi kan vente vigtige Nyheder fra ham, naar vi kommer til San Francisko".

„Jeg er overbevist om, at han gør sit muligste," svarede Chick. „Men det er ogsaa kun hans Pligt efter alt, hvad Nick har gjort for ham."

De var nu ved „Grand Central Depot" og sprang hurtig ud af Vognen for at tage Plads i Luksustoget til San Francisko.

Øen i det stille Hav.

Efter fem Dages Rejse naaede de tre Opdagere endelig San Francisko. Da de steg ud paa Perronen, blev de tiltalt af en lille, firskaaren Mand, der mere lignede en Præst end den dygtige Opdager, som han dog i Virkeligheden var.

Den fremmede Herre lettede paa Hatten og sagde høfligt: „Jeg har maaske den Ære at tale med Hr. Chickering Carter?"

„Ja, det er mig!" svarede Chick ligesaa høfligt: „Forhaabentlig bringer De mig gode Nyheder?"

„Jeg beklager det, men jeg har desværre ikke noget godt nyt at melde," svarede Opdageren med et Skuldertræk.

„Ja ja, men fortæl kun, hvad De har paa Hjærte, vi tre har ikke Hemmeligheder for hverandre!"

„Naa, saa meget des bedre. Det Selskab, De søger efter, forlod Havnen her den femte Maj, altsaa Dagen før Deres Telegram kom. Imidlertid var Forbryderne forsvundne fra vort Magtomraade med fire og tyve Timers Forspring."

„Blev der gjort noget Forsøg paa at indhente Yachten?"

„Ja, naturligvis! Vi sparede hverken Tid eller Ulejlighed!"

„Hvad foretog Politiet sig i saa Henseende?"

„Vi har en udmærket, stærkt bygget Politibaad, der sejler meget hurtigt. Med den gjorde vi Jagt paa Flygtningene."

„Og hvordan gik det?"

„Politibaaden er endnu ikke kommen tilbage."

„Hvad for noget?" raabte de tre Opdagere paa en Gang. „Er Baaden her endnu ikke, skønt der er gaaet en hel Uge?"

„Nej, desværre", svarede San Francisko-Opdageren. „Jeg kan kun gentage, at Baaden ikke er vendt her tilbage, og at vi ikke har nogen Anelse om, hvad der er hændet den".

„Det er dog besynderligt," sagde Chick urolig. „Tror De, at Baaden kan have indladt sig i Kamp med Doktor Quartz — men nej, det er dog næppe troligt!"

„Vi tror nu, at Baaden har lidt Brud paa Maskinen. Der er derfor sendt to Slæbedampere ud for at hjælpe den."

„Er der ellers sket eller foretaget noget?"

„Ja, Deres Telegram lød paa, at vi ikke skulde sky nogen Udgift. Derfor har Politidirektøren lejet Yachten „Vampyr" og sendt den til Søs. Den vendte imidlertid tilbage i Gaar Aftes uden at have opdaget det ringeste."

„Hvad er det for en Yacht? Jeg mener, er det et hurtigt og paalideligt Fartøj? Kan den muligvis forsynes med to Kanoner?" spurgte Chick.

„Det er et af de bedste Fartøjer i sin Slags."

„Er den endnu til Raadighed?"

„Ja selvfølgelig, Politidirektøren har lejet den paa ubestemt Tid, og den ligger med Dampen oppe".

„Det er udmærket," udbrød Chick ivrigt: „Saa stikker vi til Søs, saasnart Yachten er bleven forsynet med Proviant for længere Tid."

„Jeg vil dog gøre Dem opmærksom paa, Hr. Carter, at Lejen er usædvanlig stor."

„Det spiller ingen Rolle! Jeg har Brug for Yachten og er i Nødstilfælde tilbøjelig til at købe den, vel at mærke, saafremt den i enhver Retning svarer til mine Fordringer!"

„Saa meget des bedre!"

„Men hvor tænker De paa at sejle hen? Det stille Hav er jo meget stort!"

Chick lo og svarede:

„Skulde De ikke kunne skaffe os fat i en dygtig Sømand, der bedre end vi vil være i Stand til at give Dem Svar paa Deres Spørgsmaal? Jeg og mine Kammerater her er nemlig fuldblods „Landkrabber", selv om vi jo nok forstaar at haandtere en Aare og et Ror!"

„Er det en Lods, De vil have fat i?"

„Ja, foruden den Besætning, der allerede er om Bord, vil jeg tage to eller tre erfarne Sømænd med som Passagerer. Men selvfølgelig kun nogle, der kender det stille Hav saa godt som deres egen Dagligstue. Det skal ikke skorte paa god Løn. Sømændene skal egentlig kun staa mig bi med deres Erfaring, naar vi er i rum Sø, — men jeg vil frit have Lov til at følge deres Raad eller lade være!"

„Jeg kender netop en Mand, som De vil kunne have megen Nytte af, og jeg tror, at den ene Mand vil være nok, saa meget mere som mange Kokke jo kun fordærver Maden."

„Som De vil! Jeg stoler i den Retning fuldstændig paa Dem, højstærede. Kan Manden komme til os paa Hotellet?"

„Ja, han kan komme naar som helst, De ønsker det!"

„Det er godt," sagde Chick og saa paa sit Ur:

„Klokken er nu fire. Skal vi sige om to Timer — altsaa Klokken seks. De kunde maaske ogsaa imens træffe Aftale med Kaptajnen paa „Vampyr"?"

„Det skal jeg gærne!"

„Hvad er Kaptajnen forøvrigt for en Mand? Er han paalidelig og befaren?"

„Ja, trods sin Ungdom en yderst paalidelig og dygtig Mand".

„Det er godt! Vær saa god i mit Navn at bede ham gøre alle Forberedelser til saa tidligt som muligt at kunne lette Anker. Han maa ikke glemme at faa nogle Magasingeværer om Bord, for jeg har en lumsk Anelse om, at vi vil faa god Brug for dem."

„Deres Bestemmelser befrier mig for et vist Ansvar, jeg kan nemlig fortælle Dem, at jeg allerede paa Forhaand har givet Befaling til alt, hvad De her nu lige har paalagt mig, saa De vil kunne rejse allerede i Morgen Formiddag!"

„Det er jo fortræffeligt, kære Kollega. De har handlet saa omsigtsfuldt, at jeg allerhelst vilde tage Dem med paa vort Togt!" udbrød Chick.

„Det er der ikke noget i Vejen for. Jeg vil med Glæde rejse med!"

„Kan De da faa den nødvendige Orlov?"

„Ja, min Orlov er saa godt som bevilget."

„Saa er Sagen afgjort! Slaa til, min ærede Hr. — ja, hvad hedder De egentlig?"

„Burke Crawford og jeg er Overbetjent i Opdagelsespolitiet — fra nu af og til Vampyr vender tilbage forhaabentlig med godt Udbytte, til Deres Tjeneste", svarede Opdageren med et Buk, og udvekslede Haandtryk med de tre Opdagere fra New York.

„Hvad hedder saa den gamle Ulk, der skal være vor Tillidsmand paa Rejsen?" spurgte Chick.

„Silas Torbell, han er over 70 Aar, men en af de mest erfarne og dygtigste Sømænd, der nogensinde har krydset det stille Hav!"

„Saa er han jo netop en Mand for os!"

„Det mener jeg ogsaa, og dertil kommer, at Torbell er overbevist om, at han uden særlig Vanskelighed kan finde den Ø, der er Tale om."

„Ah!" udbrød Chick forundret: „De ved allerede, at vi søger efter en Ø?"

„Inspektør Mac Clusky har telegrafisk givet os saa udførlige Meddelelser, saa vi er lige saa fortrolige med Sagens Sammenhæng som De selv."

„Saa meget des bedre!" sagde Chick: „Det er jo storartet! Saa behøver Torbell jo ikke først at krydse over Havet, men kan styre lige mod Maalet."

„Det paastaar han med Sikkerhed, at han kan. Han siger, at Doktor Quartz sikkert er sejlet ned til en Ø, som ikke er afsat paa noget Søkort. Af saadanne Øer er der ganske vist en overordentlig Mængde i det stille Hav, men efter Torbells Udsagn kan de Øer, hvorpaa man kan tage blivende Ophold, nemt tælles."

„Og de Øer kender han?"

„Ja, han har passeret dem flere Gange paa sine Rejser over Havet, og han mener, at Doktor Qaurtz har fundet dem paa samme Maade, hvad enten han nu har krydset over Havet paa Lykke og Fromme, eller han maaske har lidt Skibbrud. Saadan en Ø passer jo godt i hans Kram."

„Jeg tror, den gamle Kaptajn har Ret", sagde Patsy: „Vi kan sagtens være glade ved at være slumpet til at faa fat i en saadan Mand!"

„Der er altsaa ikke mange Øer, Torbell tænker paa?" spurgte Chick.

„Han taler om tre. Deraf er der igen to, der ikke kan komme i Betragtning, fordi de er ufrugtbare. Han mener derfor, at det kun kan dreje sig om den tredje, der er et helt lille Paradis, og han er af den faste Overbevisning, at det er „Doktor Quartz' Ø"."

„Naa, Hr. Cramford, det er jo glædelige Nyheder," sagde Chick. „Jeg havde allerede gjort mig fortrolig med Udsigten til i længere Tid at skulle krydse frem og tilbage i det stille Hav, men nu har vi jo Vejen aaben, og den vil forhaabentlig føre os lige til Maalet."

„At rejse paa Lykke og Fromme i det stille Hav, vilde efter min Mening være fuldstændig haabløst," svarede Cramford alvorligt: „De kunde sejle i ti Aar og dog ikke opdage noget."

„Ved De noget om den Yacht, som Doktor Quartz er rejst med?" spurgte Ten Itchi.

„Ganske vist, min unge Ven," svarede Cramford:

„Jeg tager vel ikke fejl i, at De er Japaner?"

„Nej, jeg er stolt af at være en af Mikadoens Undersaatter," svarede Ten Itchi med et Buk.

„Efter hvad vi ved, stammer den Yacht, som Doktor Quartz er rejst med, fra Japan. Det er et overordentligt hurtigt og fortrinligt bygget Skib."

„Hvorlænge har det ligget her?" spurgte Chick.

„I over et Aar!" svarede Cramford. „Saa vidt jeg ved, er der i det Tidsrum ikke gaaet et eneste Menneske om Bord! Mandskabet blev paa Skibet — det var iøvrigt en uhyggelig Samling brune Indere. Man lod dem være i Fred, da de viste sig meget uselskabelige og utilnærmelige.

Det er saa at sige alt, hvad jeg kan fortælle om den hemmelighedsfulde Yacht."

„Er det et stort Skib?"

„Det er omtrent paa Størrelse med „Vampyr", og skulde det komme til Kapsejlads, er det meget vanskeligt at forudsige, hvilket Skib der vilde sejre. Men nu har vi naaet Hotellet, hvor jeg har bestilt Værelser til Dem. Medens de nyder nogle Forfriskninger, skal jeg hente den gamle Torbell og Kaptajn Puddo fra „Vampyr"!"

Den rette Mand i rette Tid.

Da Chick Carter et Par Timer senere gjorde Bekendtskab med den gamle Torbell, blev han meget forbavset, for Gamlingen svarede slet ikke til det Billede, Opdageren havde dannet sig af ham.

„Hr. Cramford fortalte mig, at De er 70 Aar, men De ser skam ikke ud til at være mere end lidt over halvtreds Aar."

„Hm. unge Mand, efter at jeg blev afmønstret, har jeg ikke ført min Logbog særlig nøjagtig, men jeg skulde dog tro, at jeg holder Kursen stik mod de firs Aar!" svarede Ulken, der havde sat sig overskrævs paa en Stol midt i Værelset.

„Er det sandt? De forbavser mig virkelig! Saa har De vel til Hensigt at blive yngre med Aarene?"

„I Sandhed, unge Mand, jeg mener, at enhver kan holde sig ung, naar han bare ved hvordan. Kun den, der altid ligger for Anker, ruster lige saa hurtigt som Ankerkættingen. Jeg har saa at sige aldrig ligget stille, saa gammel jeg end er, men har altid haft stærk Vind i Sejlene."

„Ja, Hr. Cramford har allerede fortalt mig, at De har krydset over det stille Hav i mere end et halvt Aarhundrede, og at De kender Vandørkenen bedre end nogen anden."

„Unge Mand, der er næppe den Strækning paa Havet, som jeg ikke har passeret flere Gange".

„De kender ogsaa alle Øerne?"

„Ja, baade alle dem, der staar paa Søkortet, og en antagelig Portion andre Øer, som mangen Kaptajn end ikke har drømt om!"

„Og De tror, De kan finde netop den Ø, vi søger efter?"

„Sikkert!"

„Hr. Cramford har vel allerede fortalt Dem, hvad vi har i Sinde?"

„Han har ligget for Anker i min Stue over to Timer og spunden mig en alenlang Ende om Deres Foretagender."

„Meget vel, Hr. Torbell, men inden vi gaar videre, vil jeg dog gøre en Bemærkning."

„Ud med Sproget, unge Mand!"

„Efter hvad Hr. Cramford har fortalt om Dem, er De netop en Mand for os."

„Det skulde glæde mig, hvis det er Tilfældet".

„Derfor har jeg uden videre besluttet mig til at tage Dem med. Jeg byder Dem foreløbig dobbelt Kaptajns-Gage, og finder vi et af de Mennesker, vi søger efter, paa den Ø, De taler om, faar De en Ekstrabetaling paa ti Tusinde Dollars. Det er altsaa en Aftale, saa behøver vi ikke at spilde flere Ord paa det".

Den gamle Ulk rejste sig og bukkede klodset.

„Hr. Cramford sagde, at De havde en Anelse om, hvor Øen ligger, ikke sandt?"

„Det kan De bande en køn, lille Ed paa!"

„Hvor omtrent ligger Øen da?"

„Temmelig langt nede mod Syd?"

„Hvorlænge vil vi være om at naa dertil med „Vampyr"?"

„Efter hvad jeg kender til „Vampyr" og til Doktor Quartz' Yacht „Dunjar", og naar jeg tager i Betragtning, at „Dunjar" har været paa Vejen i seks Dage, vil jeg antage, at vi i Løbet af fem, ja, maaske kun fire Dage vil kunne kaste Anker ved Øen."

„Jeg forstaar, at De har i Sinde at sejle den korteste Vej. Ikke?"

„Fuldstændig rigtigt!"

„Tror De, at „Vampyr" sejler hurtigere end „Dunjar"?"

„Tværtimod, jeg antager, at „Dunjar" er hurtigere, —"

„Men hvordan i al Verden — —?"

„Ganske simpelt, unge Herre, Folkene om Bord paa „Dunjar" har ikke Hastværk, og giver sig derfor sikkert god Tid, mens vi derimod gør mindst tyve Knob i Timen."

„Ah! Nu forstaar jeg Dem! Paa den Maade kan vi maaske hale et Par Dage ind paa Flygtningene?"

„Nok muligt, maaske tre, fire Dage — de andre har som sagt ikke Hastværk og vil sejle langsomt, alene for at spare Kul. Det er ikke sandsynligt, at de kan faa Kul paa Øen."

„Men er vi ikke lige saa uheldig stillede?"

„Det er muligt!" svarede den gamle Sømand. „Jeg antager, at vi faar tømt vor Last i en uhyggelig Fart. Men drejer det sig om at spare Kul eller om at redde Menneskeliv? „Vampyr" har tilstrækkelig Takkelage, og kan vi ikke sejle med Damp paa Tilbagevejen, saa sætter vi Kludene til."

„Jeg er fuldstændig enig med Dem," svarede Chick. „Jo hurtigere vi kommer fremad, des bedre. Naar nu bare Deres Formodning slaar til, Hr. Torbell, at det er den rigtige Ø, De mener?"

„Det maa vi haabe, jeg kender ellers her i Stillehavet ingen anden Ø, som Doktor Quartz kunde være tjent med. Jeg har forøvrigt en bestemt Grund til at ville være den første, for hvis det lykkes mig, er det Barneleg at komme i Land, noget der ellers kan være fordømt vanskeligt."

„Det maa da være en mærkelig Ø," sagde Patsy.

„Naa ja, det vil De jo faa at se," svarede Torbell og lo smørret.

Da de alle saa forventningsfuldt paa ham, fortsatte han:

„Naar De nærmer Dem til Øen, saa —"

„Naturligvis pr. Skib!" afbrød Patsy.

„Der findes desværre ingen anden Vej, unge Herre, med mindre De vil ride paa en Sæl, og det er en blandet Fornøjelse. Naar vi er komne om Bord, skal jeg spinde Dem en Ende om, hvordan jeg en Gang har holdt mig oven Vande i tre Dage ved at ride paa et saadant Dyr!"

„Det var stærk Tobak," udbrød Patsy muntert, da han havde stirret lidt paa den gamle.

„Ja, ja, unge Mand, det er lige saa sandt, som at her ikke er en Draabe flydende paa Bordet," svarede Kaptajnen med et bredt Grin.

Den fine Hentydning besvarede Chick med at bestille en Flaske Whisky.

„Unge Mand. I skal vogte Jer for Snapsdrikkeriet — det er ikke noget for de unge. Jeg bryder mig heller ikke særlig om det, for saadan en Whisky er en snigende Gift — og man skal fremfor alt vogte sig for at drikke den af saadanne Glas," sagde han, og løftede det lille Snapseglas op mellem to Fingre.

„Der er nemlig den Fare ved dem, at man kan komme til at sluge dem — ja, De skal ikke le, unge Mand," sagde han meget alvorligt, da Patsy skar en lystig Grimace:

„Jeg var en Gang indbudt til en hovedrig Reder, og der maatte jeg prøve alle mulige Snapse af saadanne smaa Glas.

Jeg ved ikke rigtig, hvordan det gik til, men jeg drak hele Tiden med den behørige Appel, men pludselig sagde min Vært, at jeg ved en Fejltagelse havde slugt et Dusin smaa Likørglas. Siden den Tid rasler Glassene omkring i Maven paa mig, og det lyder mangen en Gang, som om et helt Selskab var i Færd at drikke paa mit Velgaaende. — Særlig i høj Sø klinger det som et helt Klokkespil.

Siden den Dag drikker jeg med gunstigt Forlov min Prøveslurk af Flasken!"

Han greb den fyldte Flaske, førte den til Munden og tog en „Prøveslurk“ af en uhyggelig Fylde. Da han satte Flasken fra sig, var der næppe en Draabe tilbage i den.

„Naa, unge Herrer!“ sagde Torbell, der tilsyneladende var „tøet“ lidt op. „For nu at komme tilbage til Øen, saa ser den nærmest ud som en kæmpemæssig, stejl Klippe, omtrent som Flasken her, altsaa rund, men der er hverken noget inden i den eller udenpaa den. Men hvis De sejler rundt om Øen, finder De en smal Revne paa Klippens sydøstlige Side, denne Revne er smallere foroven end forneden. Ved Vandspejlet er den knap helt saa bred som „Vampyr“s Skrog, og gennem det Hul skal vi sejle, der er ingen anden Indsejling — det er saa sikkert som, at Flasken her er tom.“

„Er der en Havn indenfor?“ spurgte Ten Itchi.

„Den skønneste Havn, De kan tænke Dem, min unge Ven, saa rar og dejlig som den Whisky, der har været her i denne Flaske! Og dog er Havnen stor nok til, at to Krigsskibe kan ankre op i den.“

„Altsaa omtrent som Deres „Glasskab“, hva?“ spurgte Patsy, der, paa et Vink af Chick, havde bestilt en ny „Prøveflaske“.

„Unge Mand, der er Ting, som man ikke maa spøge med,“ svarede Torbell med rynket Pande: „Jeg antager, De taler om mit Skibsskab, hvor de ulykkelige Glas, jeg slugte, er stuvede ned. Hvad dér kan rummes, har jeg endnu aldrig forsøgt paa at undersøge, for jeg er en afholdende Mand, der hader alt unødigt Fylderi; tyve Flasker har jeg faaet Bugt med, men saa har jeg ogsaa en Fornemmelse som en aftaklet Fregat, hvis Anker pludselig er blevet revet los, mens den er kommen ind i Brændingen.

Men lad os nu vende tilbage til vore Forretninger,“ sagde han muntert: „Naar vi er i rum Sø, kan vi altid spinde Enden videre. Altsaa, kort sagt, Øen er et sandt Paradis. Der er aldrig for hedt og heller ikke for koldt, Klipper skærmer nemlig Øen mod Blæsten, og Solen skinner akkurat tilstrækkelig til, at der Aaret rundt er en dejlig Blomsterhave, hvor der desuden vokser de skønneste Frugttræer.

Den eneste Adgang til Øen er som sagt gennem den smalle Klipperevne — og hvis man befæster den indefra, kan ikke en hel Krigsflaade tiltvinge sig Adgang. Det var kun det, jeg vilde sige — og derfor mener jeg, at vi skal lette saa snart som muligt!“

„Jeg vil haabe, at Cramford skynder paa Kaptajnen, saa han gør sine Forberedelser saa hurtigt som muligt,“ sagde Chick.

„Ja, alt er i Orden! Der mangler bare de to Kanoner, de skal endnu bringes om Bord. De kan jo stilles op under Vejs.“

„Og De er overbevist om, at De ikke tager fejl, Torbell?“

„Unge Mand, jeg er, som De snart vil opdage, en gemytlig gammel Fyr og for saa vidt en lystig Soldebroder.

Men Forretning er Forretning. Jeg gentager derfor, at saa vidt jeg ved, kan der ikke være Tale om nogen anden Ø og dermed Basta!“

„Naar vi saa bare finder min Fætter i Live,“ sagde Chick alvorligt.

„Det maa vi haabe,“ sagde Torbell, der forsøgte paa at faa endnu nogle Draaber pinte ud af Flasken: „Det bedste ved det hele er, at det er et flinkt Mandskab, der er om Bord paa „Vampyr“. Det er lutter raske Drenge, der sikkert vil gøre god Gavn, hvis det kommer til Kamp.“

„Det er rart at høre,“ sagde Chick: „Det lader til, at vi har fundet gode Venner, hvor vi mindst ventede det!“

I dette Øjeblik lod Kaptajn Puddo sig melde — Chick lod ham straks træde ind, og efter en kort Præsentation fortsattes Samtalen mellem de fem Herrer.

Kaptajnen gjorde et yderst tiltalende og paalideligt Indtryk. Han havde et aabent, stærkt solbrændt Ansigt, hvori lyste et Par klare, blaagraa „Sømandsøjne“. Chick fattede straks Tillid til ham.

Kaptajn Puddo var endnu en temmelig ung Mand, og i Kendskabet til det stille Hav kunde han paa ingen Maade hamle op med den gamle Torbell, men han var en dygtig Sømand og en Skibsfører, der forstod at holde Orden og Mandstugt om Bord. „Vampyr“ havde derfor ogsaa et godt Ry paa sig overalt i Sømandskredse, og Besætningen bestod derfor ogsaa af udvalgte Folk — dette var vel hovedsagelig Grunden til, at Politimyndighederne i San Francisko straks lejede „Vampyr“ til at søge efter

Flygtningene, en Eftersøgning, der, som vi ved, forblev uden Resultat.

Chick udbad sig nu nærmere Oplysninger hos Kaptajnen om Skibets Hastighed, om Besætningen osv., og de Oplysninger, han fik, bekræftede fuldtud, hvad den gamle Torbell havde meddelt ham.

Det syntes altsaa, at de tre Opdagere havde haft ualmindeligt Held med sig i den store Havnestad — som Chick havde sagt: Nick Carters Lykkestjærne havde straalet over dem.

Ganske vist var de kommet for sent til at fravriste Forbryderne deres kostbare Bytte, men de nærede dog alle godt Haab om at gense deres Mester i levende Live.

Endnu en Tid lang blev de fem Mænd siddende i livlig Samtale — man drøftede Chancerne for Ekspeditionen, de forskellige Midler, der eventuelt maatte tages i Anvendelse, og derfra gled Samtalen lidt efter lidt over paa Sømandshistorier, hvor naturligvis navnlig den gamle Torbell præsterede det utrolige.

Kaptajn Puddo brød først op; han maatte paase, at hans Skib blev gjort fuldstændig sejlklart, da der jo ikke var nogen Tid at spilde. Chick havde forsynet ham rigeligt med Penge, og der blev ikke sparet noget for at gøre Yachten saa krigsstærk og hurtigsejlende som muligt. Lasten fyldtes til Randen med Kul, Kanonerne blev ladet om Bord og bragt i Stilling, og der blev sørget for Proviant og Vaaben i rigelig Mængde. Til langt ud paa Natten herskede der en feberagtig Travlhed paa Yachten.

Da Opdagerne næste Morgen gik om Bord, var allerede den gamle Torbell indtruffet — og ti Minuter efter lettede Yachten Anker og stod med god Fart ud af den herlige Bugt ved San Francisko.

Vilde det lykkes dens modige Besætning at finde den rigtige Ø?

Bragt fra Forstanden.

Nick Carter laa hjælpeløs paa Gulvet i den gamle Rønne ved Dannemora, og hans Hjærne arbejdede anstrængt og feberagtigt som aldrig før. Men forgæves gjorde han sig Umage for at finde en Udvej, han maatte slaa sig til Ro med, at det var haabløs Gærning.

De fire Mænd holdt fast i den ene Ende af Lassoerne, der snærede ham og hans Lidelsesfælle Price, og Indernes Øjne veg ikke fra deres Fanger. Ethvert Forsøg paa at flygte vilde være det rene Vanvid og kun forværre hans Stilling.

Den Tanke havde Nick Carter derfor opgivet, men han pinte sin Hjærne med at finde paa et eller andet Tegn, som han kunde efterlade sig for muligvis derved at lede sine Hjæpere paa Spor.

Han tvivlede nemlig ikke et Øjeblik om, at hans trofaste Hjælpere vilde efterspore ham, naar hans Udeblivelse foruroligede dem. Han saa, at Doktor Quartz og Zanoni befriede Doktor Crystal for hans Baand, og at de tre nu stod i et af Rønnens Hjørner og stak Hovederne sammen.

Ved en overordentlig Viljeanstrængelse lykkedes det Nick Carter at vælte sig lidt om paa Siden, uden at det vakte hans Vogteres Mistanke.

Efter mange taalmodige Forsøg fik han skubbet sin ene Haand saa langt frem, at han kunde faa fat i den Medaillon, som hang ved hans Urkæde, og han gjorde sig nu Umage for at løsne den. Enhver anden vilde snart have opgivet Forsøget som haabløst, men Nick Carter var udholdende og taalmodig som en Indianer.

Der gik nogen Tid, og han arbejdede uophørligt, dog uden at hans indiske Vogtere kunde opdage selv den svageste Bevægelse. Endelig lykkedes hans Forehavende, og han arbejdede nu saa længe med den ene Haand, til han fik kastet Medaillonen fra sig, hvorefter han væltede sig om paa Ryggen igen saaledes, at han kom til at dække Smykket.

Han lod Haanden blive liggende henad Gulvet, og da han derved mærkede det tykke Støv, fo'r en Tanke ham gennem Hovedet, at han maaske kunde skrive et Bogstav eller endog et helt Ord til Efterret-

ning. Han gik meget forsigtig til Værks for ikke at vække Opmærksomhed, og omsider fik han da efter stort Besvær ridset ned i Støvet de to Ord, hvoraf Chick fandt nogle Rester:

„Stille Hav".

Han vidste jo, Doktor Quartz tænkte paa at føre ham der over. Det havde Uhyret jo fortalt ham. Nick Carter var knapt bleven færdig med at skrive, da Doktor Quartz kom listende.

Han saa paa Opdageren med et velvilligt Smil.

„Naa, min ærede Ven Carter, hvordan gaar det?" spurgte han saa blidt, som han kunde.

„Jeg keder mig, ærlig talt," svarede Nick Carter, der altid — hvor fortvivlet Sagerne end stod, — gjorde sig Umage for at slaa sine Fjender med deres egne Vaaben, han talte derfor nu i en lige saa venskabelig og ligegyldig Tone som Doktoren:

„Det gør mig inderlig ondt, kære Ven, visse Omstændigheder har tvunget mig til at lade Dem faa en saa ublid Behandling. Og jeg vil lade Dem vide, at jeg i Fremtiden vil træffe passende Forholdsregler, hvorved jeg hindrer Dem i at berøve mig Deres ærede Selskab."

„Det kan jeg næsten tænke mig, Quartz, det vilde næppe heller gaa Dem godt, hvis jeg atter kom paa fri Fod!"

„De ved vel, min ærede Velynder og fremtidige „Forsøgskanin", at vi staar i Begreb med at gøre en længere Rejse i hinandens Selskab?"

„Jo, De har jo for længe siden fortalt mig om Deres menneskekærlige Hensigter!"

„Men De skal ikke kede Dem, kære Carter, i Skoven venter der baade Heste og Vogn paa os, den skal køre os til Jærnbanestationen, — — altsaa Zanoni, Doktor Crystal, Dem og mig. De øvrige vil ad andre Veje naa frem til vort fælles Maal og støde til os i San Francisko."

„Hvorfor fortæller De mig nu det, Quartz?" spurgte Opdageren i en foragtelig Tone.

„Jeg ved det virkelig ikke selv, rimeligvis kun fordi det morer mig at gøre Dem klar over Deres Skæbne."

„Ja, jeg kan tænke mig det, Men bliv De kun ved. De ved, at jeg er en opmærksom Tilhører!"

„Ja, det paaskønner jeg ogsaa. — Naa, Carter, hvordan tror De nu, at vi skal rejse?"

„Formodentlig i en Jernbanevogn."

„Ja, naturligvis, De, Opdagernes Lys! Men vi skal rejse i en Salonvogn, som om vi var to Læger, en opofrende Ægtefælle som Sygeplejerske og en højfornem Patient."

„Den ærefulde Patientrolle er vel tiltænkt mig?" sagde Opdageren.

„Ih, hvor De er klog! Men De har virkelig gættet rigtigt, Carter."

„Aha! Jeg skal vel spille „sindssyg"? Det er jo ikke noget helt nyt Paafund, men det kan dog altid bruges — Maaske jeg dog laver Dem en Streg i Regningen, hvis jeg faar Lejlighed til det."

„Jeg er overbevist om Deres gode Vilje i saa Henseende!" svarede Doktor Quartz med bidende Haan. „Men De burde dog vide, at jeg ikke forgæves har studeret Medicin. Jeg kan fremkalde Sygdomme med samme Lethed, som jeg kan kurere dem — og at jeg kan helbrede, det ved De vel?"

„Ja, det er omtrent ogsaa det eneste gode, De er i Stand til at gøre, Quartz."

„Meget smigrende, men jeg helbreder ikke for at gøre en Velgærning, men kun fordi det gør mig glad at kunne triumfere over den store Drabsmand: Døden. Jeg trækker mig derfor ogsaa nu tilbage til min Ø for i to Aar at dyrke Vivisektion, jeg mener, hvad De nok ved, at sønderlemme levende Mennesker — særlig Dem, min kære, i Videnskabens Tjeneste!

Mine fortsatte Studier paa levende Væsner vil bringe mig til den største videnskabelige Fuldkommenhed og afsløre visse Hemmeligheder, der indtil nu har været som en lukket Bog for mig. Jeg vil søge ogsaa at finde Nøglen til den Gaade, der hedder: at leve evigt.

Ja, smil De kun, Nick Carter, allerede nu er jeg i Stand til at bevare min Aand og mit Legeme i fuld, blomstrende Kraft gennem Aarhundrer. Men det er mig ikke nok! Jeg vil og skal aftvinge Naturen dens sidste Hemmelighed: Evighed! — Og De kan være rolig for, at De vil leve længe nok til at faa at vide, at jeg er bleven Sejrherre i denne saa afgørende Kamp med Naturen."

Nick Carter havde hørt ganske roligt paa ham, og nu sagde han med et Suk: „Det er Synd for Dem, Quartz. Tænk hvilken Velsignelse et godt Menneske med Deres Begavelse vilde have været for Menneskeheden!"

Nu trak Doktoren et lille Etui frem af sin Lomme, og ud deraf tog han en af de smaa, fine Glassprøjter, som Lægerne bruger til Indsprøjtninger under Huden. Quartz gik hen til Lyset, dryppede nogle Draaber fra en Medicinflaske ned i et Maaleglas, som han holdt over Flammen for at varme Vædsken. Det var vist en meget kunstfærdig Blanding, det her drejede sig om, for Quartz trak flere Medicinflasker frem og brugte nogle ganske faa Draaber af hver.

Endelig lod det til, at han var færdig, han fyldte Sprøjten med Maaleglassets Vædske og vendte tilbage til Opdageren, der havde fulgt hans Bevægelser med spændt Opmærksomhed.

„Dette er en vidunderlig Blanding!" sagde Doktoren og holdt den lille Sprøjte tæt op foran Nick Carters Øjne: „Mine Kolleger vilde give Aar af deres Liv, om de anede dens Eksistens — jeg mener, hvis de vidste, hvad den kan forhindre, og hvad den kan helbrede! De, Carter, er det første Menneske i Verden, der skal prøve dens Virkninger. Det kan De med Rette være stolt af!"

„Jeg kan dog egentlig ikke paastaa, at jeg er vildt begejstret!" svarede Nick Carter med et foragteligt Smil.

„Bravo, min kære Carter, det sagde De udmærket!" udbrød Doktor Quartz med et ondt Glimt i Øjnene. „Og mere end det, De har — uden at vide det — ganske nøje beskrevet denne Miksturs Virkninger. I Løbet af fem Minuter er De „vildt begejstret." Det bevirker Draaberne her, og den Tilstand skal De blive i, til vi har naaet vor Rejses Maal, og De vil sværge paa, jeg har gjort Dem en stor Velgærning. De vil have en Følelse af at have levet i Paradiset, som vore Digtere jo har besunget saa smukt. Ja, jeg forsikrer Dem for, Carter, jeg er lige ved at misunde Dem Deres Lyksalighedsrus!"

„Gør Dem dog ikke nogen Skrupler i den Retning! Jeg trækker mig med Fornøjelse tilbage, ikke mindst fordi det hele ikke passer mig rigtig".

„Spøgefugl!" sagde Quartz: „Jeg glæder mig til at skulle høre mange saadanne aandfulde Bemærkninger fra Dem — ogsaa senere ved vort fælles Arbejde, hvor De ganske vist bliver den lidende Part!"

„Den, der ler sidst, ler bedst!" svarede Nick Carter med iskold Ro: „Endnu er vi ikke paa Deres Ø, Quartz, og jeg har en lumsk Anelse om, at vi heller aldrig kommer der!"

Doktor Quartz svarede med et Skuldertræk. Han knælede ned ved Siden af Opdageren og bøjede sig ned hen over ham.

„Vil De ligge stille, Carter? Ellers maa jeg lade en af de brune holde paa Deres Arm."

„De kan være ganske rolig. Jeg skal nok sluge min Mikstur. Jeg kan jo se, at der ikke er andet at gøre — foreløbig i hvert Fald!"

„De er virkelig beundringsværdig fornuftig!"

Dermed strøg Doktor Quartz sit Offers ene Frakkeærme i Vejret, og borede den naaleformede Sprøjtespids ind under Huden i Nærheden af Pulsaaren.

I samme Nu følte Nick Carter det, som fo'r der en fortærende Ild gennem hans Aarer.

Denne frygtelige Fornemmelse varede dog kun kort, netop da han troede, han ikke kunde udholde Smærterne mere, mindskedes de betydeligt og gik over til en yderst velgørende Varme.

Han saa op og smilede til Doktor Quartz. Han mærkede, at hans Begreber var forvirrede: Han kendte dog baade sine Omgivelser og de Mennesker, der var til Stede, men hvor besynderligt! Skønt han var overbevist om, hvem de var, kunde han dog ikke hade dem, deres Nærværelse vakte ikke mere nogen Afsky for ham.

Nu saa han, at Zanoni knælede ned ved Siden af ham og løste det snærende Reb. Han kunde ikke gøre ved det. Han følte sig uvilkaarlig tiltrukken af den unge Kvindes blide Skønhed, og han smilede taknemmeligt til hende.

Han hørte halvt i Drømme, hvorledes Doktor Quartz gav Ordre til at kaste Liget af den ulykkelige Price ned i den Gang under Hytten, som han og Opdageren havde gravet. Men Nick Carter kunde ikke se noget slemt i det, han mente tværtimod, det var fuldstændig i sin Orden, Price var bleven kvalt med en Lasso, og han skulde nu puttes i Jorden.

Zanonis Kærlighedslykke.

Den Indsprøjtning, Nick Carter havde faaet, havde den mærkelige Dobbeltvirkning paa ham, at den lod ham bevare sin fulde Bevidsthed, men svækkede hans Forstand saaledes, at han ikke længere var i Stand til at kende Forskel paa godt og ondt, samtidig slettede den enhver Erindring om hans tidligere Liv og Virksomhed ud af hans Hukommelse.

Han saa godt baade Doktor Quartz, Zanoni og Doktor Crystal, men vidste ikke andet end, at de var Mennesker, som han kendte.

Han mindedes ikke mere, hvad de hed, eller i hvilken Forbindelse han egentlig havde staaet til dem.

Men mindst af alt antog han dem for at være Fjender, han var dem tværtimod inderlig taknemmelig for den Omhu, de viste ham. Han følte sig mærkværdig svag og mat. Da Zanoni havde løst hans Baand, og de andre havde rejst ham op, kunde han ikke støtte paa Benene, og han blev derfor glad, da han saa, at Zanoni og Doktor Quartz bød ham Armen, ja, han smilte endog taknemmelig til dem.

„Er det ikke sælsomt?" sagde han med en Stemme, som forekom ham selv meget svag. „Jeg kender Jer godt, men er ikke i Stand til at huske, hvem I er. — Jeg har kun en Følelse af, at I er mine Venner. Jeg ved ikke en Gang mere, hvem jeg selv er. Er det ikke underligt?"

„Ikke Spor, min elskede!" hviskede Zanoni blidt og kærligt til ham. „Du har været meget syg, men nu er Du i Bedring."

„Ja, rigtigt, saadan er det!" sagde Opdageren. Nu husker jeg, at jeg har været meget syg. Men nu har jeg det godt igen! Hvad hedder jeg, og hvem er jeg?"

„Vil Du gentage dit Navn, naar jeg hvisker det til Dig?" spurgte Zanoni.

„Ja, naturligvis. Den Taage, der hviler over min Forstand, bedrøver mig. Jeg har været meget, meget syg, men nu er jeg kommen mig. Det sagde Du jo. Nu har jeg det meget bedre, ikke?"

„Jo, meget bedre, elskede."

„Elskede? elskede? Hvorfor kalder Du mig elskede?"

„Fordi jeg jo er din Hustru, din egen lille Kone, som elsker Dig saa inderligt. Du er jo min Mand, Sir Algernon Travers. Kan Du ikke huske den gode Doktor Sinclair, som ikke veg fra din Seng, mens Du var syg? Eller den berømte Nervelæge, Doktor Morton? Kom en Gang herhen, Doktor Morton, hvis De vil være saa god, lad os se, om min kære Mand kan kende Dem igen!"

Quartz traadte hen til Nick Carter med et Buk.

„Jo, jo, nu husker jeg Dem!" stammede Opdageren føjeligt. „De er jo Doktor Morton. Hvordan har De det, Hr. Doktor? Min Kone synes, at jeg har det meget bedre! Er det virkelig sandt?"

„Ja, De har det ikke saa lidt bedre, Sir Algy — meget bedre!"

„Hm, hvor er det dog mærkeligt!" mumlede Nick Carter. „Før da jeg aabnede Øjnene, kendte jeg ikke en eneste af Jer. Men nu er jeg fuldstændig klar igen".

„Ja, ikke sandt, Sir Algy, nu genkender De ogsaa Lady Mary, Deres elskværdige Hustru?" spurgte den saakaldte Doktor Morton i en elskværdig Tone. „Stakkels Lady, hun har været meget bedrøvet over, at De ikke har kunnet kende hende!"

„Selvfølgelig kender jeg min kære Mary. Hvor kan man dog være saa glemsom! Jeg vidste virkelig ikke mere af, at jeg havde en saa henrivende Kone. Men hvorfor er vi her paa et saa mærkeligt Sted, Hr. Doktor?"

„Vor Vogn gik i Stykker, og mens den bliver gjort i Stand, har vi taget Ophold her.

Den maa iøvrigt straks være her.

Det er Deres Tjenere derhenne. Kan De ikke huske, at De forlangte, de skulde følge os, da vi forlod Deres Gods i England?"

„Nej, min Sandten om jeg kan! Har jeg et Gods i England?" spurgte den ulykkelige.

„Naturligvis. Jeg har for Resten sagt, at Tjenerne skal rejse hjem igen, vi andre rejser derimod til San Francisko for at gaa om Bord paa Deres Yacht „Dunjar"."

„Der kan De se, Doktor, det har jeg ogsaa helt glemt. Er det ikke underligt? Hvordan kan jeg dog glemme min Yacht „Dunjar"?"

„Den har ligget i San Franciskos Havn i over et Aar og ventet paa os".

„Har jeg da været syg saa længe?" spurgte Nick Carter.

„Ja, i hele to Aar, Sir Algernon".

„Det er dog mærkværdigt", stammede Nick Carter. „Jeg kan slet ikke huske noget om, at jeg har været syg".

„Nej, det er rimeligt nok — De maa ikke tænke formeget paa Fortiden, det har De ikke godt af! Jeg gør mig Umage for at helbrede Dem saa hurtigt som muligt, og for Lady Marys Skyld vil jeg opbyde al min Kunst, saa De snart kan blive rask. Jeg venter mig meget af vor Rejse i det stille Hav."

„Skal vi til det stille Hav?"

„Ja, vi bliver ikke i San Francisko, men sejler straks."

„Det kan jo blive dejligt".

„Ja, den Rejse vil gøre Dem godt, Sir Algernon. Heldigvis er De rig nok til, at De kan unde Dem en saadan Ferierejse i Stillehavet."

„Jeg er altsaa rig?" spurgte Nick Carter forbavset.

Zanoni strøg hans Haar fra Panden og smilte elskværdigt til ham.

„Det gør godt, Mary, Du har saadan en nydelig, blød, lille Haand!" hviskede han.

„Jeg bliver hos Dig paa hele Rejsen", sagde hun ømt. „Sørg blot for at blive rask, min Skat, saa skal Du se, hvor dejligt vi skal faa det!"

De tre Forbrydere saa paa hverandre med et Blik, som sagde, at deres Plan var lykkedes dem over Forventning. De havde ikke alene berøvet deres Offer hans Hukommelse, men oven i Købet skabt ham en ny, der hensatte ham i en Skin-Verden, som han antog for en virkelig.

Imedens var Vognene kørte frem.

I den ene tog de to Doktorer, Zanoni og Nick Carter Plads, medens de indiske Tjenere steg op i den anden Vogn.

Da de havde naaet Stationen, blev Nick Carter og Zanoni siddende i Vognen, de to Doktorer derimod spadserede frem og tilbage paa Perronen, medens de ventede paa Togets Ankomst.

De var blevne enige om, at jo mere frit og utvungent de optraadte, des mindre vilde de vække Opsigt. Og der var heller ingen, der antog de to flot klædte Herrer for at være et Par undvegne Forbrydere.

De bestilte telegrafisk en Salonvogn, som skulde vente paa dem paa en af de nærmeste Stationer. Da Doktor Quartz var rigeligt forsynet med Penge, spillede en saadan Udgift kun en underordnet Rolle.

De steg uhindrede ind i Toget, da det kom, og nogle Stationer længere borte tog de Plads i den bestilte Salonvogn, som de havde fuld Raadighed over, og hvor de var fri for uvedkommende Rejsefæller.

Paa denne Maade rejste de gennem hele det amerikanske Fastland i fornem Utilnærmelighed, Togpersonalet kappedes om at faa Lov til at betjene de rejsende i Salonvognen. Man sagde, at Lord Algernon var en af Englands fornemste Peers — som de adelige Medlemmer af det engelske Overhus kaldes — og de fyrstelige Drikkepenge, som Doktor Quartz med rund Haand udstrøede, bidrog kun til at bekræfte Rygtet.

Udenfor Banegaarden i San Francisko ventede der nogle Vogne, som var bestilte i Forvejen, og de fornemme rejsende kørte nu til Havnen, hvor Yachten laa til Ankers.

Den havde Damp oppe og var godt forsynet med Levnedsmidler. Derfor kunde den lette Anker allerede ti Minuter efter, at de rejsende var gaaede om Bord.

Komedien med „Sir Algernon" blev dog stadig spillet videre, fordi Doktor Quartz ikke vilde udsætte sig for, at hans Fanges Hukommelse skulde vende tilbage, før de naaede den fjærne Ø i det stille Hav. Zanoni havde ogsaa fordret, at der ikke maatte ske nogen Forandring, før de var ved Rejsens Maal.

Den smukke, men uberegnelig lunefulde, unge Kvinde havde fundet en egen, nervepirrende Fornøjelse i at spille Nick Carters Hustru; den blide, stille Mand, der smilte saa tillidsfuldt til hende, og som, om det end var i et Anfald af Sindssyge, stoledø blindt paa hende, havde vakt ny Følelser til Live i hendes Bryst — Følelser, som hun ikke kendte eller forstod.

Hun var klar over, at Nick Carters Tilstand kun var et Forspil til et grufuldt Sørgespil. Hun vidste,

at Nick Carter, naar han først kom til Bevidsthed igen, før vilde finde sig i at blive omslynget af en Giftslange, end at taale hende i sin Nærhed, og dog fandt hun en sælsom Tiltrækning ved at vide sig tilbedt.

For første Gang i sit unge, men forbryderiske Liv tænkte Zanoni paa, om hun maaske ikke havde baaret sig bedre ad ved at forblive god og blid som hendes to Søstre — dem, hun i sin Tid havde myrdet.

Mærkværdigt nok kunde Zanoni, som til en Begyndelse næppe lagde nogen Vægt paa den sjælelige Forandring, der var foregaaet hos hende, ikke blive fri for sin Tvivl og Fortrydelse. Hun greb endog sig selv i at ønske, at den gamle Zanoni aldrig mere maatte komme op i hende, men at hun bestandig maatte føle sig som det ny og bedre Menneske, som hun nu i sin nuværende Rolle var bleven forvandlet til.

Men endnu mere besynderlig var den uovervindelige Afsky, som hun havde faaet for Doktor Quartz. Det var ganske vist længe siden, at hun havde forgudet den forbryderiske Læge; han var ikke mere det store Geni, der havde hende i sin Magt.

Hun betragtede ham ikke mere som sin Læremester, ja, knapt nok som jævnbyrdig Fælle i hendes Forbrydelser. Han var hende ligegyldig — og hun havde mangen god Gang let hemmeligt ad hans Angst for hende.

Men nu mærkede Zanoni, hvorledes hun fyldtes af et stærkt Had til den glattungede, samvittighedsløse Skurk, og hun var klar over, at skulde hun begaa endnu et Mord, maatte det forøves mod Doktor Quartz.

Saa meget inderligere og med stedse mindre og mindre Forstillelse sluttede hun sig til sin foregivne Ægtefælle. Hun kunde sidde ved Siden af ham i Timer ad Gangen og holde sin Haand i hans eller stryge Haaret fra hans Pande.

Ja, under Tiden, naar hun vidste sig sikker for Doktorens spejdende Blikke, bøjede hun sig med vild Ømhed over Nick Carter og trykkede det ene brændende Kys efter det andet paa hans Øjne og Pande.

Hun, der hidtil havde spottet Kærlighed og haanet den, hun var pludselig bleven stærkt forelsket.

Ikke en Gang den Omstændighed, at hendes Omgivelser spillede en uværdig, tarvelig Komedie, formaaede at rive hende ud af hendes Kærlighedsrus. Hun hengav sig viljeløst til den Indbildning, at alt var, som det skulde være, og der var Tider, da hun troede paa Godset i England, ja, endog antog, at Nick Carter virkelig var hendes Mand.

Den Opdagelse, at alle de frygtelige Forbrydelser, hun havde begaaet, dog ikke havde dræbt Kvinden i hende, men at hun trods alt var i Stand til at føle og tænke kvindeligt, var en stor Fryd for hende.

Hun var dog saare langt fra at elske Doktor Quartz' Offer, den frygtede Opdager, nej, hun elskede et Drømmebillede i ham, hendes foregivne Ægtefælle.

Doktor Quartz sagde en Gang til hende:

„Det lader til, at Du er ved at miste dit Hjærte til den brave Lord, Zanoni?"

„Nej, det er jeg ikke bange for!" svarede hun djærvt. „Men jeg har opdaget, at jeg maaske havde kunnet elske og blive genelsket, hvis Du Uhyre ikke havde krydset min Vej. Jeg gider ikke se Dig mere, lad mig være alene, Jack. Und mig min Drøm, saalænge den varer."

Og endvidere sagde hun:

„Der foregaar en Forandring med mit Sind, som jeg ikke selv forstaar. Vogt Dig for at vække Tigeren i mig. Dens utæmmelige Raseri kunde let vende sig mod Dig, Doktor Quartz."

Denne lo spotsk og trak paa Skuldrene.

„Der er gaaet en stor Digterinde tabt i Dig, Zanoni", sagde han. „Men hvad vil der ske, naar Lord Algernon igen bliver til vor Dødsfjende, Nick Carter?"

Hun stirrede længe paa ham, saa udbrød hun:

„Saa er Lord Algernon død — det er ham, der har indgydt mig Ærbødighed, han og hans hjælpeløse Tilstand har lært mig uendelig meget mere end Du og al din Visdom. Nick Carter vil da som sædvanlig hade mig, og jeg er overbevist om, at jeg ogsaa vil hade ham.

Men nu gør Du bedst i at overlade mig til den korte Drøm og at lade den Zanoni, som Du kender, hvile i Fred indtil videre. Nick Carter drømmer nu sin sidste og lykkelige Drøm, lad mig i Ro tage Del i den."

Hun vendte sig om til Nick Carter og slog Armene om hans Hals.

Ankomsten til den hemmelighedsfulde Ø.

Det var en lang Rejse, „Dunjar" gjorde.

Yachten lagde ikke til ved nogen af de Øer, der dukkede frem paa Havet.

Nick Carter var stadig ude af Stand til at gaa alene omkring paa Dækket, men Zanoni blev aldrig ked af at støtte ham.

For det meste sad de Timer ad Gangen paa Dækket fjærnt fra deres Rejsefæller og stirrede paa de rullende Bølger. Naar saa Nick Carter begyndte at tale om sin formentlige Hjemstavn, og han bad Zanoni at fortælle noget derom, afmalede hun ham med glødende Farver et af de smukkeste Godser, man kunde tænke sig.

I saadanne Øjeblikke var Nick Carter fuldkommen lykkelig.

Langt om længe dukkede den Ø, der var Rejsens Maal, op i Synskredsen.

Man saa en vældig, rund Klippe, der sikkert skyldtes et Koralrev. Der var ikke Spor af Grønsvær at opdage, tværtimod: Klippen saa øde, tom og utilgængelig ud.

Men Yachten dampede rundt om Øen og paa den sydøstlige Side af den var der virkelig en Spalte, som Kaptajn Torbell havde talt om.

Søen var saa rolig som en lille Indsø, og snart efter laa Yachten fortøjet i den rummelige Havn.

Det var et herligt Skue, der her viste sig for de rejsende. En herlig, saftiggrøn Eng, overskygget af højstammede Palmer.

En let, kølig Vind strøg hen over Grønsværet og dannede en behagelig Afløsning for den trykkende Hede ude paa Verdenshavet.

„Men det er jo Paradis!" hviskede Nick Carter begejstret.

„Nej", svarede Zanoni og faldt ud af Rollen: „Det er ikke Paradis, men Helvede".

Han vendte sig om mod hende og sagde blidt: „Hvorfor det, elskede?"

Hun tog sig voldsomt sammen, klappede ham paa Kinden og svarede:

„Tilgiv mig, jeg tænkte paa den ulidelige Hede ude paa Havet".

I Nærheden af Havnen laa der et lille Hus, bygget af Klippestykker.

Der gik de ind.

En Time efter deres Ankomst sad Nick Carter og Zanoni i Blomsterhaven bag Huset. Da dukkede Doktor Quartz pludselig op for dem.

I den ene Haand holdt han en Sprøjte, den samme, som han havde brugt en Gang før til Nick Carter, i den anden havde han et Haandklæde.

„Ind med Dem!" sagde han med usædvanlig haard Stemme. „Det er paa høje Tid, at Komedien holder op, og at vor Patient kommer til sig selv".

I det samme sprang Zanoni op.

Hun stillede sig mellem den forbryderiske Læge og hans Offer.

„Endnu ikke — endnu ikke!" stønnede hun aandeløst.

„Hvorfor ikke?" snærrede Doktor Quartz.

„Fordi jeg ikke vil have det!" stammede den unge Kvinde. „I Morgen er det tidsnok".

„Nej, nu vil jeg have min Vilje — nu er det min Tur at more mig!"

„Hvad er der dog i Vejen, min elskede?" stammede Nick Carter, der ikke forstod, hvad der nu gik for sig.

„Det er om din Sygdom, vi taler — — vent her, min Skat, jeg kommer straks tilbage".

Saa greb hun Doktor Quartz' Arm og førte ham trods hans Modstand et Stykke bort, saa at hendes „Mand" ikke kunde høre, hvad de talte om.

„Skænk mig denne ene Dag", bønfaldt hun. „I Morgen er jeg igen den gamle Zanoni".

Doktor Quartz trak foragteligt paa Skuldrene.

„Du bliver aldrig mere den, Du har været før!" svarede han. „Nej, den Komedie har nu varet længe nok; man skulde tro, at jeg ogsaa havde givet Dig en Dosis Mikstur. Om et Øjeblik kalder jeg ham til Bevidsthed".

Hun svarede ham ikke, men saa paa ham med et Blik, hvori der hverken var Blidhed eller Ømhed. Hun lignede en Løvinde, der staar rede til at forsvare sin Unge.

„Vov paa at røre ham i Dag, Jack Quartz!" sagde hun i en rolig Tone. „I Dag tilhører han

mig, i Morgen kan Du faa ham til Bold for dine Luner!"

„Nej, i Dag!" svarede Doktor Quartz lige saa roligt og kort.

Zanoni trak en lang, spids Dolk frem af sine Kjolefolder.

„Hør nu, Jack Quartz, enten tilhører han mig i Dag, — eller jeg dræber ham nu med det samme, saa faar Du ham aldrig i din Magt!"

Quartz, der saa, at hun mente, hvad hun sagde, prøvede paa Overtalelser.

„Vær dog fornuftig. Jeg har jo ladet Dig have din Vilje altfor længe. Nu kan det være nok."

„Jeg siger Dig, Nick Carter tilhører Dig fra i Morgen — ikke i Dag!" svarede hun ubønhørligt.

„Er Du bleven gal?" hvæsede Quartz rasende. „Crystal mener ogsaa, at vi nu skal gaa løs paa Carter uden Skaansel — for Pokker! Hvorfor har vi da ellers gjort denne Rejse? Kun for at kunne triumfere ved at se Nick Carters Forundring, naar han kommer til Bevidsthed og opdager, i hvis Hænder han er og ikke kan flygte".

Og han vilde gaa forbi hende hen til Nick Carter, der ikke anede noget, men han standsede, da han saa Zanoni holde Dolken parat.

„Tag Dig i Agt!" gispede hun. „Dolken er forgiftet, og selv Du kender ikke nogen Modgift."

„Aah! Du er forelsket i den Idiot derhenne!" raabte Forbryderen.

„Nej, jeg elsker ham ikke, men han har Tillid til mig; derfor vil jeg heller ikke komme ham for Øje, naar han først faar at vide, hvad vi har spillet for en uværdig Komedie med ham!" sagde Zanoni haardt og kort.

I det samme mærkede hun, at nogen greb fat i hendes Haand bagfra og forsøgte at vriste Dolken fra hende.

Men aandsnærværende og smidig, som Zanoni altid var i Farens Stund, lykkedes det hende hurtig at komme fra den forræderiske Angriber — og idet hun rev sig løs, stødte hun Dolken i sin Modstanders Bryst.

Doktor Crystal, thi ham var det, faldt med et Skrig til Jorden.

Han var dødelig saaret.

„Hvor tør Du Kryb vove at røre mig?" sagde hun foragteligt og løftede Dolken højt i Vejret.

Med et Brøl af Raseri vilde Doktor Quartz nu kaste sig over hende, men hun truede ham med Dolken, saa han blev staaende, hvor han var.

„Kom mig ikke nær, Jack, hvis Du har dit Liv kært!" sagde hun hæst. „Lad ham nu dø! Han har vovet at lægge Haand paa mig — det kostede ham hans Liv. Tilbage, Jack, eller saa sandt jeg er den gamle Zanoni igen, jeg dræber Dig her paa Stedet!"

Doktor Quartz stod ubevægelig paa Stedet. Han fattede, at Zanoni virkelig var den eneste, der var ham overlegen, hende var han bange for.

Han saa Doktor Crystal ligge og vride sig som en Orm paa Jorden, og begreb, at det forgiftede Saar pinte den ulykkelige, der jamrede og hylede om Hjælp og Redning, men han vovede ikke at røre sig, for han var vis paa, at Zanoni ikke vilde betænke sig paa ogsaa at gennembore hans Hjærte.

Der gik en lille Stund.

Den unge Læge havde allerede draget sit sidste Suk, men endnu stod Doktor Quartz og Zanoni og stirrede paa hinanden med hadefulde Blikke.

Pludselig knagede det i Buskene, og Lord Algernon, eller rettere sagt Nick Carter, som de nær havde glemt, kom hen mod dem.

Han stillede sig op foran Zanoni, og da Doktor Quartz nu troede, at han kunde komme Zanoni til Livs ved at bruge sin affældige Patient som Skjold, skete der noget uventet.

Nick Carter greb fat i Doktoren med et haandfast Tag, hævede ham trods hans fortvivlede Modstand højt i Vejret og slængte ham med frygtelig Kraft henad Jorden.

Men da Doktor Quartz atter vilde rejse sig, faldt Nick Carter omkuld ved hans Side.

Da han troede, hans elskede var i Fare, havde han i faa Sekunder genvundet sin gamle Styrke, men nu var Ophidselsen forbi, og han følte sig atter svag og mat.

„Jeg har ikke flere Kræfter, Mary", hviskede han med brudt Stemme. „Jeg er for svag til at forsvare Dig!"

Zanoni knælede ned ved Siden af ham og kys

sede ham, mens Doktor Quartz stod et Stykke borte og tørrede Støvet af sit Tøj.

„Han vilde ikke gøre mig Fortræd, elskede!" hviskede hun ømt.

Hun havde aldrig tænkt sig Muligheden af, at Nick Carter vilde forsvare hende, og det overvældede hende derfor fuldstændigt.

„Du er saa ædel og tapper, min elskede — det var Doktor Sinclair, ikke Doktor Morton, der vilde mig til Livs, og han er nu død — ikke sandt, Doktor Morton?"

Det lød saa bydende, at Doktor Quartz om end kun unødigt maatte adlyde hende.

Han traadte nærmere og bukkede.

„Jo, Mylord, det er, som den naadige Lady siger".

„Saa maa jeg bede Eder undskylde min Opførsel for lidt siden", svarede Nick Carter høfligt. „Det syntes mig nemlig, jeg saa Dem true min Hustru — og den Tanke, at min inderligt elskede Kone var udsat for Fare, var mig saa frygtelig, at jeg et Øjeblik følte mine tabte Kræfter vende tilbage".

Doktor Quartz trak kun paa Skuldrene, drejede om paa Hælen og gik sin Vej.

Han var dog kun kommet et lille Stykke hen ad Vejen, da han atter vendte sig om mod Zanoni og udbrød:

„Saa bliver det, som De ønsker, Lady Algernon. Lorden staar under Deres Beskyttelse til i Morgen Formiddag Klokken ti. Det er en Skam, hvad der er sket med Doktor Crystal — han skulde have været brugt til mit andet Forsøg. Det vil blive svært at finde et Menneske, der er saa velegnet dertil, som han var.

Naa, der er vel ikke andet for end at begrave ham, men det er ikke noget for Lorden at se paa — Lady Mary vil gøre bedst i at gaa bort med sin Hr. Gemal".

„Kom!" sagde Zanoni til Nick Carter.

Hun hjalp ham med at rejse sig og førte ham tilbage til det Sted, hvor de havde siddet, da Doktor Quartz atter kom hen i deres Nærhed.

Zanoni slyngede sine Arme om Nick Carters Hals og kyssede ham paa Munden.

Atter og atter kyssede hun ham, mens hun samtidig hulkede og græd.

Det utrolige var sket.

For første Gang som voksen fældede Zanoni Taarer, der kom fra hendes Hjærtes Grund.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Paa Slaget ti næste Dag gav Doktor Quartz sit ulykkelige Offer en ny Art Indsprøjtning. Virkningen var den, at Nick Carter fik sin fulde Bevidsthed tilbage og kom paa det rene med, hvor og i hvis Magt han befandt sig.

Zanonis Selvmord.

Det er Nat paa det stille Hav.

Tidligt den foregaaende Dag havde „Vampyr"s Passagerer faaet den længselsfuldt ventede Ø i Sigte. Men man havde vel vogtet sig for at blive iagttaget af Doktoren eller hans Folk og havde derfor stadig holdt sig paa den nordvestlige Side af Klippeøen.

Da Solen forsvandt under Havets Bølger, og Natten brød frem, stod Yachten atter frem for fuld Damp.

Den sejlede rundt om Øen og nærmede sig det smalle Havneindløb.

De tre unge Opdagere havde om Eftermiddagen holdt Krigsraad med Kaptajn Puddo og den gamle Torbell, og her var der bleven taget Beslutning om, hvorledes man skulde bære sig ad

— — — — — — — — — — — — — — — —

Endnu medens „Vampyr" laa og drev paa Havet for at vente paa Nattens Komme, havde Doktor Quartz — Klokken ti om Morgenen — kaldt Nick Carter tilbage til Bevidstheden.

Da han kom til sig selv, saa han Doktor Quartz staa foran sig.

Doktor Quartz var dog ikke alene med ham i Værelset, men havde tilkaldt tre af de indiske Tjenere, der stod paa Spring til, hvis det blev nødvendigt, at forsvare deres Herre mod hans Fange.

Doktor Quartz havde sørget for, at hans tre brune Mænd var komne til Stede, for i det Øjeblik, da Miksturens Virkninger ophævedes, vilde Nick Carter ikke alene faa sine aandelige, men ogsaa sine legemlige Kræfter tilbage.

Zanoni var ikke i Værelset.

Nick Carter rejste sig over Ende paa Sofaen og saa sig om med et forvirret Blik.

„Hvor er hun?" spurgte han og saa skuffet ud. „Hvor er Mary — nej, Zanoni!" tilføjede han, mens han i det samme forstod den hele Sammenhæng.

„Zanoni staar vel nu og læner sig til et Klippestykke, idet hun stirrer ud over Havet. Hun tænker vel paa den Drøm, som hun har gennemlevet sammen med Lord Algernon Travers".

Nick Carter var ikke i Stand til at svare; han havde en Fornemmelse, som om hans Strube snøredes sammen.

„De lader til at være lige saa sværmerisk som min højtelskede Zanoni!" sagde Quartz med bidende Spot. „Det skulde ikke undre mig, om Zanoni nu stod og tænkte paa, om det ikke vilde være bedre at springe i Havet for der at søge Glemsel for sine Sorger".

„Det kan være!" fortsatte Nick Carter med et Suk. „Og det er sørgeligt, at Lord Algy ikke gjorde sin højtelskede Hustrus Følgeskab, inden sidste Akt af Dramaet begyndte".

„Det forekommer mig, Carter, at De kan huske alle Enkelthederne i den Komedie, vi har spillet?" udbrød Doktor Quartz og betragtede ham opmærksomt.

Opdageren nikkede.

„Ja, jeg kan huske hver en Smule. Hvert Ord, vi vekslede i Rønnen, hvor det lykkedes Dem at overrumple mig. Jeg ved, hvorledes De bar Dem ad med at indsprøjte den djævelske Mikstur i mine Aarer, — ja, endnu mere, jeg kan fortælle Dem om hver Time, jeg levede i Lord Algernons Skin-Tilværelse."

Doktor Quartz saa først forundret ud, men saa opklaredes hans Blik.

„Carter, hvis jeg var i Stand til at føle Taknemmelighed, vilde jeg belønne Dem fyrsteligt for de Ord, som beviser mig, at min Mikstur er meget kostelig ere, end jeg selv vidste!"

„Ja, den er frygteligere, end nogen Djævel vilde kunne have lavet den!" svarede Nick Carter med dyb Foragt. „Men hvor er Zanoni? Jeg vil se hende og tale med hende!"

„Det er dog mærkeligt, min kære Carter, hvor ofte vore Ønsker er de samme!" sagde Doktoren spottende. „Jeg vilde ogsaa gærne have haft fat i Zanoni! Men skønt Øen her ikke er stor, er hun dog ikke til at finde. Vi har søgt efter hende i en hel Time uden Held! Dog, det kan jo tænkes, at hun har skjult sig i en af de talrige Huler her paa Øen. Lad hende imidlertid have Lov til endnu en Gang at hengive sig til de søde Drømmerier og —"

„Ti stille, Doktor", sagde Nick Carter kort og skarpt. „Vil De svare mig paa et Spørgsmaal?"

„Det kommer an paa, hvad det er. Men lad mig høre —?"

„Har De givet Zanoni af den samme Mikstur, som De gav mig? Troede Zanoni lige saa sikkert at være Lady Mary som jeg at være Lord Algernon? Og har De ogsaa kaldt hende til Bevidsthed i Dag?"

Doktor Quartz tøvede lidt med Svaret; det var let at se, at han tænkte over, hvad han nu skulde sige til Nick Carter.

Han smilede ondskabsfuldt og svarede:

„Jeg vil for en Gangs Skyld overraske Dem og sige Sandheden: Med andre Ord, nej og atter nej! Zanoni er og bliver den samme, hun var, hvad De forøvrigt vil kunne tænke Dem!"

„Er det virkelig sandt, hvad De siger? Er Zanoni bleven forvandlet til en blid Kvinde?"

„Ja, hvem forstaar sig paa Kvinderne?" sagde Doktor Quartz.

„Zanoni har endnu en Gang bevist os, at Had og Kærlighed er beslægtede Følelser. Ærlig talt, forstaar jeg hende ikke, for hun vidste, at De ikke var Lord Algernon, som hun plejede med hele en øm Hustrus Kærlighed, hun vidste, at De var Nick Carter, hendes Dødsfjende, der paa Naade og Unaade var i hendes Hænder — og dog glemte hun sin vilde Natur, medens hun blev kælen og føjelig som et lille Lam!"

„Endnu et Spørgsmaal!" udbrød Nick Carter bevæget. „Hvem dræbte Doktor Crystal?"

„Da jeg nu en Gang er begyndt med at tale Sandhed, vil jeg fortsætte. Jeg agtede allerede i Gaar

at dræbe Lord Algernon og lade Nick Carter leve op igen, men Zanoni stod med en Dolk i Haanden og holdt mig tilbage. Doktor Crystal kom da bagfra og gjorde et Forsøg paa at vriste Vaabnet fra hende. I det samme dræbte hun ham med den forgiftede Dolk. Som De ser, et helt Lam er hun alligevel endnu ikke!"

Nick Carter sad en Stund tavs, som voldte det ham Besvær at samle sine Tanker.

Saa rejste han sig med et Ryk.

„De har jo ikke for ingen Ting slæbt mig Tusinder af Mile bort. Jeg er i Deres Magt og kan indse, at Modstand er unyttig — jeg er beredt, og jo hurtigere De dræber mig, des bedre, og jo mere taknemmelig vil jeg være Dem!"

„Det er m get kønt af Dem, Carter," svarede Doktoren. „Men De burde af Erfaring vide, at jeg ikke ynder for store Spring. Den, der ager med Stude, kommer ogsaa frem. De er fra i Dag til min Raadighed som Forsøgsmenneske — men der vil gaa Aar og Dag, før De bliver klar paa mine Hensigter med Dem.

Man fanger ikke Nick Carter for raat at nedslagte Ham i Løbet af et Par Sekunder. Foreløbig skal der staa et Værelse ved Siden af mit til Deres Raadighed, og der skal De bo — men i et Bur, som jeg har ladet lade særlig til Dem. Vil De følge mig frivillig, eller skal jeg lade Dem bære?"

„De kan være ganske rolig", svarede Nick Carter med stolt Foragt. „Jeg vilde forsvare mig til min sidste Blodsdraabe, dersom jeg vidste, at det kunde nytte noget. Men her gør jeg ingen Modstand, hvis De kun lader mit aabne Sjælesaar i Fred!"

Doktor Quartz lo højt.

„Gør Dem ingen Skrupler i den Retning, Carter. Det er i min egen Interesse, saa hurtigt som muligt at udslette hele den Lord Algernonske Komedie af Deres Hukommelse".

— — — — — — — — — — — — — — —

Hvis Kaptajn Puddo, Patsy og Ten Itchi havde faaet Lov til at raade, havde Yachten allerede midt paa Dagen tiltvunget sig Adgang til Havnen, men det vilde den gamle, erfarne Torbell ikke høre Tale om, og Chick holdt med ham; det vilde være fornuftigere at afvente Nattens Frembrud, for at de i smaa Baade kunde ro saa lydløst som muligt til Øen.

„Havet er glat som et Spejl", sagde Chick. „Der er paa Øen næppe nogen, der tænker paa Angreb; hvis vi derfor venter til Klokken to i Nat, ligger de sikkert derinde i dyb Søvn".

„Det er fuldstændig rigtigt!" indrømmede den besindige Torbell. „Folkene føler sig trygge og vil vist ikke en Gang stille Vagtposter ud paa „Dunjar". Jeg tror knapt, det kan komme til et Slagsmaal paa de bare Næver!"

Kaptajn Puddo vendte sig med et Skuldertræk om mod Chick og sagde:

„De er den øverstbefalende, Hr. Carter, og Deres Vilje er derfor den afgørende".

„Saa bliver det derved, at vi i Nat Klokken to roer ind til Øen!" sagde Chick.

Og saaledes blev det.

Paa Slaget to sejlede fire smaa Baade bort fra „Vampyr" og smuttede gennem den smalle Rende ind i Havnen.

Der blev ikke talt et Ord under Vejs.

Aarerne var omviklede tykt med Tøj, hvorved deres Slag dæmpedes, og de nærmede sig Havnen saa stille, at ikke den mest vagtsomme Hund vilde kunne have hørt noget. Inde i Havbugten var der saa bælgmørkt, at man ikke kunde se en Haand for sig. Men her fejrede Torbell sin største Triumf som erfaren Sømand.

„Vent lidt! Jeg vil først se efter, om Luften er ren," hviskede han til Chick, der var i første Baad.

Saa lod han sig glide ned i Vandet og svømmede rask mod Land, mens de fire Baade blev liggende agterude.

Der gik temmelig lang Tid, før den gamle igen vendte tilbage, og Ventetiden var næsten uudholdelig.

„Der er ikke et vaagent Menneske paa hele Øen," hviskede Torbell, da han blev hjulpen op i Baaden af Chick. „Naar vi ror videre, styrer vi lige paa „Dunjar".

„„Dunjar" er altsaa virkelig kommen!" sagde Chick, der daarligt kunde dæmpe Stemmen, saa glad blev han.

„Ja, den ligger netop der, hvor jeg mente, den maatte ligge", sagde Torbell. „Naa, Hr. Carter, nu har jeg nok baade vundet Deres Venskab og ti Tusinde Dollars!"

„Hvis min Fætter, Nick endnu er i Live, faar de tyve Tusinde Dollars," sagde Chick i stærkt bevæget Sindsstemning.

Kort efter laa den lille Baad-Flotille paa Siden af „Dunjar".

En sagte Kommando gentoges fra Baad til Baad.

Saa entrede tyve mørke Skikkelser om Bord paa Yachten.

Ten Itchi førte en lille Trop, der besatte Forstavnen, og Patsy, ledsaget af to Mænd, tog Stilling ved Roret, medens de øvrige Mænd, derimellem Chick, Kaptajn Puddo og Torbell, gik ned i Kahytten.

Saa lod de tre Troppeanførere deres Blændlygter lyse paa samme Tid.

Det forfærdede Mandskab, der saa brat vækkedes af den søde Søvn, stirrede med Rædsel paa de truende Bøsseløb.

Da Vagtposterne ved Roret slog Øjnene op, saa de seks Revolvere rettede mod deres Hoveder. Kaptajnen og de andre Officerer gik det ikke bedre, de indsaa hurtigt, at der ikke var andet for dem at gøre end at overgive sig.

Saaledes blev Yachten erobret uden Kamp paa mindre end ti Minutter.

Men hvad nu?

Man gennemsøgte Skibet fra øverst til nederst uden dog at kunne opdage noget Spor af Nick Carter, Doktor Quartz, Doktor Crystal eller Zanoni.

De dristige Amerikanere kunde jo ikke vide, at der fandtes et Hus paa Øen, end mindre anede de, hvad Vej de nu skulde følge.

„Efter min Mening bør vi hellere blive her om Bord til Daggry," sagde Kaptajn Puddo. „Saa kan vi gaa i Land og se os om!"

„Ja, det er vist det eneste, vi har at gøre", svarede Chick. „Vi kunde jo ganske vist tænde et Par Fakler, men det er bedre at lade være med det, for jeg er overbevist om, at Doktor Quartz myrder min Fætter, saa snart det gaar op for ham, at der er Fare paa Færde."

„Jeg vil drikke Vand hele Resten af min Levetid, hvis vi nu ikke har gode Kort paa Haanden," udbrød den gamle Torbell. „Jeg foreslaar, at et Par af os lister i Land og undersøger Øen i Mørke, saa ved vi, hvad der skal gøres, naar det bliver lyst."

Bedst som de raadslog i en hviskende Tone om Torbells Forslag, hævede Chick Haanden og bad dem tie.

Samtidig pegede han ind mod Land. De saa et Lys derinde, der glimtede et Nu og forsvandt straks igen. Lidt efter lyste det igen for atter at forsvinde. Og endnu en tredje Gang blev der lyst og atter mørkt.

„Det ser ud, som vilde nogen vise os Vej", hviskede Patsy.

„Det er Nick!" sagde Chick med Bestemthed. „Han har set vore Lygter lyse, og han har forstaaet, at Hjælpen er nær. Fremad, Folkens, vi har ikke et Minut at spilde!"

Han svang sig hurtigt over Rælingen, sprang i Land og ilede, fulgt af de andre, saa hurtigt som muligt i den Retning, hvorfra de havde set Lyset skinne. De havde selvfølgelig ingen Anelse om, at de var paa den lige Vej til det Hus, hvor Doktor Quartz og hans Fange opholdt sig.

Pludselig snublede Chick og var lige ved at falde. Men i rette Tid opdagede han, at han stod ved Foden af en Trappe, der førte op til en bred Veranda. Han tog sin Blændlygte frem.

Nu saa han en Dør lige foran sig, den var aaben og førte ind til en rummelig Gang, han tøvede ikke, men trængte ind i Huset fulgt af de fire andre.

Da de traadte over Tærsklen, saa han en Fakkel, der blev svunget i den modsatte Ende af Gangen, og som derved klart oplyste en Dør. Samtidig fik han Øje paa den Skikkelse, der holdt Fakkelen, men — straks efter blev der mørkt igen.

„Det var et Kvindemenneske," hviskede Ten Itchi, der gik lige bag ved Chick. „Hun har villet vise os Døren der."

„Ja, Du har Ret," sagde Chick sagte.

Straks efter havde de naaet Døren. Den var lukket af. Ved forenede Anstrængelser blev Døren hurtigt sprængt, og de trængte nu ind i Værelset.

Det første, de fik Øje paa, var et stort Jærnbur med en Seng, hvori Nick Carter laa. I næste Nu rejste han sig op i Sengen.

„Kan jeg tro mine egne Øjne? Er det ikke Chick, Ten Itchi og Patsy. Hvordan i al Verden kommer I dog her?“ udbrød Nick Carter forbavset. „Fri mig endelig her ud af Buret! Quartz ligger derinde i Værelset ved Siden af. Et Par af Jer kan springe derind og tage sig af ham.“

Doktor Quartz laa ganske vist i Sideværelset, men han tænkte ikke mere paa at gøre nogen Modstand. Han var død og næsten kold.

I hans Bryst stak samme forgiftede Dolk, som ogsaa havde gjort Ende paa Doktor Crystals Liv.

I en Haandevending blev Nick Carter befriet ud af sit Bur. Nu blev hele Huset omhyggeligt undersøgt, og de Personer, man stødte paa, blev hurtigt overmandede og bundne. Men Zanoni saa man ikke noget til.

Da den første Glæde over Gensynet og Nick Carters Redning havde lagt sig, begyndte de at fortælle hverandre om deres Oplevelser.

„Vi maa udrette alt, hvad der staar i vor Magt for at gøre Zanoni uskadelig!“ sagde Chick i en bitter Tone.

Men Nick Carter bad sine Venner om at blive, hvor de var.

„Jeg vil gaa ud at lede efter hende, og jeg skal finde hende“.

Og han gik ud af Huset for at søge efter den forsvundne. Han vandrede langs Klippekysten og raabte uafladeligt:

„Lady Mary! Lady Mary! Lord Algy søger efter Dig!“

Han var nu kommen hen til en Klippeblok, der hævede sig lodret i Vejret, og paa dens yderste Spids saa han Zanoni staa. Hendes lange, sorte Haar flagrede opløst for Vinden, Hænderne holdt hun foldede over Brystet, hun ventede aabenbart paa hans Komme.

„Hvorfor kalder Lord Algy paa mig?“ sagde hun med den blide Stemme, som Nick Carter saa ofte havde hørt i sin Drømmetilstand.

„Zanoni er jo død, ikke sandt, Mary?“ spurgte Nick Carter lige saa venligt.

„Ja, Zanoni er død — og Lady Mary vil ogsaa snart staa for sin Dommer!“ svarede hun.

Da Nick Carter saa uforstaaende paa hende, tilføjede hun med svag, klagende Stemme:

„Hør mig, min Ven — for det er Du — og Zanoni er jo død! Hendes Brøde er stor; og i hele Verden er der vist intet, der kan redde hende Zanoni er ikke alene død, men hun er ogsaa fordømt i al Evighed. — Men Du, kære Nick, Du kastede en Solstraale over hendes ulykkelige, forspildte Liv. Du lod mig ane de Saligheder, der havde ventet mig, hvis jeg var vedbleven at være god uden Brøde.

Jeg ved ikke, om der er en Gud til, — og hvis der er en evig Dommer, ved jeg ikke, om han kan tilgive mig mine himmelraabende Synder. Men det ved jeg, at Du har lært mig at elske, mine sidste Uger og Dage har været fulde af Lykke og Fryd! Jeg føler, at jeg i den lange Søvn, som nu kommer, vil drømme om det Lys, Du spredte over mit forfejlede Liv.

Og nu, da jeg tager Afsked med Livet og med Dig, opfyldes jeg af glad Taknemmelighed over, at jeg fik Lov til at redde Dig! Naar Du en Gang imellem tænker paa mig, saa glem Forbrydersken Zanoni, men tænk med Venlighed paa Lady Mary — for hun holdt meget af Dig, overordentlig meget!“

Hun vinkede til ham og gik hen til Klippens Rand.

„Mary, — Mary, — hvad vil Du dog gøre?“ raabte Nick Carter forfærdet.

„Dømme Zanoni!“ raabte hun, og før han kunde løbe til for at forhindre det, hævede hun sine Arme i Vejret og styrtede sig paa Hovedet ud over Klipperanden ned i den kogende, brusende Brænding.

Snart førtes hendes skønne Legeme med Strømmen ud paa det uendelige Hav, hvor den guddommelige Kærlighed udsletter Menneskers Skyld og Brøde.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Da Nick Carter en Times Tid senere sluttede sig til sine Kammerater var han ligbleg og kunde næppe tale.

„Sagen Quartz er sluttet!“ sagde han mørkt. „Zanoni er ogsaa død. — Maatte hun stedes for en naadig Dommer! Jeg vil alle mine Dage tænke med Vemod og Venlighed paa Lady Mary!“

En moderne Rolf Blaaskæg.

Hans trofaste Hjælpere saa forundret paa Ham. Aldrig havde de set Mesteren saa bedrøvet, og endnu mindre kunde de forstaa, at Nick Carter talte saadan om Zanoni.

Da den første Sindsbevægelse over Forbryderdramaets uventede Afslutning havde lagt sig, besluttede man at blive et Par Dage paa Øen for at nyde en velfortjent Hvile oven paa Sørejsens Strabadser.

Nu foretog Patsy og Ten Itchi en omhyggelig Undersøgelse af det Hus, hvor de havde fundet deres Mester. Den forbryderiske Læges Studereværelse vakte særlig Ten Itchis Nysgerrighed.

Langs Værelsets Vægge stod der Hundreder af Bøger i prægtigt udskaarne Reoler, og Ten Itchi blev ikke træt af at tage det ene Bind ned efter det andet og betragte det med Beundring. Det var hovedsagelig medicinske Værker, der handlede om Sønderlemmelse i levende Live.

Paa den ene Væg var der en Tapetdør, der vakte Patsys Nysgærrighed. Da han ikke saa nogen Laas eller Slaa, kom han paa det rene med, at Døren kun kunde aabnes ved Hjælp af en skjult Mekanisme. Det viste sig at være rigtigt, for da han følte sig for hen over Dørrammen, fandt han en skjult Fjeder. Døren sprang op, og Patsy stod i et langagtigt Rum, der fik sit Lys fra oven.

Han havde dog næppe set sig om derinde, før han udstødte et Raab af Forfærdelse.

I det samme traadte ogsaa Ten Itchi ind i Værelset, der var den forbryderiske Læges Laboratorium.

„Hvad er der i Vejen, Patsy? Hvorfor kaldte Du paa mig?“ spurgte han. Han vilde sige noget mere, men holdt inde, lige saa forskrækket som Patsy.

Det, de unge Mennesker saa, var vel egnet til at faa Blodet til at stivne i deres Aarer. Gulvet og Væggene var saa blodbestænkede, at man næsten ikke kunde skelne deres Farve. Paa nogle Operationsborde laa der forskellige, endnu lænkede Menneskeskeletter. Det var de sidste Rester af de Stakler, som Doktoren havde pint i sin vanvittige Forsken efter Udødeligheden.

I et halvt aabent Skab laa der alle mulige Marterinstrumenter til langsomt at løsne Kødet fra Knoglerne. Desuden fandtes der alle mulige Pinselredskaber lige fra „den nihalede Kat“, som den Dag i Dag bruges om Bord paa de engelske Krigsskibe, til Kinesernes „Skorpionssvøbe“.

„Himlen være lovet, at vi kom tidsnok til at frelse Mester fra en saadan Skæbne,“ stammede Patsy.

Ten Itchi nikkede tavs og pegede paa en Glasbeholder, der stod lige ved Døren.

Den var fyldt med Spiritus og indeholdt desuden et vidunderlig smukt, gullokket Pigehovede. Ten Itchi betvang sin Gru, og han saa nærmere paa Ansigtet, der havde aabne Øjne.

„Patsy!“ udbrød han og greb sin Kammerat i Armen. „Hvis jeg ikke tager fejl, er det Hovedet af en ung Dame, jeg kender. Det er den ulykkelige Mary Wilson, som for fem Aar siden forsvandt sporløst fra New York. Jeg har været sammen med hende i Selskab flere Gange og er aldeles sikker i min Sag. Hvo ved, hvormange saadanne Ofre Doktor Quartz har paa sin Samvittighed?“

„Lad os først og fremmest gaa ned og fortælle Mester, hvad vi har set,“ sagde Patsy. „Jeg gad vidst, hvad vi endnu vil finde ved nærmere Eftersyn!“

De lukkede Døren igen og gik ned i Haven, hvor de fandt Nick Carter, der sad paa en Bænk sammen med Chick og gamle Torbell.

„Naa, Drenge, hvor kommer I fra?“ udbrød han veltilfreds. „Men hvad er det for Ansigter, I stiller op? I ser jo ud, som om I kom fra Jeres egen Begravelse!“ tilføjede han alvorligt.

„Kom med, Mester! Der er noget, jeg maa vise Dem,“ hviskede Patsy oprørt og lagde sin Haand paa Nick Carters Skulder. „Hvis jeg ikke havde haft Ten Itchi som Vidne, vilde jeg tro, at det var et Udslag af min Fantasi!“

Nick Carter rejste sig langsom og saa paa sine unge Hjælpere.

„Jeg kan tænke mig, hvad Du vil vise mig, Patsy,“ sagde han langsomt. „Du har vist opdaget Doktorens Laboratorium!“

„Ja, Mester, De har gættet rigtigt!“ svarede Patsy. „Men det, jeg saa der, var saa frygteligt, at jeg aldrig vil kunne glemme det!“

De gik nu alle ind i Huset og stod lidt efter foran den lille Tapetdør.

Patsy trykkede paa den skjulte Fjeder. Døren sprang op, og de tre, der nu for første Gang saa ind i Laboratoriet, brød ud i Rædselsskrig.

Nick Carter var den første, der fattede sig, og koldblodig traadte han ind i Værelset. Han gik langsomt fra det ene Bord til det andet og betragtede i Tavshed Resterne af de ulykkelige Ofre, som her havde udaandet under usigelige Kvarler.

I Baggrunden stod der en „Sekretær" med Nøglen i. Nick Carter aabnede en af Skufferne og kiggede ned i den.

„Jeg tænkte det nok," sagde han. „Her er Løsningen paa mangen en Gaade, som jeg forgæves har søgt at løse".

Han tog en af Bøgerne, der laa i Skuffen, og begyndte ivrigt at blade i den, den lod til at interessere ham saa meget, at han fuldstændig glemte sine Omgivelser.

Han satte sig ned, mens han læste.

„Hvad tror I, jeg har fundet her, Drenge?" udbrød han omsider. „En omhyggelig ført Hovedbog, hvori Doktor Quartz har noteret alle Navnene paa de ulykkelige, som han har dræbt!

Der!" sagde han og pegede paa en af Bogens Sider, „staar Mary Wilson. Skønt der var udlovet 100,000 Dollars til den, som kunde bringe hende tilbage, og skønt jeg anstrængte mig i seks Uger, lykkedes det mig dog ikke at finde hende".

Ten Itchi traadte hen til Nick Carter og pegede paa Glasbeholderen. „Se der! De kan endnu tjene de 100,000 Dollars!"

Nick Carter vendte sig halvt om og betragtede Hovedet af den unge Pige.

„Ja, der er ingen Tvivl mulig," udbrød han. „Hovedet er saa vel vedligeholdt, at enhver kan kende det igen!"

Han bladede videre. Saa stødte han paa Navnet Jack Carr. Hans Sag var heller aldrig bleven opklaret. Skønt Carr var over seks Fod høj og altsaa af ualmindelig Skikkelse, var han dog aldrig bleven fundet. Carr havde været Mangemillionær og var gift med en Datter af den bekendte, store Industridrivende Vandergold.

„Jeg tror ogsaa, at vi kan finde den ulykkeliges Rester her!" sagde Chick fra Værelsets Baggrund. Han stod ved et af Operationsbordene og trak Vielsesringen af Skelethaanden paa Bordet. „I. C. B. V."!" læste han.

„Det kan passe," sagde Nick Carter forundret. „Der er ogsaa udsat en Belønning for at finde denne Mands Lig. Jeg tror næsten, at vi kan tjene til vore Rejseomkostninger ved at se os om her i Laboratoriet."

„Ved I hvad?" udbrød den gamle Torbell og rystede paa Hovedet. „Hvis jeg nogensinde har trængt til noget Whisky, saa er det nu. Skønt jeg langtfra er noget følsomt Tøsebarn, har jeg dog faaet nogle løjerlige Fornemmelser ved at se alle disse hersens Gyseligheder!"

„Torbell har Ret!" sagde Nick Carter. „Lad os gaa ud i det frie igen."

Udenfor var det herligt Solskin. De Palmer, der stod langs Huset, viftede for en let Brise.

Nick Carter satte sig paa en Bænk og vinkede ad Chick. „Vi bliver vel nødt til at tilkalde „Dunjar"s Besætning og lade dem begrave de døde. Det er vist bedst, at Du og Torbell gaar om Bord og befrier Kulierne af deres Fængsel."

Nu kom Torbell med fire Glas og flere Flasker Whisky. „Lad os faa en lille Prøveslurk," udbrød han, trak Proppen af den ene af Flaskerne og tog en saa lang Slurk, at Flasken var næsten tom, da han atter satte den fra sig.

„Stop lidt!" raabte Chick muntert. „Hvis det skal blive saadan ved, faar vi andre ikke en Draabe!"

Nu blev der trukket en anden Flaske op.

Da Opdagerne havde faaet sig en Hjærtestyrkning, udførte Chick den Befaling, Nick havde givet ham, og kort efter var Ligene af de ulykkelige Ofre blevne stedte til Hvile. Quartz' og Doktor Crystals Lig sænkedes derimod i Havet.

Den næste Dag besluttede man at rejse tilbage til San Francisko, og Torbell var ikke lidet stolt over at faa Overkommandoen paa „Dunjar". Lige før Afrejsen gik Nick Carter endnu en Gang op paa den Klippe, hvor han havde set Zanoni for sidste Gang.

Nu stod han der, hvorfra hun var sprunget i Vandet. Hvad mon det var for Tanker, der bevægede den stærke Mands Hjærne?

Længe stod han og stirrede ned i Brændingen, hvor Bølgerne sprøjtede højt i Vejret.

Endelig gik han med et dybt Suk ned mod Huset.

Paa Vejen traf han Patsy, der gav ham et Brev. Nick Carter betragtede det forundret. Det bar hans Adresse.

„Du vil da ikke fortælle mig, at det er kommet hertil med Posten nu?“ sagde han og lo.

„Nej, Mester, jeg fandt det paa Bordet i Zanonis Værelse,“ svarede Patsy.

Nick Carter brød hurtig Sejlet, aabnede Konvolutten og tog Brevet ud af den. Dybt rystet læste han det, lukkede det sammen igen og gemte det i sin Frakkes Inderlomme.

„Lad mig være alene, Patsy,“ sagde han kort.

Patsy gik tavs bort. Nick Carter satte sig paa en væltet Træstamme og gemte Hovedet i sine Hænder.

Længe sad han saadan uden at røre sig.

Pludselig rejste han sig og hævede Hovedet.

„Forbi, forbi!“ hviskede han. „Nu lever jeg kun for Pligten; og den vil jeg paany vie min Tilværelse!“

Endnu samme Dag tiltraadtes Rejsen til det fjærne Hjemland, og da den berømte Opdager, som var bleven reddet i sidste Øjeblik af sine tro Hjælpere, naaede tilbage til det amerikanske Fastland, var han helt og holdent paany sig selv, den sande Nick Carter, der nu kun i hele sin Higen og Tragten levede for ny Kamp og ny Fare.

Ende.

Næste Bind (Nr. 52) indeholder:

Hemmeligheden i „Det hvide Hus“.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York London E. C. Dresden Paris.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Hemmeligheden i „Det hvide Hus".

I Præsidentens Tjeneste.

„Vær saa god, Hr. Carter, at træde nærmere, Præsidenten venter Dem!"

Nick Carter, der havde forkortet Ventetiden med at læse i en Avis, lagde hurtig denne fra sig.

Saa gik han gennem den aabne Fløjdør ind til „De forenede Staters" Præsident, der ventede ham i sit Privatkabinet. Dette Værelse var næsten i et halvt Aarhundrede blevet benyttet af de forskellige Præsidenter til Audienser. Her modtog de deres Raadgivere og traf Afgørelser i de vigtigste Statssager.

Da Opdageren traadte ind, rejste Præsidenten sig fra sin Plads ved Skrivebordet. Han smilede venligt, gik Nick Carter i Møde og rakte ham Haanden.

„Vær saa god at sætte Dem i den Stol der lige over for mig!" sagde Præsidenten, da de havde hilst paa hinanden. „De kan vel tænke Dem, at det ikke er for en ubetydelig Sags Skyld, jeg har ladet Dem kalde hertil fra New York?"

Da den berømte Opdager nikkede som Svar, vedblev Præsidenten med dæmpet Stemme og med et bekymret Udtryk i Ansigtet:

„Det drejer sig om en ubehagelig Sag, der maa behandles med megen Varsomhed, og som fremfor alt ikke maa omtales. Den berører mig baade som Præsident og som Privatmand.

Det, som jeg nu vil fortælle Dem i al Fortrolighed, har kun Betydning for mig personlig, Sagen har altsaa ikke noget at gøre med mit Embede lige saa lidt som de Tjenester, jeg vil bede Dem vise mig i den Anledning. Det vil jeg bare sige Dem forud.

Dog endnu et! Jeg ved godt, min kære Hr. Carter, at De er tavs som Graven og tro som Guld, men jeg ved ogsaa, at visse Omstændigheder tvinger mig til endnu en Gang at paalægge Dem fuldstændig og ubetinget Tavshed.

Ingen maa faa det ringeste at vide, hvad vi to ordner eller beslutter, det maa end ikke blive bekendt, at der eksisterer en Sag, som vi begge har Interesse af. Om ikke andet maa vi tage vor Tilflugt til en lille Nødløgn og finde paa at fortælle en eller anden Historie, hvorved ingen fatter Mistanke til Dem, fordi De stadig gaar ud og ind her i „Det hvide Hus"."

„Lad De kun mig om det, Hr. Præsident!" svarede Opdageren med et lille Smil. „Hvad der skal

ske og hvad ikke, kan jeg først sige Dem, naar jeg kender den Sag, det drejer sig om og —"

„Med andre Ord, De vil have, at jeg skal tale frit og fatte mig i Korthed!" sagde Præsidenten og truede lystig ad ham med Fingeren. „Men De har Ret, Carter, Tid er Penge!

Saa hør da: Her, i „Det hvide Hus" — nej, ikke alene her men overalt, hvor jeg gaar og staar, er jeg omgivet af usynlige Spioner, som bevogter mig, og som opsnapper hvert Ord, jeg siger, hvad enten jeg sidder i mit Privatkabinet under fire Øjne med en eller anden Statssekretær, taler med udenlandske Gesandter eller ogsaa har en og anden aldeles ligegyldig Samtale med en Bekendt.

Jeg har benyttet alle de Midler, der stod til min Raadighed for at faa at vide, hvem det var, der udbredte saadanne Historier, som af Hensyn til det almene Vel helst burde forbigaas i Tavshed. Men jeg opnaaede ikke noget, og selv de dygtigste Embedsmænd i Fristaternes „Spionerings-Departement" staar her over for en uløselig Gaade."

„Hvis jeg har forstaaet Dem rigtig, Hr. Præsident, er Sagen altsaa den, at Samtaler med ansvarlige Personer, som De fører om vigtige, politiske Spørgsmaal og om Staternes Anliggender, siver paa en uforklarlig Maade ud og naar til uvedkommendes Kundskab?"

„Det er meget værre! Jeg har haft Samtaler i Enrum med mine højeste Embedsmænd om Ting af allerstørste Vigtighed — Ting, som det maatte være enhvers hellige Pligt at holde hemmelig — og faa Timer senere har jeg kunnet se Samtalen gengivet omtrent Ord til andet i forskellige Dagblade."

„Det er et stift Stykke!" udbrød Nick Carter. „Og lykkedes det Dem ikke at faa Rede paa, hvem Forbryderen er?"

„Nej, desværre!" svarede Præsidenten med et Suk. „Jeg vil sige Dem, hele Sagen er saa uforklarlig og uhyggelig, at man næsten skulde tro, der var overnaturlige Kræfter med i Spillet!

Det er selvfølgelig helt udelukket, min kære Hr. Carter! De skal ikke le saa overlegent! Jeg kan forsikre Dem om, at De nok skal tabe Lysten til at le, naar De først lærer Sagen at kende.

Og det værste ved det hele er, at da det er umuligt at komme Spionerne til Livs for enten at afsløre dem eller forhindre dem i at fortsætte deres højst uheldige Virksomhed, udebliver de alvorlige Følger ikke. Naar uvedkommende hører om saadanne hemmelige Samtaler, som er ført under fire Øjne, faar de jo uvilkaarlig den Tanke, at en af Parterne maa have snakket af Skole.

Naar saa dertil kommer, at de Herrer, hvem Sagen rammer, i Forvejen har forpligtet sig til den dybeste Tavshed, opstaar der sandelig højst uheldige Forviklinger. Paa begge Sider hersker der Mistænksomhed, selv om man naturligvis end ikke i Tankerne vover at beskylde Modparten for at have drevet Dobbeltspil eller brudt sit Ord. Den Slags maa jo paa Forhaand betragtes som ganske udelukket, naar man tager Hensyn til den offentlige Stilling, de paagældende Personer indtager.

Men den gamle Fortrolighed er borte, og trods de indviedes Bestræbelser for at afværge en Misstemning, opstaar den dog.

Forholdet bliver mere formelt — ja, endog helt spændt — mens baade Statens og det almene Velfærd lider derunder. Jeg haaber, De forstaar mig, Carter? Som Sagerne staar i Øjeblikket, er Stillingen saa alvorlig, at Spionerne maa gøres uskadelige lige med det samme!"

„Det kan jeg tænke mig!" svarede Nick Carter. „Hvornaar har De sidst oplevet noget af den Slags, Hr. Præsident?"

„Hvornaar?"

Præsidenten lo nervøst og rettede paa sin Lorgnet. „Hvornaar, spørger De? I Gaar havde jeg her en Samtale med tre Herrer, der varede omtrent en halv Time, og Forhandlingerne drejede sig udelukkende om indenrigske Handelsforhold. De tre Herrer havde — i hvert Fald foreløbigt — lige saa god Grund som jeg til at tie med Udfaldet af vor Samtale.

De forstaar mig jo nok?"

„Ja".

„Godt, saa i Morges, da jeg gik min sædvanlige Tur, møder jeg Goldfogle, der — som De jo ved — er Medlem af Kongressen. Vi kommer i Snak sammen, og i Samtalens Løb viser det sig, at han er fuldkomment inde i den Konference, jeg seksten Timer tidligere havde haft med de fremmede Herrer, og som han efter min Mening ikke maatte have Spor af Anelse om!"

Spurgte De ham ikke, hvorfra han havde sin Viden?"

„Nej, det forbød hele Sagens Natur mig! Den Maade, hvorpaa han talte om Tingene, gjorde det klart

for mig, at han ikke vidste, at det var Hemmeligheder, han kom frem med, men at han tværtimod kun mente, det var en betydningsløs Sag."

„Hvor blev Forhandlingen ført?"

„Her i „Det hvide Hus", paa den sydlige Veranda".

„Er De sikker paa, at De ikke kunde blive beluret der?" spurgte Nick Carter spændt. „Findes der ikke et eller andet Vindue eller en Murfordybning, en Søjle eller maaske en Busk til Skjulested for den, der vilde høre, hvad der blev sagt?"

„Ikke Spor! De kan jo nok tænke Dem, Hr. Carter, at jeg er bleven yderlig forsigtig efter de Opdagelser, jeg har gjort. Jeg ved med Sikkerhed, at paa hundrede Skridts Afstand kan ingen have nærmet sig os under vor Samtale paa Verandaen."

„Saa vilde det jo være ganske umuligt at belure Samtalen der?"

„Komplet umuligt, ja! Men alligevel er Forhandlingen fra i Gaar, nu i Dag bleven et almindeligt Samtaleemne, og jeg gentager: baade de tre Herrer og jeg selv vilde have handlet ganske imod vore egne Interesser, hvis vi havde røbet saa meget som en Stavelse af det, vi havde forhandlet om.

Overfor Dem kan jeg jo nok antyde, hvad det var, vi talte om.

Det drejede sig om vor Toldlov eller rettere om visse Begunstigelser, som vi er nødt til at indrømme et stort, evropæisk Rige, hvis vi vil undgaa en Toldkrig af uoverskuelige Følger. De kan forstaa, at Forhandlinger af en saadan Art nødvendigvis maa bevares strængt hemmelige, i hvert Fald til der er truffet en Afgørelse i Sagen — og der har vi Humlen! Allerede i Aften blæser alle Aviserne i Krigstrompeten, og hvad Enden skal blive, lader sig lettere tænke end beskrive."

„Og de andre omtalte Forhandlinger er altsaa ogsaa blevne belurede paa en lige saa uforklarlig Maade?"

„Jeg har jo sagt Dem, kære Hr. Carter, at jeg hverken Dag eller Nat ved mig sikker for de samvittighedsløse Spioner! Og jeg har forsøgt alle mulige Midler for at skuffe dem. Jeg fører Forhandlingerne i forskellige Værelser, som jeg først bestemmer dertil i sidste Øjeblik. Der er altsaa absolut ikke nogen som helst, der ved, hvor jeg vil give Audiens, og dog nytter det mig ikke en Smule — jeg kan være aldeles sikker paa, at det, der bliver talt om, øjeblikkelig trænger ud i Offentligheden!"

„Stedet gør ingen Forskel?"

„Slet ingen!" svarede Præsidenten med Vægt. „Det er ligegyldigt, hvor jeg opholder mig med den, der skal tale med mig, om jeg lukker mig inde med ham inden fire Vægge, eller jeg spadserer med ham i Parken, ja, endog hvad jeg siger indenfor mit Privatliv til Kone og Børn, smaa Kæleord, som jeg bruger i Familiens Kreds — alt kommer ud i Byen og gives til Pris for Offentligheden — intet er helligt for den usynlige Lurendrejer!"

„Det er dog uforskammet!" udbrød Opdageren. „Naar vi ser os om, bliver maaske vor Samtale her beluret paa samme Maade!"

„Ja, det skulde saamænd ikke undre mig!" svarede Præsidenten med en nervøs Latter.

„Det er højst ubehageligt at tænke paa, om noget saadant skulde være muligt!" sagde Opdageren. „Forstaar jeg Dem rigtig, Hr. Præsident, bliver De ogsaa beluret paa Steder, hvor det ikke drejer sig om forud bestemte Konferencer?"

„Ja, netop! Jeg maa være omgiven af Spioner, der ikke viger fra mig hverken Dag eller Nat. Jeg kommer for Resten til at tænke paa en lille Tildragelse, som hændte mig forleden, da jeg besøgte den italienske Gesandt.

Jeg rider forbi Gesandtskabshotellet, og da jeg kiggede op til Vinduerne, kommer jeg i Tanker om en Samtale, som jeg havde en Uge forinden med Gesandten — men som af visse Grunde ikke førte til noget Resultat.

Nu troede jeg, at jeg havde fundet en Løsning paa Spørgsmaalet, og jeg lod mig straks lede af min Indskydelse: jeg stod af Hesten og lod mig melde hos Ekscellensen.

Vi passiarede en halv Times Tid under fire Øjne inde i Modtagelsesværelsets Karnap, hvorfra man har en vid Udsigt ud over hele Naboskabets livlige Gadebillede — jeg fremhæver alt dette, for at De maa kunne forstaa, min kære Hr. Carter, at der her absolut ingen kunde lure eller høre, hvad vi sagde — og De kan tro, jeg havde ogsaa selv Øjnene med mig.

Og hvad tror De saa der sker?

Næste Dag modtog jeg en Forespørgsel fra den italienske Gesandt, om jeg muligt skulde have talt med den franske Gesandt om vor Samtale — i hvert

Fald var Franskmanden fuldstændig inde i hele Historien.

Eller et andet Eksempel:

Til mine bedste Venner hører Kongresmedlem Hallan. Som De sagtens ved, repræsenterer han Staten Kansas og er „Seniorsenator". Da hele Befolkningen Vest for Mississippi lader sig lede af denne gamle Herres Politik, kalder vi ham gærne „Medlemmet" eller „Senatoren" fra det fjærne Vesten!"

„Ja, det ved jeg meget godt, Hr. Præsident. Jeg kan endog smigre mig med at være en god Ven af Senator Hallan".

„Ja, nu da De siger det, synes det mig ogsaa, jeg kan huske, han har fortalt mig om en stor Tjeneste, De har gjort ham for kort Tid siden.

Men lad os komme tilbage til Sagen:

Hallan havde her i dette Kabinet en Samtale med mig under fire Øjne om visse Fremtidsplaner, der, hvis de føres ud i Virkeligheden, vil medføre visse Ændringer i vor Indenrigspolitik.

Men hvad sker?

Senator Gardener, vor fælles Vens uforsonligste politiske Modstander, retter Dagen efter i Kongressen en Forespørgsel til Regeringen angaaende dette Spørgsmaal. Han oplæser et „stenografisk Referat", der indeholder en omtrent ordret Gentagelse af Hallans og min Samtale og forespørger, om disse Afgørelser virkelig er trufne uden Medvirkning eller Tilladelse af Kongressen!

De kan tænke Dem, hvor befippet og forlegen den stakkels Hallan blev. Han maatte jo ubetinget tro, at jeg havde gjort mig skyldig i et Brud paa min Tavshed. Han havde Aandsnærværelse nok til at gribe den eneste Udvej, der forelaa, nemlig at paastaa, at det hele var Opspind fra Ende til anden — lige grebet ud af Luften! Dermed var den Sag til Ende — fra Offentlighedens Side.

Men hvor underligt det end lyder, saa er der kommet lige som en Kurre paa Traaden mellem Hallan og mig; vort tidligere varme Venskab er betydelig kølnet til Trods for, at vi dog selvfølgelig er gensidig overbeviste om hinandens Paalidelighed som Mænd af Ære!"

Præsidenten skulde lige til at anføre et nyt Eksempel, da den tjenstgørende Adjutant traadte ind. Han meldte, at det Medlem af Regeringen, som Præsidenten havde sendt Bud efter, ventede paa Foretræde.

„Saa maa jeg desværre afbryde vor Samtale!" sagde Præsidenten. „Men vær saa god at komme igen i Aften Kl. 9. Jeg skal da sørge for, at vi kan komme til at tale uforstyrret med hinanden, saa vi i Ro og Mag kan bestemme, hvad der kan foretages i Sagen".

„Jeg skal være her Klokken 9, Hr. Præsident!" svarede Nick Carter og tog Afsked.

Senatoren fra det vilde Vesten.

Nick Carter forlod det hvide Hus og gik tværs over Lafayette-Plads til Hotel Arlington. Der satte han sig i et Hjørne af den store „Lobby", som For hallen i Amerikas store Hoteller gærne kaldes. Her findes magelige Stole, hvor enhver velklædt Person kan tage Plads — her er Kiosker, hvor man kan købe alle tænkelige Nødvendighedsartikler, samt Barberstuer og Skopudserstole.

Opdageren havde fra sin Plads et glimrende Udsyn ud over Hovedstadens Stolthed, Connecticut-Avenue, men til en Begyndelse fordybede han sig dog kun i Læsningen af en Morgenavis.

Det var imidlertid blevet Middag.

Da han tilfældigvis saa op fra sin Avis, fik han Øje paa Senator Hallan — den Mand, han netop havde talt med Præsidenten om. Han kom gaaende ude paa Gaden, lige hen mod Hotellet.

Nick Carter havde megen Agtelse for Hallan, der efter hans Mening var den bedst begavede, dygtigste og ærligste Statsmænd i de forenede Stater. Opdageren var overbevist om, at Hallan lige saa lidt som Præsidenten havde omtalt den Samtale, som de havde haft.

Da Senatoren nærmede sig Hotellets Indgang, rejste Opdageren sig og gik ham i Møde. De to Herrer hilste overordentlig hjærteligt paa hinanden.

„Det er mig en behagelig Overraskelse, Hr. Carter!" udbrød Hallan. „Hvad fører Dem her til Washington?"

„Forretninger, Hr. Senator! De ved jo, at Folk af min Slags helst vilde være flere Steder paa én Gang!" sagde Opdageren lystigt. „Har De lidt Tid tilovers for mig? Jeg vilde gærne passiare lidt med Dem. Kom her, lad os se at finde en uforstyrret Krog."

Den fandt de hurtigt, der stod nemlig to Stole nær ved et af de store Spejle, der gik lige fra Forhallens Marmorgulv op til det rigt udskaarne Loft,

„Naa, hvem er det nu galt fat med?" spurgte Hallan. „Eller arbejder De maaske igen til Afveksling i den højere Politik, hvad? Se mig bare til Hr. Carter! De laver jo et Ansigt, som var De en diplomatisk Østers! Hahaha! Den Mine kender jeg, den betyder saadan noget som: det kommer ikke Dig ved, gode Ven!

Er det ikke rigtig gættet, hvad?"

„Naar De selv siger det, Hr. Senator, er jeg for høflig til at ville sige Dem imod!" svarede Opdageren og lo.

„Det var ret! Forøvrigt er jeg ikke nysgærrig, og Hemmeligheder, som ikke vedkommer mig, vil jeg paa ingen Maade vide noget om. Men nu, alvorlig talt, Højstærede! Jeg har en lille Opgave til Dem, det vil sige, hvis den Forretning, De har her i Forvejen, kan tillade Dem ogsaa at foretage Dem andre Ting!"

„Tid og Lyst har jeg altid i rigeligt Maal, naar det gælder om at imødekomme Deres Ønsker!" svarede Nick Carter galant. „Lad mig kun høre! Hvis Deres Sag paa nogen Maade lader sig forene med mine andre Forretninger, skal det være mig en Fornøjelse at tage mig af den!"

Og den store Opdager blev ikke skuffet i sin Forventning om, at Senatoren vilde give ham den samme Sag til Behandling, som han allerede havde faaet overdraget af Præsidenten.

„Sagen er den, Hr. Nick Carter", sagde Hallan i en hemmelighedsfuld Tone, „at jeg for kort Tid siden har oplevet noget meget ubehageligt. Og det ærgerligste er, at jeg ikke kan forstaa, hvordan det hele er gaaet til.

Enten maa en Herre, der af hele Verden anses for en Gentleman, og som agtes og beundres for sin fortræffelige Karakter, være en Ordbryder, altsaa en Pjalt, eller ogsaa er der virkelig „flere Ting mellem Himmel og Jord, end vor Skolevisdom lærer om", som Shakespeare siger.

Ærlig talt har jeg flere Gange været lige ved at kalde Dem til Hjælp, Hr. Carter. Men jeg gjorde det alligevel ikke; jeg var nemlig bange for, at De skulde finde mig latterlig — De har saadan en nederdrægtig Maade at smile paa, naar man taler til Dem om overnaturlige Tildragelser, og saa — nu ler De allerede! For min Skyld ingen Alarm! Men vær dog i det mindste saa venlig at sige mig, om De har nogen Anelse om, paa hvilken Maade udenlandske Spioner plejer at arbejde. Jeg mener politiske Spioner for de fremmede Magter, der har Gesandter her".

„Med Hensyn til de evropæiske Stormagter er jeg ret godt underrettet", svarede Nick Carter med et Smil. „Vore sydamerikanske Røverstater har jeg ikke skænket nogen særlig Opmærksomhed og —"

„Dem kan der næppe heller være Tale om. For deres Regenter er vist glade, naar De kan skaffe „Hæren" hele Støvler. De har under alle Omstændigheder ikke Raad til at holde en Hær af Spioner, som bevogter Folk af min Slags baade Dag og Nat!"

„Tror De virkelig, at De bliver saa omhyggelig bevogtet?" spurgte Nick Carter uden særlig Forundring.

„Her kan ikke være Tale om at tro, kære Hr. Carter; jeg ved, at jeg uophørlig bliver beluret. Ja, selv mine uskyldigste Privatsamtaler bliver opsnappede, for ikke at tale om vigtige Forhandlinger, ja, endog en Konference, som jeg havde fornylig med en Mand, hvem jeg skænker min fulde Fortrolighed. Vi traf Afgørelser, som vi gav hinanden vort gensidige Æresord paa, ikke at ville røbe. Men netop disse Afgørelser er nu med Brask og Bram blevne offentliggjorte!"

„Kan De nævne mig et Eksempel?"

„De kan faa ti for ét, kære Hr. Carter! Men selvfølgelig kun under dybeste Tavshedsløfte; det maa paa ingen Maade vides, at jeg taler med Dem om det."

„Jeg antager, at De kender mig godt nok, Hr. Senator, til at vide, at jeg ikke løber med Sladder!"

„Ja, naturligvis. Det er jo ogsaa kun Mundsvejr! Tænk Dem nu, jeg havde fornylig en Samtale med Præsidenten, og vi passiarede om Ting, som endnu kun hører Fremtiden til, men som, hvis de bliver Virkelighed, vil lede hele vort Statsmaskineri ind paa nye Baner. Præsidenten og jeg var som altid fuldstændig enige, men alene af den Grund, at en for tidlig Offentliggørelse af vore Planer vilde kalde vore Modstandere til Vaaben og hidse deres Blade op mod os, lovede vi hinanden gensidig Tavshed."

„Javel, jeg er med!"

„Godt! Men da min argeste Modstander, Gardener, Dagen efter foreholdt mig alle de Afgørelser, jeg havde truffet med Præsidenten, da vidste jeg sandelig ikke, hvad Ben jeg skulde staa paa! Og for at redde mig selv, var jeg nødt til — mod bedre Vidende — at stemple alt, hvad Gardener havde sagt mig, som Bagvadskelse, men endnu den Dag i Dag har jeg ikke overvundet Ydmygelsen, for slet ikke at tale om mit nuværende Forhold til Præsidenten!

Han maa jo tro, at jeg er et tankeløst Vrøvlehoved eller, hvad der er værre, en æreløs Person. Jeg er forøvrigt berettiget til at tro det samme om ham, men derved vilde jeg blive latterlig i mine egne Øjne! Nu antager jeg imidlertid ikke, at Præsidenten mistænker mig for at have brudt mit Æresord, men ikke desmindre er vort tidligere stærke Venskab bleven temmelig kølnet i den sidste Tid".

„Det er i alt Fald meget pinligt!" sagde Nick Carter.

„Pinligt er ikke Ordet!" svarede Senatoren med en bitter Latter. „Jeg kan ikke komme uden om den Tanke, at alt ikke er, som det skal være.

Tænk Dem blot:

Vi forhandlede i Præsidentens Privatkabinet og af Forsigtighedshensyn med saa svag Stemme, at vi næsten ikke kunde høre, hvad vi sagde til hinanden — det vilde have været umuligt for et Menneske at forstaa et Ord paa kun to Skridts Afstand, hvorledes kan saa vel nogen Lurendrejer have hørt noget?

Desuden maa det jo betragtes som udelukket, at Spionerne har deres Gang i selve det hvide Hus.

De to Værelser, som ligger lige op til Privatkabinettet, havde Præsidenten selv undersøgt, før vi begyndte vor Samtale. Døren inde i dem begge to var lukkede, mens Fløjdørene mellem dem og Privatkabinettet stod paa vid Gab, saa ingen kunde nærme sig os paa halvtredsindstyve Skridts Afstand uden at blive set.

Fra Forværelset, hvor der foruden Præsidentens tjenstgørende Kavalerer altid er flere Tjenere til Stede, kunde altsaa ingen Spioner lure paa os. Kan De saa sige mig, hvordan det er gaaet til, at en timelang Samtale trods alt er bleven omtrent ordret opsnappet?"

„Og De har tidligere gjort Erfaringer i den Retning?" spurgte Nick Carter, da Senatoren tav et Øjeblik for at tørre sit Ansigt med sit Lommetørklæde.

Senator Hallan fortalte ham da en forbavsende Mængde af Eksempler paa, hvorledes han til Stadighed følte sig omgivet af en lige saa samvittighedsløs, som utroligt dristigt arbejdende Spionbande.

En Gang havde han for Eksempel staaet i Pensylvania Avenue og talt med en Ven, der ogsaa var Senator.

Vennen havde forelagt Kongressen et Lovforslag, og Hallan meddelte ham nu i al Fortrolighed, at han havde forberedt en gunstig Stemning, saa det vilde faa Flertallet for sig.

Den Senator, der her var Tale om, havde god Grund til at modtage Underretningen som en Hemmelighed, da Forslaget kun kunde regne med to Stemmers Majoritet, og hans Stilling som Kongresmedlem var afhængig af, at Forslaget vedtoges.

Hvis Modstanderne fik Nys om Hallans Agitation, vilde de sikkert sætte al Kraft ind paa at sikre sig de Senatorer, der endnu ikke havde bestemt sig, og det skete i Virkeligheden ogsaa, thi de to Statsmænds Samtale var saa godt som ordret bleven offentliggjort i samtlige Aftenblade.

„Hvad mener De nu om det? Genér Dem ikke, Hr. Carter, men sig mig kun Deres Mening rent ud!" bad Senatoren i en indtrængende Tone.

„Ja, endnu har jeg ikke dannet mig nogen Mening!" svarede Opdageren med et kort Latterudbrud. „Hvis et almindeligt Gennemsnitsmenneske fortalte mig saadanne Vidunderhistorier, der har en stærk Tilsætning af overnaturlig Indvirkning, vil jeg mildest talt tro, at vedkommende var bleven gal!

Men naar Mark Hallan, der er bekendt for sin Aandsstyrke, siger, at han i flere Uger er bleven udspioneret og bevogtet paa en ligefrem gaadefuld Maade, bliver hele Sagen en anden, navnlig naar han bekræfter sine Paastande med saa uomstødelige Kendsgærninger.

Saa maa der være noget, som man ikke straks, ja, maaske slet ikke kan forklare!

Kun ét er sikkert:

Den, der leder disse Spioner, ligegyldig, hvorfor de er satte i Arbejde, maa ubetinget være en dygtig Mand — et Geni! En saadan Mand, der i længere Tid har været i Stand til at narre en Mark Hallan, ham tager jeg — uden at kende ham — min Hat af for!"

„Brug dog ikke alle disse Omsvøb, Hr. Carter!" svarede Senatoren. „Sig hellere rent ud, at De mener, at jeg er et stort Fjols!"

„Aldeles ikke!" svarede Opdageren og rejste sig. „Hvem ved, om ikke snarere De maa komme til at tro, det er mig, der er et Fæhoved, for — ærlig talt — jeg mindes ikke, jeg nogen Sinde har haft med et mere indviklet Tilfælde at gøre end dette her!

Jeg har for Resten faaet en Idé!

Jeg tager et Værelse her og lader min Bagage bringe derop. Saa kan vi tale videre om Sagen. I al Fortrolighed være det sagt, jeg vil for en lille Tid iføre mig Deres ærede Skikkelse — ondt skal med ondt fordrives, hvad der dog i dette Tilfælde ingenlunde skal være nogen Hentydning til Dem, Hr. Senator!" tilføjede Nick Carter og lo.

De to Japaneres Hemmelighed.

Hvis man en Times Tid senere var traadt ind i det Værelse, som Nick Carter havde lejet, vilde man kun have truffet Senatoren og en værdig Borger fra det solrige Kansas. Hans Ansigt tydede paa, at han var en dygtig Landmand.

Da Opdageren først havde faaet Senatoren til at gaa ind paa Spasen, havde han med overordentlig Omhu sminket og forklædt ham saaledes, at han i det mindste kunde bevare „Skinnet" i nogle Dage.

Derefter havde Nick Carter forklædt sig som Mark Hallan, og Senatoren udbrød overrasket:

„Ved De hvad, Hr. Carter, De er næsten endnu mere uhyggelig end mine Plageaander, Spionerne! De er jo en hel Troldmand! Naar jeg nu slipper Dem løs i den Forklædning, er jeg jo i Stand til at opleve en hel Del.

Det er kun et Held, at jeg ikke mere er i den giftefærdige Alder, ellers var De sikkert i Stand til at forlove Dem og lade mig betale Gildet bagefter! Hahaha —!

Og sikken De har lavet m i g til!

Der er saamænd ingen Mors Sjæl, der vil tro, at jeg er Senator Hallan. Hvis jeg prøvede paa med mit nuværende Udseende at indtage mit Sæde i Senatet, vilde man sikkert vise mig Døren paa en meget ublid Maade.

Hvad skal jeg nu kalde mig, og hvad skal jeg tage mig til?"

„Hiram Hawkins forekommer mig ikke at være noget daarligt Navn for en Mand fra Kansas, vel? Og hvad De skal tage Dem til? Det samme som enhver fremmed, der besøger Washington! Se Dem godt om i Byen og sørg for at holde Forbindelse med mig".

„De vil altsaa virkelig forsøge det Vovestykke at udgive Dem for mig?" spurgte Hallan.

„Ja, for enhver Pris! Det er den eneste Udvej til at komme paa Spor efter Spionerne".

„Ah, De mener, at naar man bliver iagttaget, maa man ogsaa selv iagttage?"

„Ubetinget, Hr. Senator!"

„Bare De ikke tager fejl, Hr. Carter. Jeg har jo dog ogsaa Øjne i Hovedet, og endnu har ingen sagt, at jeg er et Fæhoved!"

„Nej, det er De ingenlunde, Hr. Mark Hallan! Men De maa ikke glemme, at jeg har Opdagerøjne, og altsaa betragter Tingene fra et helt andet Synspunkt end De".

„Men hvordan vil De da komme bag paa Spionen?"

„Det ved jeg ikke endnu! Men naar jeg først er klar over, hvad det er, Spionerne vil, saa er de ogsaa med det samme saa godt som afslørede!"

„Det lyder meget troværdigt, Hr. Carter, men jeg vil alligevel vædde hundrede Dollars paa, De ikke tør vove at sætte Dem paa min Plads i Kongressens Forsamlingssal!"

„Jo, det er netop det, jeg har i Sinde!" svarede Opdageren tørt og med en saa fortræffelig Efterligning af Senatorens Stemme og hele Maade at tale paa, at Hallan overrasket sprang op fra Stolen.

„Sandelig, Hr. Carter! Dem kan man tiltro alt! Selv en saa — saa utrolig Dristighed!" sagde han endelig og rystede paa Hovedet. „Man kan jo blive helt bange for Dem! Hvad nu? Nej, nej, hold dog op, Hr. Carter. Hvordan i Himlens Navn har De dog baaret Dem ad med at aflure mig alt dette her? De staar og gaar jo aldeles som jeg!"

„Bare rolig, Hr. Senator!" svarede Opdageren og lo. „Det vil være tilstrækkeligt for mine Hensigter, om jeg opholder mig i Kongressalen en halv Time. Hvis man holder mig tilbage, fortæller jeg bare, at jeg har truffet en Aftale med Præsidenten om en Audiens. Hvis De saa virkelig, som De tror, er om-

givet af Spioner, kan jeg være sikker paa at have dem i Hælene paa mig.“

Senatoren saa en Stund ganske maalløs paa „Senatoren“, saa brast han i en høj Latter, som ingen Ende vilde tage.

„Det er en kostelig Spas, Hr. Carter!“ stønnede han, mens Latterens Taarer trillede ham ned ad Kinderne. „Jeg gaar ogsaa hen i Senatet, men selvfølgelig paa Tilskuerpladsen, for jeg kunde nok have Lyst til at betragte „Hr. Senator Mark Hallan“ og se, hvordan han optræder som Lovgiver. Hahaha! Det bliver ustyrlig morsomt!

Og skulde det hænde, at De bliver opdaget og smidt ud, saa ler jeg mig da fordærvet!“

„Den, der ler sidst, ler bedst!“ svarede Nick Carter roligt uden at fortrække en Mine. Og faa Minuter senere kunde man se „Senator Mark Hallan“ med lange Skridt forlade Hotel Arlington og stige op paa en Sporvogn for at køre til „Kapitoliet“, Kongressens Bygning.

Da Nick Carter traadte ind i Kapitoliet, hilstes der paa ham fra alle Sider, snart fortroligt, snart ærbødigt og under Tiden ogsaa formelt eller koldt.

Men den Maade, hvorpaa der blev hilst, viste, at man antog ham for at være Senator Mark Hallan.

Hans Stilling blev adskilligt vanskeligere inde i Forsamlingssalen.

Han havde næppe vist sig i Døren, før en af de tilstedeværende rejste sig fra sin Plads, og gik gennem hele den store Sal, trykkede ham hjærteligt i Haanden og gjorde ham en Mængde Spørgsmaal, hvoraf det ene var ham mere vanskeligt og uklart end det andet.

„Det synes mig, vi skal vente med at tale nærmere om det til efter Mødets Slutning“, svarede Opdageren og trak sig paa den Maade ud af Klemmen. „Jeg har ærlig talt saa meget at tænke paa i Øjeblikket, kære Kollega — De forstaar —!“

Han aandede friere, da han var sluppet lykkelig og vel bort fra „Kollegaen“ og nu kunde tilbringe en halv Times Tid i forholdsvis uforstyrret Ro ved Hallans Pult.

Der gik ganske vist ikke fem Minuter ad Gangen, uden at den ene eller anden af Senatorerne kom hen til ham, men han forstod stadig at besvare deres Spørgsmaal paa en saa ligefrem Maade, at han ikke vakte Mistanke.

Langt vanskeligere blev det for Nick Carter, da et af Senatets Bude traadte hen til ham med et Visitkort, hvorpaa der stod et japansk Navn.

Vedkommende ventede paa ham i Taleværelset, sagde Tjeneren.

Opdageren vidste ikke straks, hvad han skulde gøre. Han anede naturligvis intet om, hvad den virkelige Senator havde med Japaneren at gøre, og det var ham pinligt muligvis at skulle modtage Meddelelser, der ikke var bestemt for hans Øren. Han bad sig derfor undskyldt.

Senatsbudet kom imidlertid tilbage med den Besked, at den besøgende ikke vilde opholde Senatoren længe, men han bad indtrængende om en Samtale.

Nick Carter maatte altsaa gøre gode Miner til slet Spil.

Han opdagede snart til sin store Tilfredsstillelse, at Japaneren kunde kunde være en flygtig bekendt af Senatoren.

Han var kun kommen for at indbyde Hallan til et Festmaaltid, som skulde finde Sted tre Dage senere.

Nick Carter sagde ikke Nej.

Hvorfor skulde han gøre det? Hvis det ikke passede den virkelige Senator at gaa med til Festen, kunde han jo altid sende Afbud.

Da Japaneren med hele sin Races fremmedartede Høflighed, havde taget Afsked, mente Nick Carter, at hans Gæsterolle i Kamret havde varet længe nok.

Han skrev et Par Linier til Kongressens Formand og meddelte, at et pludseligt Ildebefindende tvang ham til at tage hjem. Han maatte sandsynligvis holde sig inden Døre i nogle Dage.

Han forlod derefter Senatsbygningen ad den venstre Port og gik nedad Pensylvania Avenue hen mod Skattedirektoratets Bygning.

Han havde hele Tiden haft sin Opmærksomhed henvendt paa, om han blev forfulgt af nogen. Men først, da han pludselig standsede og vendte sig om ud for Hotel Raleigh, opdagede han, at der virkelig var nogen ude efter ham.

Han saa, at han blev iagttaget af mindst tre Personer, oven i Købet tre Japanere i evropæisk Paaklædning, men de bar sig saa behændigt ad, at selv Nick Carter næppe vilde have opdaget dem, hvis han ikke havde været forberedt paa at blive udspioneret.

Den fremmede, der havde indbudt Senatoren til Festmaaltid, var jo ogsaa Japaner.

Det var nok værd at lægge Mærke til, mente Nick Carter.

Mens Opdageren endnu stod fordybet i Tanker, saa han en Herre, der nærmede sig for at komme til at tale med ham — eller rettere med Senator Hallan —

„Det kan man kalde et Held, Hr .Senator!“ udbrød han og rakte Nick Carter Haanden. „Jeg var netop paa Vej til Kapitoliet for at søge Dem!“

„Saa!“ svarede Nick Carter kort. „Har Baron Mutushimi allerede talt med Dem?“

Nick Carter kom i Tanker om, at det var Navnet paa den Japaner, der havde indbudt ham til Middagen.

„Ja, jeg talte med Baronen for en halv Times Tid siden“, svarede han.

„Og han indbød Dem til en lille Middag hos Willard i Overmorgen Aften?“

„Ja“.

„De kommer vel?“

„Ja, jeg sagde Baronen, at jeg sandsynligvis vilde komme“.

„Men kæreste, bedste Hr. Senator, De kommer vel?“ sagde han i en indtrængende Tone. „Vi er naturligvis meget spændte paa at erfare Deres Stilling med Hensyn til den Sag, De nok ved“.

„De kan rolig gøre Regning paa mig. Jeg skal nok komme!“

„Jeg behøver vel næppe at erindre Dem om, at baade De og de andre indviede maa være tavse til det yderste. Det bliver kun vore „Forbundsfæller“, der kommer til Middagen og —“

„Ja, det er godt! Jeg forstaar Dem!“ afbrød Nick Carter ham, mens han efterlignede Hallans Stemme. „Som sagt, jeg skal nok komme i rette Tid.“

Opdageren havde haft sin Opmærksomhed meget mere henvendt paa sine tre Forfølgere end paa den Mand, han talte med. Det var ham paafaldende, at Japanerne ikke havde Øjnene fra hans Ansigt, skønt de stod saa langt borte, at de ikke kunde forstaa eller høre et Ord af, hvad han sagde. De mønstrede forøvrigt den Herre, han talte med, lige saa skarpt.

Da den fremmede Herre havde sagt Farvel, tændte Nick Carter sig en Cigar, gik ind i Hotellets Forhal og satte sig i en magelig Lænestol. Han havde valgt sin Plads saaledes, at han ikke alene kunde overse hele Forhallen, men tillige alle Dørene og ved at se ind i et af de store Spejle, kunde han følge Gadelivet.

Nick Carter blev ikke særlig overrasket, ved kort efter at se to elegant paaklædte Japanere træde ind i Forhallen. Det var ganske vist ikke de samme Japanere, som han før havde set paa Gaden, men paa det skarpe Blik, som de tilkastede ham som den formentlige Senator, mærkede han straks, at de hørte til de andre.

„Sagen begynder at blive interessant!“ mumlede Opdageren, da han saa de to Japanere sætte sig i Nærheden af ham og følge enhver af hans Bevægelser med spændt Opmærksomhed, mens de lod, som om de læste i nogle Aviser. Nick Carter sad netop og tænkte paa, hvorfor de to Japanere egentlig forfulgte Senatoren, da han mærkede en Haand, der let berørte hans Skuldre.

Det var en Herre som han mente at have set, da han forlod Kapitoliet. Han nikkede venskabeligt til Opdageren og satte sig uden videre paa Stolen ved hans Side.

„Naa, hvordan gaar det, Hr. Senator?“ spurgte han.

Opdageren svarede med et Par ligegyldige Ord og saa samtidig hurtig over paa de to Japanere.

De sad mindst et halvthundrede Alen fra ham og da der var en Del Støj i Forhallen, var det selvfølgelig umuligt for dem at høre et eneste Ord af, hvad Nick Carter eller den fremmede Herre sagde.

Ikke desmindre stirrede de ufravendt paa Opdageren og hans „Gæst“.

Nick Carter havde set, at de to andre Japanere havde baaret sig ad paa samme Maade. Han stod her overfor en Gaade, som han i Øjeblikket ikke var i Stand til at løse. Han formodede kun, at alle de Japanere, hvem han i sin Rolle som Senator Hallan hidtil var kommen i Berøring med, hørte til en og samme Bande.

For nu at komme paa det rene med Spionernes Maade at arbejde paa, saa Nick Carter opmærksomt paa dem, mens han i en let Tone sagde:

„Er der noget nyt?“

Den fremmede Herre trak paa Skuldrene og hviskede.

„Jeg vilde gærne vide, om De har nogle Nyheder Hr. Senator! Fremfor alt gad jeg nok vidst, om vi kan

gøre Regning paa Dem, eller om vi skal regne Dem blandt vore Modstandere!“

„En ny Gaade!“ tænkte Nick Carter.

Samtidig lagde han Mærke til, at den ene Japaner saa stift paa ham, mens den anden stirrede lige saa ufravendt paa ham, han talte med.

„Jeg kan med min bedste Vilje ikke bestemme mig i Dag,“ svarede han højt: „Men —“

„Mine Venner kan ikke indlade sig paa at vente længer,“ afbrød den fremmede ham utaalmodigt: „Vi maa vide, om De er med eller imod os. De ved jo selv, hvor nødvendig Deres Hjælp er for os, men Uvisheden om, hvordan Deres Standpunkt er, den er ubehageligere for os, end om vi vidste, at De hørte til vore Modstandere. Har Baron Mutushimi talt med Dem i Dag?“

„Ja!“

„Indbød han Dem til den Middag, der skal være her i Hotellet i Overmorgen?“

„Ja, han gjorde!“

„Modtog De Indbydelsen?“

„Ja!“

„Det er storartet. Er det ogsaa Deres Mening at ville komme? Behøver vi ikke at frygte for, at De sender Afbud?“

„Nej!“

Med et Lettelsens Suk rejste den fremmede Herre sig og rakte Senatoren Haanden til Afsked.

„Saa er jo alt i bedste Orden!“ sagde han: „Farvel!“

Opdageren bukkede uden at svare. Hele hans Opmærksomhed var henvendt paa de to Japanere, der hele Tiden havde set paa ham og den ubekendte!

Nick Carter blev siddende endnu nogle Minutter. Saa rejste han sig med en hurtig Bevægelse og skønt hans Indre var i stærkt Oprør, var hans Ansigt dog roligt som altid.

„Gaaden er løst,“ tænkte han nok saa glad. „Nu ved jeg, hvorledes de mest snu af alle Spioner arbejder, og hvordan det lykkes dem at belure deres Offer.“

Prøven.

Da Opdageren langsomt nærmede sig til Hotellets Indgangsdør, fik han Øje paa den virkelige Senator, der, forklædt som Landmand fra Kansas, kom spankulerende hen imod Hotellet. Han lod til at befinde sig udmærket godt i sin ny Stilling.

„Da han fik Øje paa „sit andet Jeg“, var han lige ved at glemme sin Forklædning. Men Nick Carters advarende Blik var nok til at minde ham om Stillingen.

„Hvad ser jeg! Hvis det ikke er Senator Hallan, vil jeg aldrig ønske, jeg skulde blive andet end en Kansas Bonde,“ raabte han med hæs Stemme: „Jeg har søgt efter Dem over hele Byen, Senator, men uden at finde Dem! Ja, ja, det gælder om at have Lykken med sig! Hvordan har De det, Senator? Hvordan staar det til med Helbredet?“

Mark Hallan spillede sin Rolle godt! Da de haardt trykkede hinanden i Haanden, trak Opdageren ham med sig hen til sin gamle Plads, hvor de kunde sidde fuldkomment uforstyrrede.

Men før de satte sig rykkede Nick Carter Lænestolene saaledes omkring, at de vendte Ryggen ud mod Forhallen.

„Hvorfor gør De det?“ hviskede Senatoren forundret. „Er De maaske bange for, at nogen trods alt, vil kunne opdage Deres Forklædning?“

„Nej,“ svarede Nick Carter og lo. „Jeg mener kun det er morsommere at kigge lidt ud paa Gaden. Det er det hele!“

„Men saa kan vi ikke se, hvad der foregaar i Forhallen, og det interesserer mig!“ indvendte Hallan.

„Foreløbig maa jeg bede Dem gøre mig den Tjeneste at se ud paa Gaden. Det er mig nemlig meget om at gøre, at ikke nogle visse Folk, der er her inde i Forhallen, faar vore Ansigter at se.“

„Aha! De er paa Spor efter Spionerne?“

„Ærlig talt, ja, Hr. Senator! Jeg famler i alt Fald ikke i Blinde mere!“

„Fortæl dog!“ bad Hallan. „Jeg er saa spændt som en opslaaet Paraply.“

Før Opdageren svarede, vendte han sig om og oversaa Forhallen, han lagde da Mærke til, at de to Japanere var i Færd med at gaa ud paa Gaden.

De gik langsomt ned ad Avenuen, men da de var gaaede faa Skridt standsede de og stillede sig op

paa Fortovet lige overfor paa en saadan Maade, at de kunde se Opdagerens og Senatorens Ansigter gennem Vinduet.

„De har Ret, Senator!" hviskede Nick Carter, idet han bevægede Læberne saa lidt som muligt: „Det er mere underholdende at se paa Livet i Forhallen. Lad os altsaa dreje Stolene igen, eller nej, drej De Deres Stol, saa at De ser mig ind i Ansigtet."

„Hvad Pokker skal det dog altsammen betyde?" brummede Hallan, men han gjorde dog, som Opdageren havde bedt ham om.

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Senator!" svarede Nick Carter. „Ødelæg bare ikke Komedien for mig, men gør alt, hvad jeg beder Dem om, saa nøjagtigt som muligt uden at spørge om Grunden."

„Hvis jeg ikke vidste, at Sagen var saa Pokkers alvorlig, vilde jeg tro, at De gjorde Nar, Carter!"

„Det har De ogsaa Ret i! Det vil sige, det er ikke Dem, jeg vil holde for Nar — derimod agter jeg at narre to Herrer, som interesserer sig ganske overordentlig for Dem!" svarede Nick Carter tørt.

Senatoren satte sig til Rette i Stolen.

Han lagde forundret Mærke til, at Opdageren med et ejendommeligt Smil saa efter en Person, der gik ude paa Gaden.

„Hvad for en Skændselsdaad er De nu i Færd med at opdage, Carter?" spurgte Hallan.

„Aa, jeg ser kun efter en Mand, der har tiltrukket sig min Opmærksomhed, det er det hele. Men det kan vi tale om senere. Foreløbig maa jeg bede Dem gøre mig nogle Smaatjenester?"

„Saa skal jeg sagtens igen dreje min Stol?"

„Endnu ikke — senere maaske!"

Den ene af de to Japanere var nu kommen tilbage til Forhallen og havde sat sig paa sin forrige Plads, saaledes, at han var i Stand til tydeligt at betragte „Kansas-Manden"s Ansigt, mens hans Kammerat paa Gaden tog sig af Opdagerens.

„Prøven lykkedes!" hviskede Nick Carter uden at bevæge Læberne.

„Jeg vil være et Asen, om jeg forstaar en Smule af, hvad her foregaar," vrissede Senatoren: „Vil De være saa god at forklare mig — —"

„Tys, Hr. Senator! Saa længe vi sidder her, taler vi om Svin, Kartofler, kunstig Gødning, Smør, Ost og andre Delikatesser, men ikke et Ord om vore Forretninger eller om vore Oplevelser i Dag."

„For min Skyld gærne, naar De absolut ønsker det, Carter," brummede Hallan.

„De maa være lidt forsigtig, kære Senator! Det kan faa skæbnesvangre Følger alene, at De nævner mit Navn, hvor sagte det end sker.

Jeg vil nu gøre Dem nogle Spørgsmaal, Hr. Senator, men jeg vil bede Dem om kun at besvare dem med „Ja" eller „Nej" og ikke gøre nogen som helst Tilføjelser eller Bemærkninger, forstaar De? Se nu ikke saa misfornøjet ud! Vi er i Løvens Hule og maa være meget forsigtige."

„Spørg bare væk, men De maa gøre mig til „Kansas-Bonde" paa Livstid, hvis —"

„Kan De se den flot klædte Japaner, der sidder her i Forhallen, og som uafladelig betragter Dem?" afbrød Nick Carter ham.

„Ja!"

„Kender De ham?"

„Nej!"

„Har De set ham før?"

„Ja!"

„Hyppigt?"

„Det er som man tager det!"

„De kan godt være lidt mere udførlig. Har De set ham oftere?"

„Ja, gentagne Gange!"

„Det er godt. Nu vilde De gøre mig en stor Tjeneste ved at modtage en Cigar, som jeg byder Dem, rejse Dem og gaa hen til den elektriske Cigartænder ved Indgangen. Imens sætter jeg mig paa Deres Stol.

Naar De saa kommer tilbage tager De Plads paa den Stol, jeg sidder paa."

Senatoren saa paa Opdageren og rystede paa Hovedet, det var ham ikke muligt, at forstaa, hvad Meningen var. Ikke desmindre rejste han sig og gik rolig hen til Cigartænderen, fik Fyr og vendte saa tilbage for at sætte sig paa den Stol, som Nick Carter lige havde forladt.

„Cigaren er i det mindste ikke daarlig — hvis De havde stukket mig en Høpind ud, havde jeg givet Dem en paa Siden af Hovedet, Carter, selv om det skulde have kostet mig en Bøde paa fem Dollars!"

„Naa, De har da i alt Fald ikke tabt Humoret," svarede Opdageren lystigt."

Han havde lagt sin højre Arm saaledes paa Stolearmen, at han, uden at det saa paafaldende ud, kunde skjule Hagen og Munden i [illegible] den.

Paa den Maade kunde ingen se hans Læbers Bevægelser, naar han talte.

„Se en Gang over paa den anden Side af Gaden, og sig mig, om De ogsaa kender den Japaner, der lusker om derovre," sagde Nick Carter.

„Ja, jeg kender ham!"

„Har De set ham ofte?"

„Mindst lige saa tit som jeg har set hans Kammerat!"

„Har det ikke været Dem paafaldende, Hr. Senator, at De i den senere Tid har været omgivet af en Mængde Japanere?"

„Jo, det er en hel Landeplage! Jeg gad kun vidst, hvor de Fyre kommer fra!"

„Bliv nu siddende ganske roligt, mens jeg lader mig anvise et Værelse, hvor vi kan tale uforstyrret med hinanden," sagde Nick Carter.

Han rejste sig for at ordne det nødvendige, og vendte derpaa tilbage til Hallan. Saa gik de begge op paa anden Sal. Da de var komne ind i Værelset, trak Opdageren straks Gardinerne for Vinduet, mens Senatoren saa forundret paa ham.

„Saa!" hviskede Nick Carter: „Naar vi nu taler ganske sagte sammen, vil næppe nogen Spion paa Jorden kunne belure os! Og nu vil jeg bede Dem besvare mig et vigtigt Spørgsmaal: Hvem er Baron Mutushimi?"

Mark Hallan studsede og saa overrasket paa Opdageren. Saa udbrød han:

„Død og Pine! Den brave Japaner glemte jeg jo helt at fortælle Dem om, da jeg gik ind paa, at De gærne maatte vise Dem for Offentligheden som — Senator Hallan!"

Et vigtigt Udsagn.

„Hvem er Mutushimi?" gentog Opdageren.

„Saa vidt, jeg ved, er han en meget dannet Mand, han er desuden velhavende og nyder almindelig Agtelse hjemme i sit fjærne Fædreland."

„Maaske en — Levebrøds-Politiker?"

„Det er ikke usandsynligt, for i Mikadoens Rige dyrker alle Folk Politik."

„Er De en personlig Bekendt af Baron Mutushimi?"

„Nej — jeg tror aldrig, jeg har set ham."

„Men til Gengæld hørt saa meget des mere om ham?"

„Aa ja — dog ... sig mig, min gode Hr. Carter, hvad er i Grunden Meningen med dette „Forhør"? De spørger mig jo ud, som om jeg kunde være en Skoledreng! Hvad i al Verden har Mutushimi at gøre med den Sag, som jeg har givet Dem til Undersøgelse? Og hvorfor gjorde De mig opmærksom paa de to Japanere dernede i Hotellets Forhal? Jeg er ved at forgaa af Nysgærrighed, jeg har Tusinder af Spørgsmaal paa Læben, og saa i Stedet tumler De med mig, som var jeg en Forbryder!"

„De maa dog havde kendt mig længe nok, Højstærede, til at vide, at jeg ikke foretager mig noget uden at have vægtige Grunde til det!" svarede Opdageren roligt.

„Jo, det er sandt nok, men —!"

„Nej, Højstærede, hør De nu hellere, hvad jeg har at sige! Af en eller anden Grund, bliver De forfulgt og iagttaget paa det skarpeste, hvor end De gaar og staar ... og stadig er det Japanere, der er ude efter Dem! Disse Fyre er kendte med det saakaldte „Læbesprog" saadant, som det læres paa Døvstumme-Instituterne. Alene ved at se paa den talende Læber, forstaar de nøje hvert Ord, han siger.

Spionerne har altsaa ikke nødig at være inden for Hørevidde, nej, de kan endog ved Hjælp af skarpe Kikkerter foretage deres Iagttagelser paa stor Afstand!"

„Hvad maa jeg høre," udbrød Senatoren overrasket. „Det er dog vist ganske umuligt. Mener De virkelig, at de ringe Bevægelser, man foretager med Munden, naar man taler, er tilstrækkelige til at røbe de Ord, der siges?"

„Ja, de er! Det er ganske vist ikke givet, at enhver kan trænge ind i Læbesprogets Hemmeligheder," svarede Opdageren med et Smil. „Dertil hører der ikke alene et aarelangt, praktisk Studium, men vedkommende maa ogsaa have gode Øjne og adskillige Egenskaber, som egner sig til Udøvelse af denne vanskelige Kunst. Jeg havde nær sagt, det drejer sig her om en Kunst, som ikke kan tillæres, den skyldes en medfødt Evne, der kan mestres til Fuldkommenhed ved Flid og idelige Forsøg.

Jeg er aldeles overtydet om, at baade Japanerne og alle de øvrige Medlemmer af Spion-Kliken forstaar Læbesproget."

„Jeg ved sandelig ikke, om jeg skal beundre eller misunde Dem, Hr. Carter," udbrød Mark Hallan højlig overrasket. „Jeg havde aldrig troet det muligt, at der fandtes et saadant Sprog. De tror altsaa virkelig, at de to Japanere har taget os paa Kornet? Den ene har holdt Øje med Dem og den anden med min Ringhed?"

„Ja! Selvfølgelig har Japanerne troet, jeg var Mark Hallan, og De en fremmed, der ønskede at tale med Senatoren."

„Det er altsaa Deres Mening, at vi stadig belures paa lignende Maade? Ih — jeg kommer skam til at tænke paa noget," tilføjede Hallan og fo'r med Haanden op over sin Pande: „Ved den vigtige Konfence, som jeg havde med Præsidenten, sad vi inde i hans Privatkabinet lige bag ved det store Hjørnevindue. De ved, man har derfra Udsigt ud over en høj Bakke, og først et godt Stykke Vej, derfra begynder Byens fine Villa-Kvarter.

Og ved De hvad, min gode Hr. Carter, nu kan huske, at jeg paa et af Villa-Tagene derovre lagde Mærke til et underligt Lyskast — det var ligesom, naar Solstraalerne spiller i et Spejl eller saadant noget lignende.

Og nu falder det mig ind, at netop i den Retning ligger det japanske Gesandtskabs Palæ! Hvis det Glimt ikke kom derovre fra Taarnvinduet, maa De kalde mig for —"

„Der har vi det!" afbrød Opdageren og brast i Latter: „Formodentlig er baade Præsidenten og De under Samtalens Løb blevne betragtede gennem Kikkert fra det japanske Gesandtskabs Taarnvindue!"

„Men hvorfor mon dog forfølger den skævøjede Bande os paa saa uforskammet en Maade?" spurgte Senatoren ivrig.

„Ja, det maa vi jo se at faa Rede paa! Hvad er egentlig Mutushimi for en Herre? Jeg spørger ikke for at blande mig i Deres personlige Anliggender eller i Ting, der ikke kommer mig ved, men kun fordi jeg har en Anelse om, at denne Mand har meget mere at gøre med vor Sag end De tror!"

„Det kan gærne være, Hr. Carter, men jeg har jo allerede fortalt Dem alt, hvad jeg ved om ham," hævdede Senatoren.

„Han har i Dag søgt Dem i Kapitoliet?" sagde Opdageren roligt.

„Hvad behager? Hvem — Mutushimi?"

„Ja, netop!"

„Har De da talt med ham? Hvad vilde han mig?"

„Indbyde Dem til en bedre Middag — en Banket! — her paa Hotellet i Overmorgen."

„Hør, bedste Hr. Carter, det skulde ikke undre mig, om De stod i Forbindelse med selve den skinbarlige Djævel," udbrød Senatoren og lo. „Allerede for flere Uger siden stilledes mig Mutushimis Besøg i Udsigt, og hver Dag ventede jeg forgæves hans Komme, men næppe optræder De som min Dobbeltgænger, før han løber lige i Armene paa Dem!"

„Nu skal De høre videre," vedblev Opdageren uden tilsyneladende at agte paa Mark Hallans Sidebemærkning:

„Da jeg gik ud fra Kapitoliet, fulgte der tre Japanere efter mig. Nede i Nærheden af det store Hotel Raleigh tiltaltes jeg af en Herre, jeg ikke kendte, men han var naturligvis i den Tro, at det var Dem, han havde for sig, og han spurgte mig, om Mutushimi allerede havde været henne hos mig og indbudt mig til den omtalte Banket. Mens jeg talte med ham, stod Japanerne og kiggede paa os, og de har selvfølgelig forstaaet hvert Ord, som han og jeg talte med hinanden.

De to gule Gutter — eller maaske snarere to andre, som havde afløst dem — gik derefter hen og satte sig inde i Hotellets Forhal lige over for mig, paa en saadan Maade, at hvert af mine Ord maatte blive forstaaet.

Kort efter kom der en Herre, der var mig fuldstændig ubekendt, han tog Plads ved Siden af mig. Saa spurgte han mig — og det var jo egentlig Dem som Senator, han vilde spørge! — om, hvordan jeg nu var stemt for Sagen ... for eller imod!

Han vilde ogsaa gærne — ligesom de andre — vide, om jeg kom med til Festmaaltidet.

For Resten havde jeg godt set denne Herre allerede, da jeg gik ud fra Kapitoliet, men han gav sig først i Snak med mig inde i Hotellets Forhal.

Og nu — Hr. Hallan — kan De maaske bedre forstaa, hvorfor jeg gærne vilde have mit Spørgsmaal besvaret om, hvorfra denne ret underfundige Baron Mutushimi stammede, og om, hvad det egentlig var, han pønsede paa!"

Senatoren tøvede et Øjeblik. Han var øjensynligt helt nedslaaet. Omsider udbrød han:

„Forhaabentlig antager De dog vel ikke, Hr. Carter, at jeg er bleven indviklet i Sager, som ikke taaler at komme frem for Dagens Lys?"

„Jeg har ikke dannet mig nogen Mening om alle disse Tildragelser, Hr. Senator! Jeg staar fuldstændig uforstaaende overfor hele Sagen, men jeg maa kræve, at De nærer fuldstændig Tillid til mig, hvis jeg fremdeles skal tage mig af Deres Sag!"

„Jeg giver Dem mit Ord paa, at der ikke er noget at skjule ved hele Historien!"

„Ja — at Sagen maa dreje sig om et eller andet, som er af særlig Interesse for Japanerne, det kan selv et Barn indse!" svarede Opdageren med et Skuldertræk.

„Det forekommer mig med, Hr. Carter! Men paa Æresord, jeg ved ikke en Smule mere end De om alt det, der her gaar for sig i det skjulte!

Det eneste, jeg endnu ser mig i Stand til at meddele, er, at der for en Maaneds Tid siden — eller maaske kan det ogsaa have været seks Uger — kom en Amerikaner op til mig og fortalte, at han havde store Interesser i Japan og Korea, hvorfor han gærne vilde sikre sig min Støtte.

Han talte op ad Stolper og ned ad Vægge, men da han endelig var færdig med sin Snak, var jeg ikke bleven en Smule klogere, end da han begyndte.

Skal jeg sige, hvad jeg selv mener om Sagen, saa vil de Folk, der staar bag ved Japanerne, gærne se at vinde mig for deres Interesse. De vil have undersøgt, om ikke jeg er af den uldne Slags, hvis Stemme og Indflydelse kan købes for Penge!

Og jeg bliver vel udspioneret, for at det kan blive fastslaaet, om ikke ogsaa jeg har en Achilleshæl, om ikke jeg tidligere har fisket i rørte Vande eller maaske gør det nu — alt naturligvis kun for, at de i Nødsfald kunde sætte mig Kniven for Struben og stille mig blot eller true mig med Ting, som er endnu værre!"

„Ja, det har jeg ogsaa tænkt mig!" svarede Opdageren.

„Allerhelst vilde jeg have kastet de Fyre paa Porten, for min Ære er mit højeste Gode!" vedblev Hallan i stigende Ophidselse. „Den, som regner mig for at være en Slyngel, der tager mod Bestikkelser, maa blive min Dødsfjende, for han har ramt mig paa mit ømmeste Sted!

Efter en rolig Overvejelse tog jeg den Beslutning, at jeg vilde lade, som om jeg forhandlede med dem for at kunne komme bag Kulisserne og se, hvem det er, der trækker i Snoren. Naar det rette Øjeblik kom, vilde jeg da skaanselsløst stille Fyren i Gabestokken."

Opdageren rakte ham sin Haand.

„Jeg vidste, at jeg ikke kunde tage fejl af Dem. En Mark Hallan kan man ikke købe for Penge!" udbrød han hjærteligt.

„Vi maa arbejde Haand i Haand!" tilføjede han. „Hvo ved, hvad det er for nogle højforræderiske Slyngelstreger, der her gaar i Svang. Der spilles højt, og Indsatsen maa være stor!

Jeg vil foreløbig spille min Rolle som Senator videre — lad os sige til efter Festmaaltidet, hvortil jeg gaar med som Deres Dobbeltgænger".

Mark Hallan rystede paa Hovedet.

„Al Ære og Respekt for Deres Dygtighed, Hr. Carter!" sagde han. „Men jeg tror ikke, De er i Stand til at gennemføre Deres Forehavende. De kan umuligt erstatte mig i Senatet. Rent bortset fra den moralske Side af et saadant Dobbeltspil, maatte De komme til at blotte Dem alene af den Grund, at De jo ikke har Anelse om Forretningsgangen. Og den Slags kan man først lære ved mange Aars praktisk Øvelse.

De maa ogsaa huske paa, at jeg er Formand i og Medlem af talrige Udvalg, og som saadan er der givet mig mange Sager til Udarbejdelse, og dem er jeg Tid efter anden nødt til at forelægge.

Kort sagt: det vil være Dem plat ud umuligt at møde i Senatet."

„Vær De dog kun ganske rolig i den Retning, Hr. Senator! Jeg har tilskrevet Formanden, at jeg, altsaa De, paa Grund af et lettere Ildebefindende maa holde mig inde i nogle Dage.

For saa vidt er alt i Orden!

Forøvrigt burde De være overbevist om, at jeg ikke foretager mig noget, som kan skaffe Dem Ubehageligheder bagefter.

„Det er jeg selvfølgelig ogsaa! Vi er altsaa nu enige, Hr. Carter. Fortsæt De bare, som De har begyndt; jeg vil imens nyde Livet som ukendt Landmand!"

Han lo hjærteligt:

„Jeg ønsker Dem god Appetit til den bedre Middag!"

„Ved De virkelig ikke, i hvad Anledning dette Festmaaltid finder Sted?“ spurgte Opdageren.

„Nej. Det er allerede for lang Tid siden bleven sagt mig, at jeg kunde vente en saadan Indbydelse, men af Grunde, som jeg ikke kender, er det stadig bleven udsat. Sandsynligvis har Indbyderne ment, at jeg endnu ikke var „mør“ nok!

Men som sagt, jeg er efterhaanden kommen til den Anskuelse, at Japanerne, efter at de har sejret over Rusland, stadig i højere og højere Grad giver Partiet som fremtidige Verdensherskere, at Japanerne, siger jeg, har en eller anden djævelsk Plan for! Man ved, at jeg er en af Præsidentens fortroligste Venner, og at jeg har en Del at betyde i Senatet. Man vil maaske forsøge at købe min Indflydelse. Jeg haaber i alt Fald, Hr. Carter, at De giver de gule Slyngler en ordentlig „Næse“!“

„Det kan De være ganske rolig for, Hr. Hallan! Tro endelig ikke, at jeg vil tage paa de Herrer med Fløjlshandsker!“ svarede Nick Carter, og hans Mine lovede ikke Spionerne noget godt.

En ufrivillig Køretur.

For stadig at kunne optræde som Mark Hallan maatte Nick Carter flytte ind i Senatorens flotte Ungkarlelejlighed.

Det lod sig let ordne, da Hallan havde Nøglen i Lommen. Han delte ganske vist Lejligheden med sin Privatsekretær, men ogsaa denne Vanskelighed lod sig fjærne.

Senatoren telefonerede til den unge Mand og bad ham om ufortøvet at rejse til New York for at besøge en af de største Sagførere der og forhandle med ham om en vigtig Sag, som han førte for Senatoren.

Kort efter tog Nick Carter Afsked med Hallan, der havde lejet sig et Værelse der paa Hotellet. Et Kvarter senere traadte Opdageren ind i Mark Hallans Lejlighed. Han havde meget godt lagt Mærke til, at han var bleven udspioneret hele Vejen.

Dette Spioneri generede ham i hvert Fald saa meget, at han nu ikke turde tænke paa at lægge sin Forklædning, naar han skulde besøge Præsidenten Klokken ni, som jo Aftalen var.

Opdageren fandt imidlertid snart en Udvej.

Naar han ikke var i Stand til at besøge Præsidenten som Nick Carter, fordi det kunde føre til, at Spionerne vilde lugte Lunten, kunde han jo prøve paa at faa Foretræde hos Præsidenten som Senator Mark Hallan.

Han maatte jo alligevel gøre Præsidenten bekendt med, hvad han foretog sig, og kunde da lige saa godt gøre det først som sidst.

Senatorens rummelige Ungkarlelejlighed laa i Stuetagen i et af Washingtons fornemste Huse. Da Opdageren gik bort igen, behøvede han derfor kun at gaa ned ad nogle faa Trappetrin for at komme ned paa Gaden.

Han saa ved første Blik, at Spionkæden havde trukket sig nærmere sammen om Huset.

Nick Carter i Senator Hallans Skikkelse lod imidlertid, som han ikke havde nogen Anelse om, at han blev forfulgt. Han gik ad den korteste Vej hen til det hvide Hus og fortsatte sin Gang gennem den store Park.

Saa traadte han ind i Huset ad den sydlige Port.

Da han stod i den festligt oplyste Forhal, var Klokken halv ni.

Nick Carter tiltalte en af Tjenerne, der ærbødigt bukkede for Senatoren.

„Jeg har rigtignok ikke aftalt med Præsidenten, at jeg skulde komme, men giv ham alligevel mit Kort, og sig ham, at jeg gærne vil tale med ham om en yderst vigtig Sag, som absolut ingen Opsættelse taaler. Jeg skal højst lægge Beslag paa hans Tid i fem Minuter!“

„Jeg har faaet Befaling til —“

„Ja, jeg betvivler ikke, at Præsidenten nødig vil forstyrres“, svarede Opdageren. „Men hvis De gør nøjagtig, som jeg har bedt Dem om, er jeg overbevist om, at han vil modtage mig“.

Lidt efter traadte „Senatoren“ ind i Præsidentens Arbejdsværelse.

Præsidenten stod ved Skrivebordet og saa forventningsfuldt paa den besøgende, som han antog var Mark Hallan.

„God Aften, Hr. Senator! Fem Minuters Samtale vil jeg gærne tilstaa Dem, men ikke et Sekund mere, for jeg har truffet andre Dispositioner over min Tid. Vær saa god at træde nærmere!“

Og Præsidenten gik foran Nick Carter ind i sit Privatkabinet.

„Naa, Hallan!" sagde Præsidenten, da han havde lukket Døren: „Hvad er der saa i Vejen?"

„Er vi ganske alene og uforstyrrede?" hviskede Opdageren.

„Forhaabentlig!" svarede Præsidenten. „Efter almindelige menneskelige Begreber burde vi være alene, men der er i den sidste Tid forefaldet Begivenheder, som tyder paa det modsatte."

Uden at svare gav Senatoren sig til at undersøge Værelset meget nøjagtigt.

Han gik fra den ene Væg til den anden, bankede paa dem, kiggede ind i Skabe og under Møbler, ja, han saa endog ind bag Gardinerne, som han derpaa trak omhyggeligt for igen.

„Gør De altid saa mange Forberedelser, naar De skal tale i fem Minuter med en Mand?" spurgte Præsidenten. „Jeg har aldrig vidst af, at De var saadan en „Forsigtighedsraad"."

Nick Carter traadte hen til Præsidenten, lagde Fingeren paa Læben for at mane til Tavshed, og hviskede derpaa næppe hørligt:

„Jeg er kommen for at overbringe Dem en Besked. Den Herre, som De har aftalt at møde Klokken ni, kan ikke komme!"

Præsidenten stirrede paa den talende.

Men saa steg Blodet ham til Hovedet, og han svarede vredt:

„Maa jeg anmode Dem om at fortælle mig, hvem der giver Dem saa nøjagtig Underretning om Aftaler, som jeg træffer under fire Øjne?".

Præsidentens Vrede lagde sig imidlertid hurtigt; han lo endog lystigt, da Opdageren nu med sin egen Stemme udbrød:

„Undskyld, Hr. Præsident, det er ikke Mark Hallan, men Nick Carter, De taler med!"

„Min Kompliment! De vil kunne tjene Dem en Kæmpeformue som Forvandlingskunstner!" svarede Præsidenten. „De narrede mig virkelig. Men vil De nu være saa god at fortælle mig, hvad der har bevæget Dem til at besøge mig i en saadan Forklædning, og hvad den har med vor Sag at gøre?"

„Det maa jeg have Lov at vente med til senere, Hr. Præsident. Tjenerskabet ved jo, at jeg kun har faaet fem Minuter, og saa er der ikke Tid til lange Forklaringer. Jeg kan kun sige, at Senator Hallan ikke ved noget om denne Audiens, og at han ikke har nogen Anelse om den Sag, De har givet mig til Undersøgelse.

Endvidere kan jeg sige Dem, at jeg har gjort gode Fremskridt, og at jeg næsten er kommen under Vejr med hele Hemmeligheden!

Hvis De vil tillade mig at forfølge Sporet paa min egen Maade, vil jeg sikkert i Løbet af meget kort Tid kunne melde Dem, at Hemmeligheden er afsløret".

„Som De vil!" svarede Præsidenten med et velvilligt Smil. „Deres fem Minuter er gaaet, Hr. Carter. Gør De kun, som De selv vil, det er mig ligegyldigt, naar De bare naar Maalet.

For Dem er jeg til enhver Tid hjemme, naar De vil tale med mig. De kan jo nok forstaa, at jeg har tilkaldt netop Dem, fordi jeg har uindskrænket Tiltro til Deres Dygtighed".

Opdageren bukkede let og gik.

Han nikkede venligt til Portneren og skyndte sig gennem Parken hen til Pensylvania-Avenue.

Ved Jærngitteret mellem Parken og Gaden stod han pludselig overfor to Mænd, der lod til her at have ventet paa ham. Et lille Stykke derfra holdt der en lukket Vogn, som var forspændt med to Heste. Ved Vogndøren stod en tredje Mand.

Den ene af dem traadte nu Opdageren i Møde og tog høflig Hatten af.

„God Aften, Hr. Senator Mark Hallan! Baron Mutushimi, som sidder i Vognen derhenne, beder Dem være saa god at stige ind til ham. Det vil være af Interesse for Dem at køre med hjem, da han har en vigtig Sag at tale med Dem om".

„Godt!" svarede Opdageren, som troede at se en planlagt Bortførelse bag denne Indbydelse, men det var ham kun en Grund mere til at indlade sig paa Vovestykket. Han haabede nemlig paa den Maade hurtigere at komme paa det rene med Baronen og hans Forbundsfællers Hensigter.

Han steg derfor ind i Vognen, og Vogndøren smækkede straks i efter ham.

Nick Carter saa, at han ikke havde taget fejl. Han var alene i Vognen, og da han vilde aabne Døren, opdagede han, at Haandtaget manglede. Han var Fange i en Vogn, der var indrettet til samme Brug. Og nu raslede der oven i Købet et Par Jærnpersienner ned for Vinduet, saa han dermed helt og holdent var kommen i sine Bortføreres Magt.

Men det tog Opdageren sig let, da han følte sig overbevist om, at der ikke var planlagt noget Mord paa ham eller rettere paa Senatoren.

Man vilde sandsynligvis af en eller anden Grund berøve Senatoren Friheden for en lille Tid, maaske for paa den Maade at tvinge ham til at gaa ind paa Japanerens Forlangende.

Det var netop et Æventyr efter Nick Carters Hoved, og han var yderst spændt paa, hvorledes det vilde udvikle sig.

I værste Fald havde han jo sine Revolvere hos sig, og saa længe han kunde bruge dem, gik han ikke af Vejen for den første Snes af de gule Slyngler.

„Forraad dit Fædreland eller dø!“

Det var en let Sag for Opdageren at fastslaa, hvad Vej Vognen kørte.

Den rullede saa at sige gennem hele Washington og tilsidst ad den lange Bro, der fører over Floden Potomac, paa hvis anden Bred Staten Virginia begynder.

Da Vognen var kommen over Broen, drejede den ned ad en vel vedligeholdt Landevej og kørte snart efter ind ad Porten til et landligt Gods.

Nu knirkede Vognhjulene i tykt Grus.

Kørslen fortsattes hen over en Stump Asfalt, der sagtens fandtes foran Hovedbygningen.

Derfra rullede Vognen hen over en toppet Brolægning, hvad der kunde tyde paa, at man nu maatte være i Nærheden af Stalden, og da Hestene endelig trampede paa Trægulv, forstod Nick Carter, at man havde kørt ham ind i Vognhuset.

Han ventede nu, at han maatte komme ud og røre Benene — men han blev skuffet. Han hørte tværtimod, at Folkene gik deres Vej og lod ham blive, hvor han var.

Der blev skudt en Slaa for Døren ind til Skuret — og saa blev der helt stille.

Først da vovede Nick Carter at trykke paa sin elektriske Lommelygtes Knap.

Han saa paa sit Ur.

Klokken var elleve. Han havde altsaa kørt i over to Timer.

Opdageren overbeviste sig hastigt om, at det var en ganske almindelig Vogn, der med stor Snildhed var bleven indrettet til sit nuværende Brug.

Det vilde naturligvis have været en let Sag for Nick Carter at lukke sig ud ved Hjælp af sin Specialdirk.

Men det tænkte han ikke paa.

Tværtimod, han var opsat paa at vente. Han vilde personlig lære dem at kende, der havde været dristige nok til at bortføre en af Landets mest indflydelsesrige Mænd.

Desuden var han nysgærrig efter at faa opklaret, hvad de egentlig vilde Mark Hallan.

Efter en halv Times Forløb hørte han, at Slaaen atter blev skudt fra Døren. Straks efter forsvandt Jærnpersiennerne fra Vinduerne, og han saa Baron Mutushimi, der holdt en tændt Lygte højt over sit Hoved.

Han lyste Opdageren, som han selvfølgelig troede var Mark Hallan, lige ind i Ansigtet og udbrød:

„Jeg maa bede Dem meget undskylde den Maade, som mine Folk har baaret sig ad paa!“ sagde Japaneren med overdreven Høflighed. „Jeg kan forsikre Dem for, det er ganske imod mine Ønsker og Befalinger, at De er bleven kørt ind i Vognskuret og holdt fangen her i al den Tid!“

Opdageren kiggede ud af Vognen, men svarede ikke et Ord. Da han saa, at der stod en halv Snes Japanere i Baggrunden af Skuret, smilte han listigt.

Han saa foragteligt paa Baronens undergivne og sagde i en Tone, som om han kun daarlig kunde beherske sig:

„Jeg har al mulig Grund til at beklage mig over den Egenmægtighed, hvormed De har vovet at raade over min Person, Hr. Baron. Men jeg antager, det ligger i, at Deres Fædrelands Begreber om almindelig Dannelse endnu lader meget tilbage at ønske.

For det andet vilde det i alt Fald i Øjeblikket ikke nytte mig noget at gøre Indsigelse. Hvis De havde bedt mig om at komme og havde sendt Deres Vogn ind til mig, havde hele denne smagløse Komedie været unødvendig.

Vil De maaske nu være saa god, Hr. Baron, at sige mig, hvad det er for Grunde, De har haft til at

opføre Dem saa upassende og saarende overfor et Medlem af de forenede Staters Senat?“

Japaneren smilede let og bukkede med krybende Høflighed.

„Jeg haaber at kunne retfærdiggøre mig, Hr. Senator! Naar De først har hørt, hvad jeg vil Dem, er jeg sikker paa, at De gærne tilgiver mig den noget usædvanlige Fremgangsmaade, jeg har benyttet, for at faa Æren af Deres Besøg. Maa jeg bede Dem om at følge med mig?“

„Naturligvis!“

Efter et nyt Buk gik Mutushimi i Forvejen med højt hævet Lygte foran Opdageren hen imod den overordentlig smukke Hovedbygning.

Nick Carter lagde Mærke til, at „Livvagten“ sluttede sig tæt bag efter ham. Baron Mutushimi hyldede aabenbart Forsigtigheden som den bedre Del af Tapperheden.

Nick Carter lod, som om han ikke havde lagt Mærke til disse Forsigtighedsregler, og gik rolig bag efter Baronen.

Han tænkte med et lille Smil paa, hvorledes det vilde være gaaet, hvis den virkelige Senator havde vandret her i hans Sted. Med det heftige Sindelag, som Mark Hallan havde, vilde der sikkert have vanket braadne Pander, og Komedien vilde være bleven til en Tragedie.

Baron Mutushimi førte sin ufrivillige Gæst ind i et stort Værelse, hvis fornemste Pryd var en stor Kamin. „Livvagten“, der aabenbart havde faaet sin Ordre, troppede op bag ved ham og stillede sig i Halvkreds.

„Vær saa god at tage Plads, Hr. Senator!“ sagde Baronen og pegede paa en magelig Lænestol.

„Tak, jeg foretrækker at blive staaende, — i det mindste, til jeg har faaet en Undskyldning for den Tort, der er tilføjet mig“, sagde Opdageren i en vrippen Tone.

Baronen trak paa Skuldrene, satte sig ned og sagde:

„Jeg regner Dem for at være klog nok til at kunne forstaa, at vor Sag er saa langt fremskreden, at vi ikke kan vente længere, men maa være fuldstændig klar over Deres Standpunkt. Da jeg for enhver Pris maa komme til en eller anden Forstaaelse med Dem før Middagen i Hotel Willard, har jeg tilladt mig paa denne — det indrømmer jeg — ret usædvanlige Maade at byde Dem her ud til mig“.

„Hvorfor bad De mig ikke ligefrem om at besøge Dem?“

„Fordi jeg ikke var klar over, om De vilde komme, og jeg holder meget af at være sikker i min Sag. De maa jo desuden som Politiker vide, at vi Japanere ikke er kræsne i Valget af vore Midler. For os er det Hovedsagen at naa vort Maal, saaledes ogsaa i dette Tilfælde.

Jeg maatte ubetinget tale med Dem, og nu er De her!“

„Det kan jo være, at en saadan Fremgangsmaade er god Latin i Japan“, svarede Opdageren koldt. „Hos os derimod gaar den Slags Ting ikke an. Men til Sagen:

Hvad vil De mig?“

„Jeg vil vide, om De ogsaa vil være vor tro Forbundsfælle i den store, hellige Sag, hvis heldige Gennemførelse skal blive den Grundvold, hvorpaa mit elskede Fædrelands Udvidelse, Magt og Berømmelse skal opbygges!“

„Hvor kan De forlange et afgørende Svar af mig, saa længe jeg endnu svæver i lykkelig Uvidenhed om „den store, hellige Sag“, som De behager at kalde den?“

„Jeg antog, at man havde givet Dem de fornødne Meddelelser, Hr. Senator.“

„Jeg indlader mig ikke paa at gætte Gaader, og mindst, naar der er Tale om vigtige Sager. Hvis De altsaa vil have en Erklæring af mig, maa De behage at udtrykke Dem tydeligt og uden Omsvøb!“

Japaneren sad en Stund tavs, saa sagde han:

„Vi bestemte os egentlig til at nærme os Dem, Hr. Senator, fordi vi fik at vide, at De er en forholdsvis fattig Mand samtidig med, at De er Statsmand med en umiskendelig stor Begavelse og med en Indflydelse, der bliver større og større fra Aar til Aar.

En Mand i Deres Stilling og med Deres Ærgærrighed er sikkert opfyldt af Ønsket om at blive rig — og I Amerikanere er jo vant til at tage Pengene, hvor I finder dem. Jeg haaber da ikke, at jeg har fornærmet Dem?“

„Aldeles ikke!“ svarede Nick Carter. „Det tror jeg ikke, De er i Stand til“.

„De er jo Formand for et Udvalg vedrørende Udenrigspolitiken, og De vil derfor faa et afgørende Ord at sige i forskellige Sager, som vor Gesandt her i Byen

i Følge vor ophøjede Herskers Befaling med det første vil forelægge Dem.

Det drejer sig om at afstaa visse Øgrupper til mit dyrebare Fædreland og at danne et Forbund til Gunst for os mod Evropa.

Vi vil købe Deres Indflydelse, Hr. Senator, og jeg tilbyder Dem to Millioner Dollars for Deres Tjeneste. Deraf betaler jeg Dem i Dag en kvart Million, og forudsat at Deres Indflydelse — hvad jeg iøvrigt ikke betvivler — viser sig at være stor nok til at bevirke et for os gunstigt Resultat, vil der hvert Kvartal blive udbetalt Dem en kvart Million".

„Med andre Ord. De vil gøre mig til en Forræder mod mit Fædreland?" sagde Nick Carter strængt.

Mutushimi trak paa Skuldrene.

„I Amerikanere bruger nu ogsaa altid saa stærke Vendinger!

Men forøvrigt: hvad tror De, jeg bryder mig om Deres Opfattelse? Jeg er tilfreds med at faa Deres Underskrift her paa Overenskomsten. Denne Overenskomst vil blive opbevaret i vort kejserlige Palads-Gehejme-Arkiv i Tokio, og naar De har opfyldt Deres Forpligtelse, som vi betaler Dem saa rundeligt, bliver den tilintetgjort".

„Det lyder jo meget godt!" svarede Opdageren. „Men sæt nu, jeg vægrer mig ved at gaa ind paa Deres Forslag, hvad saa?"

Baronen rejste sig langsomt op fra Stolen, lagde Hænderne paa Ryggen og gik tæt hen til Opdageren.

Saa sagde han i den samme rolige, lidenskabsløse Tone, som han hele Tiden havde anvendt:

„Hvis De vægrer Dem, er den Grav, hvori Deres Lig skal hvile, allerede gravet. Enten underskriver De Overenskomsten, eller De faar ikke mere Solens Opgang at se!"

Den hvide Dame.

Nick Carter forstod, at det ikke var nogen tom Trusel af Baron Mutushimi, men at han vilde gribe til de yderste Forholdsregler for at sikre sig mod de uundgaaelige Følger af sin Adfærd.

Baronen havde sat alt paa ét Kort og var allerede nu gaaet saa langt, at ethvert Tilbagetog var umuligt.

„De vover højt Spil, Baron Mutushimi!" sagde Nick Carter uden at forandre en Mine. Han lod ikke til at tænke paa, at han svævede i Livsfare.

„Man er nødt til at vove en Del for at opnaa et gunstigt Resultat!" svarede Japaneren lige saa roligt.

„Vil De virkelig have, at jeg skal tro paa Deres Trusel? De skulde vove at lade mig myrde, saa fremt jeg vægrer mig ved at gaa ind paa Deres æreløse Forslag?"

„De burde vide, at vi Japanere ikke skyr noget Middel. Det vilde være en utilgivelig Taabelighed af mig, om jeg lod Dem beholde Livet, nu, da De har kigget os saa dybt i Kortene. Naar vi har Dokumentet med Deres Underskrift liggende i Tokio, er vi sikre i vor Sag, i modsat Fald er der kun ét tilbage for Dem: Døden!"

„De vil dræbe en Senator, som man slagter en Okse? Tror De da ikke, Aarsagerne til, at jeg bliver myrdet, vil blive offentlig bekendt?"

„Næppe. Men skulde noget om det komme frem, tager jeg selvfølgelig Ansvaret og bærer Følgerne. Saa vidt kommer det dog som sagt næppe.

Maa jeg nu bede om Deres afgørende Svar?"

„Hvad vilde De gøre, hvis jeg skrev under og for et Syns Skyld modtog Bestikkelsessummen, men derpaa gik lige til Præsidenten og fortalte ham, hvad De har vovet at byde mig?" spurgte Nick Carter for at faa at vide, hvilken Fare der i saa Fald truede Senatoren.

„Det vilde jeg rolig lade det komme an paa!" svarede Baron Mutushimi med en djævelsk Latter. „Jeg kan dog ikke tro, De vil bryde Deres Æresord —!

Men skulde De ikke desmindre gøre det, havde det dog ikke stort at betyde. Der vilde blive ansat en anden, dygtigere Agent her!" sagde han med et spotsk Smil.

„Og i Deres Sted vilde en anden indtage Deres Plads og dertil hørende Indflydelse i Senatet, for De tror mig vel, naar jeg forsikrer Dem, at De ikke vil faa Lov til at leve tre Dage derefter, men at De vil falde som Offer for mine Landsmænds Dolke.

Min Tid er knap, Hr. Senator, maa jeg derfor bede om et afgørende Svar!"

Nick Carter gik langsomt hen til Kaminen. Her blev han staaende med Armen paa Gesimsen. Han saa roligt paa de Mænd, der slog Kreds omkring ham.

Da han jo forestillede Mark Hallan, maatte han, koste hvad det vilde, handle saaledes, som hans Ven vilde have gjort det. Men Mark Hallan vilde hellere have lidt Døden, end han vilde have indladt sig paa en æreløs Handling.

„Jeg er bange for, at De har undervurderet min Karakter, Hr. Baron!“ sagde Opdageren rolig og bestemt. „Ellers vilde De have vidst, at Trusler ikke har nogen Virkning paa mig.

Hvis De havde ladet mig vide, at De ønskede en Samtale med mig her paa Deres Landsted, var jeg under alle Omstændigheder kommen, og De kunde have sparet den dumme Bortførelseskomedie, som kun gør Dem latterlig i mine Øjne.

Men Sagen var nok den, at det ikke var Dem saa magtpaaliggende at faa et afgørende Svar som at faa mig i en saadan Klemme, at De kunde tvinge mig til at gaa ind paa noget, som jeg aldrig frivillig vilde gaa med til.

Tilbage har jeg nu kun at erklære, at jeg med Afsky nægter at have det ringeste med Dem at gøre. Det er mit sidste Ord i denne Sag!“

Da Nick Carter som Senator saa koldblodigt nægtede at gaa ind paa Forræderiet, traadte Baronen og hans Hjælpere truende et Skridt nærmere. Men Opdageren fortsatte roligt:

„Jeg vil for Deres egen Skyld raade Dem til at være lidt forsigtig, naar De angriber mig! Jeg er ingen Svækling, Hr. Baron! Desuden har jeg en Revolver i Lommen, og dens Munding er rettet lige mod Deres Hjærte.

Jeg ved ikke, om De har hørt, at jeg har Ord for at være en Mesterskytte, der sjældent eller aldrig forfejler Maalet og mindst, naar jeg befinder mig i en saa alvorlig Stilling som nu.

De har ingen Grund til at smile!“ tilføjede han i en bidende Tone: „Jeg har tilladt mig at give Revolveren en anden Retning. Jeg sigter nu midt imellem Deres Øjne, det tror jeg er mere sikkert! Deres Smil forraadte mig nemlig, at De er forberedt paa et Overfald, og at De derfor bærer et Panser under Deres Klædning“.

Japaneren var maalløs.

Dog kun et Øjeblik, saa havde Baron Mutushimi igen genvundet sin Fatning. Men i dette Nu havde Opdageren tilstrækkelig lært Baronens sande Karakter at kende. Japaneren var lige saa snu, som han var fejg, lige saa grusom og ubarmhjærtig mod andre, som han var øm om sit eget kære Jeg.

„De kan maaske nok skyde mig ned, Hr. Senator! Det indrømmer jeg gærne, men det vil ikke forandre noget i Deres Skæbne. De vilde ganske simpelt blive pulveriseret!“

„Meget muligt!“ svarede Nick Carter. „Men saa meget er sikkert, at Baron Mutushimi vil være en død Mand i det Øjeblik, man prøver paa at angribe mig, og min Revolver skal sørge for, at han ikke kommer til at rejse alene til det japanske Helvede — hvis der da findes noget af den Slags.“

„Vi Japanere forstaar os ogsaa paa at behandle Skydevaaben!“ svarede Baron Mutushimi og forsøgte hemmeligt at stikke Haanden ned i Baglommen, hvor han havde en Revolver.

Men det havde Nick Carter forudset.

„Hvis De har Deres Liv kært, Hr. Baron, saa bevæger De ikke Deres Haand — eller jeg skyder Dem ned paa Stedet. Nu er det ude med min Taalmodighed, og jeg er fast besluttet paa at behandle Dem som Folk af Deres Slags fortjener det!“

Japaneren blev igen helt myg, men forsøgte at skjule sin Skræk bag et kattevenligt Smil.

„Kan vi ikke blive enige uden at udgyde Blod?“ spurgte han indsmigrende. „Hvis jeg for Eksempel tog min Trusel tilbage?“

„Ja, det var maaske en Udvej“, svarede Opdageren.

„Vær da saa god at tage Plads!“

„Nej, Hr. Baron, jeg bliver, hvor jeg er, og De maa helst gøre det samme.“

„Men hvordan skal vi saa kunne komme til en Overenskomst?“ brummede Mutushimi.

„Meget let! Befal Deres Folk at forlade Værelset, og bliv De alene tilbage her. Saa staar vi lige, og jeg er villig til at tale med Dem om Sagen lige saa længe og udførligt, som De ønsker“.

Baronen tøvede.

Mens han stod og betænkte sig, havde Nick Carter med en lynsnar Bevægelse taget sin Revolver op af Lommen og han sigtede nu paa Japaneren.

„De skal ikke være bange, Hr. Baron, den gaar ikke af, i alt Fald ikke foreløbig,“ sagde Nick Carter med et spotsk Smil. „Det er kun for, at De ikke skal betænke Dem for længe, jeg har taget den frem. Jeg skal sige Dem, jeg lider under Tiden af en Muskelkrampe, der viser sig ved Trækninger i Fingre-

ne. Anfaldene kommer hyppigst, naar jeg holder Fingren for længe her paa Aftrækkeren.

Hvis Revolveren skulde gaa af i Utide, vil De altsaa have den trøsterige Bevidsthed, at det er sket mod min Vilje."

Japaneren blev grøn i Ansigtet af Skræk. „Lad det nu være godt, Hr. Senator! Vi bliver nok enige!" sagde han.

Saa vendte Mutushimi sig om mod sine Hjælpere, og da han troede, at hans ufrivillige Gæst ikke forstod Japansk — hvad Opdageren imidlertid gjorde til Fuldkommenhed — befalede han dem i sit Modersmaal.

„Gaa ud af Værelset her, alle! Tre af Jer bliver lige her udenfor Døren og kommer, naar jeg kalder. I andre henter straks de øvrige Mænd her i Huset til Hjælp. I bevogter Vinduet og den Dør derovre, til jeg giver anden Befaling!

Du, Fujomi, gaar op i Værelset her ovenpaa — der lukker Du Loftslugen op og sigter uafbrudt paa Amerikaneren der med din Revolver.

Saa snart han gør Mine til at overfalde mig, skyder Du ham ned! Forstaar Du? Gaa saa!"

Opdageren smilte, da de gule Fyre paa Rad forlod Værelset.

Men næppe var den sidste ude og Døren lukket efter ham, før Nick Carter sprang ind paa Baronen, der vendte Ryggen til ham, og greb ham med et haardt Tag om Halsen.

I samme Øjeblik som Opdageren greb fat i sin Modstander, hørte han et voldsomt Brag, og samtidig gik det elektriske Lys ud.

Der var dog ikke blevet mørkt. I Stedet for Glødelampernes blændende Skær herskede der nu i Værelset et grønligt Mørke.

Og op af Gulvet steg der bølgende Dampe, de dækkede for alle fire Vægge som et tæt Slør, der tilsidst ogsaa helt indhyllede Nick Carter og hans Fange.

Skønt Opdageren var blevet helt befippet over den lige saa uventede som usædvanlige Begivenhed, holdt han ikke desmindre fast paa Japaneren, der vendte og snoede sig for at komme fri.

Men nu skete der noget ganske uforklarligt — Opdageren hørte en rasende Hvæsen, mens Mutushimis smidige Legeme pludselig forvandledes til en vældig Klapperslange, der aabnede Gabet for at sluge sit sikre Bytte!

Det var for Nick Carter, som knustes hver Knokkel inden i ham — da faldt han i Afmagt. Men idet han kraftesløst faldt om paa Gulvet, slog den Tanke ham. „Det maa være en Drøm, hvordan skulde et Menneske kunne forvandle sig til en Slange — og — Mutushimi —"

Nu kunde han ikke tænke klart mere, der lagde sig en tyk Taage for hans Øjne, og Bevidstheden forlod ham mere og mere.

Nick Carter var dog ikke helt bevidstløs. Han troede, at han drømte en mærkelig, æventyrlig og fantastisk Drøm. Det var ham, som havde han pludselig mistet Evnen til at opfatte mellem Tid og Rum. De solide Vægge i Værelset begyndte at svaje frem og tilbage som Gardiner, der bevæges af et Lufttræk.

Han havde en Fornemmelse af, at hele Huset flød bort i uendelig mange Dele.

Der blev ikke Sten paa Sten tilbage, det bevægede sig altsammen, svingede frem og tilbage, og fra alle Sider hoppede der Smaaflammer frem, de blev kæmpestore Luer og forvandledes straks igen til smaa dansende Blus.

Nu saa han en Mængde fantastiske Skikelser. Først den skinbarlige Fanden. Han dukkede frem bag Muren, der pludselig var bleven gennemsigtig. Han spidsede Munden og gav sig til at fløjte.

Se, da begyndte Væggene at danse — helt taktfast — som om de hejsedes op og ned i Snore. Det Sted, hvor før Kaminen før havde staaet, syntes forvandlet til et Helvedessvælg, hvorfra det uafbrudt sprudede med Ildsluer, der formede sig til en mægtig Kugle og brændte Opdageren til Aske!

Stadig i Drømme havde Nick Carter en Følelse af, at Ildkuglen forvandlede sig til et glødende Kæmpeøje, der stirrede paa ham fra Helvedsafgrunden.

Opdageren lukkede sine Øjne, blændet af den stærke Glans.

Men han maatte se derind igen. Der var en uforklarlig Magt, der tvang ham til det.

Nu begyndte der at stige tætte Dampskyer op fra det underjordiske Ildsted.

De gled ind i den Taage, som stadig stod tykt omkring ham, og hvis Grænser lod til at udvide sig i det uendelige.

Men Taagen tvang Dampene, som blev rødlige i Flammernes Skær, til at lægge sig som et Bælte uden om Ildkuglen, der saa ud som et kæmpemæssigt

Menneske-Øje. Nu begyndte Dampene at omkredse Øjet ganske langsomt i Takt til en festlig Musik, der lød et eller andet Sted fra.

Det var en underlig melankolsk Melodi. Den lød næsten som en Sørgemarsch, kun endnu mere bedrøvelig. Det var en uafbrudt Veklage. Men da Dampene, der stadig farvedes rødere af Ilden, tog til og drejede sig hurtigere og hurtigere omkring, skiftede Musikken. Den var ikke mere højtidsfuld vemodig, men blev lettere mere jordisk og iørefaldende i sine Melodier, hvis Toner klang mildt og lokkende.

Det lød pludselig som Latter og Nynnen af lystige Alfer, der ellevildt danser i Maanens Sølverskær.

Nu og da lød der skalkagtig, klukkende Grin, som om det kunde være Nisser og Skovtrolde, der drev deres Spil med ham. Han saa i Drømme, at Taagen formede sig til lange, hvide Klædebon, og i dem skimtede han slanke Kvinder. De sang blidt, og Smilet paa deres rosenfarvede Læber beruste Opdageren som en bedøvende Blomsterduft en kølig Sommernat, naar Synskredsen flammer mod Uvejr.

De pene hvirvlede stadig hurtigere og hurtigere rundt om Kæmpeøjet og jog tilsidst omkring det med rasende Hast.

Ofte maatte den drømmende gennem de tætte Dampe lede efter Ildkuglen, der stadig henrykte og fastholdt hans Blik. Til andre Tider brød Øjet gennem Dampen som den sejrrige Sol gennem Skyerne.

I saadanne Øjeblikke havde Nick Carter den pinlige Fornemmelse, at alt det, der var en ubetinget Nødvendighed for ham at huske paa, helt udslettedes af hans Erindring. Men han følte sig afmægtig overfor sin Tankegangs og Hukommelses langsomme Hendøen.

Det forekom ham, at han mistede den ene Erindring efter den anden, som om de kappedes fra ham med en mægtig Kniv.

Han flød ned ad en Flod, hvis varme Bølger blidt skvulpede hen over ham, og han bares paa gyngende Vover ud i Uendeligheden, mens alt bag ham blev til intet.

Han kunde ikke mere huske de Syner, han lige havde haft. De henrivende Kvinder, der havde fyldt Rummet med deres dejlige Sang, var forsvundne — og med dem de leende Alfer og Dværge.

End ikke den hæslige Slange, der havde slynget sig om ham, mindedes han mere.

Opdageren saa nu kun det store Øje, hvis straalende Glans tabte sig bag de hvirvlende Dampe, som svirrede omkring det med saa rivende Hast, at de gik i et med Ildkuglen.

Dog — Kuglen var ikke længer af Ild men af blankt skinnende Sølv — og ud af Dampene svævede hen over dens Runding en japansk Danserinde, en allerkæreste lille Geisha.

De offentlige Danserinder i Japan kaldes Geisha'er. Deres Stilling er lige saa ejendommelig og værd at lægge Mærke til som selve det Folk, der har fostret dem. De nyder den højeste Ære og er i høj Grad ansete, skønt de udvikler adskillige Egenskaber, der regnes for mindre værdige, ja, endog er foragtelige efter europæiske Begreber.

Men fremfor alt er disse Danserinder smukke, om end de i Skønhed ikke vilde kunne staa Maal med den daarende, vidunderlig henrivende Kvinde, der her svævede frit hen over Kuglen.

Drømte han virkelig?

Med et Ryk hævede Opdageren sig i Vejret, saa at han kom til at sidde oprejst. Han gned sine Øjne, for han var sikker paa, at det var et Drømmesyn. Men ne! Hun forsvandt ikke, hun smilte kærligt men samtidig skælmsk og overmodigt til ham.

Pludselig blev hun stræng og alvorlig. Kuglen, som hun kun berørte med Taaspidserne, sænkede sig langsomt ned til Gulvet og blev staaende lige ved Opdageren.

„Hvem er Du?" spurgte Geisha'en med en klokkeren Stemme.

Nick Carter fo'r med Haanden op over sin Pande. Ja, hvem var hen? Han vidste det ikke. Det var ham, som laa der Hundreder af Aar mellem dette Øjeblik og Dagen i Gaar.

Hvem var han? Et latterligt Spørgsmaal, hvorfor behøvede han først at tænke sig om. Han var jo dog af Kød og Blod, hans Hjærte bankede, altsaa levede han — og til trods herfor kunde han ikke huske noget. Bag ham laa der et Liv, fuldt af Ar-

bejde. Men hvad havde han gjort, hvad havde han opnaaet — hvem var han?

„Jeg aner det ikke!“ sagde han endelig meget sørgmodig. „Jeg ved kun, at jeg var noget, da jeg kom herhen!“

„Og hvor er Du da nu?“ spurgte Geisha'en med et gaadefuldt Smil.

„Det aner jeg heller ikke!“

„Hvorfor kom Du da her ud?“

„Det ved jeg ikke,“ stønnede Opdageren.

„Du maa heller aldrig komme i Tanker om det! Forstaar Du mig? — Aldrig!“

„Nej, jeg vil ikke glemme det! — Jeg vil vide alt! Det er min Ret!“

„Du skal glemme det, hvide Mand!“

„Nej, jeg vil ikke!“

„Se paa mig!“

Nick Carter vilde ikke, men en Vilje, der var stærkere end hans, tvang ham dertil.

Da han nu tøvende vendte Blikket mod den overjordiske Skikkelse, var den forsvunden, og tilbage var der kun den store Kugle, der var dannet af flammende Ildluer.

„Nej! — Jeg vil ikke miste Hukommelsen! — Jeg vil ikke glemme — ja — hvad er det egentlig, som jeg ikke vil glemme?“ sagde Nick Carter søvndrukkent.

Saa sank hans Hage slapt ned paa Brystet.

Mutushimi finder sin Mester.

Nick Carter sprang med et vældigt Sæt ind paa Mutushimi, der vendte Ryggen til, og med sikker Haand greb han ham fast i Nakken.

I samme Øjeblik fik han selv et Slag i Baghovedet. Hvem der gav ham dette Slag, og hvad det var for et Redskab, der brugtes hertil — det havde han ingen Anelse om.

Nick Carter vidste ikke lige i Øjeblikket, hvordan det i Virkeligheden forholdt sig, han havde paa Følelsen, at han var vandret ud mod Verdens yderste Rand, hvor endnu ingen dødelig havde sat sin Fod ... Eller var det en Drøm — noget forvirret, fantastisk Tøjeri — men hvad det altsammen var, det stod ham ikke klart.

Skønt denne drømmelignende Tilstand kun kunde have varet nogle faa Sekunder — for da han kom til sig selv igen, holdt han endnu Japaneren fast i Nakken — saa havde dog den hele Tildragelse været tilstrækkelig til at efterlade sig en egen Slaphedsfølelse hos ham — noget lignende som den, man mærker, naar man vaagner op af en Slummer, der skyldes en Sovedrik.

Dog — alle disse Følelser, Tanker og Slutninger fo'r som Lyn gennem Opdagerens Hjærne. De krævede næppe et Sekund af hans kostbare Tid — og hans Tid var kostbar, thi i næste Øjeblik maatte Fujomi være naaet op i det Værelse, som fandtes her over Loftet.

Havde Japaneren først faaet aabnet Lemmen og holdt ham i Skak med sin Revolver, vilde al Redning være umulig.

Under andre Omstændigheder havde Nick Carter ikke villet forgribe sig paa en værgeløs Modstander. Men i dette Tilfælde maatte Hensigten hellige Midlet.

Og mens han endnu holdt den japanske Baron fast, gav han ham et kraftigt Slag bag Øret. I samme Nu faldt Baronen sammen som en fældet Tyr. Han vilde være styrtet til Jorden, om ikke Nick Carters stærke Arm havde forhindret hans Fald.

Nu slæbte Opdageren af Sted med ham, som om det kunde have været en Bylt med gamle Klude, han bar under Armen ... Han aabnede en Dør, smuttede der igennem med ham og lukkede den atter efter sig.

I samme Øjeblik hørte han Fodtrin. Frem for alt maatte han være paa det rene med, hvor han egentlig befandt sig. Forsigtig tog han sin elektriske Lommelygte frem og lyste op i Rummet.

Ved Lygtens stærke Skær saa han, at han her var inde i et lignende Værelse som det, han lige var kommen ud fra. En Dør over for ham førte aabenbart ud til Forstuen eller Trappegangen, og det var herfra, at Fodtrinene havde lydt.

Næppe var det gaaet op for Nick Carter, at den Japaner, som Mutushimi havde tilkaldt, nu stod paa

Lur udenfor, før han smuttede med sin Byrde ud gennem en tredje Dør.

Og atter tog han sin Lygte til Hjælp. Han var kommen ud i en smal Korridor, og for Enden af den fandtes en Dør, som aabenbart førte ud i det fri.

Den var lukket af, og Opdageren saa sig derfor nødsaget til at lægge den stadig bevidstløse Japaner ned paa Gulvet, hvorefter han tog sin ypperlige Dirk op af Lommen, og det gik i en Fart for ham med at faa aabnet Laasen.

I næste Nu havde han igen faaet sin levende Byrde løftet op, og raskt var han ude ad Døren.

Han lukkede den lydløst i og fo'r saa med Lynets Hast over mod det Sted, hvor han formodede, at Stalden laa.

Han havde beregnet, at i heldigste Tilfælde kunde han faa iværksat sit Flugtforsøg i Løbet af fem eller højst seks Minutter.

Det var hans Agt at tage en Hest i Stalden og bringe Baronen ind til Washington.

Nick Carter var ikke et Øjeblik længer i Tvivl om, at Mutushimi virkelig var den aandelige og ledende Kraft i hele det snildt udtænkte Spionerings-System.

Da Staldbygningen var lige derved og alt laa hen i fuldstændigt Mørke, lykkedes det Opdageren at naa ind i Stalden uden at blive set, endsige standset af de japanske Spioner.

Lykken stod Nick Carter bi. Inde i Stalden var der i hvert Fald ingen Vagt. Og Opdageren søgte sig nu ved Hjælp af sin Lommelygte den bedste Hest ud. Dyret var villigt nok til at følge med ham ud af Stalden.

Raskt fik han lagt den bevidstløse Baron tværs over Hesteryggen. Saa svang han sig selv op paa Hesten og jog i rasende Karrière ud paa Landevejen og videre ind ad Washington til.

Der var ikke Tid for Nick Carter til at faa Hesten sadlet. Men det var heller ikke nødvendigt for ham. Hvor mange Gange havde han ikke ude i det fjærne Vesten sammen med den verdensberømte Mesterspejder Buffalo Bill faret af Sted paa usadlet Hest med Livet i Vove, mens en hylende Indianerbande ligesom hungrende Ulve havde tørstet efter hans Blod.

Næppe var dog Opdageren naaet ud paa Vejen, for at ride gennem den lange Allé af Kæmpetræer, før han hørte vilde, skingrende Skrig fra Slottet — et sikkert Tegn paa, at Japanerne havde anet Uraad og allerede vidste, at den Mand, som de formodede var Senatoren, nu flygtede bort med deres Herre og Mester.

Til alt Held syntes Dobbeltbyrden ikke særlig svær for den vel udhvilede og godt forplejede Hest. — Med Støvlehælen gav Nick Carter Hesten nogle lette Stød i Siden — og den jog af Sted i fuldt Firspring.

Larmen bagude blev stærkere og stærkere. Og snart hørte Nick Carter Hovslag af en Hest, der kom styrtende efter ham.

„Hoho — lad mig bare naa hen til Kroen her paa denne Side af Potomac, saa skal I ikke nemt komme til at befri Jeres kønne Herre — nej, ikke om der saa var et halvt Hundrede Stykker af Jeres Slæng!" mumlede Opdageren bistert hen for sig.

Kroen, som Nick Carter søgte at naa, var et historisk Sted. Den var over hundrede Aar gammel. Efter den forfærdelige Ødelæggelse, som Englænderne i 1812 havde bragt over Hovedstaden, havde Præsidenten en Tid lang boet der. Men der var ikke meget tilbage af fordums Herlighed i det gamle Hus. Kroen havde ikke en Gang mere et godt Rygte paa sig. Et ordentligt Menneske kunde ikke være bekendt at lade sig se i det gamle Værtshus. Kroen havde hvert Øjeblik skiftet Ejer. Somme Tider havde der været Spillebule, til andre Tider havde der boet en Bande forbryderiske Negre.

Ofte stod her blodige Kampe mellem Stamgæsterne og Politiet.

Nick Carter kendte godt den nuværende Vært. Dick Bobley var en tidligere Forbryder, men han var sluppen med en ringe Straf, fordi han havde forraadt sine Kammerater og Nick Carter af den Grund havde lagt et godt Ord ind for ham.

Derfor troede Opdageren, at han rolig kunde søge Tilflugt i Kroen ved Potomac. Det var ikke troligt, at det Pak, der kom hos Dick Bobley, vilde gøre fælles Sag med Japanerne, for Racehadet hos de fattige Amerikanere er endnu stærkere end de forbryderiske Instinkter.

De sorte og de hvide er hyppigt i Totterne paa hinanden, men de gaar straks paa Forlig og gør fælles Sag, naar det gælder om at afværge „den gule Fare“.

Og det er lige meget, om det er Kinesere eller Japanere, om de bar Pisk eller ej, de hader aller Asiater — og med god Grund.

Et saadant Forspring, som Nick Carter havde, var af stor Betydning. Og saa havde han den Fordel, at han lod sig nøje med det svage Lys fra Stjærnerne, mens hans Forfølgere havde en Lygte med sig, og de blev aldeles blændede af dens Lys.

De skød nu og da paa Opdageren, og flere Gange mærkede han Kuglerne pibe om Ørene paa sig.

Hesten lod til at forstaa, der var Fare paa Færde, for den fo'r pilsnart af Sted, uden at han behøvede at jage paa den.

Forfølgerne sakkede mere og mere bagud. Pludselig hørte Støjen og Skrigene op. Japanerne indsaa vel, at de ikke kunde ride om Kap med deres Herres Bortfører. Der blev ikke løsnet flere Skud, og snart efter døde ogsaa Hestenes Trampen hen.

Da Nick Carter passerede en brat Drejning, kiggede han tilbage, men kunde nu ikke en Gang se Lygten mere.

„De er magelige og dovne som alle Østerlændinge,“ tænkte han i sit stille Sind. „Jeg troede dog, at Troskaben var en af de japanske Dyder. Det er mærkeligt, at de Fyre er vendte om paa Halvvejen.“

Opdageren skulde dog senere erfare, at Japanerne ikke havde opgivet Forfølgelsen af Mangel paa Troskab og Hengivenhed mod deres Herre.

Efter endnu et Kvarters Forløb naaede Nick Carter med sin Fange hen til Kroen, der bar det betegnende Navn: „Tigerhulen“.

Huset saa øde og forladt ud. Men Nick Carter vidste Besked med, hvordan man fik Adgang. Han red bagom Huset, bøjede sig ned fra Hesten og bankede paa en lav Dør. Lidt efter hørte han slæbende Skridt nærme sig. Samtidig trængte der et svagt Lysskær ud gennem Sprækkerne i Døren.

„Hvem er det?“ spurgte en dyb Basstemme.

„En god Ven, Dick Bobley — vi kender hinanden fra New York.“

„Det kan enhver sige. Jeg vil høre Navnet! Jeg vil vide, hvem det er, der saadan forstyrrer ærlige Folk ved Nattetid.“

„Hahaha! Som om der var noget for Dick Bobley og hans Tyverede, der hed „Nattetid“,“ svarede Nick Carter. „Luk nu Døren op, Mand, jeg kan ikke spilde min Tid her. Og hvis De vil vide, hvem jeg er, saa skal jeg bare sige Dem, at jeg er i Stand til at sætte Folk i „Spjældet“, før de aner det.“

Han hørte et let Udbrud af Forskrækkelse bag Døren. Straks efter blev der trukket en Slaa fra, Nøglen drejedes om og Døren aabnedes. Paa Tærskelen stod der en kæmpestor Mand med ganske overordentlige brede Skuldre, og en Tyrenakke, der vilde havde gjort enhver Bryder Ære.

Han havde en Lygte i Haanden, og saa nøje paa dem, der ønskede at komme indenfor.

„Men er det ikke — De er jo ikke en Mand fra New York — er De ikke Senator Mark Hallan?“ spurgte han og rystede paa Hovedet. „Hvem er det, der ligger paa Hesten?“

Han lyste med Lygten ind i Ansigtet paa Fangen.

„Ih Du Fredsens. Jeg vil lade mig hænge, om det ikke er den japanske Baron, hvis Folk kommer her saa tit!“

„Gør nu ikke saameget Vrøvl, Dick, men hjælp mig med at faa ham ned af Hesten,“ sagde Opdageren barsk: „Det er en Fyr; som jeg ikke i et Sekund tør tabe af Syne!“

„Godt Herre, ganske som De befaler! Saa giv mig nu Deres Haand, saadan! Støt Dem kun her til mig — Død og Plage! Mand dog, sikke Kræfter De har. — De holder jo Baronen i stiv Arm, som om han var en Spegesild! Er det ikke Hr. Carter?“ hviskede Bobley med et smørret Grin.

„Nu har De sagt mit Navn en Gang, lad det saa være nok,“ svarede Opdageren vredt. „De kan tænke hvad De vil, men forøvrigt er jeg her kun den, jeg forestiller at være. Mærk Dem det! Anvis mig hurtig et Værelse, hvor jeg kan opholde mig uforstyrret i nogle Timer, men vov ikke at vise mig ind et Sted, hvor Deres ærede Stamgæster er i Arbejde.“

„Aa, De miskender mig, Hr. Car ... Senator, mente jeg,“ rettede Kæmpen, da Nick Carter saa strængt paa ham. „Der er ingen, der arbejder her i Huset.

Men følg nu med mig! Jeg har et hyggeligt, lille Værelse — kom, jeg gaar i Forvejen for at lyse — eller skal jeg først sørge for Hesten?“

„Det behøves ikke, Dick!“ svarede Opdageren, „De ser jo selv, hvor rolig den bliver staaende. Den har løbet tilstrækkeligt for de første Par Dage. Senere kan De føre den ind i Stalden og give den en ordentlig Krybbefuld Havre, det har den ærlig fortjent. —

Vær bare rolig, Hr. Baron!“ tilføjede Nick Carter i en anden Tone, da hans Fange, som han bar paa sine Arme, begyndte at sprælle, og prøve paa at raabe om Hjælp.

„Vi skal jo kun hvile os lidt, derpaa vil jeg indbyde Dem til en lille „ufrivillig“ Køretur. Det er kun simpel Gengæld.“

De var imidlertid traadt ind i et lille Værelse, hvis Vindue var dækket af en svær Træskodde, der hindrede de forræderiske Lysstraaler i at trænge ud paa Vejen. Værelset var kun meget sparsomt møbleret, i Midten stod der et rundt Bord med et Par Stole omkring, og oven over det hang der en Petroleumslampe, som Bobley nu hurtig fik tændt.

Ved den ene Længdevæg stod der en Slags Feltseng. Der lagde Nick Carter sin Fange, som han i Forvejen havde givet Haandjærn paa.

„Men hvad skal dog alt dette her betyde?“ spurgte Bobley forundret.

„Det kommer ikke Dem ved, min gode Mand,“ svarede Opdageren kort: „Bring mig nu først og fremmest en eller anden Forfriskning, — nej ikke Øl nu, hellere en fornuftig Hjærtestyrkning, en Kognak, en Whisky eller saadant noget.“

„Vil De have den Godhed, Hr. Senator —“ udbrød Mutushimi pludselig, „at sige mig, med hvad Ret, De har vovet at binde mig, bortføre mig fra mit Hus, kort sagt, at behandle mig som en gemen Forbryder?“

„Det er et mærkeligt Spørgsmaal, synes jeg,“ svarede Nick Carter med et Skuldertræk: „De gør Dem skyldig i en hel Række af saadanne Forbrydelser, som efter dette Lands Love straffes med Tugthuset, De bortfører mig med Vold, truer mig paa Livet for at tvinge mig til Landsforræderi — og nu beklager De Dem over, at jeg ikke behandler Dem særlig blidt... Men det kan vi tale om senere,“ afbrød han sig selv, da Dick Bobley kom ind i Værelset med en Flaske og to Glas paa en Bakke.

„Sæt det der henne paa Bordet,“ sagde Nick Carter, der var bleven staaende tæt ved Feltsengen, hvor hans Fange laa: „Nu maa De skaffe mig en lukket Vogn med to Heste for. Ingen Modsigelser, hvis vi to skal vedblive at være Venner, hvad der vil være bedst for Dem! De maa skynde Dem, inden en Time skal Vognen holde for Døren. Desuden maa De sørge for en paalidelig Kusk: Har De forstaaet mig?“

Og paa et Vink af Opdageren forsvandt Værten atter.

Det var ikke undgaaet Nick Carters Opmærksomhed, at Værten — Dick Bobley — og Japaneren havde udvekslet et Tegn paa hemmelig Forstaaelse.

Opdageren løb ud efter Værten og kaldte ham tilbage:

„Jeg vil for Deres egen Skyld raade Dem til at drive ærligt Spil,“ hviskede han ham i Øret. „Hvis De prøver paa at pudse Deres Gæster paa mig, i Haab om, at min Fange vil give Dem en stor Belønning, vil jeg dog raade Dem til at tænke paa, at jeg kun behøver at sige et Ord, saa spadserer De lige ind i Tugt-, Rasp- og Forbedringshuset!, Hvis jeg skulde blive forhindret i at gøre Dem uskadelig, saa vil min Fætter Chick besørge det for mig.“

„Men jeg forsikrer Dem for, Hr. — Hr. — Car — Senator, det tænkte jeg slet ikke paa!“

„Det er godt, Dick Bobley, jeg vilde bare advare Dem. Gaa saa, og gør, som jeg har sagt Dem!“

Da Værten var gaaet, laasede Nick Carter Døren af og traadte hen til sin Fange.

„Inden vi gaar videre i Forhandlingerne, er det bedst, vi faar en lille Hjærtestyrkning,“ sagde han rolig.

„Den Ridetur har trættet mig en Del, jeg antager, at De ogsaa kan have godt af en Slurk? Naa, De vil ikke?“ sagde han, da Baronen rystede paa Hovedet. „Ja, ja, saa kan De godt blive fri!“

Nick Carter traadte hen til Bordet og trak Kognakflasken op. Saa skænkede han sig et Glas fuldt, men lugtede forsigtig til Kognaken, før han satte Glasset for Munden. Da Opdageren vendte Ryggen til sin Fange, kunde han ikke se det triumferende Blik, hvor-

med Baron Mutushimi fulgte enhver af hans Bevægelser.

Kognaken var fortrinlig som alt, hvad man fik i „Tigerhulen" — naar man kunde betale for det. Den fyrige Drik havde en oplivende Virkning paa Opdageren; stik imod Sædvane skænkede han sig et Glas til. Han var ikke selv klar over, hvad der var i Vejen, men hans Arme og Ben havde været tunge som Bly. Nu var det imidlertid, som gennemstrømmedes han af nyt Liv.

Han satte Glasset fra sig og vendte sig med et spotsk Smil om mod sin Fange.

„Ja, ja, Hr. Baron! Hvad man mindst venter, sker som oftest!" sagde han kort.

„De hvide har et Ordsprog, der siger: Hver Ting til sin Tid! Jeg vilde have Dem i min Magt, Senator, — hvo ved, om De i Virkeligheden ikke er det ogsaa nu!"

„Nej, nej, tro dog ikke det!" sagde Opdageren og lo. „De er i min Magt, og hvis De ikke gaar ind paa de Betingelser, jeg stiller, vil De, inden der er gaaet to Timer, være i Varetægtsarrest."

„Jeg maa da først kende de Betingelser, før jeg kan gaa ind paa dem!"

„Bare ingen Udflugter, Hr. Baron! Jeg truer ganske vist ikke med Mord og Drab, saaledes som De gjorde det for et Par Timer siden, men mit Forsæt er des mere urokkeligt. De skal enten give mig en skriftlig Tilstaaelse af Deres Forbrydelse, den vil jeg have Lov til at bruge, som det passer mig, eller — hvis De ikke vil give mig en saadan Tilstaaelse — vandrer De uden videre lige ind i Kaschotten!"

„De har jo Magten i Hænde, og den, der modsiger Sejrherren, er en Dumrian", svarede Mutushimi med et ejendommeligt Smil.

„Gør Dem kun ingen falske Forhaabninger! De er gaaet for vidt til at have noget Krav paa, at man skal tage Hensyn til Dem.

Hvis De er stædig, vil man aflevere Dem som besværlig Udlænding til Deres Gesandtskab — og hvad det betyder, ved De vist bedst selv.

I Japan holder man heller ikke af Spioner, navnlig ikke, naar de er klodsede nok til at lade sig opdage — hvis jeg husker ret, er „Harikiri" Lønnen for en saadan Udygtighed! De bliver sendt til Tokio med første Skib; der overrækker man Dem med megen Højtidelighed en Krumsabel, som De selv skal have den Ære at sprætte Deres Mave op med!"

Fangen gyste og saa paa Opdageren med et Blik fuldt af hemmelig Angst og Ondskab.

„Hvad vil der ske, naar jeg giver Dem det, som De behager at kalde en „skriftlig Tilstaaelse af min Brøde"?"

„Hvis De gør, som jeg ønsker, vil der ikke blive talt mere om den Sag. Deres Erklæring bliver simpelt hen lagt ned i Gehejmearkivet blandt de japanske Papirer, og Dem vil man ønske „lykkelig Rejse"!"

„De lover mig altsaa fuldstændig Hemmeligholdelse, hvis jeg erklærer mig beredt til at affatte og underskrive en saadan Erklæring?" spurgte Baron Mutushimi.

Nick Carter svarede ikke straks.

Han havde sat sig hen ved Bordet, hvorpaa han støttede sin venstre Arm. Han følte sig igen frygtelig mat og undertrykte en Gaben.

„Jeg lover Dem ikke noget! Jeg forlanger en Erklæring fra Dem, hvori De tilstaar, at De har ledet en Spioneringsklike i de forenede Stater og særlig i Hovedstaden Washington. At Deres undergivne hovedsagelig er Folk, der forstaar det saakaldte „Læbesprog" — der blev De nok forundret, Hr. Baron? De havde vist næppe drømt om, at vi havde opdaget Deres Kneb; tror De da virkelig, vi Amerikanere er saa dumme, at vi i Længden lader os narre af Jer Japanere?

Jeg gør Dem min Kompliment, det var fint udregnet. Men De var for sikker i Deres Sag, og af bare Overmod forraadte De Privatsamtaler, hvis Offentliggørelse ikke kunde skade nogen.

Det var Deres største Fejl!

De var ligesom Fluen, hvem ingen vilde tænke paa at dræbe, hvis den ikke gjorde sig ilde lidt ved sin Paatrængenhed. Men som Sagen er, slaar man det næsvise Pak ihjel, hvad enten det er Fluer eller — Japanere!"

Baronen skar Tænder af Raseri og stirrede hadefuldt paa Opdageren.

„Hvo ved, Senator, om ikke den Stund kommer, da De vil fortryde, hvad De her har sagt!"

„Det er muligt, men ikke sandsynligt!" svarede Nick Carter med et Skuldertræk.

„De vil altsaa have at beskrive Deres Spion-System saa nøjagtigt som muligt, opgive Navnene paa alle Deres underordnede og meddele, paa hvad Maade De har været i Stand til at belure højtstaaende Personers Privatsamtaler".

„Og hvad saa?" spurgte Baronen med et haanligt Smil.

„Saa? Naa ja! Saa vil jeg putte Papiret i min Lomme og bringe baade det og Deres ærede Person til de forenede Staters Præsident."

I dette Øjeblik blev der banket paa Døren, og da Opdageren raabte „Kom ind!" blev der drejet en Nøgle om i Døren ude fra, hvorefter Bobley stak sit Hoved ind ad Døren.

Det forekom atter Nick Carter, at Værten blinkede til Fangen. Opdageren saa stift paa dem begge, og Bobley satte da paany et fuldstændig uskyldigt Ansigt op.

„Hvad vil De?" spurgte Opdageren utaalmodigt.

„Jeg vil bare sige Dem, at Vognen holder for Døren!"

„Tak, det er godt — — naa, Baron Mutushimi, har De bestemt Dem?" tilføjede Nick Carter og vendte sig om mod Japaneren.

„Jeg er rede til at give Dem den ønskede Erklæring, men kun paa den Betingelse —".

„De kan spare Dem Resten, for Betingelser kan der ikke være Tale om. Tak De Deres Guder for, at De slipper levende fra den Historie!" og han tilføjede, mens han henvendte sig til Værten:

„Vognen kommer til at vente en halv Times Tid. Endnu ét, Bobley!

Jeg tror egentlig ikke, at Baronens Tjenere kommer her for at gøre et Forsøg paa at befri Deres Herre, men skulde det ske, maa De ikke lade nogen komme ind.

Forøvrigt ser jeg, at der hænger en Telefon der i Hjørnet! Saa snart jeg opdager, at De fører mig bag Lyset, ringer jeg til Politiet i Washington.

Saa kan De gaa!"

Da Opdageren nu pludselig drejede sig om mod sin Fange, saa han igen et Udtryk af vild Triumf i hans Ansigt.

„Vil De være saa god at løse mine Hænder, saa jeg kan komme til at skrive!" sagde Mutushimi. „De tillader vel, at jeg sætter mig til Bordet, for det er mig umuligt at skrive her paa Sengen".

Nick Carter nikkede, tog noget Papir ud af sin Tegnebog og lagde det paa Bordet tilligemed sin Fyldepen. Saa gik han hen til Baronen, lænkede hans Fødder og tog Haandjærnene af ham, hvorefter han bar ham hen til Bordet og anbragte ham her i en bekvem Stilling paa en Stol.

„Der ligger Papir og Fyldepen til behagelig Afbenyttelse".

„Jeg foretrækker at bruge min egen Pen!" svarede Mutushimi og trak et lille tyndt Bambusrør frem.

„Aa, De behøver ikke at sigte med Revolveren paa mig!" tilføjede han, da han saa, at Opdageren havde taget sit blinkende Vaaben frem.

„Jeg ved, at jeg har trukket det korteste Straa, Hr. Senator!"

Han havde imidlertid skruet paa Bambuspennesskaftet, og nu kom der en Guldpen til Syne.

„I hvilket Sprog skal jeg skrive?" spurgte han helt forretningsmæssigt. „Japansk eller Engelsk, De kan faa det, som De vil. Det var maaske bedst, om De vilde diktere mig Indledningen, for jeg har ærligt talt ingen Øvelse i at affatte den Slags Skrivelser".

„Skriv Engelsk!" befalede Opdageren, der var gaaet om bag sin Fange og bøjede sig over hans Skulder for bedre at kunne se, hvad han skrev.

„Begynd:

„Jeg...Baron...Mutushimi..."

Længere kom Opdageren ikke.

Han havde gabet søvndrukkent mellem hvert Ord, — han lænede sig tungt til Stoleryggen, hans Hage sank ned mod Brystet, og saaledes blev han staaende uden at røre sig.

Den forvandlede Fange.

Japaneren blev ganske rolig siddende et helt Minut paa Stolen.

Endnu inden han var begyndt at skrive, havde han — uden at Nick Carter lagde Mærke til det — presset et tyndt Silketørklæde ind mod Mund og Næse. Og det blev han ved med, mens han holdt sit Bambusrørs-Penneskaft rettet lige op mod Opdagerens Ansigt.

Der trængte nu en hel lille Støvsky ud af Penneskaftets øverste Spids, men den var saa uendelig fin, at der skulde gode Øjne til at se den. For ikke at indaande disse Fnug, — som Nick Carter uvægerlig kom til det — var det, at den rænkefulde Asiat omhyggeligt havde tilstoppet baade Næse og Mund.

Der gik endnu et Minut.

Saa bankede Mutushimi tre Gange efter hverandre med Knoen af sin Pegefinger i Bordet.

Straks røg Døren op, og Værten stak atter sit skægstubbede Ansigt ind:

„Naa, er De allerede kommen saa vidt?“ hviskede Dick Bobley. „Grevinden har for Resten ventet længe her udenfor“.

„Lad hende bare komme ind. Hun har ikke længer nødig at være bange for den hvide Djævel!“ snærrede Mutushimi, mens hans hadefulde Blik strejfede Opdageren, der som før stod lænet ud over hans Stol og endnu stadig havde Øjnene aabne.

„Er De endnu sikker i Deres Sag? Skulde det virkelig ikke være Senatoren, men derimod den berømte Opdager Nick Carter?“

„Det kan Hr. Baronen være aldeles sikker paa“, svarede Kromanden og stirrede med stille Gru paa Opdageren. „Da jeg saa ham i al hans Vælde, nævnte jeg hans Navn for at give Dem et Vink. Men nu skal jeg hente Grevinden!“

Kort efter traadte der en ung Dame ind i Værelset. Hun var vidunderlig smuk, og hendes slanke Skikkelse var iført Ridedragt. I Haanden havde hun en Ridepisk.

Hvis Nick Carter havde været ved fuld Bevidsthed, vilde han i denne elegant klædte Dame have genkendt Geishaen paa Ildkuglen — forudsat at han overhovedet havde kunnet huske noget om sin uhyggelige Drøm i den japanske Barons Hus.

„Det var et stygt Æventyr!“ udbrød den smukke, unge Dame med et besnærende Smil, mens hun rolig gik hen til Opdageren og gav sig til at undersøge hans Lommer:

„Ah! Her er en lille Nøgle. Den passer nok til dine Lænker, min stakkels Ven!“

Hun knælede ned foran Baronen og fik hurtig hans Fodlænker taget af.

I næste Nu var Japaneren fri.

„Mit Liv hang i en Traad!“ sagde Mutushimi, mens han rejste sig fra Stolen og strakte Benene.

„Hvis den Nar ikke havde faaet i Sinde at forlange en skriftlig Erklæring af mig, og jeg ikke havde haft min Bambuspen hos mig, hvo ved, hvad der da vilde være sket? Saadan en Barbar havde naturligvis slæbt mig med til sin Præsident — han er en Mand, der gør Alvor af sine Trusler!“

„Men“ — udbrød hans smukke Frue — „jeg forstaar Dig ikke, kære Ven — hvordan kunde dog denne Fyr saadan faa Krammet paa Dig?“

„Jeg undervurderede hans Dygtighed. Jeg vilde endnu lade ham spille et sidste Puds — og Du maa jo ikke glemme, min kære, lille Skat, at jeg virkelig troede, vi i ham havde faaet fat i den Senator, hvis Indflydelse jeg jo har saa stærk Brug for.

Ja, Du ler!“ tilføjede han. „Jeg indser ogsaa selv, at jeg var en Dumrian. Jeg var jo ikke glad ved Tanken om, at han skulde vaagne op paa samme Maade, som han var sovet ind, nemlig med Magt over mig. Derfor min bedste Tak, lille Du!

Det maa man sige: Du kom, som Du var kaldet, og skred ind i Tide!“

„Det var et Held for os, at Du netop stod paa det Sted, hvor Slangen sprang frem. Det passede jo udmærket, at Uhyret kom til Syne lige mellem Dig og din Modstander.

Hahaha! Hvor lettroende er dog Menneskene ikke! Der skal kun en lille Smule Komediespil til for at forvirre deres Begreber!“

„Men hvad nu?“ spurgte Mutushimi.

Han havde endnu en Gang holdt sit lille tynde Bambusrør op under Næsen paa Opdageren, der stadig stod ved Stolen saa urokkelig som en Statue.

„Vi har vist spillet vore Trumfer for tidlig ud! Denne Mand kan være farlig nok for os — hvad skal vi gøre med ham? Saadan at lade ham forsvinde uden videre, det forekommer mig at være ikke mindre farligt, for der er jo næppe nogen Tvivl om, at det er den berygtede Sporhund Nick Carter, vi her har med at gøre, og naar alt kommer til alt, har han sagtens handlet efter selve Præsidentens Ordre, skal Du se!“

Den unge Dame smilte, saa man saa hendes skinnende, hvide Tænder. Saa bøjede hun sig ind over Baronen og hviskede ham nogle Ord i Øret.

Mutushimi brast i en hjærtelig Latter:

„Tror Du virkelig, vi kan føre den Plan igennem?“

„Lad mig kun om det! Tag dit Tøj af inde i Værelset ved Siden af, og kast det saa her ud til mig. Saa gaar det hele af sig selv!“

„O, det skal blive Løjer!

Vor tabte Stilling bliver dermed erobret tilbage, ja, bedre endnu: vi har ikke mere noget at være bange for fra denne Politihunds Side. Efter saadan en Fiasko maa Hr. Nick Carter nok skyndsomst forsvinde fra Skuepladsen!“ mumlede Mutushimi med et triumferende Blik.

„Det skal nok lykkes! Lad mig kun have fuldstændig frie Hænder!“

Baronen gik.

Den unge Dame blev staaende og saa med spotsk Overlegenhed paa Opdageren, der ikke rørte sig det mindste.

„Ja, ja, min lille Vindspiller, Du vil nok gærne spille stor!“ udbrød hun med en klangfuld Latter. „Du skulde nøjes med at dyrke din Opdagerkunst mellem Folk af din egen Slags! Hvad forstaar Du Dig paa Østerlandenes Drømmepulvere og Sovemidler! Du har egentlig altfor let ladet Dig overrumple. Men hør nu, hvad jeg siger til Dig“, tilføjede hun, mens hun stillede sig tæt op ad Nick Carter og strøg hans Ansigt med begge sine Hænder paa Hypnotisørers Vis:

„Dit Legeme skal være bundet, og din Aand skal sove til det Øjeblik, da Du igen ser mig, som jeg nu staar foran Dig! Har Du hørt mig, Nick Carter?“

Opdageren hævede Hovedet helt mekanisk og stirrede med et brustent Blik paa den unge Dames smilende Ansigt.

„Ah — Ildkuglen — den dansende Geisha!“ hviskede han omsider med næsten tonløs Stemme.

„Nick Carter! Hører Du, hvad jeg siger?“ spurgte den smukke Djævlekvinde endnu en Gang.

„Jeg — hører —“

„Du skal ikke kunne huske noget om alt det, som Du har set, oplevet eller drømt, men kun vide, at Du har taget Baron Mutushimi til Fange, bragt ham hertil, hvorefter Du er kørt med ham ind til det hvide Hus. Der vil Du først vaagne i Overværelse af Præsidenten — og faa din Straf!“

Et pinefuldt Udtryk lagde sig over den store Opdagers kridhvide Træk — men han veg ikke ud af sin hypnotiske Tilstand.

Den unge Dame derimod fik nu først rigtig travlt. Hun trak i nogle Snore — og vips! sad hendes elegante Dragt tæt ind om hendes slanke Legeme. Saa iførte hun sig Mutushimis Klædning. Skønt man skulde tro, at baade Benklæder, Frakke og Vest fandtes hver for sig, bestod det hele dog af et Stykke, som var til at knappe foran.

Den Lethed og Hurtighed, hvormed den unge Dame anlagde sin Forklædning, røbede tydeligt, at det ikke var første Gang, hun havde haft med sligt at gøre.

Derefter tog hun op af en Æske en lille, bøjet Genstand, paa hvis Inderside hun aandede, og pressede den saa fast ind mod sit Ansigt.

Det viste sig at være en højst kunstfærdig udført Voksmaske, som ganske skuffende gengav Baron Mutushimis grimme Træk.

Og da til Slutning den lille Djævlekvinde hurtig havde taget en Paryk paa, hvormed hun helt skjulte sit eget Haar, og faaet en Hat trykket ned over den, var hendes Forklædning saa fuldstændig, at, om Opdageren havde været vaagen, maatte han vel have anvendt hele sin Skarpsindighed for at kunne gennemskue denne fortrinlige Maske.

Grevinden gik hen og trykkede paa Knappen til den elektriske Klokke. I næste Sekund stak Dick Bobley atter Hovedet ind ad Døren.

„Er Baronen borte?“ spurgte hun. „Naa, saa meget des bedre! Kom De saa her, Bobley, og giv mig Fodlænkerne paa! Luk af for dem, og stik Nøglen ned i Nick Carters venstre Jakkelomme.

Saadan, det er godt!“

Han havde imidlertid sat sig ved Bordet paa den samme Stol, som Baron Mutushimi havde siddet paa, nu tog hun ligeledes en Bambus-Fyldepen frem og gjorde sig skrivefærdig.

Det Blæk, som denne „Fyldepen“ indeholdt, havde en egen Virkning, hvad Opdageren senere til sin Sørg maatte erkende.

Nu forlod Bobley Værelset paany — —

„— har De det, Hr. Baron?“ spurgte Nick Carter lige i det samme Øjeblik, mens han traadte nærmere hen til Bordet —: „har De det?

Jeg, Baron Mutushimi, erklærer herved — —“

Og Opdageren vedblev nu sin Diktat til den, han mente var Baronen, og som Ord til andet nedskrev, hvad han ønskede at forelægge Præsidenten om Mutushimis Brøde, et Arbejde, der optog ikke saa lille en Tid.

Omsider var dog den hele Erklæring stillet op og forsynedes nu med Mutushimis Underskrift.

Nick Carter læste endnu en Gang det hele omhyggeligt igennem.

En opmærksom Iagttager vilde dog have fundet Opdagerens Fagter paafaldende, thi skønt Nick Carter bevægede sig ganske, som han plejede, var der dog noget mekanisk og stift over hele hans Væsen.

Han sagde dernæst til sin Fange, at han nu vilde løse ham af sine Lænker for at føre ham til Vogns, men gjorde ham tillige opmærksom paa, at han ved den mindste forræderiske Bevægelse vilde jage ham en Kugle gennem Hovedet.

Da det endnu var meget tidligt paa Morgenen, kørte Opdageren med sin „Baron“ hjem til Hallans Bolig.

„Vi vil foreløbig blive her“, sagde han. „Jeg ved ikke endnu, paa hvad Tid Præsidenten kan tage imod os —!“

Nick Carter gik hen til Telefonen, lod sig sætte i Forbindelse med „Det hvide Hus“ og forhandlede nu med Præsidentens Privatsekretær om Sagen.

Ud paa Eftermiddagen kørte Opdageren med sin helt fredsommelige Fange ind gennem den sydlige Port i „Det hvide Hus“ og førtes af en Tjener op til Forværelset ved Præsidentens Privatkabinet.

Adskillige af de Folk, der hørte til i „Det hvide Hus“, rystede paa Hovedet ved at se Opdageren og hans Ledsager.

Og en af dem udbrød:

„Det er dog underligt, saa Senator Hallan ser ud i Dag! Hvis ikke det var ganske utænkeligt, skulde man tro, han havde været til en bedre Frokost, hvor det gik en Smule højt til — saa fortinnede var hans Øjne!“

Og en anden tilføjede:

„Ja, men hvad var saa den anden ikke for et mærkeligt Individ af en Japaner! Han lignede da ikke noget Mandfolk!“

Imidlertid var Nick Carter traadt ind i Forværelset med sin Fange.

„Præsidenten er optaget lige i Øjeblikket, men vil straks være til Deres Tjeneste!“ udbrød Tjeneren.

Nick Carter bukkede let, men svarede ikke med et Ord. Han holdt sin Fange fast i venstre Arm og stod nu atter her saa stiv som en Voksdukke.

Han lagde slet ikke Mærke til, at hans lille „Baron“ ganske lempeligt frigjorde sig for hans Tag, listede sig paa Taaspidserne hen i Vinduesfordybningen og holdt sig der skjult i nogle Sekunder bag de udslaaede Gardiner.

I Værelset var der iøvrigt ingen andre til Stede end Nick Carter og hans Fange; paa den Tid af Dagen gaves der kun sjældent Audiens i „Det hvide Hus“.

Da Gardinerne atter blev trukne til Side, viste Grevinden sig i sit lette Kniplingstoilette, og i Haanden havde hun en stor Lædertaske af den Slags, som de amerikanske Damer hyppig plejer at føre med sig, naar de gaar paa Visit —

Og med et ligefrem djævelsk Smil stillede hun sig saa tæt op ad Nick Carter, at det næsten saa ud, som om han holdt hende fast i Armen.

I næste Nu aabnedes den ene Fløjdør ind til Privatkabinettet, og Præsidenten selv traadte frem paa Tærskelen:

„Naa, min kære Hr. Carter, hvordan er det saa gaaet Dem — — men hvad ser jeg — Grevinden? De føres dog vel ikke frem som grum Misdæderske for mit Forum?" sagde Præsidenten og brast i en hjærtelig Latter. „Vil De hilse paa min Datter, eller er det mig, Deres ærede Besøg gælder?"

„Hr. Præsident!" udbrød nu Nick Carter i den ham egne, rolige Tone: „Jeg har den Ære at stille her med Baron Mutushimi, som har tilstaaet at være Hovedmand og Leder for Spioneringskliken —!"

„Hvem siger De? Hvem stiller De med?" udbrød Præsidenten lystigt.

„Med Baron Mutushimi, der —!"

I det samme vaagnede Nick Carter op af sin hypnotiske Tilstand. Han saa til Siden, og da hans Øjne faldt paa den smukke, unge Dame, der stod lige ved ham, veg han med et Overraskelsens Rædselsskrig nogle Skridt tilbage. Men Grevinden gottede sig med et spotsk Smil over hans grænseløse Forvirring.

„Du store Himmel, hvad er dette her — hvad skal det betyde?" stammede han og fo'r med Haanden op over sin Pande.

„Ja, det maa jeg nok spørge Dem om, Højstærede!" udbrød den smukke, unge Dame. „Jeg tillod mig at træde uanmeldt her ind i Forværelset, fordi jeg ventede at kunne opnaa en lille Gunstbevisning hos vor højtærede Præsident — da kom De pludselig hen og greb fat i Armen paa mig — — maa jeg spørge, hvad var Deres Mening med det?"

„Men — jeg havde dog — jeg kom dog herop med — Baron Mutushimi".

Præsidenten kunde nu næsten ikke bare sig for Latter, og den unge Grevinde lo lystig med —

Derefter fulgte han Grevinden til Dørs og vendte saa tilbage til Opdageren, der følte sig fuldstændig sønderknust.

Nick Carter gav Præsidenten en udførlig Beretning om hele sit Æventyr, men heri laa ingen Forklaring paa den gaadefulde Tildragelse.

Men Hemmeligheden formørkedes endnu mere, da han fremtog det Dokument, som Mutushimi egenhændig havde udfærdiget med Bekendelsen om sin Brøde, og det da viste sig, det kun var nogle blanke Blade, Nick Carter holdt i Haanden.

Ved denne ny og yderst ydmygende Opdagelse vilde han allerhelst være sunken i Jorden med det samme.

„Denne nederdrægtig snu Japaner har overlistet mig paa en endnu for mig ganske ubegribelig Maade", sagde Opdageren.

Han knugede sine Hænder, men over hans aandfulde Ansigt laa der et Udtryk af Virkelyst og ubøjelig Viljestyrke, mens han vedblev:

„Saa sandt jeg hedder Nick Carter, jeg helmer ikke, før jeg har besejret Baron Mutushimi!"

Ende.

Næste Bind (Nr. 53) indeholder:

Mutushimis Spøgelseshus.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York London E. C. Dresden. Paris.

Eftertryck förbjudes. Alla rättigheter förbehållas. Detta verk får icke hållas i lånbibliotek eller läsecirklar.

Mutushimis Spøgelseshus.

To Venner.

„Det gaar mig næsten, som det gaar min Ven, Mac Clusky, Chefen for Opdagelsespolitiet i New York!" sagde Nick Carter i en halvt ærgerlig, halvt lystig Tone.

„Naar han hverken ved ud eller ind, siger han ganske rolig Pas! Og saa sender han Bud efter fremmed Hjælp. Det bliver i Reglen mig, der maa træde til! Ærlig talt vilde jeg ønske, at vi snart havde Mutushimis Sag ude af Verden!"

Den berømte Opdager Nick Carter gæstede Hovedstaden Washington og aflagde i Øjeblikket Besøg hos Mark Hallan, en indflydelsesrig Senator fra Amerikas fjærne Vesten.

Egentlig var han kommen til Washington efter Indbydelse af selve Præsidenten, der følte sig generet i sin Virksomhed ved en uafladelig Spionage fra en fremmed Magts Side.

Nick Carter havde allerede haft flere Samtaler med Præsidenten og havde opdaget adskilligt af Interesse, men for Tiden var det ikke saa meget Præsidentens Sag, der optog ham, som en anden Sag, der angik den Mand, han netop var i Besøg hos.

Senator Mark Hallan var en meget indflydelsesrig Mand, der repræsenterede en uhyre Landstrækning i det vilde Vesten, hvorfor han ogsaa mellem Kolleger og Venner gik under Navnet „Senatoren fra det vilde Vesten".

Han var en ældre Mand, men endnu rørig og kraftig — og i Senatet altid parat til at tage en Tørn med politiske Modstandere, men overalt var han agtet og anset for sit retsindige og ubestikkelige Væsen.

For denne Mark Hallans Skyld havde Nick Carter gennemgaaet forskellige, yderst farlige Æventyr, men netop som han troede at staa med Sejrens Palmer i Hænderne, opdagede han, at han var bleven bedraget paa en yderst raffineret Maade — og hvad der pinte den ærekære Opdager mere end alt andet, var, at selveste Præsidenten for de forenede Stater personlig blev Øjenvidne til hans Vandgang.

Selvfølgelig opgav den utrættelige Opdager ikke den en Gang paabegyndte Sag, og han var netop nu

i Færd med at forberede en ny Plan sammen med Mark Hallan.

De to Herrer sad hjemme i Senatorens Ungkarlehjem ved en fin Cigar og et godt Glas Vin.

Hallan tog Cigaren ud af Munden, skænkede et nyt Glas Vin til sin Ven og saa stift paa ham.

„De vil da ikke opgive Ævret? Eller skal den skævøjede Japaner, Baron Mutushimi, være den første, der kan rose sig af at have tvunget Nick Carter til at opgive Kampen med Fjenden?"

„Det er aldrig faldet mig ind, Hr. Senator, at opgive Kampen!" svarede Opdageren alvorlig.

„Men for at kunne kæmpe, maa man nødvendigvis have en Modstander, det har jeg ikke i Sagen Mutushimi! Denne, den øverste Leder af det japanske Spionkorps, er mere glat end en Aal. Korpsets Anstrengelser gaar ud paa at efterforske vore militære og diplomatiske Hemmeligheder og at skaffe sig Underretning om alle Regeringens Hensigter og Fremtidsplaner.

Han er saa samvittighedsløs og snu, som kun en Asiat kan være det, og intet Middel er for slet for ham, naar det kan tjene ham til at opnaa sin Hensigt!"

Opdageren rejste sig og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, saa standsede han foran Senatoren og sagde:

„Aldrig har nogen narret mig saaledes som Baron Mutushimi. Han har næsten gjort mig latterlig i Folks Øjne!

Jeg troede allerede, jeg havde sejret, for jeg havde fanget Baronen, men da jeg lod mig melde hos Præsidenten for at give ham Lejlighed til at underkaste Mutushimi et personligt Forhør, forsvandt han for mig, skønt det var midt i „Det hvide Hus" ved højlys Dag.

I Stedet for Fangen, der var som sunket i Jorden, stod der en overordentlig smuk Kvinde — en Japanerinde — ved Siden af mig i Præsidentens Forværelse.

Hun saa paa mig med det samme modbydelige Smil, som Baronen før havde sat op, men ellers havde hun naturligvis ikke Spor af Lighed med ham.

Er det ikke til at gaa ud af sit gode Skind over, Hr. Senator? Vi lever i det tyvende Aarhundrede, som man ynder at kalde „det oplyste", og dog kan der ske saadanne hemmelighedsfulde Ting, som ingen kan blive klog paa!"

„De skal ikke tage Dem det saa nær, Hr. Carter!" udbrød Hallan.

„Jeg giver Dem Ret i, at Sagen er meget indviklet og gaadefuld, men De vil sikkert en Gang komme til Bunds i den.

Maaske er Baron Mutushimi og den unge, smukke Dame, der staar under det japanske Gesandtskabs Beskyttelse, en og samme Person."

„Nej, det tror jeg ikke! Det er aldeles ikke tænkeligt!"

Nick Carter satte sig med et Suk og tændte sin Cigar paany.

„Som sagt, Hr. Senator, Japaneren stod ved Siden af mig, og jeg havde endda taget fat i hans Arm for større Sikkerheds Skyld. Men trods al min Forsigtighed skete det utrolige: Mutushimi forsvandt, og i hans Sted stod den unge Grevinde ved Siden af mig!"

Mark Hallan stirrede tavs ned for sig.

Saa hævede han Hovedet og sagde:

„Hvis jeg ikke vidste, at De er en alvorlig Mand, Carter, og hvis jeg ikke havde faaet at vide af hele Tjenerskabet i „Det hvide Hus", at De i Gaar havde forevist en Ordre fra Præsidenten selv og faaet Foretræde sammen med Mutushimi, hvis jeg ikke vidste alt dette, vilde jeg tro, at De var en stor Spøgefugl, der morede Dem med at binde mig en frygtelig Historie paa Ærmet.

Men Sagen er ogsaa besynderlig. I „Det hvide Hus", hvor hver Gang og hver Stue bevogtes saa strengt, at ikke en Kat, end sige et Menneske kan passere uden at blive set, der forsvinder en Fange, og i hans Sted staar der en af Washingtons

smukkeste og bedst kendte Damer, der til Deres forstaaelige Overraskelse gaar hen og stiller sig lige ved Siden af Dem."

„Men ikke nok med det!" svarede Nick Carter, der stadig blev roligere. „Det har senere vist sig, at ingen i hele Palæet har set Grevinden komme."

„Det beviser, at Mutushimi virkelig har forvandlet sig til Grevinden!" svarede Senatoren med et Smil. „Pokker til Karl, den Japaner! Bare jeg vidste, hvordan han har baaret sig ad!"

„Det gad jeg ogsaa nok vidst!" sagde Nick Carter tørt.

„Aa, sikken en Skandale!" vedblev han og fo'r med Haanden over Panden.

„Tænk Dem engang en Mand i min Stilling, Hr. Senator! Døren aabnes, og Præsidenten selv viser sig med sit bekendte ejendommelige Smil paa Læben. Han ser spændt paa mig.

„Jeg bukker og siger: „Hr. Præsident! Her er Baron Mutushimi, den øverste Leder af det japanske Spejderkorps —" Længere kommer jeg ikke, for i det samme lyder der en klokkeren Latter gennem Rummet. Jeg ser mig forundret om og opdager — Grevinde — naa, hvad er det nu, hun hedder?"

„Frit oversat er hendes Navn: „Hvide Kirsebærblomst!" sagde Senatoren. „Men da det lyder lidt for søgt, har man simpelt hen kaldt den smukke Dame: Grevinde „Cherry" (Kirsebær)!"

„Altsaa: Da jeg drejede Hovedet, ser jeg Grevinde Cherry ved Siden af mig, og Præsidenten spørger mig ganske forundret, hvorfor jeg har bragt hende med mig. Jeg staar et Øjeblik som forstenet, saa gør jeg en kort Undskyldning og styrter ud paa Gangen for at udspørge Tjenerskabet, ned i Forhallen og til sidst ned til Portneren, overalt spørger jeg efter Baron Mutushimi — men forgæves!

De havde nok alle sammen lagt Mærke til, at jeg kom sammen med Baron Mutushimi, men der var ingen, der havde set ham gaa igen!

Endnu mens jeg forhører Tjenerpersonalet, gaar Grevinde Cherry forbi mig og smiler spotsk. Hun stiger op i sin egen Vogn, der kort forinden er kørt frem for Portalen, og som nu ruller bort med hende.

Men af Baron Mutushimi var der ikke det ringeste Spor i hele „Det hvide Hus!"

„Hvordan forklarede Grevinden da sin pludselige Tilstedeværelse hos Præsidenten?" spurgte Senatoren, der havde hørt paa Nick Carters Fortælling med stor Interesse.

„Hun forklarede den slet ikke!" svarede Opdageren tvært. „Men De kan jo nok tænke Dem, at jeg gjorde alt muligt for at faa den gaadefulde Sag opklaret.

Jeg gik sporenstregs ud til det japanske Gesandtskabshotel, hvor jeg blev modtaget af Grevinde Cherry i egen høje Person.

Hun sagde med dette nederdrægtige Smil, der faar Blodet til at koge i mig, at hun ikke forstod et Muk af, hvad jeg sagde, og at hun ikke havde været i „Det hvide Hus."

Jeg troede naturligvis ikke et Ord af, hvad hun sagde, men hele Tjenerskabet i Hotellet bevidnede, at Grevinden ikke havde været uden for en Dør hele Dagen. — Forstaa det, hvo som kan!" sluttede Nick Carter og blev helt rød i Hovedet.

„Ja, jeg kan ikke blive klog paa det!" svarede Mark Hallan. „Maaske har De været Offer for et Sansebedrag!" tilføjede han.

„Det kan der aldeles ikke være Tale om. Jeg tror næppe, at nogen er i Stand til at hypnotisere mig, men den Mulighed havde jo været tænkelig, hvis ikke saa mange af Tjenerskabet i „Det hvide Hus" havde set mig sammen med Baronen, et Sansebedrag er altsaa udelukket."

„Ja, ja, med Tiden finder De nok en Losning paa denne Gaade, som De har fundet det paa saa mange andre af Mutushimis Gaader!" svarede Mark Hallan. „Præsidenten lod Dem kalde her til Washington for at bede Dem prøve paa at faa

opklaret et hemmelighedsfuldt Tilfælde. Sagen var den, at saavel Præsidenten som min Ringhed og andre, der har en førende Rolle i Statens Styrelse, stadig blev udspionerede.

Saaledes hændte det, at en vigtig Samtale, som Præsidenten havde haft med mig i sit Privatkabinet, allerede næste Dag var offentliggjort i alle Aviser og det til Trods for, at vi gensidig havde givet hinanden vort Æresord paa ubrødelig Tavshed.

Vi blev, som naturligt er, mistroiske over for hinanden og halvvejs Uvenner, uagtet vi selvfølgelig begge var overbevist om hinandens Ærlighed og Respekt for et Tavshedsløfte. Men alligevel: en Misstemning indfinder sig altid under saadanne Forhold, hvor man ikke rigtig ved, om man er købt eller solgt.

Til alt Held — havde jeg nær sagt, blev det ikke ved denne ene Offentliggørelse, men disse uhyggelige Indiskretioner fulgte nu i Slag i Slag.

De kender sikkert Historien om Præsidentens Konference med den italienske Gesandt, hvis Indhold inden Aften var fuldstændig bekendt i det franske Gesandtskab, uagtet denne Samtale aldeles ikke var forberedt i Forvejen, og uagtet den fandt Sted i Gesandtens Privatkontor, hvorfra det var umuligt for en Spion uset at nærme sig.

Dertil kommer Præsidentens Konference om vore Toldforhold med tre af vore berømteste Børsmænd foruden alle disse utallige politiske Samtaler mellem vore Senatorer, som trods al Forsigtighed dog til Stadighed var at læse i Aftenbladene.

Deraf kom det, at Præsidenten, der ikke følte sig sikker i selv sin intimste Kreds, lod Dem kalde — naa, og vort Sammentræf var jo ogsaa saa heldigt som vel muligt".

„Og derved kom De af Dynen og i Halmen, som man siger!"

„Hvad mener De, Hr. Carter?" spurgte Senatoren forundret.

„Til en Begyndelse gik det jo storartet altsammen, hvorfor skulde det ikke blive saadan ved?

Kan vi da ikke takke Dem for, at vi nu ved, at Baron Mutushimi er den øverste Leder af et Spionkorps, hvis enkelte Medlemmer er overordentlig dygtige i de døvstummes saakaldte Læbesprog? Det var Japanernes Opgave at aflure fremragende Politikere, Statsmænd og andre betydelige Personer deres Samtaler, men vel at mærke paa saa store Afstande, at enhver Tanke om Spionage maatte være udelukket, hvis de ikke netop havde kunnet læse Ordene af Læbernes Bevægelser.

Samtalen i Præsidentens Privatkabinet blev iagttaget gennem en skarp Kikkert fra et Hus, der ligger mindst to Mil fra „Det hvide Hus—"

„Sandt nok, for saa vidt var Sagen nem nok!" afbrød Nick Carter.

„For bedre at kunne passe paa Japaneren, forklædte jeg mig, saa jeg kom til at ligne Dem, min kære Senator og spillede Deres Rolle — men med et daarligt Resultat desværre!"

„Daarligt!" gentog Hallan begejstret. „De spillede storartet! Om det saa var den mest drevne af alle de drevne Spioner her i Washington, selveste Baron Mutushimi nemlig, lod han sig jo narre, og i Stedet for, som han troede, at fange mig, var det Dem, han førte ud til sit Landsted, der ligger paa den anden Side Grænsen i Columbia. Der blev De — det vil sige, stadig fordi han troede, det var mig — truet med Døden, hvis De ikke vilde træde i den japanske Regerings Tjeneste og for en meget stor Sum Penge forpligtige Dem til at forraade alle vort Fædrelands Statshemmeligheder til Regeringen i den opgaaende Sols Land!

Men De vendte op og ned paa det hele, tog Baronen til Fange, førte ham med Dem her ind til Washington og lige op i „Det hvide Hus."

Der først forvandlede han sig til den smukke Grevinde Cherry. Hahahaha! Tag mig det ikke ilde op, at jeg ler, Nick Carter, men hele Historien opfordrer til Latter!"

„Gener Dem endelig ikke, gode Senator!" svarede Nick Carter og lo selv med.

Han rejste sig og saa paa Væguret.

„Klokken er elleve. Hvis jeg skynder mig, kan jeg være paa Mutushimis Landsted inden Midnat—"

„Hvad vil De der paa den Tid af Døgnet?" spurgte Mark Hallan forundret. „De kan efter min Mening slet ikke gøre Baronen noget. Hvad Spioneriet angaar, har De jo faaet Præsidentens udtrykkelige Befaling til ikke at røre ved den Sag. Han vil for enhver Pris undgaa Forviklinger med Japan og derfor kun i al Hemmelighed have de skyldige afslørede og sendte ud af Landet.

Og hvad nu min eller rettere sagt: Deres Bortførelse og Truslen paa Livet angaar, saa er den ganske vist strafbar efter Loven, men i den Sag kan De nu slet ikke gøre den snu Japaner noget. Han vil selvfølgelig rent ud nægte alt, hvad De beskylder ham for, og De kan jo ikke føre Vidner mod ham.

Deres eget Udsagn kan næppe komme i Betragtning, da De jo er Part i Sagen."

„Det ved jeg godt altsammen. Men fra Baronens Landsted udgaar alle Traadene, der tilsammen danner et vidtforgrenet Net, og det er tillige Baronens Opholdssted, hvad der bevises af den store Tjenerstab, der til enhver Tid er derude".

„Derfor vilde De vist ogsaa gøre bedst i at gaa langt uden om Huset!" sagde Hallan. „De har faaet en Dødsfjende i Japaneren, og med den Mangel paa Skrupler, som er Asiaterne egen, vil han næppe betænke sig paa at rydde Dem af Vejen. At han er farlig, ved vi allerede af Erfaring, og det er ikke en enkelt Modstander men derimod en hel Hærskare, vi har at gøre med, thi Baronen raader over en Mængde Mennesker, der er i Stand til enhver Skændselsdaad."

„Det er ikke nogen Grund for mig til at afstaa fra min Plan!" svarede Nick Carter stolt. „Jeg har tidt og mange Gange kæmpet med Forbrydere, der i Henseender til Snuhed og Dumdristighed var denne skævøjede Slyngel jævnbyrdige, og som ligeledes tragtede mig efter Livet.

Men jeg glæder mig ikke des mindre ved et taaleligt godt Helbred mens de fleste af mine Fjender allerede forlængst hviler i deres Grave.

Og glem ikke, min gode Senator, at det i dette Tilfælde er en hellig Pligt for mig at gøre Mutushimi uskadelig.

Nu er Faren ikke særlig stor, for han er næppe forberedt paa, saa snart at skulle faa Besøg af mig. Han tror sig fuldkommen sikker i sin Røverrede og netop derfor er det af stor Betydning for mig at handle straks. Baron Mutushimi skal før Daggry være i min Magt, og naar jeg først en Gang igen har faaet Fingre i ham, skal det ikke lykkes ham at holde mig for Nar".

Senatøren nikkede og sagde:

„De vil altsaa endnu i Nat snige Dem ind i Japanerens Hus?"

„Ja, selvfølgelig, for med Magt vilde jeg næppe udrette noget.

Jeg er aldeles overbevist om, at jeg der vil kunne finde nogle Optegnelser, hvorved jeg kan lære hele Spionsystemet at kende.

Men det vil kun have Interesse for mig, dersom jeg ikke fanger Baronen.

Mutushimi er nemlig en fejg Slyngel til Trods for sin Snedighed, og naar han ser, at der ikke gives nogen Redning for ham mere, vil han sikkert aflægge en fuldstændig Tilstaaelse."

Mark Hallan rejste sig, gik hen til Opdageren, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

„Ved De hvad, Carter, jeg har den største Lyst til at følge Dem paa Deres natlige Udflugt."

Men Nick Carter rystede paa Hovedet.

„Det kan der ikke være Tale om, Hr. Senator! Husk paa, hvor farligt det er!"

„Naar der ellers ikke er andet i Vejen, kære Ven, saa kan De rolig tage mig med!" sagde Senatoren og lo. „Hos os i det fjerne Vesten, maa

man have baade Mod og Mands Hjærte, hvis man da vil blive til noget. Altsaa: Maa jeg gaa med?"

Nick Carter betænkte sig et Øjeblik.

Saa rakte han Senatoren Haanden og sagde:

„Lad gaa da! Men husk paa den Betingelse, at jeg faar Lov til igen at maskere mig som Dem."

„Aha! Og hvad skal der saa blive af mig uskyldige Lam?"

„Lam!" gentog Opdageren og lo. „De er da ingen Aarsunge — ikke noget Lam, Hr. Senator,"

„Maaske et Faar, en gammel Vædder!" indskød Mark Hallan med et smørret Grin.

„Nej, kære Hr. Senator, De skal optræde som den, De er!" vedblev Nick Carter alvorlig. „Og jeg spiller Deres Dobbeltgænger. Paa den Maade ved ingen af vore Modstandere, hvem af os der er den rigtige, og da Mutushimi næppe vover at lægge Haand paa en Senatets Mand, betyder Deres Ledsagelse for mig saadan noget lignende som en Livs- og Ulykkesforsikring!"

„Lad os saa komme af Sted, min kære Mand! Jeg brænder formelig af Begærlighed efter sammen med Dem at kunne opleve et af de farefulde Æventyr, der har gjort en Nick Carter berømt! Og tilmed kløer mine Fingre efter at kunne gøre mit til den skævøjede Slyngels Arrestation. Derfor: Til Kamp!"

Den usynlige Husherre.

En halv Time senere stod den højt anseede Senator Mark Hallan, der var kendt af hvert Barn hele Washington over, i to Eksemplarer hjemme hos sig selv; det var to „Udgaver", der lignede hinanden saa grangiveligt, at Senatoren erklærede, han daarlig nok vidste, hvem af de to, der var ham selv.

Senatorens Automobil holdt nede i Gaarden ved Køkkentrappen, og da de to Venner, som lignede hinanden saa meget, var stegne ind, overtog Nick Carter Styret...

Med rasende Fart gik det nu gennem Hovedstadens menneskefomme Gader og videre ad den store Bro, som fører over Potomac.

Floden danner Grænsebæltet mellem Staterne Washington og Columbia, der har sin selvstændige Forvaltning.

Dens højre Bred tilhører tillige paa en længere Strækning Staten Virginia, der ogsaa har sin egen Styrelse og Domstol.

Efter en Times Kørsel naaede de to Herrer Mutushimis Landsted. Det laa midt i en vidt udstrakt og vel vedligeholdt Park, der var omgivet af en høj Mur.

Nogle hundrede Skridt fra den rigt udsmykkede Smedejernsport standsede Nick Carter Automobilen og lod Mark Hallan stige ud, hvorefter han kørte Motorvognen ind mellem det tætte Krat, der fandtes langs med Muren, saa man ikke kunde se noget til den ude fra Landevejen.

Derpaa sneg de sig begge langs Muren hen til Parkindgangen.

Mærkelig nok stod Porten paa vid Gab.

Nick Carter og Hallan gik videre gennem den brede Ahorns-Alle, der førte lige op til Japanerens Bolig.

Heller ikke her mødte de nogen. De store, læt afmejede Græsplæner og Blomsterbedene paa begge Sider laa fredeligt hen.

Foran Bygningen spillede Springvandsstraalerne i Maaneskær. Alt aandede dyb Ro og Stilhed.

Hverken fra Hovedbygningens Vinduer eller fra Tjenerskabets Boliger og Staldene saas der Lys.

Man fik det Indtryk, at der ikke opholdt sig Mennesker noget Steds der indenfor.

Da de to Venner kom nærmere, opdagede de, at samtlige Døre i Længerne stod aabne, og at alt stod tomt.

Der var ikke en Hest i Stalden, ej heller nogen Vogn eller Automobil i Remisen. Alt var

som uddødt. Der øjnedes ikke andet i Stalden, end hvad der var nagelfast.

Overalt fandt man Spor, som kunde tyde paa et pludseligt og hurtigt Opbrud.

„Reden er altsaa tom og Fuglen fløjet!" hviskede Senatoren, da de havde været rundt over det hele.

„Ja, som det lader!" svarede Opdageren tørt.

„Men jeg har ingen Fidus til denne stille Fred. Jeg skulde have taget meget fejl af Mutushimis Karakter, hvis han virkelig var den Mand, der saadan uden videre stak af fra sit Hovedkvarter, tilmed maa dette Landsted have kostet ham uhyre Summer, det er her, han har indrettet sine Faldgruber i en god Sags Tjeneste. For det har han nemlig".

„Men hvorfor er han da flygtet saadan over Hals og Hoved med alt sit Stads?" spurgte Mark Hallan forundret.

Nick Carter trak paa Skuldrene.

„Lad os først en Gang se Hovedbygningen efter, saa faar vi maaske snarere en Løsning paa Gaaden. „Min „sjette Sans" siger mig, at der stikker mere under denne Flugt fra Landstedet, end man skulde tro ved første Blik.

Stedet her ligger i Staten Virginia; hvis vi tog Baronen til Fange og vilde føre ham til Washington, maatte vi først have den virginianske Øvrigheds Tilladelse dertil, hvorved vi vilde spilde megen Tid. Følgelig har Japaneren nok stillet en høj Kaution for i al Ro og Mag at kunne gøre sig usynlig. Men hvorfor har han et saa utroligt Jag? Som jeg siger Dem, kære Ven, det hele er meget mistænkeligt!"

„Skal jeg vente her?" spurgte Mark Hallan, da de kort efter stod under Portalens Glastag.

„Nej, det er bedre, De gaar med indenfor!" svarede Opdageren sagte.

Forsigtig tog han fat i det mægtige Dørgreb, der forestillede en springende Drage, og opdagede til sin Forundring, at heller ikke denne Dør var lukket af.

Med en Haandbevægelse bød han sin Ledsager træde et Par Skridt tilbage, traadte selv lidt til Side og begyndte i bøjet Stilling at skubbe Porten op, forberedt paa, hvad Øjeblik det skulde være, at faa en Kugle i Hovedet.

Men alt var og blev stille, ikke en Gang den elektriske Klokke lød, hvad den dog havde gjort faa Nætter i Forvejen, da Nick Carter var bleven baaret bunden ind ad samme Port.

Inden Nick Carter traadte ind i Forhallen, tog han sin elektriske Lommelygte op af Lommen og lod dens skarpe Lys straale ud over Rummet.

Alt var ogsaa her tomt og forladt.

Her, hvor for faa Dage siden hvide Marmorstøtter havde skinnet mellem grønne Laurbærtræer, og hvor Tæpper af uhyre Værdi havde dækket Væggene, saa de to Herrer nu kun tomme Vægge. Selv Lysekronerne og Gulvets store Kokosmaatter var borte. Det saa ud til, at Jorden havde brændt den japanske Spionchef under Fødderne.

„Hvad mener De om dette her?" spurgte Senatoren, da han traadte ind.

Opdageren trak paa Skuldrene.

„Denne Mutushimi maa jo være en hel Tryllekunstner!" vedblev Mark Hallan.

„Almindelige dødelige vilde behøve lang Tid til at rømme en saadan Ejendom."

„Det hele minder mig om en Komedie, hvor der sker den ene Dekorationsforandring efter den anden!" svarede Opdageren, mens han gik gennem hele Forhallen og nøje undersøgte hver en Fodsbred.

„For kun to Dage siden saa alt ud, som om det skulde staa uforandret i al Evighed, og nu er der ikke en Stump tilbage af det hele. Det er mig aldeles uforklarligt, hvordan han har baaret sig ad med det!"

„Han lader til at holde meget af Overraskelser!" sagde Mark Hallan lystigt. „Hvad Pokker var det?" tilføjede han i det samme.

Opdageren svarede ikke, han havde standset Senatoren, der vilde ile fremad, og nu lyttede han spændt.

De hørte en svag Raslen af en Kæde, der blev rullet sammen.

„Det lyder, som om der blev trukket et Taarnur op!" sagde Senatoren og vilde gaa videre.

De stod begge ved Foden af den kunstfærdig byggede Trappe, der ved næste Afsats fortsattes i to Trapper, en paa hver Side. I samme Øjeblik, som Mark Hallan satte Foden paa det nederste Trappetrin, lød der et sandt Kanonskud.

Det var for Senatoren, som om der fo'r en Ildstrøm gennem hans Legeme og sønderrev hans Muskler. Han tænkte: „Trappen er ladet med Elektricitet!" Saa styrtede han bevidstløs om.

Nick Carter, der endnu ikke havde naaet Trappen, var selvfølgelig uskadt, han drejede hurtig sit Hovede, og det, han nu saa, forfærdede ham i høj Grad.

Der, hvor Porten for faa Øjeblikke siden fandtes, saas der nu en solid Staalvæg, og alle Murene var skjulte af Staal-Jalousier.

Selv Trappen var bleven spærret paa samme Maade, og der var kun blevet levnet dem en meget ringe Plads.

Før Nick Carter kunde gøre en Bevægelse, blev Lygten slaaet ud af hans ene Haand og Revolveren af den anden, uden at han anede, hvordan det gik til. Han havde en Anelse om, at der var blevet udløst en Fjeder fra en af Staalvæggene, og at det var denne Fjeder, som havde berøvet ham baade Lygten og Revolveren.

Lygten, der laa paa Gulvet, brændte endnu.

Opdageren bukkede sig ned for at tage den op, men i samme Nu, som han rakte Haanden ud efter den, fik han et saa frygteligt Slag over Ryggen, at han sank i Knæ.

I det samme skød der en rød, flammeglødende Haand op af Gulvet, snappede Lygten og forsvandt med den lige saa hurtigt, som den var kommen.

„Hvad — var det?" stønnede Hallan.

„Narrestreger, Hokuspokus!" svarede Opdageren foragteligt. „Jeg sagde Dem jo før, at det er en fuldstændig Trylleforestilling!"

„Jeg fik et saa skrækkeligt, elektrisk Stød, at det bedøvede mig et Øjeblik", vedbley Senatoren.

„Men hvor er De henne, Carter — her er jo saa mørkt som i en Grav!"

Her er jeg!" raabte Opdageren. „Vent et Øjeblik, saa skal vi se, hvordan det hænger sammen. Jeg har Vokstændstikker hos mig — og —"

Han tav, for Tændstikken blev slukket af et uforklarligt Lufttræk. Han strøg en ny og en til, men med det samme sørgelige Resultat. Samtidig hørtes der en dæmpet, skadefro Latter, der lod til at komme fra den anden Side af Staalvæggene.

„Efter min Mening har vi gjort Mutushimi Uret!" brummede Senatoren. „Han lader dog til at være hjemme!"

„Højst rimeligt!" svarede Opdageren. „Det er sandsynligvis en Modtagelse efter japansk Mode."

Senatoren følte sig til Trods for deres farlige Stilling smittet af Opdagerens gode Lune. Saa sagde han:

„Men hvad skal vi nu gøre? Det lader jo til, disse Vindstød stadig gaar ud paa at slukke Deres Tændstikker!"

Nick Carter fik ikke Tid til at svare, thi nu hørtes der en høj, skingrende Stemme; de fattede straks, det var Mutushimi, der talte.

„Jeg byder Senator Mark Hallan og hans Dobbeltgænger, Nick Carter, velkommen i mit Hus!" raabte Baronen.

„Aha! Der har vi nok den usynlige Herre i Huset!" udbrød Mark Hallan, der som den tapre og uforfærdede Mand, han var, ikke blev modløs fordi han og hans Ven var komne i en farlig Stilling.

„Vær stille! Lad os hellere høre, hvad Japaneren vil sige os!" hviskede Nick Carter saa sagte,

at kun Senatoren — som han troede — kunde høre det.

„Japaneren" hilser sine Gæster!" raabte Mutushimi spotsk. Det lød saa tydeligt, at han næppe kunde staa bag ved Staalvæggen, men det maatte han sikkert alligevel gøre, for om end Tændstikkerne straks blev blæste ud, kunde de to Herrer dog faa Tid til at se deres nærmeste Omgivelser og overbevise sig om, at han ikke stod iblandt dem.

„Jeg ventede Deres Besøg," vedblev den usynlige, og derfor har jeg truffet mine Forberedelser. De kan være overbeviste om, mine Herrer, jeg tilfulde forstaar at skatte den Ære, De viser mig.

Deres Nærværelse giver mig jo den bedste Lejlighed til at genoptage de Forhandlinger, som nylig blev afbrudte paa en saa trist Maade!"

„Hvad mener De med det?" spurgte Senatoren.

„Jeg mener, at jeg nu har den virkelige Senator Mark Hallan for mig, mens jeg forleden maatte nøjes med hans Dobbeltgænger."

„Det lyder, som om De er meget sikker i Deres Sag!" sagde Nick Carter spotsk. „De ved jo ikke, om det er to Dobbeltgængere, De har for Dem i Dag!"

„De kan ikke narre mig, Nick Carter. Hvor udmærket Deres Forklædning end er, skuffer De mig dog ikke! Jeg fandt før Lejlighed til at belure Dem lidt, og da De den Gang ikke fandt det nødvendigt at efterligne Senatorens Stemme, ved jeg nu paa en Prik, hvem af Dem, der er den rigtige Mark Hallan, og hvem Nick Carter.

Men det er ikke det, det kommer an paa. Hovedsagen for mig er: De er i min Magt begge to, og De har kun Valget mellem blindt at følge mine Befalinger og blive mine Forbundsfæller, eller — at dø!"

„Spar Deres Ord, Hr. Baron, for dem har vi højt regnet et foragteligt Smil tilovers for!" afbrød Opdageren ham og efterlignede skuffende Senatorens Stemme.

„Sæt det Tilfælde, at jeg virkelig var Senator Hallan —"

„Som De ikke er, men derimod Nick Carter!"

„Sikken en forbandet Slyngel!" udbrød den let tirrede Senator opbragt.

„Nu skal jeg sige Dem noget, Hr. Baron. Hør nu godt efter!

Hvis De tror, De kan behandle Mark Hallan, et af Senatets ældste Medlemmer, paa samme Maade som den første den bedste af Deres skævøjede Haandlangere, saa tager De storlig Fejl!

Jeg vil snart blive savnet, og man vil gøre sig store Anstrengelser med at søge efter mig og ikke hvile, før man har fundet mig — og Dem med, Hr. Baron! Mærk Dem det! —

Hvad er der, Carter?" tilføjede han, da Nick Carter gav ham et velment Puf i Siden for at opfordre ham til Forsigtighed. „Til Slyngler af Mutushimis Slags maa man tale tydeligt, hvis man vil have, de skal forstaa, hvad man siger.

For min Skyld maa han gerne faa at vide, at det er mig, der er Mark Hallan! Han skal enten øjeblikkelig sætte mig paa fri Fod, eller — —"

„— lade være!" fuldendte Japaneren Sætningen og lo. „Jeg har ikke haft Bud efter Dem, men da De nu en Gang er her, vil ingen jordisk Magt kunne befri Dem ud af mine Hænder!

Vi Japanere ler af Eders Trudsler, fordi I ikke kan gøre os noget. Der er kun et klogt og oplyst Folk, som er kaldet til at være Forkæmper for Kulturens Ideal, og det er Folket i den opgaaende Sols Land!

Men nok om det. — De, Hr. Senator, og Nick Carter, er prisgivne min Naade.

Hvis De var lænkede til Væggen, kunde De ikke være mere hjælpeløse, end De er nu. Og De bliver kun befriet fra Deres Fængsel ved ubetinget Lydighed eller — af Døden. Mere behøver jeg vel ikke at sige!

De, Nick Carter, bør af Erfaring vide, at jeg altid holder Ord. De kan altsaa være sikker paa,

at De begge vil komme til at lide en kvalfuld Død, hvis De ikke foretrækker at blive mine Forbundsfæller!"

„Nej, det bliver vi aldrig, det kan De rolig forlade Dem paa!" udbrød Senatoren med fast Stemme.

„Ikke saa hidsig, kære Ven, tænk nu rolig over Sagen, jeg giver Dem god Tid til at tage endelig Beslutning, men indtil da maa De, enten De nu vil eller ej, finde Dem i at nyde godt af min Gæstfrihed. Hør altsaa først mine Betingelser."

„Spar Dem Ulejligheden. De opnaar kun at kede os."

„De vil sikkert ikke des mindre behage at høre paa, hvad jeg har at sige Dem!" svarede Japaneren spotsk.

„Hvad Dem angaar, Hr. Senator, saa har De vel allerede faaet at høre af Deres Ven, Nick Carter, hvad det er, vi forlanger af Dem? Det gælder om, at De gør Deres Indflydelse paa Regering og Senat saaledes gældende, at De bevæger de forenede Stater til at overlade Japan visse Ogrupper. Endvidere ønsker vi til enhver Tid at være underrettede om, hvorvidt det truer med Krig mellem Amerika og Japan, saa vi kan tage vore Forholdsregler i god Tid. Den sidste Del af Opgaven er Deres, Nick Carter."

„Er det saa det hele?" spurgte Opdageren spotsk.

„Ja, jeg skal kun tilføje, at De begge to faar udbetalt en halv Million hver, saasnart De har skrevet under, at De vil lystre mine Befalinger, og at De hvert Aar vil faa en lignende Sum udbetalt."

„Det er skam et lokkende Tilbud!" udbrød Mark Hallan med Haanlatter.

„Det glæder mig, at De dog indser det!" vedblev Japaneren uforstyrret. „Men paa Summens Størrelse vil De ogsaa kunne se, hvor stort et Værd, mit Fædreland tillægger Deres Tjeneste.

Hvis jeg ikke kan bevæge Dem til at stille Dem paa vort Parti, rydder jeg Dem af Vejen, for De ved for meget til, at vi tør sætte Dem paa fri Fod igen. Bestem Dem altsaa! Jeg har Midler nok til at knække Deres Trods!" sluttede Baronen pludselig i en truende Tone.

„Begynd kun!" svarede Nick Carter roligt. „Piin os, gør med os, hvad De vil, dræb os, og vi vil vide at finde os i vor Skæbne — men Landsforrædere kan De ikke gøre os til!"

„Det er som talt ud af mit Hjærte!" udbrød Senatoren. „Hvis De har en eneste Gnist af Mod i Brystet, saa kom frem i bare fem Minutter, for at jeg paa ægte Vild-Vestmaner kan sige Dem min Mening."

Baronen afbrød Hallan med en haanlig Latter.

„Jeg kan mærke, mine Herrer, at man ikke kan udrette noget hos Dem ved Fornuftgrunde — det er De endnu for velnærede til! Paa Gensyn i Morgen Nat, saa vil jeg gøre Dem det samme Spørgsmaal, og det vil jeg blive ved med hver Nat, til De er komne paa andre og bedre Tanker! Den Time er ikke fjern, da De indser, det er unyttigt at ville øve Modstand mod en Mand, der har gjort sig Himlens og Helvedes Magter underdanige! De vil tage det som en Mand, hvis jeg overhovedet vil bønhøre Dem! Betænk Dem derfor ikke for længe! Det kunde være, at min Taalmodighed slap op, og at jeg uden videre skaffede Dem af Vejen!

Imidlertid maa De ikke danne Dem nogen Illusioner om en hurtig og smærtefri „Heltedød for Fædrelandet", som I Hvide ynder at udtrykke Eder. Nej, vi Japanere er endnu ikke kommet saa vidt i Kultur, at den Slags Følelser har faaet Indpas hos os — —

Inden jeg griber til det yderste, vil jeg bruge alle de Midler, der staar i min Magt, — og, mine Herrer, de er hverken faa eller almindelige. De vil komme til at undergaa Torturer saa skrækkelige, at De ikke i Deres vildeste Fantasi vil kunne udmale Dem noget lignende.

Det ligger os nemlig stærkt paa Sinde at sætte vor Vilje igennem i dette Tilfælde, og „Hensigten helliger Midlet", det er i hvert Fald en gammel europæisk Sætning, som vi Japanere yderst hurtig har optaget og nu agter at anvende mod Eder selv. I kan vel ikke fortænke os deri, — tværtimod, det maa dog glæde Eder, at vi gule „Elever" vinder saa stærkt frem i Eders Kultur, som Tilfældet er.

Altsaa, endnu en Gang:

Betænk Dem, mine Herrer, men betænk Dem ikke for længe!"

Spøgelsebesøg.

Nick Carter havde under Samtalen med Japaneren stadig strøget nye Tændstikker af. Men hvor underligt! Han kunde vende og dreje sig, som han vilde, saa blev Tændstikken dog straks slukket, og det, skønt der ikke var den ringeste Sprække i Staalvæggene, det havde han set ved det flakkende Lys.

Da Opdageren havde en stærkt udviklet Stedsans, var det ham en let Sag at bestemme, hvor Døren maatte være. Han havde i Sinde at file Staalvæggen igennem med sin ypperlige Fil og paa den Maade befri sig for Fængslet, naturligvis forudsat, at den usynlige Fjende vilde give ham Tid dertil.

Men næppe havde Nick Carter strakt Armene ud for at famle sig hen til det Sted, hvor Døren skulde være, før han fik et stærkt, elektrisk Stød. Samtidig begyndte Gulvet at gynge, saa Opdageren trods sin Øvelse og Smidighed ikke var i Stand til at holde sig paa Benene, men faldt tungt om paa Gulvet.

Opdageren, der kort efter hørte et dumpt Slag i Gulvet, sluttede deraf, at Senatoren ogsaa maatte være styrtet omkuld.

Nick Carter holdt det for sikrest at blive liggende foreløbigt. Der gik endnu nogle faa Minutter, saa holdt det kunstige Jordskælv op lige saa pludseligt, som det var begyndt. En skingrende, ondskabsfuld Latter tonede gennem Rummet, — saa blev alt stille.

Nick Carter laa endnu længe, før han rejste sig.

„Senator!" hviskede han.

Ingen svarede.

„Senator!" gentog Nick Carter lidt højere. „Er De her endnu?"

En sagte Stønnen var det eneste Svar, han fik.

„De er da forhaabentlig ikke saaret?" spurgte Opdageren bekymret.

„Nej, saaret er jeg egentlig ikke, men mere død end levende!" svarede Hallan. „Carter, jeg har haft mange gode Ideer i mit Liv, men den bedste var den at følge med Dem herud. Slynglen her furede paa os, og vi gik lige saa nydeligt i Fælden."

„Jeg fortryder bittert, at jeg har taget Dem med mig!" hviskede Opdageren.

„Snak om en Ting!" afbrød Hallan ham ærgerligt. „Jeg gik jo med paa eget Ansvar, og hvis jeg ikke havde sluttet mig til Dem, vilde den snu Japaner nok have fundet paa en anden Udvej for at faa mig i sin Magt.

Over for en saa dreven Slubbert som Mutushimi findes der næppe nogen Beskyttelse. Hvis det ikke var komplet Vanvid, var jeg tilbøjelig til at tro, at han stod i Forbindelse med hemmelige over- eller underjordiske Magter".

„De skal hellere tro, han staar i Forbindelse med en dygtig Elektrotekniker, der er Mester i at fremstille Teater-Effekter," svarede Nick Carter tørt.

„Vi staar paa et Dobbeltgulv, der bliver sat i en gyngende Bevægelse ved Hjælp af et elektrisk Maskineri. Og Staalvæggene, der er ladede med Elektricitet, er heller ikke særlig overnaturlige. Det skal saamænd ikke undre mig, om Baronen lod Væggene gøre glødende. Det har jeg nemlig og-

saa oplevet, min kære Senator. Jeg har vist tidligere fortalt Dem om min Kamp mod „Ærkefjenden „Dazar"?"

„Jo, jeg husker det. „Ærkefjenden" kaldtes det uhyggelige Dobbeltvæsen, der lignede Deres Forlovede saa skuffende. De ved nok endnu ikke, om det var en Mand eller en Kvinde?"

„Det var i alt Fald en Fjende af alt godt og ædelt her paa Jorden. Dazar var fra Tibet, men havde opholdt sig længe i Japan. Jeg tror, Baron Mutushimi er en dygtig Elev af Dazar, denne Djævletilbedernes Fyrste!"

„Men hvad skal vi nu gøre?" spurgte Mark Hallan. „Vi sidder for Resten kønt i det — omtrent lige saa hjælpeløse som en Mus i sin Fælde! Aa, jeg bliver gal alene ved Tanken om, at vi nu er i Hænderne paa saadan en Skurk, og at vi maa lade os pine af ham uden at kunne tænke paa at gøre Modstand!"

Nick Carter lo kort.

„Hver Ting til sin Tid!" hviskede han sagte. „Men det er vist bedst, vi ikke spilder Tiden med unyttig Snak! Slyngelen lader til at være gaaet sin Vej, maaske lykkes det mig nu at udføre min Plan".

Derpaa vendte Opdageren sig igen om mod det Sted, hvor Døren maatte være, idet han omhyggelig undgik at komme i Berøring med Væggene for ikke at faa et elektrisk Stød, men han var næppe kommen fem Skridt fremad, før han udstødte et Raab af Forskrækkelse.

Gulvet gav sig nemlig til at hæve sig som en Borddug, der løftes i Vejret ved Snippen. Skønt Opdageren gjorde sit bedste for at holde sig paa Benene, styrtede han dog baglæns om paa Gulvet, og da han atter vilde rejse sig, gentog Rystelsen sig, saaledes at han fik endnu et hæftigt Stød og rullede et Par Skridt længere hen ad Gulvet.

„Hvad er der nu i Vejen?" spurgte Senatoren forundret. „Det lød, som om De fik alle Ribbenene slaaede ind!"

„Det er ikke noget at tale om", svarede Opdageren uden at rejse sig fra Gulvet.

„Det er kun en lille Spøg af vor Ven, Mutushimi!"

I næste Øjeblik styrtede ogsaa Mark Hallan om, for nu begyndte ogsaa Gulvet at gynge under hans Fødder.

De laa ganske stille i henved ti Minuter, saa rejste de sig langsomt.

Men i det samme begyndte Gulvet igen at hæve sig i Nærheden af Døren, og den bølgeformede Bevægelse kom dem hurtigt nær. Der var ikke andet for de to Herrer at gøre end at søge hen til Væggen, hvis de da ikke igen vilde kastes omkuld.

Den ene Staalvæg havde imidlertid hævet sig saa meget, at de lige kunde slippe ind under den, og nu befandt de sig til deres Overraskelse i et smukt udstyret Værelse.

Væggen lukkede sig i det samme efter dem. Ligo overfor dem fandtes der en Dør ind til et andet Værelse, der ogsaa var særdeles net udstyret.

De to Herrer saa, at de her havde to Soveværelser for sig. For Vinduesfordybningerne var der her ligesom i Forhallen trukket Jærnjalousier, og de Døre, der førte bort fra Værelserne, var beskyttede paa samme Maade.

„Det bliver jo længer jo værre", brummede Senatoren, mens han nysgærrig kiggede sig omkring. „Carter, Carter! Jeg gentager for Dem, vi er her komne i en slem Knibe. Jeg maa indrømme, at en større Slyngel end denne lille, skævøjede Japaner skal man lede længe efter".

„Tænk, hvad det maa have kostet Mutushimi at indrette sig sit Hovedkvarter paa denne Maade!" sagde Opdageren.

„Men det er ogsaa kun en Asiat, der kan hitto paa gyngende Gulve, Staalvægge og al den Slags! — Dog, hvad nytter det at snakke om det, — nu maa

vi handle for saa hurtigt som muligt at faa Baronen anholdt!"

Senator Hallan lo vredt.

„Minder det ikke lidt om Musen, der sidder i Fælden og truer med at dreje Halsen om paa Katten — naar den en Gang kommer fri igen?" sagde han spotsk.

„Maaske!" svarede Opdageren roligt, „men jeg har saa ofte været i en lignende Stilling, at jeg slet ikke føler noget ved det hele. Hvis det ikke var for Deres Skyld, min kære Senator —"

„For min Skyld skal De ikke lade Dem sætte graa Haar i Hovedet. Den Historie her er tværtimod ikke langt fra at more mig. Jeg er vist den første Senator, der oplever et saadant Æventyr, og da De er med mig, er jeg tilbøjelig til at antage, at vi slipper helskindede fra det hele!"

Opdageren smilte bittert.

Han havde forsigtigt befølt Jalousierne foran Vinduerne og overbevist sig om, at ogsaa de var ladede med Elektricitet.

Nu gik han langsomt omkring i Værelserne, idet han omhyggeligt undersøgte alt.

Derved fik han Øje paa en lille Knap i Væggen.

Ved at dreje om paa den kunde man sikkert baade slukke og tænde det elektriske Lys.

Det viste sig da ogsaa, at den virkede upaaklageligt, for allerede ved første Omdrejning slukkedes samtlige Glødelamper i begge Værelserne.

„Hvad Pokker er det, De tager Dem for, Carter?" udbrød Mark Hallan tvært.

Men han havde næppe talt ud, før alle Lamperne igen var tændte, uden at dog Nick Carter havde lukket op for Strømmen.

„Det er, som jeg tænkte mig", hviskede Opdageren.

„Vi bliver iagttagne, altsaa maa der være Huller i Væggene, hvor igennem de skævøjede Slyngler kan overse Værelserne".

„Men sig mig, min gode Hr. Senator", tilføjede han ganske sagte. „Har De ikke en Gang fortalt, at De kunde tale et Siouxsprog?

Det er udmærket", tilføjede han, da Hallan havde svaret Jo i den raa Strubetone, som er ejendommelig for Indianerne.

„Saa kan vi tale uforstyrret sammen uden at være bange for at blive forstaaede af de gule Djævle".

„Hvad skal vi nu gøre?" spurgte Senatoren, der dog havde Vanskelighed ved at udtrykke sig i det svære Sprog, som Opdageren derimod mestrede helt flydende.

„Det bedste vilde være, om vi nu gik i Seng og sov."

„Hvad! — Skal vi nu gaa i Seng — og sove?" udbrød Mark Hallan og saa forbavset paa sin Ven.

„Ja, vi har ikke andet at gøre!" svarede Nick Carter og lo. „At vi bliver bevogtede, er saa sikkert, som to og to er fire!

Før vi forsøger paa at flygte, maa vi dysse vore usynlige Vogtere i Søvn, og det vil sikkert lykkes med en Smule Taalmodighed. Efter min Overbevisning er det ikke Staalpanser, men kun en tynd Bølgebliks-Væg, der skiller os fra Friheden. Naar vi er ubevogtede, vil jeg forsøge paa at skære en Aabning i Væggen, der er tilstrækkelig stor, til at vi kan trænge os igennem den. Men indtil videre maa vi ikke foretage os noget."

„De har vist Ret, gamle Ven! - Men Pokker skulde da prøve paa at lukke et Øje under saadanne Omstændigheder. De maa ikke tage mig det ilde op, Carter, at jeg bliver lidt gnaven! Alt dette her er mig dog for broget!"

„Bare rolig, kære Senator!" svarede Nick Carter roligt. „Vi bør fremfor alt være standhaftige og vise vore Modstandere en fast Holdning, det er den eneste Maade, vi kan tumle dem paa. Læg Dem altsaa roligt til Sengs, Hallan! I Morgen vil vi sikkert i fuldt Maal faa Brug for friske Kræfter!"

Mark Hallan brummede noget hen for sig. Derefter sagde han: „God Nat!“ og gik ind i det andet Værelse. Men Nick Carter blev, hvor han han var, og her kastede han sig paa Sengen.

Han havde næppe faaet lagt sig ned, før det elektriske Lys slukkedes, og et uigennemtrængeligt Mørke omgav dem begge.

I nogle Minutter var alt ganske stille. Saa begyndte der en øredøvende Larm, som der lod til at komme nedefra — der lød en Hvæsen og en Miaven, som der kunde være hundrede Katte, og derimellem hørtes Stønnen og dybe Suk.

Larmen holdt op lige saa pludseligt, som den var begyndt, men tog straks efter fat igen. Nu varede den i fulde fem Minuter, saa standsede den helt.

„Hørte De Koncerten, Carter?“ spurgte Senatoren inde fra Sideværelset.

„Ja!“

„Naa, det glæder mig inderligt, for jeg troede næsten, jeg fantaserede.

Men kan De forstaa, hvad Japaneren vil opnaa paa den Maade? Vil han maaske have os til at gyse for alt det Gøgl?“

„Meget sandsynligt, kære Senator!“ svarede Opdageren. „De maa ikke glemme, at Japanerne er blevne meget hurtigt kultiverede, det er derfor ikke saa mærkeligt, at der endnu hænger mange af deres gamle Vaner ved dem! Der iblandt er først og fremmest Troen paa Spøgelser. Efter japanske Anskuelser beskæftiger Spøgelserne sig for det meste med at forskrække Menneskene og indjage dem Frygt.

Selv højtdannede Japanere er ikke helt i Stand til at frigøre sig for denne Overtro, og det er derfor begribeligt, at Baronen tror, han kan gøre os bange med alt sit Kogleri.“

„Jeg havde ikke troet det muligt, at Mutushimi var saa indskrænket!“ svarede Senatoren. „Men for min Skyld kan de gøre alt det Spektakel, de lyster, nu lægger jeg mig til at sove!“

Og faa Minutter senere forkyndte det dybe Aandedræt, at Mark Hallan sov trygt.

Opdageren lukkede ligeledes sine Øjne og træt af Dagens Anstrængelser faldt ogsaa han i Søvn. Men pludselig fo'r han i Vejret, det var ham som om han havde faaet slængt en Haarbørste eller lignende Genstand i Ansigtet.

Med et Spring var han ude af Sengen og henne ved Knappen til det elektriske Lys. I næste Nu straaledo Værelset i fuld Belysning.

Men hvor mærkeligt! Skønt der næppe var gaaet tre Sekunder mellem Kastet og det Øjeblik, da Lyset tændtes, var der ikke Spor af mistænkeligt at opdage i hele Værelset.

Og uagtet Nick Carter saa meget omhyggeligt efter overalt, var han dog ikke i Stand til at finde Kastevaabnet. Til sidst troede han, det hele var en Drøm, men et Blik ind i Spejlet viste ham en blodunderløben Rift, der trak sig tværs over den ene Kind.

Han var just ikke i det bedste Lune, da han lagde sig paa Sengen igen. Han besluttede at holde sig vaagen for at prøve paa, om han kunde komme efter, hvor Spøgeriet stammede fra, men Trætheden overmandede ham, og snart efter faldt han atter i en dyb Søvn.

Hvor længe han nu fik sovet, vidste han ikke. Men pludselig vækkedes han af et dumpt Rabalder som fra et Legeme, der styrtede tungt til Jorden.

Han sprang paany op fra Sengen og tændte Lyset igen. Paa Gulvet trillede der en omfangsrig, hvid Bylt omkring. Det saa ud, som om den gemte en Kæmpefrø, der gjorde sig store Anstrængelser for at slippe ud af sit snævre Fængsel.

Men nu hørtes der en menneskelig Prusten, Stønnen og Banden, og for Nick Carters forundrede Øjne viklede Senator Mark Hallan sig ud af det hvide Sengetæppe!

Med et Sæt var han henne ved den Dør, der førte ind til Værelset ved Siden af, og han havde i et Nu tændt Lyset ogsaa der.

„For Pokker da! Hvad er der hændt Dem, kære Senator?“ udbrød Nick Carter forundret.

Hallan svarede ikke straks. Da han lykkeligt havde faaet sig viklet ud af Tæppet, lod han sig falde om paa en Stol, og trak Vejret dybt.

„Hvad der er hændt mig?“ gentog han endelig. „Jeg laa roligt i min Seng og sov. Pludselig føler jeg noget iskoldt fare hen over mit Ansigt, jeg vaagner naturligvis op og farer forskrækket i Vejret. I næste Øjeblik føler jeg mig greben af usynlige Hænder, der holder mig for Munden og vikler mig ind i Sengetæppet, saa kaster de mig fra sig og — naa, ja, Resten kender De jo, Carter!

Men nu spørger jeg Dem kun, hvordan kan saadan noget være muligt.

Efter den Maade, som jeg i de sidste fem Minutter er bleven behandlet paa, maa der have været mindst fire usædvanlig stærke Mænd om at overfalde mig. Og hvor er de nu blevne af? De kan umuligt være forsvundne i Løbet af de faa Sekunder, inden De tændte Lyset. Det er mig aldeles ubegribeligt!“

„De tror vel ikke, at det er Aander, der har været paa Spil?“ spurgte Opdageren med et lille Smil.

Men Senatoren var meget alvorlig.

„Jeg skal sige Dem noget, kære Ven!“ svarede han sagte: „Naar man taler om Aander, tænker man sig jo hverken en Gaardskarl eller en Mesterbokser, og dog — dog kan det ikke gaa rigtig til! Hvorfra er Slynglerne komne, for Væggene er solide? De kan altsaa ikke være slupne ind og ud igen ad nogen hemmelig Dør!“

„Lad os undersøge Forholdene,“ svarede Nick Carter roligt. Saa traadte han hen til den ene Væg og begyndte at banke paa den.

Men han hørte ingen Steder nogen hul Lyd, der kunde tyde paa en skjult Dør.

„Nej, Væggene er virkelig solide!“ sagde Nick Carter og vendte sig om mod sin Ven.

De usynlige Angribere kan ikke være komne ind ad nogen Dør, altsaa har vi kun Gulvet tilbage.

Hele Kogleriet gaar under alle Omstændigheder naturligt til. Det er rigtigt, som De siger, at det altsammen er meget forunderligt, men det siger jo ingen Ting! Mutushimi er en dygtig Taskenspiller, der har indrettet sit Hus her som et helt Trylleteater med Forsænkninger, bevægelige Vægge og lignende Hokuspokus. Han tror at kunne knække vor Trods ved at overraske os den ene Gang efter den anden, saa vi til sidst gaar ind paa hans Betingelser for at faa Fred.

Det er samtidig det bedste Bevis paa, at han ikke tør rydde os af Vejen, og at han i alt Fald først vil forsøge alt muligt for at gøre os fojelige.

Paa den anden Side maa vi jo være forberedt paa, at Baronen er i Besiddelse af ganske usædvanlige Midler til — at forskrække os med. Det ved jeg af Erfaring, selv om han ganske vist ikke har bragt mig til at ryste.

Nogen alvorlig legemlig Overlast lader han os dog næppe lide, thi han vil til det sidste haabe paa, at hans „Trolddomskunster“ skal kunne bøje os.

Han vil kunne berede os adskillige ubehageligé Timer, det er klart; men det maa vi se at undgaa ved saa snart som muligt at forlade dette ejendommelige Hus“.

Trods sit daarlige Lune maatte Senator Hallan dog le:

„Ja, det har De fuldkommen Ret i, kære Ven, vi maa saa snart som muligt bort herfra. Har De Nøglen hos Dem? Vort Automobil venter derude, og i Morgen er der nogle yderst vigtige Forhandlinger i Senatet, hvor jeg absolut maa være til Stede.

Altsaa, Ven Carter, gaa foran og vis os Vej ud af Huset“.

Opdageren slog Mark Hallan paa Skulderen.

„Bare ikke ironisk, kære Senator, De skal se, vort Ophold her bliver ikke af lang Varighed. Saa fuldstændig lader vi Amerikanere os dog ikke besejre af den skævøjede Race“.

Anden Nat.

Mark Hallans ufrivillige Luftrejse blev Nattens sidste Overraskelse paa Baron Mutushimis Landsted, fra nu af var alt roligt, og de to Fanger sov uforstyrret til den lyse Morgen.

Det var Middag, da Nick Carter vaagnede op stod op. Værelset var stadig uforandret, Jærnjalousierne spærrede stadig for Vinduer og Døre, og det elektriske Lys var tændt endnu.

Ogsaa Mark Hallan var nu vaagen men bare ikke staaet op.

„God Morgen, Carter!" sagde han, da Nick Carter traadte ind i hans Værelse. „Hvordan har De sovet? Godt? Naa, det glæder mig, det har jeg ogsaa!

Men jeg er godt sulten, vær saa god at række mig min Frakke der fra Stolen, nu skal vi nemlig spise Frokost."

Da de havde spist Halvdelen af den Proviant, som Senatoren havde bragt med sig, fortsatte Opdageren sine Forsøg paa at skære et Hul i Staalvæggen men sin Dirk.

Men forgæves! Næppe rørte Dirken ved Væggen, før han fik et stærkt, elektrisk Stød. Han brækkede et Stykke af en Stol for at bruge det til Haandstag, men det nyttede ikke, den elektriske Strøm lod sig ikke standse af Træet.

Nick Carter lagde Værktøjet til Side.

„De Slyngler maa have en Dynamo paa mindst hundrede Hestes Kraft, og den arbejder sikkert uafbrudt, ellers kunde Strømmen ikke være saa stærk. Der kan aldeles ikke være Tale om, at man kan røre ved den, endsige da bearbejde den med et Stykke Værktøj af Metal."

Senatoren var i et meget daarligt Lune.

„Den skævøjede Slyngel kunde lade sig se for Penge," brummede han gnavent. „Nu lader han os oven i Købet gennemgaa en Afmagringskur, for det lader jo ikke til, han tænker paa at give os Mad og Drikke!"

„Vi behøver da endnu ikke at frygte for at sulte, kære Senator!" sagde Nick Carter med et Smil og pegede paa Resterne af Provianten. „Men vor Spiseseddel er ganske vist noget ensformig!"

Han var imidlertid langt fra saa vel til Mode, som han gav det Udseende af, men han vilde ikke gøre Senatoren mere modløs, end han allerede var.

Opdageren havde vel næppe nogen Sinde været i en saa fortvivlet Stilling, og hvad han end ellers tænkte om Baron Mutushimi, et var sikkert, han havde vist sig at være ham en jævnbyrdig Modstander.

Den snu Asiat havde paa Forhaand gjort Regning paa, at Nick Carter før eller senere vilde forsøge paa at trænge ind i Huset, og han havde taget sine Forholdsregler, der simpelt hen var uovertræffelige i deres Fuldkommenhed. Opdagerens Forsøg paa at finde en Udvej var simpelthen forgæves.

Han maatte hver Gang, han havde lagt en Plan, atter opgive den med Udbrudet:

„Det er umuligt!"

Det var jo ogsaa Vanvid at tro, at de kunde slippe bort gennem en Staalvæg, der var ladet med Elektricitet.

Eftermiddagen og Aftenen gik, uden at de saa eller hørte noget til Baronen eller hans Folk.

Alt var roligt, hele Huset syntes uddødt.

Men pludselig lød der en dump Klokketone gennem Stilheden. Nick Carter saa paa sit Ur.

Det var bleven Midnat.

Klokken slog tolv, og næppe var det sidste Slag forstummet, før de hørte Mutushimis Stemme, der spottende spurgte:

„Hvorledes har De det, mine Herrer?"

„Tak, efter Omstændighederne udmærket!" svarede Mark Hallan i samme Tone. „Men vil De gøre mig den Fornøjelse at besøge mig i blot fem Minuter, Hr. Baron, jeg har noget meget vigtigt at tale med Dem om".

En haanlig Latter var Svaret.

„De behøver kun at befale, jeg er altid til Tje-

neste", svarede Mutushimi. „Men kun paa den Betingelse, som De kender! De ved meget godt, at det kun er en Formsag; jeg forlanger jo kun, at De skal sætte Deres Navn under et Dokument, som i lang Tid har ventet paa Deres Underskrift. De vil sikkert skrive under, om ikke i Dag, saa i Morgen eller Overmorgen.

Hvis De foretrækker at blive plaget af Sult og Tørst, har De jo Deres fri Vilje. Men jeg vil dog raade Dem til at skaane Dem selv for disse Pinsler, der ikke nytter Dem det ringeste! De er jo dog i min Magt".

Japaneren tav.

Han ventede aabenbart paa et Svar. Da hverken Senatoren eller Nick Carter, svarede ham med et Ord, vedblev han:

„De er sikkert sultne, mine Herrer. Sig nu det afgørende Ord, og inden der er gaaet fem Minuter, skal De sidde ved et overdaadigt Bord. Min Køkkenchef har gjort sig ganske ekstra Anstrængelser for at kunne tilfredsstille endog den mest kræsne og forvænte Gane!"

Han tav igen, men fik stadig ikke noget Svar.

„Bestem Dem!" sagde han for tredje Gang, men i en isnende Tone.

„Jeg giver Dem fem Minuters Betænkningstid. Hvis De saa ikke desmindre bliver ved med Deres Genstridighed, begynder anden Nats Rædsler — og jeg lover Dem et righoldigt Program.

De har noget at glæde Dem til!"

„Selv det længste Program faar en Ende!" svarede Opdageren med isnende Haan.

„Gør mig en eneste Tjeneste, Hr. Baron, hold op med at kede os med Deres tarvelige Teaterforestillinger".

En skingrende Haanlatter skar gennem Værelset.

„De tvivler endnu, Nick Carter?" udbrød Mutushimi.

„Det undrer mig ikke, for De er vel næppe i Deres nøgterne Hverdagsliv kommen i Berøring med Aandeverdenen.

Men det Øjeblik er ikke fjærnt, da De med klaprende Tænder vil indrømme, at der er Ting til, som De endnu ikke har drømt om, og da vil De indrømme, at De har fundet Deres Overmand i mig!"

„Det vil aldrig ske!" udbrød Nick Carter spottende. „De er en Vigtigper, der maaske kan holde mig for Nar en Tid lang, men De vil aldrig kunne bøje mig under Deres Vilje!"

„Og De er en klog Mand, Nick Carter, selv efter vore Begreber. Vi Japanere har ellers kun en ringe Mening om de hvides Aandeverden, og De er dog blot en almindelig dødelig, der kun kan tænke med en eneste Hjærne.

Men jeg, Mutushimi, har tvunget Hjærner, der har tænkt for Aartusinder siden, ind i min Tjeneste, og alle de evige Kræfter, der først om Aartusinder skal besjæle Hjærner med Tankekraft, staar til min Raadighed.

Jeg har tiltvunget mig Magten over den oversanselige Verden, som I stakkels Væsener ikke er i Stand til at fatte. Paa et Vink af mig er Hundreder af Aander beredte til at udføre mine Planer og Ønsker, og paa mit Ord vender de tilbage til det Sted, hvor de kom fra.

De bøjer sig for mig allesammen, for jeg er deres Hersker!

Le og spot De kun, bild Dem ind, at De er saa forfærdelig klog, jeg siger Dem kun, det Øjeblik er nærmere, end De tror, da De ligger i Støvet for mine Fødder, bævende af Angst og Gru og jamrende tigger mig om Naade!"

Opdageren vendte sig om med et foragteligt Skuldertræk.

„Tiden er gaaet!" raabte Baronen. „De fem Minuter er omme — vil De skrive under: Ja eller Nej?"

Han ventede forgæves paa Svar. Saa lo han haanligt.

I det samme slukkedes Lyset i begge Værelserne,

og et stærkt Pust som fra en Dør, der med ét blev aabnet, fo'r gennem Rummet.

„Hvad Pokker er nu det?" raabte Senatoren. Han tav pludseligt, og Nick Carter hørte ham nu kun flere Gange udbryde: „Br-r-r-r!"

Han var lige ved at spørge om, hvad der vel kunde være i Vejen, da han mærkede, at der løb ham noget koldt ned ad Ryggen! Det var hele Spande Vand, der tømtes ud over ham og Senatoren!

Med et Spring var han henne ved Knappen til det elektriske Lys, men den virkede ikke, og da han rørte ved den, fik han af en usynlig Haand et Slag i Ansigtet.

Hurtig som et Lyn hævede Opdageren Revolveren og fyrede.

Ved Løsningen af Skudet forekom det ham, at den Jærnvæg, der dækkede Døren, var borte, og at et dybt Mørke gabede ham i Møde.

Men da han straks efter skød for anden Gang, saa han igen den graa Staalvæg, som Kuglen prellede af imod.

„Senator!" udbrød Nick Carter sagte.

„Her er jeg!" lød det i Mørket. „Det var et fordentligt Styrtebad! Der er ikke en tør Trævl tilbage paa mig!"

„Heller ikke paa mig!" svarede Opdageren. „Men De glemmer jo, kære Senator, at vi skal tale Sioux-Indiansk!"

„Godt", svarede Mark Hallan i Indianersproget. „Men sig mig nu, kære Ven, hvordan er det gaaet for sig, Væggene er jo massive?"

„Det lader de i alt Fald til at være!" svarede Nick Carter og rystede sig. „Men jeg tror, jeg har regnet ud, hvordan det gik til.

Det er Staalkulisser, der kan trækkes op og ned efter Behag, I det Øjeblik Lyset slukkedes, blev Væggene trukne i Vejret, og nogle Japanere, der havde staaet bag ved dem, overøste os i det samme med flere Spande Vand!"

„Bum! Bum!"

„Av!" stønnede Senatoren.

„Hvad er der nu?"

„Hørte De ikke Støjen?"

„Jo, men jeg troede, det var Dem, der var styrtet over en Stol i Mørket!"

„Akkurat omvendt, Carter. Det var en Stol, der væltede over mig. Først styrtede der Vand ind over os, og nu kommer Stolene! Jeg gad vidst, hvad det næste bliver!"

„Jeg har jo sagt Dem, kære Senator det hele Postyr — —"

Opdageren afbrød sig med et Udbrud af Forskrækkelse.

Han følte, hvorledes en Mængde Hænder pludselig greb fat om hans Hænder og Fødder og trods fortvivlet Modstand smed ham om paa Gulvet.

Der var uafbrudt en sand djævelsk Larm i Værelset —

Det var ikke gaaet Senatoren en Smule bedre end Nick Carter. Mindst en halv Snes kraftige Næver havde grebet fat i ham, slængt ham til Jorden og havde nu bundet hans Hænder paa Ryggen.

De to angrebne værgede sig fortvivlet mod deres gule Modstandere, der hverken kunde høres eller ses.

Men selv under den vilde Kamp med Overmagten, tabte Nick Carter ikke et Øjeblik sin Aandsnærværelse.

Han lagde Mærke til, at hans Modstandere var mærkværdig glatte at føle paa. Hver Gang han vilde gribe fat i en af de usynlige Kæmper, gled hans Hænder.

Han mærkede ganske tydeligt, at Mutushimis Haandlangere havde Klæder og Sko paa af Gummi eller var indsmurte i Olie, hvorved deres Bevægelser blev aldeles lydløse. Endog Angribernes Aandedræt var fuldstændig umærkeligt.

Pludselig fik Nick Carter fat i noget, som han først troede var en Ansigtsmaske, men som viste sig at være et hvidt Tørklæde, som var beregnet paa at opfange Aandedrættet.

Den Mand, som han havde revet Tørklædet fra,

røbede nu sig selv ved sin stærke Stønnen og Forpustethed.

I det samme fik Nick Carter et dumdristigt Indfald. Med Opbydelse af alle Kræfter kastede han sin Modstander af sig, sprang op og gav ham et saa frygteligt Stød under Hagen med knyttet Haand, at Fyren straks styrtede bevidstløs om.

I næste Nu knælede Opdageren ned paa Tæppet ved hans Side.

Med nervøs Hurtighed befølte han nu den Gummidragt, som den bevidstløse aabenbart havde over sine sædvanlige Klæder.

Mens Nick Carter nu knappede den lange Gummifrakke op og trak den af sin Modstander, blev Støjen stærkere og stærkere.

Takket være den vilde Kamp havde de andre Japanere ikke bemærket, hvad der var sket med deres Kammerat. De famlede omkring og søgte efter Opdageren. Men de snublede over hverandre i det bælgmørke Værelse, og snart laa de fleste af dem og sloges forbitret indbyrdes.

Denne lydløse og derfor endnu mere uhyggelige Kamp forekom Senator Hallan, der ellers var en modig Mand, at være det skrækkeligste, han endnu havde oplevet.

Han var næppe bleven revet om paa Gulvet, før han mærkede, at der blev trukket et eller andet blødt, tykt Stof over hans Hoved og Skuldre og befæstet saaledes under Armene paa ham, at han næppe kunde faa Vejret.

I næste Øjeblik følte han sig løftet i Vejret og slængt bort.

Hvad der siden skete, anede han ikke.

Da Mark Hallan vaagnede igen, troede han, at han var bleven vanvittig.

Han havde en frygtelig Hovedpine, og det flimrede for hans Øjne, og alt syntes at løbe rundt for ham.

Med Besvær fik han rejst sig halvt op.

Det faldt ham vanskeligt at trække Vejret, for han havde stadig det hvide Tæppe over Hovedet. Kun for Næsen og Øjnene var der Huller i Tøjet.

Rummet var fyldt af et grønligt, aandeagtigt Lys, hvis Oprindelse Senatoren ikke kunde opdage.

Nick Carter var hverken til at se eller høre. Senatoren befandt sig til sin Forundring ganske alene i Værelset.

„Carter!“ vilde han raabe, men Ordet døde paa hans Læber, for i det samme begyndte de Billeder, der hang paa Væggen, at bevæge sig langsomt frem og tilbage.

Overvældet af Gru lukkede han Øjnene, men en uforklarlig Magt fik ham til at aabne dem igen.

Og det, han nu saa, fik ham til at stønne af kold Rædsel.

Var han vaagen eller drømte han?

Paa Fodenden af den Seng, hvor han forrige Nat havde sovet, sad der et Skelet af en Kæmpefugl. Et Par udspilede Flagermusevinger, der var fæstede til Rygraden, det store, tandbesatte Næb, der uophørligt klaprede, og de glødende Øjne, der paa en grufuld Maade, drejede rundt i deres Huler, forøgede kun det uhyggelige Syn.

Men det var langtfra det værste.

Lige over for Senatoren stod der pludselig som stampet op af Jorden en kæmpestor Mand. Han saa ud som et Lig. Kødet var grønligt, og hans Øjne lukkede, men Ansigtet skinnede med Fosforglans som trøsket Træ. Han havde et langt, hvidt Klædebon paa og stod saa stiv som en Billedstøtte, men det ejendommeligste var, at han var gennemsigtig. Senatoren kunde nemlig se de Stole, der laa væltede bag ved ham.

Nu aabnede Spøgelset sine Øjne, der glødede som Kul, svævede lydløst hen mod Senatoren og hævede Armene. Da det hvide Skrud gled til Side, saa Mark Hallan, at Spøgelset havde Kloer i Stedet for Hænder, og at det forsøgte at gribe fat i ham.

Haarene rejste sig paa den ulykkeliges Hoved, og Angstens Sved perlede paa hans Pande.

Han lukkede atter Øjnene for dog atter i næste

Nu at aabne dem igen, thi en skrækkelig Raslen overdøvede nu Kæmpefuglens Klapren med Næbbet.

Der stod et Kæmpeskelet midt i Værelset.

Hvor det var kommen fra, anede Mark Hallan ikke. Men det var der og lod til at være falden ned fra Maanen.

Knokkelmanden havde store Vædderhorn paa Hovedet og lange Flagermusøren. Det syntes, at han var Spøgelsernes „Galfrands", for han begyndte paa en vild „Neger-Cake-Walk", og tumlede derved saa letsindigt med sine Arme og Ben, at de truede med at gaa af Led.

Men det var for meget for Mark Hallan.

„Carter! Carter!" raabte han uden at tænke paa, at Opdageren slet ikke var til Stede: „Hjælp! Hjælp!"

Men disse Raab lod til yderligere at opildne Spøgelserne. Kæmpefuglen flagrede med Vingerne, nikkede og klaprede uafbrudt med Næbbet. Spøgelset i det hvide Skrud gjorde en grufuld Gymnastik, drejede Hovedet flere Gange helt rundt, strakte sig i Vejret, til det blev dobbelt saa højt som før, skrumpede derpaa ind, saa det blev ganske lille bitte for lidt efter at udvide sig i Bredden. Samtidig gjorde det nogle skrækindjagende Bevægelser med sine knoglede Arme, der pludselig blev saa lange, at Senatoren troede, de røg lige ind i Ansigtet paa ham, uden at han dog var i Stand til at mærke nogen som helst Berøring.

Til sidst tog Spøgelset sit Hoved i Hænderne og kastede det hen til Knokkelmanden, der greb det og kastede det tilbage igen, og nu begyndte der et regelret Boldspil, mens Hovedet nu som før drejede de grønlige Øjne i deres Huler, og rakte Tungen langt ud af Munden.

Da Skelettet til sidst slyngede det gyselige Hoved hen imod Mark Hallan, udstødte han et Rædselsskrig og faldt baglæns om.

Han var faldet i Afmagt for anden Gang.

— — — — — — — — — — — — — — —

Da han kom til Bevidstheden igen, var det mørkt, og alt det, der havde forfærdet ham saa overordentligt, var forsvundet.

Det første, der fik ham til at tænke paa de udstandne Kvaler, var det hvide Tæppe, som han stadig havde over Hovedet.

Han forsøgte med rystende Haand at tage det af, men det lykkedes ham først efter flere forgæves Forsøg.

Han aandede lettere.

„Carter!" udbrød han dæmpet.

Ingen svarede.

Nu kom Mark Hallan først i Tanker om, at Nick Carter allerede var forsvunden fra Værelset, før Spøgeriet begyndte.

Ikke des mindre raabte han endnu en Gang,

„Carter, gamle Ven, svar dog!"

Men han lyttede forgæves. Han hørte ikke en Lyd.

Alt var stille som i Graven.

Senatoren rejste sig med et dybt Suk.

Han havde Smærter overalt, men han mærkede dog til sin Glæde, at han ikke var saaret.

Mark Hallan famlede sig med stor Forsigtighed frem langs Væggen hen imod det Sted, hvor Knappen til det elektriske Lys fandtes. Han lagde Mærke til, at Væggene ikke mere var ladede med Elektricitet. Efter at have søgt uden Nytte i lang Tid, fandt han endelig Knappen og drejede paa den — men der vedblev at være mørkt. Strømmen maatte være bleven afbrudt.

Den ellers saa modige Mand gyste. Han var alene i dette rædselsfulde Fængsel, og det var oven i Købet bælgmørk Nat.

Hvor kunde hans Ven, Nick Carter, være? Han var vel ikke flygtet?

Han ligger maaske bevidstløs i Værelset ved Siden af!" tænkte Mark Hallan og gik forsigtig hen imod den Dør, der førte ind til det andet Værelse.

Han troede at være kommen lige hen til Dø-

ren men opdagede, at han maatte være gaaet fejl, for han kunde ikke finde nogen Aabning.

Han begyndte nu atter at famle sig frem langs Væggene, men til ingen Nytte, og da han var gaaet Værelset tre Gange rundt, kom han til den Overbevisning, at hans Plageaander havde lukket Døren ind til Sideværelset for ham.

Mark Hallan var fortvivlet. Han følte sig frem til en Stol, satte sig nod og støttede sit Hoved paa sine Hænder, og skønt der var mørkt, lukkede han dog Øjnene.

„Den, der for tre Dage siden havde spaaet mig, at jeg nu skulde sidde forladt af Gud og Mennesker, indespærret i et Bur, ham kunde jeg kun have betragtet som gal. Jeg vilde have ladet ham indlægge til Undersøgelse paa den første den bedste Sindssygeanstalt. — Hvad skal Enden blive? Og hvad er der blevet af Nick Carter? Jeg er bange for, at min stakkels Ven er i en meget værre Klemme end jeg.

Eller skulde han være flygtet?'

Nej, det er utænkeligt! Nick Carter lader aldrig en Ven i Stikken og mindst under saadanne Forhold. Hvordan skulde det vel have været ham muligt at slippe ud af dette forbandede Hus med alle dets hemmeligshedsfulde, djævelske Indretninger?

Maaske har dette Æventyr kostet ham Livet?

Og hvad skal det blive til med mig? Jeg kan ikke udholde flere af disse Ophidselser. Jeg bliver vanvittig! — Nej, nej! Alt andet — Hellere dø under de frygteligste Pinsler end leve som gal!"

Jo længere Senatoren tænkte over Sagen, des mere fortvivlet blev han.

Nu, da Nick Carter havde forladt ham, og han derfor var henvist til sig selv, saa han ingen Udvej. Han havde kun Valget mellem: at forraade sit Fædreland eller: at dø.

„Aldrig, aldrig!" stønnede Mark Hallan. „Min Ære har altid været mit kosteligste Eje, og det skal vedblive at være til mit sidste Aandedræt! Du kan berøve mig mit Liv, Mutushimi, men ikke min Ære! Du kan pine mig, dræbe mig langsomt under tusinde Kvaler, men Du kan ikke gøre mig til Forræder mod mit Fædreland!

Mark Hallan vil dø, som han har levet, som en ærlig og retskaffen Mand!"

Senatoren i Fristelse.

En djævelsk Haanlatter svarede ham.

Saa var alt stille et lille Øjeblik. Derefter hørte han tydeligt og klart Mutushimis Stemme:

„Mark Hallan skal ikke dø! Han skal blive min Forbundsfælle og nu som før gælde for en Hædersmand, for man skal aldrig faa at vide, at han faar en halv Million af Japan kun for at fortælle os nogle smaa Hemmeligheder!"

„Gør Dem ingen Ulejlighed, Hr. Baron!" svarede Senatoren koldt, han havde straks fattet sig igen.

„Hvad kender I Japanere til Dyd og Ære? I har som lærvillige Aber afluret os, hvad der passer Jer, men derfor er I dog langtfra blevne vore jævnbyrdige".

„Det giver vi gærne Afkald paa," svarede den usynlige med skingrende Stemme.

„Vi Japanere er et forstandigt Folkefærd, der ikke lader os føre bag Lyset af hule Talemaader.

Vi ser paa Sagens Kærne, ikke paa dens Skal, og naar vi lader til at være lærnemme Aber, der har afluret de hvide deres Kultur, saa efteraber vi ogsaa troligt deres Rænker og Misgerninger. Gør Dem ikke til Nar med Deres Skvalder om Ære og Retskaffenhed.

En halv Million om Aaret er dog ikke til at kimse af! De er Amerikaner, og det Folkefærd, hvortil De hører, bestaar af dygtige Forretningsmennesker, der laver Penge, hvor det kan lade sig gøre!"

„Her er kun Tale om mig," svarede Mark Hallan. „Se til at blive færdig, Mutushimi! Jeg gentager kun: Jeg er ikke til Fals og vil til mit sidste Aandedræt vedblive at være mit Fædreland tro!"

Japaneren lo igen højt og haanligt.

„Lad os se! Det lader til, at de Erfaringer, De har gjort i de sidste Par Timer, ikke har været tilstrækkelige til at knække Deres Trods. De ønsker at lære flere af Husets Hemmeligheder at kende! Som De vil, Deres Ønske er mig en Lov! Indtil nu har det kun været Leg, Hr. Senator, men nu skal De faa hele min Strænghed at føle!"

„Gør med mig, hvad De vil!" svarede Mark Hallan foragteligt. „Jeg underskriver ikke!"

„Er det Deres sidste Ord?"

„Ja!"

„Naa, saa begynder vi paa en anden Maade."

Og med en skingrende Haanlatter endte Samtalen.

Mark Hallan troede, at Spøgeriet nu vilde begynde igen, men det skete ikke.

Der gik det ene Minut efter det andet, uden at der hændte noget. Værelset var stadigt ugennemtrængeligt mørkt, og ikke en Lyd afbrød den dybe Stilhed omkring ham.

Senatoren sad ubevægelig paa sin Stol. Den dybe Stilhed virkede søvndyssende paa ham, han greb sig flere Gange i, at Hagen sank ned paa Brystet af ham, og hans Øjne lukkede sig.

Men hver Gang rejste han sig igen med Opbydelse af hele sin Viljestyrke. Han vilde for enhver Pris være vaagen og ikke paany lade sig overrumple af Mutushimis undergivne.

Pludselig havde han en Fornemmelse af, at en ganske let Trækvind jog ind gennem Værelset, der fyldtes af en ubeskrivelig Vellugt, som Senatoren med stort Behag indaandede.

Det var til hans Fordærv.

Han havde næppe indaandet tre Drag af den søde Duft, før han sænkede Hovedet, og hans Hænder, hvormed han havde omklamret Stolearmene, sank blytunge ned.

Det sidste, han mærkede, var, at Stolen lod til at dreje sig — saa mistede han Bevidstheden.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Senatoren rettede sig op med et forpint Suk.

Men hvad var det? Et blændende Lys omgav ham. Drømte han, eller var det den haandgribelige Virkelighed?

Han sad ved et rigt dækket Bord med Guld- og Sølvstel. Og imellem den kostbare Service stod der blanke Krystalvaser, der var indbyrdes forbundne ved glitrende Perlerader. I Vaserne fandtes der kostbare, herligt duftende Blomster i alle Farver.

Væggene var dækkede af kostbare Gobeliner, og mellem Laurbærtræerne skimtedes berømte Maleres Mesterværker, indfattede i Rammer af massivt Guld.

En asiatisk Nabob syntes i et behageligt Lune at have udstyret denne lille Spisesal med al den overdrevne Luksus, som er at faa til Købs for Penge.

Mark Hallan var alene i Værelset.

Hvad skulde mon denne ny Forvandling betyde? Hvad laa der vel for Ondskab bag ved dette Paafund?

Senatoren vidste det ikke.

Sølv- og Guldfadene savnede endnu de lækre Retter, og Kølerne, der var fyldte til Randen med Is, manglede kun de fyldte Flasker. Men det bidrog kun til, at Senatoren følte en nagende Sult.

„Baron Mutushimi har nok ændret sin Fremgangsmaade. Han vil sandsynligvis tvinge mig til at se paa, at han fraadser ved det rigt besatte Bord, mens jeg maa sulte og tørste!"

Senatoren havde vist gættet den lumske Japaners Hensigt, for næppe havde han tænkt Tanken ud, før han hørte et Slag paa en Gongong.

I det samme begyndte der en indsmigrende Musik. Det var en egenartet Melodi, som Senatoren aldrig før havde hørt, og Tonerne syntes at komme fra Instrumenter, som var ham aldeles ukendte.

Pludselig blev der aabnet en Dør, der havde været fuldstændig skjult af Laurbærtræerne.

Mark Hallan vilde næppe tro sine egne Øjne, da han nu saa Baron Mutushimi træde ind med en Dame under Armen. Han var i Kjole og hvidt og bar en funklende Ordensstjærne paa Brystet.

Da Senatoren saa den Mand, der havde gjort ham saa meget ondt, og hvem han hadede mere end nogen anden, tabte han den sidste Rest af Selvbeherskelse.

Med et hæst Skrig vilde han springe op og kaste sig over Japaneren, men det blev ved Forsøget.

Mark Hallan opdagede nu først, at hans Arme og Ben var bundne til Stolen med stærke Tove, og desuden havde man spændt et bredt Bælte over Brystet paa ham.

Han knyttede Hænderne i afmægtigt Raseri og forsøgte paa i sin siddende Stilling at kaste sig over Mutushimi, ogsaa det mislykkedes ynkeligt.

Stolen maatte være skruet fast i Gulvet, thi den lod sig ikke rokke en Haarsbred.

Mærkværdigt nok syntes Baronen ikke at bryde sig om sit Offers Anstrængelser, om end han flere Gange saa paa ham.

Mutushimi vendte sig koldt og fremmed, som om han aldrig havde set Senatoren før, om og helligede sig helt og holdent sin Dame, der imens havde taget Plads ved Bordet.

Musiken, der havde spillet under hele dette Optrin, vedblev stadig, det var løsrevne eller brudte Akkorder af umiskendelig japansk Oprindelse.

Senatoren havde haft hele sin Opmærksomhed henvendt paa Mutushimi og ikke skænket hans Ledsagerinde et Blik.

Nu saa han paa hende og overraskedes.

Den forbryderiske Japaners Borddame, der bar en gul Silkekjole, var ingen anden end den elskelige Grevinde Cherry, der efter Sigende var i nær Familie med Mikadoen.

Grevinden, der allerede længe havde opholdt sig i Washington, var det fornemme Selskabs Kæledægge, hun kom meget i Huset hos Præsidenten og hans Familie, der satte stor Pris paa hende.

Det var hende, der pludselig stod ved Siden af Nick Carter, da han vilde føre sin Fange til Præsidenten.

Senatoren havde ved flere Lejligheder talt med Grevinden og lært hende at kende som en meget dannet Dame.

Des mere ubegribeligt forekom det ham, at hun flere Gange saa paa ham uden at forundres over, at han var bundet. Det lod til, hun mente det var den naturligste Sag af Verden.

Men Mark Hallan skulde komme til at opleve Ting, der var endnu mere mærkværdige.

Midt paa Bordet stod der en Kvindefigur af det fineste, kinesiske Porcelæn, den var omtrent en halv Alen høj og bar i sine højt hævede Hænder et Overflødighedshorn.

Pludselig begyndte Figuren at vokse, og i Løbet af faa Minutter stod den paa Bordet i Legemsstørrelse. Der kom Liv i Ansigtet, de fyldige, røde Læber aabnede sig lidt og viste to Rækker blændende, hvide Tænder.

Med en yndefuld Bevægelse samlede Figuren sit Skrud om sig og sprang let ned paa Gulvet.

Saa kastede hun Overflødighedshornet i Vejret. Det sprang lydløst i tusinde Stykker og udgød en duftende Blomsterregn hen over Bordet og over dem, der sad ved det.

Mark Hallan, der saa, at Blomsterne faldt ned over hans Ansigt, følte dem alligevel ikke.

Nu bukkede Figuren for Parret, rakte derpaa besværgende Armene i Vejret — og se:

Pludselig havde hun en Bakke med to Solvfallerkener dampende Suppe i Hænderne.

Det hele lod til at være fremtryllet ved en eneste Haandbevægelse.

Senatoren stirrede med opspilede Øjne paa den mærkelige Fremtoning.

Det var jo noget helt overnaturligt, hvad han nu lige havde set.

Og dog — kort i Forvejen havde Porcelænsfiguren staaet paa Bordet, mens den nu gik omkring i Legemsstørrelse som opvartende Terne.

Men et nyt Under fangede Hallans Opmærksomhed.

Modsvarende det yndefulde Pigebarn var der en lille rødklædt Djævel, ligeledes af Porcelæn.

Ogsaa denne Figur stod pludselig paa Bordet i Legemsstørrelse. Den havde et haanligt Udtryk, da den nu bukkede for Senatoren og sprang ned fra Bordet.

Djævlen greb ud i Luften og holdt i det samme en Tinskaal i Hænderne.

Med et modbydeligt Smil tog han Laaget af den og traadte et Skridt nærmere hen til Mark Hallan, der nu blev lidt bange for at skulle skoldes af Dampen fra Skaalen.

Men der skete ikke noget. Han mærkede end ikke Duften, og de Flammer, der uafbrudt skød op fra den boblende Vædske, gjorde ham heller ikke nogen Skade.

Den rødklædte greb endnu en Gang ud i Luften. Denne Gang fik han fat i en snavset Suppeske af Tin med et Haandtag, der var mindst en halv Alen langt.

Han dyppede Skeen ned i Terrinen og øste noget op, der saa ud som sydende Dynd, hvori smaa Slanger i alle tænkelige Farver bugtede sig omkring.

Djævlen gik hen til Senatoren med den fyldte Ske. Mark Hallan pressede forfærdet Munden krampagtigt sammen og drejede Hovedet saa meget til Siden som muligt.

Men Djævlen stødte Skeen med den sydende Vædske saa kraftigt mod Senatorens Hoved, at den gik tværs igennem det — dog besyndeligt nok uden, at han følte Smærte derved.

„Det er Trolderi altsammen!“ raabte den forpinte Mand.

„Men jeg kan dog lugte Blomsterne og øjne Bordet. Jeg kan se Mutushimi og Grevinden spise og tydeligt iagttage, hvorledes de fører Skeen til Munden, ja, endog skelne, hvad de har paa deres Tallerkener!“

Baronen klappede i Hænderne.

I næste Nu saa Senatoren en Haand, der satte en optrukket Flaske Champagne til Rette i Køleren — kun en Haand, der var ikke nogen Tjener at se!

Baronen tog Flasken, som det var gaaet til paa den naturligste Maade af Verden, fyldte Glassene og klinkede med Grevinden.

Nej, det var ikke Blændværk! Senatoren saa tydeligt den ædle Drik perle i Glassene.

Ude af Stand til at kunne røre sig stirrede Mark Hallan paa Parret og glemte Djævelen, der havde „opvartet“ ham. Men han blev pludselig erindret om ham, og det gik til paa en Maade, saa han ikke længere kunde tvivle om hans Tilværelse.

Senatoren følte sig nemlig greben af en Haand, der udstraalede en saadan Varme, at den efter hans Mening maatte give ham Vandblærer paa Huden. Haanden tog fat i hans Hage og tvang ham til at læne Hovedet tilbage. Saa mærkede han, at Djævlen førte et Metalbæger op til hans Mund. Et Par Daaber, der havde en grufuld, svovlet Smag, vædede hans Læber.

Saa lo den rødklædte og forsvandt sporløst.

Mark Hallan stønnede højt og lukkede Øjnene. Han havde stadig villet trøste sig med, at det hele ikke var andet end meget dygtigt udførte Taskenspillerkunster. Men det sidste var den haandgribelige Virkelighed.

Den røde Djævel, som lige for Øjnene af ham havde forvandlet sig fra en ubetydelig Porcelænsfigur, var jo levende nok.

Senatoren havde mærket baade hans glødende Aande og hans brændende Hænder, og den ækle Drik, som Djævlen havde paatvunget ham, havde efterladt sig Vabler paa hans Læber.

Men Mark Hallans Rædsler var ikke forbi endnu.

Han havde næppe overtydet sig om, at Djævelen var levende, før han overbevistes om det modsatte.

Da Senatoren igen slog Øjnene op, stod Djævlen stadig i Legemsstørrelse oppe paa Bordet, hvor han før havde staaet, men kun som Porcelænsfigur.

Og nu var han gennemsigtig.

Sølv- og Guldstellet, Vaserne og Blomsterne, Knive og Gafler, alt kunde Senatoren se gennem Djævelens Legeme paa samme Maade, som han de faa Timer tidligere havde kunnet se de væltede Stole gennem Soveværelsets Spøgelse.

Den røde Djævel fortrak nu Ansigtet til et listigt Grin, saa bukkede han for Senatoren og sprang atter ned paa Gulvet.

Det flimrede for Mark Hallans Øjne, og det summede for hans Øren, som om der var sluppet en Bisværm løs.

Men det grusomme Kogleri var endnu ikke endt, den skarlagenrøde Tjener gik fra den ene Yderlighed til den anden. Snart overbeviste han Senatoren om, at han var levende nok, ved at give ham nogle smærtelige Puf, og snart dansede han hen over Bordet uden at berøre en eneste Genstand, der stod paa det.

Hver Gang, Mutushimi og Grevinden opvartedes af den unge Pige, betjentes Senatoren af Djævlen. Men det var udelukkende snavsede Fade og Tallerkener, han greb i Luften, og naar han løftede Laagene af, kom der saadanne Gyseligheder til Syne, at den plagede Mand var lige ved at gaa fra Forstanden af Afsky og Skræk.

„Hvis ikke jeg snart slipper ud," hviskede den ulykkelige Senator, „saa —".

Nu skete der noget aldeles ubegribeligt.

Blomstervæggen bag ved Baronen og Grevinden blev ganske pludselig lydløst hævet i Vejret.

Hverken Japaneren eller den smukke Grevinde lod til at have bemærket, at Væggen forsvandt. De lod sig i alt Fald ikke forstyrre i Maaltidet.

Men Senatoren skænkede dem ikke en Tanke, hans Øjne var som fasttryllede til Aabningen.

Her viste sig pludselig en kraftig Mandsskikkelse: Nick Carter.

Hurtig som Lynet men aldeles lydløst gled han hen bag ved Mutushimi, og i næste Nu havde han grebet Japaneren om Halsen med et haardt Tag.

Det muntre Smil paa Baronens Ansigt forvandledes med det samme til et Udtryk af dødelig Angst.

Hans Øjne traadte langt ud af deres Huler, og Munden aabnedes, saa man saa alle hans hvide Tænder.

Grevinden var forfærdet sprunget op fra sin Stol, og paa hendes Mundbevægelse saa Mark Hallan, at hun raabte om Hjælp.

I det samme rullede alle Værelsets Vægge i Vejret, og Nick Carter saa en Mængde fantastisk klædte Mennesker staa for sig.

Der var en Mand, der bar en fuldstændig sort Dragt, hvorpaa der var malet et hvidt Skelet. Og ved Siden af ham stod der en rød Djævel, nøjagtig Magen til den, der nylig havde opvartet Mark Hallan.

Der dukkede endnu en Mængde Figurer op — de lignede alle dem, som før havde omsværmet og plaget Senatoren.

De styrtede alle løs paa Nick Carter for at befri deres Herre og Mester ud af hans Hænder.

Men pludselig standsede de som fastnaglede til Gulvet.

Senatoren saa nu, at Nick Carter havde en meget lang Kniv i Haanden, og Knivspidsen holdt han for Baronens Strube.

Senatoren skønnede vel, at Opdageren talte til Japanerne, men han kunde ikke høre en Lyd.

Nick Carters Ansigtsudtryk var dog talende nok. Det var tydeligt at han truede med at gennembore Baronens Strube, hvis blot en eneste af hans Bande vovede at gøre et Skridt henimod ham.

Bag Kulisserne.

Nick Carter havde meget imod sin Vilje ladet sin Lidelsesfælle i Stikken. Men det var blevet ham klart, at et Forsøg paa at komme Senatoren til Hjælp, vilde have været ganske unyttigt.

Hvis han vilde hjælpe Mark Hallan, maatte han benytte sig af den Lejlighed, der havde tilbudt sig for ham til at slippe ud af sit Fængsel. Hvad der senere skulde ske, fik saa Tiden vise.

Da Nick Carter havde trukket Japanerens Gummifrakke paa, krøb han paa Hænder og Fødder hen til den nærmeste Væg uden at bryde sig om den Kamp, der rasede rundt om ham.

Efter hans Beregning var der mindst en Snes Japanere til Stede, og om han end ikke frygtede for at at tage Kampen op med ti Gange saa mange, maatte han dog være paa sin Post, for hvis Mutushimi mærkede, at der var noget i Vejen, vilde han sikkert straks sende nye Hjælpetropper.

Og hvis det skete, vilde ikke alene Opdageren igen falde i Hænderne paa den ondskabsfulde Japaner, men den eneste Mulighed for hans og Senatorens Frelse vilde da bestandig være udelukket.

Denne Tanke havde været afgørende for Nick Carter, og meget imod sin Vilje, saa han nu ubevægeligt paa, hvorledes hans Ven blev overmandet og mishandlet af Mutushimis Folk.

Lidt efter lidt døde Kamptummelen hen, og efter nogle Minuters Forløb herskede der en dyb Stilhed i Værelset.

Nu mærkede Opdageren et friskt Vindpust som fra en aaben Dør, og han havde straks truffet en Afgørelse.

Han kunde og burde ikke tøve et Øjeblik endnu, thi det var udenfor al Tvivl, at hans Forsvinden snart maatte blive opdaget, og at man saa vilde gøre Jagt paa ham.

Opdageren krøb frem i den Retning, som Luftfrækket kom fra, og han følte snart en Dørtærskel under sine Fødder.

Hans ypperlige Stedsans sagde ham, at det var den samme Dør, som han og Senatoren var blevne ført ind af Aftenen i Forvejen.

Hvis han havde Ret, førte Gangen her ud til den rummelige Forhal.

Med største Forsigtighed krøb Nick Carter videre fremad. Som han allerede havde bemærket, var de Jernvægge, der indesluttede Gangen, igen trukne i Vejret.

Opdageren var kommen en Snes Skridt videre frem, da han saa et svagt Lysskær, som blev stærkere efterhaanden, som han kom det nærmere. Han skyndte sig videre saa hurtigt, han kunde, nu drejede han om et Hjørne og stod foran de faa Trappetrin, der førte ned til Forhallen.

Stor var hans Henrykkelse, da han saa, at Lyset kom fra hans egen Lommelygte, der laa paa Gulvet!

Den var sagtens bleven benyttet af en af Japanerne, der saa havde ladet den blive liggende her, fordi han var bleven kaldet til at deltage i Maskeraden inde i Huset.

Opdageren greb hurtig Lygten og ilede hen imod Døren.

Den var lukket af. I samme Øjeblik hørte han svage Skrig inde fra Husets Indre.

„De har opdaget min Flugt!" sagde han til sig selv.

Nick Carter havde næppe nogen Sinde arbejdet saa hurtigt med sin Dirk som nu, da alt var afhængigt af hans Hurtighed og Aandsnærværelse.

Det var en meget kunstfærdig Laas, men den kunde dog ikke længe staa for Opdagerens ypperlige Dirk.

I det samme, som Døren gik op, gik der en Rystelse gennem hele Huset, og en Klokke ringede.

„Det er et Faresignal!" tænkte Nick Carter.

Med et Sæt var han ude paa Stentrappen. Det var ikke et Øjeblik for tidligt, for i næste Nu rullede der to Staalvægge ned bagved ham saaledes, at der blev lukket for Porthvælvingen.

En dæmpet, bragende Lyd røbede, at alle Døre og Vinduer nu ogsaa blev afspærrede med Staaljalousier.

Nick Carter blev et Øjeblik roligt staaende og trak Vejret dybt. Det første han gjorde, var

at slukke Lygten, for at dens Lysstraaler ikke skulde forraade ham. Saa tog han sin fuldt ladede Revolver frem.

„Kom an!" sagde han med et trodsigt Smil. „Under fri Himmel og med Vaaben i Haand, frygter jeg ikke for den første Snes Mutushimier!"

Men der kom ingen.

Derimod hørte han en dump Larm, der dog svækkedes ved de svære Staalskodder, som dækkede for Døre og Vinduer.

„Hoho! De søger efter mig!" tænkte Opdageren og lyttede. „Lad dem bare søge, det hjælper dem ikke. Men her kan jeg ikke blive staaende! Der er jo et gammelt Ord, som siger „Mange Hunde er Harens Død!"

Det var Nat endnu, men ude mod Øst dæmrede allerede det graa Lys som bebuder den ny Dags komme.

Opdageren var overbevist om, at det ikke vilde vare længe, før Porten blev aabnet, og en hel Sværm af Japanere vilde give sig til at forfølge ham. Han turde ikke gaa hen til Staldene, der laa lidt borte fra Huset, da han var sikker paa, at Japanerne først vilde søge efter ham der.

En svag Raslen inde fra Huset fik Nick Carter til at skynde sig. Mutushimi maatte have givet Befaling til nu ogsaa at søge ude i det fri.

Uden lang Betænkning løb Opdageren hen til et Træ, der stod i Nærheden af Huset. Det var en halv Gang saa høj som hele Ejendommen.

Med forbavsende Lethed klatrede Nick Carter op ad Stammen. Han sprang som et Egern fra den ene Gren til den anden, og næppe havde han gemt sig i Kæmpetræets Grene, før Staalvæggen inden for Porten atter blev trukket i Vejret.

Opdageren blev nu fra sit luftige Stade Vidne til et Optrin, der morede ham saa meget, at han en Tid lang helt glemte, det var ham, der blev gjort Klapjagt paa.

Det lyste som Sankt Hansorme her og der omkring i Haven, baade i Gangene og inde paa de velplejede Græsplæner. Det var Snese af Tjenere, alle med Lygter eller Begfakler i Hænderne. De spredte sig i Haven, løb baade til Staldene og Vognskurene og udslettede ved deres alifor store Iver ethvert Spor, som vilde have kunnet lede til Flygtningens Opdagelse.

Der var ikke en, der fik den Ide, at Opdageren kunde have skjult sig i det store Træ. Derimod gennemsøgte de meget omhyggeligt nogle mindre Træer og Buske.

Dette Optrin varede en hel Time.

Til sidst hørte han igen et Klokkesignal.

Fem Slag paa Gongongen kaldte øjeblikkelig hele Styrken rundt omkring fra Haven op til den aabne Plads foran Huset.

Nick Carter kunde magelig overse hele Pladsen.

„Jeg vilde ønske, at den stakkels Senator sad her ved Siden af mig og kunde se paa de lumpne Fyre! Man skulde næsten tro, at de Slyngler skulde til Karneval, saadan som de er udmajede. Men bare rolig, Hr. Baron, jeg skal nok vise Dem, at det ikke er saa helt let at overliste Nick Carter."

Han tav pludselig med sin Enetale, for nu traadte Mutushimi frem paa Trappen foran Huset.

Japaneren var selskabsklædt. Han havde store, straalende Diamantknapper i sit velstivede Skjortebryst, og paa venstre Side af Kjolen bar han en Ordensstjerne, der lynede af Ædelstene.

„Hvad mon det skal betyde?" tænkte Opdageren. „Aa, han vil nok tale til Slynglerne!"

Det var ganske rigtigt, som Nick Carter tænkte sig.

Men Baronen talte saa sagte, at Nick Carter trods al sin Anstrengelse kun kunde opfange enkelte Ord, hvoraf han dog ikke var i Stand til at danne sig nogen som helst Sammenhæng.

Alt, hvad han fik ud af det, var, at der var Tale om et nyt Anslag mod Senatoren, thi Japaneren nævnte flere Gange Mark Hallans Navn.

Da han pegede snart paa den ene og snart paa den anden af sine Haandlangere, var Nick-

Carter overlydet om, at Japaneren fordelte Roller iblandt dem, men samtidig fik han den Opfattelse, at der endnu ikke var blevet gjort Senatoren noget ondt.

Kort efter gik Mutushimi atter ind i Huset, og Banden spredte sig.

De fleste af de gule Gutter gik igen ind i Hovedbygningen, men ad Sideindgange, kun to af dem fulgte Baronen gennem Porten.

De, der blev tilbage, tog Opstilling dels rundt om Huset dels ved Havegitterets Port.

„Det var egentlig ikke det, jeg havde tænkt mig!" lo Nick Carter. „Jeg vil ikke paastaa, jeg har Lyst til at sidde her til den lyse Morgen for at se Solen staa op. — Men hvad skal jeg gøre?

Selv om det lykkes mig at slippe uset ned ad Træet, maa Vagten dog faa Øje paa mig, naar jeg vil gaa hen til Automobilen. Desuden er det et stort Spørgsmaal, om den er paa det Sted, hvor vi forlod den, for at dømme efter det, som Senatoren og jeg har oplevet, er vor Ankomst bleven bemærket af mange Spioner, der sikkert forlængst har skaffet Køretøjet af Vejen!"

Tilfældig strejfede hans Blik det flade Hustag, der laa omtrent fem Meter under ham, og en forvoven Tanke fo'r igennem ham.

En af Kæmpegranens Grene ragede saa langt ind over Taget, at han uden særligt Besvær kunde springe ned paa det.

Uden at betænke sig, gled Nick Carter lydløst ned ad Stammen, til han havde naaet den Gren, der laa ind over Taget. Der sad han et Øjeblik ubevægelig og spejdede ned. Til hans Glæde havde ingen af Vagtposterne fattet nogen Mistanke.

Han strakte sig i sin fulde Længde og krøb hen ad Grenen, der bøjede sig stærkt under den tunge Vægt. Men det var et Held for Opdageren, thi derved blev det ham muligt, at lade sig glide stille ned paa Taget. Hvis han havde skullet springe, vilde han ikke kunne have undgaaet at gøre Støj.

Men det vanskeligste var endnu tilbage — at lade Grenene svippe i Vejret, uden at Vagten mærkede noget.

Dog — Nick Carter forstod at hjælpe sig. Han holdt fast paa Grenen med venstre Haand, mens han rev sit Lommetørklæde i smalle Strimler som han bandt sammen. Paa den Maade fik han sig lavet et temmeligt langt Baand, hvis ene Ende han knyttede om Grenen, som han derpaa langsomt lod svaje op igen. Det kunde jo tænkes, at han vilde forlade Huset ad samme Vej, han kunde da let trække Grenen ned til sig paany ved Hjælp af „Baandet."

Bygningens Skorstene var saa brede, at de let kunde rumme et Menneske. Da Nick Carter var kommen hen til en særlig bred Skorsten, forekom det ham, at han hørte en stampende Lyd fra dens Dyb. Han bøjede sig ind over den og saa ned men han trak straks Hovedet til sig igen, for der slog ham en kvælende Røg i Møde. Men det korte Blik havde været tilstrækkeligt til, at Nick Carter havde set Lys i Kælderen. Hernede stod aabenbart de Maskiner, der brugtes til at hæve og sænke Væggene, Dør- og Vinduesjalousierne.

„Hvis jeg kan komme derned og faa Lejlighed til at kigge lidt nærmere paa Sagerne, er det ikke umuligt, at jeg kan slaa Mutushimi ned med hans egne Vaaben, thi jeg kan sikkert behandle Maskinerne fuldt saa godt, som Baronen og hans Slyngler kan det".

Nick Carter gav sig i Lag med Nedstigningen.

Saa fik han god Nytte af Gummifrakken, som han stadig bar over sine egne Klæder, og af Masken, som han nu trak op af Lommen.

Han betragtede den nærmere og overraskedes.

„Mutushimi er dog en snu og dreven Slyngel!" hviskede han hen for sig. „Disse Masker opfanger Aandedrættet uden at besvære det, og gør samtidig en ufølsom for ydre Paavirkning. Med den Maske for Næse og Mund kan man roligt gaa ind i et Værelse der er fyldt med giftige Dampe."

Nick Carter satte Masken for Ansigtet og knyt-

tede Baandene i Nakken. Saa svang han sig over Skorstenens Rand, satte Foden paa det øverste Jerntrin og steg derpaa langsomt og lydløst nedad.

Opdageren lagde Mærke til, at der ved hver Etage var en Dør i Skorstenen, og at der ikke var Spor af Røg eller Sod at se, han sluttede deraf, at det slet ikke var nogen Skorsten, men en hemmelig Indgang.

Nick Carter var selvfølgelig forberedt paa, hvad Øjeblik det skulde være, at komme til at berøre en eller anden hemmelig Signalledning, hvorved Husets Beboere kunde alarmeres. I Virkeligheden var der ogsaa flere saadanne Ledninger i Skorstenen, men Opdageren forstod saa snildt at undgaa dem, at han velbeholdent naaede omtrent helt ned i Kælderen.

Det var imidlertid blevet saa lyst, at han kun med den største Forsigtighed kunde vove sig længere ned.

Da saa han pludselig noget meget mærkværdigt og uventet. Han var omtrent ved Skorstenens Fod. Foran ham hang der et tyndt Tæppe, som var bemalet med Planter, Billeder og lignende Prydelser.

Kælderen laa næsten hen i Mørke, kun et enkelt Sted var den oplyst af en hel Del smaa, elektriske Glødelamper.

Denne Del af Kælderen var indrettet som en fuldt ud moderne Scene. Der manglede hverken „Snoreloft" eller Forsænkninger, Bagtæpper eller Sidekulisser, der kunde hejses op og ned eller skydes frem og tilbage efter Behag.

Det næste, der overraskede ham, var en Del lige og krumme, sorte Linier, som var malede paa Gulvet, og som ved første Blik lignede en geometrisk Opgave.

Scenen forestillede en Spisesal. I Midten af den, stod der et rigt dækket Bord, overfyldt med Guld- og Sølvstel og med Krystalvaser.

Nick Carter undersøgte det hele med sædvanlig Grundighed. Han saa da en Mængde Spejle, der var anbragte saaledes, at det, som foregik hernede, afspejlede sig i det næste Spejl, som igen gav Billedet videre til et tredie Spejl og saa fremdeles.

Kort og godt: Opdageren befandt sig midt i et „Spøgelseteater," hvor de Scener, som spilledes af levende Mennesker, kunde afspejles i et helt andet Værelse.

Nu begyndte der netop en Forestilling af en ganske egen ny Art.

Frem af Mørket dukkede en selskabsklædt Herre og en blændende smuk Dame, der var iført en gul Silkekjole.

Det var Baron Mutushimi og Grevinde Cherry.

I næste Øjeblik lagde Nick Carter Mærke til en lille Porcellænsfigur, der stod paa Bordet. Den forestillede en ung Pige med et Overflødighedshorn, der var fyldt med Blomster.

Ved Hjælp af en ganske tynd Snor blev nu denne Figur hejst i Vejret. Samtidig aabnedes en Forsænkning i Bordet, og en levende, ung Pige, nøjagtig paaklædt som Nipsfiguren, hævedes op. Hun slyngede tilsyneladende Overflødighedshornet fra sig, men i Virkeligheden blev det ogsaa trukket til Vejrs, mens en Blomsterregn faldt ned over Bordet.

Den samme Forvandling skete med den rødklædte Djævlefigur. Den levende Herre fra Helvede var i ivrig Virksomhed paa et bestemt Sted i Kælderen, hvor han passede nøje paa at holde sig lige paa de sorte Streger, der var malede paa Gulvet.

Jeg er sikker paa, at denne Komedie bliver spillet for min stakkels Ven. Han tror sikkert, at han faar alle de Gyseligheder serveret af en virkelig Djævel. — Hov! Hvorfor mon den røde Djævel nu saa pludselig træder bort fra de sorte Streger og ind i Skyggen? Har han maaske oppe i Værelset hos Senatoren en Dobbeltgænger, der ved et Par elskværdige Ribbensstød skal gøre Spøgeriet mere sandsynligt?"

Nu vaktes Nick Carters Opmærksomhed af en Metalkugle, der laa paa Gulvet bag et Gardin.

Der var noget ved Baronens Borddame, der forekom ham bekendt, men hvad det var, vidste han ikke. Det var ham, som havde han set hende før og under ganske særlige Omstændigheder, men hvor det var, kunde han ikke huske...

Saa vidt, han erindrede, var det hende, han for tre Dage siden havde lært at kende i „Det hvide Hus", da han pludselig havde hende under Armen i Stedet for den fangne Japaner.

Men Nick Carter havde ikke nødig ret længe at tænke over Sagen — Gaaden løstes snart ganske af sig selv.

Parret ved Bordet talte nemlig ganske utvungent sammen ganske vist paa Japansk, men det hindrede ikke Nick Carter i at forstaa hvert Ord.

„Nick Carters Forsvinden foruroliger mig meget!" sagde Mutushimi, mens han slubrede sin Suppe i sig.

„Vi har forgæves søgt i hele Huset og Omegnen. Han er som sunken i Jorden. Tolv af mine tro Tjenere er posterede ved hans Automobil for at gribe ham, hvis han skulde dukke op der. Men han er ikke kommen til Syne, han maa altsaa have fundet et sikkert Skjul, og til Fods kan han ikke have begivet sig til Washington, thi saa vilde han for længst være bleven indfanget af de Ryttere, som jeg har sendt ud."

„Jeg tror ikke, vi behøver at være bange for Opdageren!" svarede Grevinden. „Navnlig ikke, hvis vi kan faa Senatoren til at skrive under."

„Ja, hvis!" sagde Baronen og vedblev: „Senatoren er mere modig og stædig, end jeg havde troet. Hvis han nu stadig vægrer sig, hvad saa? Hvis vi ogsaa havde Nick Carter i vor Magt, kunde vi lade dem forsvinde begge to, uden at en Hund gøede af os! Men nu —"

„Vær ganske rolig! Hvis Senatoren kan taale dette Taffels Rædsler, kan jeg jo prøve det samme Kneb paa ham, som jeg tidligere en Gang brugte mod Nick Carter."

„Det var en god Ide!" svarede Mutushimi og spiste videre.

Imens var en ganske sortklædt Mand, hvis Hoved ligeledes var skjult af et sort Tæppe, steget op ad en Stige saaledes, at hans hele Legeme var i Skygge, mens hans Arm kunde naa ind i Buelampens Skær. Nu strakte han Haanden ud og stillede en optrukket Flaske Champagne i en Køler med Is, der stod paa Bordet, hvorefter han hurtig tog Haanden til sig igen.

Baronen skænkede i Glassene og klinkede med Grevinden.

„Det er en storartet Ide!" gentog Mutushimi. „Du mener altsaa, vi skal lade ham indaande det japanske Drømmepulver?"

„Ja, paa samme Maade, som Du bar Dig ad med Nick Carter i „Tigerhulen", da han kiggede over Skulderen paa Dig, mens Du skrev.

Det er forresten en sølle Djævel, denne Carter! Han lod sig alt for let lokke i Fælden! Først den Smule Gøglespil med den flimrende Farvekugle og saa med mig som en i Luften frit svævende Geisha — hahaha!

Gud ved, hvad Ansigt, han vilde sætte op, hvis han vidste, hvorledes det gik til — at jeg bare hang i et Par Snore!"

Nick Carter havde altsaa været Offer for det berømte, japanske Drømmepulver, som man knapt har indaandet, før det fuldstændig døver Villiekraften, mens Legemet bliver upaavirket af Giften.

Men Opdagerens Forundring gik over til dumpt Raseri, da han ved at høre det efterfølgende af Parrets Samtale erfarede, at det havde været Grevinde Cherry, der forklædt som Baron Mutushimi, havde ledsaget ham til Præsidentens Forværelse, hvor hun med en enestaaende Adræthed, havde klædt sig om bag et Gardin og atter vist sig i sin egen Skikkelse. Først da var Drømmepulverets

hemmelighedsfulde Virkning vegen fra Opdageren, og han var atter kommen til sig selv.

„Ja, vent kun, jeg skal spille Jer et Puds!" sagde Nick Carter og knyttede Hænderne.

Og da Opdageren saa en blinkende Forskærerkniv, som laa paa Bordet ved Baronens Kuvert, havde han allerede taget sin Beslutning.

Han tog hurtig Gummifrakken og Masken af. Saa steg han forsigtig ned ad det sidste Trin, rev det grønne Tæppe til Side og stod med et Spring paa Scenen.

Den røde Kreds Hemmelighed.

Før Parret, der sad ved Bordet, var kommen sig af sin Skræk over at se Nick Carter dukke saa uventet frem, havde Nick grebet Baronen om Halsen med venstre Haand, og med den højre snappet den store Kniv, som han nu rettede mod Baronens Hals.

Da Japanerne, der stod i Baggrunden, vilde ile deres Herre til Hjælp, raabte han paa Japansk: „Bort med Jer! Hvis I har Jeres Herres Liv kært, bliver I mig tre Skridt fra Livet. Ved det første Forsøg paa at befri Baronen, skærer jeg Halsen over paa ham! Forstaar I det!"

Japanerne var blevne staaende allerede ved det første Ord, Nick Carter havde sagt.

Hans Tale og Holdning var saa truende, at de var overbeviste om, han vilde gøre Alvor af sin Trudsel, hvis de ikke adlød ham.

Han havde ganske rigtig regnet med Baronens grænseløse Fejghed og vidste, at selv om Tjenerne vilde styrte til for at hjælpe deres Herre, vilde Baronen dog øjeblikkelig standse dem af Frygt for sit eget kære Liv.

Derfor stod han ogsaa ganske rolig midt i Kredsen af blodtørstige Indianere, der under ethvert andet Forhold vilde være styrtet over ham med de gules kolde Grusomhed. De blev nu staaende som Salistøtter, og kun af deres Øjne læste man deres møjsommelig tilbagetrængte Ophidselse.

Kun Grevinde Cherry forholdt sig kold og ligegyldig, som om hele Sagen ikke i fjærneste Maade kom hende ved.

Maaske forstod hun, at Nick Carter i Øjeblikket var Sejrherre, og at det derfor var klogest at bøje sig og tie — maaske nærede hun Haab om en snarlig Vending i Tingenes Tilstand. En opmærksom Iagttager vilde i hvert Fald have kunnet se et triumferende Smil fare hen over hendes Læber, men det var kun en Brøkdel af et Sekund; saa laa hendes Ansigt atter i de sædvanlige Folder.

„Nick Carter, hvad — vil De mig?" stønnede Baronen ligbleg.

„Hvad jeg vil Dem?" gentog Opdageren og smilte trodsigt. „De og Deres smukke Ledsagerinde, Grevinde Cherry er mine Fanger.

Ved det mindste Forræderi, ja, ved det svageste Tegn til Forræderi, skærer jeg ubarmhjertig Struben over paa Dem! Nu forstaar De altsaa, hvad De har at rette Dem efter, og De ved ogsaa, at jeg ikke kommer med tomme Trusler!

Efter alt det, som min stakkels Ven, Senator Mark Hallan og jeg har maattet lide her hos Dem, tager jeg ikke længere noget som helt Hensyn."

„Jeg vil jo gærne gøre, hvad De vil have", svarede Mutushimi sagte. „Men —"

„Her er ikke noget „Men!" afbrød Nick Carter ham. „Nu er det mig, der er Herre i Huset. Befal Deres Tjenere at føre Mark Hallan herhen!"

Baronen adlød.

Der var nu dyb Stilhed i Kælderen. Saa forsøgte Grevinden at bortlede Opdagerens Tanker fra det skete ved at slaa ind paa en lille Samtale med ham, men det lykkedes ikke.

Nu hørtes der Skridt, og straks efter viste Senatoren sig, ledsaget af tre Japanere.

Mark Hallan saa forfærdelig ud. Hans Ansigt var endnu ligblegt og bar tydelige Spor af overstaaet Skræk. Han smilte venligt, da han saa Nick Carter.

„Himlen være lovet, Carter, er det virkelig Dem," udbrød han og løb hen til sin Ven.

„Jeg var nærved at tro, at vi aldrig skulde ses mere — men hvad er dog dette her?" spurgte han forundret og stirrede paa det dækkede Bord.

„Det skal jeg forklare Dem senere, Senator. Vær saa god at tage Deres Revolver frem, for at vi kan holde Pakket paa Afstand. De maa sætte Deres Ryg mod min og følge baglæns efter mig. Den første, der gør Mine til at angribe, skyder De ubarmhjærtig ned."

Opdageren gentog sin Advarsel paa Japansk og vendte sig derpaa til Grevinden.

„De, Grevinde, følger med Baronen og viser os den korteste Vej ud af Huset, til Senatorens Automobil. Hvis De har Deres Liv kært, prøver De ikke paa nogen Art af Forræderi, eller jeg skyder Dem ned øjeblikkeligt.

Jeg kan ikke længere agte Dem som Kvinde, men betragter Dem kun som denne menneskelige Djævels Forbundsfælle, og Hjælperske!

Det samme gælder Dem, Mutushimi, læg nu Deres Hænder paa Ryggen, og De ogsaa, Grevinde! Vil De nu tage de Haandjærn, der ligger i min venstre Frakkelomme, Hallan, og sæt dem om Haandledene paa vore to Fanger her! — Saadan — Tak skal De have! — Lad os saa komme videre!"

Det var et sælsomt Optog!

Forrest vandrede Mutushimi og Grevinden, bag dem Nick Carter og til sidst kom Mark Hallan, der gik baglæns.

De kom gennem flere Værelser og naaede endeud i en Slags Forhal, hvor der kun brændte nogle faa Glødelamper.

I den modsatte Del af denne Hal fandtes der en Trappe, som førte ned til Stueetagen. Baronen og Grevinden stod netop paa det øverste Trappetrin.

Men i samme Øjeblik som Nick Carter og Mark Hallan betraadte Trinet, fik de et frygteligt elektrisk Stød. Opdageren havde en Fornemmelse, som styrtede Huset ned over ham, — saa faldt han i Afmagt.

Ende.

Næste Bind (Nr. 54) indeholder:

Den store Razzia i Tigerhulen.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York London E. C. Dresden Paris

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler. —

Den store Razzia i Tigerhulen.

De japanske Spioner.

„Mutushimi har ikke forladt de forenede Stater, saadan som vi alle troede — tværtimod — han opholder sig endnu her i Amerika, hvor han med usvækket Kraft og om muligt med endnu større Snedighed end før fortsætter sine mindre fine Spionerier".

„Det havde man kunnet forudse!" svarede Nick Carter.

Han talte med selveste de forenede Staters Præsident, der telegrafisk havde anmodet ham om straks at komme til Washington.

Den navnkundige Opdager fra New York havde øjeblikkelig faaet Audiens i „Det hvide Hus."

„Denne japanske Baron er dog den mest drevne Slyngel, jeg endnu har haft med at gøre!" vedblev Præsidenten. „Han ved meget godt, at samtlige de forenede Staters Politi er ude efter ham, og at Tugthuset er ham vist i mange Aar, naar han først bliver sat fast — særlig efter den sidste mindre heldige Streg, som han lavede over for Dem og Senator Mark Hallan. Den havde jo nær kostet begge de Herrer Livet!"

Opdageren gjorde med et Smil en afværgende Haandbevægelse. —

„Aa, slet saa galt var det nu heller ikke, Hr. Præsident. Ganske vist var vor Stilling ingenlunde behagelig, da vi derude paa det ensomme Landsted pludselig mærkede Gulvet glide bort under vore Fødder, og vi dumpede ned i en Slags Kælder, hvor vi uhjælpelig maatte have sultet ihjel, hvis Japaneren rigtig havde forstaaet at udnytte Lejligheden!

Men — som jeg allerede tidligere har sagt Dem — Mutushimi er trods al sin Snedighed en fejg Kavaler, der er meget omhyggelig for sit kostbare Liv. Han havde den Gang kun en eneste Tanke: at faa sin egen ærede Person i Sikkerhed, hvad der jo desværre ogsaa lykkedes for ham.

Da jeg heldigvis endnu havde min elektriske Lommelygte hos mig tillige med min uovertræffelige Dirk, fik jeg omsider befriet os begge ud af det underjordiske Hul. Men det var unægteligt et møj-

sommeligt Arbejde. Vi var hele to Dage om at naa ud!"

„Det er dog forfærdeligt, hvad De har maattet udstaa for denne nederdrægtige Slyngels Skyld!" udbrød Præsidenten i en opbragt Tone. „Da De endelig var saa heldige igen at naa op til Dagens Lys, syntes De, og nok særlig den arme Senator, mere død end levende ved alle de Lidelser og Savn, som denne gule Bandit havde ladet Dem udstaa!"

„Nej, ganske vist! Vor Stilling var just ikke misundelsesværdig!" indrømmede Nick Carter. „Men det værste er, at Baron Mutushimi var over alle Bjærge, da vi endelig var naaede ud i det fri igen.

Og dog var det godt for noget! Der er nemlig ikke sivet den mindste Smule ud om vort Æventyr den Gang, og Historien er jo nu allerede to Maaneder gammel. Ja, den vilde saamænd ærlig talt ogsaa være gaaet fuldstændig i Glemmebogen hos mig, om ikke Deres Telegram nu atter havde mindet mig om den. Her er jeg, Hr. Præsident, og naar De ønsker det, er jeg villig til at prøve Kræfter med Baron Mutushimi paany, denne Gang forhaabentlig med bedre Held!"

„Det er netop det Svar, jeg ventede, min kære Carter, ellers havde jeg ikke ladet Dem kalde!" sagde Præsidenten med et velvilligt Smil.

„Altsaa: Mutushimi er her stadig. Hans Opholds- og Tilflugtssteder er saa hemmelige og skjulte, at selv de bedste blandt Staternes hemmelige Politibetjente har maattet opgive deres Planer om at faa ham paagreben.

Naturligvis vover Baron Mutushimi ikke at vise sig offentlig saa lidt som hans smukke Medarbejderske, Grevinde Cherry. Det var en mærkelig Overraskelse for min Familie og mig, at den elskværdige unge Dame afsløredes som en slet og ret Spion.

Hun var bleven præsenteret for os af den japanske Gesandt, og vi havde optaget hende i vor snævre Vennekreds. Hun kom her daglig, og stor var vor Forbavselse og Skræk ved at erfare, at hun var en saa snu og samvittighedsløs Person."

„Hvad sagde den japanske Gesandt til det?" spurgte Nick Carter.

„Han var fuldstændig ude af sig selv, gjorde os tusinde Undskyldninger og gentog Gang paa Gang, at han selv var bleven ført bag Lyset. Jeg fik et egenhændigt Brev fra Mikadoen, hvori han lovede at kræve Grevinden til Regnskab, vel at mærke, naar han fik fat i hende, og dermed var den Sag ude af Verden."

„Og nu strækker Mutushimi atter Følehornene ud igen? Er De ogsaa sikker paa, at det virkelig er Mutushimi?"

„Det tror jeg ganske bestemt!" svarede Præsidenten.

„De har altsaa ikke set ham?"

„Nej, selvfølgelig! Ellers havde han forlængst været bag Laas og Slaa, hvor han hører hjemme!"

„De har formodentlig heller ikke hørt noget direkte fra ham?"

„Nej!"

„Altsaa er det kun den Omstændighed, at det japanske Spioneri stadig drives med uformindsket Kraft, der faar Dem til at tro, at den hidtidige Leder stadig opholder sig her i Washington?"

„Ja!"

„Maa jeg saa bede Dem, Hr. Præsident, om at sige mig, hvad det er, De denne Gang ønsker, jeg skal foretage mig. Med Hensyn til Mutushimis Kunster kender vi dem til Bunds.

Vi ved, at Mutushimi raader over en Skare Spioner, der forstaar sig fortrinligt paa det saakaldte „Læbesprog", de er saaledes i Stand til selv paa meget store Strækninger ved Hjælp af stærke Kikkerter at kunne læse, hvad der siges, kun ved at betragte Læbernes Bevægelser.

Desuden har Mutushimi en Mængde dygtige, snu og drevne „Sporhunde", der forfølger deres Offer overalt, uden at vedkommende har Skygge af Anelse om, at han bliver iagttaget."

„Ja, det er jo en gammel Historie. Der bliver passet paa os nu som før, naar jeg siger „os", mener jeg dermed vore mest fremragende Stats-

mænd, ansete Politikere, fremmede Magters Gesandter og saa fremdeles. Netop den Omstændighed, at der ikke er foregaaet nogen Forandring i Spioneringen, har vakt min Mistanke om, at der heller ikke har fundet noget Personskifte Sted for Overledelsens Vedkommende.

Jeg ønsker nu, at De finder Mutushimi, anholder ham og fører ham herop til mig!"

„Den Opgave har De givet mig en Gang før!" svarede Nick Carter tørt. „Men jeg kan just ikke paastaa, at jeg høstede Laurbær ved Forsøget".

„Vi maa ikke glemme, at De den Gang ganske uforberedt optog Kampen med Mutushimi, der allerede længe havde forberedt sig.

De var omgivet af en Spionhær, der holdt Baronen nøje underrettet om ethvert af Deres Skridt — intet Under altsaa, at Kampen maatte ende med et Nederlag for Dem."

„Er da Stillingen ikke nøjagtig den samme som den Gang?" spurgte Nick Carter med et lille Smil.

„Paa ingen Maade!" svarede Præsidenten.

„Den Gang raadede Mutushimi over sit Landsted der ovre paa den anden Side af Potomac-Floden. Det var indrettet som et fuldstændigt Spøgelseteater. Jeg var selv derovre og besaa Huset med dets bevægelige Vægge, dets Jærnjalousier og alle dets elektriske Apparater. Det er en stor Skam, at saa megen Dygtighed bliver ødet paa saa dumme Ting."

„Ja, dumme og forkastelige, sete fra vort Standpunkt. Men jeg er overbevist om, at Japan forstaar at skatte de Ting, Mutushimi har ydet det, selv om det officielt fornægter ham, ja, endog har udsat en høj Pris paa hans Hoved."

„Det er selvfølgelig Spilfægteri!" afbrød Præsidenten ham.

„Vi ved til Punkt og Prikke, hvad vi kan vente os af den opgaaende Sols Land, og vi maa passe godt paa, hvis vi vil undgaa, at de smaa skævøjede Djævle behandler os paa samme Maade, som De behandlede Rusland.

Anhold Mutushimi, Carter, giv mig Lejlighed til at gøre den ryggesløse Spion uskadelig, og De har befriet vort Fædreland for en stor Fare."

„Men hvorledes vil De faa den gule Rad til at nedlægge Arbejdet?

„Det vil næppe falde mig særlig vanskeligt. Saasnart De har bragt Mutushimi her hen, lader jeg gaa Bud efter den japanske Gesandt og siger ham min Mening om Baronen.

De kan være sikker paa, Carter, at Mutushimi da straks vil blive sendt tilbage til sit fjerne Hjemland for der at blive gjort et Hoved kortere. Man gør ikke mange Omstændigheder i Japan, naar det gælder om at undgaa internationale Misforstaaelser."

„Jeg vilde kun ønske, at vi kunde følge disse skævøjede Herrers Eksempel!" afbrød Nick Carter. „For hvis Spionerne vidste, at de vilde blive begravede med Hovedet langt nede mellem Fødderne, i Fald de blev grebne paa fersk Gerning, vilde vi snart blive en stor Mængde interessante Udlændinge kvit."

Præsidenten stirrede ned for sig, saa sagde han:

„De har endnu ikke sagt mig, om De vil paatage Dem Sagen, kære Carter?"

„Men det er jo dog en Selvfølge, Hr. Præsident, skønt jeg er bange for, at det er en af de haardeste Nødder, man nogen Sinde har budt mig at knække."

„De har gode Tænder, min kære Carter, og hvis Mutushimi overvandt Dem, vilde han være den eneste, der havde gjort det — men forøvrigt, en Amerikaner lader sig da ikke overliste af en saadan skævøjet Spion?"

„Jeg vil da sætte alt ind paa at faa fat i Mutushimi. Men hvad saa? Tror De ikke, det er som at komme af Asken og i Ilden?"

„Nej, absolut ikke! I enhver Livsstilling er der Genier, som danner en Klasse for sig. Naar vi for Eksempel taler om Opdagere, saa er der kun en Nick Carter."

„Tak for Komplimenten!" udbrød Opdageren og lo. „Desværre er det ikke lykkedes den store Opdager at overmande den lille, listige Japaner, fordi han bruger nogle ganske nye Kneb, som ingen anden kender."

„Og som endog overraskede en Nick Carter!" udbrød Præsidenten og brast i Latter. „Men til Sagen: Skal jeg bede Chefen for vort hemmelige Politi, Hr. Wilkie, om at ledsage Dem?"

„Nej Tak, i det mindste ikke foreløbig! Min Ven Wilkie er en Perle for vor Stand og fortjente at indrammes i Guld, men hans Fremgangsmaade er helt anderledes end min.

Hvis jeg skulde faa Brug for hans eller en af hans underordnedes Hjælp, kan jeg jo altid give ham Besked derom. Det vilde ogsaa være mig kært, Hr. Præsident, ikke at skulle aflægge Beretning for Dem, før jeg har udført min Opgave — eller maa tilstaa mit Nederlag."

„Det maa ikke ske!" udbrød Præsidenten. „Men det kunde jo tænkes, at De pludselig ønskede at tale med mig af en eller anden Grund. For at der ikke skal blive lagt Dem nogen Hindring eller Forsinkelse i Vejen, er det bedst, vi enes om et Stikord.

Lad os ganske simpelt aftale, at De sender mig et Visitkort med Paaskriften „Den ensomme Stifinder!" Saa ved jeg straks, hvem det er, der kommer!"

„Det er en udmærket Ide!" udbrød Opdageren.

„Men endnu et Spørgsmaal!" vedblev Præsidenten. „Var det ikke temmelig uforsigtigt af Dem, at komme herhen til „Det hvide Hus" som Nick Carter uden Spor af Forklædning. Jeg brugte nemlig den yderste Forsigtighed ved Afsendelsen af det Telegram, hvori jeg tilkaldte Dem. Naar undtages min Privatsekretær, er der ingen, der aner noget om Deres Komme! — Men hvorfor smiler De saa underligt?" tilføjede Præsidenten pludseligt.

„Fordi De talte om mit Komme uden Forklædning, men ærligt talt, Hr. Præsident, Nick Carter, saaledes, som han virkelig ser ud, er kun kendt af mine nærmeste Slægtninge."

„Saa sidder De altsaa ogsaa over for mig i en Slags Forklædning?

„Ja, Hr. Præsident, men ganske vist i den Forklædning, der kommer mit eget Jeg nærmest, og hvori man kender mig overalt."

„Saa er det jo saa godt som ingen Forklædning, og saa er Mutushimi sikkert for længe siden underrettet om, at De er her."

„Det skal han ogsaa være!" svarede Opdageren roligt. „Det er gjort med fuldt Overlæg. Da jeg fik Deres Telegram, Hr. Præsident, forstod jeg straks, hvad De ønskede at tale med mig om, derfor traf jeg før min Afrejse nogle smaa Forberedelser, der sikkert vil vise sig meget nyttige, og besluttede denne Gang at møde Mutushimi med aabent Visir."

„Det synes mig ærlig talt, det er en underlig Fremgangsmaade mod en saa dreven Modstander. Paa den Maade advarer De ham jo paa Forhaand!"

„Sagde De ikke lige nylig, at Baron Mutushimi er en af de fiffigste Lurendrejere, De kendte?" spurgte Opdageren med et fint Smil.

„Jeg anser ogsaa Japaneren for at være mig en jævnbyrdig Modstander.

Men tror De nu ikke, han har skjult sig saa godt, at alle Anstrængelser for at finde hans Smuthul er forgæves".

„Ah!" udbrød Præsidenten forundret. „De vil, som De staar og gaar henlede Mutushimis Opmærksomhed paa Dem?"

„Rigtig!" svarede Opdageren roligt.

„Men er det ikke at sætte Livet paa Spil til ingen Nytte? Mutushimi vil ikke betænke sig et Øjeblik paa at rydde Dem af Vejen, hvis han faar fat i Dem, og hvor lidt kræsen han er i Valget af sine Midler, ved vi jo desværre alt for godt!"

„Sandt nok, Hr. Præsident!" svarede Nick Carter. „Men en Læge maa ogsaa sætte Livet paa Spil, naar han gaar ind til en smitsom Patient. Der er kun en Maade for mig at finde Mutu-

shimis Smuthul paa, det er den: at lade hans Sporhunde vise mig Vejen!"

„Og disse Sporhunde er naturligvis sendte ud for at myrde Dem?"

„Højst sandsynligt!" svarede Opdageren roligt.

„Men det er dog at lege med Ilden!" udbrød Præsidenten. „De maa ikke underkende Mutushimis Snuhed. Han regner Dem for sin eneste, farlige Modstander og vil sætte alt ind paa at faa Dem ryddet af Vejen! Det kan De være overbevist om!"

„Han vil maaske prøve paa det allerede i Aften, hvem kan vel vide det?" sagde Nick Carter. „Men det vil aldrig lykkes ham! Jeg tror paa min Lykkestjerne, Hr. Præsident, og ved med Sikkerhed, at en Mutushimi eller hans undergivne ikke kan fælde mig."

„De er et vidunderligt Menneske, Hr. Carter!" udbrød Præsidenten idet han rejste sig og hjertelig trykkede Opdagerens Haand. „Himlen beskytte Dem!"

„Jeg skal gøre min Pligt!" erklærede Nick Carter og tog Afsked med Præsidenten.

En gammel Bekendt.

Nick Carter var rejst til Washington straks efter, at han havde faaet Præsidentens Telegram.

Han var ankommen til Hovedstaden Klokken seks om Eftermiddagen og havde lejet sig et Værelse i Hotel „Arlington". Han havde indskrevet sig i Hotelbogen under sit eget Navn. I det hele taget havde han ikke gjort noget for at skjule, hvem han var.

Efter at Opdageren havde spist, var han hen imod Klokken otte gaaet hen til „Det hvide Hus", hvor han straks modtoges af Præsidenten, der ventede ham med Utaalmodighed.

Da Nick Carter igen forlod Præsidentens Bolig og langsomt gik ned ad Lafayette Square hen mod Hotellet, slog Klokken halv ti. Han smilede spøgsk, han havde nemlig opdaget, at han var forfulgt.

Han var næppe kommen uden for Parkanlægene ved „Det hvide Hus", før han fik Øje paa to Mænd, der drev tilsyneladende ganske planløst om, hver paa sin Side af Pladsen. En tredje havde stillet sig op paa Gangstien, men havde næppe faaet Øje paa Opdageren, før han straks gav sig til at gaa bag efter ham. Og inde mellem Træerne fik Nick Carter Øje paa endnu en fjerde Spion.

„Mutushimi gør mig alt for megen Ære!" tænkte han.

Nick Carter skraaede roligt over Pladsen og lod, som om han slet ikke lagde Mærke til, at han var omgivet af Spioner, mens han i Virkeligheden ikke et Øjeblik tabte dem af Syne. Det var saa meget des mere nødvendigt, fordi Vejen ikke var saa meget befærdet, og det saaledes vilde være Mutushimis Folk en let Sag at give Opdageren et Knivstik bagfra eller en Kugle i Ryggen.

Men da Lafayette Square straalede i Lyset af mange Buelamper, og da der var mange Politibetjente rundt om paa Pladsen, saa indskrænkede Spionerne sig til at følge efter ham, indtil han havde naaet Hotellet, hvor han gik ind og tog Plads i Forhallen. Saa tændte han sig en Cigar.

Han havde dog kun taget et Par Drag af Cigaren, da han fik et djærvt Slag paa Skulderen.

„Er det Dem selv, kære Carter, eller er det Deres Genfærd? Hvad vil De nu igen i Washington?" lød det med en kendt Stemme.

Da Opdageren nu vendte sig hurtigt om, saa han Senator Mark Hallans brede Skikkelse for sig.

Med et Udtryk af levende Glæde trykkede Opdageren sin Vens Haand, trak derpaa en Lænestol hen ved Siden af sin egen og tvang sin Ven til Sæde.

„Virkelig en behagelig Overraskelse!" udbrød Nick Carter. „Det er vel helt tilfældigt, at De kommer herhen?"

„Nej, ikke ganske! Jeg saa Deres Navn i Fremmedbogen og har ventet paa Dem, for jeg har forskellige vigtige Ting at tale med Dem om".

„Og jeg med Dem! Det er et heldigt Sammentræf."

„I hvad Anledning er De nu igen kommen til Washington?" spurgte Senatoren og rykkede sin Stol nærmere hen til Opdageren.

„Det er da vel ikke for vor gode Ven Mutushimis Skyld — hvad, De nikker? Har jeg virkelig gættet rigtigt? Carter! Hvis jeg kunde slippe godt fra at dreje Halsen om paa den Slyngel, vilde det være den bedste Hævn, jeg kunde faa!"

„Hvor gættede De straks paa Mutushimi, Senator?"

„Hvorfor?" hviskede Mark Hallan ivrigt. „Fordi jeg lige nylig har set den modbydelige Skurk. Det er næppe en Time siden — kort før jeg saa Deres Navn i Fremmedbogen."

„Hm, ja saa!" brummede Nick Carter hen for sig.

„Jeg vil vædde, hvad det skal være paa, at han ved, De er her i Byen, Carter!"

„Det har jeg ikke tvivlet noget Øjeblik om!" svarede Opdageren roligt.

„Jeg løb næsten lige i Armene paa ham uden for Operaen paa Lafayette Square." vedblev Senatoren helt ophidset.

„Kan De sige mig nøjagtigt, hvad Tid det var, at De mødte ham?"

„Ja, det er lige en og en kvart Time siden."

„De kan tænke Dem, hvad for et Indtryk det gjorde paa mig, da jeg løb lige paa den ryggesløse Fyr!" vedblev Senatoren.

„Jeg blev saa forfærdet, at jeg stod stille og gabede efter ham. Nu kunde jeg godt give mig selv en paa Siden af Hovedet, fordi jeg ikke straks tog Slynglen i Nakken og holdt ham fast.

De skulde dog tage Dem i Agt, Carter! En indre Stemme siger mig, at det er Dem, det gælder denne Gang!"

„Hm! Tror De ikke ogsaa, at han har et godt Øje til Dem?" spurgte Opdageren lystigt. „Vi var jo dog Lidelsesfæller for to Maaneder siden!

„Nej, Carter, mig er der ikke mere Tale om. Det er ham for farlig en Sag at myrde et Medlem af de amerikanske Fristaters Senat, om han end ikke vilde vige tilbage for det, hvis det kunde skaffe ham en eller anden Fordel. Det kan jeg imidlertid ikke, derfor er Sagen mellem ham og mig sluttet.

Han er altfor beregnende og lidenskabsløs til at myrde nogen af blot og bar Mordlyst. Den skævøjede Slyngel kan sikkert hverken elske eller hade."

„Tillad mig at være af en anden Mening, kære Ven. Mutushimi ved ganske sikkert, at De har genkendt ham, for De er ikke Mand for at gøre en Røverkule af Deres Hjærte. Følgelig er De ogsaa bleven farlig for ham.

Husk, at hele det hemmelige Politis Opdagerstyrke er paa Jagt efter Baronen, og at hans egen Regering — omend kun for en Forms Skyld — har sat en høj Pris paa hans Hoved."

„Død og Pine, ja, det er sandt nok!" sagde Senatoren helt forknyt. „Jeg er ikke fejg, men jeg vil nødig have Spøgelseshistorien om igen — fy, for Pokker! Nej, den var ikke efter min Kogebog!"

„De har ganske Ret i at mene, at Japaneren ikke handler uoverlagt. Han har naturligtvis straks indset, at De genkendte ham før. Selvfølgelig ved han ogsaa, at De har spurgt efter mig her i Hotellet, og hans Spioner har sandsynligvis nu meddelt ham, at vi sidder her og snakker fredeligt sammen.

Og efter al Rimelighed bliver vi nu iagttagne af et Par „læbesprogkyndige" Spioner, der af vore Læber læser hvert Ord, vi siger!"

„Det forekommer mig Carter, som lader De Dem med Villie belure!" sagde Mark Hallan forundret. „Jeg har aldrig før set Dem bevæge Læberne saa udtryksfuldt, og samtidig dermed stirrer De uafladelig ud gennem den store Spejlglasrude, som vilde De unde de forbigaaende den fulde Nydelse af Deres aandrige Ansigtstræk".

„Meget smukt sagt!" sagde Opdageren. „De har virkelig gennemskuet min Plan!"

„Det er da ikke muligt!"

„Jo, jeg vil have, Mutushimi skal vide, at jeg igen er paa Jagt efter ham, og jeg bruger den Spion, der her iagttager os, som en Slags Telefon. Han skal fortælle sin Herre, at jeg aldeles ikke tvivler om, at Mutushimi har til Hensigt at myrde mig.

Men jeg er overbevist om, at jeg ikke er skabt til at skulle dø for saadan en Slyngels Haand.

Pas nu paa, saa skal jeg sende Mutushimi en Besked.

Derovre paa den anden Side af Gaden staar der en Herre, som kan ligne en Franskmand, det er Japanerens Spion! Han aflæser hvert Ord, jeg siger, og bliver stadig mere og mere nervøs. Han er efter min Mening en elendig Slyngel, en fejg Bandit, som —"

Opdageren tav pludselig og brød ud i en høj Latter, og da Senatoren stirrede forundret paa ham, vedblev han:

„Jeg lo kun af „Franskmanden".

„Hvorfor?"

„Fordi han blev aldeles rasende, da han saa, hvad jeg sagde, og til sidst forglemte han sig i den Grad, at han i sin Hidsighed truede ad mig med knyttet Næve."

„Det er udmærket!" svarede Senatoren og lo. „Saa kan De da sagtens kende ham næste Gang, De møder ham!"

„Det turde være tvivlsomt!" svarede Nick Carter. „Den Slags ærløse Fyre, der for en lumpen Betaling er rede til at begaa enhver Forbrydelse, forstaar til Fuldkommenhed at forandre deres Ydre. Men forøvrigt vil jeg snart faa Lejlighed til at underholde mig mere indgaaende med ham".

„Hvad mener De?" spurgte Senatoren. „Det er vel kun en daarlig Vittighed?"

„Nej, ingenlunde! Det skal jeg forklare Dem senere!"

„Men hvad Pokker, han bliver jo stadig staaende derovre?" udbrød Mark Hallan forbavset. „Jeg troede, han havde taget Benene paa Nakken, da han saa, at De havde opdaget ham!"

„Det falder ham ikke ind! Han ved godt, at det er der Tid nok til, naar jeg gør Mine til at rejse mig. Han tør forøvrigt ikke forlade sin Post saa længe, vi sidder her. Derfor bliver han ved med ufortrødent at læse Ordene af vore Læber."

„Men hvorledes vil De da bære Dem ad med at fange Fyren, for det maa De jo, hvis De vil pille noget ud af ham? Og frivilligt kommer han næppe herover!" tilføjede Mark Hallan og lo.

„Giv kun Tid! Forklaringen skal jeg give Dem senere. Men lad os nu tale om noget andet. Som jeg sagde Dem før, Senator, De er ogsaa i Fare, og kan derfor ikke være forsigtig nok."

„Aa hvad! Jeg er altid paa min Post, og naar jeg ligo undtager mine Oplevelser i Spøgelsehuset, bliver jeg ikke let bange for noget."

„Det er rigtigt, men jeg raader Dem dog til at være forsigtig."

„Hør, ved De nu hvad! Selv i vore Tider tager man ikke paa hverandre med Fløjelshandsker ude hos os i det fjerne Vesten! Da jeg var en Knægt paa en Snes Aar, vilde jeg nødig være den, der lagde sig ud med den unge Mark Hallan! Jeg har mange Gange staaet for Skud, men jeg har endnu oftere selv skudt paa mine Fjender."

„Det ved jeg altsammen, kære Senator, men her er vi ikke i det vilde Vesten, og Japanerene er Giftslanger, der bider, før man aner noget om, at de er der!" svarede Nick Carter, mens han stadigt holdt skarpt Udkig med Spionen paa den anden Side Gaden.

Nick Carter havde, som han sagde til Præsidenten, truffet nogle smaa Forberedelser førend sin Afrejse fra New York. Han blev derfor ikke forundret ved pludselig at se sin yngste Medhjælper, Patsy, dreje om et Gadehjørne.

Opdageren havde taget tre af sine Medhjælpere med sig, men holdt sig fjernt fra dem paa Rejsen,

og de havde endnu ikke truffet hinanden i Washington.

Da Patsy nu var kommen tæt hen til Spionen, lænede Nick Carter sig langt tilbage og fo'r tre Gange med Haanden op over sit Hoved.

Det var et aftalt Signal.

Spionens Bortførelse.

„Hvad er nu det, Carter? Jeg tror, De signaliserer til Spionen?" sagde Mark Hallan forundret.

„Ja, jeg signaliserede, men det var ikke til Spionen."

„Til hvem da?"

„Til en af mine Hjælpere! svarede Opdageren og holdt sig for Munden for ikke at blive beluret.

„Er der en af Deres Assistenter i Nærheden af Spionen?" spurgte Senatoren meget overrasket, idet han ligeledes holdt Haanden for Munden.

„Ja!"

„Velbekomme! Har De flere Medhjælpere med Dem?"

„Foruden Patsy er min Fætter Chick og en ny Hjælper her."

„Er det maaske Deres lille Japaner?"

„Nej, Ten Itchi er for Tiden hjemme i sit Fædreland, og hvis han var her, vilde jeg dog trods hans Troskab og Paalidelighed ikke benytte ham i en Kamp mod hans egne Landsmænd.

Nej, det er min Chaffeur Danny, en meget brugbar ung Mand, som imidlertid kun er paa Prøve i Faget, men jeg haaber, at han snart vil vise sig dygtig nok i sit Fag, saa han kan blive optaget blandt mine faste Medhjælpere. — Maa jeg bede Dem lade være med at vende Hovedet for at se efter Patsy."

„Det har jeg slet ikke tænkt paa! Men spænd mig nu ikke paa Pinebænken længere! Sig mig, hvad for en Plan, De har lagt?"

„Patsy har lejet en Vogn, og Kusken har faaet Ordre til at køre langsomt helt inde ved Fortovet forbi det Sted, hvor Spionen staar.

Der kommer Vognen... nu standser den, og nu —"

Opdageren tav og drejede sin Stol saaledes, at han ikke mere kunde se ud paa Gaden.

„Hvis De har Lyst til at følge med mig —" sagde han, „saa kan vi gaa en Tur sammen om en halv Times Tid og samtidig underkaste Spionen et lille Forhør."

„Ja, selvfølgelig gaar jeg med! — Men hvad er der sket, Carter? De gør mig voldsomt nysgerrig og her, hvor jeg sidder, kan jeg ikke se, hvad der foregaar ude paa Gaden."

„Det er ganske ligefremt. Vognen holder stille ud for Spionen. Bag ved ham staar Patsy, men i Vognen sidder enten Chick eller Danny."

„Og hvad skete der saa?"

„Aa, kun en lille Spøg. Den, der sad inde i Vognen, aabnede Døren mod Fortovet, Patsy gav Spionen et Puf i Ryggen, saa han faldt over mod Vognen. Den, der sad inde i Vognen, hjalp til, Døren blev slaaet i, og Vognen kørte bort, mens Patsy blev staaende paa det Sted, hvor Spionen før stod."

„Død og Pine, Carter! Det er godt regnet ud. Man kan blive helt bange for Dem! At saadan noget kan ske ganske ubemærket i den fineste Del af Washington og ved det klareste, elektriske Lys — og saa kalder De det for en lille Spøg! Hvad vilde der være hændt, hvis en Politibetjent havde set det og havde blandet sig i Sagen?"

„Det gik altfor hurtig for sig til, at en Politibetjent kunde se noget som helst. Men hvis en Betjent havde lagt Mærke til det, saa havde Patsy simpelt hen givet sig til Kende for ham og forklaret ham Sagens Sammenhæng. Derfor blev han jo ogsaa roligt staaende.

Dog var det ikke alene af den Grund, men for at se, hvad de andre Spioner vilde gøre, naar de opdagede, at deres Kammerat var forsvunden.

Der er nemlig mindst en halv Snes Spioner skjulte rundt omkring her i Nabolaget."

„Det bliver mere og mere indviklet! — Pokker blive klog paa det! Hvis der virkelig er saa mange Spioner, vil sandsynligvis nogle af dem løbe efter Vognen."

„Højst sandsynligt!"

„Man skulde næsten tro, De ønskede det!"

„Ja, det var jo netop det, jeg vilde opnaa! Men spørg ikke saa meget. Her er ikke Stedet til at forklare Dem mine Planer!"

„Aa — De maa have en lille Smule Medlidenhed med mig, Carter! Denne Uvidenhed er værre end alle Rædslerne i Mutushimis Spøgelseshus! De kan dog sige mig noget af, hvad De har i Sinde!"

„Naa — ja!" svarede Opdageren med et lille Smil.

„Da jeg rejste hertil fra New York, var jeg sikker paa at skulle genoptage Kampen med Mutushimi.

Men for at kunne bekæmpe en Fjende, maa man vide, hvor han findes, og da Baronen naturligvis ikke har givet mig sin Adresse, var jeg nødt til paa en anden Maade at udfinde den."

„Og derfor bortfører De en af hans Spioner?"

„Ja. Jeg var vis paa, at Mutushimi vilde omgive mig med en hel Hær af Spioner, naar jeg tog ind paa et Hotel her i Washington under mit eget Navn, og derpaa byggede jeg min Plan, der gaar ud paa at bortføre en af Spionerne, og enten ved Magt eller helst ved blidere Midler tvinge ham til at tale."

„Men hvis nu nogle af Spionerne følger efter Vognen, saa ved de jo, hvor Deres Hjælper bringer den bortførte hen!" indvendte Senatoren.

„Det skulde glæde mig ganske overordentligt, for saa fangede vi paa den Maade en hel Mængde af det Pak paa en Gang! Rent ud sagt, kære Senator, jeg har lavet en lille, nydelig Fælde, som jeg har al Grund til at tro, at Mutushimi pludselig dumper i."

„Hvis det lykkes Dem, saa skal jeg sørge for, at der bliver flaget over hele Washington i Morgen!" udbrød Mark Hallan begejstret. „Men De ved da vel, hvor Spionen bliver kørt hen?"

„Selvfølgelig! Jeg gaar for Resten der hen nu!"

„Jeg følger med Dem selv med Fare for at blive forfulgt af Mutushimis Spioner!" sagde Mark Hallan.

„Jeg er naturligvis meget glad over, at De vil følge mig, men jeg gør Dem dog udtrykkelig opmærksom paa, at vi rimeligvis vil komme til at opleve et lille Æventyr undervejs."

„Tror De, Fyrene vil driste sig til at angribe os? Det hindrer mig ikke i at udføre mit Forsæt. — Men jeg tænker dog ikke, de vil vove at nærme sig os, ellers havde de jo for længe siden kunnet skyde paa os fra den anden Side af Gaden! Vi sidder jo her som i fuldt Dagslys!"

„Jeg paastaar heller ikke med Sikkerhed, at vi bliver overfaldet, men det er i høj Grad sandsynligt.

De maa jo ogsaa betænke, at vi kommer gennem Gader, der er betyelig daarligere oplyste end Lafayette Square. Som sagt, det skulde gaa mærkeligt til, hvis min Formodning ikke er rigtig, og jeg saa næsten helst, at De blev her."

„Hvis De vover at komme med det Forslag en Gang til, trækker jeg Frakken af og udfordrer Dem til en regulær Boksekamp. Selvfølgelig gaar jeg med! Om jeg end ikke er noget Pragteksemplar over for Spøgelser, er jeg dog hidtil aldrig gaaet af Vejen for Modstandere af Kød og Blod!"

„Det ved jeg, kære Ven!" svarede Opdageren med et Smil.

„Kom saa i Himlens Navn da med! De har jo ogsaa ærlig fortjent at blive Vidne til Baronens Anholdelse."

„Hvad siger De, bedste Ven? Vil De arrestere Mutushimi allerede i Dag? De har jo kun været

her i Washington et Par Timer! Hvordan kan De have forberedt alt det i den korte Tid?"

„De glemmer, kære Senator, at jeg er lige saa meget hjemme her i Washington som i New York, jeg ejer endog flere Ejendomme her i Byen!

Forøvrigt lagde jeg min Plan allerede, før jeg rejste fra New York.

Naar man ikke kan trænge ind i Løvens Hule, maa man lokke Løven ud.

Det er min Fremgangsmaade, og den er god! Kom saa, Senator, lad os gaa!"

„Jeg forsikrer Dem, Carter, jeg er til Mode, som om jeg skulde til en lystig Forestilling. Og jeg siger allerede nu til mig selv: „God Fornøjelse!" udbrød Mark Hallan og gned sine Hænder.

Under Vejs.

„Er der langt at gaa, Carter?" spurgte Senatoren, da de var komne ud paa Gaden.

„Aa, en halv Times Gang — det er i Nærheden af Kapitoliet."

„Vi skal vel hen til et eller andet Hus?"

„Ja, det vil sige, det er egentlig to Huse, der ligger ud mod to forskellige Gader, mens Baggaardene støder til hinanden. Jeg har først købt de to Ejendomme for kort Tid siden, og da jeg har ladet foretage store Ombygninger ved dem, har jeg endnu ikke faaet dem udlejede.

Til en Begyndelse havde jeg ikke nogen Bagtanke ved at købe de to Steder, jeg vilde kun anbringe mine Penge paa en rentabel Maade. Men i Dag er jeg henrykt over mine Ejendomme! Nu skal jeg nok faa opgjort min Afregning med Mutushimi."

„Jeg begynder at lugte Lunten, Carter. De er en meget lovende ung Mand, men De har en stor Ræv bag Øret!"

„Det skulde glæde mig, hvis Mutushimi har en lige saa god Mening om mig!" svarede Opdageren.

De to Mænd skyndte sig hen at Gaden. Da de naaede til fjortende Gade, gik de ned ad den søndre Avenue.

„Jeg tror, at denne Vej er mindre farlig!" sagde Nick Carter.

„Men, gode Mand! De er jo dog ikke min Barnepige!" udbrød Senatoren med et Smil. „Lad De mig selv om at sørge for mit kostbare Liv!"

„Som De vil, Hallan! Jeg vilde bare ikke gerne følges med en døende eller saaret. Saadant noget er altid ubehageligt og kan faa stygge Følger, for De har vel lagt Mærke til, at der er nogen efter os, ikke?"

„Nej, jeg vilde saamænd lige paastaa det stik modsatte!" forsikrede Senatoren overrasket. „Skønt jeg flere Gange har listet mig til at se mig tilbage, kunde jeg ikke opdage nogen."

„Saa De da ikke de to Mænd, der gik lige foran os, og som drejede ned ad den Gade derhenne, hvor de gik videre."

„Ja, men de gik jo dog foran os og ikke bag efter os."

„Det skyldtes Systemet, Senator! De brave Fyre vilde dreje om enten ad trettende eller fjortende Gade og saa pludselig dukke frem paa Avenuen.

Iøvrigt er der ogsaa Spioner bag os."

„Jeg skal dog prøve paa at kigge mig tilbage, uden nogen lægger Mærke til det — eller mener De, at jeg hellere skulde lade være?"

„Paa ingen Maade! Bevæg De Dem kun ganske, som De vil, Senator! Det er i det hele taget ikke nødvendigt at vi tager Hensyn til Fjenden, for i dette Tilfælde viser jeg mig offentlig, mens mine Hjælpere besørger det hemmelige Arbejde."

„Ja, min Sandten, De har Ret, nu ser jeg det ogsaa, der er fire Mand efter os!" hviskede Mark Hallan, der netop havde set tilbage.

„To af dem marscherer lige i Hælene paa os, mens de to andre gaar ovre paa det andet Fortov."

„Det er ikke nok med det!" afbrød Nick Carter ham. „Der er endnu to andre Spioner henne i den Gade, der løber lige med Avenuen her, og efter dem følger mindst to andre for i paakommende Tilfælde at kunne ile dem til Hjælp".

„Det er jo en hel Livvagt!" lo Mark Hallan. „Otte Mand om to!"

„Mutushimi ved nok, hvad han gør!" svarede Nick Carter. „Han ved ogsaa, at hvis han ikke faar fat i mig nu i Nat, saa sker det aldrig."

Da de kort efter drejede ind paa Pennsylvania Avenue, udbrød Senatoren:

„Her kan vi være nogenlunde sikrede mod et Attentat, da Avenuen jo er livligt befærdet."

„Ja, det har jeg netop ogsaa tænkt over, Senator!" sagde Opdageren. „Og jeg er nu kommen til den Mening, at vi her under Vejs næppe har noget at frygte, hvis vi ikke selv giver Fyrene Lejlighed til at overliste os.

Disse Spioner er yderst forsigtige og vover sig ikke for langt ud.

De vil sikkert foretrække at følge efter os der hen til, hvor vi skal, og saa først forsøge paa at overfalde os, maaske endog trænge ind i Huset for at gøre det af med os, om ikke for andet, saa for deres forsvundne Kammerats Skyld.

De vil selvfølgelig befri ham, og det kan de kun, dersom vi fører dem derhen, hvor de antager, han er."

„Og vil De virkelig gøre Fyrene den Tjeneste at lede dem derhen til det Hus, hvor deres Kammerat sidder vel forvaret?" spurgte Mark Hallan overrasket.

„Kun tilsyneladende, Senator!" svarede Nick Carter med et Smil. „Husk paa, jeg har hele to Huse til min Raadighed. Spionen blev bragt lige hen til det ene Hus, hvor han rimeligvis modtoges af min Fætter Chick —"

„Aha! Nu gaar der et Lys op for mig!" udbrød Mark Hallan.

„Det gjorde De, for at Spionerne skulde tro, han blev holdt fangen der. Men i Virkeligheden er han bleven ført over Gaarden til Deres anden Ejendom?"

„Ja, selvfølgeligt — Og det var endda heller ikke det endelige Maal, Spionen er straks bleven bragt ned paa Gaden igen — det vil sige: til den anden Gade — der holdt Vognen og ventede. Og nu kørte Spionen med min Hjælper til det virkelige Skjulested, hvor jeg vil underkaste ham et lille Forhør."

„Saa skal vi altsaa slet ikke hen til det Hus, De før talte om?" spurgte Senatoren forbavset.

„Jo, netop! Jeg vil have, at vore Forfølgere skal tro, vi har vort Hovedkvarter der. Saa tror de naturligvis ogsaa, at deres Kammerat bliver holdt fangen derhenne, mens han i Virkeligheden er et helt andet Sted."

„Men hvorfor lokker De dem egentlig herhen?"

„Men Senator dog! Kan De da ikke regne ud, jeg haaber paa, at jeg i Nat skal kunne fange Mutushimi og hans Bande der i Huset?"

Mark Hallan stirrede paa Opdageren, som vilde han ikke tro sine egne Øren, saa sagde han:

„Det maa jeg sige, det er bedre end den gule Skurks Spøgelseteater! Hvordan i al Verden har De kunnet ordne den Plan saa hurtigt? De vil baade fange Mutushimi og hans Spioner? Det er storartet! Og De ejer endnu et tredie Hus, hvor De holder Deres Fange skjult?"

„Aa, jeg har en hel Del Ejendomme her i Washington! I New York har jeg en halv Snes Stykker, der iblandt to Skyskrabere i Wallstreet. Af mine Ejendomme her i Byen er der to, der staar tomme for Tiden, fordi jeg har ladet dem fuldstændig ombygge og indlagt Elektricitet. Min Forretningsfører skrev til mig, at alt er udlejet fra næste Uge. Det er derfor heldigt, at jeg endnu i Dag kan raade over Husene."

De var imidlertid komne et godt Stykke ned ad Pennsylvania Avenue, og da de nu nærmede sig Parkanlægene ved Kapitoliet, gik de ned ad B-Gade, hvor den ene af Nick Carters Ejendomme laa. —

De var blevne forfulgte af en hel Mængde Spioner, lige fra de gik fra Hotellet, og Nick Carter saa med hemmelig Glæde, at de ikke gjorde sig Umage for at skjule sig. De var sandsynligvis overbevist om, at deres „Vildt" ikke skulde undslippe dem.

„Min Plan lykkes, Senator!" udbrød Opdageren lidt efter. „Mutushimi gaar i Fælden! Han er sikkert bange for, vi skal lokke en heller anden Hemmelighed ud af vor Fange, og derfor vil han gøre alt, hvad der staa i hans Magt for at befri Spionen. Men saa snart han og hans Folk trænger ind i Huset, er de færdige, der har jeg nemlig for længe siden forberedt mig paa at modtage dem."

Da de var komne forbi Kapitoliet, drejede de ind i A-Gade. Her vendte Opdageren sig om og sagde derefter til sin Ledsager:

„Jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke vil komme til at opleve noget ubehageligt i Løbet af de første Par Minutter."

„Tror De, at Slynglerne vil slaa fra sig nu?" spurgte Senatoren.

„Højst sandsynligt! De vil i hvert Fald forsøge paa at overliste os, naar De opdager, at vi er ved Maalet. Vær derfor forsigtig!"

„De skal ikke være bange, Carter! Jeg skal nok forsvare mig."

Men Nick Carters Angst lod til at være ubegrundet, de to Herrer slap heldig ind gennem Havelaagen og gik ogsaa uantastede ad den flisebelagte Gang op til Huset.

Idet Nick Carter satte Foden paa det nederste Trin af Stentrappen, der førte op til Indgangsdøren, saa han sig om og lagde Mærke til en Mand, der stod ovre paa det andet Fortov.

Han hævede Armen og slyngede en skinnende Genstand gennem Luften.

Hurtig som et Lyn bøjede Opdageren sig til Side, og Vaabnet — en dolklignende Kniv faldt klirrende til Jorden ved Siden af ham.

Nick Carter var forberedt paa et saadant Attentat, thi Japaneren var meget for forsigtig til ved Skud at lokke Politiet frem.

Opdageren vidste af Erfaring, at Knivkasteren ikke vilde lade det blive ved et enkelt Kast. Han havde hele Tiden holdt en temmelig stor Sten i Haanden, og inden Japaneren kunde faa Tid til at kaste en ny Kniv over mod ham, slyngede Opdageren Stenen efter ham.

Japaneren sank om uden at give en Lyd fra sig, og Kniven faldt ud af Haanden paa ham. Opdageren havde ramt ham i Tindingen.

I næste Nu greb Nick Carter Senatoren ved Armen og trak ham med sig op ad Trappen.

Men mens Døren blev revet op indefra, og de med et Sæt sprang over Tærskelen, knaldede der et Revolverskud bag dem, Mutushimis Hjælpere var altsaa besluttede paa at vove det yderste. Heldigvis var der sigtet daarligt, og Kuglen kom kun til at splintre en Dørplanke. Inden Forfølgerne fik Tid til at skyde en Gang til, fo'r Døren i med et Brag.

I Gangen, der oplystes svagt af en Ampel, stod Chick og rakte Haanden ud mod Mesteren.

„Det spændte lidt brat af, Nick! Hvor mange var der efter Dig?"

„Mindst otte!" svarede Opdageren.

„Hvor er Patsy?"

„Han er paa Spor efter vore Forfølgere. — Hvem af Jer var i Vognen, der bortførte Spionen, Du eller Danny?"

„Danny!" svarede Chick. „Jeg ventede her alene. Danny tror, at Patsy har givet ham et Nakkedrag, der er lige ved at bringe ham over i den anden Verden! Han kom først til sig selv igen, da vi havde faaet ham bragt herhen.

Ellers gik alt som efter en Snor. Nu er han ovre i den sydvestlige Del af Byen, og Danny er hos ham. Det mente jeg, var den bedste Ordning, for jeg tror ikke, vi faar Brug for Danny her."

„Det er godt! Har Mutushimis Folk prøvet paa

at trænge ind i Huset, nu, da de tror, deres Kammerat opholder sig her?"

„Ja, det kan Du tro!" svarede Chick lystigt. „De har benyttet alle mulige Paaskud for at skaffe sig Adgang, og da det ikke hjalp dem noget, begyndte de endog at true.

Hvis jeg ikke tager meget fejl, stod Slynglerne og lagde Raad op om at storme Huset, da Du kom."

„Saa meget des bedre. De gaar nok lige i Løvens Gab uden at ane det!" sagde Nick Carter helt fornøjet. „Forhaabentlig er alt i Stand til deres Modtagelse?"

„Alt er i Orden! Jeg er færdig med alle Forberedelser, og Apparatet arbejder udmærket!"

„Har Du ogsaa faaet talt med Major Sylvester paa Politikammeret?

„Ja. Til at begynde med vægrede han sig lidt og vilde ikke høre Tale om at lade A-Gadekvarteret være uden Politivagt i Nat, men til sidst lykkedes det mig dog at overtale ham. Vi behøver altsaa ikke at være bange for, at en eller anden alt for ivrig Politibetjent skal lave os en Streg i Regningen. Japanerne kan gøre saa megen Støj, de vil, ingen Sikkerhedsvogter vil hindre dem i det!"

„Det er udmærket!" udbrød Nick Carter og gned sine Hænder. Saa sagde han til Senatoren:

„Undskyld, jeg har glemt, hvad Høfligheden byder! Maa jeg forestille Dem min Fætter og første Medarbejder, Chickering Carter."

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab!" sagde Senatoren og tilføjede: „De gør nok stor Lykke hos det svage Køn, efter hvad jeg har hørt?"

Ved denne Bemærkning blev den unge Opdager helt forlegen, og han besluttede at tage en lille Hævn.

„Senator Mark Hallan fra Kansas!" udbrød Nick Carter under den fortsatte Præsentation.

„Jeg har ogsaa hørt Tale om Dem!" svarede Chick alvorligt.

„Det er nok Deres Specialitet i Deres Fritid at tage Anskuelsesundervisning i Mutushimis Spøgelsehus, og De har nok særlig Forkærlighed for at lade Dem bruge som Fodbold i mørke Værelser!"

„Tør jeg spørge, om det skal være en Vittighed?" brummede Senatoren, men brød straks efter ud i en hjertelig Latter.

„Men hvad jeg vilde have sagt. Tror De ikke, at denne Over-Slyngel, Mutushimi, vil fatte Mistanke, naar han ikke ser noget Politi her i Nærheden?"

„Det kan ikke ændres, og desuden er han sikkert altfor optaget af sine Kunster til, at han opdager slige Smaating."

„Mener De virkelig, at han vil vove at bryde ind i et Privathus midt i den fornemste Del af Hovedstaden Washington?"

„Ja, selvfølgelig! Der er jo ikke andet at gøre, naar han ikke kan slippe ind ved List!

Og herind vil han for enhver Pris, om ikke for andet, saa for at befri sin Hjælper, som han tror indespærret her. — Og da han nu ved, at jeg ogsaa er her, vilde han ikke være Mutushimi, om han ikke greb Lejligheden med begge Hænder."

„Der er mærkelig stille nede paa Gaden!" sagde Mark Hallan.

„Skulde de gule Labaner mon have opfundet en lydløs Maade at storme paa?"

Nick Carter lo sagte og sagde: „Foreløbig nøjes Herskaberne vist med at gøre Spejdertjeneste, det vil sige: de stiller Forposter ud for ikke at blive forstyrrede ved deres Arbejde. — Sig mig, Chick, er der nogen paa Post der ovre i det andet Hus?"

„Ja, jeg traf Gordon i Morges. Du ved, han er ved Regeringens hemmelige Politi! Han har fri i Dag, og da jeg havde fortalt ham saa meget af vore Planer, som jeg fandt nødvendigt, tilbød han frivilligt at hjælpe os. Han passer nu paa fra et Vindue derovre i Huset."

„Gordon er et lyst Hoved og absolut paalidelig!" svarede Nick Carter. „Men det er vist bedst, jeg selv gaar der over en Gang og ser efter, om

alt er i Orden. Det skulde saamænd ikke undre mig, om Mutushimi allerede har opdaget, at de to Ejendomme hører sammen og truffet sine Forholdsregler derefter."

„Hvis det ikke er andet, Du vil, behøver Du ikke at ulejlige Dig derover. To af Japanernes Spioner har holdt Vagt derovre i den sidste halve Time og har desuden gjort Forsøg paa et trænge ind i Huset — selvfølgelig uden Resultat."

„Naa, saa er Gordon nok paa Vagt. Men det var vist ingen Skade til, om Du skyndte Dig derover for at høre, om Gordon har opdaget noget noget".

Chick gik sin Vej.

„Hvor bliver Deres Hjælper, Patsy af?" spurgte Senatoren. „Jeg begynder at blive urolig for ham."

„Hvorfor det?" spurgte Nick Carter forundret.

„Jo, saa vidt jeg kan skønne, vrimler det over alt her i Washington med Mutushimis Slyngler. Det er derfor ikke udelukket, at den unge Mand støder paa en og anden af dem, mens han kører med sin Fange, de vil da sikkert gøre alt for at befri deres Kammerat og faa Patsy i deres Magt.

„Det skal De aldeles ikke nære Bekymring for. Patsy er en af de snedigste og mest drevne Fyre, jeg nogen Sinde har truffet paa."

„Det tror jeg gerne, men mange Hunde er Harens Død."

„Sandt nok. Men det gælder ikke Patsy. Jeg er overbevist om, at han nu allerede lusker om her i Nærheden!"

„Midt imellem Mutushimis Spioner? Det er jo saa godt som Selvmord!"

„Bryd Dem kun ikke om Patsy, Senator!" svarede Opdageren. „Han forstaar at hytte sit Skind, og vil sikkert dukke op her før vi aner noget om det, formodentlig netop i det Øjeblik, hvor vi trænger haardest til ham."

Der blev et Øjebliks Tavshed. Saa spurgte Mark Hallan:

„Hvorledes agter De at forsvare Huset mod Overmagten?"

„Slet ikke!"

„Hva-a-a-d?"

„Overhovedet slet ikke. Jeg vilde allerhelst lade Døren staa paa vid Gab, hvis jeg ikke var bange for, at Slynglen lugtede Lunten."

Senatoren saa ud, som om han slet ikke forstod, hvad Opdageren mente.

„Gør mig en eneste Tjeneste, kære Carter; hold op med Deres daarlige Vittigheder! Eller er det maaske virkelig Deres Alvor, at De vil lade Mutushimis Folk trænge ind uden at gøre den mindste Modstand."

„Det har jeg ganske vist i Sinde!"

„Hvad skulde det da være godt for? Er De ved Deres fulde fem?"

„Tak for Deres Forespørgsel, Senator, men min Hjerne er ganske hel og lydefri. Jeg har ikke nødig at gøre Modstand mod Mutushimis Folk, for de faar fuldt op at bestille, naar de først kommer inden for Døren. Resten kommer af sig selv.

Som jeg sagde Dem før, har de to Ejendomme først i forrige Uge faaet indlagt elektriske Ledninger — og den, der berøver en af dem, faar ikke alene det ene elektriske Stød efter det andet, men han kan heller ikke slippe løs fra Ledningenæ før Elektriciteten afbrydes. — Det er De vel klar over?"

„Ja, selvfølgelig, det er jo noget, som enhver Skoledreng kender og ved Besked med, men —"

Opdageren afbrød Senatoren og sagde:

„Min Fætter har nu lavet det saadan i Stand, at vore Modstandere tvinges til at berøre Ledningerne, saa snart de er komne ind i Huset, og jeg skal love for, at det vil blive den største og smærteligste Overraskelse, der nogen Sinde er bleven de gule Slyngler beredt".

Nu gik der endelig et Lys op for Mark Hallan. „Det er storartet! udbrød han begejstret. „Det er en ubetalelig Spøg! Og tillige en værdig Hævn for Rædslerne i Spøgelsehuset!"

„Enhver, der gaar op ad Trappen i Mørke," vedblev Opdageren, „holder sig naturligvis ved Ge-

lænderet eller føler sig frem langs Væggen. Vi har derfor anbragt elektriske Traade paa begge Sider af Trappen, saadan at enhver, der vil gaa op ad Trappen bliver holdt fast og ubarmhjertig pryglet igennem.

„Det er jo ganske hyggelige Udsigter!" brummede Senatoren. „Tænk om en af vore kom til at røre ved Ledningen".

„De skal ikke være bange, gamle Ven, der er selvfølgelig ogsaa truffet Sikkerhedsforanstaltninger. Vi behøver kun at tage nogle tykke Gummihandsker paa, naar Festen begynder."

„Carter, De er en Tusindkunstner, et Geni!" udbrød Senatoren henrykt. „Nu kan jeg først se hele Deres Plan. Mutushimi tror, at han er Jæger, og De er Vildtet, mens det i Virkeligheden er lige omvendt.

Den gule Slyngel bilder sig ind, at han skal gøre en god Fangst i Nat, men naar han stormer Huset, sidder han og hele hans Bande fast som Ræven i en Saks!"

„Nu er Spørgsmaalet kun, om Mutushimi vover sig frem i første Række, det kunde ligne den Rævepels at lede det hele paa Afstand, — holde sig selv uden for Skudvidde! Dog selv om saa er, betyder det ikke andet end en lille Forsinkelse. Jeg har foresat mig, at Baronen skal tages til Fange i Nat, og jeg faar ikke Ro, før det lykkes mig. Hans Spioner skal forraade mig, hvor deres Herre og Mester har sit Smuthul, og hvis de ikke gør det godvilligt, saa — naa ja, hvad har vi Elektriciteten til?"

„Tys!" hviskede Senatoren. „Jeg hører Skridt udenfor!"

„Det er kun Chick, der kommer ovre fra det andet Hus. Maa jeg bede Dem gaa herind!" tilføjede Opdageren og aabnede en Dør til højre i Værelset. „Vær saa god at holde Øje med vore Belejrere, mens jeg taler med Chick".

„Hvad skal jeg gøre, hvis Japanerne begynder at storme Huset?"

„Saa kan De bare kalde paa mig, det er tilstrækkeligt."

Mens Mark Hallan tog Plads for at se efter Spionerne, gik Nick Carter gennem Bagdøren ud i Gaarden, hvor han mødte Chick.

„Hvad nyt?" spurgte han spændt.

„Der staar syv Skildvagter der ovre foran Huset. Japanerne har lugtet Lunten og vil rimeligvis angribe begge Husene samtidigt. De tror vel, at det er lettere at faa Bugt med os paa den Maade."

„Det er jo akkurat, som jeg har tænkt og — ønsket det!" sagde Nick Carter veltilfreds. „Mutushimi er for klog en General til ikke at skulle undersøge Kampstedet, før Kampen begynder. — Vi kommer til at fordele os, Chick. Du maa gaa over til Gordon igen, mens jeg bliver her med Senatoren."

„Tror Du, at Du kan stole paa ham, hvis der sker en Fejl ved den elektriske Ledning, og det kommer til Kamp?"

„Ja, ubetinget, Mark Hallan er en af de tapreste og mest behjertede Mænd, jeg nogen Sinde har kendt. Hvis Gordon vil gøre sin Skyldighed, saa har vi Sejr over hele Linien, før Sol staar op."

Chicks Øjne straalede af Glæde over den ventede Kamp, men straks efter saa han helt bekymret ud, idet han sagde:

„Jeg er kun bange for, at vi ikke fanger Mutushimi paa den Maade!"

„Det er nok muligt! Men det gør jo for saa vidt ikke noget! Saa ryger vi ganske simpelt den gamle Ræv ud af Hulen.

Han skal for enhver Pris tages til Fange endnu i Nat. Jeg har foresat mig at bringe ham til „Det hvide Hus" i Morgen tidlig og, om jeg saa maa sige, servere ham for Præsidenten til Frokost."

Chick var i Begreb med at gaa tilbage til sin Post, men han vendte om og udbrød:

„Hør, Nick, i Forværelset paa anden Sal ligger der et Reb, som er langt nok til at binde et halvt

Hundrede Banditer med, og ovre i det andet Hus er der ogsaa Reb nok!"

„Jeg haaber, vi faar Brug for Strikkerne!" sagde Nick Carter alvorligt. „Jeg har sjeldent været saa utaalmodig som i Aften."

„Ja, det kan jeg mærke. Du har i det hele taget ikke været Dig selv, siden Baronen slap fra Dig. Jeg vil da haabe, at det snart maa blive anderledes."

Chick løb nu over i det andet Hus, mens Nick Carter gik op til Senatoren.

„Hvordan gaar det?" spurgte han og lagde Haanden paa sin Vens Skulder.

„De kommer nærmere!" hviskede Mark Hallan.

„Det er ogsaa paa høje Tid!" svarede Opdageren.

„Hvis jeg ikke tager meget fejl, har de hentet sig en Træbjælke fra en Byggeplads her i Nærheden. De har sikkert i Sinde at støde Døren ind med den."

„Meget praktisk!" svarede Opdageren.

„Men det gør en forbandet Støj," indvendte Senatoren. „Hvad tror De, Naboerne siger til saadan en Fredsforstyrrelse?"

„Der er maaske nogle af dem, der vil raabe paa Politi, andre vil sagtens telefonere til Politikammeret om den natlige Uro, men før Major Syl- — der er indviet i hele Historien — kan udsende Reservemandskabet, endsige før det kan naa herhen, er alt forbi. Hvor staar Slynglerne forøvrigt med deres Bjælke?"

„Tæt ved Trappen dernede. Det kan kun vare faa Sekunder — saa gaar det løs!"

Nick Carter aabnede Vinduet, men sprang straks til Side for ikke at blive ramt af et Skud.

Mod Forventning forblev alt stille nede paa Gaden. Opdageren ventede nogle Øjeblikke, saa raabte han med høj Stemme:

„Hvad vil De her foran Huset?"

De seks Mænd, der kom slæbende med Bjælken, lagde den et Øjeblik fra sig, og ovre fra det andet Fortov svarede en Stemme:

„Vi vil tale med Nick Carter!"

Nick Carters Hjærte bankede hurtigere. Det var Mutushimis Stemme.

„Jeg er Nick Carter!" raabte Opdageren. „Hvad vil De mig?"

„Jeg er Baron Mutushimi, og —"

„Det har jeg vidst hele Tiden! Hvad ønsker De?"

„De holder en af mine Mænd fangne her i Huset!" svarede Japaneren. „Hvis De vil undgaa store Ubehageligheder, giver De ham øjeblikkelig Friheden!"

„De tager fejl, Hr. Baron, her i Huset er der ingen Fange."

„Det er ikke sandt!"

„Ja, naar De ved det bedre, har jeg ingen Ting at skulle have sagt! I hvert Fald kan jeg ingen Fange udlevere Dem af den simple Grund, at jeg ingen har!"

Et Øjeblik herskede der dyb Stilhed, saa raabte Mutushimi med skærende, skingrende Stemme:

„Fremad, Folkens! Slaa Døren ind!"

En lille Overraskelse.

Nick Carter havde gennemskuet Mutushimis Plan indtil dens mindste Enkeltheder og truffet sine Forholdsregler derefter.

At storme et Hus i Washingtons fornemste Kvarter, var et Vovestykke, som næsten ikke lod sig udføre, og Mutushimi kunde kun gøre sig Haab om at faa Held med sig, naar hans Folk arbejdede med Lynets Fart.

Storme Huset, befri den Spion, som han formodede sad fangen derinde, atter slippe ud og spredes for alle Vinde, det maatte alt sammen gaa Slag i Slag.

Inden Naboerne endnu ret kunde blive klare over, hvad den hele Larm havde at betyde, og hvad det var, der havde fundet Sted i Bygningen, maatte Gaden ligge lige saa øde hen som før.

„Kom!" raabte Nick Carter til Senatoren, mens han i største Hast løb ud af Værelset.

Han tog den høje Trappe i fire Spring, thi han vidste, der kun behøvedes et eneste Slag med den store Bjelke for at splintre den ikke synderlig stærke Dør.

Da de to Mænd var naaede op i Forværelset paa anden Sal, trak de Gummikandsker paa.

„Nu gælder det!" raabte Nick Carter til Mark Hallan. „Stil Dem paa det nederste Trin af de Trapper, der fører op til Taget. Derfra kan De tydeligt se Slynglerne nærme sig og, hvad der endnu er bedre, Slynglerne kan ogsaa se Dem."

„Aha! Jeg skal være „Lokkedue!"

„Fuldstændig rigtigt, Hallan. De skal lokke Japanerne til at følge efter Dem op ad Trapperne. Det er alt, hvad De har at gøre foreløbig. Naar først Slynglerne er oppe paa Trappen, har vi vundet Spil. Saa vil jeg lukke op for den elektriske Strøm."

„Men hvorfor Pokker angriber de Fyre ikke?" spurgte Mark Hallan forundret.

„De venter maaske paa et eller andet Tegn. Mutushimi vil jo overfalde begge Husene samtidigt og har derfor givet den anden Del af sit Mandskab Ordre, før han skrider til Angreb!"

„Saa! Nu kommer de!"

Senatoren havde hørt rigtigt. Der lød Fodtrampen foran Huset. I næste nu lød der et dumpt Brag. Mutushimis Hjælpere havde ved det første Angreb slaaet Døren i Stumper og Stykker, saaledes som Nick Carter havde forudsagt det.

Trappegangen var bygget firkantet, og mellem Trapperne var der saa vidt et Rum, at Senatoren og Nick Carter med Lethed kunde se ned til Stuen.

En halv Snes Stykker af Japanerne var trængte ind i Gangen, men der blev de staaende og saa sig mistroiske

De undrede sig øjensynlig over, at Beboerne ikke gjorde nogen Modstand. De frygtede maaske et eller andet Baghold.

Men Mutushimi, der stod i Døren, hidsede dem op til at gaa videre.

„Fremad!" raabte han med sin skærende Stemme. „Hvorfor standser i fejge Naare? Har jeg ikke sagt Jer, at det har yderste Hastværk? Gaa bare videre, bare videre!"

Men de forreste vovede sig endnu ikke længere ind. Trods deres Modstand blev de dog skubbede frem af dem, der stod bagved.

Opdageren saa med et tilfreds Smil ned i Dybet. Slaget var saa godt som vundet, for de bageste blev stadig ved at skubbe dem frem, der var foran, videre op ad Trappen, og de ilede dermed deres Skæbne i Møde.

Tre af Japanerne stod allerede paa det nederste Trin. De andre tøvede endnu, men Mutushimi raabte igen:

„Fremad! Den, der tøver, er dødsens!"

Det hjalp, Mændene begyndte at gaa op ad Trapperne, ganske vist endnu lidt tøvende, men dog betydelig hurtigere end før.

„Raab: „Nu!" naar alle Faarene er i Folden," sagde Opdageren til Senatoren.

Med faa Spring var Nick Carter inde i Forværelset, hvor han lagde Fingeren paa den elektriske Knap.

Et lille Øjeblik efter udbrød Mark Hallan: „Nu!"

I det samme trykkede Nick Carter til og lukkede derved op for fuld elektrisk Strøm, hvorved han kunde byde de ubudne Gæster en passende Velkomst.

Nick Carter satte dog straks efter Strømmen ned til det halve. Men det var ogsaa tilstrækkeligt til at faa et Menneske til at danse.

Huset rystede i sine Grundvolde af et Hyl, som om alle en Galeanstalts Beboere havde sat hverandre Stævne her.

Smærte, Jammer, Skræk, Forbavselse og Frygt gav Genlyd i det skrækkelige Hyl.

Japanerne forsøgte til ingen Nytte at rive sig løs fra Trappegelænderet eller Væggene — alle Anstrengelser var og blev forgæves.

Selv de, der ikke var komne i Berøring med nogen Ledning, gik det ikke bedre.

Deres Kammerater havde grebet fat i dem for at komme løs, og de elektriske Stød havde truffet dem med uformindsket Styrke.

Da Nick Carter havde drejet om til halv Styrke, skyndte han sig hen til en elektrisk Hane, som han drejede paa.

I det samme oplystes Huset af det klareste, elektriske Lys, saa at man tydelig kunde se alle Japanerne.

Saa løb han ud paa Trappen, hvor Mark Hallan stod lænet ud over Rækværket med et skadefro Udtryk i sit ellers saa godmodige Ansigt.

Nick Carters Blik fløj hurtig forbi de fangne Japaneres fortrukne Ansigter og standsede ved Gadedøren, det, han der saa, fyldte hans Sind med vild Glæde.

Der stod nemlig Mutushimi selv med begge Hænder krummede om Dørgrebet.

Det saa ud, som om Baronen havde været den sidste, der trængte ind i Huset, han havde lige faaet lagt Handen paa Dørgrebet, da Nick Carter aabnede for den elektriske Strøm.

I sin første Forskrækkelse havde Mutushimi villet rive den venstre Haand løs med den højre, men til sin store Forundring mærkede han nu, at han var fængslet ved begge Hænder.

Skrigene var stilnede af, og der hørtes kun af og til en sagte Jamren, de fangne havde for længe siden opgivet at sætte sig til Modværge mod den hemmelighedsfulde Tvang, der bandt deres Hænder.

„Hvad mener De om den Velkomsthilsen?" raabte Nick Carter ned til Baronen. „En saadan Modtagelse havde De vist ikke ventet Dem? Ja, I Sønner af den opgaaende Sols Land er ikke de eneste, der kan lave Vidundere ved Elektricitetens Hjælp!"

Hvad enten det nu var Nick Carters Haan, der gav Japaneren Kæmpekræfter, eller han forstod sig bedre paa at omgaas elektriske Ledninger end hans Spioner — nok er det: pludselig kastede han sig bag over med et voldsomt Ryk — og hvad man ikke skulde tro muligt, skete! Han havde revet sine Hænder løs fra Dørgrebet.

Men Rykket havde været saa stærkt, at han tabte Ligevægten og faldt omkuld. I næste Nu var han dog paa Benene igen, han for med et Kæmpespring ud paa Stentrappen og derfra videre ned ad Gaden i flyvende Fart.

Nick Carter stod som lamslaaet. Han havde aldrig tænkt sig Muligheden af, at Japaneren kunde flygte endnu en Gang.

Hans første Tanke var: „Efter ham!" Men saa betænkte han sig.

„Flygt derhen, hvor din Angest driver Dig! Du kan dog ikke undgaa mig. Foreløbig er det vigtigste for mig, at sikre mig min store Fangst!"

Nick Carter fanger fyrretyve Spioner.

Det var kun faa Minutter siden, Mutushimi og hans Banditer var trængte ind i Huset.

Opdageren vidste selvfølgelig godt, at Mændene ikke ret længe kunde taale at udsættes for den elektriske Strøm uden at tage Skade, og han havde ogsaa truffet sine Forholdsregler med dette for Øje.

Nick Carter og Mark Hallan trak nu et Par meget tykke Gummistøvler over deres almindelige Fodtøj og tog derpaa hver et Reb i Haanden.

Opdageren bandt den ene Ende af sit Reb fast til Trappegelænderet, saa løb han ned og snoede Strikken to Gange om Livet paa hver af de fangne

I Løbet af faa Sekunder var han naaet til Trappens Fod, hvor han knyttede Strikkelinens anden Ende fast. I et Par Spring var han igen oppe paa anden Sal, hvor han lukkede for den elektriske Strøm — dog kun et Øjeblik, saa aabnede han igen for den, men kun ganske svagt — lige nok til, at Fangerne kunde mærke, de stadig var i hans Magt.

„Vær saa god at komme her hen, Senator, og vent ved den elektriske Hane.

Naar jeg raaber, skal De gøre Strømmen stærkere, De skal blot dreje Hanen halvt frem, det er sikkert tilstrækkeligt! Jeg vil kun betage Fangerne Muligheden for at kunne flygte."

Opdageren gik tilbage til Trappegangen, hvor Japanerne gjorde sig fortvivlede Anstrengelser for at komme fri.

„Den, der har sit Liv kært, rører sig ikke!" udbrød Nick Carter.

„Saa snart blot en af Jer gør en Bevægelse, lader jeg den elektriske Strøm fare med fuld Kraft gennem Jeres Ledemod!"

De lystrede straks som Børn, der har faaet af Spanskrøret og er bange for flere Prygl.

„Det ligger i Jeres egen Interesse, at I forholder Jer rolige", vedblev Opdageren.

„Jeg gaar nu ned Trappen og begynder nede fra med at binde Jer saaledes, at I ikke kan undvige. Hvis en eneste af Jer forsøger at flygte, maa alle undgælde for det, thi jeg lader øjeblikkelig den elektriske Strøm aabne med fuld Kraft! Har I forstaaet mig?"

„Ja vel!" lød det i Kor.

Nick Carter gik nu ned ad Trappen med en lil Rebrulle i Haanden.

Den Spion, der var længst nede, stod først for Tur. Opdageren lagde hans Hænder over Kors paa Ryggen og bandt dem sammen.

Paa samme Maade behandlede han den næste i Rækken. Saa lod Nick Carter for et Øjeblik Strømmen standse, mens han førte sine to Mænd op ad Trappen, hvad der var et ret besværligt Arbejde, fordi Pladsen var temmelig snæver.

Da de var komne op paa anden Sal, maatte Spionerne lægge sig ned paa Gulvet, hvorpaa Opdageren ogsaa bandt deres Fødder.

Saa kom Turen til de næste to Fanger, og saadan blev det ved Rækken igennem, til de alle laa bundne ved Siden af hinanden i Gangen og et tilstødende Værelse.

Der var ialt en og tyve Mand, en broget Blanding af snart sagt al Verdens Folkeslag. Der var baade Italienere, Franskmænd, Englændere, Russere, Tyskere og Kinesere.

„Det ser ud som om det har været vanskelig for Mutushimi at faa sine Landsmænd til at være Spioner!" sagde Nick Carter til Senatoren. „Han kunde næppe have fundet et mere blandet Selskab end dette her!"

„Det kan De have Ret i!" svarede Mark Hallan, der gik rundt og saa paa Fangerne.

„Hvad vil De nu gøre?" spurgte han.

„Naar Fyrene her har sundet sig saa meget, at de kan svare paa mine Spørgsmaal, vil jeg underkaste dem et Forhør. Imidlertid vil jeg gaa over i det andet Hus og se, hvordan Sagerne staar til derovre. Vil De være saa god at bevogte Fangerne, til jeg kommer tilbage?"

„Ja! Den første, der prøver paa at hoste højt, skal jeg sende et Par Piller fra dette Apotek paa Halsen!" svarede Mark Hallan barsk og trak en ualmindelig stor Revolver op af Lommen. „Med denne Tingest har jeg som Regel lykønsket mine Fjender til deres Fødselsdag —"

„Det er storartet!" udbrød Opdageren og lo. „Det synes mig, at et Par af vore Venner allerede er besvimede ved Synet af Deres Revolver.

Men hvis en af dem alligevel skulde prøve paa at flygte —"

„Saa sender jeg ham øjeblikkelig ned til et Sted, hvor der er nederdrægtig hedt!" svarede Senatoren.

Opdageren gav Mark Hallan endnu nogle Forholdsregler og gik derpaa ad Bagdøren hen over

Gaarden for at komme ind i det Hus, som vendte ud til B-Gade.

Under Vejs mødte han imidlertid Chick, der vilde over for at aflægge Rapport.

„Naa, gik det godt?" spurgte Nick Carter.

„Det gik udmærket!" svarede Chick med et Smil. „Til en Begyndelse gik det livligt til, men det varede kun kort. Og nu er alt forbi!"

„Hvor mange Angribere var der?"

„Tyve. Og vi har fanget dem alle."

„Vi fik en mere!" svarede Nick Carter.

„Saa har de altsaa delt sig i to Afdelinger. — Saa Du noget til Mutushimi?"

„Det vilde jeg netop spørge Dig om, Chick!" svarede Mesteren med at vagt Smil.

„Nej, jeg har ikke set det ringeste til ham."

„Han stak af fra mig!"

Chick stirrede forundret paa Nick Carter.

„Igen?" udbrød han. „Det er da til at flyve i Flint over!"

„Det har Du Ret i, men ret længe skal han da heller ikke have Lov til at glæde sig over Friheden. Det skulde dog være mærkeligt, om der ikke var en Forræder blandt vore en og fyrretyve Fanger."

„Jeg vil sige Dig noget, Nick. Den Mand, som Danny og Patsy har bortført, tror jeg, er den, vi bedst kan faa de Oplysninger af, som vi ønsker. Han har allerede tilstaaet, at han er Mutushimis næstkommanderende.

Naar vi faar lokket noget mere ud af ham, behøver vi vist ikke at kilde andre ret meget med Elektricitet."

„Hm! Det er et Forslag, der er værdt at følge. Hvad er han for en Landsmand? Det forekom mig, at han var fransk?"

„Ja, det er han ogsaa!"

Nick Carter tænkte sig lidt om, saa sagde han:

„Lad ham blive bragt herhen, hvor er forøvrigt Patsy? Jeg har ikke set ham siden, han gav Franskmanden det vidunderlige Nakkedrag."

„Patsy er ovre hos os! Han var nede paa Gaden, da Spionerne stormede Huset, og da de var fangne, gik han ind bag efter dem."

„Han skal øjeblikkelig sørge for, at Mutushimis næstkommanderende bliver bragt herhen."

„Skal ske!" svarede Chick. „Er der mere?"

„Der er en Telefon ovre i det Hus, hvor Du kommer fra. Ring op til Politikammeret, og fortæl Major Sylvester, hvad her er foregaaet. Bed ham sende nogle Vogne herned for at vore Fanger kan blive transporterede til Varetægtsarresten. Vi maa — alene for Naboernes Skyld — have Fyrene skaffede af Vejen, inden det bliver Dag. Lad Patsy komme over til mig i en Fart, inden han gaar for at hente Franskmanden."

Chick skyndte sig bort

Straks efter at Nick Carter var vendt tilbage til Huset i A-Gaden, kom Patsy der over med begge Hænderne i Bukselommerne og et gavtyvagtigt Smil om Munden.

„Denne Verden rummer en stor Dyrehave!" udbrød han, da han saa Fangerne. „Det var til at faa Latterkrampe af! — Jeg stod i Gadedøren og saa alle Slynglerne danse Indianerdans saa livagtigt, at jeg aldrig vil kunne glemme det. — Men vilde De ikke have, jeg skulde hente Franskmanden, Mester?"

„Jo, han er jo Mutushimis næstkommanderende?"

„Ja. Og jeg tror, han taler sandt!"

„Saa bring ham herhen saa hurtigt som muligt. Hvor hurtigt kan Du gøre det?"

Patsy tænkte sig hastigt om og svarede:

„Jeg kan være her tilbage om en halv Time!"

„Godt! Skynd Dig saa! Jeg vil selv forhøre ham!"

„Hoho, han skal vel forraade Mutushimi og lede os paa Spor efter ham?"

„Ja, det er tvivlsomt, om de andre Spioner er indviede i Baronens Hemmeligheder!

Men den næstkommanderende vil i hvert Fald kunne forraade ham, og fortælle os, hvor Mutu-

shimi har sine Smuthuller. Jeg har sat mig for, at jeg vil have Fingre i Mutushimi endnu i Nat, og det skal ogsaa lykkes mig!"

Haard Medfart.

Ved et Tilfælde kom Patsy med Franskmanden lige efter de Politibetjente, der var kommanderede ud til A-Gade for at føre Fangerne til Varetægtsarresten.

Den unge Franskmand gjorde store Øjne, da han saa alle de fangne Spioner og Opdageren, der stod omringet af en hel Del uniformerede Betjente.

Han saa derefter hadefuldt paa Patsy, der havde overlistet ham.

„Hvad hedder De?" spurgte Nick Carter.

„Det maa De være saa venlig selv at udfinde!" svarede Franskmanden paa daarligt Engelsk.

„Jeg vil spare Dem Ulejligheden med at mishandle vort skønne Sprog!" svarede Opdageren til Fangens store Forundring paa flydende Fransk.

Mark Hallan forstod ogsaa tilstrækkelig Fransk til at kunne følge Forhøret.

„Manden der lader til at have en daarlig Hukommelse", sagde Nick Carter til Senatoren. „Vær saa god at give mig de to elektriske Lednings-Snore der ved Afbryderen. Han har endnu ikke prøvet vort lille Lægemiddel og vil sikkert have godt af en lille Dosis!

Stil Dig hen ved Afbryderen, Patsy. Naar jeg siger: Et, lukker Du op for Strømmen. Ved To drejer Du Haandtaget et Stykke frem, og for hver Gang jeg kommanderer, forstærker Du Strømmen."

De Patsy stod ved Afbryderen, tog Nick Carter Traadene og snoede den fast om Fangens bundne, venstre Haand.

Nick Carter stillede sig derefter lige foran Franskmanden med den anden Ledningstraad i Haanden og sagde:

„Vil De nu svare mig!" spurgte han paa Fransk. „Hvad hedder De?"

„Jeg har mange forskellige Navne!" svarede Fangen, der øjensynlig var meget ilde til Mode. „Her i Washington har jeg kaldt mig Dumont."

„Det er tilstrækkeligt. Dog, lad mig nu sige Dem en Ting, Dumont: Hvis De vil undgaa ubehagelige Overraskelser, saa svarer De mig i fuld Overensstemmelse med Sandheden paa alle mine Spørgsmaal."

Franskmanden trak foragteligt paa Skuldrene, som vilde han sige, at han vilde svare, som det behagede ham.

„Baron Mutushimi er Deres Chef, ikke sandt?" fortsatte Opdageren Forhøret.

„Det ved jeg ikke!" svarede Franskmanden.

Hurtig som Lynet pressede Nick Carter den yderste Ende af den elektriske Traad, som han holdt i Haanen, paa den Snor, der omspændte Franskmandens venstre Haand.

„Et!" kommanderede Opdageren, og i samme Nu drejede Patsy om for Strømmen.

Fangen fo'r sammen. Smærte og Skræk fortrak hans Ansigt, men han tog sig sammen og lod, som om han ikke havde mærket noget.

„Vil De svare?" spurgte Nick Carter.

„To!"

„Baron Mutushimi er mig aldeles ube—"

Strømmen blev stærkere.

Fangen skælvede igen, men tog sig atter sammen.

„Tre!" kommanderede Nick Carter.

Dumont krummede sig af Smærte, han blev blaarød i Ansigtet, og hans Tænder klaprede. Men han holdt sig endnu tavs.

„Fire!"

Fangen jamrede sig svagt.

„Fem!" kommanderede Nick Carter ubarmhjertigt, og Strømmen øgedes endnu mere.

Men Fangen var stadig stum.

„Seks! Syv! Otte!"

Et vildt, næsten dyrisk Brøl rungede gennem hele Værelset.

Franskmanden blev kastet frem og tilbage af Elektricitetens Kraft. Endnu et kort Øjeblik døjede han de frygtelige Kvaler. Saa raabte han:

„Det er nok! Det er nok!"

„Luk af!" udbrød Nick Carter, og i samme Øjeblik standsede Patsy Strømmen.

Dumont sank kraftesløst om paa Gulvet med skælvende Lemmer. Han sukkede dybt og lettet.

Nick Carter ventede lidt, til Fangen var kommen nogenlunde til Kræfter, saa spurgte han:

„Har De faaet Medicin nok, Dumont?"

„Oh, mon Dieu!" udbrød Fangen.

„Vil De nu svare mig ordentligt?"

„Ja! Ja!"

„Saa rejs Dem op. — Patsy, hjælp ham paa Benene. — Staar De i Baron Mutushimis Tjeneste?"

„Ja!"

„Hvorlænge har De været hos ham?"

„Til Maj har jeg været der i to Aar!"

„Har De opholdt Dem i de forenede Stater i al den Tid?" spurgte Nick Carter.

„Nej, jeg har været i Rusland den meste Tid. For halvanden Maaned siden fik jeg Befaling til at rejse hertil. I det korte Tidsrum er jeg hurtig bleven forfremmet saaledes, at jeg i Dag med Stolthed kan gøre mig til af, at jeg er hans højre Haand."

„De er med andre Ord hans Stedfortræder?"

Dumont nikkede.

„Saa er De sikkert ogsaa indviet i alle hans Hemmeligheder?"

„Hvad Tjenesten angaar: Ja!"

Opdageren tænkte sig et Øjeblik om, saa vedblev han:

„Hvor holder Baronen sig skjult for Tiden?"

„I en Negerhule nede i D-Gade".

„Kan De beskrive mig, hvordan Huset ligger? Jeg mener dermed, hvor mange Døre der er, og hvor vi lettest kan slippe ind i Huset?"

Dumont nikkede igen.

„Mutushimi var selv her i Huset, han var den første der trængte ind, men reddede sig ved at flygte, mens alle hans Folk blev tagne til Fange, som De ser. Han er altsaa paa Flugt! — Tror De desuagtet, at han nu er i D-Gade?"

„Hvis han ikke straks er rejst ud af Landet, kan jeg ikke tænke mig, hvor han skulde være. Han ejede tidligere et Landsted i Virginia, men det har Øvrigheden beslaglagt. Alt det kender jeg kun af Omtale, for det er foregaaet, inden jeg kom hertil. Baronen har ikke noget andet Tilflugtssted end det i D-Gade."

„Er De sikker paa det?"

„Absolut. Jeg er den eneste af hans Folk, der kender hans Smuthul."

„Kunde Baronen ikke være tagen hen i det japanske Gesandtskab, der har han jo tidligere faaet en venlig Modtagelse?"

„Det vilde han ogsaa faa nu, skønt han er Krigspartiets Udsending, han hører altsaa til et Mindretal, der modarbejder Regeringen i Tokio, fordi den vil Fred med Amerika og ikke ønsker at erobre Vestkysten for Japan.

Jeg tror ikke, at Baron Mutushimi uset kan smutte ind i Gesandtskabshotellet, men skulde det dog lykkes ham, og Gesandten opfordres af Politiet til at udlevere ham, vil Gesandten ikke røre en Finger for at redde Baronen — det ved han! Og da han nu for anden Gang er stillet i Gabestokken, er det forbi med hans Indflydelse i Japan. Derfor besluttede jeg at tale.

Hvis det ikke var saaledes, havde jeg hellere ladet mig skære i Stumper og Stykker, end jeg vilde have sagt et Ord, men hvad Nytte har jeg af en Chef, som ikke kan betale? Saa længe man betaler mig godt, er jeg trofast, men ikke et Øjeblik længere.

Søg De kun efter Mutushimi i D-Gade, der finder De ham ganske sikkert."

Nick Carter havde lyttet tavs til Franskmandens Tilstaaelse.

„De har gjort Dem fortjent til Friheden!" sagde han. „Paa den Betingelse, at De rejser bort fra Amerika for bestandig, kan De gaa Deres Vej, naar jeg er færdig med Dem."

„Aa, det er mit højeste Ønske at rejse bort!" udbrød Dumont ivrigt.

„Foruden Dem er her en og fyrretyve Fanger. Hvormange Hjælpere har Mutushimi her i Washington?"

„Foruden mig er der halvtredsindstyve Mand!"

„Altsaa er der endnu ni Mand paa fri Fod. Ved De, hvor De er i Øjeblikket?"

„De er formodentlig i Hovedkvarteret, en Kro, der kaldes „Tigerhulen", og som ligger i Virginia ved den lange Bro, der fører over Potomac. Forøvrigt kan det ogsaa tænkes, at Mutushimi er flygtet derhen, omend han, saa vidt jeg ved, kun sjældent kommer der. Værten hedder Dick Bobley."

„Det er godt!" sagde Opdageren og vendte sig om mod Politiassistenten, der havde Kommandoen over de tilkaldte Betjente.

„Vær saa god at bringe Fangerne op til Politikammeret! Mine Folk og jeg gaar over Grænsen til Virginia. Bed Major Sylvester holde Fangerne strengt bevogtede indtil videre."

„Og hvad vil De gøre ved mig?" spurgte Dumont trolig.

„De skal foreløbig blive sammen med Deres Kammerater; hvis det viser sig, at De har talt Sandhed, bringes De om Bord paa den først afgaaende Damper, i modsat Fald maa De dele Skæbne sammen med Deres Kammerater.

Den store Razzia i „Tigerhulen".

Faa Minutter efter gik Nick Carter sammen med Senatoren og begge sine Hjælpere Chick og Patsy til Vogns.

Og raskt rullede de nu ned gennem Gaden.

Saa vel i Washington som i andre af Amerikas Storstæder huses Rigdom og Fattigdom Side om Side. End ikke den fornemste Gade — Femte Avenue — danner en Undtagelse.

Skønt Millionærernes Paladser knejser her, det ene mere kostbart end det andet, støder dog de tarveligste Kvarterer med deres billige Pensionater lige op til dem.

Det er ogsaa Tilfældet i en stor Mængde andre Gader, ja en og samme Gade kan godt være halvt beboet af „fine Folk" og halvt af saadanne tvivlsomme Individer, hvortil Negre og den øvrige farvede Befolkning hører.

Washington har næsten lige saa mange sorte som hvide Indbyggere, og de fleste har slaaet sig ned i Nærheden af Kapitoliet, hvor de er blevne en sand Landeplage.

Der findes nogle Gader, som kun beboes af Millionærer og højere Embedsmænd — til Gengæld ligger for Eksempel i D-Gade den ene Negerrede ved Siden af den anden.

Forræderen Dumont havde beskrevet det Hus, hvori Mutushimi formentlig holdt sig skjult, saa nøje, at Nick Carter uden Vanskelighed fandt det. Det var et af de sædvanlige tre Etages grundmurede Huse med den Slags temmelig upraktiske Skydevinduer, som bruges overalt, endog i de fineste, amerikanske, herskabelige Bygninger.

Nick Carter havde været forsigtig nok til at lade Vognen holde nogle Steder derfra for sammen med sine Ledsagere at gaa Resten af Vejen derhen til Fods.

Skønt Klokken endnu kun var tre, var der dog Lys i nogle af Vinduerne. Næppe havde Opdagerne ringet paa, før Døren aabnedes af en sort Tjener.

„Vil De straks føre os op til Deres Herre, Baron Mutushimi!" bød Nick Carlter, idet han holdt en blinkende Revolver under Næsen paa den forbloffede Neger.

„Ingen Udflugter! Vi ved, at Deres Herre holder sig skjult her i Huset!"

„Vær god Massa, tag væk Revolver! Mig have Ordre til at føre Dem til Massa Baron! Han vente Dem!" sagde den sorte.

„Venter Baron Mutushimi os?" gentog Nick Carter forbavset. Han troede ikke, han havde hørt rigtigt.

Negeren fortrak Ansigtet til et bredt Grin og svarede: „Ja, Massa!"

Nick Carter vistes ind i et rummeligt Værelse, der kun blev svagt oplyst af en Lampe med grøn Skærm. Der stod en Seng i Værelset, og i den laa der en Mand, som Nick Carter straks saa, var Mutushimi.

Hans Forvirring forøgedes, da den sortklædte Dame, der hidtil havde siddet ved Sengen, nu rejste sig op og vendte sig om mod ham.

Opdageren saa til sin store Forundring, at det var Grevinde Cherry — hun, der gjaldt for at være Mutushimis fortroligste Medhjælper, hvem man forlængst troede var vendt tilbage til Japan. — Grevinden var overordentlig bleg og saa meget forgrædt ud.

„De her, Fru Grevinde?" spurgte Nick Carter.

„Som De ser, Hr. Carter!" svarede hun sindigt. „Hvis det er en Forbrydelse, at man plejer den Mand, man elsker, saa kan De jo anholde mig!"

„Det kan der aldeles ikke blive Tale om!" svarede Nick Carter.

Der var i Virkeligheden heller ingen retslig Grund til at sætte den smukke Forbryderske fast. Det var ganske vist en offentlig Hemmelighed, at hun ved Baron Mutushimis Side var Sjælen i det hele Spionerings-System, men der var ikke nogen, der kunde bevise hendes Meddelagtighed i Brøden, og selv om man havde kunnet gøre det, vilde den amerikanske Regering faa Vanskelighed ved at rejse Anklage mod en saa nær Slægtning af Mikadoen.

Nick Carter indlod sig ikke paa nogen fortsat Samtale med Grevinden — det var ham imod at optræde groft over for en Dame — alligevel faldt det ham ingenlunde let at bevare Høflighedens Former og Selskabslivets gode Tone nu, da han vidste hvad det var for en snedig Karakter, der skjulte sig bag Grevindens skønne Ydre.

Nick Carter traadte hen til Sengen, men veg tilbage for det Syn, der her mødte ham...

Mutushimi laa med blegt fordrejet Ansigt mellem Puderne. Hans Kinder var indfaldne, hans Næse helt spids, og om Øjnene var der brune Rande.

„De har sejret — sejret over hele Linien!" hviskede han anstrengt, mens han stirrede paa Opdageren. „Hvad vil De her — gotte Dem over Synet af mig? De kunde dog gerne i det mindste lade mig dø i Fred!"

Nick Carter var i højeste Grad forundret.

„Er det da virkelig saa slemt med Dem?" spurgte han.

Han vidste, at Mutushimi var en stor Komediant — den Maade, hvorpaa han kunde forstille sig, gjorde end ikke den navnkundigste Skuespiller ham efter.

Opdageren troede da ej heller rigtig paa Sygdommen.

„Jeg — dør!"

„Naa — det er da ikke et Par Timer siden, De sprang omkring ude hos mig som en Kakelak!"

Japaneren rallede sagte.

Da traadte Grevinden hen til Opdageren og sagde i en bebrejdende Tone:

„Ser De da ikke, hvor han lider? De kunde dog i det mindste gerne være saa barmhjærtig ikke at volde ham unødige Anstrengelser i hans sidste Øjeblikke."

Bedst som hun talte, brød hun ud i en heftig Hulken, og hendes mørke Øjne fyldtes med Taarer.

„Er det virkelig saa galt fat med ham?" spurgte Opdageren, der stadig nærede Tvivl om Baronens Sygdom.

Grevinden nikkede og holdt sit Lommetørklæde op for Øjnene.

„Der er ikke noget Haab mere!" hviskede hun med kvalt Stemme. „Han lider af en indvendig Forblødning."

„Ja, det kunde jo nok se saadan ud!" sagde Opdageren mere til sig selv end til Grevinden. „Den spidse Næse, de indfaldne Kinder og de mørke, dybe Rande under Øjnene — hvorfor har De ikke sendt Bud efter en Læge?"

„Hvad nytter en Læge ham? Det er jo dog for sent. Jeg selv forstaar mig tilstrækkelig paa vor hjemlige Lægekunst til i det mindste at kunne dulme hans Smærter!" svarede den unge Frue, mens hun stadig hulkede.

„Og hvordan han er kommen til denne skrækkelige Skade, ved De nok bedre end jeg! Da han i sin Fortvivlelse rev sig løs fra det elektriskladede Dørgreb i Deres Ejendom, styrtede han saa hovedkulds om, at der formodentlig maa være sprængt et Blodkar inden i ham. Og ved den vilde Flugt her hjem til, fik han først rigtig sin Bekomst. Han naaede lige ind i Huset, saa faldt han sammen!"

Hun var saa overvældet af Smærte, at hun ikke mere kunde faa et Ord frem.

Først da hun havde besindet sig noget, kunde hun vedblive: „Glæd Dem, Nick Carter, De har ikke mere noget at befrygte af Mutushimi. Om en stakket Stund vil han staa for en højere Dommer!"

„Jeg beklager Baronens Skæbne!" svarede Nick Carter sagte. „Men strengt taget har han kun sig selv at takke for det. Der var ingen, der havde haft Bud efter ham, han kom af sig selv til de forenede Stater, hvor han for usle Penges Skyld vilde udspionere Hemmelighederne ved vort Forsvarssystem — dog til den Slags Opgørelser er her hverken Tid eller Sted. Jeg maa gaa! Statslægerne maa afgøre, hvorvidt Baronens Tilstand er en saadan, at han kan flyttes herfra. Og hvad Dem angaar, Fru Grevinde, vil De mulig have den Godhed at opholde Dem her i Huset til Præsidenten tager nærmere Bestemmelse om Deres Skæbne."

Uden nu videre at agte paa, hvad den smukke, unge Dame foretog sig, vendte Nick Carter sig om til Patsy og trak ham til Side.

„Hvis jeg ikke skulde se at faa de ni Spioner arresterede, der endnu er paa fri Fod, vilde ingen jordisk Magt kunne afholde mig fra personligt at holde Vagt over Mutushimi og Grevinden!" sagde han i en indtrængende Tone.

„I Stedet for mig, maa Du nu paatage Dig denne vanskelige Post. Jeg ved, at jeg ubetinget kan stole paa Dig, men ikke des mindre, vil jeg dog sige til Dig endnu en Gang: „Vær forsigtig!

Al Ondskabens Snedighed og List forener sig hos denne smukke, unge Kvinde og hendes Baron, der her ligger og lider, som om han skal dø.

Hele denne Historie huer mig ikke rigtig, Patsy, men god Tone byder mig at lade en Mand, som tilsyneladende er ved at dø, ligge her i Fred. — Bliv her ved Sengen, men med Revolveren i Haanden.

Du ser nok Telefonen der paa Bordet, stil Dig saadan hen i Nærheden af den, at Du til enhver Tid kan ringe Politikammeret op, tillad hverken Grevinden eller Baronen at gøre den ringeste mistænkelige Bevægelse.

Hør nøje efter, hvad de taler om! Taal ikke nogle Tilnærmelser! Vær selv stum som en Fisk, lad ingen Trediemand komme ind i Værelset, og ej heller maa Grevinden udstede nogen Ordre! Kan Du forstaa det, Patsy?"

„De skal nok blive tilfreds med mig, Mester!" forsikrede den unge Opdager, hvis Øjne straalede af Glæde over den store Opgave, der her var bleven ham til Del.

„Saa far vel, Patsy. Vi andre maa straks videre, hvis vi vil have nogen Glæde af den store Razzia i „Tigerhulen".

Nick Carter værdigede ikke den syge et Blik og sagde heller ikke et Ord, mens han bukkede stift for Grevinden, hvorefter han forlod Stedet.

„Lair of the Tiger!" raabte Nick Carter til Kusken og sprang ind i Vognen.

I rask Fart gik det gennem den sovende By.

Da Vognen drejede om ad en lille Gyde, hvori der kun boede Negre, kom der pludselig et Kvindemenneske styrtende ud fra det nærmeste Hus og bad med ynkelige Taarer dem, der sad inde i Vognen, om Beskyttelse.

Nick Carter gav Kusken et Tegn til at standse, aabnede Vogndøren og sprang ud.

Han saa opmærksomt paa hende, der havde bedt om Hjælp.

Det var en ung, hvid Kvinde med et tiltalende Ydre. Hendes pjaltede, snavsede Dragt stod i skrigende Modsætning til hendes fine Ansigt.

Hun stirrede paa Opdageren med et Par Øjne, som Angsten gjorde unaturlig store.

„Hjælp mig, gode Herrer, hvem De saa end er!" stønnede hun fortvivlet, mens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder. „Red mig fra mine Forfølgere, som er lige i Hælene paa mig — Aa, der kommer de allerede!" jamrede hun forfærdet.

„Alt andet vil jeg kunne holde ud, kun ikke at vende tilbage til Fangenskabet hos de grusomme Mennesker!"

I dette Øjeblik dukkede der to kæmpestore Negre frem af Mørket, den ene af dem var bevæbnet med en Revolver, mens den anden svang en svær Kølle.

„Vær kun rolig!" sagde Nick Carter til den unge Kvinde og greb hende i Armen medens han trak hende om bag ved sig. „De er i gode Hænder. Jeg tænker nok, vi kan ordne de to sorte. Kom her en Gang, Chick!" raabte han hen imod Vognen.

Chick var næppe sprungen ud, før de to Negre var naaede hen til dem. De saa sig søgende om.

„Der staar hun jo bag Manden der ved Vognen!" raabte den ene af dem.

„Fremad Sam, vi skal for enhver Pris have fat i hende igen!"

„Den Neger, der havde talt, gik lige hen til Nick Carter og sagde i en tølperagtig Tone:

„Hvad kommer den Dame Dem ved? Gaa væk med Dem!"

„Foreløbigt ikke!" svarede Opdageren roligt. „Jeg maa først vide, hvad der er i Vejen med den unge Dame, hun standsede vor Vogn og bad os om Hjælp."

„Ak, hvis De vidste, hvad for Forbrydere de Mennesker er!" udbrød den unge Dame bag Nick Carter.

„Jeg skal snart lukke Munden paa Dig!" raabte den unge Neger og forsøgte at springe uden om Nick Carter for at gribe hende, men Opdageren fik Tag i hans højre Haandled og holdt det fast.

„Hænger det saadan sammen, saa har vi to vist et alvorligt Ord at tale med hinanden. Pas Du paa den anden, Chick!" sagde han til sin Fætter. „Det kunde jo være, han foretrak at løbe bort, naar han opdagede, at han er gaaet galt i Byen!

Og nu er det os to!" vedblev Nick Carter, trak med venstre Haand en Revolver op af Lommen og rettede dens Munding mod Negerens Hoved.

„Lad os nu tale fornuftigt sammen! Hvis Du ikke kan give mig klar Besked om, hvem Du er, saa kan Du være vis paa at faa frit Ophold paa Politistationen i Nat."

„Slip mig!" brølede den sorte. „Slip mig eller De skal komme til at fortyde det. Hvor tør De vove at holde mig fangen?"

„Det skal jeg nok fortælle Dig!" svarede Nick Carter vredt. „Nu ud med Sproget: Hvem er Du?"

Negeren tav. Med et pludseligt Ryk rev han sig løs fra Nick Carter, og i næste Nu holdt han en aaben Barberkniv i Haanden. Hurtig som Lynet gjorde han et Udfald mod Nick Carter, og det hele gik saa hurtigt, at Nick Carter knapt kunde faa Tid til at undgive Angrebet. Hvis han ikke havde frygtet for, at et Skud vilde have bragt alle Neg-

rene i Oprør, havde han sikkert givet den sorte en Kugle i Livet. Nu gav han ham i Stedet for et kraftigt Næveslag mod Tindingen.

Og Negeren styrtede bevidstløs om.

„Det var den første!" sagde han tørt.

„Naa, hvordan har Du det?" spurgte han den anden, der stadig blev truet af Chicks Revolver. „Vil Du fortælle mig, hvorfor I forfølger den unge Dame her?"

Negeren skælvede af Angst, men forholdt sig lige saa tavs som hans Kammerat.

„Naa, vi har ikke Tid til at opholde os længere her!" sagde Nick Carter. „Giv ham Haandjærn paa, Chick, jeg behøver jo kun at udspørge den unge Dame for at faa alt at vide!"

Den sorte lod sig rolig lænke. Chick stak ham desuden en Knebel i Munden, for at han ikke skulde begynde at raabe og skrige.

Imens var Hallan ogsaa stegen ud af Vognen. Han saa forundret paa de to Fanger og den unge Dame.

„Vi har ingen Tid at spilde, Chick!" sagde Mesteren. „Det er bedst, vi sætter de to Negertampe op i vor Vogn og kører dem til den nærmeste Politistation. Den unge Dame vil nok følge med og foreløbig blive der under Politiassistentens Beskyttelse!"

„Jeg beder Dem saa inderligt om at gaa med mig!" sagde den unge Kvinde til Nick Carter. „De kan forhindre en stor Ulykke. Hvis disse to Negre ikke vender tilbage, vil de andre ane Uraad og forsvinde, men hvis de faar Lov til at blive paa fri Fod, er jeg ikke sikker paa mit Liv."

Opdageren tøvede, men fik dog til sidst Medlidenhed med den unge Kvinde.

„Det er mig absolut meget ubelejligt!" sagde han og saa paa Uret „For jeg har ikke et Minut at spilde, men da det gælder om at forhindre en Ulykke, — maa jeg vel føje Dem og gaa med. Forhaabentlig kan vi ordne Sagen i en Fart."

„De taber ikke megen Tid ved det, for De behøver kun at overraske Uhyrerne. Hør nu, saa skal jeg forklare Dem alt med faa Ord. Jeg er Enke, og da jeg maa arbejde haardt hele Dagen og først kommer sent hjem om Aftenen, satte jeg min Dreng i Pleje hos Fru Pollock.

Da jeg en Dag vilde besøge ham, var han til min store Skræk og Uro ikke hjemme hos Fruen. Hun sagde haardt til mig, at Barnet havde hun overgivet til en Familie, som hun kendte, og hvor han var vel forsørget.

Da jeg opfordrede hende til straks at skaffe mig Barnet tilbage, kom hun med alle mulige Udflugter, men lovede til sidst at bringe mig min Dreng straks næste Morgen.

Hun kom ogsaa til den fastsatte Tid, men nu fortalte hun mig, at Drengen var død for et Par Dage siden.

Det vakte min Mistanke. Jeg lod, som om jeg var tilfreds med den Besked, jeg havde faaet, og gik min Vej. Men jeg var overbevist om, at der var sket noget meget alvorligt med min Dreng, og jeg besluttede derfor at holde Øje med Fru Pollock.

Jeg ventede, til hun gik ud, saa sneg jeg mig efter hende. Hun gik til Negerkvarteret og forsvandt ind i det Hus, som De saa mig komme ud af før."

„Fat Dem i Korthed!" sagde Nick Carter. „Hvad skete der saa?"

„Da jeg for enhver Pris vilde vide, hvad her gik for sig, trængte jeg ind i Huset; til min Forundring var det tilsyneladende ubeboet. Jeg gik ad Bagdøren ud i Gaarden og saa mig om. Pludselig hørte jeg flere Børn der skreg. Lyden kom fra et Skur.

Jeg aabnede Døren, men der saa ikke ud til at være andet end Værktøj derinde. Da hørte jeg paa en Gang min Dreng grædende raabe: „Jeg vil hjem til min Moder!"

Lyden kom lige ved mine Fødder, og da jeg knælede ned for bedre at høre, blev der pludselig aabnet en Falddør, og en Kæmpeneger kom til Syne.

Næppe havde han faaet Øje paa mig, før han fo'r løs paa mig og slæbte mig trods mine Skrig og min Modstand hen til den Trappe, der førte ned til Kælderen.

Og det Syn, jeg der saa, fyldte mig med Skræk og Gru.

Der laa en Mængde spæde Børn paa fattigt udstyrede Senge og klædte i Pjalter; blandt dem var ogsaa min Dreng.

Hvad skal jeg fortælle mere. Mit Barn var falden i Hænderne paa en „Englemagerske" af værste Slags, og hun spillede under Dække med Fru Pollock. Da jeg havde opdaget deres Hemmelighed, blev jeg holdt tilbage med Magt.

De tvang mig til at gaa dem til Haande, idet de sultede mig og slog mig, og hvo ved, om de ikke tilsidst havde dræbt mig, hvis jeg ikke i Aften havde set mit Snit til at flygte fra dem."

Den unge Kone havde fortalt sin Lidelseshistorie saa hurtigt, at der ikke var gaaet mange Minutter siden, Negrene var komme ud af Huset.

Nick Carter besluttede straks at skride til Handling. „Knebl og og bind ogsaa ham, som jeg slog til Jorden!" sagde han til Chick. „Læg dem saa op i Vognen og bevogt dem, mens Senatoren, Fruen og jeg gør en lille Visit i Huset der."

Opdageren havde allerede lagt en Plan.

„Gaa De nu foran mig!" hviskede han til den unge Kone. „Græd og klag Dem, som om jeg mishandler Dem!

Samtidig skal jeg begynde at skælde Dem ud paa Negersproget og puffe Dem ned ad Trappen til det underjordiske Rum.

Paa den Maade vil de, der er dernede, tro, at de to sorte har fanget Dem igen og nu kommer i Hælene paa Dem."

Planen lykkedes overraskende godt; da den unge Kone var bleven „stødt" ned ad Stigen, sprang Nick Carter og Mark Hallan bagefter, og i næste Øjeblik havde de forskrækkede Folk dernede to blinkende Revolvere rettede mod sig. Der var to Negre, en Negerkvinde og en hvid Kvinde, Fru Pollock.

Al Modstand var forgæves, og i Løbet af faa Minutter blev alle Forbryderne bundne.

Hallan gik bort for at tilkalde Politi, der straks efter kom tilbage.

Børnene, der næsten alle var i en skrækkelig Tilstand, blev bragte paa Hospitalet, mens de fangne blev førte til den nærmeste Politistation.

Den unge Kone trykkede glædesstraalende sin Dreng til Brystet og takkede med mange Ord Nick Carter, fordi han havde givet hende Friheden tilbage, men Opdageren afværgede blidt hendes Taksigelser.

„Det er godt!" sagde han og saa atter paa Uret. „Vi har tabt tyve Minutter!" vedblev han, mens han vendte sig mod Mark Hallan.

Han trykkede endnu en Gang den unge Kones Haand og steg til Vogns.

De to bundne Forbrydere, der havde ligget i Vognen, var selvfølgelig blevne overgivne til Politistationen.

„Det havde vi ikke drømt om, da vi kørte bort før!" sagde Chick med et Smil.

„Det er sandt. Men det uventede er det, som oftest sker! Forhaabentlig har vi ikke forsømt noget dermed."

„Sig mig en Gang!" sagde Mark Hallan. „Hvorfor holdt Negrene egentlig Børnene fangne?"

„Barnehandel. De smaa bliver udgivne for døde, for, naar de bliver store, at blive solgte til Kina eller et andet Sted i Udlandet. I hvert Fald har Politiet gjort en god Fangst med de fire Negre og Fru Pollock —"

Der blev ikke talt videre, før de var i Nærheden af Broen over Potomac. Da udbrød Senatoren:

„Jeg troede ikke, at Dick Bobley var Vært der i Kroen mere?"

„Jo, det er han desværre endnu. Han er af den Slags Slyngler, der vedbliver med deres gale Streger, til de en Dag trods al Snuhed knækker

Halsen. De ved, Senator, at jeg har gjort meget for ham, blandt andet udvirkede jeg, at han blev frikendt, da han for et halvt Aar siden sad anklaget for Mord.

Til Tak herfor spillede han under Dække med Mutushimi og Grevinden mod mig, men paa en saa snu Maade, at jeg ikke kan overbevise ham og altsaa ikke kan drage ham til Ansvar.

Men jeg har dog i hvert Fald sørget for, at den Spillebule, han havde, er bleven lukket i „Tigerhulen", som ikke er nogen Guldgrube mere."

„Tror De, at de vil gøre megen Modstand?" spurgte Senatoren.

„Nej, efter at Spillebulen er bleven lukket, er Stamgæsterne gaaede andet Steds hen.

Vi faar sandsynligvis ikke med andre at gøre end de ni Spioner, og selv det er et Spørgsmaal, for det er ingenlunde sikkert at de alle er paa Kroen! Dick Bobley behøver vi ikke at regne med, for kender jeg ham ret, tager han Benene paa Nakken, naar han mærker, det trækker op til Uvejr!"

„Naa, saa er vi en mod tre!"

„Det er egentlig ikke Umagen værd!" sagde Chick. „Spioner er altid fejge, og naar der skal vanke Prygl, kryber de gærne i et Musehul".

Da de var komne over Grænsen, steg de tre Mænd ud af Vognen. Og nu gik de hen imod Kroen, der laa helt mørkt i Skyggen af Buskene ved Strandbredden.

Slagplanen var hurtig ordnet, Nick Carter vilde trænge ind ad Hovedindgangen, mens Chick og Senatoren skulde tage Post ved Sidedøren.

Derefter afsøgtes Kroens Omgivelser, det var Chick, der besørgede dette Arbejde, og han vendte snart tilbage med den Melding, at de ni Spioner opholdt sig i et Bagværelse inde i Stuetagen. Han havde hørt af deres Samtale, at de vilde forlade deres usikre Opholdssted straks ved Daggry.

Da Chick og Senatoren havde stillet sig op paa deres Pladser, aabnede Nick Carter ganske lydløst Døren med sin Dirk og traadte ind.

Fra et Bagværelse hørte han flere Stemmer, og en Lysstraale viste ham, hvad Vej, han skulde gaa.

Han aabnede forsigtig Døren. Og i næste Øjeblik rettede han to Revolvere mod de forbløffede Mænd, idet han tilraabte dem med tordnende Stemme:

„Hænderne i Vejret! Den første, der rører sig, er dødsens!"

Før Mændene rigtig forstod, hvad der foregik, bankede det paa Sidedøren.

„Luk op!" raabte Senatoren og Chick, hver fra sin Side. „Luk op i Lovens Navn!"

Nu troede Spionerne naturligvis, at Huset var omringet af en større Politistyrke, og der var ingen af dem, der tænkte paa Modstand. De rakte alle godvillige Hænderne i Vejret.

Da de bag efter saa, at de var blevne overlistede af tre Mænd, var det for sent.

Mens Chick og Senatoren holdt dem i Skal med deres Revolvere, sneg Nick Carter sig omkring fra den ene til den anden, og gav dem hver især Haandjærn paa.

Derefter blev de stillede op bag hinanden og bundne med solide Tov. Den første var en Nord-Amerikaner, der saa meget bedrøvet ud, den næste en kæmpehøj Brasilianer, saa kom der en Franskmand...

Uden at opholde sig længere i „Tigerhulen" eller at søge efter Dick Bobley, der, som Nick Carter rigtig formodede, havde gjort sig usynlig, gik de to Opdagere og Senatoren ned til Vognen med deres Fanger.

Chick og Senatoren steg ind i Vognen, mens Nick Carter — med Revolveren i Haanden — satte sig op paa Bukken ved Siden af Kusken.

Fangerne maatte gaa paa højre Side af Vognen. Mens nu Morgenen gryede, spadserede dette Optog — vistnok det besynderligste, der endnu var set i Washington — gennem Gaderne.

Spionerne lod sig villieløst lede til Politistationen.

„Saa! Nu er alle Mutushimis Spioner bag Laas og Slaa!" sagde Nick Carter til Chick og Senatoren, da han sammen med dem forlod Politikammeret.

„Og nu til Mutushimis Hus! Jeg stoler ikke paa min Sejr, før jeg ved den snu Japaner enten i Sygehusets Fængselsafdeling eller — hvad der var det bedste — i sin Kiste.

Jeg kan ikke gøre for det, men jeg har stadig en Fornemmelse af, at Baronen igen har ført os bag Lyset. Hans indre Beskadigelse, hans fortrukne Ansigt, det var maaske Bedrag altsammen."

„Jeg er aldeles overbevist om, at alt Komediespil er forgæves!" svarede Chick. „Patsy er som en Bulbider; hvad han en Gang har faaet fat i, slipper han ikke igen. Desuden fik vi jo nu at vide her paa Politikammeret, at han ikke har bedt om Hjælp. Altsaa er alt i skønneste Orden.

Imidlertid maa jo ogsaa Lægerne være komne til Stede, saa vi kan faa at vide, hvordan Mutushimi virkelig har det."

„Lad os haabe det!" sagde Nick Carter, men hans Ansigt tydede paa, at han frygtede det værste.

Mutushimi forsvinder paany.

Da Vognen nærmede sig den Gade, hvori Japanernes Hus laa, hørte de tre Venner en idelig slingrende Klokkeklemten og rappe Hovslag.

„Der er Sprøjten!" udbrød den unge Opdager overrasket.

Senatoren stak Hovedet ud af Vinduet. „Det lader til, at der er Ildløs henne i D-Gade!" sagde han og satte sig atter ned.

„Ja — der har vi det!" udbrød Nick Carter.

Chick og Senatoren spurgte ham forgæves, hvad han mente med det!

Han rystede blot paa Hovedet. Kort efter drejede de ind i D-Gade.

„Hold an!" raabte i det samme en Politibetjent, der var posteret her. „De maa vende om. Her er Ildløs!"

„Hvor brænder det?" spurgte Nick Carter.

Betjenten nævnte et Husnummer og pegede hen paa en Bygning, der laa nogle Steder fra...

Store Flammer slog ud af Vinduerne og Taget, der holdt en Mængde Sprøjter og Stigevogne i Gaden — og hele to Dampsprøjter.

Gaden var spærret, men dog fyldt med en stor Tilskuerskare. Det var for Størstedelen farvede Folk, hvem Brandalarmen havde lokket ud af Fjerene.

„Det er Mutushimis Hus!" udbrød Nick Carter i indædt Harme — „Alt er nu forgæves!"

Og uden Tøven sprang han ud af Vognen.

Hans Ledsagere fulgte nu efter ham.

Politibetjenten vilde lige til at standse ham, men han veg tilbage med en høflig Undskyldning, da Opdageren havde vist ham det lille Skilt, som Præsidenten i egen Person havde givet ham, og som kun ellers de højst ansatte ved de forenede Staters hemmelige Politi var i Besiddelse af.

„Vær saa god!" sagde Betjenten og gjorde stram Honnør.

Nick Carter løb alt, hvad han kunde, ned gennem Gaden.

Han banede sig hensynsløst Vej gennem den tæt sammenstuvede Mængde, og hans Ledsagere sluttede sig til ham.

Naturligvis faldt der i den Anledning mange knubbede Ord, ja, en af Negrene, der følte sig særlig forulempet, vilde endog gribe til Barberkniven — den farvede Befolknings sædvanlige Vaaben — og jage den ind mellem Ribbenene paa Opdageren.

Men Nick Carter havde hverken Tid eller Lyst til en Kamp paa Kniven.

Inden Negeren endnu havde gjort Brug af sit Vaaben, langede Opdageren ham saadant et Slag oven i hans uldede Hoved, at han den følgende halve Time helt havde tabt Sansen for at se paa Ildebrand, og da han endelig kom til Besindelse

igen, var det ham, som om han saa alle sine Omgivelser gennem et tykt Slør.

Ved næste Politiafspærring maatte Nick Carter atter vise sit Skilt — og snart stod han lige han foran Brandstedet.

Hele Huset var nu kun et Flammehav.

„Hvordan er Ilden opstaaet?" spurgte han en af Brandfuldmægtigene.

„Formodentlig ved en Eksplosion — jeg kan ikke saa lige sige det! lød Svaret. „Se engang paa alle Vinduerne. De kan næppe finde en hel Rude i hele Nabolaget. Det eneste, vi har kunnet faa ud af Beboerne her rundt omkring, indskrænker sig til den Kendsgerning, at de alle er blevne vækkede af deres søde Slummer ved et voldsomt Brag.

Og da de styrtede til Vinduerne, stod hele Huset her i lys Lue, det brændte i alle Ender og Kanter!"

„Hvad er der blevet af Husets Beboere?" spurgte Nick Carter hastigt.

„Naa — De mener med det japanske Ægtepar og Negeren? De fik knapt reddet sig i det blotte Linned."

„Havde de da en Bærebør lige ved Haanden, saa de raskt kunde bære den syge Herre ud af Huset?"

„Den syge Herre?" gentog Brandfuldmægtigen forbavset. „Er det Japaneren, De taler om?"

„Ja, naturligvis....!"

„Han lod da ikke til at være saa meget syg, for han løb saa raskt, at hans Kone daarligt kunde følge ham!"

Nick Carter stod et Øjeblik som ramt af et Slags. Altsaa: Mutushimi havde igen holdt ham for Nar. Det hele havde bare været Forstillelse og Komediespil!

Hvad nu? Alt hans Arbejde var nu til ingen Nytte.

Med ét fo'r han op.

„Du store Himmel, hvor er Patsy?"

Brandfuldmægtigen forstod ham ikke.

„De mener?" spurgte han.

Og Nick Carter svarede i feberagtig Hast:

„Mit Navn er Nick Carter! En af mine Hjælpere er bleven her tilbage for at holde Øje med Japaneren og hans Kone.

Er der ingen, der har set min Hjælper komme ud af Huset, det var en ung, slank Mand?"

„Nej, men han kan jo godt have reddet sig ud af Huset, inden Japaneren og de to andre kom ud."

„Det er der ikke Spor af Sandsynlighed for!" udbrød Nick Carter i en stærkt bevæget Tone. „Patsy gør sin Pligt lige til det sidste!

Hvem af Brandfolkene har været der inde i Huset? Det maa De vel hurtig kunne faa at vide? Jeg maa tale med de Folk!"

„Tror De virkelig, nogen har turdet vove sig ind i dette mægtige Flammehav?" udbrød Brandfuldmægtigen. „Det er overhovedet et sandt Under, at Beboerne fik sig reddede!"

Nick Carter hørte ikke et Ord af, hvad Manden sagde.

Med et Spring var han henne hos Brandchefen, der personlig ledede Slukningsarbejdet.

„Kan jeg faa et vaadt Hestedækken?" raabte han. „Og har De ikke en vaad Svamp, Højstærede? Vil De være saa god at lade en Stige sætte op til anden Sal?"

„Hvad har De i Sinde? De agter da ikke at vove Dem ind i Ilden? Det vilde jo være det rene Selvmord!"

„Ingen Modsigelse! De maa adlyde mig!"

„Hvad siger De? Med hvad Ret —?"

„Jeg befaler Dem det i Præsidentens Navn! Jeg er mødt her paa hans Vegne — og nu befaler jeg Dem at lade en Stige lægge til!"

„Murene kan hvert Øjeblik styrte sammen! De maa dog tage mod Fornuft!"

„Op med Stigen!"

Den Tone, Nick Carter nu brugte, kunde ikke misforstaas. Brandchefen indsaa, at Opdagerens Beslutning stod fast.

Et Minut senere havde Nick Carter hyllet sig ind i et pølvaadt Hestedækken og bundet vaade Lommetørklæder om Hænderne.

Ogsaa hans Hat var bleven dyppet, saa Vandet drev af den, mens han pressede den ned over Øjnene.

For ikke at blive kvalt af Røgen havde han tilstoppet Næse og Mund med vaade Svampestumper.

Chick vilde paa ingen Maade staa tilbage for Mesteren, der dog med høj Røst bød ham blive tilbage.

Brandfolkene holdt op med at arbejde — mens de maalløse stirrede paa den dumdristige, der nu — som den bedste Akrobat — løb op ad Jærnstigen uden at holde Hænderne til... og forsvandt gennem Flammerne.

Det ene Sekund gik efter det andet, Murene begyndte allerede at vakle...

Da kom han endelig til Syne paany — og paa Armene holdt han en uformelig Genstand, indhyllet i Dækkenet...

„Herhen med Springtæppet!" raabte han gennem Os og Røg.

En Snes kraftige Hænder holdt det allerede parat.

I næste Nu kastede Nick Carter sin Byrde ned i Springtæppet, og sprang saa selv bagefter.

Det havde ogsaa været paa høje Tid, for lige efter at han var sprungen ud i Luften, styrtede Murene sammen.

Den bjergede Genstand, der var hyllet ind i det vaade Dækken, viste sig at være — en Lænestol, hvori Patsy sad.

Han var bunden fast til Stolen baade med Hænder og Fødder. Staklen var bleven saa forbrændt, at han øjeblikkelig maatte bringes i Sygekurv til Hospitalet.

Ogsaa Nick Carter havde paadraget sig nogle Brandsaar ved sin dumdristige Daad.

Heldigvis havde dog hverken Mesteren eller hans trofaste Hjælper taget livsfarlig Skade.

Det varede ikke længe, før Patsy atter var helbredet uden at have faaet noget varigt Men af sine Saar.

Endnu mens han laa paa Sygelejet, afgav han Nick Carter Beretning — den var lige saa kort som nedslaaende:

„Jeg kan ikke huske noget som helst!" sagde han. „Jeg passede paa Baronen og Grevinden med den største Opmærksomhed.

Nu og da stænkede Grevinde Mutushimi nogle Draaber ud i Værelset, det var det hele.

Da hun gjorde det en Gang igen, var det for mig, ligesom Værelset fyldtes med den dejligste Blomsterduft, og —"

„Naa, saa har Du nok ogsaa indaandet det japanske Drømmepulver og er derved gaaet baade fra Sans og Samling!" udbrød Mesteren bittert.

„Hvad der videre er sket, kan man nemt gætte sig til.

De ubarmhjærtige Slyngler bandt Dig fast for at lade Dig brænde levende op! Og selv stak de af fra det hele — for naturligvis var den Historie om, at Mutushimi havde paadraget sig en Sygdom, det rene Pjank, skønt han spillede sin Rolle saa godt, at ogsaa jeg lod mig rive med.

Men gemt er ikke glemt! Se Du nu at blive rask først, lille Stump — og saa begynder den vilde Jagt igen efter Mutushimi!"

— Ende. —

Næste Bind (Nr. 55) indeholder:

I Mutushimis Sultetaarn.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler. —

I Mutushimis Sultetaarn.

Den forsvundne Senator.

Nick Carter, den berømte Opdager i New York, tog en smuk Efteraarsdag Plads i sit Automobil, som lige var rullet op for hans Hoveddør.

Saa gav han Bilstyreren — den unge Chaffeur Danny, der ogsaa nu og da havde forsøgt sig som Opdager i hans Tjeneste — Ordre til at køre hen til Mammuthotellet, som er et af de navnkundigste Kæmpe-Etablissementer i Storstaden ved Hudson-Floden.

Der skulde Nick Carter træffe sammen med Mark Hallan, der var Medlem af de amerikanske Fristaters Senat og valgt i Kansas.

Opdageren glædede sig meget til at skulle hilse paa denne sin gode Ven og hjertelig trykke hans Haand — de havde i den sidste Tid udstaaet mangt et farligt Æventyr sammen.

Danny gjaldt for at være en af Verdensbyens dygtigste Chaffeurer. Og han havde et særligt Ry for som ingen anden at kunne styre sin Bil med Lynets Fart gennem New Yorks Gader, uden at han dog overtraadte Politivedtægtens strenge Forskrifter.

Ogsaa nu førte Danny let og flot den store Bil gennem Gaderne uden at ane, hvilket Uheld, der skulde ramme ham og hans Herre. Da Vognen drejede ind paa Avenuen ved Hotellet, sprang pludselig den svære Gummiring paa det venstre Forhjul med et vældigt Knald; lidt efter knækkede Hjulet, og den tunge Vogn hældede betænkeligt til den ene Side.

De to Mænd i Bilen havde været Døden vis, hvis ikke Danny i det samme havde mindsket Køretøjets Fart.

Han bremsede af alle Kræfter og fik derved Vognen standset i rette Tid. Takket være Dannys uforlignelige Aandsnærværelse hindredes herved en stor Ulykke.

Opdageren fik ganske vist et ublidt Stød og blev væltet ud paa Kørebanen, men slap ellers med Skrækken og kom hurtigt paa Benene igen; han saa forbavset og bebrejdende paa Chaffeuren.

„Danny, jeg har sagt Dem, at De altid maa se Vognen rigtig efter, inden vi kører ud! Hvorfor har De ikke gjort det i Dag?"

„Men, Hr. Carter, De kender mig dog godt nok til, at De maa vide, jeg ikke forsømmer min Pligt!" svarede Chaffeuren krænket.

„Jeg undersøgte Bilen paa det nøjeste i Morges og fandt alt i den skønneste Orden.

Gummiringen var hel ny — der maa være en eller anden, der har spillet os et gement Puds!"

„Snak, Danny!" afbrød Opdageren ham gnavent. „Nu gaar jeg hen paa Hotellet. Sørg for at faa Vognen af Vejen og reparerot. Jeg har ikke Brug for Dem mere i Dag!"

Nick Carter gik hurtigt bort uden at bryde sig om Chaffeuren, der helt fortabt stirrede efter ham.

Da Opdageren kom ind paa Hotellet, lod han straks sit Kort bringe op paa Værelset til Senatoren. Mod Forventning varede det længe, før Piccoloen kom tilbage, og da han langt om længe kom, havde han endnu Kortet i Haanden. Mark Hallan var ikke at finde noget Steds i hele Hotellet.

„Det er dog besynderligt!" mumlede Nick Carter.

Han havde ved Frokosten faaet et Brev, som Senatoren havde afsendt fra Mammuthotellet; han havde deri anmodet Opdageren om at komme hen paa Hotellet saa hurtig som muligt, da han ønskede et Raad i en meget vigtig Sag.

Nick Carter kendte Mark Hallans Punktlighed. Og han blev derfor meget forundret over, at Senatoren nu var borte.

Opdageren antog, at hans Ven havde forladt Hotellet for at gaa et Ærinde i Byen, og at han snart vilde komme tilbage.

Han bestemte sig derfor til at vente; han tændte sig en Cigar og satte sig i en af de læderbetrukne Gyngestole i Forhallen, hvorfra han betragtede det travle Gadeliv.

Da Nick Carter havde siddet her i en hel Time, og Klokken altsaa nu var tre Kvarter til ti, rejste han sig op, gik hen til Portieren og bad ham endnu en Gang at sende Visitkortet op paa Senatorens Værelse.

Efter et Kvarters Forløb bragte Piccoloen atter Kortet tilbage med den Besked, at Senatoren endnu ikke var kommen tilbage.

„Har De raabt hans Navn højt paa Gangene?"

„Jeg har søgt efter ham over hele Hotellet!" svarede det unge Menneske. „Jeg har været baade i Spisesalen, i Kafeen, i Restauranten og i Privatværelset — kort sagt: overalt.

Senatoren bor altid her, naar han er i New York, saa hele Personalet kender ham. Men der er ikke en, der kan huske at have set ham i Dag."

„Har De selv været oppe i hans Værelse?"

„Nej, Hr. Carter. De ved jo, at vi har vort bestemte Personale til hver Etage, jeg fik derfor telefonisk Besked om, at Senator Hallan ikke var oppe paa sit Værelse," svarede Piccoloen.

Portieren forsikrede ligeledes, at han ikke havde set noget til Senatoren denne Morgen, hvad han ellers havde maattet gjort, om Mark Hallan var gaaet gennem Forhallen. „Thi," sagde han, „Senatoren er en af den Slags Mennesker, som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til.

Senatoren Mark Hallan kom her til Hotellet i Aftes ved Ottetiden. Han bad om ikke at faa sit Navn paa Tavlen, da han helst vilde være fri for saadanne Besøg, som ellers er uundgaaelige for enhver fremragende Person. Jeg anviste ham Værelserne Nummer 1035 A, der bestaar af en Salon, et Sove- og et Badekammer.

Det er de bedst indrettede Værelser i ottende Etage. Jeg kan tydeligt huske, at Klokken var halv ni, da Senatoren tog derop med Elevatoren."

„Gik han ud senere paa Aftenen?"

„Det kan jeg virkelig ikke sige Dem. Jeg ved kun, at han lod sig anvise Værelserne her straks efter sin Ankomst til Byen. Siden da har jeg ikke set ham."

„Hvornaar kom De i Morges?"

„Klokken otte!"

„Og De har heller ikke set Senatoren i Dag? Det er mærkværdigt! Han har dog skrevet et Brev til mig og bedt mig om at komme herhen nu til Formiddag. — Sig mig en Gang, Sammy," vedblev Nick Carter og saa spørgende paa Portieren, der var en personlig Bekendt af ham, „har De meget travlt lige i Øjeblikket, eller kan De følge

med mig? Jeg gad nok kigge lidt paa Senatorens Værelser, men ikke uden, at De gaar med!"

„Med Fornøjelse, Hr. Carter. Jeg vil bare hente Nøglerne og tilkalde Hotellets Opdager, Grafton.

Jeg er ganske vist ikke bange for, at der er hændt Senatoren noget —"

„De tænker da ikke straks paa Mord?" sagde Opdageren og lo.

„Det vil vi ikke haabe, der er Tale om, Hr. Carter!" svarede Sammy alvorligt. „De ved dog bedst selv, hvad der kan ske i et saadant Kæmpehotel.

Ærlig talt frygter jeg altid selv det værste, selv om der kun indtræffer den mindste Uregelmæssighed."

„Det kan jeg godt forstaa!" svarede Nick Carter. „Her er forefaldet mange gaadefulde Forbrydelser, og mangen en Plattenslager er bleven opdaget og anholdt her. — Men kom nu, — Grafton kan komme bagefter, som om han ikke havde noget at gøre med os, for jeg vil undgaa al unødig Opsigt."

Da de var komne op til Senatorens Værelse, aabnede Opdageren Døren med en af de Nøgler, han havde faaet af Sammy.

Derpaa traadte han og Hotellets Opdager, Grafton, ind, medens Portieren blev tilbage ude paa Gangen. Han var en forsigtig Mand og ingen Ven af unødigt Besvær.

Der var ikke noget paafaldende at se i det smagfuldt udstyrede Værelse. Senatorens Haandkuffert stod aaben paa en Stol. Han havde taget forskellige Ting ud af den og anbragt dem rundt om Borde og Stole.

Nick Carter fik det Indtryk, at Senatoren havde søgt efter en bestemt Ting hvorfor han havde lagt alt, hvad der kom ham i Hænderne, af Vejen paa det første det bedste Sted.

Sovekammeret var i mønsterværdig Orden og saa ud til slet ikke at have været benyttet. Og ved at se Sengen, der stod helt urørt, overbeviste Nick Carter sig om, at Mark Hallan ikke havde sovet i den.

„Hm! Hvad mener De, Grafton?" spurgte han. „Det lader til, at Senatoren har klædt sig om her i Aftes — han har iøvrigt ogsaa taget baade Kam, Børste og Sæbe ud af sin Haandkuffert, de Sager ligger jo her paa Servanten — det ene af Haandklæderne har ogsaa været brugt. Derefter er han gaaet sin Vej og er ikke senere vendt tilbage.

Hm! Det er muligt!" mumlede Nick Carter.

„Men jeg ser ikke nogen Grund til Bekymring i hele den Historie", svarede Grafton med et fiffigt Smil. „Der er jo saa mange Forlystelser her i New York — Senatoren er maaske kommen i godt Selskab, og han har glemt den Seng, der ventede ham her paa Hotellet. Det hænder meget ofte, at vore Gæster bor andre Steder for en Nat eller to."

„Det ved jeg godt!" svarede Nick Carter tørt. „Men jeg kender Senatoren nøje. Han er ingen Natsværmer, han lever overordentlig regelmæssigt".

Han har sikkert ikke tilbragt sin Nat andet Steds uden tvingende Nødvendigheder.—

Det er højst usandsynligt, at han er bleven Natten-over hos nogen Ven, thi mig bekendt havde Mark Hallan ganske vist en Mængde gode Bekendte her i New York, men intime Venner besad han næppe ret mange.

Og at Senatoren skulde have „studeret" New York ved Nat — som man siger — er ganske og aldeles udelukket.

Nej, der maa stikke et eller andet under!"

Hvor var Senatoren bleven af?

Nu begyndte Nick Carter selv at søge efter sin forsvundne Ven. Han gik omkring i hele Hotellet og udspurgte Personalet. En Time senere, da han havde endt sine Forhør, var han dog ikke bleven klogere, for der var ingen, som havde set Senatoren siden den foregaaende Aften.

En Piccolo kunde huske, at Senatoren havde siddet ved et af Skrivebordene i Forhallen, ikke langt fra Person-Elevatoren. Det var lige efter hans Ankomst. Senatoren havde da beskæftiget sig med Brevskrivning.

Her havde han sandsynligvis ogsaa skrevet det Brev, hvori han havde anmodet Nick Carter om en Samtale.

Hvad Mark Hallan derefter havde foretaget sig, vidste Piccoloen ikke.

Han kunde kun huske, at Senatoren ikke sad der et Kvarter senere, men hvor han var gaaet hen, anede han ikke.

Alt, hvad Nick Carter kunde ane om sin Vens Skæbne, lod sig kun støtte til de Formodninger, som Grafton havde fremsat. Han grublede og grublede, men uden Resultat.

Skønt Nick Carter var urolig over Mark Hallans paafaldende Udeblivelse, kunde han dog ikke tro paa Muligheden af et Uheld eller en voldelig Bortførelse.

Men hvad var det da for en uventet Tildragelse, der havde hindret Senatoren i at komme her paa Hotellet i rette Tid?

Han havde maaske mødt en af sine mange New Yorker Venner og var bleven opholdt af ham.

Dog, den erfarne Menneskekender, Nick Carter, maatte sige sig selv, at hans Ven ikke for en ligegyldig Tings Skyld vilde bryde sit givne Ord.

Ligeledes var det udelukket, mente Carter, at Mark Hallan kunde være bleven overfaldet af almindelige Gaderøvere. Dertil var han altfor paapassende.

Forøvrigt var Senatoren Mand for at værge sig mod Vold. Han var vokset op i det vilde Vesten og havde overordentlige Kræfter. Han var tillige meget øvet i Boksning, Fægtning og Skydning. Derfor mente Nick Carter ikke, han behøvede at nære nogen Bekymring for ham.

For alle Tilfældes Skyld efterlod han sig et Par Linier til sin Ven og gik derefter hjemad, mens han tænkte meget nøje ovet det gaadefulde Tilfælde.

Han gik hjem ad den samme Vej, som han var gaaet ud. Der var ikke Spor af hans forulykkede Bil at se.

Han kom nu forbi et Sted, hvor der blev bygget, og han vidste ikke rigtigt, hvad der vilde være det hurtigste at gaa ad den Bro, der var lagt hen over Fortovet, eller vige ad Kørebanen uden om hele Plankeværket.

Efter en kort Betænkning begyndte han at gaa henad Broen, men da han var naaet et Par Skridt frem, kom han i Tanker om, at han maatte skraa over Kørebanen ved det næste Gadehjørne for at komme hjem, og han sprang derfor raskt ud ved den første Aabning i Rækværket.

Derved frelste han sit Liv. Thi han var næppe sluppen uden for Broen, før en mægtig Granitblok styrtede ned med et voldsomt Brag og splintrede Gangplankerne netop paa det Sted, hvorfra han faa Sekunder i Forvejen var gaaet.

Nick Carter sprang til Side med en Adræthed, der vilde have gjort enhver Akrobat af Faget Ære. Saa vendte han sig lynsnart om og saa nøje paa den øverste Del af Stilladset.

Da Granitblokken styrtede ned, stimlede de tiltolv Mennesker, der arbejdede paa Bygningen, sammen med høje Raab.

De troede fuldt og fast, at Blokken havde saaret den ulykkelige Fodgænger alvorligt. Men han slap jo i Virkeligheden derfra med Skrækken.

Opdageren slog sig til Taals med, at det var en af de skæbnesvangre Skødesløsheder, der mellem Aar og Dag volder saa mange Ulykker i New York.

Nick Carter gik videre glad over, at han var kommen saa helskindet fra det hele.

Nu havde han allerede været to Gange i Livsfare denne Formiddag, og hver Gang havde han paa en vidunderlig Maade undgaaet den visse Død. Han standsede atter og blev uvilkaarlig staaende i dybe Tanker.

Formiddagens Begivenheder var alligevel egnede til at vække Bekymring hos ham. Først var der Uheldet med Automobilet, derefter Senatorens Forsvinden og nu den vældige Stenblok, der var styrtet ned!

Der maatte absolut være en vis Sammenhæng mellem disse Hændelser.

Det var sikkert ikke Tilfældigheder, snarere var det Udslag af en usynlig Fjendes djævelske Mordattentater.

Nick Carter vendte tilbage til Nybygningen og bad en af Arbejderne om at kalde paa Murpolerernes Formand.

Det var en rødhaaret, skævbenet Irlænder. Han nikkede forstaaende, da han fik Øje paa Opdageren.

„Herren vil have nogle Oplysninger, ikke sandt?" brummede han. „Det gør mig inderlig ondt, at det Uheld skulde times Dem, Hr. Carter!"

„Kender De mig?" spurgte Opdageren forbavset.

„Ja, netop da det skete, sagde en af Arbejderne: „Der var Amerikas største Opdager nær bleven ramt af den store Stenblok!"

„Saah? Hvem er da den Mand, der havde med Stenen at gøre?"

„Det ved jeg ikke selv. Det er en ny Mand, Hr. Carter.

Jeg antog ham i Aftes, og i Morges gik Klodsmajoren i Arbejde. Han staar deroppe paa Stilladset".

„Kan De ikke lade ham kalde ned, jeg gad nok se lidt paa ham."

„Jo, det skal jeg gerne — Hør Du, Mike!" sagde Polereren og vinkede ad en af Læredrengene. „Stik op og kald paa den ny Mand!"

„Har Manden voldt Ulykken ved Uagtsomhed?" spurgte Opdageren. „Hvordan bar han sig ad med det?"

„Det ved jeg saamænd ikke selv. Jeg har allerede sagt til Fæet, at han kan gærne gaa i Aften igen.

Han skulde passe Svinget ved Trisseværket, allerede til at begynde med bar han sig kluntet ad.

Og pludselig raabte han, at han ikke mere kunde holde igen, og saa slap han Svinget.

Lige med det samme svirrer det rundt med uhyre Fart, Kæden kan ikke bære længer, den sprænges, og — Stenen styrter ned. Det var et stort Held for Dem, Hr. Carter, at De ikke fik den i Hovedet!"

„Der kommer Drengen igen, men hvor er den Mand, han skulde hente?"

„Ja, hvor er Delano?" spurgte Polereren. „Hvorfor kommer han ikke med?"

„Han er der slet ikke mere! Jeg har ledt efter ham paa hele Bygningen."

Og saadan var det ogsaa. Den ny Arbejdsmand lod til at have tabt Lysten til at hejse Stenen op. Han var lusket bort uden at nogen havde set ham og var intet Steds mere at finde.

Nick Carter havde faaet nok at vide. Han takkede Polereren for hans Oplysninger og gik sin Vej.

„Det var dog en mærkelig Historie!" sagde han til sig selv. „I Fald det virkelig ikke var et Ulykkestilfælde, men et overlagt Attentat mod mig, maatte Delano, der jo nu saa pludselig og sporløst er forsvunden, nøje have vidst, at jeg maatte være nødsaget til at gaa til Fods hjem.

Det vidste han sikkert allerede endnu i Aftes, inden Senatoren skrev til mig. Han maa ogsaa have vidst, at Hallan vilde tale med mig tidlig i Morges paa Mammuthotellet.

I Fald min Formodning skulde bekræfte sig, da bestaar der en indre Sammenhæng mellem de op-

rørende Hændelser, som er forefaldne her i Formiddag.

Da ser mig Senatorens mærkværdige Forsvinden heller ikke mere saa uskyldig ud, som jeg egentlig havde tænkt mig det — vi har en fælles Fjende, men jeg har kun en, der tillige kan være Mark Hallans bitre Modstander — og det er ingen anden end den japanske Overspion Mutushimi!"

Nick Carter var imidlertid — mens han gik i sine egne Tanker — naaet hjem til sin Villa.

Han stod allerede oppe paa Stentrappen og skulde lige til at aabne Gadedøren —

Men da veg han pludselig til Side. Det lysnede for hans Øjne, der faldt et Skud, og Opdageren mærkede, at Kuglen fo'r hvislende hen over hans Hoved.

Nick Carter forstod straks, at en Revolver var bleven bundet til Døren paa en saadan Maade, at Skuddet straks maatte gaa af, naar der lukkedes op, og han kunde næppe have undgaaet at blive ramt, om ikke han efter gammel Vane havde stillet sig sidelæns, mens han drejede Nøglen om og tog fat i Dørhaandtaget.

Ikke mindre end tre Gange paa den samme Formiddag havde der da været øvet Attentat imod ham.

Nye Gaader.

Patsy og Chick havde opholdt sig i Biblioteksværelset, fra hvis Vinduer de kunde overse Haven bag Huset. Da Eksplosionen skete, kom de og Joseph, Nick Carters Tjener, styrtende ud.

De var allerede straks klare over, hvad der var foregaaet.

En lille knapt to Tommer lang Tingest, der saa ud som et Revolverløb, var skruet fast under Laasen og ved en Springfjeder forbundet med den anden Dørfløj saaledes, at Krudtladningen maatte fænge i samme Øjeblik som Døren blev aabnet.

Nick Carter skruede „Helvedesmaskinen" af og saa, at der sad et Hylster af en 22 Millimeter Revolverpatron tilbage.

„Naar man vil snigmyrde en eller anden, burde man gøre sig den Ulejlighed at lære sit Offers Vaner at kende!" sagde Opdageren med et spotsk Smil.

„Hvis jeg havde staaet lige foran Døren, vilde Kuglen sikkert have ramt mig i Panden.

Da jeg imidlertid af gammel Vane aabnede Døren fra Siden, peb Kuglen tæt hen over mit Hoved."

„Hvad skal det betyde?" udbrød Chick. „Vi har jo dog været forskaanede for Attentater det sidste Aars Tid."

„Er Danny hjemme?" spurgte Opdageren og lod, som om han ikke hørte Chicks Bemærkning.

„Nej, jeg har ikke set ham siden, han kørte ud med Dig i Morges, men hvorfor spørger Du?"

„Da han kørte ud med mig i Dag, sprang den ene Hjulring, kort før vi naaede hen til Mammuthotellet, hvor Senator Mark Hallan havde bedt mig om en Samtale. Han er iøvrigt forsvunden paa en meget hemmelighedsfuld Maade.

Da jeg var paa Hjemvejen, styrtede der pludselig en vældig Granitblok ned fra en Nybygning, og den vilde utvivlsomt have dræbt mig, hvis jeg ikke i sidste Øjeblik var skraaet over Gaden.

„Selvladeren" der paa Døren er Attentat Nummer tre."

„Det var ikke saa lidt paa en Gang!" brummede Chick, der var fulgt efter Mesteren ind i Biblioteket. „Hvad er din Mening om Senatorens Forsvinden, Nick?"

„Den staar absolut i Forbindelse med de tre Mordforsøg paa mig!"

„Saa maa det være en og samme Person, den har lagt disse Planer mod Liv og Frihed. Og det kan kun være en Mand, som stræber baade Dig og Mark Hallan efter Livet, og da Baron Mutushimi er

en fælles Fjende af Dig og Senatoren, saa paastaar jeg, at han og ingen anden er Ophavsmanden til til de Skændselsgerninger, der er skete i Dag!"

„Det har jeg selv tænkt paa", svarede Nick Carter. „Efter at Mutushimi forsvandt paa en saa gaadefuld Maade fra det Hus, som han selv havde sat Ild paa, har jeg ikke mærket noget til ham, og jeg troede egentlig, at han var vendt hjem til Japan".

„Det er en tosset Rad, denne skævøjede Japaner!" udbrød Chick. „Tre Gange efter hverandre er det lykkedes ham i sidste Øjeblik at fravriste Dig en saa godt som sikker Sejr. Sidste Gang, Du havde fat i ham, lod han, som om der var sprunget noget inden i ham, og han gjorde det med saa stort Talent, at selv Du lod Dig narre".

„Ja, jeg lod den Gang Patsy blive tilbage, for at han kunde bevogte vore japanske Fanger, Baron Mutushimi og Grevinde Cherry, men de drevne Forbrydere saa deres Snit til at bedøve Stumpen med et Sovepulver."

„Ja, Stumpen er uheldig. Det samvittighedsløse Par nøjedes ikke med at bedøve ham, men bandt ham ogsaa fast til en tung Stol.

Det var et helt Vidunder, at Du, Nick, naaede at faa ham reddet ud af det brændende Hus dernede i Washingtons D-Gade".

„Lad os dog være fri for den gamle Historie, Chick!" sagde Mesteren gnavent, medens han satte sig i en Lænestol og tændte sig en Cigar.

„Senator Hallan har altsaa ikke ladet høre fra sig — hverken ved Telegram eller i Telefonen? — Saa er det vist desværre sikkert, at han er i Mutushimis Magt."

„Det mener jeg med. Men vil Du ikke søge efter Senatoren?"

Da Opdageren nu i al Korthed fortalte sin Fætter om de forgæves Anstrengelser, han havde gjort sig, udstødte Chick et svagt Pift.

„Det ser mørkt ud for Senatoren. Jeg vil ikke give en Hvid for hans Liv!"

Der opstod et Øjebliks Stilhed.

Pludselig udbrød Patsy, der var kommen ind kort i Forvejen:

„Der er noget, som jeg egentlig tidligere vilde have sagt Dem, Mester, men Sagen forekom mig saa uvigtig, at jeg først nu kommer i Tanker om det.

De kan vel nok huske den Franskmand, der hørte til Mutushimis „læbesprogkyndige" Spioner? Det var ham, som jeg ved et Nakkedrag skubbede ind i en Vogn paa Lafayette Square i Washington."

„Javel, min Stump, ham kan jeg godt huske. Dumont var Forræder. Han var første Mand hos Mutushimi og Fører for Baronens Spionbande.

Takket være hans Tilstaaelse lykkedes det os hurtig at fange Mutushimi i D-Gade, ganske vist kun for at maatte slippe ham igen! Men hvad var det, Du vilde fortælle om Dumont?"

„Jeg har set ham flere Gange her i New York. Han glor paa mig, som om han vilde æde mig, han bærer vist Nag til mig! Men jeg lod, som om jeg aldeles ikke kendte ham."

„Det skulde Du ikke have gjort, Patsy. Du ved jo meget godt, at hans Straf kun blev ham eftergivet paa den udtrykkelige Betingelse, at han straks vendte tilbage til Frankrig."

„Jeg havde absolut ikke Tid til at tage mig af ham, da jeg forfulgte en endnu større Slyngel. Men jeg lovede mig selv at se Monsieur Dumont rigtig efter i Sømmene.

Og nu, da Mutushimi igen har givet Livstegn fra sig, fristes jeg til at sige: Enten er det Dumont, der har lagt alle Planerne, og Mutushimi er virkelig i Japan, eller ogsaa arbejder de Haand i Haand, og Dumont er nu som før Mutushimis første Mand."

„Jeg tror virkelig, Du har Ret, Stump!" udbrød Nick Carter. „Det skulde ikke undre mig, hvis han kender noget nærmere til Attentaternes Ophavsmand.

Ved Du hvad, jeg faar en Idé.

Du kan snarest muligt rejse til Washington og der se at faa Oplysninger om, hvorvidt Japanerne har

genoptaget deres Spionagevirksomhed eller ej. Det er jo muligt, at de før en kortere eller længere Tid har flyttet „Forretningen" her til Byen — de forskellige Attentater og Mark Hallans Forsvinden kunde tyde derpaa.

Se om Du kan faa opsnuset noget i den Retning."

„Det vilde jeg netop foreslaa Dem, Mester! — Hvis det passer Dem, rejser jeg straks."

Og da Mesteren nikkede, rejste han sig og gik hurtig bort, for i rette Tid at kunne naa det Tog, der afgik fra Pennsylvania-Banegaarden til Washington.

„Du kunde gøre mig en Tjeneste, Chick!" sagde Nick Carter, da Patsy var gaaet. „Gaa hen paa Mammuthotellet og se, om Du underhaanden kan faa noget at vide om Mark Hallans Forsvinden. Jeg giver Dig fuldstændig fri Hænder, men arbejd saa forsigtigt som muligt."

Opdageren satte sig mageligt til Rette i sin Lænestol og hengav sig øjensynligt ganske til Nydelsen af sin Havanna-Cigar, men i Virkeligheden lod han alle Senatorens Bekendte passere Revue i Tankerne for muligt at finde en, som det kunde tænkes, Senatoren var gaaet hen til.

Mark Hallan havde utallige bekendte i New York, men ikke nogen Ven, hos hvem det kunde tænkes, at han vilde slaa sig ned.

Det kunde derfor kun være Forretninger, der havde ført ham til New York.

Opdageren turde ikke tro, at Senatoren var kommen til New York for kun at tale med ham.

Han huskede nu, at Senatoren flere Gange havde sagt ham Navnet paa det Bankierhus, som han havde Forretninger med. Det var det kendte Firma Studley & Hall.

„En Forespørgsel kan ikke skade!" tænkte Opdageren. „Firmaet har jo Kontor paa Broadway. Maaske kan jeg faa noget at vide der."

Nick Carter bestemte sig altid i en Fart. Han tog hurtig Tøjet paa og gik.

Uden for Huset mødte han Danny, der kom fra Reparationsværkstedet, hvor han havde overbevist sig, at Automobilet blev grundigt efterset og gjort i Stand.

„Det var heldigt, jeg traf Dem, Danny!" udbrød Opdageren. „Jeg har ganske vist meget travlt, men De maa ikke des mindre besvare mig nogle Spørgsmaal. Hvorledes skete Uheldet egentlig?"

„Det var slet ikke noget Uheld!" brummede Danny surt. „Det var en nederdrægtig Slyngelstreg! Hvis De kan bevise mig det modsatte, vil jeg ikke være en Time længere i Deres Tjeneste, Hr. Carter."

Opdageren hørte taalmodigt paa Dannys Skildring om, hvorledes det hele var gaaet til.

„Jeg under mig kun over, at det ikke skete meget før!" sagde Chaffeuren. „Ringen var jo saa punkteret, at den godt kunde være sprunget meget tidligere."

„De skal ikke tage Dem det saa nær!" sagde Opdageren i en beroligende Tone. „Jeg har faaet at vide, at her næppe kan være Tale om nogen Skødesløshed fra Deres Side, men at en eller anden har tilladt sig den lille Spøg at tragte mig efter Livet.

Men sørg nu for, at Bilen bliver sat i brugbar Stand saa hurtigt som muligt, eller at jeg faar en anden Bil at laane saa længe. Jeg skal vist køre om en Time igen!"

„Jeg har allerede besørget det nødvendige i saa Henseende!" svarede Danny.

„Godt! Bliv De saa her, Danny, til jeg enten telefonerer eller selv kommer tilbage. Jeg gaar ned til Broadway!"

Lidt efter steg Nick Carter ind i Toget paa den underjordiske Bane, og kort efter stod han i den ældste Bankchef, F. C. Studleys Privatkontor.

„Det glæder mig at gøre Deres personlige Bekendtskab, Hr. Carter!" sagde Bankieren, en ældre, temmelig ordknap Herre. „De kommer sikkert for at forhøre Dem om vor skattede Klient, Senator Mark Hallan.

Det er netop ham, der i den sidste Tid har fortalt mig saa meget godt om Dem!"

„Ja, Senatoren og jeg er meget gode Venner, og det er virkelig ogsaa for hans Skyld, jeg er kommen her. Ved De, at han igen er her i New York.?"

„Er han her allerede?"

„Ja, han kom i Aftes!"

„Hvad siger De?" udbrød Bankchefen. „Ja, han skrev ganske vist til mig, at han kom her en af Dagene!"

„Senator Mark Hallan ankom hertil i Aftes Klokken lidt over otte og tog ind i Mammuthotellet, hvor han lod sig anvise et Par Værelser.

Han har sandsynligvis derefter nydt en Forfriskning og skiftet Frakke. I Forhallen har han skrevet et Brev til mig, som jeg fik i Morges, og hvori han bad mig om at komme hen paa Hotellet til ham saa tidlig som muligt, da han havde en meget vigtig Sag at tale med mig om — siden da er han sporløst forsvunden."

„Forsvunden — Senator Mark Hallan forsvunden — fra Mammuthotellet?" gentog Bankieren forbavset. „Hvad siger De?"

„Hvad jeg siger! Senatoren er forsvunden paa en hidtil aldeles uforklarlig Maade!"

„Men min kære Hr. Carter, en Mand som Mark Hallan kan da ikke uden videre forsvinde?" sagde Bankieren ivrigt. „Alene Tanken om, at sligt kunde ske her i Verdens næststørste By, er mig ubegribelig."

„Vær bare rolig, min kære Hr. Studley!" sagde Nick Carter alvorligt. „Det hænder dagligt her i New York. Hvad der egentlig undrer mig meget er, at jeg ikke er i Stand til at afgøre, om Senatoren har forladt Hotellet eller ej.

Det sidste, jeg har kunnet faa oplyst, er, at han i Aftes ved Halvni-Tiden har skrevet det Brev, som jeg modtog i Morges."

„Det har forhaabentlig ikke noget at betyde!" sagde Bankieren med et Smil. „De har sikkert fundet Folk, der var lettere at skjule end Senator Mark Hallan, der er kendt af Gud og Hvermand!"

„Det er nok muligt, men Sagen forekommer mig ikke des mindre temmelig gaadefuld, ja, næsten uhyggelig!

Jeg kom herhen i Haab om, at De paa en eller anden Maade kunde give mig en Haandsrækning."

„Det tror jeg næppe, jeg kan, for med al den Ærbødighed, jeg nærede for Senatoren, har vi dog kun plejet den Omgang, som vore fælles Forretninger førte med sig.

Han skrev for nogen Tid siden til mig, at han tænkte paa at anbringe en Del af sin Formue paa en anden Maade end hidtil.

Det var maaske det, han ønskede at tale med mig om — De ved jo, at de Herrer Lovgivere ofte har en forbavsende fin Næse for Værdipapirernes Stigen og Falden!" tilføjede Bankieren med et bredt Smil.

„Jeg maa tilstaa, jeg kender grumme lidt til Børsforretninger, da jeg af Princip ikke indlader mig paa den Slags Forretninger."

„De forstaar Dem maaske for godt paa dem?"

„Det er ogsaa muligt!" lo Opdageren, „men", sagde han straks efter med alvorlig Mine. „Jeg tror, den vigtige Anledning til, at Senatoren ønsker en Samtale med mig, ikke har noget med Pengesager at gøre."

„Det har De sikkert Ret i! Men tillader De, at jeg læser Senatorens sidste Brev for Dem!" sagde Bankieren og rejste sig. „De vil dog næppe finde nogen Oplysning om hans Forsvinden, thi det er kun faa Linier af et forretningsmæssigt Indhold."

Og saaledes var det virkeligt. Det var en af den Slags Breve, hvori en Forretningsven melder en anden sin Ankomst.

Hvor forekommende end Bankieren var, kunde han ikke med sin bedste Villie hjælpe Opdageren, der utrættelig blev ved med at stille ham Spørgsmaal!

Nick Carter skulde derfor lige til at tage Afsked, da Tilfældet kom ham til Hjælp.

Et Bankbud kom ind i Bankierens Privatkontor med et Telegram, der lige var kommen fra Washington.

Studley havde næppe læst Telegrammet, før han udbrød:

„Det ser ud til, at De er paa Vildspor med Hensyn til vor fælles Vens Forsvinden, min kære Hr. Carter.

Telegrammet her siger med rene Ord, at Mark Hallan er i Washington."

Opdageren tog Telegrammet, læste det og rystede paa Hovedet med et alvorligt Ansigtsudtryk.

„Det Telegram kommer ikke fra Mark Hallan!" sagde han. „Det er for mig kun et yderligere Bevis paa, at der er Planer oppe om at berøve ham Friheden, ja, maaske endog Livet!

Meningen med det er at lede os ind paa et fejlt Spor, for at Senatorens Bortfører derved kan faa Tid til at udføre sin skumle Plan.

Men det kan vi hurtigt blive overbeviste om, tillader De, jeg laaner Deres Telefon?"

Uden at afvente Tilladelsen ringede Nick Carter op og bad om Forbindelse med Senatorens Privatbolig i Washington.

„Hallo! De taler med Nick Carter! —

Er det Dem, Hr. Smith, Senatorens Privatsekretær? — Ja, ja, nu kan jeg kende Stemmen.

Om Deres Herre er hos mig? — Nej, men jeg venter ham hvert Øjeblik. Er han maaske rejst fra Washington? — Allerede i Gaar Morges? — Og han har formodentlig søgt mig i mit Hjem, mens jeg var ude. Nej, ellers er der ikke noget. Jeg vilde kun spørge om, naar Senatoren rejste. — Tak — far vel!"

„Der kan De høre!" sagde Opdageren til Bankieren, som var aldeles maalløs. „Telegrammet er falsk. Men hvorfor man har sendt det til Dem, forstaar jeg ikke.

Det vilde have været klogere at sende det til mig, for den, der er Skyld i Senatorens Forsvinden, ved særdeles vel, at vi er fortrolige Venner.

Der er endog visse Tegn paa, at han har været nøje underrettet baade om Senatorens Afrejse fra Washington og om Grunden til, at Hallan ønskede en Samtale med mig.

Det er der foreløbig ikke noget at gøre ved. Men en Fordel er der ved det falske Telegram. Jeg famler ikke mere i Mørke men ved, hvad jeg har at holde mig til, omend Udsigterne til et heldigt Udfald ikke ere blevne bedre ved Visheden om, at jeg har med en usynlig Fjende at gøre."

Nick Carter gik igen tilbage til Mammuthotellet, men der var alt uforandret.

Det var heller ikke lykkedes Chick at udfinde noget om, hvor Senatoren var, eller i hvad Anledning han var rejst til New York.

Mens Opdageren drev planløst om paa Hotellets Gange, fik han pludselig en ny Ide.

Han havde ved tidligere Lejligheder gentagne Gange forklædt sig som Senatoren, ganske vist med hans Vidende. — Hans Maske havde hver Gang været saa fortræffelig, at han endog havde vovet at give Møde i Senatet i Stedet for Mark Hallan.

Hvis han nu igen vilde anlægge Senatorens Ydre og vise sig i Hotellet, vilde de Personer, der vidste, at Mark Hallan var forsvunden, eller i alt Fald kendte til det planlagte Attentat, nok forsøge at nærme sig den falske Senator.

Nick Carter telefonerede efter de fornødne Klæder, Paryk og Sminke og lod sig anvise et Værelse.

Da han en halv Time senere forlod Værelset, lignede han i Klædedragt, Væsen og Holdning fuldstændig Mark Hallan.

Nick Carters Sikkerhedsfølelse voksede, da Chick som var den første, han mødte, med alle Tegn paa Overraskelse og Glæde løb ham i Møde og udbrød:

„Hvordan har De det, kære Senator? Hvad er det for Historier med Dem? Vi har alle været meget bekymrede for Dem og troede, at Mutushimi ved en Fejltagelse havde puttet Dem i sin dybe Lomme!"

Nick Carter saa sig hurtigt om, og da han var overbevist om, at ingen ukaldet Tilskuer havde

overværet det lille Optrin, hviskede han med sin egen Stemme:

„Du er et Fæ, Chick!"

„Hva-a-d er jeg?" stammede hans første Mand og stirrede med store Øjne paa den Mand, som han havde troet, var den rigtige Senator.

„Hvis jeg er et Fæ, saa er Du og Alverden det ogsaa!" vedblev han tørt. „For hvis Du tilfældigvis skulde faa Øje paa Dig selv i din nuværende Skikkelse, vilde Du ogsaa tro, Du var Mark Hallan."

„Den Forlegenhed reddede Du Dig pænt ud af!" svarede Nick Carter lystigt. „Vent paa mig her!"

Han traadte hen til Portierlogen. Her havde Portier Sammy overtaget Arbejdet. Nick Carter bøjede sig hen imod ham og spurgte:

„Er der kommet noget til mig, Hr. Sammy?"

„Ah, Hr. Senator!" udbrød Sammy glad. „Det var da rart, jeg fik Dem at se igen!

Vi har været bekymrede for Deres Skyld og troede, der var tilstødt Dem et Uheld — ja, her er et Brev, som kom i Morges, og —"

Han bøjede sig nærmere hen imod „Senatoren" og hviskede:

„Nick Carter gør sig megen Ulejlighed for at finde Dem."

„Nick Carter?" gentog „Senatoren" forbavset. „Hvad vil han mon mig?"

„Han sagde til mig, at De havde bedt ham at komme herhen ganske tidligt i Morges. Han ventede paa Dem til Klokken ti og har, saa vidt jeg ved, været her to Gange efter den Tid."

Nick Carter svarede: „Maa jeg gøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke agter at forlade Hotellet her, uden at jeg har meddelt Dem det. Skulde nogen spørge efter mig, saa lad mig straks faa det at vide."

Derpaa forlod Opdageren Pulten med den værdige Holdning, som Senatoren plejede at have, naar han talte med Folk, der beklædte ringere Stilling end han selv.

Saa gik han hen til Chick og hviskede til ham:

„Se til, at Du kommer bort, Chick, og forklæd Dig paa en eller anden passende Maade. Kom saa straks tilbage, og hold Dig saa nær til mig, uden at Du vækker Opsigt!

Du skal lægge Mærke til enhver, der ser vist paa mig eller som hvisker om mig.

Det skulde undre mig, om vi ikke paa en eller anden Maade inden Midnat faar gjort Bekendtskab med Senatorens Bortførere.

Skynd Dig saa, min Dreng!"

Grevinde Cherrys Cigaret.

Næppe var Chick gaaet, før Nick Carter bad om Nøglerne til Senatorens Værelser, hvorpaa han tog op til ottende Etage i Haab om at finde et eller andet, der kunde lede paa Spor efter hans forsvundne Ven.

Han søgte dog forgæves en hel Time.

I dybe Tanker gik han igen hen til Elevatoren og opsøgte den Del af Hotellet, hvor New Yorks fornemme Damer plejer at tilbringe deres ledige Timer.

Hotellivet i New York udfolder sig paa en ganske anden Maade end i Europa.

De amerikanske Herrer og Damer betragter det som en Selvfølge, at de med samme Ret, som de rejsende, der bor paa et af de store Hoteller, maa nyde de Bekvemmeligheder, der her bydes.

De lader Hotelgæsterne betale for hele Herligheden, medens de selv ikke nyder for en rød Cent.

De bruger det dyre Brevpapir, de lader ofte deres Post adressere til Hotellet, de gaar omkring i de hyggelige Modtagelsesværelser, Ryge-, Læse-

og Spillesaloner, hvor de lader, som om de er hjemme.

De lader sig betjene af Hotelpersonalet uden at give Drikkepenge, ja, de telefonerer endogsaa til andre Byer paa Hotellets Regning.

Og selvfølgelig har Damerne ogsaa deres Saloner, hvor de finder et rigt Udvalg af Toiletmidler, Sminke, Pudder og Parfumer.

I Mammuthotellets pragtfulde Forhal, hvis kunstneriske Udstyrelse har kostet mere end en Million Dollars, er der hver Aften overfyldt af New Yorks eleganteste Damer.

De sidder eller spadserer omkring og taler om Dagens Nyt eller indskrænker sig til at se paa Vrimmelen.

Da Nick Carter gik hen imod den Hotel-Indgang, der vendte ud til femte Avenue, hørte han pludselig en Silkekjoles Raslen bag sig, og i det samme lød der en Stemme, som han var vis paa at kende:

„Hvad for noget, er De her i New York, Hr. Senator? Hvordan har De det? Og hvordan staar det til i Washington?"

Opdageren vendte sig hurtigt om og saa en overordentlig smuk, ung Dame, der var yderst elegant og moderne paaklædt og bar en Mængde Smykker. Hun smilte og rakte Haanden ud imod ham.

Nick Carter bøjede sig med et dybt Buk over den lille, fint behandskede Haand, mens han forgæves brød sin Hjerne med at regne ud, hvem den smukke Kvinde vel kunde være, thi efter hendes Optræden at dømme, maatte hun kende Senatoren særdeles godt.

Hans „sjette Sans" vejrede til Trods for al denne Fornemhed en Fare hos denne smukke Kvinde.

Han studerede hendes smukke Træk, uden dog at kunne komme i Tanker om, hvor han kendte hende fra.

Paa den anden Side maatte han jo blive i Rollen som Senator og ikke give sig nogen Blottelse. Naa, til syvende og sidst var det jo ikke saa mærkeligt, om en saa optaget og omsværmet Mand som Mark Hallan ikke kunde erindre alle de tusinde Ansigter, han var truffen sammen med.

Og som hun kunde gætte hans hemmeligste Tanker, sagde hun med et Smil:

„Anstreng Dem dog ikke, Hr. Senator. Jeg kan godt mærke, at De ikke husker mig mere. Nægt det ikke, Deres Øjne forraader Dem!"

„Frue!" svarede Opdageren i den frimodige Tone, som Senatoren benyttede sig af. „Hvor skulde det være muligt at glemme Dem?"

„Smigrer! — Men sig mig saa, hvad jeg hedder?"

Det vilde Opdageren give meget til, at han kunde. Han havde flere Gange et Navn paa Læberne, men i siste Øjeblik fik han en Fornemmelse af, at det var forkert.

„Ærlig talt, Frue, der forlanger De for meget. Lige saa godt, som jeg kan huske Ansigter, og da navnlig saa smukke Træk som Deres, lige saa upaalidelig er min Hukommelse i Henseende til at huske Navne".

Med et huldsaligt Smil indbød den unge Kvinde Nick Carter til at sætte sig ved hendes Side.

„Har De været længe her i New York?" spurgte hun frittende, det morede hende øjensynlig, at lade „Senatoren" være i Uvished om, hvem hun var.

„Jeg kom hertil i Aftes."

„Men De bliver her vel i nogen Tid?"

„Det kommer an paa mine Forretninger her. Jeg skal maaske rejse igen i Morgen, men det er ogsaa muligt, at jeg bliver her en Uge."

„Er De optaget i Aften, eller skulde De være tilbøjelig til at yde en ensom Kvinde Deres ridderlige Beskyttelse?"

Det faldt ikke rigtig i Opdagerens Smag at skulle holde en fremmed Dame med Selskab en hel Aften, thi om hun end var smuk, mindede hun dog ikke saa lidt om en Æventyrerske.

Da fik han pludselig en Tanke, som fik ham til at studse. Vel var han ikke kendt med alle Mark Hallans Livsvaner, men han vidste dog, at

Senatoren kun plejede Omgang med Damer af det bedste Selskab.

Med alle de Friheder, som de amerikanske Kvinder efterhaanden har taget sig, vilde en virkelig fin Dame dog næppe vove at opfordre en Herre, som ikke en Gang kunde huske hendes Navn, til at tilbringe en hel Aften i hendes Selskab.

Der maatte enten sigtes til et Æventyr, som sikkert ikke vilde have tiltalt Senatoren, eller der stak noget andet bag ved.

Nick Carter blev mere og mere nysgerrig. Jo længere han saa paa den smukke Kvinde ved sin Side, des klarere blev det ham, at hendes Elskværdighed var kunstlet. — Og var det, naar det kom til Stykket, hendes eget Ansigt? Opdageren var meget øvet i at gennemskue Forklædninger og alene i Følge sit Kald vanskeligere at føre bag Lyset end et Hverdagsmenneske.

Han havde en Følelse af, at han kun behøvede at gribe fat i den kunstfærdig opsatte, guldgule Haarfylde for at bevise, at den var uægte. Hendes dybe, mørke Øjne stod ogsaa i skarp Modsætning til hendes skære, svagt rødmende Hud. Nick Carter var ikke i Tvivl om, at hun havde anvendt alle de Midler, der havde staaet til hendes Raadighed for at skjule, at hun tilhørte et andet Folkeslag.

Men Vished for, at Tvivlen var berettiget, fik Nick Carter først da det var for sent.

Han havde taget sin Beslutning. Den Tid, han tilbragte i den smukke Kvindes Selskab, var sikkert ikke spildt.

„Frue, jeg har næppe gjort mig fortjent til den sjældne Ære, men selvfølgelig kan jeg ikke modstaa — Har De lagt noget Program for Aftenen? Vil De i Teateret, eller —"

„Nej, nej, Hr. Senator. Jeg havde aftalt med min Mand, at vi skulde spise til Aften her paa Hotellet. Saa lod han mig i sidste Øjeblik vide, at en af hans Forretningsvenner ønskede en vigtig Samtale med ham.

Han bad mig derfor om at vente paa sig her i Mammuthotellet. Vi er nemlig ikke flyttede ind til Byen endnu, men bor paa Landet i Far Rockaway. Da det jo ligger et godt Stykke herfra, vil jeg nødigt tage alene hjem, og min Mand skal derfor hente mig i vor Bil, naa!" sagde hun med et elskværdigt Smil. „Ved De endnu ikke, hvem jeg er?"

Opdageren havde med Fornøjelse givet tusinde Dollars for at kende den skønne Æventyrerskes Navn.

„Jeg skal ikke spænde Dem paa Pinebænken længere!" sagde hun og lo skalkagtigt. „Jeg er Bankier Studleys Kone, mit Pigenavn er Laura Thomas, som De i sin Tid gjorde saa stærk Kur til."

„Hun er sandelig ikke bange! Tilfældigvis ved jeg med Bestemthed, at Bankier Studley er ugift. Det ved Mark Hallan selvfølgelig ogsaa.

Hvor kan hun dog bære sig saa dumt ad? Hun ved maaske, at jeg ikke er Senator Mark Hallan, fordi han, hvad hun sikkert ogsaa ved, enten er myrdet eller indespærret i et eller andet skjult Fængsel. — Hvem jeg i Virkeligheden er, ved hun næppe, men hun aner maaske Opdageren i mig og vil nu udfritte mig."

Udadtil viste Nick Carter sig med den største Elskværdighed.

Selvfølgelig huskede han meget godt den henrivende Laura Thomas og lod til at være henrykt da den unge Kvinde indvilligede i at spise til Aften med ham i Hotellets Spisesal.

Opdageren undrede sig dog over, at den smukke Dame ikke foretrak at spise i et af de smaa Kabinetter, hvor man er sikret mod ubehagelige Overraskelser.

Til en Begyndelse vilde hun endda sidde midt i Salen, hvor næsten alle Bordene var optagne.

Der sad selskabsklædte Herrer og talte ivrigt sammen, mens en Klynge unge, smukke Damer ved Udfoldelse af al deres Elskværdighed og sprudlende Humør søgte at overdøve Herrernes Tale.

Det lykkedes dog Nick Carter at overtale hende til at tage Plads i en Vinduesfordybning, der ved Palmer og Laurbærtræer var skilt fra den store Hal.

Fra denne Plads kunde Opdageren overse hele Spisesalonen og tillige gennem Glasdøren følge alt, hvad der foregik i Forhallen.

Den store Menneskekender lagde godt Mærke til, at hans skønne Ledsagerske paa alle Maader søgte at forhindre ham i at iagttage sine Omgivelser; derved kom han mere og mere til den Overbevisning, at hun vidste hvad der var blevet af Senatoren.

I sit stille Sind haabede han dog paa at træffe flere Personer, som ved at antage ham for Senatoren ufrivilligt vilde give ham Oplysninger om hans Skæbne.

Nick Carter havde altid været en Mester i den svære Kunst at skjule sine sande Følelser og Hensigter bag en lystig Mine og at snakke, spøge og le over de ligegyldigste Ting samtidig med, at han lagde de frygteligste Planer mod sine Fjender.

Mens Tjenerne løb travlt frem og tilbage, og den unge Dame stadigt holdt den livligste Samtale oppe, mens hun samtidig lod alle de lækre Retter vederfares Retfærdighed, vedblev Nick Carter dog at samle sine Tanker for at faa regnet ud, hvor han kendte den lille Frue fra, og hvor det var, han tidligere havde været sammen med hende.

Det var næppe under glade Forhold, de havde truffet hinanden, thi Opdageren var overbevist om, at han allerede tidligere havde set ind i disse dybe, mørke Øjne, der nu lyste ham i Møde fulde af Overmod — den Gang havde de hvilet paa ham med et Udtryk af djævelsk Haan og grusom Skadefryd.

Samtalen truede med at gaa i Staa.

Nick Carter opbød forgæves hele sin Skarpsindighed for at fange et uoverlagt Ord fra den mistænkelige skønne. — Denne fortryllende Elskværdighed, dette sprudlende Vid, denne naturlige Barnlighed, var alt det kun Komediespil, saa var denne smukke Dame af Senatorens Bekendtskab en dygtig Skuespillerinde!

Nick Carter havde bemærket, at nogle Herrer, der gik tæt forbi deres Bord, viste hans smukke Bordfælle større Opmærksomhed, end Skik og Brug tillader det i en første Klasses Restaurant, hvor kun det fineste Selskab kommer, det var ham dog umuligt at se noget Tegn paa fælles Forstaaelse mellem dem.

Hun teede sig aldeles, som enhver anden Dame af det gode Selskab vilde have gjort det i lignende Tilfælde, hun blev alvorlig og saa strengt afvisende paa de anmassende Herrer.

Først lidt efter lidt lagde Opdageren Mærke til, at hun ved saadanne Lejligheder enten fik travlt med sin Vifte eller med at betragte en af de mange Damers Paaklædning.

Undertiden tabte hun sit Lommetørklæde men bøjede sig straks og tog det saa hurtigt op, at hverken Nick Carter, der galant bøjede sig ned over det, eller de tjenstivrige Tjenere, kunde tage det op for hende.

Hvis disse Bevægelser skulde være aftalte Tegn, maatte de sætte Nick Carter i stor Forlegenhed, for han anede ikke, hvad de skulde betyde.

Da Chick i det samme tilfældigvis gik forbi Bordet, gav Nick Carter ham et Vink om at holde Øje med de mistænkelige Herrer.

Dette Tegn gav han ved at nippe tre Gange til sit Glas uden at sætte det fra sig.

Dog heller ikke Chick var i Stand til at gøre nogle vigtige Iagttagelser, for da han næste Gang slentrede forbi Bordet, havde han en gul Rose i Munden — Blomsten hang nedad.

Det betød, at han trods af Anstrengelse ikke havde kunnet opdage noget vigtigt.

Netop nu blev der serveret Kaffe, og Opdageren bad om Tilladelse til at ryge en Cigar.

„Ja, med Fornøjelse, jeg vil saamænd ogsaa gerne selv ryge!" udbrød den smukke ubekendte nok saa lystigt.

Hun greb ned i Kassen med de kostbare Cigarer og Cigaretter, og snart efter havde hun ligesom mange andre Damer i Lokalet Fyr paa en Cigaret.

De fleste Damer røg Cigaretter, ihvorvel der ogsaa fandtes nogle som vilde gøre Skabningens Herrer Rangen stridig ved at ryge paa store og svære Havanesere, ved hvis blotte Syn mindre nervestærke Personer godt kunde blive forskrækkede.

„Jeg holder forresten mest af en ægyptisk Cigaret!" udbrød den smukke Frue, og med et bedaarende Smil, hvorved alle hendes blændende, hvide Tænder kom til Syne, forlangte hun nu en „Khedive."

Da Tjeneren snart efter bragte en hel Æske med det ønskede Mærke ind paa en Sølvbakke, tændte hun sig ikke alene en af „Khediverne" men beholdt hele Æsken, som hun nu sad og legede med mellem Fingrene under fortsat livlig og besnærende Samtale med Opdageren.

I dette Øjeblik strøg Chick atter forbi Bordet, og da han var kommen helt den i Nærheden af det, snublede han — Mesteren vendte sig uvilkaarlig om ved Lyden, skønt han naturligvis allerede havde opfattet det Vink, der laa i Chicks Adfærd.

Det betød, at Mesteren maatte være paa sin Post over for sin smukke Borddame.

„Som om jeg ikke havde været det hele Tiden!" tænkte Nick Carter og vendte sig nu atter med et venligt Smil om mod den unge Dame.

Kun et Øjeblik havde han vendt sit Øje bort fra hende.

Nu betragtede han atter hendes velplejede Hænder med de mange pragtfulde Fingerringe, hvorfra Diamanterne lynede, mens hun stadigt travlt legede med den lille, pyntelige Cigaretæske.

Skønt Nick Carter hele Tiden havde holdt et vaagent Øje med hende, var det dog undgaaet hans Opmærksomhed, at hun ved en lynsnar Bevægelse havde faaet ombyttet den „Khedive"-Æske, som Tjeneren havde bragt hende, med en anden af samme Slags.

Den nye Æske havde hun naturligvis haft i Beredskab. Mens hun ombyttede Æskerne, lod hun ustandseligt Munden løbe.

„Nu rakte hun et henrivende Smil den ombyttede Æske hen til Opdageren, idet hun udbrød:

„Tag mig det ikke ilde op, Hr. Senator, men Røgen fra Deres stærke Cigar fortrænger helt den fine Cigaretduft. Vil De ikke lægge Deres Cigar fra Dem og ryge en Cigaret med mig?"

Men Opdageren skulde nok vogte sig for at sige „Ja!" til dette Tilbud, omend han var sikker paa, at hans Borddame ikke kunde have nogen ond Bagtanke.

Han havde jo dog selv set, at den Æske, hvoraf hun nu bød ham en Cigaret, havde Tjeneren bragt, og han var sikkert ikke hendes medskyldige. Tjeneren havde sikkert sin Stilling altfor kær, til at han for en Belønning — den være sig aldrig saa stor — skulde lade sig forlede til en Handling, hvorved han kunde udsætte sig for at miste sin Plads.

Desuden røg den unge Dame jo selv en af de Cigaretter, der havde ligget i Æsken.

Nick Carter havde dog en bestemt Modvillie mod Cigaretter, der tilbødes ham, han foretrak derfor at lægge sin Cigar fra sig og trække sig ud af Forlegenheden med en Spøg, mens hans Dame rolig røg videre paa sin Cigaret.

„Naa ja, som De vil!" sagde hun og lagde sin udrøgede Cigaret fra sig i Sølvaskebægeret.

Men som de fleste ivrige Røgere tog hun straks en ny Cigaret op af Æsken.

„Ærlig talt!" vedblev hun. „Jeg bryder mig lige saa lidt om de Mænd, der sidder paa Konditorier og spiser Kager, som om dem, der ryger Cigaretter. Det synes mig, det er umandigt! Den Slags Mænd er sikkert upaalidelige og kvindeagtige!"

Mens hun talte, havde hun tændt Cigaretten, og som om hun ikke ønskede, at nogle cigaret-

rygende Herrer, der sad i Nærheden, skulde høre, hvad hun sagde, bøjede hun sig ind over Bordet og saa ham lige ind i Ansigtet.

„Men en Cigaret som denne Khedive kunde en Herre godt ryge, uden at han dog derved sank i min Agtelse!" sagde hun med sit elskeligste Smil. „Den er fri for enhver Bismag, den dufter som frisk Grønt og er fyldig i Smagen. — Prøv en Gang at tage Røgen til Dem!" vedblev hun, mens hun samtidigt tog et fuldt Drag og blæste den lette Røg lige ind i Ansigtet paa Opdageren.

Uvilkaarlig kom Nick Carter til at indaande den liflig duftende Røg, som han iøvrigt saa godt kendte, da han hyppig røg „Khedivere".

Men i samme Øjeblik gjorde han en frygtelig Opdagelse, han var paa den snedigste Maade bleven overlistet af den smukke Dame.

Hvad han, der intet ondt anede, havde indaandet, var alt andet end Tobaksrøg — det var en henrivende Blomsterduft, som bedøvede ham.

I samme Øjeblik havde Nick Carter en uhyggelig Drøm. Han saa en Ildkugle, der dannedes af Flammetunger, omgivne af tætte, sløragtige Røgskyer, og frit i Luften svævede der i æggende Dans en bedaarende Geisha, som jo de smaa japanske Danserinder i Tepavillonerne kaldes.

I samme Øjeblik stod det klart for Nick Carter, hvor han tidligere havde set denne saakaldte Veninde af Senator Mark Hallan; det var ingen anden end den lille „Kirsebærblomst" — Mutushimis snu og lumske Veninde og Medhjælperske, der i Washington gik under Navnet Grevinde Cherry, og som efter Sigende var en nær Slægtning af Mikadoen.

Det hjalp kun lidt, at den store Opdager af al Kraft forsøgte at rejse sig fra Stolen. Han formaaede det ikke, ja, han kunde end ikke unddrage sig de Røgskyer, som den lille, yndefulde Geisha nu paany med smilende Mund blæste ham lige ind i Ansigtet.

Han maatte indaande den blomsterduft-mættede Røg, hvad enten han vilde eller ej, og snart faldt han hen i en dyb Slummer.

Det var, som om et tykt Slør sænkede sig ned for hans ellers saa klare Blik. Hans Bevidsthed sløvedes, han vidste ikke mere af sig selv at sige, og anede ikke, hvad der havde ført ham hen til Mammuthotellet.

Selv den Opdagelse, han fornylig havde gjort, var nu atter gledet ud af hans Hukommelse.

Han beherskedes kun af en navnløs Længsel efter stadig at maatte være i Selskab med denne smukke Kvinde, der forstod at smile saa henrivende og sødt, og hvis dybe, dejlige Øjne saa paa ham med et saa bedaarende Blik.

„Mit Automobil holder lige her nede foran Hotellet," udbrød den smukke Djævlekvinde efter en lille Stund. „Hvis De synes om det, Hr. Senator, kan vi køre en lille Tur gennem Central-Parken. Vi har godt af at faa lidt frisk Efteraarsluft. Herinde i Salen er der saa trykkende varmt."

Nick Carter gik gladelig ind paa dette Forslag, han vilde for den Sags Skyld ogsaa have sagt ja og Amen til hvad som helst andet, thi den besynderlige Fornemmelse, som beherskede ham og lod ham glemme alt, ansporede ham ikke til Modsigelse.

Da han skulde betale, skævede Tjeneren forundret til ham, men han tav med, hvad han tænkte. Dog sagde hans lette Smil saa meget som:

„Se mig der til det ærede Medlem af de forenede, nordamerikanske Fristaters høje Senat. Han har vist kigget lidt for dybt i Glasset.

Hør, hvor han laller og vrøvler! Haha! Ih, hvor han træder i Spinaten, men alligevel bærer han sin Donner med Anstand, som han traver der gennem Salen, der gælder det jo ogsaa om at holde paa Værdigheden!

Gæsterne her omkring har ganske vist travlt med at kigge efter ham, men han er alligevel en meget pæn Mand, den samme Hr. Senator, mig stak han ligegodt en Fem'er i Bærepenge!"

Ude i Forhallen saa Chick allerede paa lang Afstand Mesteren komme anstigende med sin smukke Dame under Armen.

Chick vilde have trukket sig tilbage, uden at nogen skulde lægge Mærke til det, om ikke en underlig Stivhed i Mesterens Bevægelser var forekommen ham mistænkelig.

„Hvad mon der egentlig gaar af Nick?" spurgte han sig selv helt foruroliget, da Mesteren gik saa koldt og fremmed forbi ham, som om de to aldrig før havde set hinanden her i Livet.

I og for sig vilde det nu ikke have været saa mærkeligt, men Mesteren havde ikke paa den ringeste Maade ladet sig forstaa med, at han havde bidt Mærke i de Tegn, som Chick havde gjort til ham. Det var det særeste ved det hele.

Hvad kunde Mesteren vel mene med det? Chick rystede paa Hovedet, mens han saa Mesteren hjælpe den smukke Grevinde Kniplingsstykket paa og derefter følges med hende ned af Gaden.

Chicks Forundring steg, da han blev Vidne til, at Mesteren ikke alene lod sin smukke Ledsagerske stige op i det Automobil, der længe havde holdt uden for Hotellet, men ogsaa selv satte sig med op i den.

„Det var dog sært!" mumlede Chick hen for sig. „Hvad skal jeg nu gøre?

Blive her eller følge med Nick? Hvis jeg ikke kendte ham bedre, ja, min Sandten, saa vilde jeg tro, han havde studeret de fortræffelige Aargange af Vinene.

Men jeg kender Nick saa godt, at jeg ved, hvor galt han kan skabe sig, naar man er altfor ivrig i Tjenesten og derved laver ham en Streg i Regningen i hans velovervejede Planer.

Himlen maa vide, hvorfor han turer af Sted med den Dame, og hvad hun har for med ham, for at der her i Hotellet var flere Fyre, med hvem hun havde Kunster for, skønt de lod, som om de hverken kendte eller saa hende, og som hun dog paa en dreven Maade gav Tegn — det er soleklart! Nu gad jeg bare vidst, om Nick er kommen efter hendes hemmelige Telegraferings-System! — Naa, det kan jeg jo altid spørge ham om, naar han kommer igen!"

Hvor er Nick Carter bleven af?

Men Nick Carter vendte ikke tilbage.

Der gik to stive Klokketimer. Kæmpeuret paa Væggen i Hotellets Forhal viste allerede ti, og Chick var lige ved at forgaa af Nysgerrighed, da den smukke, ukendte Dame, som Mesteren havde souperet med, og med hvem han senere var kørt bort i Bil, pludselig nu traadte ind ad Drejedøren fra Gaden, men hun var alene.

Hvor var Mesteren bleven af?

Chick følte en uimodstaaelig Trang til at træde hen til hende og kræve en Forklaring af hende. Dog betvang han sig foreløbig, da han lagde Mærke til, at hun søgende saa sig om i hele Hallen, som om der var en eller anden bestemt, hun ventede at træffe her, sandsynligvis Nick Carter selv, i hvis Selskab hun jo havde forladt Hotellet, og som kunde være gaaet ind af en af de andre Drejedøre nu, da hun var kommen sammen med ham her tilbage.

Men da der gik et helt Kvarter, uden at nogen endnu havde nærmet sig den unge Dame, brast Chicks Taalmodighed.

Han gik lige løs paa hende, og idet han lod, som om han hverken lagde Mærke til hendes ophidsede Væsen eller Forundring sagde han:

„Undskyld, Frue, at jeg, som De jo ikke kender, vover at tiltale Dem, men jeg skulde absolut tale med den Herre, som De for at Par Timers Tid siden spiste til Aften sammen med her paa Hotellet. Muligt De kunde give mig en Oplysning om, hvor han nu er henne?"

Den smukke, unge Dame rynkede Panden og stirrede paa Opdageren med et koldt, fjendtligt Blik, der ikke røbede nogen af hendes tidligere elskelige Ynde.

„Er det Senator Mark Hallan, De taler om, Hojstærede?" spurgte hun frækt.

„Ja, netop!"

„Er han da ikke her paa Hotellet?"

„Desværre nej! Han kørte jo bort i et Automobil med Dem, og —"

„Det er sandt, men han kørte kun et lille Stykke med ned ad Gaden. Han sagde til mig, at han vilde være her tilbage i Løbet af en Time."

Hun vilde gaa sin Vej, men Chick holdt hende tilbage ved et nyt Buk.

„Talte Senatoren ikke om, hvor han agtede sig hen i Aften?" spurgte han indtrængende.

„Nej! Efter hvad han sagde, skulde han paa et Forretningsbesøg. Saa vilde han vende tilbage til Hotellet for at skrive nogle Breve. — Er han mon ikke oppe paa sit Værelse?"

Chick svarede nej.

Den smukke Dame trak paa Skuldrene og vendte sig fra ham uden at hilse.

„Hun kom alene tilbage!" tænkte Chick. „Og Nick ravede hen til Bilen, som om han var fuld. — Det er min Tro mistænkeligt! Man behøver ikke at være første Mand hos Nick Carter for at ane Uraad.

Den unge Dame har vel slæbt Nick med sig i sit Automobil og skjult ham et eller andet Sted, hvo ved? Maaske er hun netop en af de Spioner, som Nick vilde lokke til sig.—"

Chick, der var stærkt betagen af Uro, tilbragte det næste Kvarterstid med paa Afstand at iagttage den unge Dame.

Det gav et Sæt i ham, da han saa en flot klædt, høj men smalbrystet Mand, hvis gule Hudfarve og sorte, stikkende Øjne forraadte, at han var en Sydlænding, træde hen til Fruen, tilkaste hende et betydningsfuldt Blik og derpaa sætte sig ved hendes Side.

Det var ingen anden end Dumont, Mutushimis Stedfortræder og første Hjælper, den samme Mand, der, som det lod, havde forraadt sin Herre, men som sandsynligvis netop derved havde lettet hans Flugt.

Nu var Chick overbevist om, at den unge Dame ogsaa var en af Baronens Tilhængere, og han blev meget bekymret; han var sikker paa, at der var hændt Mesteren en Ulykke, takket være den unge Kvindes snedige Adfærd.

Der var allerede i Formiddagens Løb bleven forsøgt tre Attentater paa Nick Carter, — og nu forsvandt han fuldstændigt? For at hans Udeblivelse var ufrivillig, det stod Chick klart.

Chick gik nu hen til Grafton, Hotellets Opdager. Men han kunde ikke give nogen Oplysning om den unge Dame. Han kendte hverken hende eller hendes Ledsager, om end han havde set dem gentagne Gange paa Hotellet, hvor de dog ikke boede.

„Jeg foreslaar!" sagde Grafton, da Chick havde fortalt ham om sine Bekymringer, „at vi bevogter Parret, det kan hverken skade ham eller hende. Hotellets Direktør er desuden ked af Fruen. Som De ved, taaler vi ingen tvivlsomme Eksistenser, hvor godt de end maatte formaa at skjule deres virkelige Hensigter ved en dannet Optræden.

Men vi maa være yderst forsigtige for ikke at støde Damerne af det gode Selskab! Det er nemlig svært at pille Klinten fra Hveden, og de virkelig fine Damers Optræden er, ja, hvad skal jeg sige? — den er mangen Gang meget mere paafaldende end hos den anden Slags.

Det skal derfor være mig en sand Svir at passe lidt nøjere paa denne Dame og hendes Kavaler! Hvis de kører sammen bort i Vogn, saa —"

„Nej, Damen har Bil!"

„Altsaa i samme Bil", vedblev Grafton. „Nu saa skal jeg tage mig af Herren, vil De saa følge efter Damen?"

Det Forslag fandt Chick udmærket.

Han vilde gerne i en Fart have forandret sit Ydre lidt, for ikke at blive genkendt af Damen, men det blev der ikke Tid til, for næppe havde han truffet Aftalen med Hotelopdageren, før Parret rejste sig og gik hen imod Udgangene.

Chick maatte i et og alt stole paa Heldet.

Mod Forventning var Fruen ikke vendt tilbage til Hotellet i Bil, hvad der bidrog til at forøge Chicks Uro. Kunde man ikke have bedøvet Mesteren og der-

næst bortført ham til et Sted, hvor man nu holdt ham fangen?

Chick var fuldstændig klar over, at han ikke turde tabe den unge Dame af Syne, hvis det nogen Sinde skulde lykkes ham at befri sin kære Mester fra de Forbrydere, til hvis Komplot den unge Dame utvivlsomt hørte.

Chick maatte udsætte sig for, at Dumont opdagede, hvad hans Hensigt var, naar han forfulgte den smukke Æventyrerske. Dog, det gjorde jo, naar alt kom til alt, ikke noget, for Grafton passede jo paa Dumont og vilde sikkert ikke tabe ham af Syne.

Grevinden steg ind i en Droske og kørte bort.

„Følg efter den Droske der, og tab den ikke af Syne — De skal faa dobbelt Takst!" raabte Chick til Kusken paa den næste Vogn i Rækken, uden at han bred sig det mindste om Dumont, der dog havde hørt hvert Ord.

Dumont stirrede rasende paa den unge Opdager. Saa sprang han ogsaa op i en Droske og ved at love Kusken ekstra Betaling, fik han ham til at køre af Sted i rasende Fart.

Nu begyndte den vilde Vagt paa Kryds og tværs gennem Byens Gader.

Selvfølgelig varede det ikke længe, før den unge Dame mærkede, at hun blev forfulgt.

Hun var straks klar over, at den var den unge Opdager, der sad i Vognen næst efter hendes, og det var ved Tegn lykkedes Dumont at vise hende, at han befandt sig i den tredje Vogn.

Hun lod derfor sin Kusk køre snart i en og snart i en anden Retning, for paa den Maade at lede sine Forfølgere paa Vildspor.

Men det lykkedes hende ikke.

Da hendes Vogn kørte ud om Bord paa en af de Færger, der vedligeholder Forbindelsen over Hudsonfloden mellem den 130de Gade i New York og Nabostaten New Yersey, kørte Chicks Vogn ogsaa ud paa Færgen. Den unge Opdager var næppe sprungen af Vognen for at spadsere paa Dækket de ti Minuter, Overfarten varede, før Døren til den forreste Vogn aabnedes, og Japanerinden kom til Syne.

Nu var der intet at se af den elskelige Ynde, som ellers plejede at præge hendes Ansigt. Hun blev frygtelig arrig, og hendes Øjne slog Gnister af Raseri, da Opdageren høfligt bukkede for hende.

„De vover at følge efter mig?" snærrede hun.

„Ja", svarede Chick roligt.

„Hvorfor?"

„Fordi jeg søger efter Senator Mark Hallan, og jeg kan ikke andet end tro, at De vil føre mig lige til ham".

Hun traadte et Skridt tilbage og maalte ham med et bistert Blik.

Saa forandrede hun pludselig Holdning, lo muntert og sagde, mens hun pegede paa Vognen:

„Det vil blive vanskeligt for mig at rense mig for den uværdige Mistanke. Hvis De ikke maatte nøjes med at fornærme mig som Dame, men virkelig føler Mod til at retfærdiggøre Deres Optræden overfor min Mand, saa vær saa god at sætte Dem ind i Vognen til mig.

Saa skal De snart faa at vide, hvad jeg mener om Deres latterlige Mistanke!"

Den hovne Maade, hvorpaa hun optraadte, hidsede Chick til at vove det yderste, og lod ham for et Øjeblik glemme sin medfødte Forsigtighed. Han tænkte sig nok Muligheden af, at der stilledes en Fælde for ham, men troede sig dog stærk nok til at slippe vel fra den.

Han kunde vel ødelægge en Kvindes Planer, hvor snilde de end var.

„Nuvel", sagde han derfor spotsk med et nyt Buk. „Jeg modtager med Tak deres venlige Indbydelse, da jeg ikke har noget højere Ønske end at turde opholde mig i Deres Nærhed, til jeg atter ser Senator Mark Hallan".

Han steg ind i hendes Vogn.

Han anede ikke de usigelige Farer og Lidelser, der nu ventede ham.

I Mutushimis Sultetaarn.

Da Nick Carter vaagnede og saa sig om den næste Morgen, havde han en Fornemmelse af, at der laa en Kæmpehaand og trykkede paa hans Hjærne. Han havde en frygtelig Hovedpine, der hindrede ham i at tænke paa, hvad der egentlig var hændt ham, eller hvor han nu kunne være henne.

Han laa paa Sengen i et halvmørkt Værelse. De tykke Gardiner var heftede sammen for Vinduerne, saa der næppe kunde slippe en Solstraale ind.

Lidt efter lidt kom Opdageren dog i Tanker om, hvad der var hændt, kort før han mistede Bevidstheden.

Rigtig, saaledes var det gaaet til:

Den smukke Kvinde, som han havde siddet sammen med i Mammuthotellets Spisesalon, havde pustet Røgen fra sin Cigaret lige ind i Ansigtet paa ham — og han havde igen maattet indaande den bedøvende Blomsterduft, der allerede en Gang tidligere havde berøvet ham Sejr og Forstand.

Hvor havde han dog haft sine Øjne?

Hvordan var det dog gaaet til, at han ikke havde gennemskuet den — forøvrigt ypperlige Maske, han, der jo havde skuffet saa mange med sine Forklædninger?

Hvorfor havde det været ham umuligt at genkende Grevinde Cherry, Mikadoens meget omtalte Niece?

Nick Carter rejste sig op og strakte sig. . . .

Saa saa han sig om i Værelset, uden at han dog kunde opdage noget særligt.

I et Spejl, der hang paa Væggen lige overfor ham, saa han, at han endnu var paaklædt og maskeret som Mark Hallan.

Hans Forklædning var altsaa sandsynligvis ikke bleven opdaget.

Han gik hen til et af Vinduerne, og da han havde trukket Gardinerne til Side, saa han, at de var tilgitrede med svære Jærnstænger og ydermere beskyttede af Træskodder, der maatte være lukkede af udvendig fra, thi Opdageren prøvede forgæves paa at støde dem op.

Han kunde dog kigge gennem Sprækkerne og se, at det Hus, hvori han holdtes fangen, var omgivet af tætte, store Træer.

Af den dybe Stilhed, der omgav ham, sluttede han sig til, at Huset maatte ligge ude paa Landet, langt fra al Færdsel.

„Jeg er bleven slæbt hen til et Sted, hvor ingen vilde kunne høre mig blæse i Basun, end sige høre mine Nødraab!“ mumlede Nick Carter og saa sig i Spejlet.

Han bukkede med et spotsk Smil for sit Spejlbillede og vedblev:

„Det er godt gjort! Du har min Agtelse, gamle Ven!

Senatoren selv kunde ikke være hoppet lettere paa Limpinden. Nej, man bliver dog aldrig udlært — hvem kunde vel tænke sig, at det Pokkers raffinerte Kvindemenneske selv røg af Cigaretten med den bedøvende Blomsterduft?

Selvfølgelig passede hun paa ikke selv at indaande Røgen, men blæste den lige ind i Ansigtet paa mig, saa jeg maatte indaande den, enten jeg vilde eller ej — det var helt fikst gjort, det maa jeg sige — og Enden paa Visen er, at jeg er Mutushimis Fange, i Stedet for, at det skulde være omvendt“.

Nick Carter lo.

Saa gav han sig til paany at foretage nærmere Undersøgelser.

Der var to Døre.

Den ene lod til at føre ud til en Gang, mens den anden aabenbart førte ind til et andet Værelse. Han formodede, at Dørene var laasede udvendig fra.

Det var ogsaa Tilfældet med den Dør, der førte ud til Gangen.

Men den anden Dør gik op, da han tog fat i Dørgrebet.

Han kom nu ind i et lille smalt Rum, og i Væggen lige overfor var der paany en Dør.

Ej heller den var lukket af, men næppe havde Opdageren aabnet den og kigget indenfor, før han udstødte et let Skrig.

Hvis det havde været hans Bortførers Mening at overraske ham, var det i Sandhed lykkedes ham fuldstændigt, thi inde i Værelset saa han til sin store Forundring: Chick og Patsy.

De havde næppe opdaget ham, før de blinkede med Øjnene til ham; de formaaede aabenbart ikke i det svage Dæmringsskær at skælne, om det var den virkelige Senator, Mark Hallan, der saa uformodet var dukket frem for dem, eller hans Dobbeltgænger — Nick Carter.

Et nyt Udbrud af Harme og Overraskelse undslap Mesterens Læber.

Ved nærmere Eftersyn viste det sig, at begge hans Hjælpere laa der paa Gulvet uden at kunne røre sig.

De havde ikke alene faaet Spændetrøjer paa, men havde ogsaa svære Lænker om Benene.

De unge Opdagere var lænkede hver til sin Væg overfor hinanden.

Hver især havde en Stol og en Madras ved Siden af sig, Lænkerne var lange nok, saa Fangerne efter Behag kunde gøre Brug af begge Dele.

Det Rum, hvori de to unge Opdagere holdtes i Fangenskab, lignede det, som Nick Carter var vaagnet op i; dog var her endnu mindre Bohave.

Vinduerne var ogsaa her tilgitrede og lukkede med Skodder.

Det saa nærmest ud til, at de paagældende Rum var Celler i et privat Galehus.

Der gik Minuter, før Mesteren var kommen sig af sin Forfærdelse.

Oh — —!"

Han havde troet Patsy sikker i Washington og Chick paa sin Post i Mammuthotellet, og nu skulde han opleve at se dem begge fangne indenfor de samme Mure som han selv.

Omsider udbrød Chick:

„Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal sige Du til Den eller De til Dig. Er De Senator Mark Hallan, eller er Du, hvad Himlen forbyde — Nick Carter?"

Trods Øjeblikkets Alvor brast Mesteren dog i Latter; nu kendte han sin gode Chick igen.

„Ja, nu skal Du snart have Tak, min gode Nick. Den er ondartet!" udbrød Chick lystig.

„Her ligger vi nok alle paa vore Gærninger — jeg tænkte det saamænd nok. Jeg fulgte efter den Dame, som lokkede Dig bort, og jeg vilde ønske, at jeg aldrig mere maatte komme paa fri Fod, hvis ikke den lille, fortryllende Djævlekvinde havde faaet mig til at gaa i Tøjet paa den mest beundringsværdige Maade.

Drømmepulver, forstaar Du!

Jeg har endnu en saadan dundrende Hovedpine, som om det kunde være Tømmermænd efter en voldsom Champagnerus".

„Ja, hun er dygtig", sagde Nick Carter.

Saa traadte han ganske tæt hen til Chick og Patsy og hviskede:

„Det kan være, vi bliver belurede. Det er derfor bedst, jeg bliver i Rollen som Senator. Indret Jer derefter!"

Da hans to Hjælpere nikkede, som Tegn paa, at de havde forstaaet ham, vedblev han:

„Jeg kan ikke begribe, hvorfor ikke ogsaa jeg er bleven lænket. Men mine Lommer er tømte saa grundigt, at jeg ikke en Gang har faaet Lov at beholde mit Lommetørklæde, end sige min Revolver og min store Dirk.

Men jeg vil ikke desmindre forsøge paa at befri Eder for Spændetrøjerne. I Stakler, I maa jo være aldeles radbrækkede!

Vi er uden Tvivl blevne slæbte ud til en privat Daareanstalt eller noget lignende".

Spændetrøjerne var snorede sammen paa Ryggen, derfor lykkedes det ret hurtigt Opdageren at faa løst dem op. Chick og Patsy trak Vejret lettere, om end deres Stilling stadig var ubehagelig.

„Jeg vilde ønske, jeg havde min Dirk her," sagde Nick Carter med et Suk, „men jeg har desværre kun min Nøgle, og med den kan jeg umu-

lig sprænge de svære Jærnlænker. Jeg er bange for, at I maa beholde Eders Jærnsmykker paa endnu en lille Tid".

„Blev Du bragt hertil i Bil?" spurgte Chick.

„Formodentlig — men ærlig talt: jeg har absolut ingen Anelse om, hvorvidt jeg har siddet i en Vogn eller ikke".

„I den Retning kan jeg berolige Dig med, at jeg saa Dig stige op i et Automobil sammen med den smukke Dame!" sagde Chick og fortalte nu i al Korthed, hvorledes han var bukket under for Grevinde Cherrys List.

Tilsidst udbrød han:

„Hvad der nu skal blive af os, maa Himlen vide. Jeg har en svag Anelse om, at vi maa være i New Yersey, thi vi sejlede over med Færgen fra den 130. Gade paa Manhattan."

„Ja saa, og Dumont var i Mammuthotellet, saa kunde Du ikke finde ham i Washington", sagde Nick Carter til „Stumpen".

Men Patsy afbrød ham med et hjærteskærende Suk.

„Som om jeg havde været i Washington!" stønnede han. „Har De aldrig før set en stor Kraft- og Patentidiot, Mester, saa se paa mig, thi —"

„Bare rolig, Stump, der er ingen af os, der har særlig Grund til at være stor paa det", svarede Nick Carter roligt. „Men hvorfor gjorde Du ikke, som jeg sagde?"

„Fordi — naa fordi — ja, fordi jeg er et Fæ, og det vil jeg altid blive ved med at være", stønnede Patsy.

„Hør nu bare!

Jeg var paa Vej til Banegaarden, da jeg pludselig fik Øje paa Dumont.

Halløj! tænkte jeg, nu kan Du jo føle ham lidt paa Tænderne med det samme.

Jeg fulgte derfor efter ham.

Vi gik gennem mindst tyve Knejper, for han blev ikke i nogen af dem. Naar jeg kom ind ad Døren fra Gaden, saa jeg ham forsvinde ud af en Sidedør, uden at det dog lod til, han havde en Anelse om, at han blev forfulgt.

Da jeg traadte ind i det enogtyvende Værtshus, faldt der en Bande Slyngler over mig og pryglede mig baade brun og blaa. Inden jeg vidste et Ord af det, havde de bastet og bundet mig, saa jeg var ude af Stand til at røre mig.

Hvorlænge jeg derefter har været bevidstløs, ved jeg ikke, men da jeg atter kom til mig selv, var jeg her.

Nogle Timer senere blev Chick bragt herhen i samme Tilstand som den, jeg havde været i før, — og da han aabnede Øjnene, kunde jeg straks se, han var meget glad over at være kommen i aa behageligt Selskab."

Patsy fortalte om deres Genvordigheder paa en saa pudsig Maade, at hans to Tilhørere til Trods for deres fortvivlede Stilling brast i en hjertelig Latter.

„Naa, vi er gaaede saa godt i Vandet, som tænkes kan!" udbrød Nick Carter.

„Jeg gad kun vidst, hvad vore Fjender nu vil finde paa!"

Sult og Tørst.

Nick Carter stod for første Gang i sin berømmelige Virksomhed over for den Vished, at ingen af hans Medarbejdere kunde komme ham til Hjælp.

Den unge Japaner Ten Itchi opholdt sig for Tiden i sit fjerne Fædreland, mens Frøken Ida Carter — Mesterens Kusine og Søster til Chick — var tagen til et Badested, da hendes Helbredstilstand i de sidste Maaneder havde ladet meget tilbage at ønske.

Tjeneren Joseph var vel et prægtigt Menneske, og han hang med rørende Troskab ved Nick Carter, men hvor dygtig og paalidelig han end var i sit Arbejde, — til Opdager duede han ikke, lige saa lidt som en Ræv duer til at vogte Gæs.

Fra ham kunde de altsaa heller ikke vente Hjælp. De var derfor overladte til deres egen Skarpsindighed, hvis de vilde prøve paa at komme ud af deres ubehagelige Stilling. Den var meget ubehagelig, men skulde blive endnu værre!

Hvad var der blevet af den virkelige Senator?

Var han maaske ogsaa slæbt herhen, og fortvivlede nu ogsaa han i en Celle her et Sted?

I saa Fald vilde Nick Carters Rolle sikkert være udspillet.

Saa var han og hans Hjælpere sikkert kun blevne slæbte herhen, for at Mutushimi kunde komme til at hævne sig paa dem saaledes, som han havde svoret, at han vilde det.

De tre Opdagere lagde den ene Plan til Flugt efter den anden, men maatte opgive dem igen. Planerne viste sig umulige og kunde ikke gennemføres.

Men hvad der end videre kunde ske, først og fremmest maatte Chick og Patsy befries for deres Lænker.

Uden Værktøj vilde det dog være Nick Carter umuligt at faa sine tro Hjælperes Fodlænker aabnede.

Iøvrigt var det ogsaa aldeles umuligt at sprænge de favntykke Mure eller Dørene, som var sammentømrede af svære Planker og laasede af udvendig fra.

Ej heller lod de tommetykke Jernstænger sig fjerne fra Vinduerne.

Jo længere Opdagerne grundede over deres Tilstand, des mere haabløs fandt de den, og til sidst gjorde de sig fortrolige med den Tanke, at de maatte dø her, hvis de ikke blev befriede ved et Mirakel.

Hvor Hjælpen imidlertid skulde komme fra, anede de ikke.

Den ene Time gik efter den anden, men der var ikke nogen, som svarede paa deres Banken og Raab.

„Jeg har paa Fornemmelsen, at vi er blevne bragte ind i et tomt Hus og her blevne overladte til vor Skæbne!" sagde Chick sørgmodig.

Og selv Nick Carter, der ellers altid vidste Raad, kunde ikke regne ud, hvordan han skulde redde sig og sine Venner.

Han brød forgæves sin Hjerne.

Det lod sig ikke gøre at gennembryde den tykke Væg.

Havde han endda kunnet befri Chick og Patsy fra deres Lænker, og bruge Lænkerne til Værktøj.

Nick Carter anstrengte sig i Timevis for at løse Jernbaandene paa den ene Lænke, men da han kun opnaaede at faa Fingrene revne til Blods maatte han til sidst opgive Ævret.

Alt, hvad han kunde, var efter fattig Evne at lette sine lænkede Kammeraters pinlige Stilling.

Nu gjaldt det mest om at finde en Maade, hvorpaa han selv kunde finde ud.

Var det først lykkedes ham at komme fri, vilde det næppe falde ham vanskeligt at faa Hjælp og derved redde Chick og Patsy fra den frygtelige Skæbne, der truede dem: At maatte dø af Sult.

Men dette Haab var bedragerisk. Han maatte tilstaa, at han var naaet til Grænsen af sine Evner. Han havde forgæves prøvet paa at lave sig Værktøj af de forskellige Stoleben, men hver Gang han begyndte at arbejde med et af dem, gik det i Stumper og Stykker.

Intet Fængsel i hele Verden kunde være mere solidt eller mere omhyggeligt indrettet, end den Anstalt, hvor de var fangne.

„Naa, en Udvej til Flugt er der dog!" sagde Nick Carter til Chick. „Der maa vel komme nogen Mad og Drikke til os — og kan jeg ikke faa

Bugt med Opsynet, vil jeg ikke hedde Nick Carter mere."

„Hvis der i det hele taget findes noget Opsyn!" udbrød Patsy med et Suk. „Jeg har vel nu været her i fire og tyve Timer, og i al den Tid har jeg hverken faaet vaadt eller tørt."

Nick Carter svarede ikke, men hans Ansigt blev endnu mørkere.

Han kendte kun altfor godt den skævøjede Fjendes Grusomheder og vidste, at der ikke var den Skændselsdaad, han vilde vige tilbage for, naar det gjaldt Hævn.

Det lignede Mutushimi fuldstændigt: At bemægtige sig sin Fjende og lade ham vansmægte i et eller andet, godt skjult Fangehul. Dagen svandt langsomt hen og efterfulgtes af en lang, uendelig lang Nat.

Nick Carter kunde ikke lukke et Øje. Han væltede sig paa sit haarde Leje og lyttede anspændt til den mindste Lyd, der kom udefra.

Han hørte dog kun Træernes Grene svaje frem og tilbage for Vinden, af og til ogsaa en Ugles Skrig.

Solen stod op og kastede sine gyldne Straaler ind gennem Sprækker og Revner i Vinduesskodderne.

Minutterne blev til Timer, og Dagen gik.

Der kom ikke en Klage over de tre Opdageres Læber. Tværtimod talte de opmuntrende sammen for at holde Modet oppe og gensidig foregaa hverandre med et godt Eksempel.

Men da ogsaa den anden Nat var gaaet, uden at nogen havde set til Fangerne, da sank Nick Carters Mod.

Han følte sig overbevist om, at Mutushimi vilde lade ham og hans Hjælpere dø under de grufulde Kvaler.

Patsy var allerede bleven fuldstændig sløv. En Gang imellem rettede han sig i Vejret og forsøgte paa at tale i en forhaabningsfuld Tone, men det lykkedes ham dog ikke at skuffe sine Venner.

Chick var ved bedre Mod og havde ogsaa mere Villiestyrke. Han kom med det ene Forslag efter det andet, og Nick Carter prøvede dem alle lige samvittighedsfuldt.

Men alle Anstrengelser var forgæves. Da den tredie Morgen gryede, laa Patsy halvt bevidstløs hen og kunde kun med yderste Møje ruskes vaagen.

Chick var ogsaa bleven stille. Han sad og grublede og stirrede tungsindigt ned for sig.

Nick Carter havde det betydeligt bedre end hans to Kammerater, thi da han ikke var lænket, kunde han ved at gaa frit op og ned forjage den Søvnighed, der er Hungerdødens værste Forløber.

Han gjorde alt for at slippe ud. Snart rev han i Vinduernes svære Jernstænger, snart kastede han sig af al Magt mod de solide Døre.

Men hvordan skulde han, der havde fastet i tre Dage, vel kunne udføre, hvad han næppe engang havde formaaet, hvis han havde været i Besiddelse af alle sine Kræfter.

Nu var det Middag den fjerde Dag.

Da hørte han pludselig Skridt i Gangen. De kom nærmere.

Hans Villiestyrke var stadig lige urokkelig. Han var nu som før fast besluttet paa at slaa den første, der viste sig, til Jorden.

Han sneg sig derfor paa Tæerne hen til Døren, hvor han ventede, at Fangevogteren vilde lade sig se. Den ene Slaa efter den anden blev skudt fra, og Nøgler drejede om i flere Laase.

Da røg Døren pludselig op, og Nick Carter vilde som en hungrig Tiger springe løs paa sit Offer, men saa til sin Skræk, at en stærk Jerngitterdør, der var omhyggelig aflaaset, hindrede ham i at udføre sit Fortsæt.

Bag Gitteret dukkede Baron Mutushimis modbydelige Ansigt op.

„Jeg hilser Dem, mine Herrer!" sagde han i en yderst elskværdig Tone. „Hvordan har De det? Godt, haaber jeg?"

Hvis Nick Carter ikke havde siddet inde med hele sin Aandsnærværelse og Koldblodighed, vilde

han utvivlsomt være styrtet løs paa Baronen til Trods for den truende Revolver, men han indsaa, at en saadan Opførsel kun vilde tjene til at forværre hans og hans Kammeraters Skæbne.

Derfor tog han sig voldsomt sammen og anstrengte sig for at se rolig ud, mens han i sit Indre var rasende opbragt.

„Har De ikke sagt, kære Carter, at De vilde gøre mig uskadelig som et giftigt Kryb?" spurgte Mutushimi spotsk.

„Jo, og jeg helmer heller ikke, før det er lykkedes mig!"

„Altsaa formodentlig efter Deres Død, for som en fornuftig Mand har De vel indset, at hverken De, Deres to Hjælpere eller endnu en fjerde Mand, der for Tiden har en overordentlig Lighed med Dem, men som har større Ret til dette Ydre end De, kan slippe bort herfra uden min Villie."

„Er De kun kommen for at fortælle mig det?" spurgte Opdageren barskt.

„Ih nej, jeg vilde skam ogsaa med egne Øjne forvisse mig om, hvorledes mine kære Venner har det efter den udmærkede Forplejning, de faar her hos mig!" svarede Japaneren spotsk. „Men De har Ret, kære Carter, jeg kom herhen, fordi jeg antog, at De nu var bleven mør og fornuftig nok til at ville høre paa det Forslag, jeg vil gøre Dem.

Tænk paa, at De kun behøver at sige et Ord, saa aabner jeg Jerndøren her og — Bordet er dækket baade for Dem og Deres Kammerater, den fjerde Mand ikke at forglemme."

„Og hvad er det for Betingelser, der knytter sig til min Frigivelse?" spurgte Nick Carter med dirrende Stemme. „Dog hør først, før De gaar videre, hvad jeg har at sige Dem.

Jeg er villig til at gaa ind paa selv den videst gaaende Indrømmelse, naar jeg derved kan redde mine Venner fra en skrækkelig Død — men kun, naar Deres Forlangende ikke staar i Modstrid med min Ære og Samvittighed."

„Al Respekt for Jer Amerikanere og Jeres Æresbegreb, aa! det er til at le af!" udbrød Mutushimi haanligt.

„Over for Offentligheden tager I Munden fuld og spiller dydige, men i al Hemmelighed gaar I dog ikke af Vejen for Bestikkelser — I vover at betragte os Japanere som Mennesker af mindre Værd, end I selv er, men I skammer Jer ikke for at tage Eneret paa alt og derved røve den sidste Cent fra Jeres Medmennesker, idet I sætter en ublu og vilkaarlig Pris paa selv de nødvendigste Levnetsmidler!

Nej, min Ven, den Slags Narrestreger indlader jeg mig ikke paa.

De ved, hvad jeg forlanger af Dem: Ubetinget Lydighed! Til Gengæld byder jeg Dem Millioner!"

„De kan godt spare Dem Resten!" svarede Opdageren kort og bestemt. „Himlen skal vide, at jeg gerne ofrede min sidste Bloddraabe for at redde mine Venner fra Døden.

Men min Ære og Samvittighed er mig mere værd end deres og mit Liv.

Nej, Baron Mutushimi, De faar mig ikke til at blive Forræder mod mit dyrebare Fædreland. De kan lade mig dø af Sult, det har De Magten til i Øjeblikket.

Men Nick Carter vil dø, som han har levet, han vil være en ærlig og retskaffen Mand til sidste Øjeblik."

„Som De vil, saa kan De faa Lov til at faste et Par Dage endnu og — nej!" afbrød Baronen sig selv med et djævelsk Smil.

Jeg kan ikke bære det over mit Hjerte at pine saa brave Mænd.

Jeg vil dog i det mindste give Dem noget Vand. Ikke meget ganske vist, men dog nok til, at De kan væde Deres Læber med det, pas nu godt paa det!"

Japaneren viste dem nu, mens han talte, en ganske lille Porcellænskop, som han hidtil havde holdt skjult.

Det var en frygtelig Kval for de vansmægtende Mennesker at se Baronen holde Koppen lidt skævt, saa der faldt nogle faa Draaber ned paa Gulvet.

„Frisk Vand — klart, koldt Vand! Vær nu fornuftig Nick Carter! Ved at sige et eneste Ord faar De ikke alene Vand nok til at fugte Deres tørre Læber med — nej, De faar Millioner, som De kan købe halve Kongeriger for!

Og De tøver med at slaa til, kun fordi saadant noget gammeldags Pjank som Ære og Samvittighed hindrer Dem i det!"

„Undskyld, jeg siger det rent ud, men De er et Fæ! Hvem tror De bryder sig om Nick Carters Ære, naar han selv er forsvunden, gemt her i dette Hus, hvor der maaske ikke kommer et Menneske i de første tyve Aar, og det værste ved det hele er, at ingen i Verden vil erfare noget om det Heltemod, hvormed Nick Carter og hans Kammerater gik i Døden, — men her er Vand — friskt, dejligt Vand. Tænk, hvor det vilde være herligt blot at faa Læberne vædede, hvis —"

Japaneren havde i sit Overmod vovet at stikke Koppen ind mellem Jernstængerne, selvfølgelig kun for at sprøjte et Par Draaber op i Ansigtet paa Opdageren og derpaa med det samme tage Koppen til sig igen.

Men Nick Carter, der handlede lige saa hurtigt, som han tænkte, var med et Spring henne ved Døren, hvor han greb haardt om Baronens Haand.

Baronen tabte Koppen, der gik i Stumper og Stykker, mens Vandet flød ud over Gulvet.

Fra himmelsk Fryd til Pine.

Chick og Patsy stønnede dumpt. De saa kun, at de kostbare Draaber gik til Spilde, deres Tænkeevne var for svækket til, at de kunde fatte Meningen med Mesterens Adfærd.

Nick Carter havde med beundringsværdig Aandsnærværelse benyttet Øjeblikket til at rette et afgørende Angreb paa Baronen.

Den Smule Vand, som Mutushimi havde villet forøge deres Kvaler med, kunde dog ikke have hjulpet dem.

Men Mesteren havde set en anden Udvej til Frelse og øjeblikkelig lagt en Plan. Det var forgæves, at Baronen prøvede paa at vriste sin Haand ud af Nick Carters.

Og da han hævede sin anden Haand for at slaa Opdageren i Ansigtet, følte han sig ogsaa grebet fast ved den.

Nick Carter var nemlig til Trods for den lange Faste betydelig stærkere end den spinkle Japaner.

Han holdt Baronen fast og brød sig ikke om, at han baade jamrede og bandede.

Det var lige meget, om han snoede sig som en Aal, eller om han med et pludseligt Ryk kastede sig bagover for paa den Maade at rive sig løs. Nick Carter havde hellere ladet sig sønderslide, end han havde sluppet Baronens Hænder.

De kæmpede længe, men det lykkedes dog ikke Baronen at slippe løs, til sidst var han ganske udmattet og opgav Ævret.

„Hør nu, hvad jeg har at sige Dem, Hr. Baron!" sagde Nick Carter kort og bestemt.

„Hvis De vil undgaa, at jeg laver Deres grimme, gule Fjæs til Kartoffelmos, — og jeg kan se paa Dem, at De er bange for det — hvis De, som sagt er bange for det og vil undgaa det, saa maa De adlyde mig til Punkt og Prikke!

Forstaar De?"

„Ja," stønnede Baronen med slet skjult Vrede.

„Godt! Jeg slipper nu Deres ene Haand, men jeg skal nok holde des fastere paa den anden. Hvis De vover at trække den fri Haand til Dem, saa kvæler jeg Dem, saa sandt, jeg hedder Nick Carter.

Vil De altsaa lade Haanden blive inde mellem Jernstængerne, eller vil De det ikke?"

„Jeg skal gøre, som De ønsker!"

„Det er fornuftigt!"

Da Opdageren havde sluppet Haanden, tøvede han et Øjeblik for at se, om Mutushimi holdt Ord. Saa greb han rask ned i en af sine Lommer, og frem trak han et Stykke Jerntraad, som han havde fundet, da han prøvede paa at lave sig Værktøj af Bohavet.

Der var en Løkke i den ene Ende af Jærntraaden, og inden den skælvende Japaner rigtig forstod, hvad det nu var, der gik for sig, havde Nick Carter surret hans Hænder fast til Jernstængerne. Baronen var da næppe mere i Stand til at røre sig.

„Vent bare lidt, Hr. Baron. Jeg er ikke tilfreds endnu!" sagde Nick Carter barskt, mens han trak endnu en stærk Jerntraad op af Lommen og snørede med den Japanerens Hoved ind mellem to Jernstænger.

Mutushimi kunde ikke røre det en Tomme, men maatte holde det aldeles ubevægeligt, hvis han ikke vilde kvæles.

Først nu vovede Nick Carter at bukke sig ned for at gribe efter Revolveren, som under det uventede Angreb var falden ud af Hænderne paa Mutushimi, men var falden inden for Nick Carters Rækkevidde.

„Storartet! Vaabnet er ladt!" tænkte Nick Carter, da han havde undersøgt dets Kamre, og han udbrød:

„Jeg er Dem meget taknemmelgi, Hr. Baron! Om end nu alle Deres Venner kom Dem til Hjælp, kunde De dog ikke undgaa min Hævn!

Mærk Dem det! Ved et Tegn paa Fare for mig eller mine Venner, skyder jeg Dem ned som en Hund."

„Det skulde De saamænd tage og gøre! De kan jo dog ikke komme herfra!" svarede Mutushimi.

Angsten havde betaget ham i den Grad, at hans Tænder klaprede, og han var ikke i Stand til mere at faa et Ord frem.

„De skal nok faa at vide, hvad jeg har i Sinde! Foreløbig maa De sige mig, hvem andre, der opholder sig her i Huset," afbrød Nick Carter ham med en Ro, der maatte synes næsten ubegribelig efter de Kvaler, han hidtil havde maattet døje.

„Der er endnu to Mennesker!"

„Anstreng Dem ikke saa stærkt, Hr. Baron, De kunde let faa Deres Ord i den gale Hals! Lad mig nu en Gang se, hvad De har i Deres Lommer!"

„Ikke — ikke noget, som — som kan interessere — interessere Dem!

„Ja, det kan De trøstigt lade mig om!" afbrød Nick Carter koldt.

I næste Nu trak han ud af Lommen paa sit værgeløse Offer en Lommekniv, en lille Flaske med Kloroform, en tyk Notitsbog, der var fuldt beskreven med japanske Skrifttegn, og endelig halede han et stort Knippe Nøgler frem.

Hvad der ellers fandtes i Lommerne af Penge og Værdisager, lod han ham ganske rolig beholde.

„Ja, det var disse Nøgler, jeg fremfor alt ledte efter!" udbrød Opdageren helt skadefro, mens han lod Knippet rasle lige for Øjnene af Fangen.

„Hvis De nu, Hr. Baron, har Deres Liv kært, saa siger De mig, hvad det er for en Nøgle, der kan lukke mine Venners Lænker op.

Men tag ikke fejl, og ti for Himlens Skyld ikke stille, naar jeg viser Dem den rigtige.

Jeg kan forsikre Dem for, Hr. Baron, jeg indtil denne Time ikke har haft nogen Anelse om, at der ogsaa i mig slumrede et blodtørstigt Vilddyr. Men det er nu vaagnet op, Hr. Baron! Tir mig ikke mere med Lumskhed og Løgn, — for da ved den evige, vil jeg forglemme, at jeg er et Menneske, og i sand Tilfredsstillelse kvæle Dem med disse mine Hænder!"

Japanerens Træk røbede dødelig Angest — han rystede som et Espeløv. Et eneste Blik paa den rasende Opdagers fortrukne Ansigt, forkyndte ham hans Skæbne.

Vilde han mon vove at trodse ham?

„De kan let finde den. Det maa være den største af de flade Nølger!“ stønnede Mutushimi.

„Godt — og Nøglen til Døren her?“

„Den næststørste!“ jamrede Baronen.

Nick Carter søgte straks Nøglen ud, og efter store Anstrængelser lykkedes det ham at tvinge Armen ind mellem to Tremmer i Gitterdøren for at kunne naa Laasen paa den udvendige Side af Døren — og faa Nøglen stukken ind i den.

Da han nu havde drejet Nøglen om, og Døren sprang op med en høj Knirken, følte han sig næsten ude af sig selv af Glæde.

Se, nu vinkede Friheden ham atter ud, ingen Jærnstænger spærrede dem længer i Bur, men Opdageren bevarede dog sin Besindighed trods al overvældende Glæde, nu maatte han først rigtig vise sig stærk i Aanden, om han fremdeles skulde kunne overvinde de Farer, der truede ham og hans Venner.

Det første, han gjorde, var — med Revolver i Haand — at liste sig ud paa Taaspidserne for at lede efter Vand.

Han havde ikke nødig at lede længe. Allerede i Værelset ved Siden af, fandt han et fot dækket Bord. Mutushimi havde talt sandt: For det Tilfælde, at Opdageren var gaaet ind paa hans Betingelser, havde han villet indbyde ham til en festlig Middag.

Der fandtes Flasker baade med Vine og Likører i Iskølerne, men Nick Carter saa næppe til dem. Han greb derimod en Vandkaraffel, der stod paa Bordet, tog et Glas og vendte tilbage til Cellen.

Da Chick og Patsy, der sløvt havde fulgt Nick Carters Kamp med Baronen, nu saa Mesteren vende tilbage med Karaffen, hvoraf han skænkede Vand op i Glasset, bar de sig ad som et Par store Børn, de sprang i Vejret saa deres Lænker klirrede, de raabte højt af Glæde og skønt de næsten ikke kunde staa paa Benene, gav de sig ligefrem til at danse.

Taarerne løb ned ad Mesterens magre Kinder, da han saa deres Glæde. Han grebes af en vanvittig Lyst til at være den første, der drak, eller i det mindste væde Læberne, men med ægte Mandighed betvang han sig.

„Rolig Chick. — Tag Dig sammen,“ sagde han alvorlig. „Først skal Patsy drikke, han er den yngste og den svageste!“

Patsy skjalv over hele Legemet som i Krampe, mens han nærmede Munden til Glasset, og da Mesteren kun lod ham drikke i smaa Slurke, fik han lidt efter lidt sin Selvbeherskelse tilbage.

Han tømte Glasset. Og med et bønfaldende Blik bad han om mere.

„Det bliver straks din Tur igen, Patsy,“ sagde Mesteren med venlig Bestemthed, derpaa skænkede han op i Glasset paany og lod Chick drikke.

Hverken Patsy eller Chick tænkte paa, at Mesteren endnu ikke havde drukket. De tiggede og bad saa længe, indtil Karaffelen tømtes til sidste Draabe. Saa lagde de sig tilfredse ned paa deres Madrasser.

Nick Carter kom i Tanker om, at han havde set Is i Kølerne. Han havde Omtanke nok til først at smage paa en lille Stump Is. Da han havde forvisset sig om, at den ikke var salt, puttede han et Par Stumper i Munden og gik tilbage til Cellen med Køleren, hvis Isstumper Chick og Patsy kastede sig over med vild Begærlighed.

Skønt Nick Carters Tørst var om muligt endnu større ved at suge paa Isstumperne, gav han sig dog ikke Tid til at søge efter Vand.

Derimod begyndte han nu paa at løse sine Hjælperes Lænker.

Da Japaneren, der meget imod sin Vilje havde været Vidne til dette Optrin, havde talt Sandhed, var det en let Sag for Nick Carter at aabne Lænkerne. De faldt raslende ned paa Gulvet, og de to Opdagere kom fri.

Det havde dog kostet nogle Minutter. Imens var Iskøleren bleven tømt af Patsy og Chick, og de følte sig begge saa styrkede, at Nick Carter godt turde lade dem være alene, mens han gennemsøgte Huset.

Han sagde dem med Vilje ikke noget om det dækkede Bord. Han havde ofte nok med Gysen set, hvorledes selv karakterfaste Naturer var bukkede

under for en saadan Fristelse, naar de var forpinte af Sult og Tørst.

Hvis Chick og Patsy havde haft nogen Anelse om de lækre Retter, der stod derinde paa Bordet, havde de sikkert med Begærlighed kastet sig over dem og maaske taget meget mere til sig, end de kunde taale.

Han besluttede at bringe dem lidt af Maden, naar han kom tilbage og ligeledes vilde han prøve paa at faa Karaffelen fyldt igen.

„Hør nu, Drenge!" sagde han til sine to Hjælpere. „Jeg vil se at finde noget mere Vand, I maa blive tilbage hos Baronen, og I vover ikke paa at forlade Værelset her uden min Tilladelse. I maa paa ingen Betingelse overskride den Tærskel der! Forstaar I?"

De nikkede, og han gav Chick den Kniv, som han havde fundet hos Baronen.

„Nu stiller Du Dig tæt hen foran Baronen, og hvis nogen skulde forsøge paa at befri ham, jager Du Kniven ind i Baronens Bryst!"

„Han kan forberede sig paa en brat Død, hvis han vover paa at fortrække en Muskel i sit Ansigt," snærrede Chick og maalte Mutushimi med et fjendsk Blik.

Under sædvanlige Forhold vilde den unge Opdager aldrig kunne have tænkt paa at berøve et Menneske Livet af blot Hævntørst. Men han led endnu saa stærkt af de Pinsler, Baronen havde ladet ham gennemgaa, at han endnu ikke havde tilstrækkelig Selvbeherskelse.

„De gør bedst i at forholde Dem rolig, i Fald De har Deres Liv kært!" sagde Nick Carter endnu en Gang, og derpaa gik han.

Med Revolver i Haand gik han endnu en Gang gennem det Værelse, hvor det dækkede Bord stod.

Han modstod atter Fristelsen til at smage paa de kostelige Retter.

Men da han i det næste Værelse opdagede et Kar med rent Vand — rimeligvis bestemt til at skylle Glassene i — kunde han ikke dy sig længere. Han drak i lange Drag, men glemte dog ikke sine Venner. Han fyldte Karaffelen, som han havde bragt med sig, og bar den tilbage til Chick og Patsy, der modtog ham med et begejstret Hurra. Saa fortsatte han sine Undersøgelser.

Jo længere han kom frem gennem Værelserne, des sandsynligere forekom det ham, at Mutushimi havde løjet for ham, Der var ikke en af Japanerens Haandlangere i Huset.

Udenfor Huset holdt der et let Enspænderkøretøj.

Hestetømmen var bunden om en Træstamme.

Rimeligvis var Mutushimi kommen alene her ud til til Huset, Spise- og Drikkevarerne havde han haft med i en rummelig Kurv, som Opdageren fandt i Fadeburet ved Siden af Spisestuen.

Nick Carter lagde nogle Skiver Kød paa en Tallerken tillige med noget kogt Skinke og Ost og bragte det ind til Patsy og Chick.

De gjorde store Øjne og lod sig Maden smage.

„Spis langsomt! I ødelægger Jeres Maver ved at sluge Maden i Jer," udbrød Nick Carter.

„Min Mave skulde bare prøve at ødelægge Fornøjelsen for mig," svarede Patsy, der begyndte at faa Humøret igen.

„Min Mave skal nok holde ud, naar der bare er noget at spise, for det, De her har bragt, er forhaabentlig kun en behagelig Forsmag," vedblev han med glubske Blikke paa det Stykke Skinke, han holdt i Haanden.

Nick Carter smilte og hentede endnu et Par Stykker Brød til hver af dem, han selv havde ikke faaet en Bid.

Han knugedes af Sorg og Bekymring nu, da den første Begejstringsrus var hendøet.

Hvad var der bleven af den Mand, for hvis Skyld han havde udsat sine Kammerater og sig selv for alle disse Farer? Holdtes Senator Hallan fangen her i Huset? Var han mon i det hele taget i Mutushimis Magt?

Da Nick Carter havde gennemsøgt hele Huset for anden Gang, følte han sig overbevist om, at dette ikke kunde være Tilfældet.

Huset selv havde han genkendt som et privat Galehus. Dets tidligere samvittighedsløse Ejer havde benyttet det til mod Lov og Ret at indespærre fuldstændig aandsfriske Mennesker, der havde været en eller anden til Besvær.

Øvrigheden var kommen paa Spor efter Forbrydelsen, Anstalten var bleven lukket og Ejeren dømt flere Aars Tugthus, en Straf han unddrog sig ved at begaa Selvmord.

Siden da havde Huset staaet tomt, og de overtroiske Bønder, som troede, at det spøgte derinde, gik ængstelige langt uden om det.

Herhen havde Mutushimi altsaa bragt sine Fanger. Alle Døre stod paa vid Gab undtagen netop dem ind til de to Værelser, hvor Nick Carter og hans Venner havde været indespærrede. Nick Carter var efter sin anden Undersøgelse kommen til samme Overbevisning som før, at Senatoren ikke fandtes der i Huset.

Da Nick Carter efter en Times Fraværelse vendte tilbage til sine Hjælpere, fortalte Chick ham, at Mutushimi allerede temmelig længe havde været bevidstløs. Da Chick havde været bange for, at han skulde blive kvalt, havde han taget Halsringen af ham.

Det fandt Nick Carter ganske i sin Orden, og han gav sig nu hurtig til at løse Baronen fra Jærndøren. Patsy og Chick, der paany var komne til Kræfter, hjalp ham med at lægge Baronen paa en af Madrasserne, hvor Patsy gav ham en Lænke om den ene Ankel.

Nick Carter hentede en Flaske Whisky inde fra Spisestuen, og da Patsy og Chick saa den, brød de atter ud i begejsterde Raab.

De drak begge forsigtigt af den stærke Drik, men Nick Carter forsmaaede ethvert Styrkemiddel og beskæftigede sig nu kun med faa Baronen kaldt til Live.

Det varede en rum Tid. Langt om længe slog Mutushimi igen Øjnene op og saa sig forvirret om.

Han gøs af Angst, da han fik Øje paa Nick Carter, der bøjede sig over ham.

„Vil De svare sandfærdigt paa det, jeg spørger Dem om?“ spurgte Nick Carter. „Hvor er Mark Hallan? Men husk, inden De svarer, at det gælder Deres Liv, hvis ikke De siger mig Sandheden. — Altsaa: Har De ladet Senatoren indespærre, og i saa Fald: hvor er han?“

„Jeg skal sige Dem alt! Men skaan mit Liv!“ stønnede Japaneren.

„Tal!“ svarede Nick Carter barskt.

„Senatoren blev tagen til Fange omtrent paa samme Tid og Maade som De!“ fremstammede Mutushimi. „Jeg har svoret, at jeg vilde have baade ham, Dem og Deres to Hjælpere i min Magt.“

„For at dræbe os, ikke? Men Menneske dog, har De da ingen Følelse? Med hvad Ret vilde De berøve os Livet?“

„Jeg vilde ikke dræbe Dem, nej, paa ingen Maade. Hvad Nytte kunde jeg vel have af Deres Lig?“ sagde Japaneren meget bestemt. „Jeg vilde kun have dræbt Dem, naar alle Overtalelser havde været forgæves. Men saa vidt var det aldrig kommen!

Min Fremgangsmaade er ufejlbarlig, Nick Carter — det skulde saamænd ogsaa nok være lykkedes for mig at gøre Dem medgørlig — ja, ryst De kun paa Hovedet, nu kan De le, fordi De har sejret, i hvert Fald foreløbigt, — men den Tid kommer maaske dog, da De skal blive overbevist om, at jeg har Ret!“

„Og hvad vilde De os saa? Vilde De virkelig gøre Senatoren, mine Kammerater og mig til ærløse Forrædere?“ spurgte Opdageren vredt.

„Jeg vilde tjene mit Fædrland — Japan har Brug for Mænd af Deres Slags, Nick Carter, og Japan har Brug for Senator Mark Hallan ellers hans Efterfølgers Indflydelse. Hvad Japan har Brug for, det skal det have, og Japan faar, hvad det forlanger.“

„Og ved hvilke Midler vil De nu, da Sult og Tørst viste sig unyttige, tvinge mig til Underkastelse?“

„Det kan vi maaske tale nærmere om i Japan!“ svarede Baronen med et svagt Smil.

„I Japan?“ udbrød de tre Opdagere som med en Mund.

„Ja, hvor ellers?“

„Det faar mig til at spørge: Hvor er min Ven Senator Mark Hallan bleven af? Formodentlig traf Grevinde Cherry ham vel paa Gaden den Aften, han

forsvandt. Han var gaaet ud for selv at bringe et Brev til mig ned i Postkassen.

Er det rigtigt?"

„Ja!" svarede Mutushimi. „Senatoren vilde ikke lade sig se sammen med hende i Mammuthotellet. Men hendes Elskværdighed bedaarede ham dog saa meget, at han ikke kunde nægte sig den Fornøjelse at spise til Aften med hende paa en fin Restaurant i Nærheden. At han der blev Offer for det samme Kneb, som fældede den store Nick Carter, er vel indlysende."

„Jeg kan tænke mig det!" sagde Opdageren og blev helt rød i Hovedet ved Tanken om de udstaaede Krænkelser. „Men hvor er Senatoren nu?"

„Paa Vej til Japan!"

Nick Carter spilede Øjnene op, som havde han ikke forstaaet, hvad Baronen sagde.

„Hvad er det for noget Snak, De kommer med — Senator Hallan — skulde være — paa Vej til — — Japan?"

„Ja naturligvis!" svarede Baronen fuldstændig roelig. „Vi har sendt ham derover som Fragtgods, og opgivet, at den Kasse, han ligger i, er fyldt med forskellige Silketøjer."

„Jeg tror, jeg faar ondt!" stønnede Patsy.

„Den Slyngel lyver bedre end selve Djævelen!" tilføjede Chick.

Men Nick Carter var meget alvorlig. Han forstod straks, hvad Japanerens Hensigt var.

Han kendte de japanske Lægers hemmelige Fremgangsmaade, hvorved de var i Stand til at fremkalde en dødlignende Tilstand baade hos Mennesker og Dyr.

Denne Tilstand kan de efter Behag indskrænke til Uger, men de kan ogsaa udvide den til flere Maaneder. I al den Tid staar Hjærtet stille, Blodomløbet er ophørt.

Og dog behøves der kun nogle faa Draaber af et Middel, hvis Sammensætning ogsaa er en japansk Hemmelighed, for atter at sætte Livsfunktionerne i Virksomhed.

„Og skal vi friste samme Skæbne?" spurgte Nick Carter.

Baronen svarede ikke. Han besvimede igen, og da Nick Carter saa ham lukke Øjnene, vinkede han ad Chick og bad ham om at hente endnu en Flaske Wisky fra Spisestuen. De to unge havde nemlig ved fælles Flid tømt den første.

„Jeg gaar med!" udbrød Patsy helt ivrigt.

De to Opdagere skyndte sig ud af Værelset. Men paa Vejen sagde Chick:

„Jeg ved ikke, hvad der er i Vejen med mig. Jeg plejer ellers ikke at tro paa Anelser, men jeg bliver pludselig saa angst. Jeg tror, det vil være efter Mesters Hoved, om jeg undersøger hele Huset, — sig til ham, at jeg føler mig stærk nok, og at jeg skal være tilbage senest om ti Minuter".

„Det skal jeg," svarede Patsy og stirrede paa Lækkerbidskenerne paa det dækkede Bord. „Jeg skal bare først have mig en lille Bid Brød, for ved Du, Chick, naar man saadan har fastet i fem Dage, trænger man skam til at faa noget i Skrutten!"

Ogsaa Chick tog sig et lille Foder og gnavede endnu paa et Kødben, mens han gik.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Nick Carter havde imidlertid taget sig omhyggeligt af den besvimede Baron. Ved at gnide hans Tindinger havde han bragt ham nogenlunde til sig selv igen.

Da hørte han hurtige Skridt i Gangen.

„Ah, er I allerede der? Det er vist ikke nødvendigt mere, Chick, men giv mig kun Flasken — et Par Draaber kan ikke skade!"

„Vend Dem om Nick Carter!"

Opdageren fo'r op, som om han var stukket af en Bremse.

Det var en dyb Kvindestemme, han her havde hørt — og han kendte den kun altfor godt.

Var han vaagen eller drømte han? Var det hans Sanser, der — svækkede af Sult og Lidelser — narrede ham, eller var det virkelig Grevinde Cherry, der stod paa Dørtærskelen og truede ad ham med to blinkende Revolvere? Og var det virkelig Franskmanden Dumont, der stod ved Siden af hende og lo spotsk?

Der gives Øjeblikke, hvor et Menneske kan gribes af en saa navnløs Skræk, at Blodet bogstavelig talt stivner i dets Aarer.

Saaledes gik det Nick Carter i dette Nu, da han igen saa sig overrumplet, ydmyget og bedraget for den Sejr, som han havde troet sig sikret. Den smukke Kvinde frydede sig et Øjeblik ved Synet af den rædselsslagne Opdager.

„Rør Dem ikke, Nick Carter!" bød hun. „Eller jeg skyder Dem ned. Hellere en død Fjende end at besejres af Nick Carter!"

Men da følte Mesteren det pludselig, som om den Kval, han led, atter skulde forvandles til Fryd — han saa Patsy, der med katteagtige Bevægelser og udbredte Arme, kom snigende sig bag paa Grevinden.

I dette Nu tog Nick Carter en heltemodig Beslutning. Koste, hvad det vilde! Hellere dø i Kamp eller under Forsøg paa at genvinde Friheden end at overgive sig!

Mens Patsy sad paa Spirng til at styrte sig over Grevinden, fo'r Nick Carter raskt ind mod hende og prøvede paa at slaa Revolveren fra hende.

I det samme skød Grevinden ... Hvor vidunderligt!

Der blev hverken et Glimt at se eller et Knald at høre ...

Men der var den atter, den fortryllende, dejlige Blomsterduft.

Nick Carter trak Vejret dybt.

Og inden det endnu var gaaet op for ham, hvad hun havde haft for, og hvad der var sket, mistede han Bevidstheden.

Det gik ikke Patsy bedre, Hurtig som Lynet havde Dumont vendt sig om mod ham og affyret en Revolver Mage til de to, Grevinden havde affyret, lige ind i Ansigtet paa ham.

Da Chick lidt senere kom tilbage, fik han samme varme Modtagelse.

En vidunderlig, bedøvende Blomsterduft slog ham i Møde, og Bevidstheden forlod ham i det samme, uden at han rigtig vidste, hvad der var hændt ham.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Nogle Dage senere bragte Bladene lange Artikler om, at den højtansete Senator Mark Hallan pludselig var forsvunden.

Omtrent samtidig savnede man ogsaa den berømte Opdager Nick Carter, der sammen med sin Fætter Chick og sin yngste Hjælper Patsy, hele New Yorks Yndling, havde paataget sig at søge efter Senatoren, som var Mesterens personlige Ven.

Efter den Tid havde man heller ikke set noget til de tre Opdagere.

Uger i Træk brød Folk deres Hoveder med, om de paagældende var „forsvundne", eller om de ikke snarere var blevne myrdede. — — Imidlertid blev fire høje Kasser, som i Følge Fragtbrevet indeholdt forskellige Silketøjer, afsendte pr. Bane ud i det fjærne Vesten for — fra San Francisko — at befordres videre over Stillehavet til — Japans Æventyrrige.

Ende.

Næste Bind (Nr. 56) indeholder:

Hvide Slaver.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York London E. C. Dresden. Paris.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Hvide Slaver.

Nick Carter i Japan.

Solen straalede over et fremmedartet, feagtigt Landskab. Mens den øvrige store Verden laa hen under Is og Sne, syntes der her at herske et evigt Foraar.

Vi er i Japan.

Op mod den dybblaa Himmel hæver der sig grelt en Bygning, som ligger halvt skjult bag en høj Kampestensmur.

Dens Stil er saa ejendommelig, at man skulde tro den udsprungen et „Tusind og en Nats Æventyr."

Rundt om det store Herresæde, der er tæt omgivet af højstammede Lianer, strækker der sig en vid Park med talrige Græsplæner, Blomsterbede, pyntelige Buske og lystig plaskende Springvand

Her — langt fra Hovedstaden Tokio — bor Baron Mutushimi.

Baronen — en lille, spinkel Mand med et rigtigt Ræveansigt — sad ved en Cigaret paa den skyggefulde Veranda sammen med en smuk Dame og en fikst paaklædt ung Mand, mens en stor Mængde japanske og kinesiske Arbejdere — de saakaldte „Kulier" — trællede under strengt Opsyn midt i den brændende Solhede.

„Det glæder mig at se Dem i god Behold i Deres Fædreland, Hr. Baron!" sagde den unge Mand med et høfligt Buk.

„Min ophøjede Fader, Mikadoen, sender Dem sin kejserlige Hilsen og byder Dem og Deres Gemalinde, min kære Kusine, velkommen!" — Han bukkede for den unge Dame —

„Saa er jeg altsaa ikke falden i Unaade hos Hans Majestæt?" spurgte Baronen.

„Som De ved, Prins Ten Itchi, har jeg under Udførelsen af visse hemmelige Planer i de forenede nordamerikanske Fristater haft Ubehageligheder med den stedlige Øvrighed. Man har vel beklaget sig over mig og især over min Hustru, min lille „Kirsebærblomst", da hun jo kom i Huset hos Præsidenten og hans Familie.

De ærede Herskaber var naturligvis ikke glade for at opdage, at min Kone med lidenskabelig Iver gik helt op i mine Planer og var, hvad de hvide Barbarer kalder: en dygtig Spion!"

Men som De vel ogsaa ved, Deres kejserlige Højhed, var min Mission saa vigtig, og af en saa-

dan Beskaffenhed, at man maatte gaa frem med alle Midler for at naa et Resultat.

Maalet, som det gjaldt om at naa, var saa vigtigt, at man ikke kunde være kræsen i Valget af Midlerne.

Tilmed havde jeg farlige Modstandere at kæmpe imod, og mere end én Gang saa det ud, som om de og ikke jeg skulde gaa af med Sejren.

Dog, det japanske Barbari sejrede dog tilsidst over den amerikanske „Civilisation", — hvilket ikke mindst skyldes min lille „Kirsebærblomst," der altid var rede til at hjælpe, naar det kneb haardest, af hvilken Grund den tidligere saa fejrede Grevinde Cherry i Øjeblikket turde være mindre velset i de amerikanske Saloner.

„Det har min ophøjede Fader ikke ytret noget til mig om!" svarede Mikadoens Søn beskedent, mens hans Ansigtsudtryk dog formørkedes.

„Naar jeg skal sige min ærlige Mening, bedste Hr. Baron, tror jeg nok, De er gaaet en Smule for vidt.

Ganske vist ligger det os overordentlig paa Hjærte at faa nøje Underretning om de forenede Staters Regeringsplaner, men vi maa ikke glemme, at vi lever i den bedste Fred og Forstaaelse med Stjernernes og Stribernes Land, og vi skulde jo ikke gerne se vort gode Venskab forpurret.

Vi ønsker vel alle, at vort skønne Japan maa vokse sig større og stærkere end alle andre Lande, og nægtes kan det jo ikke, at foreløbig er de forenede Stater vor værste og nærmeste Konkurrent paa Havet, men vi lever i Fred og god Forstaaelse med Staterne, og det vilde efter min Mening være en Forbrydelse at forstyrre denne Fred paa Grund af nogle Ubetydeligheder som for Eksempel disse Spionagehistorier.

Vi maa jo alle betænke, hvad der staar paa Spil.

Stemningen i Amerika er for Øjeblikket stærkt imod os Japanere, og saa snart Deres Spionagesystem kom ud iblandt Publikum, og blev udbredt af Aviserne, vilde det kunne faa de alvorligste Følger for os.

Endnu er vi ikke tilstrækkelig udhvilede efter den sidste Tørn med vor Nabo til den anden Side — til at vi kan optage en Kamp med et ungt og stærkt Land som de forenede Stater.

Alt dette maa tages i Betragtning, navnlig af den, der i „specielle Ærinder" udsendes til et fremmed Land, som Tilfældet jo var med Dem.

Som De ved, har ogsaa jeg efter min ophøjede Faders særlige Anordning opholdt mig gentagne Gange i de forenede Stater, hvor jeg levede, uden at nogen vidste, hvem jeg var, og hvor jeg endog paatog mig en Gerning, som just ikke passede fuldstændig til min Rang."

„Men De maa dog indrømme mig, Deres kejserlige Højhed, det lykkedes Dem ikke at faa visse Oplysninger, som skulde have været af stor Betydning for os!" sagde Baronen.

„Ganske vist," indrømmede Prinsen. „Men hvis jeg ellers er rigtig underrettet, havde De nok heller ikke megen Glæde af Deres Anstrengelser, skønt der stod saamænd Gny nok af dem, og De satte adskillige Gange vor Regering i alvorlig Forlegenhed. Er det ikke rigtigt, Hr. Baron?"

Mutushimi bed sig ærgerligt i Læberne. Han maatte give Prinsen Ret.

Han havde paa den japanske Regerings Foranstaltning oprettet et Spion-System, som var vidt forgrenet over samtlige de amerikanske Fristater, og han var godt paa Vej til at trænge ind i Regeringens største, diplomatiske Hemmeligheder, derunder Planer baade om Landeværn og Flaade-Udrustning, da Præsidenten, der var bleven yderst foruroliget ved visse uforklarlige Tildragelser, lod tilkalde den navnkundige Opdager, Nick Carter fra New York, for at han kunde opdage Spionerne.

Der paafulgte nu en Kamp mellem de to Partier, saa spændende og rig paa farlige Optrin, at den lettere kan tænkes end beskrivess.

Det lykkedes forholdsvis hurtigt for Nick Carter at komme paa Spor efter det System, som Baronen benyttede ved sin Spionering, men i selve Kampen mod Baronen maatte han døje adskillige Skuffelser.

Det var Mutushimis Hensigt at vinde en eller anden indflydelsesrig Statsmand for sine Planer ved Hjælp af Bestikkelser, og han skyede intet Middel for at naa sit Maal, men hidtil forgæves.

Han havde indrettet sit Slot ved Washington som en kæmpemæssig Fælde, hvor hver eneste Bevægelse bragte den med Forholdene ukendte besøgende i den allerstørste Fare.

Det var lykkedes ham at indespærre Nick Carter og en Ven af ham i denne Bygning — men efter utallige Besværligheder var de atter sluppet ud.

Adskillige Gange var det lykkedes Opdageren, som opbød hele sin Energi, at krydse Mutushimis Planer og tage de fleste af hans Hjælpere til Fange.

Kun Baronen selv og hans Frue havde stadig forstaaet at unddrage sig Nick Carters Efterstræbelser. Ja efter Opdagerens sidste Forsøg paa at faa dem begge sat fast, var ikke blot Nick Carter sporløst forsvunden og med ham hans to Hjælpere, Fætteren Chickering Carter og den unge Patsy Murphy, men ogsaa Mark Hallan, der var et meget indflydelsesrigt Medlem af de forenede, nordamerikanske Fristaters lovgivende Forsamling, — man havde for længst troet dem døde og borte.

Der var kun meget faa, der kendte noget til, hvad der var sket under Jagten paa Spionerne. Naar undtages Præsidenten og Senator Hallan vidste kun Mutushimi og hans fortroligste Hjælpere Besked om Nick Carters Medvirkning i Sagen.

Selvfølgelig havde den snu Japaner vel vogtet sig for at give sin Regering nogen Meddelelse om det forefaldne.

Han havde strengeste Ordre til ikke at benytte sig af saadanne Midler, som kunde vække den fremmede Regerings Mistanke, og det var altsaa ingenlunde heldigt for Baronen, at Amerikas største Opdager nu som Sporhund var pudset paa ham.

Derfor havde hverken Mikadoen eller hans Ministre, endsige andre i den opgaaende Sols Land nogen Anelse om, at det i første Række var Nick Carters Skyld, at Baron Mutushimi flere Gange var bleven den lille.

Men Telegrafen havde ogsaa bragt Meddelelsen om den store, verdensberømte Opdagers uforklarlige Forsvinden, og Prins Ten Itchi, der ikke var nogen anden end Nick Carters japanske Hjælper, havde med dyb og oprigtig Sorg læst om sin Mesters ublide Skæbne.

Han havde straks telegraferet til Frøken Ida Carter, Opdagerens smukke og kloge Kusine, Chicks Søster, men hun havde desværre bekræftet Ulykkesbudskabet.

Der var ikke andre end Mikadoen, der vidste, i hvad Egenskab Prins Ten Itchi havde opholdt sig i Amerika.

Den unge Prins var ikke bleven sendt til Amerika for at spionere, men derimod for at sætte sig ind i de hvides Kulturforhold.

Naturligvis maatte han opholde sig fuldstændig inkognito, og ikke en Gang Nick Carter anede, at en af hans Hjælpere var en kejserlig Prins.

Prinsen havde valgt at slaa sig paa „Opdagerfaget", dels fordi det bød Afveksling og Spænding, og dels fordi det gav ham Lejlighed til at komme i Forbindelse med de forskelligste Samfundslag i Amerika.

Han havde som Nick Carters Hjælper gjort sin Pligt til det yderste og aldrig skyet nogen Fare, hvorfor han ogsaa var almindelig afholdt af sine Kolleger.

Nu var han pludselig bleven kaldt tilbage til Japan, og havde taget en hjærtelig Afsked med sine Venner, der naturligvis ikke anede, at han paa Mikadoens egenhændige Bud maatte forlade dem.

Ikke en Gang hans Kusine „Kirsebærblomst", Mutushimis Hustru, anede noget om, hvor venskabeligt Prinsen var sindet over for Opdageren, skønt hun havde mangen en haard Kamp med Nick Carter, den Gang hun under Navnet Grevinde Cherry opholdt sig i Washington. —

„Er det ikke hvide Mænd, der arbejder derude?" spurgte Prinsen efter en kort Pause. Det forekom ham nemlig, at en Del af de Kulier, der arbejdede i Haven, havde en usædvanlig lys kaukasisk Hudfarve.

Det var fire Mænd, som nu nærmede sig Huset under Bevogtning af nogle Opsynsmænd.

„Ja, det er nogle hvide Djævle!" svarede Baronen i en foragtelig Tone.

„Jeg haaber med Held at kunne anvende dem ved mit fremtidige Arbejde i Amerika.

Jeg lader dem for Tiden gennemgaa en Kur, ikke sandt, min lille Kirsebærblomst?" vedblev han med et Smil til Baronessen.

Hun svarede kun med et ligegyldigt Skuldertræk. Hun fandt det ikke Umagen værd at vende Hovedet om mod de Mænd, som Baronen saa ringeagtende havde kaldt „hvide Djævle", og som nu med bøjede Hoveder gik forbi Verandaen.

Anderledes derimod med Ten Itchi.

Den, der havde set nøje paa ham, vilde have opdaget, at hans Træk forandredes stærkt, da de fire

Mænd kom saa nær, at man kunde iagttage deres Ansigter.

Men kun et Øjeblik, saa genvandt han sit sædvanlige, uigennemtrængelige Ansigtsudtryk, kun var han bleven unaturlig bleg.

Men des vildere stormede det i den unge Prins' Indre.

I de tre Mænd, der gik forbi med sløve Ansigter, havde han genkendt sin gamle Læremester Nick Carter, og hans tro Venner gennem saa mange Farer, Chick og Patsy.

Det er vanskeligt at beskrive de Følelser, som rasede i Ten Itchis Bryst ved dette Syn.

Han havde dog for ganske nylig modtaget Telegram om, at de tre Mænd var forsvundne, og nu gensaa han dem her og med hvilket Udtryk i Ansigtet, saa sløvt og ligegyldigt!

I første Øjeblik vilde han springe op, men saa betænkte han sig og Opdageren vaagnede atter i ham.

Nej, det var bedre, at Mutushimi ikke erfarede noget om hans Bekendtskab med de ulykkelige.

I det samme drejede Ten Itchi sin Stol saaledes, at han med Øjnene kunde følge sine Venner, uden at de kunde se ham. Han lagde allerede en Plan til at sætte sig i Forbindelse med dem uden at vække Mistanke hos Mutushimi eller hans Hustru.

„Jeg ved ikke, om jeg tager fejl, men den ene af de hvide — den store, kraftige Mand, forekommer mig saa bekendt!"

„Det er ikke umuligt, Deres kejserlige Højhed!" svarede Mutushimi triumferende. „Har De nogen Sinde hørt Tale om en bekendt, amerikansk Opdager ved Navn Nick Carter? — Hans Billede var for ganske nylig i alle Aviser, og der fik baade han og hans to Hjælpere, Chick og Patsy den mest smigrende Omtale."

„De vil vel ikke dermed paastaa, Hr. Baron, at den hvide Slave?"

„En Gang har været Nick Carter, jo!" tilføjede Baronen.

„Men hvordan i al Verden har De baaret Dem ad med at faa ham bragt hertil og oven i Købet bragt i en saa nedværdigende Stilling?" spurgte Ten Itchi, som næppe kunde skjule sin Harme bag en tilsyneladende Forundring.

„Da De jo er min Hustrus Fætter, tør jeg vel skænke Dem min Fortrolighed, Deres kejserlige Højhed?" sagde Baronen efter en lille Pause.

„Det hele er ganske ligefremt! Den Mand der har været min argeste Fjende. Det er ene og alene hans Skyld, at alle mine Planer er mislykkedes for mig."

Ja, var det gaaet, som han ønskede det, sad „Kirsebærblomst" og jeg nu i et eller andet amerikansk Fængsel.

Jeg prøvede forgæves paa at bestikke de tre Opdagere, jeg bød dem uhyre Summer, om de vilde træde i vor Tjeneste, men jeg fik kun et uforskammet Svar.

Med den fjerde hvide, som De ser der henne, gik det mig ikke bedre.

Det er den tidligere Senator Mark Hallan."

„Hvad hører jeg!" udbrød Ten Itchi, der nu ikke længere kunde skjule sin Overraskelse.

„Saa er de fire Mænd, som Alverden tror døde, Deres Fanger?"

„Ikke alene mine Fanger men ogsaa mine Slaver og villieløse Redskaber!" svarede Baron Mutushimi med et grumt Smil.

„Jeg er kommen til den Overbevisning, at vi kun kan komme under Vejr med Amerikanernes Plan, naar vi kan formaa nogle af deres dygtigste Folk til at staa os bi.

Derfor maa baade Nick Carter, hans Hjælpere og Senator Mark Hallan vindes for vor Sag.

Men da man aldrig vil kunne faa dem til at gaa frivilligt med os, maa man tvinge dem dertil, og det er jeg allerede godt i Færd med."

„Men hvordan i al Verden vil De bære Dem ad dermed? — og hvordan har De kunnet føre de fire Mænd her til Japan, uden at det blev opdaget?" spurgte Ten Itchi, der blev mere og mere forundret.

„Jeg vilde ikke tale saa uforbeholdent med Dem, Deres kejserlige Højhed, hvis jeg ikke haabede paa at vinde en indflydelsesrig Forbundsfælle," vedblev Mutushimi og tændte sig en ny Cigaret.

„Jeg ved godt, at min Stilling ved Deres ophøjede Faders Hof er bleven usikker ved mine gentagne Uheld, og at mine Fjender arbejder ivrigt paa fuldstændigt at styrte mig.

For at forhindre det, vil jeg tvinge de amerikanske Opdagere til at tjene mig."

„Spænd dog nu ikke mere min Nysgerrighed, Hr. Baron! Jeg fik ikke Svar paa, hvorledes de uhindret har kunnet føre de fire Mænd her til Japan. Der er jo dog baade noget, der hedder Havnepoliti og Toldbetjente."

„De skal faa alt at vide, Deres kejserlige Højhed!" svarede Mutushimi med et Smil.

„Mit sidste Forsøg: at gøre Opdagerne og Senatoren møre ved at lade dem sulte og tørste — slog fejl. Ja, Nick Carter, der er en sand Djævel i Snedighed og List, havde endog forstaaet at faa mig i sin Magt.

Jeg vilde have været fortabt, hvis ikke min Hustru og min første Hjælper var komne til i sidste Øjeblik og havde bedøvet Opdagerne med det Drømmepulver, som De jo nok kender.

Min første Hjælper, Dumont er endnu i Amerika, hvor han foreløbig har Overledelsen af Spion-Systemet."

„Ah!" udbrød Ten Itchi uvilkaarligt.

„Deres kejserlige Højhed ved formodentlig, at jeg er bleven opdraget i et buddaistisk Kloster. Der fik jeg Undervisning af en af vore største Lærde, en Mand, der har afluret Naturen alle dens Hemmeligheder og billedlig talt fundet de vises Sten, som man jo ellers kun taler om som noget uvirkeligt.

Han opdagede den Kunst ved Indsprøjtning af en særlig Vædske til en vis Grad at kunne lamme et levende, dyrisk eller menneskeligt Legeme uden dog at dræbe det. Og han lærte mig at lave Vædsken. I det Øjeblik, man sprøjter dette Middel i Aarerne, staar alle Livsfunktioner stille. Hjærtet slaar ikke mere, Hjærnens Virksomhed og Blodets Kresløb standser, kort sagt, alle Dødstegnene er til Stede, uden at den paagældende i Virkeligheden er død.

Denne Tilstand kan vare Uger og Maaneder, ja, under gunstige Betingelser i hele Aar, uden at Døden indtræder. Legemet og Aanden hviler kun.

Ved Indsprøjtning af en anden Slags Vædske kan man igen faa vedkommende til Live — og den „opstandne" genoptager sin Gerning.

Tro mig, Deres kejserlige Højhed, Naturens Hemmeligheder er vidunderligere og større, end de fleste Mennesker tænker sig. Vi er endnu kun Stympere i Sandhedens Erkendelse, vi lever vor korte Tilværelse, ældes og visner som Blomsterne paa Marken, og en skøn Dag vender vi tilbage til Jorden, hvorfra vi er komne, for at genoptage Kresløbet, fordi — fordi vi ikke er klogere!

Men det Øjeblik er ikke mere fjernt, og jeg haaber, jeg skal opleve det, at vi efter Behag kan blive hundrede eller tusinde Aar og derover og dog bevare en evig Ungdom.

Det er heller ikke saa vanskeligt, thi vi har jo de nødvendige Spirer i os.

Vi forstaar endnu kun ikke efterhaanden, som vi bliver ældre, at erstatte de tabte Ungdomskræfter det er hele Sagen.

Det er vor Uvidenhed Skyld i. Forstaar vi først at bevare en evig Ungdom, vil det forekomme ogs ganske latterligt, naar vi tænker tilbage paa Menneskene nu til Dags, at de kunde være tilfredse med at blive fødte, leve en ganske lille Tid og derefter roligt dø —"

„Den store Vismand lærte Dem altsaa den Kunst: vilkaarligt at standse Livsvirksomheden i det menneskelige Legeme?" afbrød Ten Itchi Baronen.

„Og De har paa denne Maade øvet Deres Kunst over for de fire Herrer?"

„Ja. Og derpaa afsendte jeg dem i store Kasser hertil. Jeg opgav, at Kasserne indeholdt forskellige Silketøjer, man havde derfor ikke nødig at lukke Kasserne op, naar de kom her til Japan, da Silkestoffer jo, som bekendt, fortoldes efter højeste Sats.

Men inden jeg vakte de fire Djævle til Live igen, gjorde jeg yderligere Brug af den hemmelige Videnskab, som den store Vismand har lært mig!" vedblev han.

„Jeg sørgede ganske vist for, at de blev levende igen, men lod dog stadig deres Aand være helt formørket.

Havde jeg straks givet dem fuldt og helt tilbage til Livet, saa kunde de være blevne mig farlige nok, trods det, at jeg her har Folk i Hundredevis.

Men jeg kender de fire Mænd; det er ikke Gennemsnitsmennesker — og jeg havde naturligvis en endnu vigtigere Grund til stadig at lade deres Forstand være formørket.

Tro mig, Deres kejserlige Højhed, jeg vilde selv her paa mit Slot intet Øjeblik leve i fuldkommen Tryghed, hvis ikke jeg vidste, at de fire Mænd i Øjeblikket kun er lydige Kulier og ikke tænker paa at gøre Modstand mod noget som helst."

„Og hvad er nu Deres Mening med alle disse Grusomheder, Hr. Baron?" spurgte Ten Itchi. „De leger med Ilden; tænk dog paa, hvad der vil ske, hvis Deres Hemmelighed opklares.

Min kejserlige Faders Vrede vil ramme Dem som et Lyn!"

„Det er fuldstændigt rigtigt, Deres kejserlige Højhed, for saa vidt vor ophøjede Hersker skulde faa noget at vide om Sagens rette Sammenhæng!" svarede Mutushimi roligt.

„Men Mikadoens Vrede vilde hurtigt forvandle sig til det modsatte, og han vilde overøse mig med Velgerninger, naar han faar at vide, det er lykkedes mig at gøre Nick Carter med samt hans Hjælpere og den indflydelsesrige Senator til villieløst Værktøj i vor Haand."

„Og alt det vil De sætte igennem?"

„Jeg er godt paa Vej til det!" svarede Mutushimi med et selvbevidst Smil. „Min lille „Kirsebærblomst" forstaar at tilberede en Drik, som de hvide Djævle skal have hver Aften. Saften af de Urter, som Drikken laves af, virker sløvende paa den Del af Hjærnen, hvor vi formoder, at Tænkekraften har sit Sæde."

„Men hvad i al Verden vil De dog opnaa med alt det?" spurgte Prinsen og rystede vantro paa Hovedet.

„Jeg forvandler disse fire Herrers Karakter, idet jeg omkalfaltrer deres Hjærner.

Af Troskab laver jeg Hang til Utroskab, glødende Fædrelandskærlighed omformer jeg til grisk Havesyge, og Ubestikkelighed bliver veddenne Driks Indvirkning til Bestikkelighed.

I Løbet af en to — tre Maaneder haaber jeg at have fuldendt Kuren.

Da vil saa vel Nick Carter som hans Hjælpere og Senator Hallan, naar de atter har faaet deres Aandsevners fulde Brug, med Glæde være rede til at gaa ind paa mine Betingelser.

Da skal de vende tilbage til de nordamerikanske Stater og give deres overraskede samtidige en fuldstændig troværdig Forklaring om, hvor de har været henne i den forløbne Tid.

De vil tilsyneladende tage fat igen paa deres sædvanlige Dont men udelukkende arbejde for os, og ved deres Mellemkomst vil vi da komme til Kundskab om den amerikanske Regerings vigtigste Stats-Hemmeligheder. Vi vil faa at vide, hvor de svageste Punkter findes baade i Land- og Søværnet, saa vi med vor Hær og Flaade kan gøre det af med Amerika paa en eneste Dag.

Da vil vor Drøm om et japansk Verdensrige ske Fyldest, og hvor i Dag Stjernernes og Stribernes Banner vajer, vil Japans Flag med den straalende, opgaaende Sol smælde for alle Vinde —

Men Dem og mig — Deres kejserlige Højhed — vil Folket indtil den yderste Dag ære og prise i sine Sange og valfarte til vore Grave, som var det til Helligdommene.

Vore Navne vil blive fejrede, og vi vil tælles blandt vort glorrige gamle Fædrelands ypperste Sønner!"

Mutushimi havde talt i en glødende, sværmerisk Tone, og Fru „Kirsebærblomst" iagttog med Stolthed sin Ægtemage.

Det saa ogsaa ud til, at Prinsen nærede dyb Beundring for Baronens Planer, skønt han allerhelst havde sagt den samvittighedsløse Skurk lige op i Ansigtet, hvad han i Virkeligheden tænkte om ham og hans Planer.

Et stod ham klart, de kære Venner, som han af hele sit Hjærte havde sluttet sig til, og som saa ofte havde sat deres Liv i Vove for at redde ham, skulde ikke falde som Ofre for den ryggesløse Barons nedrige Slyngelstreger.

De maatte, saa hurtigt som muligt, udfries af hans Magt, det var Ten Itchi i hvert Fald paa det rene med.

Men hvordan skulde han egentlig bære sig ad dermed?"

Mutushimis Landsted bevogtedes af en hel Livgarde, der var bevæbnet til Tænderne, og som, naar det skulde være, var rede til at ofre Liv og Blod for deres Herre.

Baronen havde ment, det var nødvendigt at holde en saadan Livvagt, for han var halvvejs falden i Unaade hos Hoffet i Tokio; Mikadoen havde da ogsaa sendt sin Søn Ten Itchi ud til Baronens Landsted i en særlig Opgave.

Han skulde nemlig anbefale Baronen og Grevinde „Kirsebærblomst" for det første at holde sig fuldstændig rolige paa deres Landgods og i enhver

Retning nøjagtig at underkaste sig den kejserlige Herres Befalinger.

Til en saadan Sendelse hørte stor Takt, og Mikadoen havde derfor valgt sin Søn, Ten Itchi, til denne diplomatiske Forretning.

Saa fint og delikat det endog blev sagt, saa forstod dog Vedkommende altid, at Mikadoens Blik ikke mere hvilede saa naadigt paa ham som tidligere, og at han derfor gjorde vel i at tage sig i Agt saa meget som muligt, og helst forsvinde ud paa et eller andet Herresæde, hvor han maatte afvente Tiden, til Luften atter blev ren.

Hvis Vedkommende ikke forstod eller ikke vilde forstaa Vinket, fik han tilsendt Krumsablen til „Harikiri".

Dette er en gammel japansk Skik, som ogsaa kræver den bekendte japanske Dødsforagt til sin Udførelse.

Naar Hans kejserlige Majestæt Mikadoen lader sin V. . af eller anden Grund gaa ud over en af sine underdanige Undersaatter — og det hænder oftere, end man tror — saa sender han ham blot den ovenfor omtalte Krumsabel.

Den ulykkelige Undersaat ved saa straks Besked Han kalder sin Familie og sine Venner sammen og styrter sig derpaa saaledes ind i Sværdet, at den skarpe Klinge trænger op i Maven og sprætter denne fuldstændig op, hvormed Mikadoens kejserlige Ønske er sket Fyldest.

Det var jo Mutushimis Overbevisning, at han kunde styrke sin Stilling og Indflydelse ved Hoffet, naar han ved de fire hvide Mænds Hjælp formaaede at gennemføre sine Planer.

Mens Prinsen talte med Baronen, mærkede han, det vilde være umuligt at fremtvinge de fire Mænds Frigivelse.

Ten Itchi kunde ikke mere udholde at være sammen med Baronen. Hans Hjærte ligefrem svulmede, og de mest modstridende Tanker og Følelser fyldte hans Sind, saa han næppe kunde bevare sin ligegyldige Mine.

„Det, De her har fortalt mig, Hr. Baron, er saa vidunderligt, at De maa tillade mig, jeg paa nærmere Haand faar de hvide Slaver at se!"

Med disse Ord skyndte Ten Itchi sig ned ad Veranda-Trappen og gik over mod de fire Mænd, der havde travlt med at luge en Græsplæne.

Ten Itchis Hjærte bankede, som skulde det sprænges, da han nu traadte hen til sin højtelskede Mester og sagte kaldte ham ved Navn.

Men Nick Carter hævede kun Hovedet som en Mand, der dybt inde i en Skov hører Klokkeklang, men som ikke kan finde ud af, hvorfra Klangen kommer.

Han saa flygtigt paa den unge Japaner, hans Blik var udtryksløst Det lod ikke til, at Mesteren havde genkendt sin tidligere Hjælper, han sænkede Hovedet og fortsatte sit Arbejde.

Heller ikke Chick og Patsy genkendte Ten Itshi, der nu til sin dybe Sorg maatte indse, at Mutushimi virkelig havde talt Sandhed.

Han havde berøvet Nick Carter og hans tro Venner Forstandens Brug.

Ten Itchi blev kun staaende et Øjeblik hos de fire Fanger, dels fordi han ikke turde vække Mistanke, dels fordi det skar ham dybt i Hjærtet at se disse fire, tidligere saa kloge og intelligente Mænd gaa her som Dyr i Menneskeskikkelser.

Med særlig Medlidenhed hvilede hans Blik et Øjeblik paa Senator Mark Hallans ærværdige Skikkelse, der laa bøjet paa sine Knæ og lugede og skuffede Plænen ren.

Ogsaa han havde tilkastet Prinsen et Blik, men med det samme sløve Udtryk som hans Lidelsesfæller.

De fire Mænd arbejdede øjensynligt uden egentlig at tænke noget nærmere over, hvad de tog sig til, eller hvorfor de overhovedet forrettede dette Arbejde.

Og det var fire af Amerikas intelligenteste og skarpsindigste Mænd, der her dreves som Dyr omkring paa en japanske Spions Gods, blot fordi de ikke havde villet forraade deres Fædreland, men havde kæmpet til det yderste for at værge dets Interesser og Hemmeligheder.

Alt dette tænkte Ten Itchi paa, og Vredens og Harmens Taarer traadte frem i hans Øjne, men han maatte beherske sig til det yderste, hvor svært det end faldt ham at vise den skurkagtige Baron et ligegyldigt, ja, endog venligt Ansigt.

Men han gav sig selv et helligt Løfte i denne Stund: ikke at raste eller ro, førend han havde befriet de fire ulykkelige hvide.

Til Live paany.

Ten Itchi forstod, at han maatte opbyde hele sin Aandsstyrke, hvis han vilde tænke paa at besejre en Modstander som Baronen.

Som Mikadoens Søn raadede Ten Itchi naturligvis over en stor Indflydelse, men Baronens var dog mindst lige saa stor. Og desuden var Baronen paa sit Gods, der laa milevidt fra det Sted, hvor Regeringen havde sit Sæde, omgivet af en hel Hær af Tjenere.

Det vilde ganske vist have været en let Sag for Ten Itchi at sætte sig i Forbindelse med sin Fader og faa ham til at sende saa mange Soldater herud, at han ved deres Hjælp kunde bekæmpe et mulig paatænkt Oprør.

Paa den Maade vilde det maaske kunne lykkes ham at krydse Baronens Planer, men det vilde ikke kunne hjælpe hans Venner det ringeste.

Ten Itchi kendte Mutushimi godt nok til at vide, at han i det Øjeblik, han saa sit Liv truet, enten vilde lade Fangerne dræbe eller lade dem bringe hen til et Sted, som ingen af Mikadoens Soldater kunde finde.

„Herresædet," som Baronen efter japansk Skik og Brug kaldte sin store Bygning, der laa oppe paa en Høj, var flere Hundrede Aar gammelt.

Mutushimis Forfædre havde været blandt Japans dygtigste Feltherrer.

Den stolte, gamle Borg havde før været omringet og belejret af fjendtlige Tropper. Flere Gange var den bleven stormet, indtaget og delvis jævnet med Jorden.

Men lig en Fugl Phønix rejste Borgen sig atter af Asken smukkere og større for hver Gang.

Der fortaltes, at Borgen rummede Masser af hemmelige Gange, Falddøre og underjordiske Fangehuller, hvor mange af Mutushimis Fanger havde faa et sørgeligt Endeligt.

Ja, Rygtet vidste endog, at der boede Ilddrager langt nede under den store Bygnings Grundmur. Befolkningen frygtede hvert Øjeblik for, at disse Drager skulde vise sig og opbrænde hele Omegnen med deres „hede Aande".

Med Magt kunde Ten Itchi altsaa ikke befri sine Venner, hvis Skæbne laa ham saa overordentlig stærkt paa Sinde.

Og hvad kunde List vel nytte ham her, hvor Modstanderen bød over flere Hundrede Krigere, og som Dag og Nat havde Skildvagt ved alle Døre.

Om Aftenen vandrede Prinsen tankefuldt op og ned ad Havens mange Gange. Det kriblede i hans Hjærne som i en Myretue. Han lagde den ene Plan efter den anden, men kun for straks efter at opgive dem igen som umulige.

Til at begynde med havde Ten Itchi tænkt paa at betro sig til sin Kusine „Kirsebærblomst", der var hans Barndoms Legekammerat. Men han var for forsigtig til uden videre at gøre et Skridt, der, hvis det mislykkedes, var ensbetegnende med hans Planers Umuliggørelse.

Han vidste nok, at den forhenværende kejserlige Prinsesse absolut ikke havde giftet sig med Baronen af Kærlighed, men kun for at unddrage sig det strengt afsondrede Liv, som Prinsesser af anden Rang efter japansk Etikette skal føre, og som ikke var forenelig med hendes fyrige Væsen.

Men ikke desmindre havde Fru „Kirsebærblomst" i enhver Retning vist sig som Mutushimis tro, hengivne Hustru.

Uden at tage Hensyn til sin høje Rang havde hun endog været Spion for ham i Washington. Det havde vakt hendes kejserlige Onkels dybeste Uvillie, og hun var tillige med sin Mand bleven forvist til deres Landsted.

Vilde det Ungdomsvenskab, som bestod mellem Fru „Kirsebærblomst" og Ten Itchi være stærkt nok til, at han i hende kunde vinde en Forbundsfælle, der lod sig paavirke og blive ligegyldig over for Mutushimi og hans farlige Planer?

Det var vigtige Spørgsmaal, som Prinsen dog foreløbig ikke saa sig i Stand til at besvare.

Han vidste af Erfaring, at Fru „Kirsebærblomst" var lige saa ærgerrig, som hun var smuk, og at hendes hele Higen og Tragten beherskedes af Trang til at indtage en saa glimrende og indflydelsesrig Stilling som muligt.

Hvis det kunde lykkes ham at bibringe hende den Overbevisning, at hun ødelagde sin Livslykke ved stadig at støtte sin Mands æventyrlige Planer, da vilde det være en let Sag at erhverve hende som Forbundsfælle.

Men hvis hun troede paa, at Mutushimis Rænker, i Fald de lykkedes, vilde gengive hende hendes Plads

ved Kejserhoffet i Tokio, saa vilde ingen jordisk Magt kunne faa hende til at opgive disse Planer.

Af alle disse Grunde tøvede Ten Itchi med at betro Kusinen sin Hemmelighed, om end han var overbevist om, at han ikke vilde kunne opnaa den ringeste Lettelse for sine Venner endsige deres Befrielse uden hendes Hjælp.

Han vidste, at hun havde betydelig mere Indflydelse paa Tjenerskabet end Baronen. Dertil kom, at „Kirsebærblomst" var i Besiddelse af et stort personligt Mod, hvad der ganske og aldeles manglede hos Baronen.

Hun var tillige i Besiddelse af en usædvanlig Energi og Aandsnærværelse, hvad der ofte var kommet baade hende selv og hendes Mand til Gode i de mange vanskelige Situationer, som de havde maattet udstaa i de sidste, haardnakkede Kampe med Nick Carter.

Hun vilde derfor være ham en udmærket Hjælperske i en eventuel Kamp mod Baron Mutushimi — men det var og blev et yderst risikabelt Vovestykke at betro sig til hende, thi hvis hun nu ikke gik med. — den unge Prins turde ikke tænke denne Tanke til Ende.

Alt forekom ham saa mørkt og trist for hans fire Venner.

Ten Itchi gik derfor nu i Maaneskinnet og var haabløst ulykkelig. Han havde ikke et Blik tilovers for Naturens Skønhed, han mærkede ikke Blomsterduften og frydedes ej heller over Springvandenes Plasken.

Han saa atter og atter Nick Carter, den forgudede Mester, staa for sit indre Blik og stirre frem for sig med de sløve Øjne.

„Ak, mine Venner, hvorledes skal jeg dog kunne bevise Jer min Troskab!" tænkte Ten Itchi fortvivlet. „Det maa være Skæbnen selv, der har ført mig her til Mutushimis Landsted, det er Skæbnen, der har maget det saa, at jeg traf Jer og genkendte Jer.

O, I uudgrundelige Magter, der sender os Menneskebørn ud til det dunkle Liv og lader os atter forsvinde, naar vi har fuldbragt det Spand af Tid, som kaldes Livet!

Staa I mig bi, at jeg kan redde mine stakkels Venner fra en Skæbne, der er hundrede Gange værre end Døden!"

N. C. 56. D.

Under saadanne Tanker havde Ten Itchi nærmet sig den Del af Bygningen, hvor Fru „Kirsebærblomst"s Værelser laa.

En Søjle-Alle dannede Forbindelsesesled mellem Tilbygningen og den egentlige Ejendom.

Her fik Ten Itshi pludselig Øje paa en ung, bondeklædt Pige, der traadte ud fra Kvindefløjen med en Kande, som hun forsigtigt bar med begge Hænder.

Hendes aandeagtig blege Ansigt var dybt sørgmodigt. I hendes kulsorte, mandelformede Øjne laa der et Udtryk af hemmelig Angest og Pine.

Uden at se Ten Itchi, der havde skjult sig bag en af Søjlerne, smuttede Pigen hen ad Gangen over mod Hovedbygningen.

„Talika!" udbrød med et den unge Prins.

Hun saa sig ængsteligt om til alle Sider. Endelig fik hun Øje paa Ten Itchi, dog uden at kunne skælne hans Ansigtsudtryk.

„Hvem kalder mig ved et Navn, som jeg engang lød med Glæde, men som jeg nu næsten har glemt? Hvem er det, der kalder mig Talika?"

„Kender Du mig virkelig ikke mere?" hviskede Ten Itchi, idet han traadte frem af sit Skjul og gik hen imod hende.

„Talika, Du, den smukkeste af alle Geishaer, Du, hvis gyldne Hjærte, solrige Smil og sølvklare Stemme begejstrede hele Tokio, og hvis Forsvinden fyldte alle med oprigtig Sorg, hvordan i al Verden kommer Du her?"

Mens Prinsen talte, betragtede Talika ham nærmere. Da hun genkendte ham, rystede hendes spinkle Lemmer i en Kuldegysen, og hendes Hænder skælvede saa stærkt, at hun spildte et Par Draaber af Kandens Indhold.

„Evige Guder — Prins Ten Itchi!" stammede hun forvirret og bange tillige. „Tænk om nogen saa os sammen her — maaske endog Baronessen, som jeg lige har forladt — jeg maatte lide Døden eller vil blive pisket!"

„Piske Dig! — Den fri Geisha? — Den kongelige Talika, hvis fortryllende Elskværdighed endog min ophøjede Fader har omtalt i begejstrede Ord, og hvis sommerfugl-lette Dans saa ofte har frydet hans Øjne?"

Der maa ligge en eller anden Hemmelighed bag dette.

Fortæl mig alt, Talika, Du kan rolig betro Dig til mig. Du ved jo, at jeg altid har været din Ven og Beundrer.

Hvorfor forlod Du Tokio? Er Du kommen frivilligt herud?"

„Nej, jeg blev ført hertil med Magt og bliver holdt fangen her!" hviskede den unge Pige. Hun saa sig samtidig ængstelig om, som om hun frygtede for, at der laa Spioner skjulte mellem Træerne.

„Vær saa godt at træde lidt længere ind i Skyggen, Deres kejserlige Højhed, De har ingen Anelse om, hvor haard og grusom Deres ophøjede Kusine kan være."

Ten Itchi rynkede Øjenbrynene. Han gik længere ind mellem Buskene med den skælvende Geisha og lagde Armen om hendes Liv som for at beskytte hende.

„Ak! Deres kejserlige Højhed, jeg bliver allerede ventet i Slavehuset!" sagde Talika ængsteligt. „Jeg skal hver Aften gaa over med den Drik, de hvide Mænd skal have. Vent paa mig her, til jeg kommer tilbage, saa skal jeg gerne besvare alle Deres Spørgsmaal."

Hun vilde løbe forbi ham, men han holdt hende blidt tilbage.

„Vil Du ikke overlade mig din Kande et Øjeblik?" spurgte han.

„Det er paa det strengeste blevet befalet mig ikke at give Kanden til andre end Slavefogeden!" sagde Talika tøvende.

„Kan Du virkelig nægte mig den første Bøn, jeg retter til Dig efter min aarelange Fraværelse?" spurgte Ten Itchi i en mildt bebrejdende Tone.

„Ak, gid De aldrig var rejst, saa havde maaske alt været anderledes. Da havde jeg dog haft et Menneske, som jeg kunde henvende mig til i min Nød!" hviskede hun med skælvende Læber, mens et dybt Suk rystede hendes spinkle Legeme.

„Talika, nu er jeg her igen, og jeg sværger Dig til ved mine henfarne Forfædres Aander, at jeg skal vaage over Dig og drage dine Bødler til Regnskab!" sagde Ten Itchi. Saa tog han Kanden med den Drik, der var bestemt for Nick Carter og hans Venner, ud af hendes skælvende Hænder.

Hun saa hjælpeløst paa, at han løftede Laaget og betragtede Drikken.

„Hvad er det dog, De gør, Deres kejserlige Højhed?" stønnede hun.

Ten Itchi havde hældt Drikken bort og fyldte nu Kanden med rent Vand fra en nærliggende Kilde.

„Det kan Fru „Kirsebærblomst" aldrig opdage, undtagen Du selv fortæller hende det!" sagde Ten Itchi til Pigen, der stod paa Nippet til at græde.

„Jeg skal betro Dig en Hemmelighed: De fire hvide Mænd, som Fru „Kirsebærblomst" hver Aften laver denne Drik til, er mine gode Venner, tapre Mænd, som mange Gange har frelst mit Liv, derfor skylder jeg dem megen Taknemmelighed.

Det er Meningen, at Fru „Kirsebærblomst's" Giftdrik skal forrykke deres Forstand, Heltene skal forvandles til Skurke, Mænd af Ære til menederske Forbrydere! Men det forstaar Du naturligvis ikke, mit smukke Barn. Dog — Du tror vel, hvad jeg siger?"

Hun stirrede paa Ten Itchi med et glødende, om end ydmygt Blik.

Geishaen foldede Hænderne over Barmen.

„Befal, Deres kejserlige Højhed! Jeg adlyder med Glæde, selv om De bød mig gaa i Døden!"

„Nej, dyrebare Talika! Her er ikke Tale om at dø!" svarede Ten Itchi med et Smil. „Tværtimod, jeg vil befri Dig for Slaveriet her. Og den Dag er ikke fjern, da Du atter staar i din fulde Glans og Herlighed.

Hele Tokio skal atter ligge for dine Fødder og hylde baade din Skønhed og din Aand.

Men et maa Du love mig — Du synes maaske, mit Forlangende er uhyre, men den Tid kommer ogsaa, da jeg kan forklare Dig alt: Den Drik, som min Kusine byder Dig at bære over til Slavehuset hver Aften, maa Du kaste bort, og hælde friskt Vand i Krukken i Stedet for?

Giftdrikken er klar som Vand, der er altsaa ingen, der kan opdage noget — Vil Du gøre det for min Skyld, Talika?"

Den unge Pige bøjede ydmygt Hovedet.

„Gudernes Villie ske!" hviskede hun stille. „Jeg vil gøre alt, hvad Deres kejserlige Højhed forlanger. Men nu maa jeg gaa. Slavevogteren er vant til, at jeg kommer nøjagtig paa samme Tid hver Aften."

Hun tog Krukken fra Ten Itchi, løb hurtig gennem Søjlegangen og var snart forsvunden for Prinsens Øjne.

Et glad Smil fo'r hen over Prinsens hidtil saa sorgfulde Ansigt.

„Det kalder jeg en heldig Skæbnens Tilskikkelse! Talika her og rimeligvis som min Kusines Fange.

Nu kan jeg godt huske, at „Kirsebærblomst" var skinsyg paa Geishaens bedaarende Skønhed.

Hun har sikkert ladet Staklen hemmeligt bortføre og holder hende nu fast her som Slavinde.

Jeg har aldrig villet tro, at „Kirsebærblomst" var hjærteløs, men nu ved jeg, at hun er ond og i Stand til enhver æreløs Handling.

Mine Pligter forøges!" tænkte han, mens han langsomt gik frem og tilbage i Søjlegangen.

„Nu gælder det for mig om ikke blot at befri Mester og mine gode Venner Chick og Patsy af deres grufulde Tilstand, men jeg maa ogsaa skærme Talika — og saa er jeg kun henvist til min Forstand og har en rænkefuld Kvinde og en Djævel i Menneskeskikkelse til Modstandere.

Men hvordan det end er, vil jeg føre Kampen til Ende. For mig er der kun et: Enten sejre eller gaa til Grunde!"

Og Ten Itchi gik tankefuld ind i Huset.

Nick Carter falder ud af Rollen.

Ten Itchi havde nu opholdt sig paa Baronens Herresæde i over fjorten Dage, hvor han havde fordrevet Tiden paa den behageligste Maade.

Mutushimi og den unge Prins var helt gode Venner.

Ten Itchi var overbevist om, at Baronen troede i ham at have fundet en paalidelig Forbundsfælle, der med største Iver vilde tale hans Sag hos Mikadoen.

Det var nemlig Baronen meget om at gøre atter at kunne indtræde i Diplomatiets Tjeneste og oprette de Dumheder, han første Gang havde begaaet.

Derfor havde han bragt sin store Plan til Udførelse om at forvandle de fire Amerikaneres Karakter, saa de blev lydige Redskaber i hans Hænder og derefter gennemføre Spionagen og Bestikkelsen til Fuldkommenhed.

Der vilde jo endnu gaa nogen Tid, før de fire Mænd var bragt saa vidt, at de var hans Villie fuldstændig undergiven, men i denne Tid haabede han, at Mikadoens Unaade vilde lægge sig, og han bearbejdede derfor Ten Itchi ved enhver Lejlighed for i ham at vinde en Forbundsfælle, der kunde gøre sin Indflydelse gældende ved Mikadoens Hof til Gunst for Mutushimi.

Naturligvis maatte det fuldstændig forties, paa hvilken Maade Mutushimi agtede at naa sine Resultater i Washington, thi i saa Tilfælde vilde Mikadoens retfærdige Vrede utvivlsomt ramme ham, og Baronen angrede derfor halvt om halvt, at han havde givet Prinsen de uhyggelige Oplysninger om den Fremgangsmaade, han agtede at anvende overfor sine hvide Fanger.

Men han var dog overbevist om, at Ten Itchi ikke vilde røbe hans Forehavende, skønt Baronen straks havde bemærket, at det hele ikke var faldet i Prinsens Smag.

Men den hele Sag blev ikke berørt mere, og man omgikkes yderst venskabeligt med hinanden.

Prinsen stod ogsaa paa den bedste Fod med sin Kusine „Kirsebærblomst".

Han var hendes Ledsager paa Spadsereture, og han taalte hendes Drillerier med et godmodigt Smil.

Han havde vænnet sig til at overse Talika, naar „Kirsebærblomst" var til Stede.

Han lod til at betragte hendes Nærværelse som ganske selvfølgelig, og til Baronessens oprigtige Glæde lod han til ikke at have fjerneste Anelse om, at den sky, ængstelige Slavinde kunde være den meget fejrede Geisha, hvis Forsvinden havde vakt en uhyre Opsigt i Tokio.

Men i Virkeligheden udfoldede Ten Itchi en feberagtig Travlhed.

Alt, hvad der foregik paa Mutushimis Herresæde, saa han. Der var ikke noget, som undgik hans skarpe Blik.

Han talte snart med den ene og snart med den anden af Tjenerskabet og lokkede, uden at de mærkede det, alt, hvad han vilde have at vide, ud af dem.

Men hvis Ten Itchi havde haabet paa at erhverve sig Forbundsfæller blandt Tjenerskabet, blev han sørgeligt skuffet; Mutushimi havde forstaaet den sjældne Kunst at begejstre sine undergivne.

Han hørte til de Anførere, der kun behøver at sige et Ord, og deres Tilhængere gaar i Døden for dem.

Ten Itchi opdagede snart, at Baronen kun var saa rolig, fordi han var sikker paa sine Tjeneres Troskab.

Derfor holdt den unge Prins det ikke for raadeligt at omtale sine Befrielsesplaner til nogen.

Han fortalte end ikke noget til Talika derom, han undgik at møde hende om Aftenen.

Han troede, hans Kusine lod ham udspionere, fordi hun en Gang havde set ham tale med Geishaen.

Det gjorde Ten Itchi oprigtig ondt at se, hvor nær Talika tog sig hans forandrede Opførsel.

Han følte ligefrem legemlig Smærte, naar hun betragtede ham med et sky, betydningsfuldt Blik, der sagde ham, at hun med Fare for sit Liv trofast holdt sit Løfte, og gav Slavefogeden en Kande Kildevand i Stedet for den Giftdrik, der var bestemt for de hvide Slaver.

Det lykkedes Ten Itchi under Iagttagelse af yderste Forsigtighed nu og da at liste sig hen i Nærheden af sine Venner og at tiltale dem.

Men han kunde lige saa godt have talt til Billedstøtterne i Haven. De saa sløvt paa ham, som havde de aldrig set ham før.

Ten Itchi turde naturligvis kun vove at kalde dem ved Navn eller spørge dem, om de virkelig ikke kunde kende ham.

Og skønt han talte Engelsk, var den Mulighed jo ikke udelukket, at en eller anden af Opsynsmændene, som der altid var i Nærheden, forstod saa meget deraf, at han kunde fortælle Baronen, hvad han havde hørt.

Saaledes gik der flere Uger, og Ten Itchi begyndte saa smaat at tvivle om, hvorvidt han kunde faa udført sin Opgave eller ej, thi det lod, som om Kildevandet havde en lige saa ødelæggende Virkning paa de ulykkelige, som hvis de havde faaet Gift.

De blev øjensynligt sløvere og sløvere, og Ten Itchi gruede for den Fremtid, der nu efter al Sandsynlighed ventede dem, thi hvorledes skulde det lykkes ham at befri fire, aandssløve Mennesker, hvoraf ikke én havde Idé om Friheden, ja, som ikke en Gang kendte Ten Itchi, deres gamle Ven, igen.

Prinsen forstod ikke denne Tingenes Vending, thi han var overbevist om, at Talika hver Aften hældte Giften ud og i Stedet bragte frisk Vand til Slavefogden.

Men trods alle Forsøg paa at faa en Ordveksel i Stand med Fangerne, forblev disse sløve og ligegyldige og sendte ham kun et koldt eller udtryksløst Blik.

Men en Dag hændte der noget, som ikke alene fuldstændig forandrede Sagernes Stilling, men ogsaa fremkaldte en Afgørelse med samme voldsomme Pludselighed som Lyn fra en klar Himmel.

Ten Itchi havde atter forstaaet at nærme sig sine Venner saa meget, at han ubemærket kunde hviske et Par Ord til dem paa Engelsk.

Da hørte han pludselig sit Navn blive nævnet.

Det var Nick Carter, der havde kaldt paa sin tidligere Hjælper.

Den store Opdager knælede ned foran et Tæppebed fuldt af farverige Blomster og var beskæftiget med at erstatte visne Planter med friske.

Ten Itchi blev staaende.

Tilsyneladende havde han ikke Tanker eller Øje for Mesteren, men rullede meget omhyggeligt og langsomt en Cigaret, som han derefter tændte.

„Ten Itchi!" hviskede Nick Carter igen. „Kan jeg stole paa Dig? Er Du mig tro nu som før?"

„Hvor kan De tvivle, Mester?" hviskede Ten Itchi lige saa sagte, „Jeg vil ofre min sidste Blodsdraabe for at redde Dem og mine andre Venner. Takket være Guderne, De kender mig igen!"

„Tys! Der bliver lagt Mærke til os. Vent paa mig de første Aftener i det grønne Værelse ved Siden af Søjlehallen nærmest Slavefløjen — jeg ved ikke, hvornaar jeg kan komme — maaske allerede i Aften, men..."

Opdageren tav pludselig, en af Vogterne var traadt nærmere.

Ten Itchi begyndte straks at tale højt til den knælende Slave, mens Nick Carter stirrede paa ham med et sindsforvirret, udtryksløst Blik.

Denne uventede Begivenhed havde vakt helt ny Tanker hos Ten Itchi.

Han fik den Ide, at Nick Carter forlængst havde gennemskuet sin Plageaands Hensigt, og at han allerede i lang Tid havde hyklet Vanvid for med større Lethed at kunne arbejde paa sin og sine Lidelsesfællers Befrielse.

Hvorledes han vilde kunne slippe ud af Slavefløjen, som Dag og Nat blev strengt bevogtet, det var foreløbig en Gaade, som Ten Itchi ikke formaaede at løse.

De hvide Mænd var desuden Natten igennem indelukkede i deres Soverum. Den unge Japaner havde ved et tilfældigt Besøg i denne Del af Bygningen set, at Slaverne maatte sove paa en Straamaatte, der laa paa Lergulvet.

Bohave fandtes der ikke i Værelset. Nick Carter og hans Venner havde ej heller noget som helst Værktøj, som de kunde bruge ved en mulig planlagt Flugt.

I det hele taget maatte en Undvigelse betragtes som umulig, thi selv om det skulde kunne lykkes dem at flygte, vilde Mutushimis Blodhunde hurtig finde deres Spor for slet ikke at tale om den Skare bevæbnede Mænd, som straks vilde gøre Jagt paa „de hvide Djævle".

En af de Aftener, da Ten Itchi forgæves ventede paa sin kære Herre, saa han den tidligere Geisha med Kanden i Haanden smutte gennem Værelset, hun maatte nemlig gaa derigennem for at komme ind til Slaverne.

Ten Itchi prøvede forgæves paa at tiltale hende. Hun saa ængsteligt paa ham, lagde en Finger paa sine Læber for at vise, at de blev belurede, saa ilede hun travlt videre.

Endelig kom det Øjeblik, da han skulde faa en Forklaring.

Baron Mutushimi var med sin Hustru gaaet paa Fasanjagt og var temmelig langt borte.

Ten Itchi havde, som han selv troede, med stor Snedighed, forstaaet at blive fri, og ventede nu ikke at sin Vært og Værtinde før næste Dag.

Prinsen stod endnu og ventede, da han hørte en ejendommelig Kradsen og Skraben, som han allerede havde lagt Mærke til den foregaaende Aften, det lød snart stærkt, snart svagt som paa lang Afstand.

Men den unge Japaners Undren steg, da han pludselig saa den ene af Rummets Vægge blive skudt til Side og Nick Carters velkendte Skikkelse komme til Syne i Aabningen.

„Mester —!"

„Ja, det er mig!" hviskede Opdageren. „Vi maa skynde os, Ten Itchi, for vi kan blive overraskede, hvad Øjeblik, det skal være!

Vore Vogtere er i de sidste Dage blevne endnu mere paapasselige og mistroiske. Hvad der egentlig er i Vejen, ved jeg ikke, men siden i Gaar er det ikke mere Talika men en af Slaverne, der bringer den Drik, der er beregnet paa at ødelægge vor Forstand."

„Hvad! Det ved De, Mester?" spurgte Ten Itchi meget forbavset.

„Her er ikke til lange Forklaringer!" svarede Nick Carter med et svagt Smil. „Men jeg kan dog sige Dig saa meget, at hverken jeg eller mine Venner har smagt en Draabe af Giften. At man ikke bød os en Draabe af Godhed, var indlysende.

Vi lod derfor, som om vi drak, mens vi i Virkeligheden hældte Drikken bort!"

„Men jeg troede, Mester, at Baronen allerede før De vaagnede af Deres Dvale, havde — ja, hvordan skal jeg udtrykke mig, — forberedt Dem til Giften?"

„Ja, men mit Helbred er sandsynligvis stærkere, end han troede, kort sagt, jeg fattede Mistanke og advarede mine Lidelsesfæller.

Jeg opnaaede derved, at den første Gift ogsaa snart forsvandt hos dem.

Selvfølgelig lod vi os dog ikke mærke med noget men gav det Udseende af, at vi var fuldstændig aandssløve og sindsforvirrede.

Det faldt mig svært nok ogsaa at maatte føre Dig bag Lyset, Ten Itchi, men jeg vovede ikke at tale til Dig, fordi alle vore Bevægelser bliver nøje bevogtede!"

„Ak, gid jeg dog havde vidst det!" udbrød Ten Itchi med et Suk. „Hvor mange Sorger, Lidelser og søvnløse Nætter kunde jeg da være bleven skaanet for! Jeg var lige ved at tvivle om, at mine Planer kunde lykkes, da jeg ikke mærkede nogen Bedring hos Dem eller mine Venner.

I de sidste Uger har De kun faaet klart, rent Kildevand at drikke. Det lykkedes mig nemlig at faa Slavinden, der bragte Dem Giften, over paa mit eller vort Parti.

Men til Sagen! I Dag maa vi lægge en Flugtplan. Dog sig mig først, hvorledes De har Dem ad med at slippe herud?"

„Aa! Det var saamænd den letteste Sag af Verden, hvis jeg blot ikke havde haft nødig at frygte Vagten.

Du ved, Ten Itchi, jeg har en Del Øvelse i at opspore hemmelige Døre, Fjedre, der er skjulte i Vægge og deslige.

Jeg saa derfor ogsaa snart, at der var en forskydelig Væg i vort Fængsel.

Men Mekanismen var rusten. Døren har vel ikke været brugt i flere Aar, og de nuværende Beboere har øjensynlig ingen Anelse om, at den findes. Ten Itchi, Du aner ikke, hvor besværligt mit Arbejde har været!

Det, som jeg havde kunnet udføre paa en Dag, hvis jeg havde haft min fulde Styrke og det nødvendige Værktøj, har nu kostet mig Ugers Slid.

Jeg fik ingen Søvn om Nætterne, fordi jeg maatte bruge den korte Tid, Vagten lader os have Ro, til at arbejde i. Mange Gange er der kun ti Minutter mellem hver Gang, de ser til os, og da de gaar med japanske Filtsko, maatte jeg passe godt paa for ikke at blive overrasket ved mit Arbejde, der hovedsagelig bestod i at fjærne det Støv, der i Aarenes Løb havde lejret sig i Skydedørens Sprækker og Sammenføjninger med Væggen, og da jeg ikke ejede noget Værktøj, maatte jeg bruge mine Fingre."

„Stakkels, kære Mester, hvor De maa have lidt!" hviskede Ten Itchi stærkt bevæget.

„Aa, i den sidste Tid, da Chick og Patsy lidt efter lidt genvandt Forstandens Brug og kunde hjælpe mig, gik det bedre," vedblev Nick Carter. „Nu skiftedes vi til at arbejde, men Himlen maa vide, hvor ofte vi var paa Nippet til at blive opdagede. Endelig var vi saa nær færdige, at jeg turde vove paa at fortsætte mine Undersøgelser.

Men dermed kom der nyt Besvær.

Faren for ikke at blive overrasket forøgedes — og en Opdagelse var uundgaaelig, hvis en af Vogterne tilfældigt traadte ind i mit Værelse. Da jeg havde fundet mig saa vidt til Rette i de underjordiske Gange, og jeg fik regnet ud, hvor dette Værelse laa, viste der sig nye Vanskeligheder. Alle vore Anstrængelser vilde uden Tvivl have været frugtesløse, hvis vi ikke havde faaet en Forbundsfælle og Hjælperske i den lille Talika."

„Hvad?" udbrød Ten Itchi forbavset. „Har Geishaen vovet at hjælpe Dem? Hvorledes kunde hun det?"

„Tilfældet vilde, at jeg havde noget at bestille inde i det Værelse, hvor Vagten sover, netop paa den Tid, da Talika efter sin Frues Befaling kom med den Drik, vi skulde have.

Da Talika traadte ind i Værelset ad den ene Dør gik Oppasseren ud ad den anden uden at se hende. Hvem kan vel beskrive min Henrykkelse, da Geishaen hurtigt hviskede til mig: „Vær ved godt Mod, hvide Mand. Prins Ten Itchi er Deres Ven og arbejder paa at befri Dem. De kan fremtidig rolig drikke den Drik, jeg bringer, den vil ikke gøre Dem nogen Skade."

„Den brave Pige!" mumlede Ten Itchi dybt rørt.

„Hun forekom mig som en Engel fra Himlen. Men hun har gjort endnu mere for os. Da hun en Gang senere benyttede et ubevogtet Øjeblik til at give mig et Par Trøstens Ord, tog jeg mig sammen og fortalte hende min Hemmelighed: at jeg var paa bedste Veje til at undvige fra Fængslet gennem en hemmelig Dør. Jeg bad hende undersøge de tilgrænsende Vægge i Herskabsfløjen, om der ikke skulde være lignende Døre, men det kostede mig ubegribelig Møje at faa hende til at forstaa, hvad jeg mente!"

„Det tror jeg gerne, Mester!" hviskede Ten Itchi. „Fandt Talika saadant et Værelse?"

„Ja, det grønne Værelse her. Da hun havde sagt mig, hvad Vej jeg skulde følge ad de underjordiske Gange for at naa herhen, var jeg kun faa Aftener om at finde Vejen. Du maa huske paa, Ten Itchi, at jeg kun havde faa Minutter til min Raadighed, og at jeg maatte skynde mig tilbage, hvis jeg ikke vilde udsætte mig for, at mine Vogtere opdagede min Fraværelse og slog Alarm.

Først senere hen, da Talika tilbød at træde i mit Sted—"

„At træde i Deres Sted, Mester?" afbrød Ten Itchi ham overrasket.

„Ja. Da hun havde hjulpet mig med at kradsse Støvet bort paa Ydersiden af Væggen, og jeg samtidig var bleven færdig med mit besværlige Arbejde paa Indersiden, ventede jeg paa hende en Aften her i Aabningen.

Hun smuttede gennem den underjordiske Gang, svøbte sig ind i mit Tæppe, og lagde sig til at sove paa min Plads.

For Resten har jeg helt glemt at sige Dig, at vi er skilte fra Senator Mark Hallan. Jeg frygter det

værste for ham! Kun om Dagen arbejder han sammen med os, saa har jeg prøvet paa at advare ham, men han forstaar mig ikke, og han nyder formodentlig derfor ogsaa sin Giftdrik hver Aften."

Det vilde gøre mig inderlig ondt for ham, hvis det virkelig skulde lykkes Mutushimi at bringe ham fra Sans og Samling. Han var en ædel og rettænkende Karakter, som kun faa hjemme hos os, og det skærer mig i Hjærtet, naar jeg ser det sløve Blik, hvormed han hver Dag betragter mig uden at genkende mig".

Jeg antager, at Mutushimi vil behandle ham godt, da det jo absolut maa være ham mere magtpaaliggende at faa Senatoren under sin Indflydelse end os tre Opdagere, der alligevel ikke raader over nogen som helst Indflydelse i Parlamentet.

Dertil kommer, at Mark Hallan er en ældre Mand; han vil have vanskeligt ved at modstaa Giftens Indvirkning, og jeg frygter derfor for, at det ikke vil vare længe, før Baronen har ham fuldstændig i sin Magt, hvis det ikke med det allerførste lykkes os at befri ham.

Det vilde dog være en Skandale, om det virkedet skulde lykkes en japansk Spion at ødelægge en i Bund og Grund hæderlig og ubestikkelig amerikansk Senator, der over hele Unionen er bekendt som et nobelt og ædelt Menneske.

Nej, nej, det maa ikke ske!"

„Naa, forhaabentlig kan vi ogsaa hjælpe Deres Ven, Mester. Men først og fremmest drejer det sig om Dem, Chick og Patsy.

Hvor er Talika nu?"

„Den modige, unge Pige ligger igen paa min Soveplads. Ellers havde jeg ikke kunnet tale saa længe med Dig og —"

Nick Carter tav pludselig. Han hørte tydeligt raa Mandsstemmer, der skændte og bandte, og der imellem lød der Graad, som fra en Kvinde i Dødsangest.

„Gaa, Mester!" hviskede Ten Itchi. „Man maa ikke se Dem her eller ane, at her er en hemmelig Gang, ellers er alt tabt!"

Han aandede lettere, da Mesteren i næste Nu var forsvunden bag den hemmelige Dør, som han lydløst lukkede efter sig.

Jagten under Jorden.

Stemmerne lød stadig nærmere.

Hvor modig den unge Japaner end ellers var, kunde han dog ikke undertrykke en Gysen, han havde nemlig tydelig hørt Mutushimis høje, skærende Stemme.

Der gik endnu nogle Sekunder i bange Spænding.

Da blev den Dør, der fra Søjlehallen førte ind til det grønne Værelse, stødt op, og ved Skinnet fra de brogede Papirlygter, der hang ned fra Loftet, saa Ten Itchi Mutushimi, hvis Ansigt var saa fortrukket af Raseri, at det var næsten ukendeligt.

Med et raskt Greb slængte han Geishaen ind i Værelset, hvor hun faldt sammen i angestfuld Hulken.

I den aabne Dør bag ham dukkede der mindst tyve bevæbnede Mænd frem.

I det samme blev den anden Dør i det grønne Værelse aabnet, og her viste der sig ogsaa en Del bevæbnede Krigere, som var rede til at lystre deres Herres mindste Vink.

Baronen saa paa Ten Itchi med et vildt triumferende Blik.

Prinsen stod dødbleg og stirrede paa Soldaterne, der spærrede de to Døre.

Saa gjorde han Mine til at ville hjælpe den ulykkelige Talika paa Benene, men Baronen standsede ham.

„Ved den første Bevægelse, De gør, Prins Ten Itchi, glemmer jeg, hvem De er, og lader Dem som Forræder skyde ned af mine Soldater!" tordnede han.

„De ved vist ikke, hvad De siger, Baron Mutushimi!" udbrød Ten Itchi oprørt. „Med hvad Ret vover De at føre et saadant Sprog over for en kejserlig Prins?"

„Med hvad Ret?" gentog Mutushimi og lo haanligt. „Med Magtens Ret! Her og i mange Miles Omkreds gælder ingen anden Villie end min. Her har ingen Mikado noget at sige! Og en kejserlig Prins er ikke sikker paa sit Liv et Øjeblik længere, end det behager mig — om De skal se Morgensolen staa op, vil afhænge af den Samtale, vi to nu skal have med hinanden."

Ten Itchi besvarede Baronens Uforskammetheder med et overlegent Skuldertræk. Samtidig gjorde han

Mine til at ville forlade Værelset, men Mutushimi standsede ham.

„Læg an!" raabte han fnysende og pegede paa Ten Itchi.

„Naar jeg kommanderer „Fyr", skyder I den Fyr der ned!

Har De maaske nu forstaaet mig, Deres kejserlige Højhed?" sagde han igen til Ten Itchi. „De burde dog kende mig godt nok til at vide, jeg ikke er til at spøge med!"

Han tav stille nogle Øjeblikke og stirrede hen for sig med rynket Pande.

Da han atter saa op, sagde han til Soldaternes Anførere:

„Luk Dørene, men hold Vaabnene i Anlæg. Naar jeg giver Tegn, aabner I Dørene igen og skyder Manden ned.

Tro endelig ikke, Prins!" — vedblev han, da hans Befaling var efterkommen, „det er af Hensyn til Dem, jeg har ladet Døren lukke. Jeg har mistænkt Dem fra den første Dag, De kom, for tilfældigvis ved jeg, at Nick Carter ikke er Dem saa fremmed, som De vil give det Udseende af. — Derfor indviede jeg Dem i min Plan — det kunde jo se ud til, at jeg vilde erhverve mig en Forbundsfælle i Dem, men i Virkeligheden var det kun for at iagttage Deres Holdning, efter at De havde faaet disse Meddelelser, saa jeg kunde danne mig en Mening om Deres Paalidelighed."

„De har altsaa stadig ladet mig bevogte og udspionere?" spurgte Ten Itchi foragteligt.

„Det har jeg ganske vist!" svarede Mutushimi med en haanlig Latter. „Jeg har oven i Købet ført Dagbog over Dem og kan, hvis De ønsker det, fortælle Dem hvert Ord, De har vekslet med Fangerne.

Og det har moret mig at erfare, at alle Deres kærlige Tilnærmelser til Slaverne en Tid lang kun blev besvarede med den sløve Tavshed, hvortil mine Fanger er opdragne.

Jeg har let over Deres Fortvivlelse herover, Deres kejserlige Højhed, og Deres yndige Kusine, min elskede „Kirsebærblomst", har deltaget i min Munterhed over den troskyldige, japanske Prins, der mente at gaa saa overordentlig forsigtig til Værks, at intet Menneske kunde ane noget om hans vidtstrøbende Planer.

Det maa egentlig have været Dem en Skuffelse, Deres kejserlige Højhed, at Deres menneskekærlige Bestræbelser blev mødt saa uforstaaende og vrangvilligt hos de fire Fanger, der skulde nyde godt af Deres Anstrængelser.

Men De er troligt bleven ved med Deres Forsøg, indtil De jo endelig en Dag havde den store Glæde at faa et Svar fra en af de tilsyneladende umælende.

Og om alt dette havde intet Menneske nogen Anelse, troede De!

Jeg havde virkelig troet, De var klogere end som saa, Deres kejserlige Højhed.

Ved De ikke, at mine Spioner spreder sig her fra dette Hus ud over hele Verden, og at de alle forstaar sig paa Læbesproget? Og netop Læremestrene i den vanskelige Kunst at læse Ordene af Læbernes Bevægelser, er blevne her tilbage, de har Dag og Nat været de hvide Fangers Vogtere.

Hahaha! Jeg ved alt!" lo han vildt. „Jeg ved, De overtalte Talika til at skylle den Drik, min Hustru lavede, bort og erstatte den med friskt Kildevand. Jeg ved alt! Om det saa er Nick Carters Opfordring til Dem om at vente paa ham her i det grønne Værelse, til han kommer, saa kender jeg den. Jeg havde forlængst kunnet gøre en Ende paa den hele forræderiske Komedie, hvis jeg havde haft Lyst dertil, men jeg afventede det passende Øjeblik.

De troede mig langt borte paa „Fasanjagt", men i Virkeligheden stod jeg som en Jæger „paa Anstand" lige her i Nærheden for at nedlægge et ædlere Vildt nemlig Dem, Deres kejserlige Højhed! Jeg gentager derfor: Jeg ved alt!"

„Hvis det virkelig er Tilfældet, hvorfor besværer De mig saa med Deres evindelige Forsikringer?" spurgte Ten Itchi med et Skuldertræk.

„Vi to tales nærmere ved siden, Deres kejserlige Højhed!" brølede Mutushimi ude af sig selv af Raseri.

Men saa vendte han sig truende med knyttede Hænder om mod Talika, der stadig laa paa Gulvet og hulkede højt.

„Og nu er det os to, Du ryggesløse! Jeg ved alt! Oven i Købet, at Du har prøvet paa at narre Vagten ved at lægge Dig paa den hvide Fanges Soveplads.

Kun kender jeg endnu ikke den hemmelige Gang, fordi jeg ikke vilde gøre Dig og dine medsammensvorne mistroiske ved at begynde at søge, før jeg havde overrasket Jer.

Ud med Sproget! Hvis Du ønsker at slippe herfra med Livet og ikke vil, at jeg skal lade Dig sønderslide af mine Blodhunde, saa viser Du mig øjeblikkelig den Dør, som fører ned til den underjordiske Gang. Hvor er den? Vil Du straks vise mig den — eller skal jeg kvæle Dig forstokkede med mine egne Hænder?"

Med disse Ord fo'r Mutushimi ind paa den arme Pige, der skreg højt af Angest. Han greb hende i Haaret og ruskede i hende.

„Endnu en Gang spørger jeg Dig, vil Du tilstaa? — Ja eller Nej?"

Den stakkels Geisha var aldeles lammet af Skræk og Forfærdelse. Hun aabnede Munden, men det var hende aldeles umuligt at faa et Ord frem. Hun stirrede paa sin Bøddel med et Par Øjne, som Rædslen gjorde unaturlig store.

„Du vil altsaa ikke tale, forvovne! — Du vover at trodse mig?" brølede Mutushimi.

Og han hævede sin knyttede Næve for at lade den suse ned over Hovedet paa den ulykkelige unge Kvinde.

Men da skete der noget aldeles uventet. Den hemmelige Vægdør aabnedes sagte, og Nick Carters høje Skikkelse viste sig atter.

Ten Itchi stod som lammet af Forundring. Han vilde hæve Haanden til Advarsel, men var ude af Stand til at gøre en Bevægelse.

Den svage Larm, der lød, mens Døren gled til Side, vakte Mutushimis Opmærksomhed, han slap Geishaen og vendte sig lysnart om.

Det var, som standsede Blodet i hans Aarer, da han saa udventet stod Ansigt til Ansigt med den Mand, han havde behandlet saa grufuldt. Men hans Forfærdelse voksede yderligere, da han ved at betragte sin Dødsfjendes klare, funklende Øjne, maatte sige sig selv, at Opdageren atter var i Besiddelse af sin fulde Aandsstyrke.

Som alle grusomme Mennesker var Mutushimi inderst inde fejg og altid meget ængstelig for sit kostbare Liv.

Det havde han vist Hundreder af Gange, og det var ofte kommet Nick Carter til Nytte i sine Kampe med ham.

Baronen var absolut blottet for personligt Mod; overfor en resolut og raadsnar Modstander sank han øjeblikkelig sammen som en Klud. Det vidste han selv, og han søgte at bøde paa det ved stadig at have sin Livgarde i Nærheden af sig og ved at træffe en Mængde Forholdsregler, der gjorde det næsten umuligt for en Modstander at komme ind paa Livet af ham.

Og i denne Retning havde Baronen vel næppe sin Lige.

I Snuhed og kold Grusomhed overgik han de fleste af sine Medmennesker. I Washington havde han som alt meddelt indrettet et Hus som en stor Fælde, og hans Herresæde her i Japan var, som vi ved, ligefrem spækket med hemmelige Gange og Værelser.

Baronens Person bevogtedes desuden af et Par prøvede Tjenere, og det var kun i et Øjeblik som dette, at Mutushimi var henvist til sin egen Kraft og sit eget Mod — og saa faldt han sammen som en Klud.

Før han kunde faa kaldt Vagten til Hjælp, var Nick Carter med et vældigt Spring henne paa Siden af ham og greb ham fast om Halsen med begge Hænder.

Japanerens smidige Legeme bøjede sig som en Pilevaand under Opdagerens haarde Haand. Han snappede rallende efter Luft, men følte sig i næste Nu ramt af et Par vældige Næveslag i Panden og Tindingerne.

Mutushimi faldt uden en Lyd om paa Gulvet, hvor han blev liggende som livløs.

„Se til at komme af Sted!" hviskede Nick Carter til Geishaen og Ten Itchi, der stod aldeles rædselsslagne over, hvad de havde set, — og som de næppe formaaede at fatte. „Kom, vi maa flygte, inden den Skurk kommer til Bevidsthed igen og hidser sine Slyngler paa os!"

Ten Itchi vilde svare noget, men Opdageren puffede ham utaalmodigt hen imod Aabningen i Væggen. Saa greb han fat i Talika, løftede hende op og bar hende gennem den hemmelige Dør, som han derpaa lukkede efter sig.

Det var ikke et Øjeblik for tidligt! Den Støj, der havde været i Værelset, men end mere den paafølgende dybe Stilhed, gjorde Soldater-Anføreren, der holdt Vagt udenfor, mistænksom. Han vovede derfor

at aabne Døren. Da han fik Øje paa sin Herres tilsyneladende livløse Legeme, formaaede han ikke at undertrykke et Skrig af Forfærdelse.

Det havde til Følge, at den Vagtpost, der stod uden for den anden Dør, kom styrtende ind.

Der opstod naturligvis straks en frygtelig Forvirring. Soldaterne strømmede til og saa deres Herre ligge bevidstløs paa Gulvet.

Men — saa forunderligt det end lyder — ingen vovede rigtig at nærme sig.

Trods al den Kultur, som Japanerne med utrolig Hurtighed har tilegnet sig, er der dog bleven stikkende en stor Portion Overtro i Kroppen paa dem.

Navnlig tror de paa Aander og Spøgelser, og enhver Ting, som forekommer dem uforklarlig, tillægger de straks gode eller onde Aanders Indflydelse.

Vi har set med en saa højt dannet Mand som Baron Mutushimi, hvorledes han mente at kunne skræmme Mennesker som Nick Carter og Senator Mark Hallan med alle mulige uhyggelige Spøgelsebilleder, og her var det kun ganske almindelige Soldater uden Oplysning og Dannelse.

Hvad Under da, at de blev staaende stive af Skræk og ikke vovede sig nærmere?

Thi maatte ikke det, de saa, opfylde dem med Forfærdelse?

Det maatte og kunde dog kun være onde Aanders Værk!

Faa Minutter forinden havde de jo set deres Herre sammen med Geishaen og Ten Itchi.

Nu laa Mutushimi næsten livløs eller maaske endog død paa Gulvet og de andre — var forsvundne!

Soldaterne stod og kiggede raadvilde paa hinanden, og skønt de var bevæbnede til Tænderne, var de dog bange.

I Fald der nu blot var opstaaet den ringeste Støj, vilde sikkert de Mænd, som paa et Vink af Baronen havde været rede til, naar det skulde være, at kæmpe med Tapperhed og Dødsforagt, være flygtede som Børn for den „store, onde Aand".

Men de to Soldateranførere forstod dog snart, at deres Herres Tilstand skyldtes ganske naturlige Aarsager.

„Bring noget Vand herind, og hent Lægen!" befalede den ene af dem, og en Soldat fjernede sig straks for at efterkomme Ordren.

Huslægen kom snart til Stede, og det lykkedes ham hurtigt og uden Vanskelighed at faa Baronen kaldt til Live igen.

Baronen rejste sig med et Sæt og saa sig forvirret om.

„Hvad vil alle de Folk her?" spurgte han forundret.

Men pludselig tav han — han erindrede, hvad der var sket, og den opblussende Vrede truede med at kvæle ham.

„Grib dem, de Slyngler — bind dem — Geishaen — Ten Itchi — og Nick Carter!" hvæsede han.

Med et Spring var han paa Benene igen og saa sig vildt omkring med blodunderløbne Øjne.

„Kom her med Øksen!" brølede han. „Slaa Væggene i Stumper og Stykker! Vi skal snart faa tydet den Gaade med de hemmelige Gange! Lad det nu gaa lidt villigt, I Driverter!"

Han løb som en vanvittig fra den ene Væg til den anden og slog med sin knyttede Næve paa dem, som mente han paa den Maade at kunne finde den hemmelige Dør.

Da Soldaterne kom tilbage med Værktøj, stod Mutushimi i nogen Tid henfalden i Tanker uden at give Befaling til Ødelæggelsesværket.

Det forekom ham, at han i det Øjeblik, da Nick Carter styrtede sig over ham, havde set en høj Aabning i den ene Sidevæg.

Det var sikkert derfra, Opdageren var kommen og tillige gennem den, han var forsvunden igen sammen med Ten Itchi og Geishaen.

„Begynd med Væggen der!" kommanderede Mutushimi og pegede paa det Sted, hvor han antog, den hemmelige Dør maatte være. Derefter raabte han til nogle af de andre Soldater:

„Bring Blodhundene herhen! Naar vi først har fundet Indgangen, skal vi snart faa Fingre i Flygtningene! Inden der er gaaet et Kvarter, skal de ligge bundne og kneblede for Fødderne af mig, om de underjordiske Gange saa er hundrede Mile lange! — Og naar de først ligger værgeløse for mine Fødder, da skal de faa Mutushimi og hans Vrede at kende for Alvor!"

Gennem Ild og Vand.

„Har Du Vaaben hos Dig, min Dreng?" spurgte Nick Carter, da han havde lukket den hemmelige Dør efter sig.

„Nej, desværre!" svarede Ten Itchi. „De ved jo, Mester, at det ikke er Skik og Brug her i Japan at gaa med Vaaben hos sig, naar man er i Besøg et Sted — men her er min elektriske Lommelygte, som jeg købte i New York."

„Det er jo storartet, Ten Itchi!" svarede Nick Carter glad. „Saadan en paalidelig Lygte er i Øjeblikket mere værd for os end en hel Vaabensamling. — Vi maa ikke lade det komme til Kamp, for vi kan dog ikke staa os mod den store Overmagt. — Vor eneste Frelse er Flugten. Hvis vi er saa heldige hurtigt at finde en Udgang fra disse underjordiske Gange, saa er det muligt, at vi endnu en Gang kan slippe fra det med Livet."

„Bare vi kan slaa os igennem til den nærmeste Jærnbanestation!" hviskede Ten Itchi. „Derfra kan jeg telegrafere til min høje Fader og bede ham undsætte os med saa mange Soldater, som er nødvendige til vor Redning."

„Den Tid den Sorg!" svarede Nick Carter utaalmodigt.

„Vent blot her, mens jeg henter Chick og Patsy — hvem af Jer to ved forøvrigt, hvor Senator Mark Hallan bliver holdt fangen? — Det er den fjerde hvide Mand, jeg taler om!" sagde han til Geishaen. „Det er muligt, at vi har ligget i Værelse ved Siden af hinanden, men da vore Vogtere næppe tabte os af Syne et Øjeblik, kunde jeg ikke komme til Vished om det."

„Jeg har ingen Anelse om, hvor han er!" svarede Ten Itchi. „Her er imidlertid ikke Tale om ham, Mester. Vi maa være glade, hvis vi kan faa fat i Chick og Patsy.

Men skynd Dem, hører De! Mutushimis Befalinger bliver adlydte med uhyggelig Hurtighed. Her er Sekunderne kostbare, og hvis Mutushimi allerede skulde være kommen til sig selv igen, da være Himlen os naadig!"

Heller ikke Talika anede, hvor Senatoren holdtes fangen.

„Skynd Dem, Mester, vi maa se at komme af Sted!" sagde Ten Itchi. „Hvis Senatoren er Dem saa kær, saa overlad ham foreløbigt roligt til sin Skæbne, i Stedet for at spilde de kostbare Sekunder med at søge efter ham. Saafremt vor Flugt lykkes, skal vi nok faa Lejlighed til ogsaa at faa ham revet ud af Mutushimis Kløer."

Nick Carter maatte give ham Ret.

Med tungt Hjærte fandt han sig i, hvad der ikke kunde være anderledes, idet han indsaa, at hans og hans Fætters Liv hang i en tynd Traad.

Hans Tøven havde maaske allerede umuliggjort deres Flugt.

Ved den elektriske Lommelygtes Skær saa de en Mængde lave, murede Gange, der laa ved Siden af hverandre. Der var saa mange Sideveje, at Nick Carter maatte slukke Lygten igen, den forvirrede ham. Han havde nemlig tilbagelagt Vejen mellem sit Fængsel og det grønne Værelse saa ofte, at han meget bedre kunde finde sig til Rette i Mørke.

Da Opdageren forsigtig skød Væggen til Side, var det i yderste Øjeblik.

Han saa nemlig to Vogtere, der med ladte Revolvere stod foran Chick og Patsy, rede til ved den første forræderiske Bevægelse at skyde dem ned. En tredie Vogter havde taget Post ved Udgangsdøren med en Lygte i Haanden, han vendte ligesom de to andre Ryggen til den Dør, som Nick Carter lige havde aabnet.

„Nu eller aldrig!" tænkte Nick Carter.

Han havde fattet en Plan, som ubetinget maatte lykkes.

Da han havde aabnet Væggen saa meget, at han uden Besvær kunde smutte igennem den, sprang han som et Lyn ind paa den Vogter, der stod ham nærmest, slog ham til Jorden med et Næveslag og slog Revolveren ud af Haanden paa ham.

I næste Nu ramte han den anden Vogter i Tindingen med Revolverkolben, Fyren sank i Knæ og laa straks efter ved Siden af sin Kammerat paa Gulvet.

Hvor hurtigt end Nick Carter havde gjort to af sine Fjender uskadelige, havde Vogternes Fald dog gjort saa megen Støj, at den tredie, der stod ved Døren, vendte sig om.

Da han saa Nick Carter, hævede han sin Revolver og sigtede paa ham.

Skudet gik af, før det lykkedes Nick Carter at fælde Angriberen. Det havde sandsynligvis været

ude med Nick Carter, hvis ikke Chick havde grebet ind i det afgørende Øjeblik.

Da han saa Japaneren vende sig om og hæve Revolveren, forstod han straks, at Skudet gjaldt Nick Carter.

Med en vidunderlig Smidighed skubbede han sig fremad, skønt han var bunden paa Hænder og Fødder, og stødte saa stærkt til Japaneren, der samtidig med, at han fyrede, tumlede om paa Gulvet ved Siden af sine to Kammerater.

„Du er forhaabentlig ikke saaret, Nick?" spurgte Chick, mens Mesteren befriede ham og Patsy fra deres Baand.

„Nej, men han sigtede skam godt nok, for Kuglen gik mig meget nær paa Livet.

Tag Vaabnene fra dem, min Dreng, og følg saa med mig!"

„Er Ten Itchi med os?"

„Ja, naturligvis!"

Nick Carter stod et Øjeblik foran de bevidstløse Japanere og tænkte paa, om han ved at true dem paa Livet skulde tvinge dem til at røbe, hvor Senatorens Fængsel var. Men en saadan Plan opgav han straks.

Der vilde gaa flere Minutter, før en af Vogterne kom til sig selv igen, og endnu et Par kostbare Minutter vilde gaa med til at true og overtale ham. Nej, han maatte foreløbig overlade Senatoren til hans Skæbne. Men Nick Carter svor en hellig Ed paa ikke at forlade Japan, før det var lykkedes ham ogsaa at befri Senatoren fra Mutushimi Fængsel.

Trods Aldersforskellen var der opstaaet et varmt Venskab mellem Senatoren og Nick Carter. Dette skyldtes vel for en stor Del, at de tilsammen havde gennemgaaet adskillige haarde Ture og kæmpet hidsigt sammen mod Mutushimi.

Senatoren var en Mand af et noget stærkt og iltert Temperament, og det havde derfor bragt ham i et voldsomt Oprør, da han hørte Mutushimis skændige Forslag.

Desværre besad han ikke den japanske Spions Snuhed og Forslagenhed, saa han var sikkert længst gaaet til Grunde i Baronens Magt, hvis ikke Nick Carter stadig havde staaet ham bi.

Derigennem var der opstaaet et varmt Venskab mellem de to Mænd, og det var en tung Tanke for Nick Carter, at han skulde lade sin gamle Ven blive her tilbage, medens han selv gjorde Forsøg paa at redde sig, ganske vist et Forsøg, der — det maatte han indrømme for sig selv — ikke havde megen Udsigt til at lykkes.

Men selv om de vilde naa at komme udenfor Mutushimis Rækkevidde, saa vilde det være noget nær en Umulighed atter at nærme sig Godset og gøre Forsøg paa at befri Senatoren.

Men det maatte og skulde gøres!

Alle disse Tanker fo'r som et Lyn gennem Opdagerens Hjærne.

Nu saa han sig atter om.

Ved et mærkværdigt Tilfælde var den Lygte, som den ene Vogter havde holdt i Haanden, ikke bleven ødelagt i Faldet.

Da Opdageren fik fat i den, flammede Lyset op igen og brændte videre.

„Tag den!" sagde han til Chick og rakte ham Lygten. „Er I godt forsynede med Vaaben?"

„Det skulde jeg mene, Mester!" udbrød Patsy overmodigt. „Den Fyr, der viftede mig om Næsen med sin Revolver, havde ikke mindre end tre hos sig.

Jeg tog dem alle tre!

Det er dejligt igen at have et Vaaben i sin Haand og ikke behøve at lade dummere, end man i Virkeligheden er det. — For Chick var det ganske vist let nok, han behøvede ikke at forstille sig, — men med mig er det en ganske anden Sag."

„Vent Du kun, Du skal ikke dø i Synden, naar jeg først faar Lejlighed til at tage Dig under Behandling!" svarede Chick.

„Jeg har faaet fat i to Revolvere og en Krumsabel, Nick!"

„Det har jeg ogsaa, og nu af Sted, Dreng!"

Et Øjeblik efter laa de tre Vogtere alene tilbage i det bælgmørke Værelse.

„Her er ikke Tid til lang Snak, Dreng!" sagde Nick Carter, da det kom til rørende Gensyn mellem Ten Itchi og hans gamle Venner. „Vi maa først sørge for at komme i Sikkerhed."

„De skal ikke være bange", sagde han til Geishaen, der endnu rystede af Angst. „Vi skal forsvare Dem til vor sidste Blodsdraabe, hvis det skulde gaa

galt. Der er ingen af os, der skal falde i Mutushimis Magt endnu en Gang".

„Aa, jeg er ikke bange for Døden", hviskede hun med et sky og dog inderligt Blik til Ten Itchi. „Men Mutushimi vil lade al sin Vrede gaa ud over Prinsen, hvis —"

„Hvis han faar fat i ham — ja, det er der ingen Tvivl om, Talika — men vi skal nok smække den Slyngel saa eftertrykkeligt over Fingrene, at han vel skal vogte sig for nogen Sinde at forgribe sig paa en kejserlig Prins. Vi faar næppe megen Tid til at passe paa Dem — følg derfor lige i Hælene paa mig, vil De love mig det?"

Geishaen nikkede til Svar.

Nick Carter vilde til at give nogle flere Befalinger, da han standsede og lyttede.

Han hørte tydeligt den dumpe Larm af Økseslag og forstod øjeblikkeligt, hvad det havde at betyde.

„Mutushimi lader Væggene slaa ind for at finde den hemmelige Dør og forfølge os", sagde han bekymret.

„Det er slemt", sukkede Ten Itchi. „Han har ikke saa faa Blodhunde, og hvis han sender dem paa Spor ud efter os, er vi fortabte".

„Det vil han sikkert gøre, men derfor behøver vi dog endnu ikke at fortvivle", sagde Nick Carter.

„Hovedet i Vejret, Ten Itchi. Man er ikke fortabt, undtagen man taber Hovedet. Følg mig, Drenge, jeg gaar i Forvejen, Talika gaar tæt bag efter mig, derefter Chick og Patsy, mens Ten Itchi danner Bagtroppen.

Gid nu vor gamle Lykkestjærne, der saa ofte har hjulpet os ud over Nød og Fare, vil staa os bi. — Fremad, Kammerater! Og skulde vi bukke under i Kampen mod Mutushimi, kan vi i det mindste dø med den Bevidsthed, at vi har kæmpet for Frihed og Liv indtil vort sidste Aandedrag!"

Nu drejede Nick Carter paa Lykke og Fromme ind i en af de Gange, der var sprængt ud af Klipperne.

Det var sikkert en af de underjordiske Gange, hvor — efter den omboende Befolknings Mening — de afdøde Borgherrers Aander holdt til, og det viste sig jo ogsaa, at selv Mutushimi ikke vidste Besked med denne Gang, ja, ikke en Gang kendte Indgangen til den.

Den var øjensynlig mange hundrede Aar gammel, det Indtryk fik man af hele dens Form.

Sikkert var den bleven indrettet i en Tid, hvor Borgen havde været truet af ydre Fjender, og maaske vilde den føre Flygtningene til en eller anden Udfaldsport, eller det havde maaske været en hemmelig Gang, hvorigennem Slotsherren ugenert kunde komme igennem den fjendtlige Belejringslinie.

Nick Carter og hans Ledsagere haabede, at dette vilde være Tilfældet, thi da forbedredes Chancerne for deres Flugt betydeligt.

Men foreløbig anede ingen af dem, hvor Gangen førte hen — de ilede frem paa Lykke og Fromme.

Opdageren saa dog straks, at Gangen ikke kunde være bleven benyttet i mange Aar, thi Gulvet var dækket af et tykt Lag Støv, der laa saa højt, at man sank i til Anklerne.

Den underjordiske Gang var meget uregelmæssig, saaledes at det uophørligt gik op og ned ad Bakke.

Dog vilde dette næppe have trættet dem saa stærkt, hvis ikke de havde skullet skynde sig at komme af Sted.

Pludselig hørte Flygtningene en egen Støj, der lød snart fjærnt og snart lige i Nærheden.

„Forfølgerne er trængte ind i Gangen!" udbrød Nick Carter.

De skyndte sig videre, men gjorde snart den frygtelige Opdagelse at den Gang, de fulgte, ikke førte dem i lige Retning, men drejede rundt saa hyppigt, at de til sidst ikke anede i hvad Retning de gik.

„Jeg tror, vi gaar i Labyrint," udbrød endelig Nick Carter, mens han blev staaende og saa paa de tre Gange, der strakte sig straaleformet ud foran ham.

„Ja, det synes jeg ogsaa, Nick," svarede Chick. „Derfor er det ogsaa, vi snart hører vore Forfølgere nærmere og snart igen langt borte, — jeg tror, at Mutushimi ikke er klar over, hvad Vej han skal tage for at forfølge os."

„Han er maaske ikke en Gang trængt ind i Gangen endnu," sagde Ten Itchi. Fra den Dag, da jeg kom hertil, har jeg altid haft en lille Pakke Snustobak og et Kræmmerhus med spansk Peber hos mig. Jeg bruger det til at holde mig Baronens Blodhunde fra Livet!"

„Brugte Du det før her i Gangene?"

„Ja, jeg har strøet det ud bag efter os hele Tiden, derfor kan Blodhundene ikke finde Sporet!"

„Det er en udmærket Idé," udbrød Nick Carter. „Nu kan jeg ogsaa forstaa Raabene og Støjen sam-

men med Hundenes Gøen. Vore Forfølgere pudser Hundene efter os, men de kan ikke finde Sporet, fordi de stadig snøfter den spanske Peber op!"

„Og det er ogsaa en meget ubehagelig Fornemmelse," sagde Patsy. „Jeg kunde fortælle en meget lærerig Historie om, hvorledes en Mulæseldriver satte først sit stridige Dyr i Galop og derefter sig selv uden Spor af Hekseri. Men jeg er bange for, at jeg ikke har opmærksomme Tilhørere og foretrækker derfor paa Grund af indtrufne Omstændigheder at udsætte mit Foredrag, til vi atter er i New York."

„Patsy, tal dog ikke saa letsindigt," udbrød Ten Itchi ophidset. „Du kender ikke mit Fædreland og har næppe nogen Anelse om alle de Farer, der truer os!"

„Mere end blive smidt ud eller dræbt kan man jo ikke opnaa, og da jeg ikke agter at dø, før jeg er bleven hundrede Aar, indser jeg ikke, hvorfor jeg skulde være bedrøvet," svarede den uforbederlige Patsy. „Desuden forgaar Ukrudt ikke saa let, derfor blæser jeg baade ad Mutushimi og ad de truende Farer!"

Nick Carter havde ikke med et Ord deltaget i denne Samtale. Han undersøgte de tre Gange nærmere og udbrød omsider:

„Lad os vælge den midterste, den lader til at føre ligeud.

Har Du slet ingen Anelse om, hvor disse Gange fører hen, Ten Itchi?"

„Nej, desværre!" svarede den unge Japaner.

„Jeg ved kun, at Mutushimi ogsaa har ladet bygge en Mængde saadanne underjordiske Gange."

„Men hvorfor dog?" spurgte Chick forundret. „Det synes mig, her er mere end underjordiske Gange nok."

„Ja, men her i de gamle Gange bor der efter mine Landsmænds Mening onde Aander," svarede Ten Itchi, mens Geishaen fo'r sammen med en angstfuld Gysen.

„Jeg vil ikke paastaa, at jeg deler denne Overtro," vedblev Ten Itchi. „Men jeg har dog set mange højst mærkværdige Ting, som jeg forgæves har søgt en Forklaring paa. Mutushimis Forfædre og han selv tror fuldt og fast paa onde Aanders Tilværelse. Deres dræbte Fjenders hvileløse Aander skal, tror de, holde til hernede og true de dødelige, der bor oven over dem, paa Livet. Derfor skyedes disse støvfuldte Gange gennem mange Slægtled, til de gik i Forglemmelse. Og man erstattede dem ved nye Tunneler."

„Det ser sort ud," sagde Nick Carter. „Jeg kan stadig ikke se nogen Begrænsning for disse Gange. Hvordan skal vi dog hitte ud af dette Vildnis? Hvis vor Lykkestjærne ikke staar os bi, gaar det os galt. Men kun friskt Mod, og lad os se at komme videre!" Med disse Ord gik han foran de andre ind i den midterste Gang.

„Nu tror jeg, vi er uden for Aandernes Herredømme," sagde Chick, der gik næstsidst og holdt Lygten saa højt, han kunde for at lyse for dem. „Denne Gang lader til at være helt ny, her er ikke Spor af Støv.

Det lader til, at vi nu er komne ind i Mutushimis underjordiske Rige."

„Det vil jeg ikke haabe," udbrød Nick Carter alvorligt. „Er vi først inde i Gange, som Baronen kender, maa vi belave os paa ubehagelige Overraskelser.

Saa længe vi var i de gamle Gange, behøvede vi ikke at nære nogen Frygt for, at Væggene skulde styrte sammen eller Gulvet bevæge sig i Bølgegang.

Du kender dog Baronens djævelske Kunster, og jeg er virkelige bange for, at denne Gang vil byde os adskillige ubehagelige Overraskelser, før vi ved af det.

Tro blot ikke, at den slyngelagtige Baron har ladet bygge en underjordisk Gang uden at forsyne den med de mest djævelske Indretninger til at stoppe sine Fanger med.

Jeg maa sige, at nu er mine Forhaabninger sunket ned under Nulpunktet. Men det hjælper jo altsammen intet. Vi maa fremad, enten det saa gaar gennem Ild eller Vand.

Jeg har gjort nogle hyggelige Erfaringer med Baronens Byggemaade i New York og Washington, og jeg haaber, at jeg ikke vil faa Lejlighed til at forny disse Erfaringer her.

Hør en Gang, Ten Itchi, her gør Du vist klogest i at bruge lidt rigeligt af dit velsignede Hundepeber — det bliver vist haardt nødvendigt for os."

„Hvis jeg kun havde noget mere af det," svarede Ten Itchi nedslaaet. „Men jeg har desværre forlængst brugt det sidste."

„En Ulykke kommer sjældent alene," hviskede Nick Carter hen for sig. „Naa, saa maa vi forsøge at slaa os igennem."

Det saas tydelig, at Nick Carters Formodning havde været rigtig.

Og snart efter gjorde han en Opdagelse, som i høj Grad foruroligede ham, og han tænkte for Alvor paa, om det ikke vilde være bedst at trække sig tilbage til de gamle, forladte Gange, hvor Japanerne ikke saa let vilde vove paa at forfølge dem.

Den Gang, de nu var inde i, havde ikke som de andre, de var komne igennem, Sten- eller Murvægge, men derimod Jærnvægge, og snart efter havde han set, at de ledtes gennem et Staalrør af den Slags, der bruges til underjordiske Jærnbaner.

Chick, der hidtil havde holdt sig noget tilbage, kom nu hen til sin Fætter for at indlede en Samtale med ham om noget, som ogsaa hans skarpe Øje havde bemærket:

„Kære Nick, har Du bemærket, at vi i Øjeblikket snarere befinder os i New York end i Japan, thi den underjordiske Gang, som vi gaar i, er jo et helt nymodens Stykke Arbejde.

Det er ganske Mutushimi op ad Dage.

Alt, hvad den Mand finder paa, er dog utroligt, og han maa jo ofre en uhyre Masse Penge paa sine forrykte Byggerier. Er det nu ikke ligesom han havde bygget denne Gang, for at vi kunde have noget at flygte igennem — og han saa kunde unde sig den Fornøjelse at stoppe os, naar vi mener at være udenfor al Fare.

Tro mig, kære Nick, dette her Staalrør slipper vi næppe heldigt ud fra.

Men naturligvis, vi har jo intet andet Valg end stadig gaa fremad, det kan jo være, at en naadig Skæbne forskaaner os for den japanske Spions Bekendtskab denne Gang.

Men læg blot nøje Mærke til Væggene her i Røret, det er fuldstændig moderne Arbejde. Og dertil kommer, at Gulvet giver efter, naar man gaar.

Det har Du maaske ikke bemærket?

„Jo, det er netop derfor, jeg blev staaende!" svarede Nick Carter meget alvorligt. „Det lader til, at der er Fjedre under den nederste Del af Røret, de staar sikkert i Forbindelse med et eller andet elektrisk Ringeapparat."

„Du har som sædvanligt gættet rigtigt," afbrød Chick ham tørt.

„Hørte Du det ikke?"

Der hørtes nu virkelig flere elektriske Klokker ringe langt borte.

„Men for Himlens Skyld, hvad er dog det?" udbrød Patsy efter nogle Øjeblikkes trykkende Tavshed. Og han pegede paa Staalvæggene.

Nick Carter lagde Haanden paa en af dem, men tog den hurtig til sig igen, for Metallet var brændende varmt.

„Vi er gaaede lige paa Hovedet i en Fælde," sagde Chick og tørrede Sveden af sin Pande. „Nu forstaar jeg ogsaa, hvorfor jeg har haft en Fornemmelse, som om jeg var i et overhedet Drivhus.

Mutushimi lader til at ville gøre os sit Helvede hedt."

„Aa!" udbrød Ten Itchi urolig. „Nu kommer jeg i Tanker om, at „Kirsebærblomst" talte om nogle underjordiske Anlæg, som Baronen havde ladet lave. Han fortalte mig om en Tunnel, der ved Elektricitet kunde ophedes til hvidglødende Metal paa utrolig kort Tid. Er det den Tunnel, vi er komne ind i, saa er vi fortabte!"

„Ved Du, hvor langt Røret er, Ten Itshi?" spurgte Nick Carter.

„Efter min Beregning maa vi være paa Midten af det," svarede den unge Japaner.

„Skal vi vende om eller gaa videre?" spurgte Mesteren hurtigt.

„Vi gør vist bedst i ikke at raadslaa for længe om det," stønnede Patsy. „Varmen bliver jo værre for hvert Minut, der gaar. Mutushimi har vist i Sinde at stege os levende. Naa, forhaabentlig bliver jeg smuk brun og sprød," tilføjede han med uforstyrreligt, godt Humør.

„Saadan som jeg altid har holdt af at faa en Flæskesteg stegt!"

„Fremad, Dreng!" sagde Nick Carter. „Bag os lurer Døden. Selv om vore Fjender vilde lade os i Fred i de gamle Gange, vilde vi omkomme af Sult og Tørst".

„Takker forbindtligst", udbrød Patsy tørt. „Jeg har endnu vore Oplevelser i Mutushimis Sultetaarn i frisk Erindring.

Skal vi saa gaa videre?"

Men det var lettere sagt end gjort.

Det gik mere og mere op for dem, at ved hvert Skridt, de kom frem, var de gaaede i den lumske Japaners Fælde.

Med en mesterlig Ingeniørkunst var Rørene bygget saaledes, at de stadig viste, hvor Flygtningene opholdt sig, og det var derfor en let Sag for den snu Japaner at forstærke Varmen netop paa det Sted, hvor Flygtningenes Trin paa det bevægelige Gulv viste ham, at de i Øjeblikket befandt sig. Han forstærkede derfor stadig Damptrykket for at gøre Heden saa utaalelig for dem som mulig.

Det var en ægte Mutushimi-Indretning, denne Rørgang, netop beregnet paa at lokke Flygtningene derind og naar de saa først var derinde, da at lade dem lide Allerhelvedeskvaler.

Der var ingen Tvivl om, at Mutushimi og „Kirsebærblomst" i dette Øjeblik morede sig kostelig over de Pinsler, som de vidste, at de fem Flytninge maatte udstaa.

Det var dog næppe Baronens Mening at dræbe Flygtningene, thi derved vilde jo hans store Plan delvis være røget i Lyset, og navnlig Nick Carter vilde han ikke opgive for sine Planer.

Men i Øjeblikket var han øjensynlig sikker nok paa Fangerne, og derfor morede det ham og kildrede hans Grusomhed at vide, at Flygtningene først maatte døje noget ondt, før de atter kom tilbage til ham.

Thi at de paany vilde blive indfangne, derom kunde der næppe være nogen Tvivl. Opholdet i Staalrøret var absolut uudholdeligt; Fangerne vilde sikkert gøre deres bedste for hurtigst muligt at slippe bort.

Og deri havde Baronen utvivlsomt Ret.

De fem Flygtninge led ubeskriveligt i den skrækkelige Gang, hvor Heden stadig blev stærkere og stærkere.

Jærnvæggene blev stadig varmere, hede Dampe ombølgede dem og indhyllede dem som i et uigennemsigtigt Slør.

Varmen var ligefrem ubeskrivelig.

Nick Carter havde ganske vist en Gang tilbragt nogle frygtelige Timer i et brændende Bjærgværk, men de Kvaler, han der havde lidt, var intet i Sammenligning med den Helvedsglød, som nu omgav dem, og som blev større og større for hvert Minut, der gik.

Ogsaa Gulvet var bleven varmt, om end ikke i saa høj Grad som Væggene og Loftet.

Og for at forhøje de ulykkeliges Pinsler, ramtes de nede fra af det ene elektriske Stød efter det andet.

„Vi maa igennem!" stønnede Nick Carter med næppe forstaaelig Stemme. „Tab ikke Modet, Venner. Fremad, fremad! Jeg er fast overbevist om, at vi dog skal slippe bort".

Og med vild Iver kæmpede han sig frem gennem de hvislende Dampe, der var saa tætte, at de blændede Lyset. Geishaen var besvimet, han havde hende i sine Arme.

„Ak, det er unyttigt at pine sig selv længere!" stønnede Chick, der ellers var saa modig og fortrøstningsfuld.

„Lad os kun sætte os rolig ned her og vente paa Døden. Selv om vi undslipper her, venter der os sikkert nye Pinsler. Jeg er bange for, at Mutushimi er vor Overmand, Nick!

Nu har vi kæmpet saa mange Gange imod ham, og opbydt al vor Energi for at faa Bugt med denne Djævel i Menneskeskikkelse, og Gang paa Gang har han vist os, at han er den stærkeste, at han raader over Virkemidler, som vi næppe nogen Sinde har drømt om. Vi har atter og atter anstrængt os og er dog blevne de smaa — nej, Nick, kære Nick, hører Du, hvad jeg siger, lad os blive her og vente paa Døden; den kommer vi dog ikke uden om, og hellere dø straks end først gennemgaa en Række nye Pinsler!"

Den store Opdager kunde ikke vredes paa sin Fætter thi havde Chick ikke Ret?

Var dette ikke den første og maaske den ringeste af en lang Række udsøgte Pinsler, som den opfindsomme Mutushimi havde beredt til Dem?

Nick Carter var ved at tabe Besindelsen af den stærke Varme.

Den unge Pige, som han bar, begyndte at tynge svært; det var lige ved, at han havde givet fortabt og overladt sig og hende til Skæbnen.

Vilde en skrækkelig Død ikke være at foretrække for disse Rædsler uden Ende?

Og dog — —

„Nej, og tusinde Gange nej!“ tænkte Nick Carter. „Jeg maa ikke bukke under for denne djævelske Slyngels onde Planer. Jeg har endnu Forpligtelser overfor Verden, frem for alt at faa Regnskabet med Mutushimi gjort op!

Det skal aldrig kunne siges, at fire ærlige Amerikanere har maattet opgive Ævret overfor en japansk Spion, selv om han har nok saa mange djævelske Hjælpemidler til sin Raadighed.

Kan ikke andet faa mig til at holde ud, saa er alene Tanken om den ulykkelige Mark Hallan tilstrækkelig til at lade mig trodse alle Farer og Anstrængelser.

Mark Hallan maa reddes, for enhver Pris!

Forhaabentlig kommer vi tidsnok, inden hans Forstand er helt formørket. Men foreløbig maa vi ud af dette Helvede.

Det maa og skal være muligt.

Fremad, fremad!“ udbrød han højt. „Det synes mig, jeg kan mærke ren, kølig Luft.“

Hans heltemodige Eksempel gav de andre nyt Mod. De saa ikke mere, hvor de var, thi den frygtelige Varme tvang dem til at lukke Øjnene. De holdt hverandre i Frakken, og paa den Maade trængte de fremad, mens de forsigtigt undgik at røre ved de glødende Metalvægge. De havde en Følelse, som hang Huden i Laser.

Pludselig brød Nick Carter ud i et højt Glædesraab.

En frisk Luftstrøm slog ham i Møde. Samtidig oversprøjtedes han af en fin Regn, der kun kunde komme fra et Vandfald.

Et Øjeblik efter var de ulykkelige ude i den fri Luft.

I dybe Drag indaandede de den friske, kølige Luft, der lagde sig som Balsam paa deres udtørrede Lunger.

Hvor de var, eller hvilke ny Æventyr der ventede dem, tænkte de i Øjeblikket ikke paa. Dødelig udmattede og ude af Stand til at kunne støtte paa Benene længer, styrtede de om.

Heden i Røret havde været saa stærk, at den næsten havde lammet deres Tænkeevne, og de ofrede det derfor ikke en Tanke, om deres nuværende Frihed kun var øjeblikkelig eller om de virkelig turde sige, at de var i Frihed og udenfor Mutushimis Rækkevidde.

Dog, de ulykkelige skulde snart faa andet at føle.

Mutushimi slap ikke let et Bytte, naar han først havde det i sine Klør.

„Aa, hvor det gør godt — at turde hvile — selv om det kun er kort, bare komme til Kræfterne igen“, stammede Chick. „Men hvad i Himlens Navn er dog det?“ tilføjede han i det samme med et forfærdet Udbrud.

„Er vi komne ud i Havet?“

Uden at komme paa det rene med, hvor de nu var, følte de en kæmpemæssig Vandbølge skylle hen over deres Hoveder for derpaa at forsvinde lige saa hurtigt, som den var kommen.

Men inden deres Skræk havde fortaget sig, og de havde faaet Tid til at trække Vejret, skyllede en ny Bølge hen over dem. Og en tredje, fjerde og femte Styrtesø, den ene større end den anden, kom sprøjtende hen over dem.

„Herhen til mig!“ raabte Nick Carter saa højt, han kunde.

Han havde faaet Tag i et fremspringende Klippestykke, og her holdt han sig nu fast med Fortvivlelsens Styrke. Derpaa drejede han sig saaledes, at de vældige Vandmasser, der stadig ubændigere og med større Hastighed gød sig ud over ham, traf hans Ryg, hvorved han i det mindste blev i Stand til at trække Vejret.

Nick Carter mærkede, at der var en eller anden, der klamrede sig til ham, men hvem det var, vidste han ikke.

Vandmasser skyllede uophørligt over dem, og Nick Carter var flere Gange lige ved at slippe sit Tag for sammen med sine Kammerater at lade sig rive med af de brusende Bølger.

Jærnguden med Menneskehovederne.

Hvor længe Nick Carter led disse ny Kvaler i sin frygtelige Stilling, vidste han ikke selv. Men han holdt tappert ud, og ingen af de vældige Bølger formaaede at rive ham med sig.

Hvad der var blevet af hans Kammerater, vovede han ikke at tænke paa, men han ventede sig det værste.

Han prøvede forgæves paa at overdøve Vandets Brusen for at faa et Livstegn fra dem, men Støjen var for stærk, og han kunde end ikke forstaa Geishaens Ord, skønt han holdt hende i sine Arme.

Endelig syntes det Nick Carter, at Vandet flød bort.

De vældige Bølger, der Gang paa Gang havde truet med at rive ham med sig, blev mindre og mindre, og til sidst forekom det Opdageren, som stod han i en Flod, der var saa lav, at Vandet kun naaede ham til Knæerne.

Nu prøvede han igen paa at raabe.

„Hvem er det?" raabte han til den, der holdt ham om Livet.

„Ten Itchi!" lød det næppe hørligt bag ved ham.

„Hvor er Chick og Patsy?"

„Jeg ved det ikke, Mester — jeg var lige ved at besvime, da jeg fik fat i Dem og følte, at De holdt mig fast.

Hvis De ikke havde gjort det vilde Vandet have skyllet mig bort."

Nick Carter raabte nu utallige Gange paa Chick og Patsy, men kun Ekkoet svarede ham.

Der var altsaa ingen Tvivl om, at de to unge Mænd var skyllet med.

Nu herskede der dyb Stilhed i nogen Tid.

Mutushimi vilde sandsynligvis lade dem samle Kræfter, før han paany begyndte at pine dem.

„Hvem er her ellers, Mester?" spurgte Ten Itchi. „Talika er vel endnu hos Dem?"

„Ja. — Hør, hvis Du kan slippe mig, min Dreng, vilde Du gøre mig en stor Tjeneste, for i Længden bliver Du tung at bære paa."

„Vær ikke vred, Mester, at jeg ikke har tænkt paa det før!" svarede den unge Japaner skamfuld.

„Hvordan har Talika det?"

„Hun er besvimet. De overstaaede Rædsler har været for meget for hende!

Men jeg kan tydeligt høre hende trække Vejret — jeg antager, hun snart kommer til sig selv igen."

„Hvor er saa Chick og Patsy blevne af?"

„Jeg aner det ikke, men vi maa haabe, de er i god Behold.

Sandsynligvis har de mistet Bevidstheden og er derefter blevne skyllede bort af Bølgerne."

„Saa er de vist druknede!"

„Det tror jeg ikke, Ten Itchi!" sagde Nick Carter bestemt, thi nu — efter at det første Indtryk af de udstaaede Pinsler havde fortaget sig — havde han genvundet sin fulde Aandsstyrke.

„Mutushimi vil lige saa lidt drukne os, som han før vilde brænde os! Han vil pine og plage os, men frem for alt vil han have os levende i sin Magt! En Mand som Mutushimi forfølger ikke i Maaneder et bestemt Maal, han anvender ikke al sin snedige Iver og kæmpemæssige Summer for at naa det, og derefter, naar han bliver gal i Hovedet, med et Slag ødelægge hele sit Værk.

Nej, nu vil han netop til at nyde Frugterne af det, og derfor frygter jeg slet ikke for Døden — tværtimod, det vilde maaske være det bedste, der kunde times os — men jeg frygter for, at vi endnu kun har gennemlevet Ubetydeligheder.

Det bedste har han sikkert gemt til sidst, og hvad vi nu har oplevet, var næppe andet, end en lille Mundsmag paa, hvad der vil komme.

Jeg maa paa en vis Maade beundre denne Mands uhyre Energi og de kolossale Ofre, som han bringer, for at naa sit Maal. Da synes intet Pengeoffer for stort, selv om det kun drejer sig om Smaating.

Og den rent ud djævelske Omtanke, som han udviser ved alle sine Foretagender — det er ligefrem genialt.

Men netop derfor tror jeg bestemt, at han ikke vil dræbe nogen af os — kun pine og plage os!

„Det er sandt!" svarede den unge Japaner helt forknyt. „Saa vidt jeg kender Mutushimi, vil han hverken dræbe Dem, Chick eller Patsy, dertil er Jeres Liv har for meget værd!

Med mig er det derimod en anden Sag. Jeg tør ikke mere se Dagens Lys, hvis han da skal undgaa min kejserlige Faders strængeste Hævn.

Og Talika gaar det ikke stort bedre.

Hun maa ogsaa dø, for hun vilde være et altfor farligt Vidne for Mutushimi, og han er af den Slags Mennesker, der gaar over Lig for at naa Maalet. Det er en bekendt Sag."

„Vær ikke saa ivrig, Ten Itchi. Jeg har endnu min „sjette Sans" i Behold, og den siger mig, at alt vil blive godt igen!

Nick Carter er ikke død endnu, og han tilhører sine Venner lige til det sidste!

Men Tiden iler!" tilføjede han. „Nu har vi hængt her mindst en halv Time, mens vi snart har snakket og snart klapret med Tænderne — brrr! — Vandet var iskoldt. — Jeg vilde bare ønske, jeg en Gang kunde komme til at give Mutushimi saadan en Dukkert! Det skulde virkelig more mig."

„Hvad skal vi tage os til, Mester, her i dette Mørke, omgivne, som vi er, af ukendte Farer og maaske belurede af Mutushimi!"

„Det er dog et Spørgsmaal. Baronen antager sandsynligvis, at vi er skyllede bort af Bølgerne og er derfor optaget andet Steds.

Men nu faar vi se!

Heldigvis har jeg endnu min elektriske Lommelygte hos mig. Forhaabentlig har den ikke taget Skade af Vandet. Det vilde da være yderst uheldigt.

Nick Carter tog Lygten op af Lommen.

Den var uskadt, og da Nick Carter trykkede paa Knappen, lyste en blændende Straale gennem Mørket.

Da Opdageren nu saa, hvor han og hans Ledsagere var, kunde han ikke undertrykke et forbavset Udraab, og han lyste ivrigt omkring.

De befandt sig inde i en Slags Rundbygning paa flere Etager.

Ind i denne Bygning udmundede der fire Staalrør, som hvert især maalte mindet sine seks Fod i Gennemsnit.

Men hvad det var for et af disse fire Rør, Nick Carter og hans Hjælpere var komne ud af, kunde han ikke selv sige.

Foran Tunnelmundingerne var der anbragt Rækværk, Midterpartiet dannedes nemlig af en stor Brønd, som sikkert var meget dyb, da Vandet deri var meget stille og kulsort.

Hvad Nick Carter havde troet, var et Klippestykke, viste sig i Virkeligheden at være en af Tunnelernes murede Munding, de fremspringende Sten havde standset ham i hans Flugt.

Ved Lommelygtens Hjælp fastslog Opdageren, at det mægtige Staalrør førte opad i skraa Retning.

Intet Under da, at det nedstyrtende Vand havde revet baade Kalkstykker og løse Brokker med sig — sandsynligvis var Vandet pumpet ind gennem Rørene ved Maskinkraft.

Den smalle Bro, som løb omkring Rundbygningens Væg, og som alle fire Tunneller stødte ud til, var omtrent tre Fod bred. Den var lavet af Jernblik, men havde ikke noget Rækværk.

Det Vandrør, som Nick Carter og hans Kammerater var komne igennem, laa ved Siden af Vandafløbet.

Det var anbragt saaledes, at Mesteren og hans Lidelsesfæller havde maattet færdes lige under Vandledningen, og de Draaber, som piblede ud heraf, forvandledes paa Rundbroens ophedede Bølgeblik til Damp, som hindrede Flygtningene i at finde sig til Rette.

Hvor var nu Chick og Patsy blevne af?

Det var det Spørgsmaal, som unægtelig interesserede Nick Carter mest i Øjeblikket.

Vandfaldet var kommet saa pludselig og uventet over dem, at der aldeles ikke havde været Tid til at se efter hinanden.

Nick Carter havde jo ganske vist raabt paa dem, men det var ikke sikkert, at de to unge Opdagere havde hørt eller været i Stand til at følge hans Kalden.

Og Nick havde maattet handle saa hurtigt, at der aldeles ikke blev Tid til at se sig om. Han havde jo tillige Geishaen i sine Arme.

Sæt at Strømmen havde ført dem med sig, saa vilde de ufejlbarlig være blevne førte ned i Brønden!

Mon de da der havde fundet Døden?

Jo længere Nick Carter stirrede ned i Brøndens Vande, des klarere blev det ham, at her og kun her maatte Afløbet være.

Vandstanden forringedes kendelig, og en Del af Brønden begyndte allerede at vise enkelt fuldstændig tørre Pletter.

Under disse Forhold kunde Chick og Patsy, der begge var fortræffelige Svømmere, umuligt have funden deres Død i Brønden, med mindre den voldsomme Vægt af de nedstyrtende Vandmasser havde stødt deres Hoveder mod den stenede Væg og derved saaret dem dødeligt.

Men i saa Fald maatte man allerede nu i det fuldstændig grundede Vand kunne have set deres Lig.

Desuden fandtes der i den murede Brønd adskillige Klippestykker og lignende Hindringer, som sikkert vilde have grebet fat i deres Klæder og holdt dem oppe.

„Bliv her tilbage med Talika!" udbrød Nick Carter til den unge Prins. „Her har Du min Krumsabel, som Du i Nødsfald kan forsvare Dig med, for vore Revolvere er vel nok blevne ubrugelige ved den megen Væde!

Jeg kommer straks igen, for det kan næppe tage megen Tid at faa undersøgt de andre Tunnelmundinger."

„Mester, har De da ikke faaet mere end nok af de Farer, vi allerede har udstaaet?" raabte Ten Itchi forfærdet og holdt Nick Carter fast i Ærmet.

„Jo, mere end nok, naar jeg skal være ganske ærlig!" svarede Nick Carter og lo uvilkaarligt.

„Og dog vil De ogsaa vove Dem ind i de andre Tunneler?"

„Ja, selvfølgeligt! Værre end det har været, kan det saamænd ikke blive!

Hvis vi ikke har i Sinde at slaa os ned her i Fremtiden og lade, som om vi var hjemme, bliver der ikke andet for os at gøre end at se at finde en Udgang."

Ten Itchi vovede ikke at komme med flere Indvendinger.

Mesteren tog atter den elektriske Lommelygte i Haanden og løb raskt hen ad den smalle Bro til den næste Tunnelmunding.

Ikke alene var Mundingen, men, som det lod, hele Røret lavet af massivt Staal, og det var Grund nok for Nick Carter til at opgive en nøjere Undersøgelse, for med den Slags Staalrør havde han allerede gjort tilstrækkelige Erfaringer.

Han skøttede ikke om flere.

Det næste Rør dannede et nøjagtigt Modstykke til Røret lige overfor.

Da der stadig dryppede Vand ud af Mundingen og ned i Brønden, antog Nick Carter, at Bassinet over Røret var fyldt til Randen og løb over.

Formodentlig behøvedes der kun et kunstigt Tryk for at lade en mægtig Strøm styrte ned i Brønden.

Desværre var hans Venner Chick og Patsy stadig forsvundne.

Med uforrettet Sag vendte Mesteren tilbage til Ten Itchi, der nu sad og talte opmuntrende Ord til den lille Geisha — hun var lige kommen til sin Bevidsthed paany.

„Sørg kun for at holde Modet oppe, Talika!" udbrød Nick Carter venlig til Geishaen. „Vi har det værste overstaaet. — „Ja, ja," vedblev han, mens han bøjede sig ud over Rækværket ved Mundingen. „Det hele er ganske, som jeg har tænkt mig det og ikke anderledes."

„Hvad mener De med det, Mester?" spurgte Ten Itchi.

„Det, vi har troet, var en Brønd, er i Virkeligheden ikke andet end et Afløbssted for Vandet, som styrter ned gennem Rørene.

Du kan selv overbevise Dig om det, for det Vand, vi saa dernede, er nu forsvundet, og ved Lygtens Skær kan vi se helt ned til Bunden, som ligger omtrent tyve Fod under os.

„Se en Gang!"

„Og hvad slutter De saa deraf?"

„Jeg er kommen til den Overbevisning, at det her drejer sig om et naturligt Afløb. Maaske falder Vandmasserne ned i en underjordisk Sø.

Det er endog meget sandsynligt, for Mutushimis Borg er jo rejst paa en Høj."

„Efter, hvad Folk her paa Egnen siger —" udbrød Ten Itchi, „har Højen ikke ligget her i tidligere Tider."

„Naa, ja, ser Du!" udbrød Mesteren helt fornøjet.

„Da Mutushimis Forfædre for mange Hundrede Aar siden byggede Stedet her, begyndte de med at lave Labyrinten paa det flade Terræn.

Efter at den var bleven lavet, anlagde de en kunstig Høj hen over den, og Højen hvælvede sig tillige over en Del af et stort Vandløb.

Herresædets Hovedbygning blev derefter rejst paa Toppen af Højen og sat i Forbindelse med de hemmelige, underjordiske Gange.

I Tidens Løb gik Sagens rette Sammenhang i Glemmebogen, og til sidst var der ingen, der vidste noget om, hvordan Herresædet oprindelig var blevet rejst.

Jeg tror fuldt og fast paa, at vi har fundet en Vej, som kan lede os ud.

Hvor Vandet kan slippe bort, der kan vi ogsaa komme igennem. Nu er Bækkenet tomt, og jeg skal straks krybe ned i det!

Du skal se, min kære Ten Itchi, denne Gang narrer vi maaske den kære Mutushimi trods alle hans Skurkestreger. Jeg nærer nemlig ikke den ringeste Tvivl om, at vi kan slippe ud her forneden. Det vil rimeligvis gaa gennem Vand, men det er vi jo nu saa vant til, at det ikke kan genere os synderligt.

Hvem ved, maaske træffer vi Chick og Patsy!

Det kan jo være, at de ufrivilligt har maattet passere den Vej, som vi nu godvilligt vil følge.

Men lad mig nu undersøge det."

Ten Itchi turde ikke af holde ham fra hans vovelige Forsæt.

Han kendte sin gamle Læremester altfor godt til at vide, at her ikke var noget at stille op.

Før kunde man flytte Bjærge end faa Nick Carter bort fra et Forsæt, naar han en Gang havde sat sig noget i Hovedet og ment, at det var rigtigt.

Talika sagde ikke et Ord til det hele.

Hun var endnu for svag og afkræftet til blot tilnærmelsesvis at forstaa, hvad det nu var, Opdageren havde for.

Nick Carter lyste med Lygten Væggen rundt for at finde sig et passende Sted, hvor han kunde stige ned.

Han behøvede ikke at søge længe.

Han kunde let glide ned langs en af de Jærnpiller, der bar Broen.

Men han var næppe naaet ned og havde overbevist sig om, at Afløbet mundede ud i en Flod, før han hørte forskrækkede Raab ovenfra.

Mesteren skelnede tydeligt Geishaens skingrende klare Stemme.

Samtidigt forekom det ham, at han pludseligt saa et stærkt gult Lysskær, der af og til spillede i det grønlige.

Nick Carter slukkede straks sin Lygte og stak den ned i Lommen.

Men det Syn, som nu mødte ham, trodser enhver Beskrivelse.

Der, hvor han stod, kunde han tydeligt se Mundingen af det Rør, der akkurat lignede det, han og hans Lidelsesfæller var komne igennem for kort Tid siden.

Røret oplystes af et spøgelsesagtigt, blafrende Lysskær — et saa uhyggeligt Syn, at selv den frygtløse Nick Carters Hjærte slog hurtigere.

Hvad havde Mutushimi vel nu udtænkt for nye Djævelskaber?"

Han havde aabenbart, da Klokkesignalerne meldte ham, at Flygtningene var trængte ind i Røret, indrettet det saaledes, at Vandmasserne skulde tvinge dem hen til et bestemt Sted.

Sandsynligvis var dette ogsaa lykkedes ham med Chick og Patsy.

Mutushimi havde saa uden Tvivl skyndt sig hen til dem.

Til sin store Skuffelse havde han kun fundet to Ofre og var derefter vendt tilbage for at berede de andre nye Kvaler.

Nick Carter kunde ikke tyde det spøgelseagtige Skin, der stadig blev stærkere og stærkere.

Pludselig hørte han dumpe Slag paa en Gongong, ledsaget af skingrende Fløjter.

Efter at have tænkt sig et Øjeblik om, ansaa Nick Carter det for fornuftigst at vende tilbage til sine Kammerater.

Ten Itchi var jo tapper som faa.

Men Talika, der var opdraget i sit Folks Overtro, var sikkert halvdød af Angst og Skræk, og selv om Opdageren havde været sikker paa, at han gik Døden i Møde, havde ingen jordisk Magt formaaet at hindre ham i at ile den ulykkelige unge Pige til Hjælp.

Nick Carter klatrede derfor op igen, hvad der var ret vanskeligt da han ikke kunde bruge sin Lygte, og det grønne Lys blændede mere, end det lyste.

Opdageren var endnu et godt Stykke nedenfor, da et fortvivlet Kvindeskrig forkyndte, at der maatte være forefaldet en grufuld Hændelse.

Nick Carter stirrede som forstenet paa det overal Maade skrækkelige Optrin, der nu lige med et viste sig for ham.

Midt i Røraabningen sad der pludselig en uformelig, japansk Gudeskikkelse med korslagte Ben.

Alt paa den græsselige Figur var forvrænget og forstørret i kæmpemæssigt Omfang.

Det djævelske Ansigt var saaledes over tre Fod langt og lige saa bredt, og dens Øren hang som kæmpemæssige Klapper paa hver Side af Hovedet.

De svulmende Læber var sammensatte af Slanger, der laa tæt ved Siden af hverandre, mens Øjenbrynene og Haaret dannedes af Orme, der stadig vred sig.

Tungen, der af og til fo'r ud af dens Ildsvælg, var trespaltet, og fra hver af dens Spidser sprutte de uophørligt smaa Gnister.

Øjnene var to Flammehjul.

Gudebilledet havde vel staaet et Minut i Rørmundingen, og Svovldampene blev stadig tættere.

Pludselig aabnede det sit Kæmpegab og udspyede noget, som Nick Carter til sin Skræk saa, var et blodigt, nylig afhugget Menneskehoved.

Gudebilledet slyngede Hovedet fra sig med saadan en Kraft, at det fo'r tværs over Rummet og faldt ned for Fødderne af Talika, der laa mere død end levende i Ten Itchis Arme.

Ten Itchi selv var dybt rystet over det skrækkelige Optrin.

I samme Øjeblik, som Hovedet faldt ned for Parrets Fødder, lyste det op i Gudebilledets Svælg med en Glans, der var stærk og skarp som en Lynstraale.

Med et skingrende Skrig iagttog Ten Itchi Dødningehovedet, der syntes at stirre paa ham med sine brustne Øjne.

„O, mægtige Guder!" stønnede den unge Japaner. „Det er Chicks Hoved! — Chick, den stakkels, ulykkelige Chick!"

En skingrende, djævelsk Haanlatter fyldte Rummet, og midtvejs mellem Bunden og Broen hang Nick Carter ude af Stand til at røre sig, mens Sveden perlede paa hans Pande og løb i stride Strømme ned ad hans Kinder.

„For Himlens Skyld!" tænkte han i vildt Sindsoprør. „Er det ikke bare Øjenforblændelse? — Var det virkelig min kære, gode Chicks blodige Hoved, som Guden udspyede? Det kan, det maa ikke være muligt!"

Hans Tanker stod næsten stille, og han kunde kun med yderste Anstrengelse holde sig fast.

Da satte en ny Skræk hans Nerver i heftigste Bevægelse.

For anden Gang udspyede Gudebilledet et Hoved, det fløj hastig gennem Rummet og faldt ned for Fødderne af Ten Itchi.

„Patsy — det er Patsys Hoved!" skreg den unge Japaner forskrækket.

Han var fuldstændig ude af sig selv af Skræk og Rædsel.

Dette Raab gav Nick Carter nye Kræfter.

Han var med et igen rolig, fattet og bestemt som altid i de afgørende Øjeblikke.

Han stirrede endnu et Øjeblik paa Gudebilledet.

Men da det nu, mens en fornyet Haanlatter fyldte Rummet, pludselig forsvandt, saa alt blev mørkt, rev Nick Carter sin Lygte frem og klatrede helt op.

Uden Hindring naaede han Broen.

Men da han med rystende Haand belyste de to blodige Hoveder, der laa foran ham, var det ham, som skulde hans Hjærte sprænges.

„Chick — Patsy!" udbrød han overvældet af sin Sorg. „Skal jeg genfinde Jer saaledes! — Det er altsaa Virkelighed og ingen grufuld Drøm! I, mine to bedste Venner er blevne skammeligt myrdede!"

Men kun et kort Øjeblik hengav Nick Carter sig til sin Smærte.

Saa knyttede han Hænderne i vanvittigt Raseri.

Hævn vilde han tage, en frygtelig Blodhævn for disse to unge Venners Død.

Alt, hvad der rugede i Nick Carter, af Had og Forbitrelse mod Mutushimi, steg i dette Øjeblik med en saadan Kraft op i ham, at det truede med at overvælde ham.

Det flimrede rødt for hans Øjne, og Læberne var dækkede med Fraade — han var skrækkelig at skue.

Havde Baron Mutushimi i dette Øjeblik været indenfor hans Rækkevidde, vilde han utvivlsomt have kvalt ham i sit ubændige Raseri.

Men nu maatte han nøjes med at love sine Venner, at de skulde blive hævnet, dyrt hævnet.

En dump Drønen og Rullen sagde ham, at ny Farer truede.

Chick og Patsy, hans tapre Hjælpere, var døde, dem kunde han ikke hjælpe mere.

Men de levende gaar frem for alt!

Nu drejede det sig om at bringe den stakkels og Ten Itchi i Sikkerhed.

Nick Carter tænkte ikke paa sig selv.

Døden — endog i dens mest rædselsvækkende Skikkelse — vilde have været ham velkommen nu, da han martredes af Sorg og Jammer, men det gjaldt jo for ham at redde sine to Ulykkesfæller.

Larmen lød højt.

Samtidig saa Nick Carter, at den runde Bro blev smallere og smallere, som om den med Magt trykkedes ind i Muren af usynlige Hænder.

Nick Carter saa straks, hvad Mutushimi havde i Sinde

Baronen vilde tvinge dem til at flygte ind i en af Røraabningerne.

Dog, hvor raskt det end gik med Broen, Mesteren var ej heller sen.

Han løftede den halvdøde Geisha op, trykkede hende tæt ind til sig og slukkede sin Lygte.

Saa greb han den næsten helt bedøvede Ten Itchi i Haanden og førte ham hen til det Punkt, hvorfra han tidligere var stegen ned.

Da Nick Carter kun behøvede at komme til et Sted en Gang for at kunne finde og kende det igen, var det en let Sag for ham til Trods for det tætte Mørke nu at vide, hvor han skulde stige ned.

„Tag fat i min Frakke!" hviskede han til Ten Itchi, da han stod i Begreb med at klatre ned fra Broen, som nu næppe var en halv Alen bred.

„Det er ikke særlig farligt, der er knap tyve Fod ned til Bunden.

Naar vi er komne ned, tænder jeg Lygten, saa kaster vi os i Vandet og overlader Resten til Skæbnen."

Ten Itchi gjorde i enhver Henseende, som det blev ham befalet.

Han var mindst lige saa dygtig til at klatre, som Nick Carter, og de naaede saaledes ret hurtigt Bunden af Taarnet.

Men i det samme lystet der op med elektriske Lyskastere.

Mutushimi havde opdaget, at hans Ofre ikke havde ladet sig fange i den nye Fælde. Oppe i en af Røraabningerne saas en mager Skikkelse, der bøjede sig langt ud over Afgrunden.

Det var Mutushimi.

Da han fik Øje paa Flygtningene, brød han ud i et umenneskeligt Brøl.

„Kom her! Kom her! Saa skal jeg give Jer Fødder at gaa paa! Vil I miste Hovederne ligesom de to Idioter, der var dumme nok til at lade tre af Flygtningene undgaa Vandbølgerne?"

„Kom her med Geværer! Skyd paa dem, men dræb dem ikke! Jeg maa have dem levende! — for enhver Pris levende!

I dette Øjeblik skubbede Nick Carter den unge Japaner gennem Afløbsrenden ud i Floden, der brusende flød dem forbi.

Og i samme Sekund fulgte han selv efter, idet han pressede Geishaens Mund og Næse mod sit Bryst, for at hun ikke skulde drukne.

I det samme Øjeblik, som Nick Carter dukkede under, knaldede der tyve Geværer løs.

Ekkoet rullede som Torden, og Kuglerne slog smældende mod Murene.

Det faldt ikke Nick Carter særlig svært at svømme med Talika i Armene.

Strømmen var ganske vist stærk og førte dem hurtig med sig, men der var heldigvis ikke nogen Klipper eller andre Hindringer.

Da Opdageren efter nogen Tids Forløb atter saa Dagslyset, var han i en skovrig Egn, og Floden gled mellem stejle, græsbevoksede Bredder.

Ten Itchi var allerede i Land og hjalp nu Nick Carter med at komme op af Vandet.

De lagde den afmægtige Geisha varsomt i Græsset.

Saa vinkede den unge Japaner ad sin Mester, at skulde følge ham et Stykke op langs Strandbredden.

Der, hvor Ten Itchi var stegen i Land, gjorde Floden en skarp Bøjning, og her laa to hovedløse Lig, hvis Klædedragt tydede paa, at det maatte være to af Mutushimis Slaver, der her var blevne dræbte.

„Mester, jeg tror alligevel, Chick og Patsy lever endnu!"

„Ja, og nu ved jeg det!" svarede Nick Carter. „Mutushimi forraadte det før i sit blinde Raseri.

Han har maaske ladet sine to henrettede Slavers Hoveder lave saadan, at vi ved første Blik maatte tro, det var Chick og Patsy.

I Forbindelse med alle de andre Djævlekunster, skulde der ikke meget til at narre os."

„Men hvad skal vi nu, Mester?" spurgte Ten Itchi nedslaaet.

Nick Carter pegede paa Mutushimis stolte Herresæde, hvis Tinder og Taarne dukkede frem bag Skovens Toppe i Maanelysets Sølvglans.

„Hvad min endelige Skæbne bliver, ved jeg ikke!" svarede han fast. „Men hvad jeg har at gøre, ved jeg nu des bedre. Der skal jeg hen! I Slottet der vansmægter Chick, Patsy og min stakkels Senator Mark Hallan.

Jeg skal enten befri dem og holde blodigt Opgør med Mutushimi, eller jeg skal finde Døden under Forsøget! Men hvad vil Du, Ten Itchi?"

„Jeg følger Dem, Mester, gennem Ild og Vand!" udbrød den unge Japaner med funklende Øjne, mens han gav Nick Carter et djærvt Haandslag.

Ende.

Næste Bind (Nr. 57) indeholder:

Mutushimis sidste Sejr.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler. —

Mutushimis sidste Sejr.

Mod Fare og Død.

Nick Carter — den store Opdager fra New York — er i Japan.

Han sidder sammen med sin tidligere Hjælper Prins Ten Itchi ved Bredden af en stærkt rindende Flod.

For deres Fødder hviler der en smuk, ung Pige i en fuldstændig udmattet Tilstand.

De to Herrer havde øjensynlig lige udstaaet store Farer og Anstrengelser. Deres Klæder var fuldstændig gennemblødte.

Nick Carter og Ten Itchi befandt sig i en meget nedtrykt Sindsstemning — efter deres mørke Miner at dømme.

Uafladelig saa de sig omkring, som om en eller anden Fare endnu truede dem.

Og der var Fare i Luften.

Efter de utroligste Lidelser og Rædsler, var det lykkedes „Mesteren" — Nick Carter — tillige med hans to Hjælpere, Fætteren Chickering Carter og den unge Friskfyr Patsy Murphey, samt Prins Ten Itchi og den unge Japanerinde, der hed Talika, at flygte bort fra et ensomt Landsted, hvor de havde været Baron Mutushimis Fanger.

Den japanske Baron havde en Tid lang opholdt i Washington og ledet Japanernes Spionerings-System over for de forenede Stater i Nordamerika. Nick Carter havde den Gang i flere Maaneder været ude efter ham.

Begge den store Opdagers trofaste Hjælpere var nu under Flugten paany blevne tagne til Fange og led formodentlig atter svære Pinsler paa Baronens „Herresæde", som laa mange Mil borte fra Hovedstaden Tokio i en Provins, hvor Mutushimi ikke alene førte et uindskrænket Herredømme, men hvor han befalede over Hundreder af Krigere, der var bevæbnede indtil Tænderne og adlød ham blindt.

Foruden de tre Opdagere var tillige en af de forenede, nordamerikanske Fristaters Scantorer, Mark Hallan, bleven bortført, og bragt til Baronens Landsted i Japan. De fire, dristige Herrer havde allerede

i lang Tid været begrædte af deres Landsmænd som døde, mens de i Virkeligheden, takket være Baronens og hans Frues, Baronesse „Kirsebærblomst", djævelske Kunster, førte en sørgelig Skin-Tilværelse i vrænd igt Slaveri.

Talika, der ligeledes blev holdt fangen af det forbryderiske Ægtepar, havde i Forening med Ten Itchi, der var kommen ud til Mutushimi for paa sin Faders — Mikadoens — Vegne at drage ham til Regnskab for visse Handlinger, lagt en Plan til de fire hvide Mænds Befrielse. Planen var ogsaa delvis bleven gennemført. For Øjeblikket var imidlertid kun Nick Carter i Frihed.

Opdagerens to Hjælpere og Senatoren var endnu i Mutushimis Magt.

Skønt Nick Carter var aldeles vaabenløs og i Fare for hvert Øjeblik at falde i Hænderne paa Baronens Krigere, havde han fattet den dumdristige Beslutning at vove sig tilbage til Slottet og fremtvinge sine Venners Frigivelse. Prins Ten Itchi havde øjeblikkelig været beredt til Side om Side med sin tidligere Læremester at trodse enhver Fare...

„Men hvad kan vi egentlig udrette, naar det kommer til Stykket, Mester?" spurgte Prins Ten Itchi, da Nick Carter havde forklaret ham sin Plan.

„Vi er ganske udmattede, svækkede af Sult, og vore Klæder er helt gennemblødte af de ufrivillige Styrtebade, vi fik ved vor Flugt i Mutushimis underjordiske Rør, men det værste af det hele er, at vi har mistet alle vore Vaaben, saa vi kun har vore Næver at forsvare os med over for en Overmagt paa flere Hundrede udsøgte, velbevæbnede Krigere."

„Jeg blæser ad Overmagten!" svarede Nick Carter haardt. „Enten befrier jeg Chick, Patsy og Senatoren, eller — men Du behøver jo ikke at følge mig, naar Du ikke vil!" tilføjede han.

„Hvor kan De sige saadan noget, Mester?" sagde Prins Ten Itchi i en bebrejdende Tone. „De ved, jeg er ikke bange for Døden. Men hvad nytter det vore Venner, at vi ofrer vort Liv uden at skaffe dem Friheden? Jeg siger derfor endnu en Gang, det vilde være Vanvid, hvis vi i vor nuværende Tilstand vender tilbage til Slottet.

Vi kan sandsynligvis ikke en Gang naa saa langt, men bliver tagne til Fange under Vejs."

„Det indser jeg ganske vist, Ten Itchi!" svarede Nick Carter utaalmodigt. „Men hvad skal vi da gøre? Skal vi maaske lade vore Venner i Stikken?"

Den unge Japaner svarede ikke straks men sad i dybe Tanker. Lidt efter saa han op og udbrød:

„Jeg kunde maaske nok sige, hvad vi skulde gøre, men da vi jo maa tage Hensyn til Talika, kan det vel ikke nytte!"

Geishaen, der laa i Græsset, havde hørt, hvad han sagde, hvor sagte han end havde talt. Hun slog sine vidunderlige, mørke Øjne op og saa bebrejdende paa Prinsen.

„Bryd Dem ikke om mig, Prins Ten Itchi," hviskede hun. „Jeg beder Dem kun om at maatte blive i Deres Nærhed."

„Det er aldeles umuligt!" svarede Ten Itchi. „Det kan ikke hjælpe, Du ryster paa Hovedet, Talika, Du er alt for udmattet. Hvis Du bare havde Kræfter nok til at kunne gaa flere Timer, men som Du har det, vilde Du ikke en Gang være i Stand til at gaa en Time!"

„Hvis det kun var Talikas Udmattelse, der er i Vejen, fandt vi vel nok paa Raad!" sagde Nick Carter. „Her er jo fuldt op af Pilekrat ved Strandbredden, saa det vilde næppe tage lang Tid for os at lave en Bærebaare af et Par smaa Træstammer og nogle Pilegrene, paa den Maade kunde vi da bære Talika med os. — Men lad mig nu høre din Plan, Ten Itchi!" tilføjede han og saa spændt paa den unge Japaner.

„Jeg er kommen i Tanker om, at min gamle Amme bor i en Dal omtrent tre Timers Vej herfra.

De ved maaske ikke, Mester, at hos Japanerne træder Ammen i Moders Sted, naar Moderen dør ved Barnets Fødsel.

Saadan var det ogsaa med mig, og Lakitta elsker mig som sit eget Barn, skønt hun selv har en Søn.

Det kunde jo være meget godt altsammen, Mester, men Lakitta var Mutushimis Slavinde og gift med en af Baronens Livegne. Mutushimi, der gerne vilde indsmigre sig hos min kejserlige Fader sendte hende derfor til Hoffet som Amme, hvad der var ensbetydende med, at hun blev frigiven. Min Amme blev hos mig til mit fjortende Aar. Saa vendte hun tilbage til sit Hjem med rige Gaver.

Imens havde hendes Mand opdraget hendes egen Søn, og da Faderen, der som Soldat hos Mutushimi, deltog i hans mange Fejder, faldt, traadte Pioku, min Ammes Søn, i hans Sted, hvad han ikke havde behøvet, da han var Søn af en frigiven.

Det værste er nu, at Pioku er en af Mutushimis mest trofaste og hengivne Tilhængere. Jeg er ganske sikker paa, at han uden videre vilde dræbe mig, hvis Baronen befalede det, skønt han jo er min Fosterbroder!"

„Og hvorledes staar Du Dig med din Amme?"

„Hun er mig stadig tro og hengiven og vil med Glæde udøse sit Hjærteblod for mig," svarede Prinsen.

„Jeg vilde slet ikke vove at foreslaa, at vi skulde søge til Lakittas Hus, hvis jeg ikke tilfældigvis vidste, at Pioku har været rejst bort i den sidste Uge. Hvis Pioku havde været hjemme, vilde han sikkert gøre Baronen opmærksom paa det inderlige Forhold, der er mellem hans Moder og mig, og Mutushimi vilde da sikkert først og fremmest søge efter os i Lakittas Hus."

„Tror Du nu ogsaa, at Du kan finde Vejen i Mørke?"

„Ja, Mester, jeg er ikke for ingen Ting Deres Lærling!" svarede Ten Itchi ivrigt. „Jeg besøgte nemlig Lakitta paa en Jagt for et Par Uger siden. Heldigvis har jeg ikke omtalt det til Mutushimi eller hans Kone!

Det var Pioku, der viste mig ad den korteste Vej til Moderens Hus.

Stien slynger sig gennem lutter Sumpe, og ingen uden den, der kender Vejen nøje, tør vove sig frem ad den — altsaa ej heller Mutushimis Soldater.

Hvis de vil søge efter os i Lakittas Hus, maa de gaa en lang Omvej og kan næppe naa derhen, før i Morgen tidlig, mens vi kan være der en Time efter Midnat."

„Dersom vi da ikke bliver nappet paa Vejen!" sagde Nick Carter.

„Nej, det tror jeg ikke!" svarede Ten Itchi og rystede paa Hovedet. „Det har vel ogsaa været Dem paafaldende, at vi i nogen Tid har hørt vore Forfølgere raabe, uden at de dog er komne nærmere."

„Ja, Du har Ret!"

„Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg paastaar, at Sumpene danner et Beskyttelsesbælte om os og vort nuværende Tilflugtssted. De mange Farer, der lurer i denne Egn, er ogsaa Aarsagen til, at endnu ingen er sejlet eller svømmet ned ad Strømmen og har opdaget det Sted, hvor den kommer frem af den Høj, som Mutushimis Ejendom er bygget paa.

Det er ikke saa usandsynligt, som det lyder, Mester!" sagde han med et lille Smil, da han saa, at Nick Carter rystede paa Hovedet. „De maa huske paa, at Floden deler sig i utallige Arme her mellem Sumpene for senere at flyde sammen i et Løb."

„Saa er vi altsaa forholdsvis sikre her?"

„Ja, saa længe Mutushimi ikke faar det Indfald at lade nogle af sine Krigere springe gennem Rundbygningens Brønd, det sker dog næppe i Nat, men maaske i Morgen tidlig."

„Det er ikke til nogen Nytte, at vi dvæler her længere!" sagde Nick Carter. „Du er altsaa af den bestemte Mening, at vi kan faa baade Klæder, Vaaben og al anden Bistand hos din tidligere Amme?"

„Ja, Klæder, Mad og Vaaben, under alle Omstændigheder, desuden er der jo et Tilflugtssted for Talika, og jeg haaber paa ved Lakittas Hjælp at kunne faa sendt et Brev til min kejserlige Fader."

„Det er ikke noget daarligt Forslag!" sagde Nick Carter, mens han grundigt strakte sig.

„Gid Himlen staa os bi! — Men kom nu og lad os lave en Baare!"

Geishaen forsikrede endnu en Gang, at hun var stærk nok til at gaa, men hendes bristende Stemme modsagde hende, hvorfor de to Herrer hurtig gik i Lag med Arbejdet.

Baade Nick Carter og Prins Ten Itchi forstod sig godt paa den Slags Fletværk, og de havde da ogsaa ret hurtigt faaet lavet en Slags Maatte, som de hæftede til to Træstammer. Baaren var maaske nok ikke helt mønsterværdig, men Hovedsagen var, at den med Lethed lod sig bære paa Skuldrene.

Nu lagde de Talika paa Vidiemaatten og bandt hende fast med Pilekviste, for at hun ikke skulde falde ned, hvis en af Bærerne under Vejs kom galt af Sted og snublede.

Prins Ten Itchi viste sig som en fortræffelig Stifinder. Han havde kun været den Vej en Gang tidligere men spildte dog ikke Tiden med at søge.

Han fulgte med største Lethed den næppe synlige Sti, der slyngede sig gennem mandshøje Siv — et Skridt til den anden Side vilde have kostet baade ham og hans Ledsagere Livet.

Til Flygtningenes Held lyste Fuldmaanen i hele sin Glans, saa Ten Itchi var i Stand til at se Vejen ganske tydelig, skønt han gik raskt til.

Af Forfølgerne saa de ikke Spor, og Raabene bag dem blev svagere og svagere, indtil de til sidst helt døde hen.

Saa langt de kunde se, var de omgivne af Sumpe. Der herskede rundt omkring, en dyb, uhyggelig Stilhed, som end ikke afbrødes af en Frøs Kvækken eller en Ugles Skrig.

Af og til fo'r en Flagermus ud af Sivene og fløj med lydløse Vingeslag hen over Hovederne paa dem.

Da Herrerne havde vandret i omtrent halvanden Time, begyndte Jordbunden at blive fastere, og de sank ikke mere i Morads til Anklerne.

Snart efter gik det op ad Bakke, og da de stod paa Bakkens Højdepunkt, kunde de tydeligt se Lakittas Hus, der laa midt i en stor Eng.

Den farlige Vandring gennem Sumpene var nu overstaaet, og de udmattede Mænd glædede sig ved Tanken om inden ret længe at kunne faa en højst nødvendige Hjærtestyrkning og at kunne bytte deres gennemblødte Tøj med tørre Klæder.

Talika havde ikke klaget en eneste Gang under Vejs. Men da Baaren blev stillet ned paa Jorden, og Prins Ten Itchi løste hende fra hendes umagelige Leje, sank hun kraftesløst om i hans Arme.

„Nu er det værste overstaaet!“ hviskede han til hende, mens han langsomt ledede hende hen imod Huset. „Lakitta vil skaffe Dig et blødt Leje, Talika, og hjælpe Dig paa alle Maader.“

„De mener det sikkert godt med mig, Deres kejserlige Højhed!“ hviskede Geishaen og lagde ømt sit Hoved paa hans Skulder.

„Men jeg ved ikke, hvordan det er fat med mig, jeg er saa uendelig bange, som truedes vi af en stor Ulykke.“

De havde imidlertid naaet Indhegningen om Huset. Da lød der pludselig et voldsomt Hundeglam, som vakte Husbeboerne. Lidt efter aabnedes der et Vindue, og en ung Mand i Krigerdragt kom til Syne.

„O ve!“ hviskede Prins Ten Itchi til Nick Carter. „Det er Pioku, Mutushimis Løjtnant. Han er altsaa kommen tilbage.“

Men Manden i Vinduet havde ogsaa genkendt Flygtningene.

„Prins Ten Itchi — og Geishaen — og den hvide Mand der — han er den ene af de flygtede, hvide Slaver — bliv, hvor I er! Den der vover at røre sig, bliver skudt ned uden Skaansel!“

Samtidig blinkede to Revolverløb i Øjnene paa de bittert skuffede Vandrere.

Det var det Gæstevenskab, der blev budt dem.

I den rasendes Magt.

I Mutushimis Landsted, der trods al overdaadig Pragt gjorde et fæstningsagtigt Indtryk, var alt i stor Forvirring.

Baronen rasede som en gal.

De højtflyvende Planer, hvis Virkeliggørelse han havde arbejdet paa i Aarevis, stod i Fare for at tilintetgøres netop i det Øjeblik, da han troede sig Sejren vis.

Mikadoen havde sendt ham til de forenede Stater for at udspionere deres Forsvar, men paa en saadan Maade, at han ikke kom i Modstrid med Lovene — Baronen havde med stor Begejstring givet sig i Lag med at udføre denne Befaling, men uden i mindste Maade at undgaa selv de foragteligste Hjælpemidler.

Mutushimi havde forgæves budt Nick Carter fabelagtige Summer, hvis han vilde forraade sit Fædreland, og lige saa forgæves havde hans Anstrengelser været over for Præsidentens fortrolige Ven, Senator Mark Hallan.

Efter en Række hidsige Kampe, som Mutushimi og hans Hjælpere førte mod Nick Carter og hans Venner, var det sluttelig lykkedes ham, den lumske Japaner, at tage Opdageren, hans to Hjælpere og Senatoren til Fange, ved sine hemmelige Kunster hensætte dem i en dødlignende Tilstand, pakke dem i store Kasser og sende dem til Japan. Her var det hans Mening at holde dem i strengt Slaveri, indtil deres Villiekraft var brudt, og de erklærede sig villige til at adlyde ham i et og alt.

Baronen troede allerede at være ganske nær ved Maalet, der skulde gøre ham til den mægtigste Mand i Japan næstefter Mikadoen, da hans Fanger pludselig hjulpne af Ten Itchi og Talika flygtede gennem nogle underjordiske Gange, der strakte sig under Mutushimis Landsted.

Skæbnen vilde, at Flygtningene kom ind i nogle Gange, som Mutushimi selv havde anlagt med Anvendelse af alle de nyeste Opfindelser paa Forsvarets Omraade.

Og her havde Baronen nu voldt de ulykkelige alle mulige Pinsler. Til sidst havde han jaget dem hen til et underjordisk, rundt Taarn, hvor de ved Hjælp af vældige Vandmasser skulde skylles hen til et bestemt Sted for der at blive indfangede.

Chick og Patsy havde ikke været i Stand til at modstaa de vældige Bølgers voldsomme Styrke og var saaledes faldne i Mutushimis Hænder, Men Nick Carter, Ten Itchi og Geishaen havde klamret sig fast til en fremspringende Klippe, og havde derved undgaaet den truende Fare. Og endelig havde de reddet sig ved at springe i Floden, der brusede neden for Klippen og lade sig føre bort med den rivende Strøm.

Da Mutushimi opdagede, at de tre var forsvundne, kendte hans Vrede og Raseri ingen Grænser. To af de Kulier, der efter hans Mening havde gjort Fejl ved Betjeningen af Vandfaldet, lod han uden videre halshugge.

Derefter sendte han sine Soldater ud med den bestemte Befaling, at de skulde bringe ham Flygtningene døde eller levende tilbage.

Men Baronens Raseri steg næsten til Vanvid, da den ene Trup Soldater efter den anden kom tilbage uden at have set det ringeste til Flygtningene.

Baronens Gods var ved Grænserne besat med en stærk Vagt, som ingen kunde passere, uden at det øjeblikkelig blev telefoneret til Mutushimi. Baronen havde gjort aabenlyst Oprør mod Mikadoen, der havde sendte sin Søn, Ten Itchi, ud til ham, for at han skulde gøre et sidste Forsøg paa at afholde Baronen fra en Adfærd, der dog til sidst maatte koste ham hans Hoved.

Mutushimi gav personlig sine Ordrer til Grænsevagterne, der alle stod i telefonisk Forbindelse med Slottet.

En af de første han ringede op, var Pioku, Ten Itchis Fostorbroder.

„En af de hvide Djævle, der arbejdede som Slave i mit Hus, er flygtet, den vanartede Mikadosøn og Geishaen, Talika, der saa haanligt afviste dit Frieri, har hjulpet ham og er flygtet bort sammen med ham. Vi

dar trods alle Anstrængelser endnu ikke faaet fat i ham. — Hvor er Du nu for Øjeblikket?"

„Jeg er i Landsbyen Maru ved Grænsen af Deres Ejendom, min høje Herre!" lød Svaret. „Jeg skal straks lade Vagten gøre en Rundgang. Men tillader Herren, at jeg gør en Bemærkning?"

„Tal, men fat Dig i Korthed!"

„Som Herren ved, var Lakitta, min Moder, Ten Itchis Amme. Jeg førte ham hjem til hende for et Par Uger siden, og hun elsker ham lige saa højt nu som den Dag, da hun overtog Plejen af det spæde Barn, hvis Moder var død. Ja, hun elsker ham endog højere end mig, hendes egen Søn."

„Hvad er Meningen med al den Snak?" spurgte Mutushimi utaalmodig.

„Et Øjebliks Taalmodighed, naadige Herre! Min Moders Hus ligger, som Herren maaske vil mindes i Dalen Vin, og rundt om denne Dal er der endeløse Moser og Sumpe, en Afdeling Soldater vilde være nødte til at gøre en timelang Omvej for at naa derhen. Hvis Herren vil tillade mig det, kan jeg ad Veje, som kun jeg kender, naa min Moders Hus langt hurtigere. Jeg vil afvente Flygtningenes Komme og i Triumf føre dem tilbage til Dem!"

„Det er godt, Pioku, holdt dit Løfte, og hvad Du end beder mig om, er Dig paa Forhaand tilstaaet," udbrød Baronen, mens hans Træk fordrejedes af vild Glæde. „Skal jeg sende Dig Soldater i Møde?"

„Det er ikke nødvendigt, naadige Herre! Inden Flygtningene naar min Moders Hus, skal jeg have truffet alle Forberedelser til deres Modtagelse."

„Tiltro Dig nu ikke for meget, Pioku!" sagde Mutushimi advarende. „Det er fortvivlede Fyre, Du faar med at gøre. Og navnlig er den hvide en sand Djævel,"

„Jeg kan stole trygt paa mine Blodhunde!" svarede Pioku tillidsfuldt. „De skal nok modtage Flygtningene paa en passende Maade. Sov vel, naadige Herre. Naar Solen atter staar op, skal Deres Fanger være paa Slotet. I Støvet for min naadige Herres Fødder skal de afvente deres Dom!"

De ringede af. Baronen stod en Tid lang og stirrede tankefuldt hen for sig, mens hans Pande furedes af dybe Rynker.

„Jeg tror, Pioku har Ret, og Ten Itchi er dum nok til at bygge paa en Kvindes Troskab. Hahaha! Han kender nok ikke sin Fosterbroder!

Pioku gør alt for mig, han vil sikkert ikke tage særlig blidt paa Fangerne — og dog!" tilføjede han tænderskærende. „Dog kærtegner han dem kun i Sammenligning med, hvad jeg nu har i Sinde at begynde med over for de to hvide Djævle, der lykkeligvis ikke er undslupne mig, — hvis de da ikke vil sværge mig Troskab!"

Han trykkede paa en Knap til et elektrisk Ringeapparat, og straks efter stod Hushovmesteren i Døren.

„Hvor er de to Fanger?" snærrede Mutushimi.

„Foreløbig har vi krumsluttet dem saaledes, som vi gør det med alle de flygtede Slaver, der atter indfanges, naadige Herre!

Skal de kastes i Rottehullet, Slangehulen eller maaske i den store Myregrube?"

„Aa! Det er jo det bare Legeværk!" sagde Baronen og slog foragtelig ud med Haanden.

„Hvorhen befaler De, at vi skal bringe de to Fanger, naadige Herre?" spurgte Hushovmesteren ivrigt.

Mutushimi tænkte sig et Øjeblik om. Saa fortrak hans Ansigt sig til et grusomt Smil og han udbrød:

„Bring dem til Marterkammeret!"

Hushovmesteren lo lunt og gik.

„Marterkammeret var en meget stor Sal, hvis Loft var erstattet af en mægtig Glaskuppel. Rundt om paa Væggene hang der fuldt op af Pineredskaber, men det mærkværdigste i hele Sagen var de utallige elektriske Glødelamper, som var anbragte overalt. Naar de alle blev tændte, maatte de udbrede en ulidelig Hede og et blændende Lys.

Herhen bragte Hushovmesteren Chick og Patsy.

De to Opdagere saa sig om med bekymrede Blikke.

„Hvad for Djævelkunstner har Mutushimi mon nu i Sinde?" hviskede Chick til Patsy.

„Det faar Du saamænd tids nok at vide!" svarede Patsy paa sin ejendomlige, tørre Maade.

„Jeg havde saa smaat haabet paa at vi skulde faa noget at spise og drikke, men det lader til, at det maa blive ved Haabet."

„Jeg er ikke saa sulten, som jeg er tørstig!" sagde Chick, „og jeg vilde gerne give et Aar af mit Liv for nu at faa en Drik Vand!"

Patsy vilde svare, men i det samme gik Døren op, og Mutushimi traadte ind.

Han saa haanligt paa de to hvide Mænd, der stod med tunge Lænker om Hænder og Fødder.

Derpaa satte han sig i en lav Lænestol, som stod midt i Salen, mens han gav Hushovmesteren et Tegn til at føre Fangerne frem.

„Jeg har hverken Tid eller Lyst til at forhandle længe med Jer to!" sagde han i en foragtelig Tone. „Jeg vil kun gøre Jer et Spørgsmaal: Vil I forpligte Jer til at træde i min Tjeneste? Ja eller nej!"

„Nej!" svarede Chick og Patsy paa samme Tid.

Baronen lod til at have ventet dette Svar, han forandrede ikke en Mine.

„Tænk Jer dog om endnu en Gang, jeg er ellers nødt til at bruge haardere Midler for at knække Jeres Modstandskraft."

„Gør Dem ingen Ulejlighed, Hr. Baron!" sagde Chick foragteligt. „De vil dog ikke kunne faa os til at forraade vort Fædreland. Pin os saa galt, De vil, vi skal vide at holde Smærterne ud som Mænd, og at dø, hvis det kommer saa vidt. Det er mit sidste Ord."

„Ogsaa mit!" tilføjede Patsy. „For De maa ikke bilde Dem ind, at vi er saadanne foragtelige Slyngler, som De selv!"

„Det skal Du komme til at fortryde, uforskammede!" hvæsede Baronen med et af Raseri fordrejet Ansigt, idet han trykkede paa den elektriske Knap, der var anbragt paa hans Stol.

I næste Øjeblik aabnedes Døren, og der traadte en fem — seks Tjenere ind.

„Lænk de to hvide Djævle ved Væggen derhenne!" befalede Baronen.

Kulierne styrtede sig over Chick og Patsy, der bundne og hjælpeløse, som de var, ikke kunde gøre nogen Modstand, slæbte dem hen til et Sted i Salen, hvor der paa Væggen var anbragt tolv store Buelamper og halvtredsindstyve Glødelamper i en Halvkreds. Her blev Fangerne lænkede og straks efter drejede Mutushimi paa en Hane, saa alle Lamperne begyndte at brænde.

De udviklede en voldsom Varme, og inden ret længe randt Sveden da ogsaa i stride Strømme ned over de ulykkeliges Ansigter.

„Naa, hvordan gaar det?" spurgte Mutushimi, idet han rejste sig og gik hen til dem.

„Vil I nu gaa ind paa mit Forlangende?"

Chick og Patsy rystede paa Hovedet.

„Jeg skal nok faa Bugt med Jer!" sagde Baronen vredt. „Naar I først bliver tørstige, faar Piben vel nok en anden Lyd! Og I kan forberede Jer paa ikke at faa en Draabe Vand, før I har bestemt Jer til at træde i min Tjeneste. Forøvrigt har I jo god Tid af betænke Jer, for man dør ikke saa hurtig af Tørst.

I behøver bare at raabe, saa kommer der nogle af mine Tjenere, og naar I bestemmer Jer, lader De mig det vide."

Derpaa drejede han sig om paa Hælene og gik ud af Salen, fulgt af Tjenerne.

„Nu sidder vi godt i Klemme!" hviskede Patsy.

„Vær kun ved godt Mod!" sagde Chick. „Jeg er sikker paa, at Mester opbyder alle sine Kræfter for at befri os fra Mutushimi. Vi har jo før været i haabløse Stillinger og er dog slupne fra det med Livet, hvorfor skulde vi da ikke denne Gang være heldige?"

„Det tror jeg nok, vi bliver!" svarede Patsy. „Men forhaabentlig kommer Mester snart, for den Varme er næsten ikke til at udholde."

„Naa, men vi maa dog holde ud til det sidste. Hellere dø end være fejge Landsforrædere!"

Den unge Japaners Sjælsstorhed.

Nick Carters og hans Ledsageres Stilling var paa sin Vis lige saa fortvivlet som Chicks og Patsy.

Overfor de blinkende Revolvere, som Mutushimis Løjtnant, Pioku, pludselig truede dem med, maatte de opgive ethvert Haab om Redning.

Men det blev værre endnu! Hundeglammet inde bag Plankeværket blev til en rasende Hylen, da Pioku fløjtede gennemtrængende og skarpt.

Straks efter kom der en halv Snes store Hunde springende over Indhegningen og omringede de tre Flygtninge, der stod stivnede af Skræk og Rædsel.

Hvorhen Nick Carter eller hans Ledsagere vendte Blikket, saa de kun aabne, blodrøde Svælg med spidse, hvide Tænder.

Prøve paa at slaa sig igennem med de bare Næver vilde være det rene Vanvid, de blodtørstige Hunde fandt sig aldrig i en saadan Fremfart.

„Rør Jer ikke, for mine Hunde forstaar ikke Spøg!" raabte Pioku fra Vinduet. „Den mindste Bevægelse hidser dem til Raseri, og saa kan ikke en Gang jeg holde dem tilbage!"

Han lukkede Vinduet, og kort efter blev Slaaen skudt fra Døren i Plankeværket.

Straks derpaa gik Døren op, og Pioku viste sig med en tændt Lygte i Haanden, skønt det var klart Maaneskin.

Efter ham fulgte der en ældre Kvinde.

„Lakitta —!"

Ten Itshi havde uvilkaarligt nævnt hendes Navn, da han saa hende, men tav derefter forskrækket, da en af Hundene fo'r op ad ham med en rasende Knurren.

„Bort med Dig," raabte Pioku til Hunden, „og bliv inde i Gaarden, Moder!" sagde han til den gamle Kone, der vilde følge ham ud gennem Porten. „Du kan holde Lygten for mig, medens jeg giver Flygtningene Haandjern paa."

Pioku gav Moderen Lygten i Haanden, og dens Skær blændede hende, saa hun næppe kunde skælne, hvor Fangerne stod, endsige da genkende dem.

Nu gik Pioku, der havde en Del store, stærke Reb paa Armen, om bag Nick Carter og bandt ikke blot hans Hænder sammen paa Ryggen, men ogsaa hans Ankler saa tæt ind mod hinanden, saa Opdageren nu kun kunde bevæge sig med ganske smaa Skridt.

Derpaa bandt han Ten Itchi, og selv Geishaen, der saa mere død end levende ud af Skræk, maatte finde sig i at blive bunden.

Til sidst slyngede Pioku nogle elastiske Snore om Halsen paa hver af sine Fanger og strammede dem saa meget, det lod sig gøre, uden at de kvaltes. Derpaa bandt han de tre Halssnore sammen.

„Luk Porten, Moder, og gaa i Seng! Jeg skal bringe Fangerne til men Herres Slot og kommer næppe tilbage foreløbig."

„Og Hundene?" spurgte Lakitta, da hun var traadt frem i Porten og holdt Lygten højt over sit Hoved."

„Hundene gaar med mig!" svarede Pioku med et barskt Smil. „De er paalideligere end et helt Regiment Soldater!"

Han skulde netop befale Fangerne at gaa, da hans Moder udstødte et højt Skrig. Hun lod Lygten falde og fo'r i højeste Ophidselse hen imod Fangerne.

Et Par af Hundene fo'r straks løs paa hende, men et kort Pift fra Pioku standsede dem.

„Er Du da fra Sans og Samling, Moder!" raabte han vredt. „Ved Du ikke, at Hundene kun kender mig? — Maa jeg ikke altid holde dem i en Snor, naar Du gør rent i deres Bur?"

Den gamle Kone var sunken i Knæ. Hendes ældede, godmodige Ansigt udtrykte en frygtelig Smærte. Saa rejste hun sig igen og uden at bryde sig om Hundene, vaklede hun hen imod Ten Itchi og lagde begge sine Arme om ham.

„Ak, min egen lille Kæledægge — hvad har dog min skændige Søn vovet at gøre! — Han, den lavtstaaende, har dristet sig til at binde Dig, vor ophøjede Mikados Søn, som et Dyr, der skal slagtes! Ak min

Prins! Tro mig, jeg havde ingen Anelse om hans Misgerning!

Pioku har løjet for mig. Han kom hertil for et Par Timer siden og sagde, at han skulde fange nogle Slaver, der var flygtede fra Baron Mutushimi. Jeg skulde ikke bryde mig om noget men bare gaa i Seng!"

„Gaa nu ind igen, Moder!" bad Pioku indtrængende, han havde fuldt op at gøre med Hundene, der hele Tiden vilde fare frem. „Jeg udfører kun min Herre, Baronens Ordrer. Han er en mægtig Mand, der forstaar sig paa Statssager. Det er ikke noget for Kvinder at blande sig i."

Mens hans Ord gjorde ikke noget Indtryk paa Moderen.

Hun vendte sig om mod Sønnen med lynende Øjne, og havde ikke Hundene været der, vilde hun sikkert have styrtet sig over ham.

„Du er en Pjalt, Pioku! Du er ærløs, for Du er en Løgner!" stammede hun ude af sig selv af Vrede. „Du har vanæret din Moders graa Haar og sølet Dig ind i Forbandelse. Du maa lige nu paa Timen løse Prinsen og hans Ledsagere — er det dine Venner, Prins?" spurgte hun.

„Ja, gode Moder, den hvide Mand her ved min Side har vist mig megen Velvillie i det fjerne Amerika, og den unge Pige ved min anden Side, er Geishaen Talika, der jo er berømt for sin Skønhed. Vi tre, Talika, min Ven og jeg forfølges af Mutushimi, der er afsløret som en Skurk og Højforræder. Vi er lykkeligt undkomne gennem underjordiske Gange, hvor vi har gennemgaaet usigelige Kvaler.

I Tiltro til din Kærlighed og Troskab førte jeg mine Venner herhen for at bede Dig om Hjælp — og se! Din egen Søn viser sig som vor bitreste Fjende, han binder os som vilde Dyr og bereder sig til paany at udlevere os i Mutushimis Hænder."

Den gamle Kone kastede sig hulkende ned for Ten Itchis Fødder og berørte en Flig af hans Klæder med sine Læber.

„Hvad er det, Du gør, kære Moder!" udbrød Ten Itchi forfærdet. „Du skal ikke krybe for mig, rejs Dig dog op igen!"

„Jeg beder om Tilgivelse, kejserlige Højhed, for de Skændselsgerninger, som mit eget Kød og Blod har udøvet mod Dig og dine Venner," stønnede Lakitta. „Guderne, der hører mig, skal vide, at jeg hellere vilde lide Døden, end tillade en saadan Ugerning."

Hun rejste sig op og gik hen til sin Søn, der stod og saa rasende ud. Idet hun bydende pegede paa Fangerne, sagde hun hurtigt og strengt:

„Løs øjeblikkelig Prinsen og hans Venners Baand. Kast Dig for Prinsens Fødder, anraab ham om Tilgivelse og tjen han saa trofast, som Du hidtil har tjent den ryggesløse Mutushimi!"

Pioku stirrede paa sin Moder med vidt opspilede Øjne. Han greb sig om Hovedet for at være vis paa, at han ikke drømte, saa forunderlig lød Moderens Opfordring for hans Øren.

„Du forlanger en Umulighed af mig!" udbrød han lidenskabeligt. „Jeg kan ikke bryde min Troskabsed til min Herre. Jeg har svoret, at jeg vil bringe Fangerne til ham, og jeg vil ogsaa holde min Ed!"

„Du vil gøre, hvad din Moder befaler Dig — eller hendes Forbandelse vil ramme Dig. Med Skam og Skændsel skal Du vandre gennem Livet, og efter din Død vil Du som en evig fordømt Aand komme til at vanke hvileløs om paa Jorden!" sagde Lakitta haardt og ubønhørligt.

„Nej, jeg kan ikke bryde min Ed, jeg kan ikke begaa Mened!" skreg Pioku i skrækkeligt Sindsoprør. „Det kan ikke være dit Alvor, Moder! Du som selv har lært mig, at Æren er den skønneste Mandsdyd!"

„Men højere end al Ære staar den Lydighed, Du skylder din Moder!" svarede Lakitta med Eftertrykkelighed. — „Vil Du nægte mig Lydighed, Du vanartede Søn — skal min Forbandelse ramme Dig og gøre Dig ulykkelig? Tir mig ikke, Pioku! Skynd Dig at løse Fangerne!"

„Moder, enten gør jeg min Pligt, eller jeg griber

til den eneste Udvej, der endnu staar mig aaben!" raabte den unge Japaner i en truende Tone.

„Saa grib da den sidste Udvej, men løs først Prinsen og hans Venner!" svarede den gamle Kone.

„Er det dit sidste Ord, Moder?"

„Jeg har allerede ødet for mange Ord paa Dig — lyd mig nu!" udbrød Lakitta barskt uden at bryde sig om sin Søns Fortvivlelse.

„Hør paa mig et Øjeblik!" sagde nu pludselig Geishaen med en let Rødmen. „Du bejlede en Gang til mig, Pioku."

„Ja, det var den Gang, jeg Taabe troede, jeg kunde gribe efter Stjernerne!" svarede Pioku med mørk Mine. „Du viste mig den Gang tilbage paa min rette Plads, Talika, og jeg har nu efter svære Kampe genfunden min Sjælefred!"

„Hør mig, Pioku. Jeg gaar ind paa at blive din Hustru, hvis Du vil løslade Prinsen og hans hvide Ven og sørge for, at de kommer i god Behold til Tokio!"

Et Udtryk af ubeskrivelig Sjæleangst afspejlede sig i den unge Mands Træk. Han blev længe staaende med Hænderne for Ansigtet. Endelig saa han op og fæstede sit dybt bedrøvede Blik paa Geishaen.

„Ak, Talika, hvis Du havde talt saaledes til mig for et Aar siden, vilde Du have gjort mig ubeskrivelig lykkelig. Jeg vilde have været din hengivne Slave, der med Fryd havde udgydt sit Hjærteblod for din Velfærd. Men nu er det for sent!" tilføjede han med et dybt Suk.

„De store Følelser er nu døde og lyser kun i min Sjæl som Solstraaler paa en Grav. — Og selv om jeg endnu elskede Dig, ved Du jo godt, at jeg aldrig vilde kunne blive din Mand for den Pris, Du forlanger. — Jeg skal være utro mod min Herre, hvis saa er, da kan jeg ikke leve længere. Uden Ære —!"

Pioku brød kort af og vendte sig mod sin Moder:

„Inden Du dømmer din Søn, Moder, saa tænk paa, hvad Du gør!" sagde han ærbødigt men med megen Bitterhed. „Jeg er din Søn, og dog har jeg aldrig haft nogen Plads i dit Hjærte eller ejet din Kærlighed. Den blev kun denne Mand til Del!" vedblev han og pegede paa Ten Itchi. „Til Gunst for ham unddroges jeg allerede ved Fødselen Moderernæringen. Al Ømhed og moderlig Kærlighe ødslede Du paa ham, mens jeg stod i Baggrunden nær ved at dø af Længsel efter et kærligt Ord. Nu fordrer Du mit Liv — For Du ved, Moder, at jeg ikke kan leve, naar jeg først er en Meneder over for Mutushimi!"

„Adlyd din Moders Befaling!" gentog Lakitta haardt og ubøjelig. „Du vidste, at Du vilde saare mit Hjærte ved et saadant Forræderi. Hvorfor adlød Du da ikke din Herres Bud med Sneglens Hurtighed? Hvorfor var Du her, før Flygtningene, der dog tog den lige Vej herhen? Prins Ten Itchi kom til mig, fordi han vidste, at han fuldt ud kunde stole paa min Troskab. Altsaa endnu en Gang: Gør, som jeg har sagt Dig: Sæt Prinsen og hans Venner i Frihed, stil Dig til Deres Tjeneste, og vær dem tro til dit sidste Aandedræt."

„Moder, Du dræber mig!" stønnede den unge Japaner.

„Nej, for en saadan Pris vil jeg ikke reddes!" udbrød Nick Carter, dybt grebet af det Sørgespil, han var Vidne til. — Lad den unge Mand gøre sin Pligt, som han har svoret det, saa bliver det vor Sag at sørge for os selv!"

„Tving ham ikke, Moder!" sagde nu ogsaa Ten Itchi, „jeg ønsker ikke, at din Søn gaar i Døden for min Skyld."

„Saa maa jeg altsaa begaa Selvmord!" sagde Lakitta i en afgørende Tone.

„Da jeg blev kaldt til din ophøjede, kejserlige Faders Hof, Prins Ten Itchi, da laa din herlige Moder paa Dødslejet, ved hendes Hovedgærde stod Dødsenglen og kyssede hendes blege Pande.

Jeg saa ham, Gudernes alvorlige Sendebud, men jeg saa ogsaa den fortvivlede Bøn i din Moders Øjne.

Og da hun døende rakte mig sin højre Haand og med svigtende Stemme besvor mig at være Dig

i Moders Sted, da lovede jeg hende det ved vore Forfædres Aander, mine Forældres Salighed og min egen Lykke.

Og det, jeg tilsvor din døende Moder, da hun med Smil fuldt af Lykke og Fred vandrede ind i Buddhas lyse Himmelhave, i den evige Glemsels Vidunderrige, det blev mit Livs eneste Opgave. Lad mig piske til Døde, lad mig blive revet i Stumper og Stykker med glødende Tænger, men overtal mig ikke til at bryde den Ed, som jeg svor din salig hensovende Moder."

Hun havde talt med Højhed og Værdighed, der stod i skarp Modsætning til hendes jævne Væsen og bondeagtige Udseende.

„Pioku, der er to Ting, der højner baade Mennesket og Dyret, det er: at være trofast og at lystre.

Og kommer Troskab i Modstrid med sig selv, da bør Du lyde den, der er Dig kærest, og som har den største Ret til Dig. Og det er din Moder thi Du kan betale enhver Gæld, Du har stiftet her i Verden, men aldrig kan Du gengælde din Moder det gode, hun har gjort Dig. Du bør lyde hende, og det vil Du ogsaa gøre, min Søn."

Pioku sukkede dybt, og derefter knælede han for sin Moder saaledes, som hun før havde gjort det for Ten Itchi — og han kyssede Sømmen paa hendes Klædebon.

„Moder, din Søn adlyder!" sagde han dumpt. „Lev vel for evig! Lad mig endnu en sidste Gang kalde Dig for Moder — thi naar Solen staar op igen, har Du ingen Søn mere. Hans Læber skal aldrig aabnes mere for at udtale det hellige Navn.

Lev vel, lev evig vel! Din Søn adlyder Dig og gaar bort for at aftvætte sin Æres Skjold. For sidste Gang, Moder, lev vel!"

Den gamle Kone stod som en Præstinde og lagde sin rystende Haand velsignende paa sin Søns Hoved.

Da Pioku rejste sig, var ethvert Udtryk veget fra hans Ansigt.

Stiv som en mekanisk Dukke traadte han hen bag Fangerne og skar deres Baand over. Saa bandt han de glammende Hunde sammen og lavede sig til at gaa bort.

„Dine Gæster er vist baade sultne og tørstige!" sagde han og undgik omhyggeligt at se paa sin Moder. „Giv dem godt at spise og drikke, men bed dem skynde sig, for naar Solen staar op, maa vi være langt herfra.

„Men vi vil ikke flygte — nej, tusinde Gange nej!" udbrød Nick Carter ophidset.

Pioku saa uforstaaende paa ham.

„Nej, vi vil ikke flygte!" gentog den store Opdager med Bestemthed. „Der er endnu tre af vore Venner som Fanger i Mutushimis Magt. Vi vil befri dem eller dø under Forsøget."

„Den hvide Mand taler som et uvidende Barn eller som en Verdens Erobrer!" sagde Japaneren uden at forandre en Mine. „Hvert Minut er kostbart.

Her er ikke Tid til unyttig Tale. Den hvide Mand maa sige, hvad han forlanger af mig, saa skal jeg tjene ham og Prinsen saa godt, jeg kan."

„Det er godt!" udbrød Nick Carter. „Før os tilbage til Mutushimis Gods! Sørg for, at vi slipper usete ind og paa et Sted, hvor vi kan byde Baronen og hans Folk Stangen."

„Jeg kender et saadant Sted!" svarede Pioku.

„Saa før os derhen! Vis os Fængslet, hvor vore Venner er indespærrede og giv os frem for alt Vaaben. Det er alt, hvad vi forlanger af Dig. Naturligvis maa Du ikke gaa hen og forraade os!"

„Nej, det er selvfølgeligt!" svarede den unge Mand som i Drømme. „Pioku kan kun være Forræder en Gang, det bøder han for. Han bryder ikke sin Troskabsed anden Gang. Skal Geishaen blive her tilbage?"

„Nej, nej!" bad Talika med foldede Hænder. „Jeg bønfalder om at maatte gaa med. Uvisheden om vore Venners Skæbne vilde dræbe mig.

Tro ikke, at jeg skal være en Hindring. Nu, da jeg er kommen mig af Skrækken, er jeg i Stand til at taale de største Anstrengelser og fører det til Kamp, kan jeg affyre et Gevær saa godt som I!"

Det vilde Nick Carter naturligvis ikke høre Tale om, men da hun erklærede, at hun kun ved Magt vilde lade sig holde tilbage i Huset og følge efter dem selv mod deres Villie, havde han jo ikke andet at gøre, end at lade hende følge efter.

Piokus Sonoffer.

De tre Flygtninge blev nu førte ind i Huset for at styrkes med Mad og Drikke og bytte deres pjaskvaade Klæder med tørre. Talika var snart omklædt. Ten Itchi tog en af sin Fosterbroders Klædninger paa. Da Pioku var omtrent lige saa stor som Prinsen, kunde de til Nød passe Klæder sammen.

Men Nick Carter afviste med en utaalmodig Hovedrysten Prinsens Forslag om, at ogsaa han burde klæde sig om.

„Mine Klæder er næsten tørre igen!" sagde han, „hvor ofte har jeg desuden ikke været saadan stillet, at jeg ikke kunde komme til at skifte Klæder, skønt de, jeg havde paa, ikke just var gennemblødte af det rene Vand!"

Han lo kort og grumt. „Hvis det altsaa var min største Sorg, men en indre Uro fortærer mig. Det er, som om en usynlig Magt trak mig tilbage til Landstedet. Min „sjette" Sans siger mig, at vore Venner er i stor Fare!"

Han aandede lettere, da han saa Pioku trække fire kraftige Heste ud af Stalden og give sig til at sadle dem. Han lagde dog ogsaa Mærke til, at Pioku lod sin Tommelfinger glide prøvende hen over Æggen paa sin Krumsabel som for at prøve, hvor skarp den var.

Faa Minutter senere var de alle fire i Sadlen.

Pioku, der hele Tiden havde undgaaet at se paa sin Moder endsige talt til hende, tog ikke Spor af Hensyn til de to Herrer, hvem han ogsaa rolig lod være ene om at hjælpe Geishaen i Sadlen.

Ten Itchi bandt hende omhyggeligt fast, hvad der var saa meget mere nødvendigt, som de i disse sumpede Egne ikke kunde ride ved Siden af men maatte ride bagefter hverandre.

Afskeden med Lakitta var meget gribende.

Hun teede sig over for Ten Itchi, som var han et højere Væsen. Da han sad til Hest, maatte hun endnu en Gang gribe fat i hans Kjortel og ærbødig trykke et Kys paa dens Flig.

Nick Carter skænkede hun ikke et Blik, da hun som alle Japanere hadede den hvide Race.

Den uvidende, japanske Landbefolkning hader Europaære og Amerikanere lige stærkt og maaske er kun Kineserne dem endnu mere forhadte.

Moder og Søn vekslede ikke et Ord, det var, som om de allerede var døde for hinanden.

Pioku red forrest, derefter Nick Carter, saa Geishaen, mens Ten Itchi red bagest.

De skulde tilbage ad den samme Vej, som de før var komne ad, kun gik det betydelig hurtigere nu, da de var til Hest.

Den sidste Time, før Morgenen gryer, plejer i Japan at være særlig mørk; saaledes var det ogsaa nu, da Maanen var gaaet ned, og Himlen var skyet, saa man ikke kunde se Stjernerne.

Der hvilede et dybt Mørke over Sumplandskabet, des mere beundringsværdig var den Sikkerhed, hvormed Pioku forstod at finde Vejen.

Men den Trofasthed, hvormed han adlød Moderens strenge Befaling, var ikke mindre beundringsværdig. Han havde jo kun behøvet at føre sin Hest et Skridt til Siden for at styrte dem alle i en vaad Grav.

Og hvad havde vel været mere rimeligt, end at den Mand, der havde sagt til sin Moder, at hun drev ham til Selvmord, hvis hun ikke tog sin Befaling tilbage, nu havde hævnet sig paa Flygtningene ved at drage dem med sig i Døden?

Men en saadan Tanke var aabenbart slet ikke opstaaet hos den unge Japaner.

De red tavse af Sted i maaske to Timer.

Pludselig standsede Pioku sin Hest og sprang af paa en helt ejendommelig Maade, hen gled nemlig ned bagom Sadlen, saa han kom til at staa bag ved Hesten.

„Bliv siddende!" hviskede han til de andre, der ogsaa vilde springe af. „Den faste Jordbund er her ikke bredere end en Hestekrop. Jeg vil nu lade mig føre af min Hest, der kender Vejen bedre end jeg, og den har desuden baaret mig mange Gange her."

Mens nu Dagen begyndte at lysne, gik det i Skridtgang paa Krys og Tværs gennem Sumpene.

Under andre Forhold havde Nick Carter, der var en lidenskabelig Hesteven, sikkert med største Interesse iagttaget det herlige Dyr, der skred foran med dybt sænket Hoved og ligefrem syntes at vejre den smalle Sti.

Men nu bandede han over det langsomme Ridt, som paa denne Maade opstod, og aandede først lettet, da han over Træerne i Skovbrynet saa en glødende, klart lysende Kugle.

„Nu staar Solen op!" mumlede han.

„Nej, det er ikke Solen, Det Skær der stammer fra en Glaskuppel over et bestemt Værelse paa Slottet. Og der bliver kun tændt Lys, naar min Herre lader nogen straffe."

„Det vil med andre Ord sige, gode Ven, at mine Kammerater er i det Værelse nu?"

„Jeg er ikke din „gode Ven", hvide Mand!" svarede Pioku fjendtlig. „Dine Venner er vist nok i Kuppelsalen. Det er ikke umuligt. Men det maa Du selv faa Rede paa, jeg har kun lovet at følge Jer tre til Vaabensalen."

„Og hvad skal der saa blive af os?" spurgte Nick Carter skarpt.

„Det bryder jeg mig ikke om. Inden I er komne i Vaabensalen, er Piokus Sjæl paa den lange Rejse, og Buddha, hvem Stjernerne tjener til Fodskammel, vil sige ham, om han har levet klogt, eller han har været en Nar, hvis Sjæl skal vende tilbage til Jorden ligesom det Hylster, den havde valgt til sin Bolig paa sin Vandring hernede."

„Det kan da ikke være dit Alvor — Du vil da ikke begaa Selvmord?" udbrød Nick Carter og rystede paa Hovedet.

„Den hvide Mand har ingen Ret til at spørge Pioku om hans egne Sager. Pioku, der snart ikke har noget Navn mere, gør, hvad Lydighed og Ære byder. Angrende gør han sin Bod og betaler den højeste Pris som Straf for sit Troskabsbrud."

Japaneren tav og var ikke til at formaa at sige mere.

Noget efter opfordrede han sine Ledsagere til at staa af Hestene da de nu havde fast Grund under Fødderne, og de ikke turde vove ridende at nærme sig Slottet. Det var nu blevet saa lyst, at de tydelig kunde finde Vej ind gennem en dyb Skov.

Saa overlod de Hestene til sig selv. Efter at de i en god Time havde arbejdet sig frem gennem Buske og Krat, kom de til et forladt Stenbrud.

Mellem Stenene var Jorden paa sine Steder udhulet, som om der kunde være Kaninhuler.

De gik forbi en Mængde Jordhuller. Pioku blev med et staaende foran et af dem, skønt det ikke paa nogen Maade saa anderledes ud end noget af de andre.

„Her skal vi ned!" sagde han kort, og da han lagde Mærke til det mistroiske Udtryk i Nick Carters Øjne, tilføjede han koldt:

„Den hvide Mand behøver ikke at være bange. Pioku holder sit Ord!"

„Min hvide Ven kender Dig ikke saa nøje, som jeg gør!" sagde nu Ten Itchi venligt til Pioku. „Lad det være Dig nok, at jeg uden Tøven betror Dig ikke alene mit men ogsaa mine Venners Liv — og Pioku!" tilføjede han varmt, idet han traadte den unge Kriger et Skridt nærmere. „Vil Du ikke overlade til min ophøjede Fader, Mikadoen, at afgøre, om Du skal gøre Bod eller ej? Husk paa, Pioku, min kejserlige Fader har Magt til at løse og binde Sjælene. Han vil belønne

din Troskab og hædre Dig rigt for, hvad Du har gjort for hans Søn."

Men den unge Mand lod, som om han ikke saa Prinsens fremrakte Haand og svarede afvisende:

„Pioku behøver ikke nogen Forbøn. Hans Hjærte siger ham, hvordan han skal bære sig ad for uden Angst at turde træde frem for Buddhas Trone. Vil den hvide Mand, Ten Itchi og Geishaen følge med! Til at begynde med maa vi ganske vist krybe paa Hænder og Fødder, men Vejen bliver snart bedre."

Med disse Ord lagde Pioku sig paa Knæ og begyndte at krybe ned gennem Hullet.

„Gaa De sidst her, Mester!" hviskede Ten Itchi. Geishaen kan gaa i Midten, — eller, Talika, vil Du ikke hellere vente paa os her?"

Hun rystede utaalmodigt paa Hovedet. Straks efter forsvandt Ten Itchi ned i Hullet, efter ham krøb Talika og sidst kom Nick Carter.

Det var en besværlig Glidetur. Men saa blev det pludselig lidt lysere i den underjordiske Gang, hvor der hidtil havde været bælgmørkt, de var nu komne til Udgangen, der mest lignede en Klippehule, da de traadte udenfor, saa de, at de befandt sig paa Bunden af en vild Kløft, der mindst var to Hundrede Fod dyb.

Japaneren stod stille.

„Her er vel næppe stillet Vagt ud!" sagde han. „Men desuagtet maa I være ganske stille, thi Mutushimi har mange Øren, der hører for ham."

„Hvad er Meningen med al den Snak?" spurgte Nick Carter utaalmodigt. „Vil Du maaske ikke følge os længere, Pioku?"

Den unge Mand rystede paa Hovedet.

„Nej, Pioku gaar ikke et Skridt længere... Jeg lovede at føre Jer til Maalet, og det har jeg holdt.

Kan I se den Port, der er sprængt ind gennem Klippen?

I har ikke andet at gøre end at gaa igennem den, og videre ad en bred, lang Gang, indtil I kommer til en Mur, der spærrer Vejen for Jer. Der maa I trykke paa en hemmelig Knap midt paa Muren, saa aabnes en hemmelig Dør, som dækker for en Vindeltrappe. Den fører lige til Mutushimis Vaabensal.

Alt det andet bliver Jeres egen Sag.

Udgangen fra Vaabensalen kan I let finde. Der er nemlig kun en Dør, foruden den I kommer ind ad, og den lader sig aabne ved et Tryk paa en Fjeder. Naar I er gaaet ud af den, staar I i Forværelset til den Del af Slottet, som Mutushimi og hans Hustru bebor. —

Men gaa nu!" sagde han bydende, idet han dog tilføjede:

„Vogt Jer for de elektriske Lyshaner i Vaabensalen! Hvad der hænder, naar man rører ved dem, er Mutushimis Hemmelighed. Jeg ved kun, at de kun skal bruges i yderste Nødstilfælde, naar det drejer sig om at tilintetgøre sig selv sammen med en sejrrig Fjende.

Men gaa nu! Jeg har holdt mit Ord — og maa nu afsone mit Troskabsbrud mod min Herre!"

Da Nick Carter stod i Klippeporten, vendte han sig endnu en Gang om mod den unge Japaner og saa ham staa ubevægelig med det blege Ansigt vendt mod Himlen.

I sin højre Haand holdt han sin blanke Krumsabel.

Da han lagde Mærke til, at Opdageren vendte sig om, slog han afværgende ud med Haanden.

Nick Carter gik fremad, men straks efter hørte han et tungt Fald der fik ham til hurtig at løbe tilbage.

Da han naaede Klippehulen, saa han Piokus Lig.

Han havde sonet sit Forræderi med sit Liv, idet han havde begaaet „Harikiri" — det vil sige, han havde styrtet sig i sit Sværd, hvorved Døden øjeblikkelig indtræder.

Om end Nick Carter vidste, at al Hjælp her var forgæves, vilde han dog nærme sig Liget for i hvert Fald at trykke dets Øjne til.

Men da blev han grebet i Armen, og da han vendte sig om, saa han den unge Geishas ophidsede Ansigt. „Rør ham ikke, hvide Mand, thi det vilde gøre ham uren!" sagde Talika højtideligt.

„Den sande Troskab har sejret! Ved højeste Lydighed blev han tvunget til Forræderi og har nu bragt sit Liv som Offer, saa hans Sjæl staar ren som nyfalden Sne for Buddhas Trone.

Den alt tilgivende aabner med sin flammende højre Haand Jærndøren, hvor bagved den evige Forglemmelses Rige, Nirvana, begynder.

O, Du trefold salige Pioku, Du tør gaa ind i det Hjem, der er beredt alle trætte Sjæle!"

„Han døde som en Mand. Han maatte forlade denne Verden, thi hans egen Moder dømte ham til Døden. Og hun var nødt til det, fordi hun havde tilsvoret min døende Moder den højeste Troskab!" sagde Ten Itchi dybt rystet.

„Vi tør ikke berøre hans Lig. Kom, Mester — vore Venner venter med Længsel paa Redning!"

„I Japanere er et underligt, ja et uhyggeligt Folkefærd!" brummede Nick Carter og rystede paa Hovedet.

„Det kan være, vi tænker og føler anderledes end I!" svarede Ten Itchi. „I hvide Mænd lever Jert Liv i Øjeblikket. Men vor Tid kommer ogsaa, og da vil Japan beherske hele Jordkloden!"

Skrækkelige Kvaler.

Nick Carter, Ten Itchi og Geishaen gik nu i dybeste Tavshed hen ad Gangen, til de naaede den Mur, Pioku havde talt om.

Det var en let Sag for Opdageren at finde den hemmelige Knap, og næppe havde han trykket paa den, før Døren sprang op, og Vindeltrappen laa foran dem.

„Nu gælder det!" sagde Nick Carter. „Hvis det lykkes os at slippe uhindrede op i Vaabensalen og der forsyne os med Vaaben og Krudt, har vi Lov til at haabe paa at kunne befri vore Venner, Chick, Patsy og Senatoren.

Men hvis Mutushimi eller nogle af hans Folk er i Vaabensalen, da ser det galt ud for os!"

De var nu komne op ad Vindeltrappens flere Hundrede Trin og stod uden for Døren til Vaabensalen.

Nick Carter lagde Øret til og lyttede.

Der hørtes ikke en Lyd der inde fra.

Med en rask Beslutning aabnede han Døren og kiggede ind.

Han aandede lettet, da han saa, at Værelset var tomt.

Han lukkede nu Døren helt op og gik ind fulgt af Ten Itchi og Geishaen.

Nick Carter kunde næppe undertrykke et Udbrud af Forundring. De stod i en Hal saa stor, at et helt Regiment kunde have taget Opstilling i den.

Hvor de saa hen, var der kun Vaaben, Krudt og Kugler. Væggene var bogstavelig talt tapetserede med Skydevaaben af alle Slags fra ældgamle, japanske Flintebøsser til de allernyeste Geværer.

Paa lange Borde laa der store Stabler af Patroner. I vældige firkantede Kasser fandtes der i Hundredevis af Revolvere og Repeter-Pistoler. Ja, de saa endog et Par smaa Bjærgkanoner, som let kunde skilles ad og bringes til et hvilken som helst Sted.

Selvfølgelig manglede der heller ikke Dolke og Sabler.

„Her kan man jo bevæbne en hel Hær!" sagde Nick Carter til Ten Itchi, „saa er det intet Under, at Mutushimi er saa kæphøj. Med saa udmærkede Forsvarsmidler skulde det endog falde Mikadoens Soldater vanskeligt at tvinge den oprørske Baron til Underkastelse."

„Ja!" svarede Ten Itchi. „Jeg havde ikke troet, han havde et saadant Forraad af Vaaben, Krudt og Kugler.

Der er i hvert Fald noget at vælge imellem," tilføjede han med et Smil.

Han tog en prægtig Repeterbøsse og forsynede sig rigeligt med Krudt og Kugler.

Ogsaa Talika bevæbnede sig.

Nick Carter tog fire — fem Revolvere — hans Yndlingsvaaben, som han var en Mester i at behandle.

„Hold Vagt her, mens jeg ser mig lidt om. Skulde I blive opdagede, saa vent ikke, til Jeres Modstandere begynder at angribe, men giv Ild med det samme, for det er af yderste Vigtighed, at ingen faar Lejlighed til at trænge ind her."

Opdageren saa sig nu opmærksomt om.

Hans Nysgerrighed vaktes, da han fik Øje paa nogle ejendommelige Rør, der stak op gennem Gulvet og forsvandt gennem Loftet, han bemærkede ogsaa straks, at der var Forsænkninger baade i Loft og Gulv som paa et Teater.

„Mutushimi kan dog ikke lade være med sit Komediespil!" sagde han med et foragteligt Smil. „Hvad mon det er for Djævlekunster?"

Hans Blik faldt nu paa et Bord fuldt af sælsomme Apparater.

„Aha! Der er nok den hemmelighedsfulde Mekanisme, som Pioku talte om, og som kun Mutushimi kender.

Hvis man trykker paa en af de Knapper der, sker der vist en stor Eksplosion, i alt Fald maa Mutushimi holde sig fjernt fra dette Værelse!"

Nick Carter opdagede nu en smal Dør ved Siden af et Skab. Den var uaflaaset, og bag den var der en Trappe.

„Ah! Den Trappe fører vel op til Taget. Jeg vil gaa derop og se mig lidt om, for at vi kan indrette vort Forsvar efter det, jeg faar at se."

Men da han vor kommen et Par Skridt op ad Trappen, saa han, at han ikke kom op paa Taget, men derimod ind i et Rum, der havde et hvælvet Glasloft, og hvor der brændte utallige Glødelamper, som udspredte et blændende Lyshav.

Det var det Lysskær, som Nick Carter før havde troet, var den opgaaende Sol.

Og Nick Carter kom straks i Tanker om, hvad Pioku havde fortalt ham om dette Rum.

„Jeg tør bande paa, at Chick og Patsy er her oppe!" mumlede Nick Carter hen for sig. „Forhaabentlig har Mutushimi ikke været for slem ved de stakkels Drenge!"

Han var næppe naaet op i Salen, før han saa sine to Hjælpere, der endnu stod lænkede paa Hænder og Fødder i samme Stilling, som da Mutushimi havde forladt dem. De havde i al den Tid hverken faaet Spise eller Drikke, og var derfor mere døde end levende.

Det gav et Sæt i Nick Carter, da han saa de to tilsyneladende livløse unge Mennesker, og han tænkte: „Mutushimi skulde da ikke have dræbt dem?" I næste Nu stod han henne hos dem.

„Chick, Patsy!" raabte han. „Er I endnu i Live?"

Patsy, der halvt bedøvet havde stirret sløvt ned for sig, hævede Hovedet.

Han troede ikke sine egne Øjne, da han saa sin elskede Mesters velkende Ansigt.

„De her, Mester!" stammede han. „Himlen være lovet, saa er vi reddede!"

Chick lod til at have lidt mere end Patsy ved den frygtelige Varme, som Glødelamperne udstraalede, thi han var helt bevidstløs.

Nick Carter skar nu med en Kniv, som han havde taget i Vaabensalen, deres Baand over.

Patsy kunde selv lægge sig ned paa Gulvet, men Chick vilde være falden om paa Gulvet, hvis ikke Nick Carter havde grebet ham.

„Vand, Vand!" stønnede Patsy.

„Straks, min Dreng, men hvor skal jeg vel finde noget?"

Den unge Opdager pegede paa et Hjørne af Salen, Nick Carter skyndte sig derhen og vendte hurtig tilbage med en Kande fuld af den vederkvægende Drik.

Da Patsy havde drukket, og Nick Carter selv havde slukket sin Tørst, gav Mesteren sig til at kalde Chick til Live igen, hvad der da ogsaa ret hurtigt lykkedes ham.

Chicks Fryd over at se sin Fætter igen var ikke mindre end Patsys Glæde.

Nick Carter var netop i Færd med at gnide Chicks Arme og Ben, der var blevne stive af at være bundne, da et Geværskud brød den dybe Stilhed.

Nick Carter sprang op.

„Vi er opdagede — nu maa vi kæmpe paa Liv og Død!" raabte han. „Her, tag disse Revolvere, saa I kan forsvare Jeres Liv!"

Han vilde sige endnu mere, men da knaldede der endnu et Skud.

I fire Spring var Nick Carter henne ved Døren og stormede nu ned ad Vindeltrappen.

Vaabensalen var fuld af Krudtrøg. Ten Itchi og Geishaen knælede bag et Bord med deres endnu rygende Geværer i Handen.

„Hvad er der sket?" spurgte Nick Carter ophidset.

„Mutushimi har opdaget os! Jeg saa, at Døren ind til Baronens Lejlighed blev aabnet og straks efter skimtede jeg hans afskyelig, grimme Fjæs, saa fyrede jeg!" svarede Geishaen, hvis Væsen var bleven ganske forandret — hun var nu lige saa modig og bestemt, som hun før havde været ængstelig og forknyt.

„Hvor er Slynglen nu? Er han saaret eller dræbt?" spurgte Nick Carter.

„Det ved vi ikke!" svarede Ten Itchi. „Døren blev nemlig atter straks smækket i. Og da jeg hørte en underlig Lyd bag den, fyrede jeg det andet Skud af."

„Vi skal snart faa Vished!" sagde Nick Carter. Men han prøvede forgæves paa at aabne Jærndøren ved at trykke paa en hemmelig Knap.

Mekanismen virkede ikke, et sikkert Tegn paa, at Mutushimi havde barrikaderet Døren indefra.

„Her er ikke noget at gøre!" sagde Nick Carter med et Skuldertræk. „Forøvrigt har jeg en glædelig Nyhed til Jer, Chick og Patsy er i Værelset her oven over, der var de lænkede fast til Væggen.

Pludselig hørte de et Trompetsignal. Mutushimi lod rimeligvis blæse Alarm for at samle sine trofaste om sig. Den afgørende Kamp var altsaa nær forestaaende.

„Hvis jeg har set rigtig, kan vi fra Værelset her ovenpaa komme ud paa et fladt Tag, der er beskyttet af Murkroner og er som skabt til Forsvar. Men til en Begyndelse vil jeg hindre Baronen og hans Folk i at trænge ind i Vaabensalen."

Han saa paa de elektriske Ledningssnore. Lidt efter var han ivrigt beskæftiget med at beskytte Døren paa en Maade, som den rænkefulde Baron næppe havde drømt om.

Nick Carter var flink og fingernem som en udlært Elektriker, det tog ham derfor ikke lang Tid at forbinde Ledningerne med Bordet og derefter befæste dem til den Dør, Mutushimi havde spærret, saaledes, at den ikke kunde aabnes, uden at den trak i en af Snorene, hvorved samtlige Apparater maatte sættes i Virksomhed. Hvad Virkningen kunde blive, brød han sig ikke om.

„Hurtig, Mester! Hurtig!" raabte Ten Itchi nu fra Vindeltrappen. „Mutushimis Krigere kommer fra alle Sider og besætter Tagene her i Nærheden. De har vist faaet Ordre til at trænge herind gennem Glaskuppelen og overraske os paa den Maade!"

„Det maa ikke lykkes dem, raskt af Sted!" sagde Nick Carter.

Men da han og Geishaen fulgte efter den unge Japaner, forstod han straks den overhængende Fare.

Han saa Soldater i Skarevis strømme til.

Og i næste Nu myldrede de ind ad Porten til Vaabensalens Gaard.

Opdageren og hans Venner var let kendelige, som de stod der under Glaskuplens Tag, og der knaldede da ogsaa straks en halv Snes Skud op mod dem.

„Her kan vi ikke blive!" udbrød Nick Carter. Han skyndte sig hen til sin Fætter, der gentagne Gange gjorde sig forgæves Anstrengelser for at rejse sig op, men hver Gang faldt han kraftesløst tilbage. Patsy gik det ikke stort bedre.

Nick Carter vendte sig om mod Ten Itchi. „Føler Du Dig stærk nok til at kunne tage Patsy paa Skuldrene og bære ham ud paa Taget?"

„Det skal gaa, Mester!"

Uden at spilde flere Ord tog Nick Carter Chick paa Ryggen og søgte op mod Taget, mens der stod en hel Regn af Glasstumper om dem.

Hvis Nick Carter ikke vilde udsætte sig eller sin Fætter for at blive ramt af en Bøssekugle, maatte han, om end tynget af den svære Chick, krybe videre paa Knæ.

Det krævede selv af Nick Carter en overordentlig Kraftanstrengelse. Hvor meget værre maatte det da ikke blive for Prins Ten Itchi, der ikke nær besad Mesterens Legemstyrke!

Men det gamle Ordsprog: Man kan, hvad man vil!" holdt ogsaa i dette Tilfælde glimrende Stik.

De tapre Herrer, der næsten segnede under deres Byrder, slæbte sig langsomt og møjsommeligt af Sted.

Da de endelig naaede deres Maal, den underste Række Vinduer i Glaskuplen, kostede det dem stor Vanskelighed at tvinge sig gennem de snævre Jærnvinduesrammer.

Men det lykkedes.

Der var nu ikke andet for dem at gøre end at lægge Chick og Patsy ned paa Taget og foreløbig overlade dem til deres Skæbne, da Fjenderne allerede var gaaet over til Angreb.

Nu dukkede der bevæbnede Mænd frem paa Ringmuren, der var meget højere end Taget.

Hurtig som Lynet lagde Prinsen sin Bøsse til Kinden og aabnede en rasende Ild mod Mutushimis Folk.

Geishaen havde lagt sig paa Knæ ved et Skydeskaar og sendte med en beundringsværdig Koldblodighed det ene Skud mod Angriberne efter det andet, og viste ved den Lejlighed en forbavsende Tapperhed.

Nu begyndte Nick Carters Revolvere ogsaa at tale med, hver af hans Kugler ramte sin Mand, og Angribernes Tal begyndte at minskes.

Enhver Krigs Historie lærer, at en lille Flok modige Mænd med ophøjet Dødsforagt, er i Stand til i Timevis at forsvare den Plet, de staar paa og endda tilføje Angriberne megen Skade.

Saaledes var Tilfældet ogsaa her, men da Nick Carter saa, at Mutushimi stadig trak Reservemandskab frem, begyndte han at blive bekymret for sine Venners Skæbne.

Det Øjeblik, da enhver selv nok saa tapper Modstand var forgæves, kunde ikke mere være fjernt.

Kamplarmen havde hjulpet bedre end noget Lægemiddel paa Chick og Patsy. De genvandt hurtig deres Energi og ubøjelige Livsmod.

De fulgte Mesteren og Ten Itchi overalt. De slæbte sig møjsommeligt hen til Tagets Rand, og herfra fyrede de det ene Skud efter det andet mod de fremstormende Fjender. Ved hvert Skud faldt der en Japaner, og snart laa der fuldt op af døde og saarede omkring i hele Slotsgaarden.

Men hvad nyttede den lille, heltemodige Skares Tapperhed, naar der for hver Mand, de skød, kom ti i Stedet?

Geishaen havde tre Gange vovet sig ned i Vaabensalen og var vendt tilbage med sande Stabler af Patroner i sit Forklæde. Angribernes Tal øgedes synligt. Soldaterne forsøgte ivrigt at klatre op ad de Mure, fra hvis Tag Nick Carter og hans Fæller sendte Død og Fordærvelse ned over deres Hoveder.

Mutushimis Krigeres hadske Ansigter kom til Syne i Skydeskaarene dog kun for straks at forsvinde.

Endnu var ingen af de angrebne alvorligt saarede, takket være den Forsigtighed, de udviste. Men det Øjeblik, da Afgørelsen maatte indtræffe, rykkede stadig nærmere, thi det var utænkeligt at tilkæmpe sig en Sejr over for en saadan Overmagt.

Nick Carter havde haabet, at Mutushimi vilde tage Del i Kampen, men forgæves! Nick Carter hørte ham atter og atter opildne Soldaterne med sin haarde, gennemtrængende Stemme.

Omsider lød hans Stemme ikke mere, hvorfor

Nick Carter formodede at han planlagde nye Djævlekunster.

Og saaledes var det.

Mutushimi samlede alle sine Officerer om sig og befalede dem at lade sætte Stiger til Murene for at storme de undslupne.

„Saavel de hvide Djævle som Prinsen og Geishaen skal gøres uskadelige, om det saa skal koste mig hundrede Mænd!" hvæsede Baronen i indædt Raseri.

„Den, der fanger en af de hvide Djævle, faar i Belønning ti Tusinde Yen!"

„Jeg selv tager tolv udvalgte Mænd med mig og gaar gennem mine private Værelser ind i Vaabensalen. Naar jeg har ladet den hemmelige Dør der aabne, lister vi os gennem Vaabensalen og gennem Salen ovenover ud paa Taget, hvor vi falder de hvide Djævle i Ryggen!"

„Hvis I gør Jeres Pligt allesammen og stormer Taget fra alle Sider paa en Gang, saa Forsvarerne faar fuldt op at gøre med at forsvare sig og derfor ikke vil kunne bemærke, hvad der foregaar bag deres Ryg, maa min Plan lykkes. Tre Trompetstød skal være Tegn til, at Angrebet maa begynde! Da staar jeg ved Bagdøren til min Lejlighed. Et Minut senere aabner jeg den hemmelige Dør til Vaabensalen, og endnu et Minut er nødvendigt for at naa op paa Taget. I behøver altsaa kun at holde dem i Aande i faa Minutter, saa er Sejren vor, og de hvide Djævle ligger bundne og kneblede for mine Fødder!"

Med stigende Uro lagde Nick Carter Mærke til, at Japanernes planløse, vilkaarlige Anstrengelser for at naa Taget, pludselig hørte op. Der indtraadte en dyb Stilhed, som kun nu og da afbrødes af et Skud.

De belejrede fik ganske vist Tid til at forny deres Krudtbeholdning, men en indre Stemme sagde dem, at det kun var Stille før Stormen, som hvert Øjeblik kunde bryde løs med fortærende Raseri.

Og saadan gik det ogsaa. Omtrent to Minutter varede den trykkende Stilhed. Da lød der et langtrukkent Trompetsignal, som kort efter gentoges to Gange.

„Det er Signalet til Storm!" udbrød Prins Ten Itshi.

I selv samme Øjeblik brød det løs.

Det var for den lille, heltemodige Skare, som havde Helvede aabnet sig for dem. Der lød et øredøvende Brøl for deres Øren samtidig med, at Japanerne aabnede en mægtig Geværsalve. De belejrede kunde kun gøre sig forstaaelige ved Tegn, saadan buldrede og knaldede Skudene. Nu strømmede Angriberne til i tætte Skarer.

Hver otte Mand bar en Stige, og hver Stormkolonne dækkedes af tyve Mand, der ustandseligt skød op mod Taget og derved tvang Modstanderne til at lægge sig ned bag Skydeskaarene.

Nick Carter oversaa godt Farens Størrelse. Men han var ude af Stand til at indskrænke den. Hvad nyttede det vel, at de tapre Forsvarere modtog deres Angribere med en sand Regn af Blyhagl! Naar en af Stigebærerne faldt, traadte der straks en anden i hans Sted. I Løbet af faa Minutter havde Japanerne faaet fem Stiger a fotte satte til Muren, og straks begyndte de at klatre op ad dem.

Nu var det sidste Haab om Redning ude.

De belejrede kunde ikke mere bryde sig om deres Fjender paa Murene og i Gaarden men maatte have hele deres Opmærksomhed henvendt paa at skyde de stormende ned af Stigerne, saa snart de havde naaet de øverste Trin.

Nu kom det til en sidste fortvivlet Kamp.

Til at begynde med lod det til at gaa helt godt. Lige saa hurtig, der viste sig et Ansigt paa Stigerne, knaldede Bøsserne og Revolverne deres dødbringende Bly ud. Men da hændte det værste — Krudtforraadet var ved at slippe op.

Nick Carter havde netop bortskudt sin sidste Patron, da han mærkede Gulvet vige under sine Fødder.

Som i en Drøm, saa han, hvorledes Taget med alle dem, der stod paa det, først hævede og derpaa sænkede sig. Saa kom der et sandt Jordskælv, mens

Jorden rystedes af en underjordisk Torden, der aldrig lod til at ville holde op.

Da Nick Carter, der var falden paa Knæ, saa sig om, havde han en Fornemmelse, som laa alle hans Venner blege og livløse omkring ham, og Stigerne, hvorpaa de japanske Krigere hang, hvirvledes rundt i Luften, som om de førtes bort af en voldsom Orkan.

En kæmpemæssig, svovlgul Ildslue flammede op, straks efter brød der Flammer frem overalt. Ind mellem dem lød der stadig nye Tordenskrald, ledsagede af højtflyvende Ildgnister.

Saa blev det bælgmørk Nat om Mesteren og hans trofaste Kampfæller.

Opgøret med Baron Mutushimi.

Hvad var der vel sket? Hvilken Begivenhed havde fravristet den vældige Overmagt Sejren netop i det yderste Øjeblik, da de heltemodige Opdageres og Geishaens Liv syntes at hænge i en Traad?

I Kampens Hede havde Nick Carter fuldstændig glemt, hvorledes han havde sikret Døren til Vaabensalen mod Fjendens Indtrængen.

Da Larmen og Bragene stadig vedblev, begyndte han at ane Sammenhængen.

Aabenbart havde Mutushimi som klog Feltherre beregnet enhver Mulighed og forberedt sig paa at møde alt, om det saa var en Belejring.

For at kunne byde den sejrende Fjende endnu en sidste Modstand havde Baronen ladet lægge Miner under alle Bygningerne, og Minelunterne samledes alle i Vaabensalen, hvor de var fæstede til hver sin Knap paa det store Bord i Salens Midte. Et Tryk med en Finger var altsaa tilstrækkeligt til at sprænge en hvilken som helst af Slottets Bygninger i Luften.

Men Nick Carter havde befæstet alle Traadene paa en saadan snild Maade, at de alle maatte træde i Virksomhed, naar Døren, der gik udad, blev aabnet.

En saadan Mulighed havde Mutushimi, hvor snu han end var, ikke regnet med. Da han nu aabnede Døren, havde han dermed ogsaa ladet de underjordiske Miner springe.

Virkningen var ligefrem grufuld. Ikke en af Mutushimis tapre Krigere eller andre af Slottes Beboere slap fra det med Livet, de blev enten sønderflængede, slyngede i Luften eller knuste under de sammenstyrtende Mure.

En stor Del af Bygningen maatte, da Højen var aldeles udhulet af underjordiske Gange, styrte sammen ved den stærke Rystelse, som Eksplosionen foraarsagede.

Kun den taarnlignende Bygning, hvor Vaabensalen laa, var forholdsvis uskadt, af den simple Grund at der ikke var lagt nogen Mine under den.

Mutushimi, der var overordentlig omhyggelig med sit eget kostbare Liv, havde nemlig haft den Plan, at trække sig tilbage til Vaabensalen, hvor jo ogsaa alle Ledningerne var samlede.

Han havde i sin Tid ikke sparet paa nogen Udgift for at lade Taarnmurene bygge saa solide, at den vældige Bygning efter al Sandsynlighed maatte kunne blive staaende ved selv en nok saa voldsom Eksplosion.

Denne Omstændighed frelste ham og de tolv Krigere, med hvem han vilde være falden Opdagerne i Ryggen, fra at blive knuste, omend Virkningen af Minesprængningerne havde været betydeligere, end Bygmesteren havde tænkt sig.

Baron Mutushimi og hans Krigere havde ogsaa en Fornemmelse, som om Gulvet veg bort under deres Fødder, og at de faldt uendelig dybt ned i en Afgrund.

Pludselig var de i kulsort Mørke, og Mutushimi kom ved Navneopraab snart paa det rene med, at ingen af hans Krigere var blevne alvorlig saarede.

Nick Carter spurgte nu ogsaa til sine Venners Befindende, og til hans overordentlige Glæde var de alle i bedste Velgaaende.

Det første, Nick Carter foretog sig, da den dybe Stilhed rundt om sagde ham, at Eksplosionerne var forbi, var at tage sin Lommelygte frem. Forventningsfuldt trykkede han paa Knappen! — Liv og Død afhang jo af, om Lygten kunde brænde.

Han trak Vejret lettere, da den skarpe Lysstraale skinnede frem i samme Øjeblik, som han trykkede paa Knappen.

Men han saa kun Ruiner. De sad som i en underjordisk Kælder. Da de heller ikke havde været lagt nogen Mine under Huset med det flade Tag, som var nærmest Vaabensalen, burde det jo egentlig være bleven staaet.

Men Bygmesteren havde ikke regnet med de underjordiske Gange, der fuldstændig havde udhulet Byggegrunden. Da Gangenes Sidevægge styrtede sammen, maatte det selvfølgelig ogsaa give efter i Bygningen oven over. Til alt Held havde Bygningen dog været saa modstandsdygtig, at de holdt, og hele Rummet med Loft og Gulv var da sunket ned i Dybet.

Væggene havde imidlertid slaaet vældige, gabende Revner overalt, hvad Nick Carter hurtig fik sig overtydet om.

„Vent her, til jeg kommer tilbage," sagde han til sine Venner. „Himlen være os naadig og lade mig finde et Sted, hvor vi kan slippe ud, hvis der da i det hele taget findes nogen Udgang," tilføjede han for sig selv. Han var nemlig ikke helt sikker i sin Sag, som han dog gav det Udseende af.

Opdageren gik omtrent en hel Time omkring mellem Grushobe, forvitrede Mure og sammenhobede Bjælker, uden at han dog fandt noget Sted, som førte ud. Skønt hans Stedsans var vidunderlig, havde han dog næppe nogen Sinde fundet tilbage til sine Venner, hvis ikke han havde været saa forsigtig at sætte Tegn og Mærker forskellige Steder under Vejs.

Endelig naaede Nick Carter efter lang, møjsommelig Vandring gennem en halv Snes sammenstyrtede, underjordiske Gange, til en Hule, der var saa stor, at Peterskirken i Rom godt kunde have staaet i den.

Nick Carter ilede skyndsomst tilbage til sine Venner for at meddele dem sin Opdagelse. En Times Tid efter var de alle samlede i det kæmpemæssige, underjordiske Rum, hvor den elektriske Lygte lyste som en Sankt Hansorm i en mørk Nat.

„Saa har det gamle Folkesagn altsaa dog Ret," udbrød Prins Ten Itchi. „Mutushimi paastod forleden Dag i Løbet af en Samtale, at der maatte findes en saadan Kæmpehule et Steds under hans Ejendom. Han fortalte, at han havde forsøgt alle mulige Kneb for at opdage denne Hule. Den havde i Aarhundreder været Tilflugtssted for de Sørøvere, der gjorde det gule Hav usikkert."

„Saa maa Hulen jo være forbunden med Kysten ved en Kløft eller lignende," sagde Nick Carter.

„Ja, det mente Mutushimi ogsaa! Men han har i Aarevis ladet søge forgæves efter en saadan hemmelig Indgang," svarede Prins Ten Itchi.

„Maaske er jeg heldigere end ham, da jeg jo har nogen Erfaring paa det Omraade," sagde Nick Carter, „bliv her og se at styrke Jer ved lidt Søvn, mens jeg giver mig til at søge efter en Udgang herfra!"

Vel maatte Flygtningene lide Sult, men for Tørst var de ikke udsatte, thi i deres Nærhed sprudlede der en Kilde med friskt, iskoldt Vand.

Det varede over seks Timer, inden Nick Carter vendte tilbage til sine Venner.

„Glæd Jer, Børn!" udbrød han allerede paa Afstand. „Vi er reddede! Jeg har genset Solen — og Havet, der slaar sine vilde Bølger ind mod Strandbredden. Jeg har ogsaa set nogle Skibe, som sejler her i Nærheden."

„Hurra!" udbrød Patsy, der nu igen var helt kvik. „Nu har vi ingen Nød!"

„Vi maa ikke glemme, at vi endnu saa at sige er i Fjendens Land!" vedblev Nick Carter alvorlig. „Vi gør derfor rettest i at forberede os paa Overraskelser! Skydevaaben har vi ganske vist ikke mere, vi maa altsaa stole paa vore bare Næver."

Den opdagede Vej førte skraat opad. Sandsynligvis laa Hulen under Havets Overflade, saa Vandet løb ind i den ved Flodtid og ud igen, naar det var Ebbe.

Ved et heldigt Tilfælde var Flygtningene komne ind i Hulen ved Ebbe. Klipperne var overalt fugtige og glatte at føle paa, og Flygtningene traadte stadig paa Muslinger og andre smaa Skaldyr, som Havet ikke havde ført med sig, da det blev Lavvande.

De fire Mænd og Geishaen havde i omtrent en Time gaaet ad en smal Sti, der førte opad, da de pludselig hørte en dump Brusen, der blev stærkere og stærkere. Det var Floden, der efter seks Timers Forløb atter fyldte Hulen.

Flygtningene gøs ved Tanken om deres Skæbne, hvis de var blevne længere dernede. Lidt efter lidt fortog Mørket sig, et Tegn paa, at de nærmede sig Udgangen.

Nick Carter gik et halvt Hundrede Skridt foran de andre og skulde lige til at dreje om et Klippehjørne, da der mødte ham en Overraskelse.

Inden han anede noget ondt, dukkede der en Skikkelse frem af Halvmørket.

„Hænderne i Vejret!" raabte en velbekendt Stemme. Samtidig blinkede en Revolver for hans Øjne. Det var ingen anden end hans Dødsfjende, Baron Mutushimi!

Han var rimeligvis undkommen paa samme Maade som Opdageren og hans Venner og havde vel nu ventet ved Hulens Udgang paa mulige andre overlevende. Lyset fra den stærke elektriske Lommelygte havde overtydet ham om, at den kommende ikke kunde høre til hans Folk og derfor maatte være en af Flygtningene.

Nu gjaldt det om at handle i en Fart!

I Stedet for at efterkommen Opfordringen sprang Nick Carter løs paa Japaneren og stødte raskt til den Haand, som han holdt Revolveren med. Med et højt Knald gik Skudet af og vakte et tusindstemmigt Ekkko til Live.

Men før Mutushimi endnu fik Tid til at gøre en Bevægelse, havde Nick Carter grebet ham i Struben, den smidige Japaner spændte i næste Nu Ben for Opdageren, og straks derefter væltede de to Mænd i forbitret Kamp paa Klippegrunden.

Skønt Mutushimi var lige ved at tabe Vejret, holdt han dog krampagtigt fast paa Revolveren, og han lurede kun paa en Lejlighed til at skyde.

I dette Øjeblik kom Chick, Patsy, Prins Ten Itchi og Geishaen stormende op ad Stien.

„Hvad er der, Mester? Hvem var det, der skød?" spurgte Chick allerede paa lang Afstand.

„Mutushimi er løben i Hænderne paa mig," raabte Nick Carter stolt. „Tag Jer i Agt, Drenge, han har stadig sin Revolver i Haanden!"

„Den skal vi snart skille Slyngelen af med," udbrød Patsy og sprang frem for at rive Vaabnet fra Japaneren, men i samme Øjeblik lykkedes det Baronen, der var en Mester i den japanske Brydekunst „Jiu-Jitsju", at vælte Nick Carter af sig og befri sig for hans Greb, i næste Nu var han paa Fode igen og hævede Revolveren til Skud.

Ten Itchi stod kun faa Skridt fra Baronen. Hans Død syntes uundgaaelig, men i samme Nu, som Mutushimi trykkede af, kastede Geishaen sig imellem, og hun skærmede sin elskede med sit Bryst.

Skudet knaldede, og den tapre, unge Pige sank om med et højt Klageskrig.

Det hele var gaaet saa hurtigt, at ingen af de tilstedeværende havde kunnet gøre noget for at forhindre det.

Et Øjeblik stod Mesteren og hans Hjælpere som forstenede, men saa styrtede de sig over Japaneren og slog ham til Jorden.

„Elendige Skurk! Fejge Pigemorder!" tordnede Nick Carter. „Det skal være din sidste Skurkestreg!"

Mens Patsy rev sin japanske Kjortel i Strimler for at lave Snore til at binde Mutushimi med, løftede Chick og Prins Ten Itchi den stakkels Talika, der laa bleg og ubevægelig, op fra Jorden og bar hende for-

sigtigt hen til Hulens Udgang. Her lagde de den haardt saarede Kvinde i det bløde Græs.

Solen skinnede lys og klar ned fra den dybblaa Himmel, og fra Kysten viftede en let Brise hen over dem, mens det evige Havs skumklædte Bølger tordnende brødes mod Klipperne.

Ten Itchi knælede hulkende ned og lagde Talikas Hoved i sit Skød. Imidlertid hentede Chick noget Vand i sin Hat fra den nærliggende Kilde, saa undersøgte han Saaret og søgte saa vidt muligt at standse Blødningen.

„Du behøver ikke at frygte det værste," sagde han trøstende til Ten Itchi, men denne rystede fortvivlet paa Hovedet.

„Hun dør mellem Hænderne paa os," jamrede han. „Lungen er skudt igennem. Ak, gid hun vilde komme til Bevidsthed endnu en Gang, at jeg kunde faa sagt hende, hvor kær hun er mig!"

Efter en lille Stunds Forløb slog Talika Øjnene op og saa sig om.

Hun aabnede Munden for at ville tale, men hun kunde ikke.

„Anstræng Dig dog ikke til ingen Nytte, min elskede!" sagde Prins Ten Itchi og strøg med rystende Haand hen over hendes Haar.

Endelig lykkedes det Talika med overordentlig Anstrengelse at fremstamme:

„Ten Itchi, — jeg — dør! —"

„Nej, nej, Talika, Du maa ikke dø," udbrød Prinsen fortvivlet og skjulte Ansigtet i sine Hænder. „Uden Dig har Livet intet Værd for mig. Du skal se at komme Dig, og saa skal vi to blive lykkelige ved hinandens Side!"

Men Talika rystede vemodigt paa Hovedet. „Det skal ikke være saaledes. De evige Guder har ikke villet, at mit Livs skønneste Drøm skulde gaa i Opfyldelse. Jeg føler, at jeg snart skal træde ind i Skyggernes dunkle Rige."

Nu kom Nick Carter og Pasty med Morderen.

Prins Ten Itchi lod den døendes Hoved blidt glide ned i Græsset, derpaa sprang han op og styrtede vild af Sorg og Vrede hen mod Mutushimi, som han trak med sig hen til det Sted, hvor Geishaen laa.

„Ryggesløse Morder! Se, hvad Du har gjort," skreg han hæst.

Mutushimi lod, som om han ikke havde hørt, hvad den unge Japaner sagde.

„Lad ham være, Ten Itchi!" hviskede Talika. „Han vilde jo ikke have dræbt mig!"

Prins Ten Itchi knælede ned ved Siden af den elskede.

„Ræk mig din Haand," hviskede hun svagt. „Det gør mig usigelig ondt, at jeg ikke længere kan være sammen med Dig, men jeg dør dog med den Bevidsthed, at have bragt Dig det største Offer, jeg kunde: at jeg gav mit Liv for dit. Jeg —"

I dette Øjeblik vældede der en tyk Blodstrøm ud af hendes Mund.

Hun saa endnu med et uendeligt, kærligt Blik i sine store, sjælfulde Øjne paa Ten Itchi, en Skælven gennemrystede hende — saa var alt forbi!

Med et Fortvivlelsens Skrig kastede Prins Ten Itchi sig over den elskedes Lig. Nick Carter og hans Venner stod dybt rystede og saa med taarefyldte Øjne paa det sørgelige Skuespil.

De holdt det for bedst at lade den unge Japaner græde ud.

Endelig rejste han sig og gik med usikre Skridt hen mod Mesteren.

„Stakkels Dreng," sagde Nick Carter. „Jeg forstaar din Sorg, thi jeg har ogsaa en Gang mistet det kæreste, jeg ejede. Men bær nu din Skæbne som en Mand, det bliver ikke bedre, fordi Du græder."

„De har Ret, Mester," svarede Ten Itchi med et dybt Suk. „Og dog er jeg ved at fortvivle, naar jeg tænker paa den Lykke, der ventede mig ved hendes Side." — Han rette sig pludselig op og tilføjede: „Men jeg vil leve for at hævne hendes Død paa hendes Morder!"

Han traadte hen foran Baronen og udbrød: „Ve Dig, Mutushimi! Tusinde Gange skal Du komme til at bøde for det Mord!"

Mutushimi lod til at finde Tavshed for det mest passende. Han trak paa Skuldrene og saa ud over Havet, som ventede han at faa Hjælp derfra.

Chick og Patsy forsøgte at trøste deres tidligere Kammerat.

„Tag tilbage til New York med os," sagde Patsy. „Der vil Du hurtigt komme Dig af Sorgen over Talika!"

Prins Ten Itchi saa grublende ned for sig.

„Du har vist Ret," sagde han endelig. „Her i Japan vil jeg dog kun daglig blive mindet om mit Tab. Jeg vil søge Glemsel i Arbejdet!"

„Nu maa vi tænke over, hvorledes vi skal komme bort herfra!" sagde Nick Carter. „Du ved vel ikke, Ten Itchi, om der er et Fiskerleje eller en By her i Nærheden?"

Den unge Japaner trak paa Skuldrene.

„Saa vidt jeg erindrer, er Kysten her helt ubeboet, fordi her er saa mange Klipper. Vi kan altsaa ikke gøre andet, end at gaa langs med Kysten til vi finder en Hytte."

Nick Carter lod nu sit Blik svæve ud over Havet, og langt, langt borte saa han en lille, sort Røgsky.

„Der sejler en Damper ude," sagde han. „Den nærmeste, store Havn er vel Yokohama, og der løber de store Passagerdampere fra San Francisko ind. Vi kan maaske signaligsere til et eller andet Skib, der sejler forbi."

„Det var en god Idé," sagde Patsy. „Jeg vil gaa op paa den Klippe derhenne og svinge med min Frakke!"

„Godt!" sagde Nick Carter. „Saa vil vi imens underkaste Baronen et lille Forhør.

Hvad tænker De nu om Deres Fremtid, Hr. Baron, tror De ikke, den ser noget mørk ud?"

„Enden er vel ikke endda!" svarede Mutushimi mut.

„De maa endelig ikke tro, at De kan slippe fra os en Gang til," udbrød Ten Itchi i en truende Tone. „Jeg giver Dem mit Ord paa, at De skal faa Deres retfærdige Straf for alle Deres Skændselsgerninger."

Baronen stirrede i nogen Tid grublende hen for sig, saa saa han op og sagde:

„Jeg skal sige Dem noget, jeg indrømmer, at jeg har baaret mig mindre smukt ad overfor Dem, og jeg fatter ogsaa, at mine Planer er ganske og aldeles mislykkede. Der ikke andet for mig at gøre end at tilkøbe mig Friheden. Jeg er meget rigere, end De tror, og hvis De vil give mig fri, vil jeg overlade Dem Halvdelen af min Formue, der er deponeret i Tokio Bank. Samtidig vil jeg forpligte mig til aldrig mere at betræde Amerika."

„Nej, Mutushimi," svarede Nick Carter og rystede paa Hovedet. „Det gaar jeg ikke med til, om De saa byder mig Alverdens Skatte. De skal ikke undgaa Deres retfærdige Straf!"

Baronen lo haanligt.

„Man vil ikke vove at krumme et Haar paa mit Hoved," sagde han. „Jeg staar i Spidsen for et stort og mægtigt Parti, og Mikadoen vil sikkert betænke sig to Gange, for han vover at lægge en Haand paa mig."

„De tager fejl!" udbrød Ten Itchi med vredesfunklende Øjne. „De har maaske glemt, at jeg ogsaa har et Ord at skulle have sagt? Eller ved De ikke, hvad Straf der er for at tragte en kejserlig Prins efter Livet?"

„Hvorfor blandede De Dem i mine Sager?" svarede Mutushimi trodsigt. „Det kom jo ikke Dem ved, hvad jeg havde med Nick Carter og hans Hjælpere at gøre."

„Saa, det kom ikke mig ved," udbrød den unge Japaner haanligt. „Men hvad siger De, naar jeg fortæller Dem, at jeg i flere Aar har været den store Opdagers Lærling, og at han mere end en Gang har reddet mit Liv?"

„Saa er det altsaa dog sandt, som jeg altid har anet, men aldrig bestemt vidst," sagde Mutushimi forbavset. „En kejserlig Prins har nedværdiget sig til

at blive en Tyvefangers og professionel Sporhunds Medhjælper."

„Prøv ikke paa at fornærme den Mand, som jeg ærer som min anden Fader!" raabte Ten Itchi og fo'r hen mod Baronen.

Men nu lagde Nick Carter sig imellem og sagde: „Lad ham i Ro, Ten Itchi, han er ikke i Stand til at fornærme mig. — Og af Dem vil jeg nu kun vide en Ting!" sagde han henvendt til Mutushimi. „Hvor er Senator Mark Hallan?"

„Ja, det vilde De vist gærne vide?" lo Mutushimi haanligt. „Men jeg siger Dem det ikke, det bliver min Hemmelighed!"

Chick, der var gaaet bort sammen med Patsy, kom nu hurtigt løbende hen imod Nick Carter og sagde:

„Fra Skibet har man opdaget vore Signaler og kommer nærmere. Deroppe fra kan man se det ganske tydeligt, ja, Patsy paastaar endog, at det er en stor Passagerdamper."

Da Mutushimi hørte dette, skjalv han. Indtil nu havde han stadig haabet paa, at de af hans Folk, der havde undgaaet Eksplosionen, skulde komme ham til Hjælp, men nu saa han sin Undergang nær.

„Giv mig min Frihed, Nick Carter," stønnede han. „Og ikke min halve, men min hele Formue er Deres."

Opdageren saa foragteligt paa ham. „De er en fejg Forbryder, Mutushimi! For Pokker, vær dog en Mand og find Dem i Deres Skæbne. De burde jo dog vide, at De aldrig vilde kunne bestikke mig!"

De saa nu ud over Havet. Patsy havde haft Ret. Man havde set Nødsignalerne fra Damperen, og den styrede nu lige ind mod Kysten, hvor Opdageren og hans Ledsagere opholdt sig.

Skibet var snart kommet saa nær, at man tydelig kunde skælne de forskellige Personer paa Dækket. Passagererne samledes ved Promenadedækkets Ræling, mens Kaptajnen og Skibets Officerer stod paa Kommandobroen og saa i deres Kikkerter ind mod Land. Nu stoppede Skibet op og laa let gyngende paa Vandet, faa Minutter senere blev der sat en Baad ud.

Nick Carter, Chick og Patsy slæbte hurtig Fangen ned til Strandbredden, mens Ten Itchi blev tilbage ved sin elskede Talikas Lig.

Nu lagde Baaden, hvori der sad en Officer og to Matroser, til Land. Sømændene saa forundrede paa de pjaltet klædte Mænd, og deres Forundring steg, da de blev tiltalte paa uforfalsket Engelsk.

„Jeg beder Dem om at tage os om Bord," sagde Nick Carter til Officeren. „Vi er tre Amerikanere og for Øjeblikket i yderste Nød. Foruden os er her endnu to Japanere og et Kvindelig, som vi ogsaa gærne vilde have med. Den Mand er min Fange."

„Deres Fange?" gentog Officeren og mønstrede Opdageren mistroisk. „Hvad mener De med det?"

„Vil De være saa venlig at gaa lidt til Side med mig," svarede Nick Carter. „Saa skal jeg fortælle Dem alt i faa Ord. Jeg ønsker nemlig ikke, at Deres Folk skal høre paa, hvem eller hvad jeg er."

Officeren gjorde, hvad Nick Carter bad ham om. „Jeg og mine to Hjælpere er blevne bortførte fra New York og bragte hertil med en bekendt Senator. Manden, der bortførte os, staar der!"

„Og hvem er De, om jeg maa spørge?" sagde Officeren, der havde hørt paa Nick Carters Beretning med en vantro Mine.

„Opdageren Nick Carter fra New York!"

„Hvad — Nick Carter?" udbrød Officeren og traadte forundret et Par Skridt tilbage. „Den store, berømte Opdager, som man i flere Maaneder har troet var død?"

„Ja, det er mig!" svarede Nick Carter roligt. „Det gør mig ondt, at jeg ikke er i Stand til at bevise Dem det paa staaende Fod, men Generalkonsulen i Yokohama, som jeg kender fra New York, vil kunne bevidne, at jeg taler Sandhed. Jeg vil dog bede Dem om foreløbigt at holde det strengt hemmeligt, at jeg endnu er i Live. Jeg har vægtige, endog politiske Grunde til at ønske det."

Officeren kunde slet ikke komme sig af sin Forundring.

„Ja, den Tjeneste kan jeg godt gøre Dem, men De maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg siger Dem aabnet, at jeg finder Deres Historie højst forunderlig for ikke at sige højst utrolig."

„Det vilde jeg ogsaa gøre i Deres Sted," svarede Nick Carter og lo.

„Kom kun med," sagde Officeren. „Forøvrigt havde vi taget Dem om Bord, selv om de ikke havde været Amerikanere, da De jo led Nød."

Mens Ten Itchi sammen med Chick og Patsy bar Talikas Lig ned i Baaden, førte Nick Carter sin Fange hen til Strandbredden.

Han — Mutushimi — havde imidlertid lagt en Plan, som han haabede skulde redde ham fra Arrestation.

„Tro ham ikke," sagde han derfor paa flydende Engelsk til Officeren. „Det er Landstrygere, der har fanget mig efter først at have sprængt min Ejendom i Luften, og nu vil de presse Penge af mig. Pigebarnet der, som hører til Banden, har jeg i Nødværge skudt.

Da jeg ikke bryder mig om at blive taget med til næste Havn, beder jeg Dem, om at befri mig for mine Baand. Jeg vil jo helst vende tilbage til mine paarørende saa snart som muligt. Forøvrigt har De aldeles ikke Ret til at slæbe mig om Bord paa Deres Skib mod min Vilje."

Officeren saa ned for sig med rynket Pande. Han vidste øjensynlig ikke, hvad han skulde gøre. Japanerens Fortælling syntes ham mindre utrolig end Nick Carters, og derfor tog han Lommekniven frem for at overskære Mutushimis Baand.

Nick Carter indsaa, at han maatte handle hurtigt, hvis han vilde være vis paa at beholde Sejren.

„Holdt!" udbrød han og fo'r ind imod Officeren. „Jeg gentager: Den Mand er min Fange, og hvis De lader ham løbe, gør jeg Dem ansvarlig for Følgerne!"

„Og hvis De tager mig med om Bord, vil Øvrigheden i Yokohama nok fortælle Dem og Deres Kaptajn, hvad det vil sige at forgribe sig paa en højtstillet Person," sagde Baronen. „Og desuden, selv om den Mand der virkelig var Opdager, hvad han altsaa ikke er, saa kan han ikke arrestere mig, før jeg er kommen om Bord paa Damperen, og ud til den maa De ikke bringe mig mod min Vilje."

„Jeg har ingen Tid til det Skænderi," sagde Officeren nu utaalmodigt. „Jeg overlader det til Dem selv, hvem af Dem, der vil med om Bord, og hvem der ikke vil."

Det var det fornuftigste, Officeren overhovedet kunde gøre, for paa den Maade trak han sig ud af Sagen.

„Og jeg opfordrer Dem endnu en Gang til at bringe den Mand der om Bord, selv mod hans Villie!" raabte Nick Carter med lynende Øjne. „Og hvis De vægrer Dem, tvinger jeg Dem dertil!" tilføjede han, idet han sigtede paa Sømanden med den Revolver, som Baronen havde skudt Talika med. „Jeg er mig mit Ansvar bevidst; med Dem og Deres Folk skal jeg nok blive færdig".

„Det bliver jo bedre og bedre!" brummede Officeren. „Her standser man Farten og gaar i Land i den Tro at finde nødlidende skibbrudne, og saa bliver man truet paa Livet. Godt, jeg bøjer mig for Overmagten, men Ansvaret er Deres".

„Det skal jeg vide at bære", svarede Nick Carter rolig.

Samtidig greb han Mutushimi ved Armen og førte ham trods hans Modstand ned til Baaden.

Faa Minuter senere lagde Baaden til ved Siden af Damperen.

Da Falderebet var bleven firet ned, blev først Liget bragt om Bord, derefter gik Mændene op.

Mutushimi gjorde nu ikke mere Modstand. Med højt knejsende Hoved og et haanligt Smil om Munden gik han stolt op ad Skibstrappen. Han havde nemlig set nogle bekendte blandt Skibets Passagerer.

Kaptajnen saa paa de kommende med lige saa mistroiske Blikke, som Officeren før havde gjort, og paahørte ligeledes Nick Carters Fortælling med en meget tvivlende Mine.

Mutushimi gav med Held Rollen som den fornærmede Uskyldighed, hvad der lykkedes ham saa meget

bedre, da der som nævnt var nogle fornemme Japanere af hans personlige Bekendtskab blandt Passagererne. Damperen kom nemlig fra San Francisko og gik til Yokohama, hvorfra den to Dage senere skulde vende tilbage.

Nick Carter var i stort Bekneb.

Kaptajnen havde ingen særlig Lyst til at skaffe sig Ubehageligheder paa Halsen for et Par tvivlsomme Menneskers Skyld, derfor meddelte han kort og godt Nick Carter, at han vilde lade de to Japanere gaa i Land, naar Skibet kom til Yokohama, mens han vilde føre Nick Carter og hans to Hjælpere til den amerikanske Konsul for at faa opklaret, om det virkelig var den store Opdager.

Men iøvrigt opførte Kaptajnen sig overordentlig velvilligt over for de „skibbrudne", han sørgede for, at de fik andre Klæder paa, og han kræsede op for dem med det bedste, Skibet formaaede at byde paa af Spise og Drikke.

Da Kaptajnen nogle Timer senere atter saa Nick Carter, der nu havde faaet et mere menneskeligt Udseende, begyndte han dog at blive betænkelig. Den Mand med det aandfulde Ansigt og den selvbevidste Holdning var næppe en Forbryder. Heller ikke kunde han nu længere tiltro hans Hjælpere noget ondt, deres ærlige, aabne Væsen talte for meget til deres Gunst.

Han besluttede at undersøge Sagen nærmere.

„Jeg vilde gerne tale et Par Ord med Dem!" sagde han derfor til Nick Carter. „Vil De være saa god at gaa ned i min Kahyt?"

„Med Fornøjelse!" svarede Opdageren og fulgte med Kaptajnen.

Pludselig hørte han en velbekendt Stemme. „Er det Dem selv, Carter, eller Deres Genfærd?"

Nick Carter saa forbavset op. Foran ham stod Skibslægen, der med glædesstraalende Ansigt rakte ham begge sine Hænder i Møde.

Opdageren kendte ham øjeblikkelig. Doktoren var fra New York og hørte til Opdagerens gode bekendte. „Ja, det er mig, Findley, men gør mig den Tjeneste ikke at tale for højt, det maa ikke vides, at jeg er om Bord."

„Ah! Igen Tjenestehemmeligheder!" sagde Doktoren og lo. „Har De da ogsaa Forretninger i Japan?"

„Selvfølgeligt!" svarede Nick Carter roligt. „Hvad skulde en fattig Mand som jeg ellers leve af?"

Kaptajnen havde forundret hørt paa de to Herrers Samtale. Han traadte nu med et forlegent Smil hen til dem. „Hørte jeg rigtigt, saa kender De den Herre, Hr. Findley?" sagde han.

„Ja!" svarede Doktoren og lo. „Vi er Skolekammerater, men jeg havde ikke drømt om at skulle møde ham her paa „City of San Francisko".

Kaptajnen blev nu overstrømmende høflig.

„De maa undskylde, Hr. Carter, hvis jeg optraadte lidt barskt før, men De maa selv indrømme, at Deres Ydre den Gang kun var lidet tillidsvækkende, og at det lød højst usandsynligt, De skulde være den store, amerikanske Opdager, da jo alle Aviser havde berettet om hans Død. — Tillader De, at jeg præsenterer mig for Dem. Mit Navn er Carr!"

„Dog vel ikke James Carr?" spurgte Opdageren.

„Jo, Hr. Carter!"

„Saa er Deres Fader vel Morris Carr, den forhenværende Politiassistent for tre og tyvende Kres i San Francisko?"

„Ja, det er fuldkomment rigtigt!" svarede Kaptajnen glad. „Nu er enhver Tvivl om, hvem De er, hævet, og hvis De har noget Ønske med Hensyn til den Japaner, De bragte om Bord, behøver De kun at udtale det."

„Ja, det har jeg ganske vist. Jeg vil nemlig føre ham til Tokio for personligt at aflevere ham til Mikadoen."

Carr og Findley gjorde store Øjne.

„Jeg forstaar, det er politiske Sager!" mumlede Doktoren.

„De har gættet rigtigt!" svarede Nick Carter. „Men tror De ikke, det vilde vække en ubehagelig Opsigt blandt Japanerne her om Bord, hvis vi arresterede ham oppe blandt dem?" spurgte Kaptajnen. „Han

maa sikkert være meget fornem, thi alle Japanerne paa første Klasse omgaas ham og behandler ham med største Høflighed."

„Det er jo heller ikke nødvendigt, jeg anholder ham midt imellem hans Landsmænd. De kan simpelt hen bede ham om at komme ned til Dem i Deres Kahyt, da De ønsker en Samtale med ham, saa kan de andre Japanere jo tænke, hvad de lyster, om Baronens Forsvinden."

„Ja, det bliver vel den bedste Maade at gøre det paa!" svarede Carr. „Om tre Timer er vi i Yokohama, der kan De jo, hvis der gøres Vanskeligheder, kalde den amerikanske Konsul til Hjælp."

Et Kvarter senere traadte en Steward hen til Mutushimi, der sad paa Promenadedækket mellem sine Landsmænd. Stewarden sagde til Baronen, at Kaptajnen ønskede at tale med ham og bad ham om at ulejlige sig ned i hans Kahyt.

Baronen fulgte beredvillig med. Men hans selvbevidste Holdning tabte sig ikke saa lidt, da han ved sin Indtræden i Kahytten, foruden Kaptajnen saa baade Nick Carter, hans to Hjælpere, Skibslægen og Skibets næstkommanderende.

Doktoren sad ved Kaptajnens Skrivebord med nogle Ark hvidt Papir foran sig, som vilde han optage en Protokol.

„Hvad ønsker De, Hr. Kaptajn?" spurgte Mutushimi.

„Den Herre der har noget at tale med Dem om!" svarede Carr og pegede paa Nick Carter.

„Jeg har ikke noget med den mistænkelige Person at gøre!" svarede Mutushimi i en foragtelig Tone og vendte sig om for at gaa, men Opdageren traadte i Vejen for ham.

„Baron Mutushimi!" udbrød han kort. „Hermed erklærer jeg Dem for anholdt!"

Japaneren lo haanligt. „Hold dog op med den naragtige Komedie!" udbrød han. „Der er jo dog ikke et Menneske, der tror, at De er den berømte Opdager Nick Carter!"

„Deri turde De dog tage fejl, Hr. Baron!" sagde Kaptajnen. „Det er blevet oplyst af særdeles paalidelige Vidner, at den Herre virkelig er Nick Carter."

Mutushimi bed sig i Læberne. Det havde han ikke ventet.

„Godt, jeg bøjer mig foreløbig!" sagde han. „Resten ordnes nok i Yokohama."

„De faar næppe meget af Yokohama at se, min gode!" svarede Opdageren. „For jeg agter at føre Dem ad den korteste Vej til Tokio."

Nu traadte der fire haandfaste Matroser ind i Kahytten. De gav Baronen Lænker paa og bar ham ind i Soveværelset ved Siden af Kahytten.

Saa blev der optaget en Protokol over det forefaldne, samtlige tilstedeværende underskrev den, hvorefter Kaptajn Carr vendte tilbage til Kommandobroen, Nick Carter og hans Hjælpere til Dækket.

Der traf de Prins Ten Itchi. Den stakkels Japaner var næsten ikke til at genkende, saa meget havde Sorgen over Talikas Død præget hans Udseende. Øjnene laa dybt inde i deres Huler, og de afmagrede Træk talte om en Smærte, der grænsede til Fortvivlelse.

Nick Carter lagde medlidende sin Haand paa hans Skulder.

„Stakkels Fyr! Tag Dig dog ikke Talikas Død saa nær! Den Slags Skæbnens Tilskikkelser undgaar ingen!"

Den unge, japanske Prins trak paa Skuldrene.

„Det er ikke alene Tabet af Talika, der gør mig bedrøvet, men det piner mig, at Mutushimi, den Skurk, skal gaa frank og fri mellem Passagererne, mens jeg er fordømt til Uvirksomhed, fordi jeg ikke tør være kendt!"

„Det skal Du ikke lade Dig sætte graa Haar i Hovedet for, thi Baronen er i Øjeblikket lænket paa Hænder og Fødder i Kaptajnens Sovekahyt. Der er ikke andet tilbage end at føre ham til Tokio, men det er ganske vist ogsaa forbundet med store Vanskeligheder."

„Lad kun mig om det, Mester! Saa snart jeg er bleven standsmæssig paaklædt, opsøger jeg Statholderen og fortæller ham hele Sagens Sammenhæng, hvorefter vi ikke længere behøver at bekymre os om Baronen. Desuden telegraferer jeg til min ophøjede Fader og meddeler ham de sidste Dages Begivenheder."

Nick Carter nikkede tilfreds.

„Det er sikkert det bedste. Det er dog altid noget værd at have en Prins til Hjælper!" tilføjede han med et Smil. „Men hvad tænker Du at gøre med Talika?"

„Jeg vil lade hende balsamere i Yokohama og derefter lade hende jorde paa værdig Maade, naar jeg kommer til Tokio!" svarede Ten Itchi, idet han anstrengte sig for at holde Taarerne tilbage.

„I Drenge gør vel bedst i at blive her om Bord og rejse hjem med „City of San Francisko"!" sagde Nick Carter til Chick og Patsy. „Jeg kommer da med næste Damper."

Chick gjorde Indvendinger, men Mesteren var og blev ubønhørlig. Han havde sine Grunde hertil. Naar hans Hjælpere blev paa Skibet, var de forholdsvis sikre og vilde i Løbet af to Dage have vendt Japan Ryggen. Tog han dem derimod med til Tokio, kunde han ikke vide, om det maaske skulde lykkes Mutushimi at spille en af dem et Puds.

Et Par Timer senere lagde „City of San Francisko" til i Yokohama Havn, hvor der herskede den sædvanlige Travlhed ved en stor Dampers Ankomst.

Der kom nu en Mængde Havnearbejdere om Bord og begyndte at losse Ladningen, mens Passagererne hastede med at komme i Land.

Mutushimis pludselige Forsvinden var saa at sige ikke blevet bemærket, da alle hans Landsmænd havde været optagne af at forberede sig til at gaa i Land.

Mens Ten Itchi, der heldigvis havde en større Sum Penge hos sig, tog ind til Byen for at blive ordentlig paaklædt, kørte Nick Carter til Telegrafstationen, hvorfra han sendte sin Kusine, Frøken Ida Carter, der boede i hans Villa hjemme i New York, et langt Telegram, men paalagde hende indstændigt ikke med et Ord at lade sig forlyde med, at hans Hjælpere og han endnu var i Live. Endvidere meddelte han hende, at Chick og Patsy vilde ankomme til New York i Løbet af faa Dage.

Da han atter kom om Bord, traf han den amerikanske Konsul, der øjeblikkelig kendte ham og udtalte sin store Glæde over at gense ham.

Imidlertid havde Baronens foreløbige Fængsel.

Nick Carter stod paa øverste Dæk i ivrig Samtale med Generalkonsulen og Kaptajnen, da der kørte nogle Herskabsvogne frem paa Kajen. „Død og Pine, her kommer jo fint Besøg!" sagde Carr forundret, da han saa flere rigt uniformerede Japanere stige ud af Vognen. Samtidig kom der en stor Styrke Politibetjente, som fordelte sig ved Landgangen.

Straks efter kørte der en meget elegant Karet frem, og ud af den sprang der en ung Herre i Diplomatfrakke og høj Hat. Han gik ad Landgangsbroen op paa Damperen, mens de tilstedeværende Herrer hilste ham med dybe Buk.

„Hvem kan det være?" mumlede Generalkonsulen. „De Herrer, der kom først, er Yokohamas Statholder, Militærguvernør og Politidirektør med Følge."

Nick Carter kunde ikke undertrykke et Smil ved Tanken om, at Ten Itchi for faa Timer siden havde opholdt sig om Bord i en Kulis tarvelige Paaklædning.

Kaptajnen og Konsulen skyndte sig hen til Landgangen for at byde de fornemme Gæster Velkommen, og de blev ikke lidt forbavsede, da Statholderen forestillede dem for en Prins af det kejserlige Hus.

Nick Carter holdt sig klogeligt i Baggrunden, han var vis paa, at Ten Itchi nok skulde ordne alt paa bedste Maade.

Efter at man havde fortalt Kaptajnen, hvad det drejede sig om, og man havde opfyldt de nødvendige Formaliteter, blev Baron Mutushimi, lænket paa Hænder og Fødder, som han var, ført op til en ventende Vogn, og under Bevogtning af den opstillede Politistyrke kørte han bort.

Kort efter blev Talikas Lig lagt i en Kiste og bragt fra Borde.

Da det var sket, samledes Ten Itchi med Nick Carter, Chick og Patsy inde i Rygesalonen.

Til en Begyndelse herskede der dyb Tavshed i Kahytten, det var, som om der fandtes en usynlig Mur mellem Kejsersønnen, hans gamle Kammerater og hans Læremester.

Men pludselig udbrød Patsy:

„Har man egentlig Lov til at sige „Du" til Dig nu, Ten Itchi?"

Til Trods for Øjeblikkets Alvor brast de dog alle i Latter.

„Ja, naturligvis, Patsy!" udbrød Prinsen og trykkede hans Haand hjærteligt. „Tro mig!" tilføjede han bedrøvet. „Det var meget bedre altsammen, den Gang da jeg var Jeres Kammerat."

„Hvad tænker Du nu paa at gøre?" spurgte Nick Carter.

„Jeg tager med første Tog til Tokio, og Mutushimi bliver transporteret dertil samtidig. Vær kun rolig, Mester!" vedblev han, da Nick Carter bekymret rynkede Panden. „Der er ikke ringeste Mulighed for, at Baronen kan gøre Forsøg paa at flygte.

I Tokio vil jeg fortælle min ophøjede Fader Sagens Sammenhæng og samtidig udvirke en Audiens for Dem. De skal selvfølgelig bo i Palæet, saa længe De er i Tokio, det vil desuden næppe tage lang Tid før Mutushimis Dom falder."

Nick Carter stirrede en Tid lang hen for sig.

Han havde egentlig haabet paa at kunne tage Baronen med sig til de forenede Stater, for, som han egentlig havde lovet, at overgive ham til Præsidenten. Men saaledes som Sagerne nu stod, da Mutushimi havde forgrebet sig paa en Prins af det kejserlige Hus, maatte han straffes efter japanske Love.

„Det er godt, Ten Itchi. Jeg tager med samme Tog som Du til Tokio og tager foreløbig ind paa Hotel „Krysantemum"."

Ten Itchi saa paa sit Ur.

„Nu har Herrerne derude allerede længe ventet paa mig, og hvor ondt det end gør mig, maa jeg nu tage Afsked."

Prins Ten Itchi var i Virkeligheden meget bevæget over, at han nu skulde skilles fra sine Kammerater, med hvem han havde delt saa mange Sorger og Glæder. Han undertrykte dog sin Rørelse, og idet han rakte Chick og Patsy Haanden, sagde han kort:

„Farvel Drenge, og gid det maa gaa Jer godt. Jeg vil kun ønske, at I maa blive forskaanede for saa haarde Tilskikkelser, som den, der har ramt mig!"

„Naa, Ten Itchi!" sagde Patsy. „Har Du slet ikke Lyst til at tage med til New York?"

„Jeg vilde gerne, men jeg kan ikke, hvad I jo meget godt ved!" svarede han. „Men hænder der en Gang noget, hvorved jeg tvinges til at vende Japan og Hoffet Ryggen, vil jeg straks søge til min Mesters Villa i New Yorks otte og halvtredsindstyvende Gade."

„Det var Ret, min Dreng!" udbrød Nick Carter hjærteligt. „Jeg behøver vel ikke at forsikre Dig om at Du vil være velkommen til enhver Tid."

Endnu et sidste Haandtryk og Prinsen forlod Rygesalonen.

Nick Carter og hans to Hjælpere stirrede tavse efter ham.

„Det er en Skam!" sagde Nick Carter, „for der er mere Stof i ham til en Opdager end til en Hofsnog!"

„Jeg tror ikke, han holder længe ud i Tokio!" udbrød Chick.

„Jeg heller ikke!" tilføjede Patsy. „Jeg har en Anelse om, at han en skønne Dag igen dukker op i New York."

Da Ten Itchi og hans Følge havde forladt Damperen, kom Kaptajnen ned til Nick Carter.

„Det gik jo hurtigere, end jeg havde tænkt mig, Hr. Carter, men jeg er glad over, at den gule Gavtyv er kommen fra Borde, derved er jeg fri for ethvert Ansvar. De maa forøvrigt have gode Forbindelser, min gode Carter. Det varede jo næppe to Timer, før

De havde sat hele Yokohamas Øvrighed og oven i Købet en kejserlig Prins i Bevægelse!"

Opdageren svarede med et diplomatisk Smil. Den brave Ulk vilde sikkert have gjort store Øjne, hvis Nick Carter havde fortalt ham, at den kejserlige Prins og den unge Japaner, som var kommen om Bord sammen med ham, var en og samme Person.

Da Nick Carter og hans Hjælpere nu ogsaa havde anskaffet sig nye Klæder og havde købt alt, hvad de havde Brug for til Hjemrejsen, fejrede de Mutushimis Tilfangetagelse ved en lille Middag paa en af Yokohamas fineste Restauranter. Derpaa ledsagede Nick Carter dem tilbage til Damperen, hvor han tog Afsked med dem.

Chick anvendte endnu en Gang hele sin Veltalenhed for at bevæge Mesteren til at tage dem med sig til Tokio, men det var forgæves.

„I kan jo dog ikke være mig til nogen Nytte, Drenge!" sagde han. „Jeg selv kan heller ikke gøre andet, end at overbevise mig om, at Mutushimi faar sin retfærdige Straf. Jeg antager, at jeg kan tage hjem med næste Damper. Altsaa, lev vel, Drenge og hils Ida fra mig!"

Han rakte dem Haanden til Afsked. Derpaa gik han ned til den Vogn, de var komne i, og som nu kørte ham til Banegaarden.

Hans to Hjælpere stod paa Promanededækket og saa efter ham, da han kørte bort.

„Jeg kan ikke frigøre mig for en Anelse om, at Mester kommer til at gennemgaa en Del, før han genser den hjemlige Kyst!" sagde Patsy, „jeg tror ikke paa Mutushimi, han er mere sejglivet end en Kat!"

Fremtiden skulde vise, at Patsy Frygt ikke var ugrundet.

Harikiri.

„Det er særdeles beklageligt, at Baron Mutushimi af sit Had til Dem, Hr. Carter, har ladet sig forlede til at udvise en saa uværdig Optræden mod Dem, Deres Hjælpere og Senator Hallan! Men jeg beder Dem være overbevist om, at De skal faa fuld Oprejsning!"

Disse Ord udtaltes af Mikadoen ved en Audiens, han havde tilstaaet Nick Carter. Ved Audiensen, der fandt Sted i Monarkens Arbejdsværelse, var Ten Itchi til Stede, han havde i Forvejen givet sin Fader de nødvendige Oplysninger om Sagens Sammenhæng.

„Det vil vare nogle Dage, før vor højeste Ret, der skal dømme Baronen, træder sammen!" vedblev Kejseren. „Og beder jeg Dem tage Ophold her i Palæet saa længe, De bliver her i Byen."

„Det er en stor Ære, Deres Majestæt udviser mod mig, og jeg tager med Tak imod den smukke Indbydelse." —

Dermed var Audiensen forbi, og Nick Carter blev af flere Hofmænd ført ind til de for ham bestemte Værelser. Det var europæisk udstyrede Værelser i Stueetagen ud mod den kejserlige Park. — —

De nærmest følgende Dage gik meget behageligt for Nick Carter. Ten Itchi overvældede ham med Opmærksomhed og søgte paa alle Maader at faa ham til at glemme de Lidelser, som Mutushimi havde ladet ham gennemgaa.

Blandt de Personer, som Nick Carter gjorde Bekendtskab med under sit Ophold paa Slottet, var der en gammel General ved Navn Lakatira og hans Svigersøn Tom Harnett. Den unge Mands Forældre havde i flere Aar været bosatte i Tokio, og han selv var født i Japan.

De tre Mænd blev gode Venner, og Nick Carter tilbragte mangen en Aften ved den gamle Krigers Skakbord.

Efter japansk Skik havde en Geisha Overopsynet med Gæsten, Nick Carters, Værelser. Hun hed Ota Okuma og var lige saa smuk, som hun var aandrig.

Den unge Japanerinde lod til at synes godt om den statelige Mand, thi hun lod ingen Lejlighed til at gøre sig bemærket gaa tabt, hvad der til sidst faldt Nick Carter til Besvær. Han havde godt mærket, at han havde gjort et dybt Indtryk paa Geishaen, men han var kold over for den unge Piges Skønhed.

Nogle Dage senere traadte Retten sammen. Som det var at forudse, blev Baronen dømt til Døden. Efter japanske Love havde han Lov til at unddrage sig Bøddelens Strikke, ved at begaa „Harikiri". Ved at vælge denne Dødsmaade opnaar Forbryderen, at hans Godser ikke inddrages under Kronen, men tilfalder hans Arvinger.

Baronen valgte „Harikiri",

Nick Carter og Ten Itchi havde en Samtale med Baronen i hans Celle, kort før han blev ført til Templet, hvor han skulde bringe sig selv som Offer foran Guden Yogis Alter.

Mutushimi overøste Opdageren med Haan og Skældsord og nægtede bestemt at sige ham, hvor Senator Mark Hallan holdtes skjult. Paa Ten Itchis indtrængende Opfordringer bekvemmede han sig dog til at sige, at Senatoren ved et Flugtforsøg var bleven slaaet ihjel af Slavernes Opsynsmænd.

„Foreløbig har De sejret, Nick Carter!" hvæsede Baronen og hævede de lænkede Händer truende i Vejret. „Men derfor undgaar De ikke Deres Skæbne. Mit Had skal forfølge Dem! Thi er jeg end død, saa lever der Hundreder af mine Venner, der vil regne det for en Ære at hævne mig. —

Gaa nu Deres Vej, jeg vil ikke have de sidste Øjeblikke i mit Liv ødelagt af Deres Nærværelse."

Handlingen i Templet var meget gribende. Nick Carter var efter Mikadoens udtrykkelige Ønske kommen til Stede.

Efter at Præsterne havde sunget en Salme, traadte Formanden for den højeste Ret frem og oplæste endnu en Gang Dommen.

Derpaa løstes Mutushimis Lænker, og han fik overrakt en juvelsmykket Krumsabel.

Baronen gik langsomt op til Alteret og stak sig derefter i Maven med den skarpe Sabel. I næste Øjeblik faldt han død om. — Han havde faaet Straf for sine Skændselsgerninger!

Da han ved at begaa „Harikiri" fuldstændig havde afsonet sine Forbrydelser, kunde han nu blive begravet med fuld Honnør.

Liget blev lagt i en pragtfuld Kiste og baaret bort af hans Venner for senere at føres til hans Gods. —

Nick Carter gik fra Templet tilbage til Palæet med Ten Itchi.

Da han i sin Tid havde faaet Befaling af Amerikas Præsident til at fange Mutushimi, havde han end ikke drømt om, at det skulde lykkes ham.

Og selv om Mutushimi nu var død, havde han dog ikke sonet de Forbrydelser, han havde begaaet i Opdagerens Fædreland.

Nu var der ikke mere noget, der holdt Nick Carter tilbage i Japan, og han besluttede derfor at rejse hjem til de forenede Stater med den næste Damper fra Yokohama.

Ende. —

Næste Bind (Nr. 58) indeholder:

Mutushimis Hævn.

Trykt og Forlag hos A Eichler,
New York. London E C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Mutushimis Hævn.

Nick Carters Livgarde.

Den Dag var kommen, da Nick Carter for stedse skulde forlade Japans Riger og Lande.

Mikadoen modtog ham med megen Nedladenhed i en Afskedsaudiens og gav ham endog en egenhændig Skrivelse med til Præsidenten for Amerikas forenede Stater.

„De kan være overbevist om, Hr. Carter" — udbrød Mikadoen til sidst i en yderst elskværdig Tone, — „De efterlader Dem mange Venner her i Japan — og til dem tør jeg vel regne ikke mindst mig selv og min Søn Ten Itchi!"

Dermed vilde han række den store, amerikanske Opdager Haanden, men Nick Carter tøvede med at modtage den.

„Har De endnu noget paa Hjærte?" spurgte Mikadoen i en forundret Tone.

„Ja, jeg vilde bede Deres Majestæt om Tilladelse til personlig at turde takke Geishaen Ota Okuma for hendes Tjeneste, før jeg rejser."

Kejseren nikkede og slog paa en gylden Gongong. Lyden var næppe hendøet, før en Ordonnans-Officier

traadte ind og fik Befaling af Kejseren til at hente den unge Pige.

Mens de ventede paa Geishaens Komme, sagde Mikadoen:

„De ved sagtens ikke, at nogle af Deres bekendte rejser til San Francisko med samme Damper som De?"

Nej, Deres Majestæt, det er det første, jeg hører om det. Hvem er de paagældende?"

„General Lakatira udbad sig i Gaar Orlov for at rejse til Amerika. Han ledsages af sin Svigersøn."

„Det er i hvert Fald glædelige Nyheder, for jeg har under mit Ophold her i Palæet stiftet Bekendtskab med de to Herrer!" sagde Opdageren glad.

Nu kom Ordonansen tilbage, men alene.

„Naa?" spurgte Mikadoen forundret.

„Geishaen er intet Steds at finde, Deres Majestæt!" meldte Officeren.

„Det er da besynderligt. Har De spurgt hos Portvogterne? Maaske har hun forladt Palæet?"

„Det har hun ikke, Deres Majestæt, for hun har ikke passeret nogen af Udgangene!" svarede Officeren underdanigt. „Hun maa i al Hemmelighed være ste-

gen over Havemuren paa et Sted, hvor der ingen Vagt er!"

„Det er godt, Hr. Kaptajn!"

Officeren gjorde Honnør og gik.

„Ota maa have en ganske særlig Grund til den pludselige Flugt!" sagde Kejseren med et Smil til Nick Carter. „Maaske vilde hun undgaa at tage Afsked med Dem."

Audiensen var forbi, og Nick Carter kunde rejse.

Ten Itchi ledsagede sin tidligere Læremester til Yokohama, hvor Dampskibet „City of los Angelos" laa sejlfærdig ved Kajen.

Afskeden mellem de to Herrer var kort men hjærtelig.

„Glem aldrig, min Dreng, at mit Hus altid staar aabent for Dig. Naar Du ikke føler Dig vel til Mode her i Japan eller ved din Faders Hof, saa kom til mig. Jeg kender de Stridigheder, en Prins er udsat for, og at det Tilfælde meget let kan indtræffe, da Du længes tilbage til den Tid, hvor Du førte et tarveligt og arbejdsomt men lykkeligt Liv."

„Jeg skal aldrig glemme Dem, Mester!" svarede Ten Itchi hjærteligt.

Saa bad han ham endnu en Gang hilse sine gamle Kammerater, Chick og Patsy og Nick Carters Kusine, Frøken Ida Carter, derpaa vendte han sig om og gik.

Nick Carter saa efter ham, til han ikke kunde øjne ham mere.

„Den brave Dreng!" mumlede Nick Carter. „Jeg giver kun nødig Slip paa ham. Naa, vi ses nok igen, for jeg tror næppe, han holder det længe ud ved Hoffet."

Da Nick Carter kom op paa Dækket, var Tom Harnett, General Lakatiras Svigersøn, den første, der traadte ham i Møde med en hjærtelig Hilsen.

„Er det ikke storartet, Carter?" udbrød han straalende glad. „I Gaar anede jeg ikke det bitterste, og i Dag har jeg en flere Maaneder lang Orlovstilladelse i Lommen, jeg er paa en Lystrejse til Amerika og England. Min Svigerfader ledsager mig — eller rettere sagt, omvendt."

Han vilde sig endnu mere, men tav pludselig, thi i dette Øjeblik trykkede en ung Japaner, der aabenbart hørte til Skibets Besætning, Nick Carter en lille Rulle Papir i Haanden.

Inden Opdageren, der ikke selv vidste, hvad det betød, kom sig af sin Forundring, var Knøsen forsvunden mellem Passagererne.

Den lille Rulle Papir viste sig at være en fast sammenrullet Strimmel, og da Nick Carter aabnede den, saa han, at den var beskrevet med japanske Skrifttegn. Der stod i Oversættelse omtrent saaledes:

„Højstærede Hr. Carter!

Tag Dem i Agt, thi De trues af store Farer paa Rejsen til Deres Hjemland og ligeledes i de forenede Stater, hvis De overhovedet naar levende dertil!

Omend Baron Mutushimi er i Skyggernes Land, forfølger hans Had Dem dog, og hans Hævn vil sikkert ramme Dem. Paa hvad Maade, Hævnen falder, hvor eller hvornaar — det ved jeg ikke, ej heller ved jeg, hvem de Folk er, som er Dem fjendtlig sindede og rejser med Dem til San Francisko.

Men et er vist: Der er flere Passagerer om Bord paa Damperen, hvis eneste Maal er at dræbe Dem.

Vær altsaa paa Deres Post, da De ellers sikkert vil falde som Offer for Deres Fjender. Mutushimis Arm er lang, den naar endog hertil fra den anden Side Graven.

Baronen havde Hundreder af lenspligtige Undersaatter, der tjente ham tro, og som stræber Dem efter Livet, fordi de tilskriver Dem hele Skylden for Baronens Død.

Gaa aldrig alene paa Dækket om Natten!

Spis ikke noget af det, som de andre Passagerer ikke spiser af, mens De ser paa det.

Modtag ikke noget som helst i Foræring af en medrejsende! Og staa aldrig med Ryggen til nogen!

Der er her om Bord to Mænd, som De rolig kan betro Dem til. Det er General Lakatira og hans Svigersøn Tom Harnett.

Vis dem dette Brev, og de vil sige Dem, hvor nødvendige de Forholdsregler er, som bliver givne her. De vil ogsaa forklare Dem, hvad det vil sige, naar en „Samurai" har tilsvoret sin Herre at udføre en eller anden Daad for ham.

Bliv ikke vred, fordi Brevet er uden Underskrift, men Afsenderen har gyldige Grunde til at udelade sit Navn."

Nick Carter læste meget opmærksomt Brevet to Gange igennem. Til en Begyndelse var han tilbøjelig til ikke at lægge nogen Vægt paa dets Indhold, men ved at læse det paany, forandredes hans Mening.

„Sig mig, Harnett!" sagde han til Generalens Svigersøn, der tavs havde iagttaget ham. „Saa De nøje paa den unge Mand, der stak mig denne Rulle Papir i Haanden?"

„Nej, desværre skænkede jeg ham ikke den ringeste Opmærksomhed."

„Det gør mig ondt. Jeg troede, De havde set ham før, da De kom om Bord, saa De kunde have sagt mig, hvem han er."

„Hvorfor vil De vide det?" spurgte Harnett.

„Jeg vilde kun spørge ham om noget. Jeg gad nemlig gære vide, hvem der har givet ham det Brev til Besørgelse."

„Hvad staar der da i det? Er det noget af Vigtighed?"

Opdageren rakte ham Brevrullen.

„Læs det selv, og sig mig Deres Mening," sagde han. Nick Carter iagttog sin Ven meget nøje, mens han gennemlæste Brevet, og han bemærkede, at Harnett fo'r sammen straks, da han læste de første Linier, derpaa rynkede han Panden, og til sidst smilte han hemmelighedsfuldt.

Opdageren afbrød ikke hans Læsning. Men da han var færdig og gav Brevet tilbage, spurgte han:

„Naa, hvad mener De om det?"

„Det er da i alt Fald overordentlig tydeligt!" svarede Harnett med et diplomatisk Smil.

„Sandt nok, men det er dog for mærkeligt, at en hel Skare Mennesker skulde have indskibet sig her paa Skibet ene og alene for at dræbe mig!"

Harnett svarede ikke, og Nick Carter stirrede en Stund tavs hen for sig. Til sidst sagde han:

„Da De læste Brevet før, lagde jeg Mærke til Deres nAsigt, og jeg kunde da se, at De kender Afsenderen. Jeg ved ikke, om man ogsaa kan kende de japanske Haandskrifter, men jeg antager det, for ethvert Menneske har dog sin Ejendommelighed i sin Skrift, om man end paa japansk snarere maa tale om at male end at skrive."

„Ja, jeg kender Skriften!" sagde Tom Harnett. „Brevskriveren eller rettere Brevskriverinden er en Person, som De sikkert mindst af alle tænker paa."

„Hvem er det da?"

„Geishaen Ota Okuma fra det kejserlige Slot!"

Nick Carter saa ikke særlig overrasket ud, thi han havde i sit stille Sind tænkt sig noget i den Retning. Han undrede sig kun over, at hun ikke havde meddelt ham alle sine Betænkeligheder mundtlig, men havde foretrukket at tilskrive ham paa en saa hemmelighedsfuld Maade.

I dette Øjeblik bortledede Nick Carters Opmærksomhed af en Støj udenbords. Da han atter vilde vende sig om mod sin Ven, var denne forsvunden. —

Afrejsens Øjeblik var kommen. Matroserne gjorde Trosserne løse og skulde netop til at tage Landgangen ind, da en Herskabsvogn kørte frem paa Bryggen, og ud af den steg General Lakatira og tre Tjenere.

Da Generalen og hans Følge var komme om Bord, gaves Landgangen over, og det mægtige Skib satte sig langsomt i Bevægelse.

General Lakatira gik lige hen til Nick Carter og hilste overordentlig hjærteligt paa ham.

„Mikadoen fortalte mig i Formiddags, at De ogsaa skulde sejle med „City of los Angelos"! udbrød Opdageren til Lakatira.

Generalen saa forbavset paa Nick Carter; saa sagde han:

„Har Hans Majestæt sagt Dem det?"

„Ja, i Samtalens Løb fortalte han mig, at De havde søgt om Orlov."

„Har jeg søgt Orlov? — Naa ja, paa en Maade, ja!" sagde Lakatira hurtigt.

Nu var det Nick Carter, der blev forundret, men han lod sig ikke mærke med noget. Han troede nu at forstaa Sagens Sammenhæng. Hverken Generalen eller Tom Harnett havde søgt om Orlov, men de havde faaet Befaling af Kejseren til at vaage over ham.

„Vil De have den Godhed at høre paa, hvad jeg har at sige Dem?" spurgte Nick Carter.

„Med største Fornøjelse, Hr. Carter."

„Tror De ikke lige som jeg, at vi forstaar hinanden bedre, naar vi er helt aabenhjærtige over for hinanden?"

„Jo, selvfølgelig!" svarede Lakatira. „Men hvad mener De med det Spørgsmaal?"

Nick Carter gik lige løs paa Sagen.

„Tør De nægte, Hr. General, at De ikke har søgt om Orlov men har faaet Befaling af Mikadoen til at foretage Rejsen sammen med mig?"

„Jeg ved virkelig ikke, Hr. Carter —"

„Lad mig kun tale videre, Hr. General!" vedblev Nick Carter. „Efter min Overbevisning forholder Sagen sig saaledes: En eller anden har udstødt Trusler imod mig, og det har Mikadoen faaet Nys om. Som Følge deraf har Kejseren uden videre fritaget Dem for Tjeneste og befalet Dem at gaa om Bord paa Damperen her, som en Art Livgarde for mig."

Generalen trak paa Skuldrene.

„De skal ikke prøve paa at nægte noget, selv om Mikadoen har befalet Dem at holde den virkelige Sammenhæng hemmelig for mig," vedblev Opdageren. „Det er jo yderst omhyggeligt og elskværdigt af Hans Majestæt, og jeg er overordentlig glad ved at nyde Deres og Deres Svigersøns Selskab paa Rejsen, men saa meget er vist, det er første Gang i mit Liv, der bliver passet paa mig, som paa et hjælpeløst Barn.

Det har altid været min Bestilling at vaage over andres Velfærd. Nu maa jeg jo næsten regne mig selv for at være en højtstillet Person, der af en Livgarde skal beskyttes mod Bombekastere og andre Snigmordere. Men jeg vil ikke paastaa, det er nogen behagelig Fornemmelse."

„Mikadoen talte om, at det næppe vilde være særligt glædeligt, naar De fik Sandheden at vide," svarede Generalen.

„Jeg er ikke særlig tilfreds med det," sagde Nick Carter, og hvis jeg i Forvejen havde vidst det, vilde jeg paa det bestemteste have frabedt mig det."

„Men nu er jeg jo her, det er for sent at gaa i Land igen, og desuden er denne Rejse en velkommen Afveksling for mig," ytrede Lakatira.

„Det tror jeg gærne, men nu, da det skete ikke kan gøres om, maa vi ogsaa være fuldt ud fortrolige over for hinanden. Jeg maa ubetinget have at vide, hvad De frygter for, og hvem De mistænker for have ondt i Sinde mod mig."

Generalen tav længe, før han svarede:

„Det gør mig ondt, Hr. Carter, men jeg kan ikke svare Dem, det vilde være imod Hans Majestæts Befaling."

„Nej, ikke efter min Mening," sagde Opdageren og rystede paa Hovedet. „Mikadoen har sandsynligvis troet, at jeg paa hele Rejsen vilde være uvidende om de Forholdsregler, der er trufne af ham. Da det imidlertid ikke er Tilfældet, men jeg allerede efter et Kvarters Forløb er kommen paa det rene med Sagens Sammenhæng, fordrer jeg, at De siger mig alt! Hvis De ikke opfylder min Bøn, kan jeg ikke længere betragte Dem som min Ven. Jeg ønsker ikke, at man bevogter mig som et Barn. Og i hvert Fald maa jeg have at vide, hvad der foregaar her om Bord paa Damperen."

Generalen kæmpede længe med sig selv. Omsider svarede han:

„Godt, Hr. Carter, saa skal jeg fortælle Dem alt. Vil De behage at gaa med mig ned i min Kahyt?"

„Tværtimod!" svarede Nick Carter. „Jeg vil bede Dem gaa med mig ned i min Kahyt."

Dermed vendte Opdageren sig om og gik hen ad Dækket, fulgt af Lakatira og hans Svigersøn.

Manden, der lod sit Liv for Nick Carter.

„Tal nu kun frit," sagde Nick Carter, da de havde taget Plads i Kahytten. „Hvad er det saa, det drejer sig om?"

„Hvis jeg maa udtrykke mig i faa Ord, drejer det sig ganske ligefrem om, at Deres Liv er truet, og at jeg og endnu nogle andre har faaet Befaling til at rejse med Dem og beskytte Deres Liv."

„Det har De jo fortalt mig. Men hvem er det, der truer mig paa Livet?"

„Mutushimi!"

„Han er jo død for længe siden!" svarede Nick Carter.

„Det er ganske sandt, men hans Aand lever videre hos hans Undersaatter, Samuraierne!"

„Jeg vilde være Dem meget forbunden, Mr. General, hvis De vilde fortælle mig noget nærmere om disse Samuraier, for selv om jeg er ret fortrolig med japanske Forhold, er de mig dog ukendte."

„Med største Fornøjelse. De egentlige Samuraier er der ikke flere af. I Japans første Lensherres, Skoguns, Dage var de kun almindelige Krigere, der sloges for deres Herre, som de blev tro til Døden.

Mutushimi og hans Forfædre har fra de tidligste Tider været Lensherrer paa Nippon, eller, som i Udlændige siger: Japan, og de Samurais, som nu flokkes om ham, er Efterkommere af Krigerslægter, som i Aarhundreder har tjent Mutushimis Æt.

I vor Tid er der ikke mere det udprægede krigerske Forhold mellem Lensherrerne og Samuraierne, de er snarere en Slags Vasaller, der har visse Pligter over for deres Lensmand, fordi de bor paa hans Jorder."

„Ja, saa meget har jeg ogsaa forstaaet!" sagde Nick Carter.

„Jeg har ogsaa kun lige hentydet til det, for at De lettere skal kunne forstaa det, som jeg nu vil sige. I Forgaars Aftes kom der en Mand hjem til mig, det var en af Mutushimis Samuraier. Han fortalte mig, at De havde gjort ham en stor Tjeneste."

„Har jeg ydet ham en stor Tjeneste?" gentog Opdageren forundret.

„Det sagde han i hvert Fald."

„Hvad skulde det have været for en Tjeneste?"

Generalen smilte let.

„Har De allerede glemt, at De for et Par Dage siden reddede et lille Barn fra den visse Død ved med Fare for Deres eget Liv at rive det bort lige i det Øjeblik, da det var ved at blive kørt over af et Automobil?"

„Nej, nu husker jeg det meget godt!" svarede Opdageren.

„Nuvel, det Barn var et Barnebarn af den Samurai, som kom hen til mig i Forgaars. Af Taknemmelighed over, hvad De havde gjort, fortalte han mig, at der var dannet en Sammensværgelse imod Dem.

Han brød derved sin Ed, som han havde svoret sin Lensherre, men han kunde ikke rolig se paa, at hans Barnebarns Redningsmand saaledes gik i Døden.

Hvor stort et Offer, han derved bragte Dem, skønner De vel bedst deraf, at han straks gik fra mig hjem og begik Selvmord."

„Det er da ikke sandt?" udbrød Nick Carter forfærdet.

„Jeg troede, De vidste, hvor hellig vi Japanere holder Eden!" svarede Generalen.

„Ja, sandt nok, sandt nok! Saa har Samuraien altsaa ofret sit Liv for mig?"

„Ja, oven i Købet med koldt Blod, for han vidste at man maatte begaa Selvmord, naar han havde fortalt mig sin Hemmelighed.

Han kunde jo ikke gøre andet, naar han havde forraadt sin Lensherre.

Det er de Menneskers uskrevne Æreslov, med Vanære kunde han ikke leve, men han kunde heller ikke forsvare at lade en Mand, der havde sat sit Liv i i Vove for en af hans Slægtninge, gaa til Grunde uden at forsøge paa at hjælpe ham. Disse Grundsætninger er en Del af Samuraiernes Religion!"

„Stakkels Fyr!" mumlede Nick Carter. „Det gør mig oprigtig ondt, at han frivillig er gaaet i Døden for min Skyld."

„De skal ikke beklage ham, Hr. Carter!" sagde Lakatira hurtigt. „En Mand, der har været saa heltemodig, er sikker paa at blive belønnet i det hinsides.

Forøvrigt maa De ikke tro, at han er død for Dem, nej, han er bleven sin Grundsætning tro, og den lod ham ingen anden Udvej staa aaben end Selvmord. Da han tog Livet af sig, var det ikke for at gøre Dem en Tjeneste, men for at tilfredsstille sin egen Samvittighed, der foreskrev ham at handle paa den Maade."

„Fortalte han Dem, hvor mange Hævnere, Mutushimi havde sendt ud efter mig, og hvad de hedder?" spurgte Nick Carter.

„Ja, jeg vilde netop nu fortælle Dem om den ejendommelige Befaling, Mutushimi har givet sine Folk. Det lykkedes ham ved Hjælp af Bestikkelser at faa Lov til at modtage tre af sine Tjenere i Fængslet og tale med dem i længere Tid, det vil sige, han gav dem først nogle fælles Befalinger, derpaa sendte han to af Tjenerne ud af Cellen, mens han gav den tredie nogle særlige Befalinger.

Saa lod han atter de andre komme ind en for en og gav dem hver især en Ordre med det bestemte Tilføjende, at de ikke maatte omtale noget om det til deres Kammerater, ja, de maatte endog aflægge Ed paa det.

Den sidste, som blev kaldet til Mutushimi, var den Mand, som fortalte mig den hele Sammenhæng. Han hed Logi.

For Tydelighedens Skyld skal jeg nu fortælle Dem, hvad han meddelte mig om sin Samtale med Mutushimi. — „Logi!" sagde Mutushimi til ham. „Din Opgave begynder der, hvor dine to Kammeraters holder op. Du har vist faaet den letteste Del af Arbejdet, for det er sandsynligst, at Du slet ikke faar Lejlighed til at gribe ind, dine Kammerater er vel nok i Stand til at udføre mine Befalinger."

„Det er jo glædelige Udsigter!" sagde Nick Carter.

„Hør nu kun videre!" vedblev Generalen. —„Du maa nu ikke mere tabe den Amerikaner af Syne!" sagde Mutushimi. „Naar han rejser hjem, maa Du tage med samme Skib og bevogte enhver af hans Bevægelser, men Du maa ikke krumme et Haar paa hans Hoved, før han er kommen til den By, hvor han plejer at bo, med andre Ord: til New York!

Hvis han skulde ankomme levende dertil, hvad der dog er meget lidt Sandsynlighed for, begynder din Del af Arbejdet.

Jeg skal give Dig et Brev med til mine Arvinger, at de skal forsyne Dig saa rigeligt med Penge, at Du ikke af den Grund skal føle Dig bundon. Jeg kan naturligvis ikke give Dig nogen yderligere Befaling om, hvordan Du skal bære Dig ad, det overlader jeg til Dig selv. Dræb ham paa en eller anden Maade og tag saa mange Medhjælpere, Du vil! Desuden vil dine to Kammerater være Dig behjælpelig med at udføre dit Arbejde."

„Hvad vil det sige?" spurgte Nick Carter.

„Jeg troede, de tre Mænd arbejdede fuldstændig uafhængig af hverandre?"

„Ja, til at begynde med er det jo ogsaa saaledes, men naar det til et bestemt Tidspunkt ikke er lykkedes for den første at løse sin Opgave, skal han betro sig til den anden, der saa har Ret til at befale over den første, og han skal tillige meddele sin Kammerat de særlige Befalinger, han har faaet af Mutushimi."

„Aha! Nu er jeg med! Hvis det ikke lykkes Nummer et at overmande mig, prøver Nummer to paa det sammen med sin Kammerat, og naar de to ikke kan udrette noget, saa sætter alle Hævnere efter mig. Er det rigtigt?"

„Ikke ganske!" svarede Lakatira med et Smil.

„Hvorfor da?"

„Der er ikke alene Tale om de tre Hævnere. Hver af dem har Ret til at antage saa mange Hjælpere, de vil, saaledes at der for Øjeblikket her om Bord er mindst tolv Mænd, som tragter Dem efter Livet."

„Det er jo helt snildt, men helt rigtigt er det dog ikke efter min Beregning, for en af de tre Mænd er jo død!"

„Der er dog ligegodt tre Mordere, for de to andre har indviet en tredie i Hemmeligheden, og han er kommen i Logis Sted, de har naturligvis straks faaet at vide, at han har berøvet sig Livet og har vel ogsaa gættet Grunden dertil.

Derved forbedres Deres Stilling dog aldeles ikke Hr. Carter, for de sammensvorne vil nu sætte alt ind paa at gøre Dem uskadelig saa hurtig som muligt. Den eneste Fordel, De har, er, at De ved, der er en Sammensværgelse i Gang mod Dem."

„Naar alt kommer til alt, er en Passagerdampen ikke større end et Hotel!" sagde Nick Carter roligt. „Og desuden kan de, der er om Bord, jo ikke komme herfra. Det vil vel saaledes ikke falde mig vanskeligt at finde de sammensvorne under Rejsen."

Generalen trak paa Skuldrene. Han saa mistænksom ud.

„De kan jo prøve paa det, men jeg er bange for, at det er spildt Ulejlighed."

„Hvor mange af Deres Landsmænd er der efter Deres Mening her om Bord?" spurgte Nick Carter efter en lille Pause.

„Blandt de rejsende paa første Klasse er der omtrent tredive Japanere, og Mandskabet, der omfatter henved to Hundrede Mand, bestaar næsten udelukkende af Japanere.

Den største Del af de rejsende er dog Mellemdækspassagerer, alt i alt er vi vel fem Hundrede Mennesker om Bord paa Skibet.

De kan vel saa indse, hvor vanskeligt det er at finde Hævnerne, hvis de da ikke forsøger et Attentat."

„Og det mener De vel, der er mest Sandsynlighed for, at de gør?"

„Ja, det er jeg fast overbevist om!"

„Hør, vær saa god at fortælle mig, hvorledes Mikadoen fik Nys om denne Sag? Var det maaske Dem, der fortalte ham det?"

„Ja, Logi havde næppe fortalt mig det, før jeg lod spænde for og kørte til Slottet, hvor jeg straks blev modtaget af Mikadoen."

„Og Udfaldet af Deres Audiens blev, at Hans Majestæt befalede Dem at rejse sammen med mig til San Francisko?"

„Ja!"

„Det var meget naadigt af Mikadoen, men hvorledes har Majestæten tænkt sig at kunne forhindre den planlagte Forbrydelse?"

„Kære Hr. Carter!" svarede Generalen. „De tror da vel ikke, at Harnett og jeg er alene her om Bord. Jeg befaler over ti Opdagere, der bevogter hvert af Deres Skridt."

„Det manglede endnu kun!" brast det uvilkaarligt ud af Opdageren. „Det er jo overordentlig elskværdigt af hans Majestæt, men han gør mig ganske flov med alle sine Opmærksomheder. Det er ligefrem pinligt for mig at vide mig omgivet af en Livvagt paa tolv Mand.

Som jeg allerede før sagde, har det hidtil været min Bestilling at beskytte Folk og værge dem mod Farer, det er derfor noget ganske nyt for mig, at det omvendte nu er Tilfældet. Men sig mig, Hr. General, tror De, at de tre Hævnere er her om Bord?"

„Det er muligt, men det er ikke sandsynligt. Jeg tror næppe, at de, som vi siger i Japan, har lagt alle deres Æg i en Kurv. En eller maaske to af dem er vel her om Bord, men det kan ogsaa være, at to af dem har valgt en anden Vej til San Francisko. Men det er som sagt umuligt at have nogen bestemt Mening om det."

„Lad os en Gang antage, at der kun er taget en af Hævnerne og tre eller fire af Hjælperne med Skibet her. Har De nogen Anelse om, paa hvad Maade, de agter at angribe mig? Med Revolver, Kniv eller Gift? Eller om de muligt i et dertil egnet Øjeblik vil kaste mig over Bord?"

„Efter min Mening vil de benytte sig af Gift. Et Revolverskud vilde gøre for megen Støj, og den sidste Dødsmaade, De nævnede, vilde kun kunne komme til Anvendelse, hvis De var uforsigtig nok til ved Nattetide at staa i Nærheden af Rælingen. Men hvad jeg er mere bange for end et rigtigt Attentat, er et „tilfældigt Ulykkestilfælde".

„Hvad mener De med det, Hr. General?"

„Jeg mener, at der forøves et Attentat mod Dem paa en saadan Maade, at uvidende absolut maa tro, der er hændet et Ulykkestilfælde."

„Hm, det begynder at blive interessant!" mumlede Nick Carter. „Ved De ogsaa, Hr. General, hvad for Forholdsregler jeg agter at træffe i den Anledning?

De kender vel den smukke Historie om Sagføreren, der blev sin egen Klient, og som, da Sagen var sluttet, sendte sig selv Regning over opstaaede Udgifter og Sagførersalær? Jeg vil nu overtage Tilfældet Nick Carter og se, hvad jeg kan gøre for den Mand! Jeg har indtil denne Dag arbejdet med Held for andre, nu vil jeg se, om jeg ikke ogsaa en Gang kan arbejde for mig selv!"

Den japanske Opdager.

De to første Dage gik, uden at Nick Carter tilsyneladende traf Forberedelser til at sikre sig. Og skønt han saa sig godt om, lykkedes det ham dog ikke at opdage det ringeste, der kunde tyde paa, at der var Forfølgere efter ham. Men han var samtidig klar over, at hverken Generalen eller Tom Harnett tabte ham af Syne et Øjeblik, og det berørte ham meget ilde.

Det, der pinte ham mest, var, at han ikke kunde se, om Personer, som ugenert nærmede sig ham, var nogle af de sammensvorne, eller om det var Generalens Folk.

Den anden Dags Aften var det blevet ham utaaleligt stadig at være i Uvished og stadig at være bevogtet.

Han gik ned i sin Kahyt for at gaa til Ro, og han tændte det elektriske Lys.

Da han derefter vendte sig om for at lukke Døren af, saa han en japansk Steward, der stod uden for paa Gangen. Stewarden traadte nærmere med et Buk.

„Hvad vil De?" spurgte Nick Carter kort. „Er der noget, der ikke er i Orden?"

„Ja, Deres Køje, Herre!" svarede Stewarden paa flydende Engelsk, mens han forsøgte at trænge sig forbi Nick Carter ind i Kahytten.

„Naa, hvad er der i Vejen med den?" spurgte Nick Carter i en endnu mere bister Tone og traadte i Vejen for Stewarden. „Den ser da ud til at være i fuldstændig Orden, ikke?"

„Hvis De vil tillade mig at undersøge den, skal jeg straks svare Dem. Jeg vidste ikke af, at De vilde gaa til Ro saa tidligt, ellers havde jeg redt den tidligere."

„Vil De ikke forklare Dem tydeligere?" spurgte Opdageren.

„Tillader De, at jeg træder indenfor?" sagde Stewarden igen.

„Kun hvis De i Forvejen siger mig, hvorfor De er saa ivrig efter at komme ind i min Kahyt!"

„Jeg har Befaling til at undersøge Deres Køje hver Aften, før De gaar i Seng!" svarede Stewarden nu paa Japansk; idet han uvilkaarlig rettede sig stramt militærisk.

„Og hvem har befalet Dem det?"

„Hans Ekscellence General Lakatira!"

Opdageren smilte spotsk og sagde:

„Naar det forholder sig saaledes, saa gør kun Deres Pligt. Men jeg tvivler om, at De finder noget, som retfærdiggør Generalens Forsigtighed."

Opdageren traadte bort fra Døren og lod Manden træde indenfor.

Stewarden slog nu Tæpperne til Side og gennemsøgte baade dem, Hovedpuderne, Lagnerne og Madrasserne paa det omhyggeligste.

Pludselig udstødte Japaneren et overrasket Skrig.

I det samme var Nick Carter henne bag ved ham og kiggede over hans Skulder. Under Lagenet laa der en lille agernformet Genstand, aldeles oversaaet med skarpe Pigge. — Den saa ud til at være lavet af Staal og lignede nærmest et lille Dyr.

„Hvad er det for et Uhyre?" spurgte Nick Carter Stewarden, der med vidt opspilede Øjne kiggede paa „Dyret" uden at gøre Mine til at røre ved det.

Japaneren lod ikke til at have hørt Opdagerens Spørgsmaal, thi han stirrede stadig som hypnotiseret paa Køjen. Nick Carter rakte Haanden ud for at tage Genstanden op.

Men den spinkle Japaner greb ham ved Armen og trængte ham bort fra Køjen med en Kraft, som man ikke skulde have troet ham i Besiddelse af.

„Rør det ikke!" udbrød han. „Det kan koste Dem Livet!"

„Det er umuligt!" sagde Nick Carter.

„De kan være overbevist om, at den mindste Rift i Huden af en af de Naale der, er nok til at bringe Dem Døden!"

Nick Carter fløjtede svagt.

„Aha! Det er fra den Kant, Vinden blæser!" mumlede han. „Har De nogen Anelse om, hvem der har været saa elskværdig at ville berede mig denne lille Overraskelse!"

Japaneren trak paa Skuldrene.

„Den Mand, som har lagt den Tingest i min Køje, har vel gjort det i den Tro, at jeg vilde lægge mig

uden at opdage noget og derfor saare mig paa Spidserne?"

„Uden Tvivl!"

„Ventede De at finde noget i den Retning? Var det derfor, at De var saa fast besluttet paa at undersøge Køjen, før jeg lagde mig?"

„Jeg vilde kun undersøge Køjen, fordi jeg havde Ordre til det. Jeg troede ikke at finde noget. Det var simpelt hen min Pligt at se efter om alt var i Orden."

„Hvad vil De da nu gøre med saadan en giftig Tingest?"

„Kaste den over Bord. Som jeg før sagde Dem, er den dyppet i dødbringende Gift. Og det eneste sikre Sted er derfor Havets Bund."

„Men hvorfra ved De, at den er forgiftet?" spurgte Nick Carter.

„Jeg har set den Slags før og Virkningerne deraf."

Opdageren saa skarpt paa Japaneren.

„De er ikke Steward!"

„Nej, Herre!"

„Hvem og hvad er De da?"

„Jeg bærer denne Forklædning med Kaptejnens Tilladelse og er i Virkeligheden Opdagelsesbetjent i Tokio."

„Ah! Saa er jeg med! Der er foruden Dem endnu en Del Opdagere her om Bord?"

„Jeg ved kun, at her er flere af mine Kolleger med om Bord, hvormange ved jeg ikke," svarede Japaneren.

„Og de har alle faaet Ordre til at vaage over mig?" vedblev Nick Carter.

„Ja, vi har egentlig faaet streng Befaling til ikke at lade Dem mærke noget, men da De jo ved det, antager jeg, at Generalen har fortalt Dem det?"

„Hvordan er Deres Kolleger forklædte? Ogsaa som Stewarder?"

„Nej, nogle af dem som Passagerer, andre som Matroser, kort sagt, i hver Del af Skibet er der Folk, som bevogter Dem!"

Nick Carter nikkede. Stewardens Udtalelser bekræftede kun det, som Generalen havde sagt.

„Gaa nu hen og kast den farlige Genstand over Bord, men kom saa her tilbage, for jeg har noget at tale med Dem om!"

N. C. 58. D.

Japaneren tog nu et Haandklæde, som han lagde flere Gange sammen, viklede det om Haanden og tog saaledes med yderste Forsigtighed om det farlige „Mordvaaben" og bar det bort. Da han kom tilbage, spurgte Nick Carter ham:

„Hvilken Tjeneste gør De egentlig, og paa hvad Maade bliver jeg bevogtet?"

„Jeg har lige tiltraadt min Tjeneste. Den bestaar i, at jeg skal holde mig i Deres Nærhed, saalænge De er paa Dækket, og undersøge Deres Kahyt, inden De gaar til Ro. Saa skal jeg holde Vagt uden for Døren, til De atter forlader Kahytten."

„Og hvad Tjeneste har saa de andre Opdagere?"

„Jeg kan kun sige Dem Besked om tre af mine Kolleger, de andre kender jeg ikke," svarede Japaneren.

„Naa, hvad Tjeneste gør da de tre?"

„Hver af dem skal være i Deres Nærhed i seks Timer ad Gangen, og i seks Timer skal de holde sig rede til at komme Dem til Hjælp, hvis det skulde være nødvendigt. Derefter følger tolv Timers Frihed."

„Tror De, at der vil blive forøvet noget Attentat imod mig?"

„Nej!" svarede Japaneren i en saa afgjort overbevist Tone, at Nick Carter uvilkaarlig maatte le.

„Men tror De ikke, det var bedst, hvis jeg brugte den nederste Køje?" spurgte Nick Carter.

„I saa Fald maa jeg først ogsaa undersøge den!" svarede Japaneren.

Han traadte atter hen til Køjerne og undersøgte nu den nederste lige saa omhyggeligt, som han før havde set den øverste efter.

„Ah! Ja, jeg tænkte det nok!" udbrød han. „Her ligger ikke mindre end to af de Tingester under Sengetæppet."

Og han greb igen efter et Haandklæde for at tage de farlige Genstande og og faa dem kastede bort.

„Lad kun Haandklædet hænge!" sagde Nick Carter. „Hvis det bliver saadan længe ved, ender det jo med, at Dampskibsselskabet ingen Haandklæder har tilbage.

Desuden vil jeg gerne opbevare de smaa Genstande som Erindring om undsluppen Livsfare. Jeg

har en lille Æske i min Lomme, den er som lavet til det samme. Her er den!" tilføjede han, da han havde søgt sin Lomme igennem og endelig fandt den. „Saa, nu er de godt gemte og skal blive indlemmede i mit Museum ovre i New York."

Ved de sidste Ord havde Nick Carter ladet de giftige Smaatingester glide ned i Æsken.

„Endnu et Spørgsmaal!" vedblev han. „Hvis jeg ikke tager fejl, sagde De, at De var Opdager ved Politiet i Tokio?"

„Det er rigtigt, Højstærede!"

„Men saa maa De jo ogsaa have en Anelse om, hvem det er, der vil gøre mig uskadelig?"

„Nej, desværre!" svarede Japaneren i en beklagende Tone. „Jeg har kun Mistanke til et Menneske, men jeg har end ikke Skygge af Bevis for den."

„Hvem er det, De mistænker? Det interesserer mig meget, thi jeg vil selv overtage Bevogtningen. Jeg ved ikke, om De har nogen Anelse om, at jeg paa en Maade er Kollege til Dem, og at jeg i mit Fædreland ejer et „Privat-Opdagelseskontor"?"

„Og derom kan De spørge, Hr. Carter!" svarede Japaneren med et dybt Buk. „Hvem har vel ikke hørt Tale om Dem, Verdens berømteste og dygtigste Opdager?"

„Saa er jeg det?" udbrød Nick Carter tørt. „Jeg troede saamænd, at man ikke mere regnede mig for noget, for man synes ikke at tro, jeg kan gøre noget selvstændigt. Jeg vil ganske vist indrømme, at jeg ikke vilde have fundet paa at undersøge min Køje, inden jeg gik til Ro, for at se, om der var noget i den, som kunde være livsfarligt for mig. — Men hvem er det saa, De har Mistanke til?"

„En Passager!" svarede Japaneren undvigende.

„Hvad for en Passager? Tal dog tydeligere!" udbrød Nick Carter utaalmodigt. „I hvilken Kahyt bor Manden?"

„Det er ikke en Mand, det er en Kvinde!"

„En Kvinde?" gentog Nick Carter forundret.

„Hvem eller hvad er hun?"

„Det er en fornem Japanerinde, der rejser med sit Tjenerskab!"

„Men i Almindelighed rejser de japanske Damer dog ikke uden mandlig Beskyttelse!"

„Sandt nok, men en Geisha kan gøre det, uden at det bliver upassende."

„Hun er da vel aldrig fra det kejserlige Slot?"

„Jo, Hr. Carter, hun hedder Ota Okuma."

Nick Carter blev saa overrasket, at han nær havde tabt Æsken ud af Haanden. Han troede ikke, han havde hørt rigtigt.

„Hvor kan det være muligt, at Ota er her om Bord?" sagde han hen for sig. — „Og det er altsaa Geishaen, De mistænker for at være Mutushimis Hævnerske?" spurgte han Japaneren.

„Ja, Hr. Carter!" svarede han.

„Saa kan jeg dog fortælle Dem, at De er paa Vildspor, for jeg ved, at Geishaen hellere vilde lade sig dræbe end tilføje mig nogen Skade.

Hvis det virkelig er sandt, at hun er her om Bord, er hun sikkert rejst med for at vaage over min Velfærd. Men hvor kan det være, at jeg ikke har set noget til hende?"

„Hun er stadig i sin Kahyt og har ikke vist sig paa Dækket, siden Skibet forlod Havnen!"

„Hun rejser med sit Tjenerskab, siger De? Hvor mange er der?"

„Alt i alt tre. En Kvinde og to Drenge."

Nick Carter saa paa sit Ur. Det var ikke saa sent, som han havde troet. Han havde endnu Tid til at aflægge Ota Okuma et Besøg.

„Hvor ligger Geishaens Kahyt?" spurgte han.

„Lige over for denne her paa Styrbordsside."

„Jeg gaar der over med det samme," erklærede Nick Carter. „Om De følger efter mig eller ej, er mig aldeles ligegyldigt. Naar jeg har haft en Samtale med Geishaen, vil jeg gerne tale med Dem igen.

Hvad hedder De forøvrigt?"

„Hanshu!" svarede Japaneren med et dybt Buk.

„Godt, Hanshu, har De forstaaet mig?"

„Ja, Hr. Carter!"

Et underfundigt Attentat.

Da Nick Carter havde banket sagte paa den Dør, der førte ind til Kahytten, hvor Geishaen skulde opholde sig, blev den aabnet paa Klem, og et Par store brune Pigeøjne stirrede spørgende paa ham.

„Jeg vil gærne tale med din Herskerinde!" sagde Nick Carter paa Japansk. „Sig til hende, at Nick Carter ønsker at tale et Par Ord med hende."

Tjenestepigen aabnede nu Døren helt og bød Opdageren indenfor.

Da han traadte ind i Kahytten, saa han straks den smukke Geisha, der laa paa en Sofa. Men i det samme sprang hun op, knælede med korslagte Arme for ham og bøjede sig saa dybt, at hun berørte Gulvet med sin Pande.

„Ota, hvad er det for en Daarskab, Du har begaaet?" spurgte Nick Carter hende i en bebrejdende Tone, idet han samtidig hævede hende op og greb hendes fine, smaa Hænder. „Hvor kunde Du dog finde paa at rejse med til Yokohama og tage med den store Damper her, da din rette Plads jo dog er paa det kejserlige Slot?"

Geishaen satte sig paa Nick Carters Bøn i Sofaen, mens han trak en Stol hen ved Siden af hende.

„Hvorfra vidste Du, at jeg var i Fare, Ota?"

„Jeg belurede en Samtale, som Mikadoen havde med General Lakatira.

Men selv om jeg ikke havde hørt denne Samtale, vilde jeg have kunnet sige mig selv, at Du truedes af en Ulykke, jeg kendte kun altfor godt den lumske Mutushimi. En Mand, der har saa mange trofaste Samuraier, som han havde det, gaar ikke i Døden uden at have truffet Bestemmelse om, at hans Død skal hævnes."

„Det er altsammen meget muligt!" svarede Nick Carter roligt. „Men hvordan kan Du være mig til Nytte? Tror Du ikke, at det dog havde været bedre, om Du var bleven hjemme?"

„Nej, min Plads er her ved din Side," svarede hun helt aabenhjertigt.

„Kender Du nogle af de saakaldte Hævnere?" spurgte Opdageren efter en lille Pause.

„Nej, hvis han, der for din Skyld begik Selvmord, var kommen her om Bord, vilde jeg straks have kendt ham, thi jeg har set ham mange Gange i Mutushimis Følge.

Men de andre er rejste lige fra Baronens Slot til Yokohama, og ingen kender dem."

„Men Du har Mistanke til een bestemt. Ikke sandt?"

„Jo, Herre. Men jeg har ikke det ringeste Bevis, det er kun en Mistanke!" svarede hun tøvende.

„Sig mig det kun!" sagde Nick Carter opmuntrende. „Din Formodning er maaske rigtig nok."

„Jeg mistænker en Mand, der for Øjeblikket er Opdager ved Politiet i Tokio. Men jeg ved aldeles bestemt, at han er en af Mutushimis Samuraier. Han hedder Hanshu!"

Nick Carter blev yderst overrasket.

„Hm! Det var dog mærkværdigt!"

„Hvad er mærkværdigt?" spurgte Geishaens forundret.

„At I begge to gensidigt beskylder hinanden for at tragte mig efter Livet. Han fortalte mig for et Øjeblik siden, at Du var her om Bord, og han sagde mig, hvor din Kahyt var.

Men i Forvejen havde han sagt mig, at han mistænkte Dig for at have ondt i Sinde mod mig."

„Det ligner ham fuldstændigt!" sagde Geishaen roligt. „Jeg er ogsaa overbevist om, at han vil give Dig et haandgribeligt Bevis paa, at han kun tænker paa dit Velfærd, for paa den Maade at gøre Dig tryg."

„Hvad det angaar —" svarede Nick Carter med et Smil — „saa har han allerede givet mig et saadant Bevis. Han fandt en lille Genstand af Staal i min Seng, mens jeg saa paa det.

Denne Tingest var helt dækket af fine Staalspidser, og han sagde, at selv den mindste Ridse i Huden, der frembragtes af en saadan Spids, var nok til at bringe mig Døden.

Lidt efter fandt han endnu to Mordvaaben af samme Slags i den underste Køje.

Ota trak paa Skuldrene.

„Hør, hvad jeg siger, Hr. Carter!" sagde hun i en indtrængende Tone. „Hvis han havde ment det

ærligt med Dig, og hvis det virkelig havde været hans Mening, at han vilde tjene Dig, saa havde han undersøgt Køjerne længe før, Du kom ned i Kahytten og i Tavshed fjernet de fundne Mordvaaben og kastet dem over Bord. Men at dømme efter det, Du nylig sagde til mig, er det aabenbart, at Hanshu har ventet paa det Øjeblik, da Du vilde gaa til Ro, for derpaa i din Nærværelse at gøre sin „Opdagelse". Paa den Maade haabede han at vinde din Fortrolighed. Og nu vil han afvente en Lejlighed til at udføre det, han kalder sin Pligt, nemlig at myrde Dig, Herre! Vær ikke ligegyldig over for min Advarsel, men tag Dig i Agt for den Mand!"

„Men Ota, det er dog ikke godt tænkeligt!" indvendte Nick Carter. „Din Mistanke er aldeles ugrundet, for Hanshu hører til Tokios Opdagelsespoliti!"

„Det er rigtig nok, men, som jeg sagde før, har han tidligere været en af Mutushimis Samuraier, og han tilhørte derfor Baronen med Liv og Sjæl. Hans Forfædre har alle staaet i Baronens Tjeneste, og han vil sikkert udføre Mutushimis Befaling, selv om han skal sætte sit Liv til derved."

Der fo'r et Smil hen over Nick Carters Ansigt.

„Det forekommer mig, som om Mandskabet og Passagererne har delt sig i to Partier. Det ene Parti har al mulig Ulejlighed med at slaa mig ihjel, mens det andet er lige saa ivrigt for at beskytte mig mod mine Fjenders Efterstræbelser. Det er aldeles, som om jeg var en kongelig Person, hvis kostbare Liv bevogtes af en Hær Opdagere."

„Jeg maa dog tilføje noget!" sagde Ota. „For jeg vil nødigt gøre Hanshu Uret. Hvis han har faaet en direkte Befaling af Kejseren, og han ikke har nogen Ordre fra Mutushimis Side, saa tjener han Mikadoen tro og vil ikke krumme et Haar paa dit Hoved. Det er derfor meget rigtigt, at Du udfinder, hvem han adlyder, thi meget, for ikke at sige alt, afhænger deraf."

Da Opdageren nu rejste sig for at gaa, greb Ota hans Haand og holdt ham tilbage.

„Tilgiver Du mig, at jeg er fulgt efter Dig mod din Villie?"

Nick Carter saa smilende paa den smukke, unge Pige.

„Jovist, Ota, naar Du gerne vil have det, men det er meget beklageligt, at Du har gjort et saa overilet Skridt. Du sætter Dig i et daarligt Lys og ogsaa jeg kommer derved i en skæv Stilling. Du maa i hvert Tilfælde rejse hjem igen med dette Skib."

„Nej, tilgiv mig, men det kan jeg ikke gøre!" svarede hun og saa fast paa ham.

„Hvis Forbryderne ikke har dræbt Dig, før vi naar Land, vil De gøre det, naar Du kommer til New York, og naar Du er død, vil jeg heller ikke leve længere!"

Nick Carter kunde ikke tvivle om, at hun talte sandt, dertil var hendes Holdning og navnlig hendes Øjne meget for bestemte. Han lod dog, som han overhørte de sidste Ord og sagde:

„Nej, Ota, det gaar ikke an, at Du bliver i Amerika, Du maa ufortøvet vende tilbage til det kejserlige Slot."

„Det gør jeg ikke!" svarede hun med stor Bestemthed, mens hendes Øjne fyldtes med Taarer. „Jeg kan heller ikke gøre det, selv om jeg vilde, det er for sent. Jeg har kastet Broen af bag mig. Enhver i Palæet ved nu, at jeg er fulgt efter Dig, mit Fædreland, min Slægt og mine Venner er tabte for stedse for mig! Jeg vil blive i Amerika som den ringeste Tjenerinde i dit Hus!"

Nick Carter var dybt rørt i sit Indre over den unge Piges Opofrelse, men at se til var han rolig og kold.

„Men Ota, mit Barn, det er umuligt!" sagde han rolig og bestemt. „Jeg kan ikke tage Dig med til New York, vore Landskikke er ganske anderledes end Japans."

„Jeg skal slet ikke falde Dig til Besvær, Herre," sagde Ota i en bønlig Tone. „Tag mig kun med Dig, og lad mig faa Lov til at være i din Nærhed, saa jeg kan se, Du lever! Jeg vil med Glæde arbejde Dag og Nat og uden at kny udføre alt, hvad der bliver mig paalagt! Jeg vil læse hvert Ønske og hver Befaling ud af dine Øjne!"

Otas sidste Ord gav Nick Carter Lejlighed til at knække hendes Modstand.

„Jeg tager Dig paa Ordet!" sagde hun, idet han

greb begge hendes Hænder og saa hende ind i Øjnene.

„Er Du virkelig beredt til at gøre, hvad jeg ønsker?"

„Javist, Herre!"

„Godt, saa vil jeg give Dig et Brev med til Mikadoen, og Du skal personlig overrække ham det. Det er af største Vigtighed for mig, thi der afhænger meget af det. Jeg skal aftale det fornødne i den Anledning med Kaptajnen og betale Tilbagerejsen for Dig og Tjenerskab. Vil Du saa gøre, som jeg beder Dig?"

Geishaen brød ud i en fortvivlet Graad og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Hun fattede sig dog hurtigt.

„Jeg skal adlyde!" sagde hun og saa paa ham med Taarer i Øjnene. „Om det end falder mig svært —"

„Det havde jeg ogsaa ventet af Dig. God Nat, Ota! I Morgen tales vi nærmere ved."

Nick Carter forlod Kahytten.

Mens han havde opholdt sig i Otas Kahyt, var der sket en betydelig Forandring med Vejret. Endnu kun en halv Time forinden havde Maanen skinnet og Himlen været oversaaet med Stjerner. Nu var den dækket af sorte regntunge Skyer, og det var saa mørkt, at man næppe kunde se en Haand for sig. Ikke en Luftning rørte sig, der herskede en ligefrem ængstende Stilhed — den Stilhed, der altid gaar forud for de frygtelige, tropiske Storme.

Dækket var helt mennesketomt. Stewarderne havde flyttet alle Stole bort, enhver Genstand, der kunde slynges over Bord af Stormen eller af Bølgerne, var blevne surrede godt fast.

Nick Carter kunde høre Kaptejnens Stemme fra Kommandobroen. Fra Skibets Forstavn hørte han Kædeklirren blandet med Kommandoraab. Det var sandsynligvis Matroserne, der var i Færd med at „katte" Ankeret, det vil sige trække Ankeret op og lægge det paa Dækket.

Fra „Hækken" hørte han Lyden af mange Fodtrin. Det var Frivagtsmandskabet, der var blevet purret ud, et Tegn paa, at der var Fare paa Færde.

Kort efter lød der en ejendommelig Piben fra Vest, den gik efterhaanden over i en vældig Susen og Brølen og svulmede til sidst op til en vedvarende tordnende Larm — det var Forbud om den stærke Storm, som nærmede sig.

Et Øjeblik senere ramtes Damperen af Orkanens fulde Styrke, netop som Nick Carter gik henimod Kahytgangen.

Det mægtige Skib lagde sig som trykket af en Kæmpehaand saa stærk mod Bagbord, at Rælingen næsten rørte Vandfladen.

Nick Carter havde været fortabt, hvis han ikke med sin sædvanlige Aandsnærværelse havde klamret sig fast til en af Ventilerne. Men til Trods herfor kunde han kun holde sig fast med Opbydelsen af alle sine Kræfter. Hver Muskel og Nerve var spændte til det yderste, og det var, som om hans Ledemod truede med at springe fra hverandre.

Mens nu Stormen pludselig lagde sig et Par Sekunder, saaledes, som en Orkan plejer at gøre det, forsøgte Nick Carter at naa hen til Kahytsdøren for at slippe ind i det Indre af Skibet. Han løb hen over Dækket med dybt sænket Hoved for om muligt at bringe sig i Sikkerhed, før Stormen brød løs paany.

Men han havde næppe lagt Haanden paa Dørgrebet, før Stormen atter rasede hen over Skibet. Og i Sammenligning med dette Udbrud var det første Angreb kun som et Foraarsvindpust at regne. Som en Fjer, der hvirvles bort af et pluselige Vindstød, blev Opdageren med uimodstaaelig Kraft slynget hen ad Dækket.

Nick Carter famlede uvilkaarligt frem for sig for at finde et Holdepunkt. Da berørte han pludselig i Mørket et menneskeligt Legeme.

Han klamrede sig fast til dette Legeme med et haardt Tag, men det nyttede ham ikke, han blev sammen med den, han holdt sig fast ved, hvirvlet hen ad Dækket, og da han suste forbi Spisesalonens klart oplyste Vinduer, var han i Stand til at kaste et Blik paa det Menneske, han holdt i sine Arme.

Til sin Forbavelse genkendte han Hanshu, Opdagelsesbetjenten, der holdt en lang Kniv i sin Haand.

Opdageren greb ham i Armen, saaledes at de

begge blev slyngede hen imod Bagbordrælingens Spygatter.

I dette Øjeblik lagde Skibet sig igen om paa Læsiden — med lynsnar Hurtighed rullede de to Mænd ud over Rælingen og forsvandt i Mørket.

Orkanens Rædsler.

Forsynet havde vaaget over Nick Carter, saa det lykkedes ham at redde sig i sidste Øjeblik.

Den næste Braadsø, der var betydelig mægtigere end den første, løsrev endog saadanne Genstande, som man havde troet var surrede tilstrækkelig fast.

Paa Promenadedækket var ikke blot tre Baade blevne revne løse, men de var bogstavelig talt splintrede i Smaastykker og spredte ud over Dækket, mens de armtykke Smedejerns-„Davider", hvori de havde hængt, var blevne drejede rundt i allehaande mærkelige Former, saa nogle af dem lignede Kæmpepropfrækkere, andre lige saa store Spørgsmaalstegn. Den ene af Redningsbaadene havde netop været anbragt over det Sted, hvor Nick Carter og Hanshu laa sammenslyngede paa Underdækket. Denne Baad var ikke bleven sønderslaaet af Stormen men kun revet løs fra den bagerste „David", saa den slæbte i Vandet efter Skibet og rettede sine Bevægelser ganske efter Damperens Duven op og ned.

Saaledes gik det til, at Nick Carter og Japaneren ikke faldt i Vandet, men lige ned i Baaden og til alt Held i dens forreste Del, saa de faldt ned mellem to Tofter, hvorfra de ikke vilde kunne slynges ud igen af Baaden, næste Gang den hævede sig.

Havet var ikke i Oprør, som man maaske havde troet, men derimod glat og blankt som et Spejl. Thi Stormens Kraft tyngede saa stærkt paa Vandet, at der ikke lod sig danne endog blot den mindste Krusning.

Desuden laa Baaden paa Skibets Læside, altsaa paa den Side, der ikke var udsat for Stormens Angreb.

I første Øjeblik var Nick Carter bedøvet af det tunge Fald mod Baadens Planker. Men ellers havde han ikke taget nogen Skade, da han var kommet til at ligge oven paa Japaneren. Han kom snart til sig selv igen, hørte Stormen larme og rase og fik straks Rede paa, hvor han befandt sig.

Han famlede uvilkaarligt efter Japaneren og talte opmuntrende Ord til ham for at give ham Mod. I dette Øjeblik havde Nick Carter ganske glemt, at Hanshu havde villet myrde ham.

Da Hanshu ikke svarede, antog Nick Carter, at han var besvimet, og han forsøgte at kalde ham til Live ved at ruske i ham. Men da alle Bestræbelser var forgæves, lagde han Haanden paa hans Hjærte — det var holdt op at slaa.

Da Nick Carter nu forsøgte at lægge Japanerens Overkrop mod den ene Baadside, følte han, at Hanshus Hoved vaklede holdningsløst fra den ene Side til den anden — han havde brækket Halsen.

Opdageren klamrede sig fast til den forreste Rorbænk og hans Liv hang bogstavelig talt i en Traad, thi naar Trossetovet, hvori Baaden hang fast, blev sønderrevet, eller naar „Daviden" knækkede, vilde han være fortabt.

Først og fremmest befriede han derfor Baaden for dens dobbelte Last. Han hævede med stor Forsigtighed Japanerens Legeme op og kastede det i en stor Bue ud i Havet.

Saa krøb han bort over den forreste Rorbænk hen til Bagstavnen, hvor han befølte Tovet, som Baaden hang i. Til sin store Beroligelse mærkede han, at Tovet maatte være ganske nyt, og at det lod til at være meget stærkt.

Der var nu ikke andet for ham at gøre end at prøve paa at redde Livet ved at klatre op ad Tovet. Han tøvede da heller ikke noget Øjeblik. Han var en Handlingens Mand og vant til at udføre, hvad han en Gang havde foresat sig.

Han rejste sig op i hele sin Højde og begyndte forsigtigt at klatre i Vejret. Saa længe han endnu var under Skibets Ræling, var han beskyttet mod Stormens Magt, men han var næppe kommen faa Fod oven for Dækket, før Orkanen traf ham med al sin Kraft, saa det var ham umuligt at komme højere i Vejret.

Han hang nu her i flere Minutter mellem Himmel og Hav og klamrede sig fast til Tovet, mens Stormen formelig flaaede Frakken af ham.

Lidt efter lidt begyndte hans Muskler at slappes, og det Øjeblik kunde ikke mere være fjernt, da han igen maatte lade sig glide ned i Baaden, hvis han vilde undgaa at slynges i Havet. Pludselig lagde Stormen sig et Sekund.

Dette Øjeblik benyttede Nick Carter til at svinge sig op over Rælingen og lade sig falde ned paa Dækket.

Han havde knapt rørt ved Dæksplankerne, før han hørte Tallierullerne snurre rundt og Tovet med en skurrende Lyd glide af.

Var Nick Carter bleven hængende det Øjeblik længere, vilde han uden Tvivl have været fortabt.

Nu rasede Orkanen igen med uformindsket Styrke, Efter at Opdageren havde hvilet et Par Minutter, forsøgte han, idet han krøb frem langs Rælingen, at naa hen midtskibs for at komme hen lige ud for Døren til Spisesalonen.

Det var overordentlig besværlig, thi han maatte kæmpe sig frem mod hele Stormens Vælde. Og det, der i Virkeligheden næppe havde varet ti Minutter, forekom ham at have varet i flere Timer.

Endelig var han ved Maalet. Med stort Besvær rejste han sig op og stirrede over mod Salonens oplyste Vinduer. Det vilde have været aldeles unyttigt for ham at vække Passagerernes Opmærksomhed ved at raabe, thi Stormens Hylen vilde overdøve hans Stemme.

Nick Carter grundede lidt over, hvad han nu skulde gøre. Da fik han en lys Ide.

Kort forinden, da han havde søgt efter et Holdepunkt, havde han med højre Haand faaet fat i et af de Tove, der hang rullede op om et Par af de saakaldte „Kofilnøgler", og som brugtes til at kaste ud til Baade, som i Havnene toges paa Slæb af Skibet.

Han løftede nu hurtig Tovet ned og bandt dets ene Ende om Livet paa sig. Nu kunde Stormen i det mindste ikke mere slænge ham henad Dækket saaledes, som den havde gjort det, da han første Gang prøvede paa at naa Døren.

Han lagde sig nu igen fladt ned paa Dækket for paa den Maade at undgaa Stormens Rasen og krøb nu, idet han næsten borede Neglene ned i Dæksplankerne, Tomme for Tomme hen imod Kahytshuset.

Endelig, endelig havde han naaet Maalet!

Han rejste sig forsigtigt og drejede Dørknappen om... Og til alt Held var Døren ikke lukket af. Med et Lettelsens Suk frigjorde han sig for Tovet og søgte hen til sin Kahyt, hvor han — halvt klædt af, som han jo allerede var — kastede sig om paa Sengen og faldt snart i en dyb Søvn.

Det var mørkt endnu, da han atter vaagnede. Straks begyndte hans Hjerne at arbejde med feberagtig Hast, og han genoplevede i Aanden paany alle de Rædsler, som han faa Timer i Forvejen havde maattet døje.

Saa kom han til at tænke paa Ota Okuma. Hun havde dog haft Ret, da hun sigtede Hanshu for at drive dobbelt Spil, og raadet Nick Carter til at være paa sin Post over for denne Mand.

Det var egentlig Stormen, der havde frelst ham, for Japaneren havde med dragen Dolk staaet paa Lur deroppe i Nærheden af Kahytsdøren, rede til at styrte sig over ham, naar han viste sig paa Dækket. Og ikke mindre end to Gange havde Opdageren nu i denne Nat undgaaet den visse Død, dels for Morderhaand, dels i det fraadende Hav.

Han havde Grund til at nære svære Betænkeligheder. Naar der mellem Generalens Tillidsmænd kunde findes den Slags Slyngler, vilde det vel være sandsynligt, at han aldrig slap levende i Land paa den amerikanske Grund.

En Tid lang laa han hen uden at røre sig det mindste. Tusinder af Tanker gennemkrydsede hans Hjerne, men næppe havde han fattet en Plan, før han igen forkastede den — og han gav sig da kun til at gruble over en ny, hvorefter han bedst kunde slippe vel fra det hele.

Endelig mente han dog at have fundet den rette Løsning.

„Ja — det gaar nok!" mumlede han og sprang op af Sengen.

Efter at have tilstoppet Nøglehullet i Kahytsdøren og hængt et Tæppe for Vinduet ud til Gangen, tændte

han det elektriske Lys og aabnede en af sine Haandkufferter.

Han havde under sit Ophold i Tokio — saa godt det lod sig gøre — forsynet med alle Slags Ting, som han med et Ord kaldte sit „Værktøj". Dertil hørte ogsaa talrige Parykker, forlorent Skæg, Sminke, „forskønnende Midler" og forskellige Tinkturer.

Det første, han nu gjorde, var at tage sine vaade Klæder af og tage tørt Undertøj paa. — Saa gav han sig til at gøre sig „ukendelig".

Han sad ikke mindre end en Time foran Spejlet og arbejdede ivrigt med at forandre sine Ansigtstræk. Da han endelig havde gjort det sidste Strøg, lagde han med et Lettelsens Suk sin Pensel fra sig.

Hvis han nogen Sinde havde anlagt en fortrinlig Maske, saa var det nu.

Han kendte næppe en Gang sig selv igen! Han bar en kortklippet, graa Paryk, og buskede Bryn af samme Farve skyggede for hans Øjne, der lod til at ligge langt inde i deres Huler. Det havde han opnaaet ved at sprøjte nogle Draaber Akomit ind i Taarekirtlerne. Huden syntes vissen og rynken og havde en gustengul Farve. Nick Carters klassisk buede Næse var bleven til Japanerens plumpe, fladtrykte Lugteorgan, ja, endog den energiske Hage var under Mesterens Haand bleven trængt tilbage, den store Opdager havde kort sagt med hidtil uopnaaet Færdighed forvandlet sig selv til en gammel „Jap" — som Amerikaneren kalder Japaneren — han kunde vel se ud til at være henved de tres.

Og da han havde iført sig en Klædning, som svarede til „Masken", maatte man vel nærmest tro, at han var en velhavende, japansk Købmand, der var paa Forretningsrejse til San Francisko.

Han lagde derefter sine forskellige Sager tilbage i Kufferten, gjorde Kahytten i Orden, rullede sit gamle Tøj sammen i en Bylt, slukkede Lyset og aabnede forsigtig Døren.

Han saa omhyggelig efter, om der var nogen paa Gangen, og han lyttede. Men der var ingen at se, og han hørte ikke den ringeste Støj. Med lette Skridt løb han ned ad Gangen og op paa Dækket. Der var heller ikke et Menneske at øjne. Hurtig kastede han sine Klæder over Bord, saa vendte han tilbage til sin Kahyt, hvor han hentede nogle Genstande, som han senere agtede at bruge, og han saa nednu en Gang efter, om hans Penge og andre Værdisager laa vel forvarede. Derpaa forlod han Kahytten for anden Gang og gik hen i Rygesalonen, hvor han satte sig i en de af læderbetrukne Lænestole.

Stormen havde imidlertid raset ud, og der fo'r kun af og til et stærkt Vindpust hen over Havet.

Da Nick Carter traadte ind i Rygesalonen, slog Skibsklokken netop „otte Glas"; Klokken var altsaa fire om Morgenen.

Nick Carter var saa udmattet af Nattens Anstrengelser, at han straks faldt i en dyb Slummer, som han ikke vaagnede af, før han følte, at der blev rusket haardt i hans Skulder.

Det var allerede højlys Dag. Kaptajnen stod foran ham og saa prøvende paa ham.

„Hvorfor opholder De Dem i Rygesalonen om Natten og ikke i Deres Kahyt?" spurgte han paa Japansk, da han havde faaet ham vækket.

Nick Carter saa sig hurtigt om i Salonen.

De var helt alene, han svarede derfor paa Engelsk:

„Det er godt, De kom, Kaptajn Reeth, jeg har noget vigtigt at tale med Dem om.

Vil De tillade mig, at jeg gaar med Dem op i Navigationsrummet ved Siden af Kommandobroen, der er vi sikrede mod ukaldede Tilhørere! Jeg er en af Deres Passagerer fra første Klasse — mit Navn er Carter!"

„De er Fanden, er De!" buldrede Kaptajnen løs. „Det kan De bilde andre ind, men ikke mig! Heldigvis er Verdens mest berømte Opdager en Amerikaner!

Hvordan faar De nu en saa flyvende gal Ide at ville bilde mig den Løgn ind? De, Nick Carter!

Hahahaha! Hvis det ikke var saa fjollet, maatte man virkelig le af det!"

„Bare rolig, Hr. Kaptajn!" sagde Nick Carter. „Jeg er, trods alt, den, jeg udgiver mig for.

Desværre kan jeg ikke lægge min Forklædning, De maa altsaa foreløbig tro mig paa mit Ord, vær saa god at opfylde mit Ønske:

Lad os gaa op i Navigationskahytten, det drejer sig om yderst vigtige Ting!"

Den gamle Søulk saa tvivlende paa „Japaneren". Det var aabenbart at han ikke troede, det var Nick Carter, han havde for sig. Endelig svarede han:

„Nuvel da, kom saa med op til Navigationskahytten.

Men hvis jeg mærker, De har løjet for mig, lader jeg Dem spærre inde som mistænksom, og De bliver ikke fri igen, før vi kommer til San Francisko, saa sandt som jeg hedder James Reeth!"

Det var ikke underligt, Kaptajnen var i daarligt Lune. Han havde været paa Kommandobroen hele Natten, mens Stormen stod paa, og ikke et Sekund forladt sin Post.

Med Besvær kravlede han Trin for Trin op ad Trappen til Navigationsrummet, som han omsider naaede ind i. Her smed han sig ned i en Lænestol.

Nick Carter var fulgt efter ham, men Kaptajnen bød ham ikke nogen Plads.

„Naa, min gode, japanske Ven —" udbrød Kaptajnen i en spotsk Tone. „Nu er det vidst bedst, De rykker ud med Sandheden, ellers skal De nok faa med mig at gøre!

Jeg har hidtil ikke haft Lejlighed til at bemærke deres ærede Person her paa Skibet og maa derfor antage, at De i al Hemmelighed er bleven smuglet om Bord og holdt skjult indtil dette Øjeblik!

Jeg skal villig indrømme, at jeg sjældent eller aldrig har truffet en „Jap", der talte et saa fortrinligt Engelsk med en saa udpræget New Yorker Akcent som De, dog — det kan dog ikke forandre min Mening om Dem."

Men et maa jeg sige Dem:

De skal ikke oftere paa en saa uforskammet Maade søge at bilde mig ind, at De er den berømte Opdager Nick Carter! Jeg har nemlig den Ære personligt at kende denne Hædersmand.

Selv om han staar uopnaaet i Forklædningskunsten, vilde han dog ikke være i Stand til at forandre sit Ansigt og sin hele Skikkelse i den Grad, at han kom til at ligne en tredsindstyveaarig „Jap"! Det vilde jo næsten grænse til det utrolige!"

Nick Carter maatte le.

„Det er jo en ganske overordentlig Kompliment til mig!" svarede han, mens han nu lige som Kaptajnen gjorde sig det mageligt i en dyb Lænestol. „Jeg skal straks give Dem alle ønskelige Oplysninger, men først maa jeg bede Dem om, at overlade mig en af Deres fortrinlige Cigarer, for jeg har svært Mod paa at smage lidt god Tobak for igen at faa Nerverne bragt i Orden.

Jeg har nemlig midt under Stormen haft den Fornøjelse at tumle omkring paa Dækket i en halv Times Tid for til sidst at blive slynget ned i en Hækjolle, som slæbtes af Sted med Damperen.

Var jeg bleven blot et Par Sekunder længer i Jollen, vilde jeg ikke nu kunde have siddet her og fortalt Dem denne lille Historie. Hvis jeg ikke tager meget fejl, var det „Baad Nummer otte"!"

Kaptajnen rystede paa Hovedet, mens han stirrede paa „Jappen"... Hvad Fyren her fortalte, forekom Kaptajnen lige saa underligt som hans tidligere Paastand om, at han var den navnkundige, amerikanske Opdager Nick Carter.

Nick Carters Død.

Samme Dags Middag blev det Kort, hvorpaa der stod afmærket, hvor mange Sømil, Skibet var kommet fremad i de sidste fire og tyve Timer, slaaet op ved Nedgangen til Damekahytterne.

Paa samme Sted blev der ogsaa anbragt en Seddel med den Meddelelse, at der siden Gaardsdagens Storm savnedes to Passagerer, og at der var Grund til at antage, de var faldne over Bord. De paagældendes Navne var: Nickolas Carter fra New York og Hanshu fra Tokio.

Den store Opdager var ivrigt beskæftiget med at læse den opslaaede Seddel, da to Japanere stillede sig op bag ved ham, og lige som han gennemløb de faa Linier.

Opdageren saa meget godt, at de puffede til hinanden, og han hørte den ene sige halvhøjt:

„Skulde de være gaaede over Bord samtidigt?"

„Det er meget muligt!" svarede den anden. „Det er jeg endda overbevist om, at de er!"

Saa gik de videre.

Nick Carter havde gjort sig Umage for at indprente sig deres Ansigtsstræk, og han var sikker paa, at han til enhver Tid vilde kunne genkende dem.

„Det er nok ogsaa et Par af mine Herrer Mordere!" tænkte han i et Øjebliks lystig Stemning. „Ja, vent I kun, I skal nok faa med mig at bestille!"

Et Øjeblik efter kom den gamle General Lakatira og hans Svigersøn, Tom Harnett op ad Trappen til Spisesalonen og blev staaende foran Opslaget. De havde tilsyneladende endnu ikke hørt noget om det foregaaede.

Harnett havde næppe kastet et Blik paa Meddelelsen, før han ophidset greb sin Svigerfader i Armen.

„Se en Gang her!" udbrød han. „Det er dog grufuldt!"

Generalen stirrede i maalløs Forfærdelse paa Plakaten. De stod ganske tavse ved hinandens Side.

Endelig sagde Lakatira med en uhyggelig rolig Stemme og med Eftertryk paa hvert Ord:

„Han er bleven myrdet! Det er Hanshu og ingen anden, der har gjort det.

I Førstningen troede jeg slet ikke paa ham, for baade hans Forældre og Bedsteforældre har tjent som Samuraier for Mutushimi. Men da han jo i Virkeligheden havde været længe i Politiets Tjeneste og ogsaa ydede udmærket Tjeneste her, havde jeg ikke noget imod, at Mikadoen gav mig ham med. — Det er mig dog en Trøst, at den ryggesløse Morder har faaet sin Straf!"

„Ja, men det forandrer dog ikke Sagen!" svarede Harnett trykket. „Hvad har hans usle, ringe Liv at betyde i Sammenligning med den uerstattelige Nick Carters?"

„Det har Du Ret i, Harnett!" svarede Generalen med et Suk. „Ikke hundrede Mænd af Hanshus Slags vilde kunne opveje Nick Carters Liv."

„Hvad skal vi nu gøre?" spurgte Harnett.

„Ja, hvad skal vi gøre?" gentog Lakatira og trak paa Skuldrene. „Ingen Ting! Vi staar magtesløse over for Kendsgerningerne. Jeg har ikke kunnet udføre den Opgave, som Hans Majestæt Kejseren tildelte mig; det er det hele.

Jeg har ikke andet at gøre end at vende tilbage til Japan med dette Skib, fortælle Mikadoen, hvad der er sket — og saa — faar jeg vel min Afsked og maa tage Kejserens Dragt af, den jeg har baaret med Ære i saa mange Aar!"

„Saa galt gaar det vel heller ikke, Svigerfader!" sagde Harnett med stor Bestemthed.

Men den gamle General rystede vemodigt paa Hovedet.

„Du kender ikke Mikadoen, i det mindste ikke saa godt som jeg. Den Mand, hvis Liv jeg skulde værne om som om mit eget, er gaaet til Grunde ved min Skødesløshed, thi selvfølgelig bliver mine Folks Mangel paa Agtpaagivenhed lagt mig til Last."

„Bryd dog ikke allerede dit Hoved med Ting, der ligger langt ude i Fremtiden!" sagde Harnett.

„Det er jo tidsnok, naar Du igen er i Japan og skal aflægge Beretning."

Lakatira sukkede dybt.

„Du har Ret!" sagde han. „Derved bliver det ikke bedre. Men sig mig en Gang, tror Du, at Meddelelsen om Nick Carters Død kan holdes hemmelig for den unge Geisha?

Det vilde være ønskeligt, for jeg vilde gerne, i det mindste foreløbigt, skaane det stakkels Barn for den Sorg, som Opdagerens Død maa være for hende, der elskede ham saa usigelig højt!"

„Det vil vist næppe kunde lade sig gøre!" svarede Harnett. „For en Gang maa det jo dog sive ud, og saa — hvordan vil Du egentlig paa en troværdig Maade forklare hende Nick Carters pludselige Forsvinden?

Der er saamænd nok en eller anden, der vil fortælle hende Sandheden, først og fremmest hendes eget Tjenerskab, som jeg jo dog nok kunde forbyde at meddele hende noget derom."

„Det er en god Ide!" sagde Generalen. „Men det kan dog ikke nytte, for det stakkels Barn maa jo dog have det at vide. Du ved, hvad Følgen vil blive? Hun vil en skønne Dag være forsvunden i Havet ligesom den Mand, som hun elskede af sit ganske Hjærte.

Det maa jeg dog i hvert Fald forhindre, for hvis Mikadoen faar det at vide, vil han bebrejde mig, at jeg i det mindste ikke kunde have holdt den unge Pige tilbage fra et saa overilet og taabeligt Skridt."

„Vilde det ikke være bedre, om Du selv gik ned og fortalte hende om Ulykken? Du kunde maaske faa hende til at love, at hun ikke vil berøve sig Livet!"

„Jo, men det vil hun saamænd ikke love mig!" sagde Lakatira og rystede paa Hovedet.

„Men der er da i det mindste en Mulighed for det!" mente Harnett.

„Man kan høre paa Dig, Tom, at Du kun er en Japaner af Fødsel men ikke af Blod.

Du kender ikke vort Folk. Det er en Selvfølge, eller det gælder i det mindste for at være det, at en Pige følger den elskede ind i Skyggernes Land for saa hurtigt som muligt at genforenes med ham, og tro ikke, at de tøver med at gøre det, nej, det er tværtimod med glad Hjærte, de bringer dette Offer! Det er, som om de gik deres Brudefærd i Møde den Dag, da de overgiver sig til den elskede i Døden!"

„Saa er der næppe noget Haab om at afholde Ota fra hendes Forsæt!" svarede Harnett med et Skuldertræk.

Han drejede sig om paa Hælen og gik, fulgt af Generalen, op ad Trappen til det øverste Dæk.

Nick Carter, der var bleven staaende ganske rolig og havde hørt hele Samtalen, blev, hvor han var og grublede meget over Sagen.

Han indsaa først nu, at hans Plan havde medført Følger og Forviklinger, som han ikke havde forudset.

For hans Skyld — fordi han var forsvunden — var den gamle General, der havde været med i Snese af Slag, og som hele sit Liv havde arbejdet for Fædrelandets Vel, nu henfalden i Sorg og Bedrøvelse.

Generalen imødesaa med Gru det Øjeblik, da han skulde staa for sin Kejser og give ham Beretning om sin mislykkede Rejse.

Ogsaa Ota Okuma blev berørt af hans foregivne Død. Hun, der endnu var halvt et Barn, vilde i et ubevogtet Øjeblik dræbe sig selv — kun for at genforenes med ham!

Det forekom ham selv ufatteligt, at han ikke tidligere havde tænkt paa, at han vilde gøre sine Venner bedrøvede og bange ved at forsvinde.

I det samme hørte han et svagt, forskrækket Udraab bag sig.

Da han vendte sig om, stod Ota Okuma der i al sin henrivende Ynde.

Med opspilede, forskrækkede Øjne stirrede hun paa Opslaget, hvor Nick Carters Død var anmeldt paa Japansk og Engelsk.

Hendes Hænder var krampagtigt knyttede, og hun syntes næsten stivnet af Rædsel.

Nick Carter iagttog hende opmærksomt og saa da, hvorledes det skrækslagne Udtryk lidt efter lidt veg Plaadsen for en stiv, unaturlig Ro. Det var tydeligt, at hun havde fattet en eller anden Beslutning.

Opdageren forstod kun altfor godt hendes Miners Spil.

Efter det, han før havde hørt af den gamle General, var han ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den unge Pige i Følge den Tro, hvori hun var vokset op, regnede det for sin Pligt at følge den elskede i Døden.

Endelig kom hun til sig selv igen. Langsomt randt Taarerne ned ad hendes Kinder, og idet hun gemte sit Ansigt i de smaa Hænder, vendte hun sig om og gik hen ad Dækket.

Nick Carter fulgte efter hende paa saa kort Afstand, at han straks kunde gribe ind, hvis hun skulde gøre et Selvmordsforsøg.

Paa Vejen hen til Kahytten vendte Ota sig om mod Rælingen, hvor hun blev længe staaende og stirrede ned i de skummende Bølger.

Da hun opdagede, at en af hendes Landsmænd hele Tiden stod i hendes Nærhed, vendte hun sig om og gik hen imod sin Kahyt.

Hun aabnede Døren, traadte ind og skulde netop til at lukke den efter sig, da Nick Carter hurtig trængte sig ind efter hende.

Havde Tjenerkvinden været til Stede, vilde han næppe have haft Held med sig. Ota vendte sig med gnistrende Øjne og hævet Haand om mod ham for at vise ham Døren.

Men Nick Carter bredte Armene ud mod hende og hviskede kun det ene Ord: „Ota!"

Hendes Ansigt prægedes af dyb Forundring.

Derpaa veg hun angst nogle Skridt tilbage og betragtede ham, der stod foran hende med et Blik fuldt af Nysgerrighed og Gru.

Hun kunde nok genkende hans Stemme men ikke hans Udseende.

„Ota!" gentog Nick Carter blidt. „Vær kun ikke bange, det er mig — Nick Carter! Det, Du før læste henne ved Trappeafsatsen, er ikke Sandhed, jeg er endnu i Live.

Hanshu forsøgte under Orkanen at dræbe mig, men ved den Lejlighed mistede han selv Livet.

Jeg forklædte mig og lod Kaptajnen udsprede det Rygte, at jeg var forulykket sammen med Hanshu, for at vi derved kunde faa mine Forfølgere til at tro, at Hanshu havde udført sin Mordgerning. Det er virkelig mig selv, Ota, tro mig!" tilføjede han, mens han greb hendes Hænder og saa hende dybt i de skønne Øjne.

Hun stirrede paa ham, som vilde hun udgrunde hans Sjæls Inderste. Saa brød hun ganske uventet ud i Taarer og kastede sig med en fortvivlet Hulken om paa sin Seng.

„Hvad fejler Du, Ota?" spurgte han og bøjede sig ned over hende. „Græder Du, fordi jeg er i Live, saa Du ikke kan faa Lejlighed til at forenes med mig i Skyggernes Land?"

„Nej, Herre, det er ikke det!" svarede hun og rejste sig op. „Men det er mig, som havde onde Aander bemægtiget sig din Stemme.

Jeg kan jo ikke se, om Du virkelig er falden for Morderens Haand, eller om Du levende staar for mig. Naar jeg ser paa Dig, kan jeg ikke tro, det er Dig!" vedblev hun, idet hun sank paa Knæ foran ham og holdt sine Hænder op for de taarefyldte Øjne. „Men naar jeg hører din Stemme, kender jeg Dig igen! Forklar mig den Gaade, saa vil jeg være rolig!"

Nu fortalte Nick Carter hende alt, hvad der var foregaaet, fra det Øjeblik han havde forladt hendes Kahyt til den Gang, hun stod bag ved ham og læste det skæbnesvangre Opslag.

Mens han talte, nikkede hun flere Gange, og da han tav, havde hun fattet sig fuldstændig og saa op til ham med et Blik, der straalede af Lykke.

„Og nu vil jeg gaa hen til General Lakatira og hans Svigersøn!" sagde Nick Carter, idet han rejste sig. Geishaen lagde sin Haand paa hans Arm, som om hun vilde holde ham tilbage.

„Nej, det maa Du ikke!" udbrød hun indtrængende.

„Men Generalen og Tom Harnett er jo bedrøvede, fordi Lakatiras Mission er slaaet fejl. Den gamle Mand er i Stand til at tage sin Død over min Forsvinden!" svarede Nick Carter.

„Det er meget muligt alt sammen!" svarede Ota, „og hvis Du virkelig var død, vilde han vel ogsaa nok gaa i Døden, men dog ikke før, han har aflagt Beretning til Mikadoen.

Og før det sker, vil han i alle Tilfælde faa at vide, at Du endnu lever! Nej, Herre, sig ham ikke noget nu, det er bedst, at alle tror, Du er forulykket i Stormen."

„Men derved skaber jeg mine Venner Sorg og Bekymring!"

„Det er sandt, men betænk, Herre, hvor stor deres Glæde vil blive senere, naar de faar Sandheden at vide. Hvis Du gør dem bekendt med Sandheden nu, er Du paany i de lurende Morderes Hænder."

„Hvordan det, Ota? Tror Du maaske, at mine Venner vil forraade mig?"

„Nej, idetmindste ikke med Ord, men de vil uvilkaarligt gøre det ved deres Adfærd. De Folk, som er her om Bord for at tragte Dig efter Livet, vil læse i de andres Ansigter, som i en aaben Bog."

„Det kan Du have Ret i!" svarede Nick Carter.

„Nu indser Du selv, Herre, at jeg har Ret. Altsaa, behold din Hemmelighed for Dig selv."

Opdageren nikkede; hvad Ota raadede ham til, var sikkert det bedste i Øjeblikket.

„Sig mig Ota!" sagde Nick Carter, da han stod ved Døren for at forlade hendes Kahyt.

„Hvad tænkte Du forøvrigt over, da jeg fulgte efter Dig, efter at Du havde læst Opslaget?"

„Jeg tænkte paa, hvor skønt det maatte være at finde en Grav i det evige Hav," sagde hun rødmende og pegede med sin lille Haand ud over Havet, der blaanende blinkede bag Kahytsvinduet, „og saa at

blive forenet med Dig i Skyggernes Land," vedblev hun med sænket Blik.

Saa vendte hun sig pludselig bort og brast paany i Graad.

Gennemskuet.

Natten efter Tildragelsen med Hanshu vilde Nick Carter gaa ned i den Kahyt, som Overstewarden havde anvist ham, i den Tro at han var en japansk Købmand.

Men pludselig blev Opdageren staaende foran en Dør — indenfor hørtes der Stemmer.

Det var aabenbart to Mænd, der talte Japansk sammen, og heri var der vel ikke noget mærkeligt, men Nick Carter hørte dem flere Gange nævne General Lakatiras og hans Svigersøns Navne.

Det var lige ved Midnat.

Opdageren havde siddet og snakket og røget sammen med Kaptajnen i Navigationshytten. Det var en sjælden smuk Nat, og Søen var saa blank som et Spejl.

Da Nick Carter traadte nærmere hen til Døren for at lytte, saa han til sin Forundring, at den stod aaben — samtidig forstummede Lyden af Stemmerne.

Og da han forsigtigt kiggede ind i Kahytten, opdagede han, at der kun var en Passager derinde — han sov trygt.

„Det er dog mærkværdigt!" mumlede Nick Carter og traadte et Skridt tilbage, saaledes at han nu stod paa nøjagtig samme Sted som før.

Nu kunde han atter ganske tydeligt høre Stemmerne. Men ejendommeligt nok: Under Tiden hørte han hvert Ord ganske tydeligt, saa blev det til en utydelig Mumlen, og dog var han sikker paa, at der stadig blev talt lige højt.

Det maatte være den lette Brise, der af og til virkede forstyrrende.

Nick Carter forandrede Stilling flere Gange, men han kunde kun høre noget, naar han stod paa det Sted, hvor han første Gang havde hørt General Lakatiras og Tom Harnetts Navne nævne.

Hvor anstrengt han end lyttede, kunde han dog ikke forstaa hele Sætninger. Det var altid kun løsrevne Ord, som „Mutushimi", „Lakatira", „Hævn", „Pligt mod de døde" og hans eget Navn.

Og skønt Opdageren gjorde sig alle tænkelige Anstrengelser for at udfinde det Sted, hvorfra Stemmerne kom, var det dog forgæves.

Med et Skuldertræk forlod han da Stedet og gik ned til sin Kahyt.

Lige bag ved denne var der en Trappe, der førte op til det øvre Dæk, og netop som han vilde ind til sin Køje, fik han det Indfald at gaa op paa Dækket endnu en Gang.

Han listede sig derfor langsomt op ad Trappen, og da han var kommen saa højt op, at hans Hoved og Skuldre ragede op over Dækket, hørte han paany de samme Stemmer.

Samtidig opdagede han ogsaa, hvordan det var gaaet til, at han nede i Gangen havde kunnet overhøre enkelte Dele af Samtalen.

En af Passagererne, der havde følt Luften i sin Kahyt for varm, havde villet tilføre den en overordentlig Mængde frisk Luft og havde derfor foran sit Vindue ladet udspænde et Stykke Sejldug, der var anbragt i vandret Stilling.

Stemmerne kom fra Kahytten ved Siden af, og blev staaende lige under Sejlduget.

Nu kunde man tydeligt høre hvert Ord, der blev sagt, skønt Mændene talte saa sagte, at det vilde have været tvivlsomt, om han havde kunnet forstaa noget, hvis han havde staaet ligē uden for Kahytten.

Den første hele Sætning, han hørte, var:

„Hvad vilde Du sige om Ota Okuma, Nogasuka?"

„Jo!" svarede en Stemme, som Nick Carter straks genkendte. Det var en af de to Japanere, der havde staaet bag ved ham og læst Opslaget om hans „Død".

„Jo! Otas Adfærd er mig ærlig talt en Gaade. Hvorfor er hun ikke sprunget over Bord og saaledes fulgt efter sin elskede? For det var Nick Carter jo dog vist?"

„Tilsyneladende ikke!" svarede den Japaner, der først havde talt „Nu i saa Fald vilde hun sikkert have gjort Ende paa sit Liv."

„Amerikaneren er maaske slet ikke død!"

„Hvad mener Du med det?" spurgte en tredie Stemme.

„Aa, Ito, jeg har hørt fortælle, at den store Opdager er saa sejglivet som en gammel Kat.

Vi ved jo godt allesammen, at en af de oprindelige tre Hævnere gik til General Lakatira og styrtede sig saa i sit Sværd.

Da Generalen er her om Bord, kan der ikke være nogen Tvivl om, at han har fortalt Opdageren det hele, og det ligger derfor meget nær at antage, at den fordømte Amerikaner kun har foranstaltet sin Forsvinden under Stormen for at narre os."

„Er det ikke en ret dristig Formodning?" spurgte Ito.

„Hvorfor? Jeg tror, at han er i Live, alene fordi Ota Okuma ikke har begaaet Selvmord."

„Naa, Opdageren kan da i hvert Fald ikke være uden for Skibet!"

„Nej, sikkert ikke, han er blandt os som Passager."

„Du taler i Gaader!" sagde Kuroki.

„Hør nu en Gang, hvad jeg siger Jer, Venner. Om Morgenen tidlig efter Opdagerens Forsvinden dukkede her pludselig en Mand op paa Skibet, som jeg ikke før havde set.

Der blev sagt om ham, at han havde ligget syg i sin Kahyt, men jeg vidste, at det var ikke sandt."

„Hvorfra vidste Du det?"

„Fordi den Kahyt havde været tom paa hele Rejsen lige til den Morgen!" svarede Nogasuka. „Det er en meget rar Kahyt; jeg har set paa den flere Gange, da jeg tænkte paa at bytte den med den, jeg nu bor i."

„Er Du aldeles sikker i din Sag?"

„Ja, selvfølgelig."

„Hvorfor har Du ikke fortalt os det før?" spurgte Kuroki gnavent, „Hvorfor kommer Du først med det nu?"

„Fordi Sagen jo egentlig slet ikke kommer mig ved, min Virksomhed begynder først, naar vi er komne til San Francisko. Jeg er ikke nødt til at hjælpe Jer paa nogen Maade før den Tid."

„Det er sandt nok!"

„Siden jeg opdagede det med den tomme Kahyt, har jeg uafbrudt bevogtet den hemmelighedsfulde fremmede!"

„Og hvad har Du saa opdaget?"

„Jeg saa ham første Gang om Morgenen efter Nick Carters Forsvinden. Han stod ved Opgangen til Damesalonerne og læste Opslaget meget opmærksomt.

Jeg iagttog ham meget nøje, og jeg saa, at han ikke viste Tegn paa Forundring. Det vakte min Mistanke. Straks efter kom Ota Okuma, hun læste ligeledes Opslaget. Da hun gik, fulgte Manden lige i Hælene paa hende. Jeg tænkte mig, at Geishaen nu efter vor Skik og Brug vilde tage Livet af sig, ved at kaste sig over Bord for at forenes med sin Hjærtenskær. Men det gjorde hun ikke. Hun gik lige ned i sin Kahyt, og Manden gik lige ind til hende. Jeg er absolut sikker paa, at Ota vilde have raabt højt om Hjælp, hvis han havde været fremmed, men hun har sandsynligvis straks kendt ham, og derfor tav hun."

„Det er i alt Fald værd at tænke over," sagde Ito.

„Der kan være noget i det, Du der siger, Nogasuka!" tilføjede Kuroki.

„Jeg er absolut sikker i min Sag. Desuden har jeg lagt Mærke til at de to stadig er sammen, naar de er paa Dækket. Og hvor livligt de end taler sammen, tier de dog straks, naar der kommer en tredje i Nærheden af dem. Som sagt, der kan ikke være nogen Tvivl om, at den saakaldte Købmand fra Nagasaki og Nick Carter er en og samme Person. Det bliver nu din Sag, Kuroki, at dræbe ham, da Du jo er traadt i Hanshus Sted."

„Det skal jeg gøre," svarede Kuroki. „Jeg ved, hvor den hvide Djævels Kahyt er, og jeg gaar straks derhen for at rydde ham af Vejen. Vent paa mig, jeg skal snart være her tilbage."

Nick Carter hindrer et nyt Attentat.

Nick Carter besluttede at handle øjeblikkeligt.

De to af Hævnerne kendte han allerede af Udseende. Det var Kuroki og Nagasuka, han havde set dem og studeret deres Ydre den Morgen, da de læste Opslaget om hans Død. Den tredje, Ito, kendte han desværre kun paa Stemmen; da der var trukket et Forhæng for Vinduet havde han ikke kunnet se hans Ansigt.

„Jeg maa sandelig være født under en heldig Stjærne!" mumlede Nick Carter, idet han gik ned ad Trappen. „Hvis jeg ikke før havde hørt mine Venners Navne blive nævnte, havde jeg aldrig tænkt paa at gaa op paa Dækket for at lytte til de tre Hævneres Samtale, men var gaaet lige ned i min Kahyt for at sove, og da jeg er meget træt, vilde jeg sikkert have sovet som en Sten, saa Morderen let kunde have faaet Bugt med mig."

Da han var kommen ned i sin Kahyt, begyndte han at arbejde meget hurtigt, Kuroki kunde jo komme hvert Øjeblik. — I Hast rullede han et Par Tæpper sammen og lagde dem i sin Køje saaledes, at det saa ud, som om der laa et Menneske i Sengen. Derpaa viklede han hurtigt nogle Haandklæder om et Par Støvler, saa det fik en svag Lighed med et Hoved, saa satte han en Paryk paa, lagde det paa Hovedpuden og trak Tæppet op over det.

Derpaa slukkede han det elektriske Lys og skjulte sig i Klædeskabet.

Nogle Øjeblikke senere hørte han Kuroki komme listende. Han standsede uden for Døren for at lytte efter, om hans Offer sov. For at gøre Japaneren tryg, aabnede Nick Carter Skabsdøren paa Klem og begyndte at snorke højt.

Nu traadte Morderen ganske sagte ind i Kahytten. Da det var en meget mørk Nat, var det kun et svagt Lysskær, der faldt ind gennem „Koøjet", som de smaa, runde Kahytsvinduer kaldes, og Japaneren kunde derfor kun lige skimte, at der laa en „Person" i den underste Køje.

Han listede sig paa Taaspidserne hen til Køjen, saa hævede han sin højre Haand, hvori han holdt en lang, blinkende Kniv, som han stødte ind i Tæppet lige til Hæftet.

Kuroki mærkede naturligvis straks, at han var bleven overlistet, men før han fik Tid til at flygte, var Nick Carter sprunget ud af Skabet og havde grebet fat i ham med et Tag, som han havde lært af Ten Itchi, han greb nemlig Kuroki i Haaret med sin højre Haand og trykkede samtidig Struben til med venstre Haand, og idet han saaledes trak Hovedet tilbage, gav han ham et kraftigt Knæstød i Ryggen.

Japaneren faldt om paa Gulvet uden at give den mindste Lyd fra sig.

I en Haandevending havde Nick Carter trukket et af Pudevaarene af og kneblet Kuroki med det.

Derefter bandt han Hænder og Fødder paa ham med Haandklæder, løftede ham op, som var han et lille Barn, og lagde ham op i den øverste Køje.

Imidlertid var Japaneren atter kommen til Bevidsthed, og Nick Carter sagde derfor til ham:

„Prøv kun ikke paa at trille ud af Sengen, det vil Du kun tage Skade af! Lyt altsaa til mit Raad og bliv rolig liggende!"

Derefter forlod Nick Carter Kahytten, hvis Dør han laasede af udvendig fra.

Det var hans Hensigt paa staaende Fod at tage de andre til Fange og for at kunne gøre det, vilde han liste sig hen til Kahytsvinduet og derfra true de to Japanere med sine Revolvere.

Da Opdageren kom hen til Kahytten, saa han, at der var Lys endnu. Han kunde ikke høre en Lyd og sluttede deraf, at de to sammensvorne i Tavshed afventede Kurokis Tilbagekomst.

Pludseligt og i største Hast rev han Gardinet til Side og holdt sin Revolver ind gennem Vinduet. Men til sin store Overraskelse saa han, at Kahytten var helt mennesketom.

Han trak hurtig Haanden til sig igen og skjulte sig bag en af de store Ventilatorer i det Haab, at en anden vilde komme ind i Kahytten. Men han blev skuffet.

Japanerne var meget mere forsigtige, end han havde troet. De havde ikke rolig turdet vente her,

til deres medsammensvorne kom tilbage og meddelte dem, at deres Skændselsdaad var lykkedes.

De havde regnet med, at det let kunde gaa galt med Mordet, og Kuroki blive opdaget. I Fald han saa blev bragt til sin Kahyt, vilde de komme i en pinlig Stilling, idet det derved vilde blive aabenlyst, at de kendte deres Landsmands Planer. De var altsaa straks gaaede hver til sin Kahyt, da Kuroki var forsvunden ned ad Trappen.

Nick Carter bed sig ærgerlig i Læberne. Det var et stort Nederlag for ham. Hvis han nu kunde have fanget Ito og Nogasuka vilde han vedblivende have kunnet spille sin Rolle som gammel Japaner. Men nu, da de var undslupne, maatte han regne med, at de fortalte deres medsammensvorne om hans nye Skikkelse.

Det var altsaa aldeles unyttigt for ham længer at bibeholde denne Forklædning.

I dette Øjeblik slog Skibsklokken „otte Glas", Klokken var altsaa fire om Morgenen, og Solen glødede allerede i Øst.

Nick Carter vendte tilbage til sin Kahyt ... Han havde ikke taget fejl, det var den ene af de to Japanere, der havde staaet bag ved ham og læst Opslaget.

Hans Kammerat kunde saaledes ikke være nogen anden end Nogasuka, der derfor ogsaa maatte være let at finde. Desværre anede han ikke, hvorledes Ito saa ud, men kunde kun kende ham paa Stemmen.

Han passede paa ikke at røre ved den underste Køje. Kniven sad endnu lige til Skaftet i Tæpperne og var saledes et talende Bevis mod den lumske Snigmorder.

Da Opdageren havde forvisset sig om, at Kurokis Baand ikke havde løsnet sig, gik han igen ud af Kahytten og op paa Dækket.

Oppe paa Kommandobroen gik Næstkommenderende frem og tilbage — han havde lige overtaget Morgenvagten. Af og til saa han flygtig paa Kompasset og derefter spejdede han ud over Havet gennem sin Kikkert.

Nick Carter kaldte sagte paa ham.

Officeren lagde til en Begyndelse ikke Mærke til Japaneren, men da Nick Carter gentog sin Kalden, standsede han, lænede sig ud over Rækværket og spurgte, hvad han ønskede.

„Jeg vilde gærne vide, om Kaptajnen er staaet op?" sagde Nick Carter. „Hvis han er vaagen, maa jeg endelig tale med ham om en meget vigtig Sag."

„Kaptajnen er næppe kommen til Køjs endnu, for han er lige gaaet ned fra Broen. Hvad vil De ham?"

„Vil De være saa venlig at sige ham, at Malitchi fra Nagasaki ufortøvet maa tale med ham. Naar han hører mit Navn, ved han straks, hvad det drejer sig om."

Officeren betænkte sig lidt, saa nikkede han og gav en Matros Ordre til at kalde paa Kaptajnen. Et Øjeblik efter aabnedes Døren til Navigationskahytten, og Kaptajnen tradte ud.

Da han saa Nick Carter, fløjtede han svagt mellem Tænderne. Han var straks paa det rene med, at der maatte være sket noget vigtigt.

„Vær saa god at træde nærmere," sagde han paa Japansk.

Da de var komne ind i Kahytten, vedblev Kaptajnen:

„Jeg kan se paa Dem, at De har noget meget vigtigt at sige mig. Vil De ryge en Cigar, Hr. Carter?"

„Nej Tak!" svarede Opdageren. „Hvor gærne jeg end ryger Deres fortræffelige Cigarer, maa jeg dog ikke spilde Tiden med at tænde en af Deres Havanesere nu, da hvert Sekund er kostbart. — For at gaa lige til Sagen, vil jeg kun fortælle Dem, at jeg har grebet en af Morderne paa fersk Gerning."

„Hvad for noget? Paa fersk Gerning!" udbrød Kaptajnen forundret. „Forhaabentlig er De ikke saaret?"

„Jeg har ikke faaet saa meget som en Rift, jeg var nemlig saa forsigtig ikke at lægge mig i min Seng, men i Ro og Mag se paa, hvorledes Snigmorderen gennemborede et af Skibets Tæpper med sin Dolk!"

„Naa, saaledes!" udbrød Kaptajnen brøsigt. „De havde lavet en Dukke, som den Skurk af en Japaner i Mørket antog for at være Dem?"

Nick Carter lo.

„Ja, netop! Og min Plan lykkedes fortræffeligt, for Japaneren ligger nu bunden og kneblet i min Kahyts øverste Køje. Selvfølgelig har jeg lukket Kahytten omhyggeligt af.

Nu vilde jeg gærne gøre Dem et Forslag, Hr. Kaptajn. Vil De ikke sørge for, at Overstewarden og Hovmesteren bliver vækkede, hvorefter vi alle fire gaar ned i min Kahyt og undersøger Sagen nærmere. Hvis De mener det, kan vi jo ogsaa føre det til Protokols?

Og saa vil det vel være bedst, om De lægger Manden i Lænker og tager ham med tilbage til Japan, hvor De overgiver ham til Generalkonsulen i Yokohama, han skal nok besørge alt videre fornødent.

Derved vil De være sikker paa, at Slynglen ikke kommer til at undgaa sin velfortjente Straf. De kunde endelig ogsaa — da Attentatet jo er foregaaet paa amerikansk Grund — udlevere Japaneren til Politiet i San Francisko, skønt det vil vel bare føre til en bel Del unyttigt Vrøvl!"

Kaptajn Reeth nikkede.

„Ja, De har fuldstændig Ret i, hvad De der siger," udbrød han. „Er der ellers noget, De maatte ønske?"

„Ja, der er, Hr. Kaptajn!"

Og Nick Carter gav nu Kaptajnen en udførlig Beretning om de sammensvornes Samtaler, som han jo havde beluret.

„Saadan noget Rakkerpak!" undslap det den gamle Ulk. „Det er bare kedeligt, at De ikke ogsaa fik nappet de to andre."

„Naa, ja, den ene af dem kan vi i hvert Fald nok faa Fingre i. Hovmesteren har jo bare nødig at se efter i Listerne, om der findes en Mand her om Bord af det Navn, hvorefter Overstewarden straks kan give os Oplysning om, hvor Manden har sin Kahyt."

„Det kan altsammen være meget godt!" mumlede Kaptajnen. „Men hvis den drevne Asiatertamp nu har indskrevet sig under et andet Navn, saa kun hans Kammerater ved, at han hedder Nogasuka, saa er vi jo lige kloge!"

„Naa!" indvendte Nick Carter. „Saa staar os dog det Haab tilbage, at jeg personlig skal kunne genkende ham!"

„Ja, vi faar se! Nu skal jeg med det samme kalde paa Hovmesteren og Overstewarden — gaar saa alt efter Ønske, har vi inden ti Minutter begge Gutterne under Laas og Slaa."

Og mens han slog ud med Haanden, tilføjede han:

„Men mon det ikke kunde lade sig gøre, at faa de to Hallunker til at plapre lidt ud om de andre Sammensvornes Hemmelighed?"

Nick Carter rystede paa Hovedet.

„Nej, det er saamænd ikke et Forsøg værd, Hr. Kaptajn. De ved vist selv, hvor godt Japanerne kan bære paa en Hemmelighed, og jeg er sikker paa, at de to Samuraier hellere vil lade sig pine til Døde, end de med et eneste Ord forraader deres Kammerater."

Ito afsløres.

Det første, Nick Carter gjorde, da Kuriko og Nogasuka var bragte i Sikkerhed, var at gaa hen til den gamle General Lakatira og hans Svigersøn Tom Harnett, for nu var der jo ikke mere Grund til at skjule for dem, at han ikke var forulykket i Stormen, men tværtimod endnu var i Live.

Da Nick Carter traadte ind i Kahytten til Tom Harnett, var denne netop i Færd med sit Morgentoilette. Den unge Mand saa forundret og gnavent paa den fuldstændig fremmede Mand, der vilde besøge ham paa en saa upassende Tid af Dagen.

Men før Tom Harnett kunde faa aabnet Munden, havde Nick Carter lukket Døren og var hurtig gaaet hen til ham.

„Tom!" sagde han halvhøjt. „Det er mig — Nick Carter! — Tys! Rolig, min Dreng!" tilføjede han, da Tom Harnett var ved at udstøde et Skrig af Overraskelse.

„Gør ikke unødvendig Støj! Trøst Dem med den Kendsgærning, at jeg ikke er død. Ræk mig Deres Haand og tilgiv mig, at jeg har gjort Dem Sorg ved at lade Dem være i den Tro, at jeg var bleven myrdet!"

Tom Harnett snappede efter Vejret og forsøgte forgæves et Par Gange at tale, Overraskelsen og Glæden havde været for voldsom. Til sidst ytrede hans uhyre Bevægelse sig ved, at de klare Taarer rullede ned ad hans brune Kinder.

„Himlen være lovet!" stammede han endelig og trykkede hjærteligt Nick Carters fremstrakte Haand. „Ak, Hr. Carter, hvis De anede, hvor jeg og min Svigerfader har sørget over Deres Forsvinden! Ved De, at Lakatira, naar han havde aflagt Beretning for Mikadoen, vilde have begaaet Selvmord af Fortvivlelse?"

„Naa, saa vidt var det heller ikke kommet!" svarede Nick Carter. „For jeg vilde have betroet mig til Dem begge længe før den Tid, men som Sagerne stod, kunde jeg ikke handle anderledes!"

„Det tror jeg gærne, men det har været forfærdelige Dage for os," udbrød Harnett.

„Tilgiv mig, Tom, at jeg har bedrøvet Dem!" sagde Nick Carter endnu en Gang.

„Alt forladt, Carter! Glæden over Gensynet lader mig fuldstændig glemme de udstaaede Sorger!"

„Forhaabentlig vil Generalen ogsaa glemme, hvad han har lidt for min Skyld."

„Det vil han ganske sikkert!" sagde Tom Harnett. „Hvilken Glæde for den gamle Mand, naar han faar at vide, at hans Mission ikke er slaaet fejl, men at han trøstig kan træde frem for sin øverste Krigsherre hjemme i Japan!

De aner ikke, hvor stolt han var over, at Mikadoen betroede ham dette ære- og ansvarsfulde Hverv! Derfor vilde hans Ærgærrighed heller ikke have tilladt ham at leve efter det Nederlag, han troede at have lidt.

Men sig mig nu en Ting!" tilføjede den unge Mand og rystede paa Hovedet. „Hvorledes undgik de Morderens Dolk, og hvordan har De baaret Dem ad med at forvandle Dem til en vadskeægte Japaner?"

„Hov, hov, Tom! En Ting ad Gangen!" smaalo Opdageren.

Derpaa fortalte han ham det samme, som han Dagen før havde fortalt Kaptajnen, og føjede endnu dertil en Beretning om den sidste Nats Hændelser.

Harnett lyttede yderst spændt til Opdagerens Fortælling.

„Det kunde ogsaa kun De have lavet!" sagde han, da Nick Carter holdt inde. „I hvert Fald er jo nu to af Voldsmændene under Laas og Lukke, men det vil nok blive svært at faa de to andre sammensvorne satte fast!"

„Det kan De have Ret i!" svarede Opdageren. „Men jeg er dog overtydet om, at ogsaa det skal lykkes for mig, da Banden jo nu har mistet sin Fører."

„Hvad det var, jeg vilde sige, Hr. Carter —" indskød Harnett. — „Ved Ota Okuma, at De endnu er i Live?"

„Ja, det fik hun at vide allerede et Kvarter efter at hun havde læst Opslaget om min Død!"

„Nej, virkelig? Saa har De maaske selv fortalt hende det?"

Nick Carter nikkede.

„Jeg havde troet, De ikke vidste noget om, at hun var her om Bord paa Skibet!" udbrød Harnett i sin Overraskelse.

„I Begyndelsen anede jeg det heller ikke, men som jeg allerede har sagt Dem — forraadte Hanshu, at Geishaen opholdt sig her paa Damperen."

„Ja, De har Ret. Forøvrigt har Geishaens Opførsel i den sidste Tid været en Gaade baade for Generalen og for mig.

Navnlig kunde Lakatira ikke forstaa, at hun ikke begik Selvmord straks, da hun fik at vide, at De var død. Det kan endda tænkes, at han derfor ikke rigtig tror paa, at De er død!"

„Jeg mærker, at De ogsaa har haft Hemmeligheder for mig!" sagde Nick Carter med et Smil. „De har hele Tiden vidst, at Ota var her om Bord. Vil De indrømme det?"

„Det bliver jeg nok nødt til!" svarede Harnett.

„Og hvorfor sagde De det ikke til mig?"

„Fordi det var blevet mig forbudt!"

„Var det blevet Dem forbudt?" gentog Nick Carter forundret. „Af hvem?"

„Af Hans Majestæt Kejseren selv."

„Er det muligt? Saa vidste Mikadoen altsaa ogsaa, at Ota vilde rejse med „City of los Angelos"?"

„Ja!"

„Men vel ikke før, Majestæten tog Afsked med mig?" spurgte Nick Carter.

„Jo. Da Ota havde hørt Generalens Beretning til Mikadoen, bad hun Majestæten saa længe, om hun maatte rejse med, at han til sidst gav efter. Den tapre unge Pige genkendte endog tre af Morderne, som hun saa, da hun vilde gaa om Bord.

Hun sørgede for, at blev arresterede, og nu er de sikkert halshuggede for længe siden."

Det bankede paa Døren, og da Harnett aabnede den, traadte General Lakatira ind.

Han var ikke Spor af forundret, da han saa den forklædte Opdager, men han gik rolig lige hen til ham og sagde, idet han rakte ham Haanden:

„Det glæder mig at se Dem igen, Hr. Carter. Det var et af de Fif, som kun De kan lave!"

Nick Carter var saa forbavset, at han til en Begyndelse ikke vidste, hvad han skulde sige.

„Hvorfra i al Verden ved De det nu allerede?" spurgte han og rystede paa Hovedet. „Og hvornaar fik De at vide, at jeg endnu er i Live?"

„Dagen efter Stormen!"

„Ah, det er altsaa Ota Okuma, der har fortalt Dem det?"

„Ja!"

„Saa kunde Du ogsaa have sagt mig det!" udbrød Tom Harnett. „Jeg har, naar alt kommer til alt, været den eneste, der har sørget over Nick Carters Død!"

„Det er der nu ikke noget at gøre ved, Tom!" svarede Generalen med et lille Smil. „Geishaen havde saamænd heller ikke fortalt mig det, hvis hun ikke havde været bange for, at Sorgen over min tilsyneladende mislykkede Ekspedition vilde øve en skadelig Indvirkning paa mig. — Men hvorfor har De opgivet Deres Forklædning, Hr. Carter?"

„Fordi de sammensvorne har genkendt mig.

Som jeg lige fortalte Tom, er, foruden Hanshu, endnu to af Skurkene blevne gjort uskadelige. Den fjerde har jeg ikke kunnet faa fat i, ja, jeg kender ham end ikke af Udseende.

Han kaldte sig Ito, men det er næppe hans rigtige Navn, for han findes ikke i Skibslisterne."

„Ito?" gentog Generalen bestyrtet. „Er De sikker paa det, Hr. Carter?"

„Ja, det er aldeles utvivlsomt, Hr. General!"

Lakatira gik hen til Døren og trykkede paa Knappen til det elektriske Ringeapparat. Saa vendte han sig om til Opdageren og spurgte:

„Er De bevæbnet, Hr. Carter?"

„Jeg har to Revolvere hos mig, og desuden har jeg jo ogsaa mine Hænder. Dem plejer jeg gerne at bruge, naar jeg ikke vil vække unødig Støj!"

Generalen nikkede.

Det bankede paa Døren, og en Steward traadte ind og spurgte, hvad Herrerne ønskede.

General Lakatira svarede:

„Vil De i mit Navn bede den Herre, der bor i Kahyt Nummer ni og tredive, ulejlige sig herind, da jeg ønsker at tale med ham!"

Da Stewarden var gaaet, sagde Generalen til Nick Carter:

„Den Mand, jeg nu har ladet kalde, er ingen anden end Ito, som De jo søger efter, i Virkeligheden hedder han Takamori.

Foreløbig ved jeg slet ikke, hvad jeg skal tro, for Takamori er Løjtnant i den kejserlige Livgarde. Jeg kender ham personligt og vilde aldrig have troet, at han vilde række Haand til den Slags Nederdrægtigheder.

Han meldte sig saaledes, som det var hans Pligt, da jeg kom her om Bord, og han viste mig sit Orlovspas. — De sagde før, at De ikke havde set Ito?"

„Ja, men jeg vil kunne genkende ham paa Stemmen!"

„Det er mig aldeles uforstaaeligt!" mumlede Generalen ophidset. „Men nu faar vi jo se! Min Plan er den: De, Hr. Carter, vil være saa god at stille Dem saaledes, at De skjules af Døren, naar Takamori aabner den. Jeg stiller mig lige for Døren, og Tom staar ved Siden af mig, saaledes at Løjtnanten bliver nødt til at gaa hen til os. Saa snart jeg har lukket

Døren efter ham, træder De bagfra hen til ham og holder hans Arme saa fast, at han ikke kan gøre en Bevægelse.

Hvis han virkelig er en af Morderne, vil han sikkert gøre fortvivlede Anstrængelser for at komme til at dræbe Dem, naar han kan se, Spillet er tabt. Tror De, De kan holde ham fast?"

Nick Carter smilte. „Det tænker jeg nok, Hr. General!"

„Saa vær saa god at stille Dem hen ved Døren!"

Ota Okumas Redning.

Takamori traadte ind i Kahytten øjensynlig uden at nære nogen Mistro.

I sit Ydre lignede han en fuldstændig Hædersmand, og havde Nick Carter ikke vidst bedre, vilde han mindst have troet, at der i denne fine Herre stak et Medlem af en blodtørstig Morderbande.

Da han var kommet ind i Kahytsrummet, lukkede General Lakatira Døren af. I samme Øjeblik kastede Nick Carter sig over Takamori, greb ham i Armene og pressede hans Albuer sammen bag om Ryggen paa ham, saa han ikke kunde røre sig.

Vel prøvede Japaneren paa at befri sig for det stærke Tag, men han maatte snart opgive al Modstand som haabløs, han havde sagtens indset, at han ikke kunde tænke paa Redning, naar han en Gang var kommen i Nick Carters Magt.

„Hr. Løjtnant Takamori!" udbrød Generalen i en besindig Tone. „Hvis vi nu skulde gøre Dem Uret, vil De senere faa Tid til at skaffe Dem al mulig Oprejsning, men jeg handler i dette Øjeblik efter Hans Majestæt Mikadoens allerhøjeste Befaling og er nødsaget til at anvende de mest mulige Forsigtighedsregler.

Der er mod Dem rejst en Anklage, om hvis Rigtighed, jeg maa overtydes, inden jeg igen kan give Dem Deres Frihed tilbage.

Jeg ved, at baade Deres Forfædre og De selv regnes til Mutushimis Samuraier, og jeg ved ogsaa, at De er en Mand af Ære. Jeg venter derfor af Dem, at De vil sige mig den rene Sandhed, i det mindste hvad der vedrører Deres egen Person!"

Generalen holdt inde en lille Stund for at oppebie Officerens Svar.

Men da Takamori tav, vedblev Generalen:

„Den Mand, der staar bag ved Dem og holder Deres Hænder, skal efter Befaling af Baron Mutushimi — der maatte ende sine Dage ved „Harikiri" — lide Døden for en af Samuraiernes Morderhaand, hvorved Baronens Død bliver hævnet.

Oprindelig var der udset tre Mænd til at udføre denne Skændselsdaad, men de har igen hvervet andre til Hjælp, saa de sammensvornes Bande nu tæller femten Mand.

I Aftes holdt de sammensvorne Møde, og ved denne Lejlighed nævntes flere Gange Navnet Ito. Det var Ito, der valgtes til at fuldbyrde Handlingen ... Da jeg ved, at De hedder Ito, maa De forstaa, hvorfor jeg har handlet over for Dem, som det nu er Tilfældet."

Endnu en Gang holdt General Lakatira inde i Forventning om at faa et Svar, men Løjtnanten tav haardnakket.

„Hr. Løjtnant Takamori, svar mig paa Æresord: Er De en af disse Mænd?" spurgte Generalen med hævet Stemme. „Ja, eller Nej!"

Og langsomt kom disse Ord over Løjtnantens Læber:

„Det forholder sig, som Generalen siger!"

„Saa ved De ogsaa, hvem den Mand er, der holder Deres Arme fast!"

„Ja — jeg tror i hvert Fald, at det er Amerikaneren Nick Carter!"

„Meget rigtigt!" udbrød Generalen i en hvas Tone. „Men hvor kommer det sig da, at De kan blande Dem i saadanne Ting, som er ganske uforenelige med en japansk Officers Værdighed?"

Løjtnanten rettede sig og stirrede sin foresatte lige ind i Øjnene:

„Som De selv har sagt, Hr. General —" svarede han. „hørte mine Forfædre til Mutushimis Samuraier! Alt, hvad vi ejer og har, og det, vi er, kunde vi takke ham for. Jeg skal villig indrømme, at den Opgave, der er stillet mig, ikke særlig tiltaler mig, men jeg havde kun Valget mellem at antage den eller ende mit Liv ved „Harikiri". Saa valgte jeg det første!"

Løjtnanten trak paa Skuldrene og sagde:

„Vel — og hvad skal der nu ske?

Nu er jeg Deres Fange, Spillet er ude!"

Generalen betragtede ikke uden en vis Tilfredsstillelse den unge Løjtnant, der stod Ret for ham.

„Hr. Løjtnant," sagde han. „Jeg maa give Dem det Lov, at jeg altid har regnet Dem for at være en yderst dygtig og ivrig Officer, til hvis Retskaffenhed og Ære jeg har haft den største Tillid — og det har jeg endnu! Ønsker De at faa Deres Frihed tilbage?"

„Ja — jeg takker, Hr. General!"

„Jeg kan altsaa forlade mig paa Deres Retskaffenhed og Ære?" spurgte Lakatira med indtrængende Stemme.

Løjtnanten nikkede, men tav.

„Vil De give Deres Æresord paa, at De fra nu af vil holde Dem fuldstændig borte fra Deres medsammensvorne?"

„Vel — paa Æresord!"

„Sæt Løjtnanten i Frihed, Hr. Carter!"

Opdageren gjorde, hvad der blev bedt ham om, hvorpaa Ito gjorde omkring og stirrede Nick Carter lige ind i Ansigtet, mens han bukkede let for ham og dybere for Generalen og Tom Harnett, hvorefter han med hævet Hoved og uden at sige et eneste Ord mere forlod Kahytten, som om han havde udført en fædrelandskærlig Heltedaad, der fyldte ham med Hæder.

Nick Carter saa forbavset paa Generalen. Lakatira mærkede, at han skyldte Opdageren en Forklaring for sin Handlemaade og sagde derfor:

„Løjtnant Takamori er virkelig en Mand af Ære, og han har mangen Gang set Døden i Ansigtet paa Slagmarken.

Han ved, hvad kan har at gøre. For Verden er han allerede saa godt som død, og De kan være sikker paa, at han ikke taler et Ord mere med sine sammensvorne.

Om et Par Dage ser De ham ikke mere her paa Skibet, han er gaaet til Skyggernes Land. Da han bukkede og hilste til Afsked, var det samtidig en Tak, fordi vi lod ham dø med Ære. — Men kom nu, Hr. Carter, lad os gaa op paa Dækket og trække lidt frisk Luft, jeg er bleven lidt hed i Hovedet af dette Optrin."

„Gaa De kun op, jeg skal straks komme efter. Jeg vil kun gaa ned i min Kahyt og ændre lidt ved min Maske."

Da han kom op paa Dækket til Lakatira og hans Svigersøn, saa han betydelig yngre ud. Han havde taget en rødbrun Paryk paa og var fuldstændig skægløs med mørke Øjenbryn, mens Ansigtsfarven dog var uforandret.

De tre Herrer gik hen ad Promenadedækket og blev til sidst staaende paa et Sted, hvorfra de kunde overse hele Skibet.

Paa Styrbordssiden stod der en Del mandlige og kvindelige Passagerer, der baade snakkede og lo.

Paa Bagbordssiden stod der en Gruppe paa otte Mand, og Opdageren lagde Mærke til, at de — den ene efter den anden — vendte sig om og saa undersøgende paa ham.

I dette Øjeblik kom Ota Okuma op paa Dækket. Hun genkendte øjeblikkelig Nick Carter og hilste ham med et lykkeligt Smil. General Lakatira og Tom Harnett stod lidt for sig selv og talte med en af Passagererne fra første Klasse.

„God Morgen, Ota, hvordan gaar det?" sagde Nick Carter. „Jeg begyndte allerede at se mig efter Dig, thi —"

„Tag Dem i Agt, Nick Carter!" raabte i det samme Tom Harnett.

Opdageren drejede sig hurtigt om mod Tom, men følte sig i det samme grebet af flere Hænder; han mistede Fodfæstet og følte sig trængt op mod Styrbordsrælingen.

Han hørte Geishaen skrige om Hjælp og forstod, at ogsaa hun var blevet grebet af Banden. Og i det

samme saa han til sin Forfærdelse, at Ota blev slynget ud over Rælingen.

Skønt der var otte Mand om at holde Nick Carter, havde han dog paa faa Sekunder revet sig løs. Med stærke Næveslag til alle Sider banede han sig Vej, smed Frakke og Vest af sig og sprang hovedkulds ud efter Geishaen, der kæmpede med Bølgerne.

Endnu før han naaede Vandet, saa han Ota paa Toppen af en Kæmpebølge. Hun var allerede et godt Stykke bagude for Skibet.

Samtidig lød der fra Kommandobroen: „Mand over Bord!"

Telegrafklokken kimede Stoppesignal til Maskinen.

Da Nick Carter efter sin Dukkert kom op paa Overfladen igen, kunde han ikke straks faa Øje paa Geishaen, han svømmede derfor hen til det Sted, hvor han første Gang havde set hende, i Haab om at hun der vilde dukke op igen.

Da det ikke skete, dykkede han ned, og det lykkedes ham at faa fat i den unge Pige.

Med en voldsom Kraftanspændelse lykkedes det ham at bringe hende op til Overfladen paany. Han holdt den bevidstløse Geishas Hoved op over Vandet og svømmede hen imod Skibet, der imidlertid havde stoppet op og nu laa let vuggende paa Bølgerne.

Fra Styrbordssiden blev der netop nu sat en Baad med tre Matroser og en Officer i Vandet. Da Bølgerne var i stærk Bevægelse, var det forholdsvis let for Opdageren at naa hen til Skibet, og paa meget kort Tid var Baaden ham saa nær, at han kunde overgive den tilsyneladende helt livløse Geisha til de udstrakte, hjælpende Hænder, derefter svang han sig selv ind i Baaden.

Om Bord paa Damperen havde der imidlertid udspundet sig en hæftig Kamp mellem de europæiske Passagerer og Morderbanden, og den hørte ikke op, før de fleste af dem var blevne dræbte eller i det mindste saarede af Kaptajnens og Officerernes Revolverkugler.

Da Nick Carter igen kom op paa Dækket, var de Mænd, der havde kastet ham og Geishaen over Bord, allerede lagte i Bolt og Jærn nede i Skibslasten.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Lakatira og Harnett gik Opdageren i Møde og lykønskede ham for at have reddet Geishaen.

„Forhaabentlig slipper hun levende fra det," sagde Nick Carter med et bekymret Blik paa Ota, der stadig var bevidstløs, mens hun blev baaret ned til Lægen.

Kort efter kom Lægen op og fortalte, at Ota ikke havde taget nogen Skade af det ufrivillige Bad, men at hun havde slugt en Masse Vand. Hun var nu atter ved sin Bevidsthed, og hendes første Spørgsmaal havde været, om Nick Carter var i Sikkerhed.

Uden at give sig Tid til at klæde sig om, skyndte Nick Carter sig ned til den unge Pige, der modtog ham med glædesstraalende Øjne. Og da hun hørte, at de sidste Medlemmer af Morderbanden var blevne uskadeliggjorte, aandede hun lettere.

„Nu er det heller ikke mere saa svært for mig at skulle vende tilbage til Japan," hviskede hun og trykkede Nick Carters Haand. „Jeg vilde jo kun være hos Dig, Herre, for at beskytte Dig mod Morderne."

Faa Dage senere lagde „City of los Angelos" til ved San Franciskos Brygge.

Paa General Lakatiras Anmodning gik Kaptajnen ind paa ikke at aflevere Forbryderne til den amerikanske Regering, men tage dem med tilbage til Japan.

Den ene af dem var sporløst forsvunden — nemlig Løjtnant Takamori, der inden Skibet endnu havde naaet Hjemlandet, selv havde styrtet sig i Døden.

Nick Carters Afsked med den gamle General og Tom Harnett var yderst hjærtelig, men da de indbød ham til igen at besøge Japan, rystede han paa Hovedet med et Smil.

„Jeg har faaet mere end nok af den opgaaende Sols Land, saa jeg har svoret at vende de japanske Riger og Lande Ryggen for stedse!"

Nick Carters Afsked med Ota Okuma var meget bevæget. — Den unge Pige havde jo den stolte Mand saa inderlig kær. Under Taarer forsikrede hun ham, at hun altid vilde mindes ham, selv naar han havde glemt den lille, ubetydelige Geisha i det fjærne Japan.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Fire Døgn derefter naaede Nick Carter Washington.

Her matte den store Opdager atter gribe til ny Forsigtighedsregler, thi han vidste jo fra tidligere Tider, at det vrimlede med japanske Spioner i Staden.

Han forklædte sig som en gammel, ærværdig Gubbe med snehvidt Haar og Skæg, hvorved hans Ydre i den Grad ændredes, at end ikke hans bedste Ven vilde kunne have genkendt ham.

Efter at være taget ind paa et af de største Hoteller, forhørte han sig om Præsidenten og fik at vide, at han opholdt sig i Washington. Det passede Opdageren udmærket, for han havde til Hensigt at lade sig melde hos Præsidenten og berette sit Æventyr.

Det vilde ganske vist have været ham endnu behageligere, om han, hvad han havde lovet — kunde have ført sin gamle Modstander, Baron Mutushimi, med sig som Fange. Dog — Skæbnen vilde det anderledes, og maatte være glad til, at han selv kunde hilse paa Præsidenten.

Straks efter Middag begav han sig hen til „Det hvide Hus."

Inde i den store Forhal spurgte han efter Præsidenten.

„Præsidenten befinder sig i sit Arbejdsværelse!" svarede en af Tjenerne.

„Vær saa god, vil De ikke bringe ham mit Kort."

Men Præsidenten tager ikke imod i Øjeblikket, han er stærkt optaget!"

„Naa, hvad—?" svarede Nick Carter med et Smil. „Gaa De bare op til ham med Kortet, De skal se — det gaar nok!"

Tjeneren rystede paa Hovedet, da han paa den lille, firkantede Karton læste Ordene: „Den ensomme Stifinder".

Et Øjeblik efter vendte Tjeneren tilbage og bad med udsøgt Høflighed Opdageren om at følge med.

Nick Carter traadte med raske Skridt ind i Præsidentens Allerhelligste og lukkede Døren efter sig.

De nordamerikanske Fristaters Præsident stod her midt i Værelset. Han lod til at være i allerhøjeste Grad forbavset, mens han holdt det lige modtagne Kort i Haanden.

Forvirret stirrede han paa den gamle Herre, der nu var kommen ind.

Og han udbrød:

„Maa jeg spørge Dem, hvordan De kommer til det Kort?"

„Det er mit!" svarede Opdageren roligt. „Jeg har Ret til at benytte mig af Visitkort med den Paaskrift."

Præsidenten rystede paa Hovedet.

„„Den ensomme Stifinder" var et Løsen mellem mig og en Mand, som desværre allerede for flere Maaneder siden enten er død en naturlig Død, eller, hvad værre er, forulykket!"

„Forulykket — ja, ganske vist, men ikke død endnu!" svarede Nick Carter med et Smil og tog med et raskt Greb baade Parykken og Skægget af.

Præsidenten stirrede paa Opdageren, som om det var hans Genfærd, han saa.

I første Øjeblik var han saa overrasket, at han ikke kunde faa et Ord frem.

„Kan jeg tro mine egne Øjne? Nick Carter, er det virkelig Dem! Er De staaet op af Graven?"

„Ja, det er saamænd mig selv, lyslevende!" svarede Opdageren.

„Desværre blev det mig ikke forundt at fuldføre den Opgave, som Hr. Præsidenten overdrog mig, og ej heller at bringe Fangen med — for Baron Mutushimi er død! For at undgaa en vanærende Straf har han begaaet „Harikiri" ovre i Japan.

Iøvrigt har jeg den Ære at overrække de forenede Staters Præsident en egenhændig Skrivelse fra Hans Majestæt Mikadoen," vedblev han, idet han tog den japanske Kejsers Brev ud af sin Tegnebog og overrakte det til sin høje Velynder.

„Har De haft Audiens hos Mikadoen?" spurgte Præsidenten overrasket.

„Ja, jeg har endog en Tid lang boet i Mikadoens Palæ!" svarede Nick Carter med et lille Smil. „Men det vil jeg foretrække at fortælle Hr. Præsidenten en anden Gang, for en Beretning om alle mine Oplevelser vilde tage for lang Tid."

„Naa, det kan jo blive interessant at høre," udbrød Præsidenten. „Foreløbig er jeg gaaet i den Grad fra Sans og Samling ved det blotte Syn af Deres saa pludselige Indtræden, at jeg savner Ord for at kunne bevidne Dem min Tak for Deres værdifulde Tjenester!"

„Der tilkommer mig ikke nogen Tak," svarede Nick Carter med sædvanlig Beskedenhed. „Det er kun

en blid Skæbnes Skyld, at den store Slyngel Mutushimi omsider har endt sine Dage, og jeg i egen Person nu har den Ære at kunne vise mig for Dem!"

Der er endnu kun lidet at tilføje. Efter at Præsidenten samme Dags Aften havde underholdt sig i flere Timer med Nick Carter, rejste Opdageren tilbage til New York, hvor han havde sit Hjem.

Man kan tænke sig den glædelige Overraskelse, hvormed Nick Carter modtoges ikke blot af Frøken Ida Carter — men ogsaa af den gamle, trofaste Husholderske, da de nu saa ham i god Behold hjemme efter den lange Adskillelse.

Selvfølgelig var hans Hjælpere, Chick og Patsy, ikke mindre glade ved atter at se deres „Mester". De havde dog i deres stille Sind været bange for, at Nick Carter ikke kunde have undgaaet Mutushimis Hævn, selv om den japanske Baron laa i sin Grav.

Nogle Dage efter fo'r det som en Løbeild over hele New York, at den navnkundige Opdager, Nick Carter, som man allerede forlængst havde antaget for død og borte, var i Live og atter kommen hjem.

En saa opsigtsvækkende Begivenhed var naturligvis kærkomment Stof for Bladene, og Opdageren blev ligefrem bestormet af Journalisternes store Skare.

Men det varede derfor heller ikke længe, før Nick Carter igen var sporløst forsvunden. Han havde lagt sig ud „paa Landet" et eller andet Sted for at hvile sig ud efter de udstaaede Strabadser og blive Journalisterne kvit.

I Længden var dog det landlige Ophold med al dets ensformige Stilhed ikke noget for en Mand, som Nick Carter, der var vant til Stordaad og ivrig aandelig Sysselsættelse.

Det varede da heller ikke mange Dage, før han Side om Side med sine to trofaste Hjælpere virkede i en stor Sags Tjeneste, der skulde bringe dem endnu større Farer end de, som de havde maattet lide i det fjærne Japan.

Men Mutushimis Saga var ude af Verden.

Ende.

Næste Bind (Nr. 59) indeholder:

Straffefangens Hemmelighed.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York London E. C. Dresden Paris.

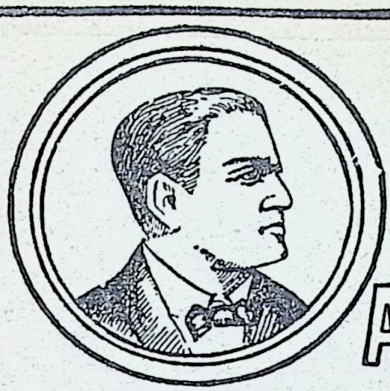

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Straffefangens Hemmelighed.

Et mærkværdigt Budskab.

Nick Carter, den store Privatopdager fra New York, opholdt sig sammen med Patsy Murphey, hans yngste Medhjælper, i de nordamerikanske Fristaters Hovedstad, Washington, hvor han havde faaet en større Sag til Undersøgelse.

De drev sammen ned ad Pennsylvania-Avenue — tilsyneladende uden Maal og Med, mens de med Velbehag røg Cigaren.

Det var om Eftermiddagen ved Tretiden.

„Hør, Patsy," sagde Mesteren, Nick Carter, „det er vidst bedst, vi spiser til Middag hos Willards, saa kan vi bagefter spadsere lidt i Parken, og saa i Aften gaar vi i Teateret. Vi kan da sagtens naa tilbage til New York med Tolvtoget."

„Det var ingen daarlig Idé, Mester!" svarede Patsy med et Smil. „Navnlig vil en bedre Middag hos Willards ikke være af Vejen, men nok blive en udsøgt Nydelse. De siger, at man i de store Washington-Restaurationer ikke stikker op for selveste vor egen verdensberømte „Delmonico" hjemme i vort kære New York!"

N. C. 59 D.

Nick Carter skulde lige til at svare, da han, idet de drejede om ad Fjerde Gade, pludselig bukkede sig ned og tog noget, der saa ud som en lille, sort Slange, op fra Fortovet. Da han rystede Genstanden ud i hele dens Længde, saa han, at det var en Perlesnor, der mindede om den Slags, Katolikerne bruger ved deres Bønner.

„Hvad var det, De fandt der, Mester?" spurgte Patsy. „Død og Pine, det er jo en Rosenkrans. Den, der har tabt den, vil sikkert savne den meget, det regnes nemlig for et ondt Varsel at tabe en Rosenkrans."

Mesteren stak sit Fund i Lommen uden at tænke videre over det, og mens de nu gik hen til Hotellet, talte de om andre Ting, saa de til sidst ganske glemte Rosenkransen.

„Hvad mener De, Mester!" sagde Patsy, da de nu var naaede hen til Kæmpehotellet, „om vi nu gik ind i Forhallen, gjorde os det lidt mageligt og tændte os en frisk Cigar? Vi har nu travet omkring i mindst to Timer, og det snurrer i mine Ben af Træthed."

„Man mærker, Du begynder at blive gammel!" svarede Nick Carter lystigt. „Naa, men den Tjeneste vil jeg dog gerne gøre Dig, da jeg heller ikke selv har noget imod at hvile mig lidt. Naar man slentrer saadan omkring uden at have noget bestemt at gaa efter, trætter det meget mere, end naar man har et Formaal at gaa efter."

Derpaa traadte de ind i Forhallen, hvor de satte sig i et Par magelige Lænestole. Da Mesteren havde tændt sig en Cigar, trak han uden egentlig at tænke videre over det den fundne Snor op af Lommen, og medens han lod Perlerne glide gennem Fingrene, saa han ud gennem den store Spejlglasrude paa det travle Gadeliv.

„Maa jeg faa Lov til at se lidt paa den Rosenkrans, Mester?" bad Patsy, hvem Fundet interesserede, fordi han var Katolik, mens Nick Carter var Lutheraner.

„Sig mig, Patsy!" sagde Opdageren, idet han trak Snoren ud i hele dens Længde. „Synes det Dig ikke ogsaa, at den er usædvanlig stor?"

Patsy tog Rosenkransen i sin Haand og saa opmærksomt paa den. Pludselig rystede han forbavset paa Hovedet. Saa undersøgte han hver enkelt af Perlerne paa det omhyggeligste, medens han saa mere og mere overrasket og forundret ud.

Atter og atter lod han Perlerne glide gennem Fingrene, og til sidst sagde han:

„Det er slet ikke nogen Rosenkrans, Mester!"

„Hvad vil det sige, Patsy? Enhver kan jo ved første Blik se, at det er en Rosenkrans. Der er jo baade smaa og store Perler, og ikke en Gang Korset mangler."

„Men det er trods alt dog ikke nogen Rosenkrans!" sagde Patsy paastaaeligt.

Nick Carter trak paa Skuldrene og smilede.

„Naa, saa er Du klogere end jeg."

„Det vil jeg ikke sige, men hvis De ogsaa var Katolik, vilde De straks give mig Ret. De tror, at enhver Snor, der bestaar af store og smaa Perler og et Kors, er en Rosenkrans, men det er ikke altid Tilfældet."

„Hvorfor ikke det?" spurgte Nick Carter spændt.

„Fordi en Rosenkrans er delt i flere lige store Dele, der adskilles fra hverandre af en stor Perle, et saakaldt Paternoster. Saadan er denne Snor ikke lavet."

„Og hvad tror Du da, det er for en Snor?"

„En almindelig Perlesnor!"

„Men der er jo dog baade store og smaa Perler paa den!" sagde Nick Carter.

„Det er ganske sandt, men en Rosenkrans kan kun se saadan ud, som jeg lige nu har beskrevet det."

„Men der findes maaske andre Religioner, der bruger saadanne Perlesnore ved deres Gudstjeneste."

„Det tror jeg ikke!" svarede Patsy. „Jeg er ganske vist ikke saa god en Katolik, som jeg burde være, men saa meget ved jeg dog, at hvad jeg paastaar, er rigtigt."

„Naa, saa lad mig kigge paa den Tingest endnu en Gang!" sagde Nick Carter, der morede sig over sin Hjælpers Iver.

Patsy gav ham Snoren tilbage. Nick Carter lagde den nu i en Cirkel over begge sine Knæ og betragtede hver enkelt Perle meget nøjagtig.

Og nu gik det Nick Carter, lige som det før var gaaet Patsy. Hans Ansigt fik pludselig et spændt Udtryk, og han undersøgte Perlesnoren med fordoblet Opmærksomhed. Endelig løftede han Rosenkransen op, og idet han med venstre Haand tog fat i Korset, lod han endnu en Gang Perlerne glide ind mellem højre Haands Fingre. Da han havde gjort det, gentog han Eksperimentet i omvendt Orden.

Patsy saa med spændt Interesse paa Nick Carters Bevægelser, for han kunde jo nok se, at Mesteren havde opdaget noget særligt. Da Nick Carter for anden Gang havde ladet Perlerne glide mellem Fingrene, lagde han Snoren i sin hule, højre Haand og stirede derefter ud paa Gaden.

Der gik en lille Stund, uden at Mesteren sagde et Ord. Patsy, der dirrede af Nysgerrighed, kunde til sidst ikke dy sig, og han udbrød:

„Undskyld, Mester, jeg forstyrrer Dem i Deres Tanker, men jeg tør bande paa, at De har opdaget noget, som man ikke støder paa til Hverdag."

„Ja!" svarede Nick Carter uden i mindste Maade at forandre Stilling.

„Tør man spørge, hvad det er, De har opdaget?"

„Ja, „man" tør!" svarede Nick Carter med et lille Smil. „Jeg skal ikke spænde din Nysgerrighed længere. — Men sig dog først: Har Du nogen Sinde beskæftiget Dig med Telegrafering?"

„Jeg skammer mig ved at maatte sige nej!"

„Saa kender Du altsaa ikke det saakaldte „Morse-Alfabet"?"

„Jeg kan ikke læse det, men jeg ved, at Bogstaverne bestaar af Prikker og Streger."

„Naa, det er der ogsaa paa denne saakaldte Rosenkrans!" sagde Nick Carter.

„Det er da ikke muligt?" udbrød Patsy forundret.

„Det er, som jeg siger. Denne Perlesnor er et telegrafisk Budskab, der aflæses paa samme Maade som Stregerne og Prikkerne paa de bekendte Papirstrimler, man kan se paa Telegrafstationerne."

„Nej, nu hører alt op!" mumlede Patsy. „Der kan man se, hvor nyttigt det er at udvide sine Kundskaber!" tilføjede han skamfuldt. „Jeg kunde have haft den Perlesnor i mange Aar uden at ane, hvad de Prikker skulde betyde!"

„Man bliver aldrig udlært! Jeg har dog knækket mangen en haard Nød i min Tid, men et saa gaadefuldt Budskab som dette her har jeg dog endnu aldrig set!"

„Hvem er det ejendommelige Telegram skrevet til?" spurgte Patsy.

„Afsenderen har desværre glemt at tilføje Adressen!" svarede Nick Carter, „Des mere gaadefuldt er derimod selve „Telegrammet"!"

„Hvad staar der da?" spurgte Patsy.

Nick Carter svarede ikke lige straks. Han stirrede tankefuldt paa den sorte Snor, der stadig laa i hans højre Haand. Til sidst hævede han Hovedet og spurgte: „Hvor mange Perler er der egentlig i en rigtig Rosenkrans?"

„Nøjagtig et Hundrede og treds!"

„Godt, og her er et Hundrede og tre og fyrretyve foruden de Led, der danner Mellemrum mellem Ordene, saaledes som det bruges efter „Morse".

Det er sandt, jeg vilde jo fortælle Dig, hvad der staar i Telegrammet. Nu skal Du høre!"

Han tog igen Snoren til sig, og mens han lod Perlerne glide ganske langsomt gennem Fingrene, læste han:

„Vogn paa aftalte Plads i Aften Klokken halv elleve, Zara — Philipp godt gemt — ingen Fare mere — bring Juveler og Guld — Ingen Tøven eller Tilbagetog mere — hold Løftet — vær mig tro, eller det betyder Død for os begge."

„Er det alt, Mester?" spurgte Patsy forundret, da Nick Carter tav.

„Ja, er det ikke nok? Efter min Mening betyder det overordentlig meget, thi bag denne hemmelighedsfulde Perlesnor ligger der mere, end Du tror! Naa, vi faar se!"

Hvad Nick Carter mente.

„Vil De ikke have den Godhed, Mester, at sige mig, hvorledes De kom paa den Tanke, at Perlesnoren, da den ikke var nogen Rosenkrans, kunde danne et Budskab i Telegrafskrift?"

„Gerne, min Stump!" svarede Nick Carter, idet han satte sig mageligt til Rette i Stolen og blæste Røgen fra sin „Henry Clay" op imod Loftet.

„Da Du for sagde, at det ikke var nogen Rosenkrans, fik jeg det Indfald, at den i det mindste skulde forestille det, det vil sige, at den, der har lavet den, har villet, at enhver, som ikke betragtede Perlesnoren nøje, maatte tro, det var en rigtig Rosenkrans.

Hvis min Antagelse var rigtig, og det gik jeg ud fra, saa var det en naturlig Slutning, at der

maatte stikke en Hemmelighed bag ved det. Ellers vilde saamænd ingen gøre sig den Ulejlighed at efterligne en Rosenkrans, det vil sige: lave den saaledes, at den ikke kunde anvendes paa almindelig Maade."

„Det er rigtigt!" sagde Patsy. „Og jeg skal gerne indrømme, at jeg ikke saa hurtigt var kommen til den Slutning!"

„Da Du gav mig Perlesnoren tilbage, begyndte jeg at tænke paa, i hvad Hensigt den vel skulde være bleven lavet. Tilfældigvis dannes det første Ord i „Telegrammet" af Bogstaver, der kun bestaar af Prikker og tilsvarende Mellemrum."

„Hvad har det med Deres Opdagelse at gøre?"

„Det skal Du snart faa at se. Hvis det første Ord havde været lutter Streger, vilde jeg maaske aldrig være kommen paa den Tanke, at Perlesnoren skulde være et Budskab. Jeg har dog glemt at fortælle Dig, at efter min Mening er de smaa Perler Prikkerne, de store de korte Streger og de største den lange Streg, der betegner Bogstavet „t" i Morses Alfabet."

„Tak, det er godt, og hvad saa mere?" spurgte Patsy.

„Mens jeg nu sad og kiggede paa Perlerne, dannede jeg allehaande Ord og fandt saaledes i Bogstaverne:

„- .. .-.. -... .-.-. .-.-.-. --."

Ordet „Tilbagetog". Det gav mig Ideen til, at det hele Baand var et „Telegram", og da jeg fandt det næste Ord: „.- .—. ." „mere", hvor de to Prikker stemmede med Bogstavet „e", vidste jeg, at jeg var paa rette Spor."

„Og det fortæller De saa roligt, som om det var den letteste Sag af Verden!"

„Ja, naar man, som jeg, er godt kendt med at telegrafere, saa er det virkelig ogsaa let at hitte ud af. Forøvrigt er det hele overordentlig godt lavet. Perlerne er samlede ved smaa Staalled. Mellemrummene mellem Bogstaverne dannes af to, mellem Ordene af tre saadanne Led. I Bogstavet „i", der bestaar af to Prikker: „..", er Mellemrummet mellem Perlerne dannet af kun et Led. Forstaar Du mig?"

„Ja, Mester, men det er forbavsende, at nogen har kunnet faa et saa ypperligt Indfald."

„Ja, vedkommende, der har lavet „Rosenkransen", maa i alt Fald være et meget lyst Hoved, og det er vel ogsaa ham, der har afsendt „Telegrammet". Jeg mener dermed, at han ikke har lavet Perlesnoren til andre, men kun til eget Brug."

„Hvad mener De nu om selve Indholdet af Depechen, Mester?"

„Ja, der spørger Du mig om for meget, Patsy, foreløbig er det mig lige saa gaadefuldt, som det er Dig. Det mærkelige ved det hele er, at vi fandt denne forlorne Rosenkrans, der dog betyder lige saa meget som et vigtigt Dokument, liggende i Rendestenen! Jeg tror ikke, at Snorens Ejermand har smidt den der!

Man kan jo ogsaa antage, at derhenne, hvor vi fandt Snoren, skulde Mødet finde Sted, at den Vogn, som Snoren fortæller om, har holdt der, eller at de Personer, der meldes om, er gaaede der forbi."

„Saa har Mødet vel efter Deres Mening fundet Sted sidste Nat og er ikke bestemt til den kommende Nat?"

„Nej!"

„Det vil sige!" vedblev Patsy. „At hvis her hentydes til en Forbrydelse, da er den allerede begaaet."

„Fuldstændig rigtigt, min Stump!" svarede Nick Carter og tændte sig en frisk Cigar.

„Og hvad tænker De nu paa at gøre?" spurgte Patsy spændt.

„Jeg vil se at trænge til Bunds i Sagen, ligemeget, hvad der saa kommer ud af det. Jeg har jo i flere Maaneder ligget paa Landet og derfor ikke haft noget at bestille, det er mig derfor en sand Vederkvægelse nu atter at faa lidt at gøre! Jeg betragter dette her som Legeværk! Men det er i hvert Fald noget ganske morsomt Legetøj, og jeg giver mig i Lag med Sagen, som om det kun gjaldt om at løse en Skakopgave!"

„Forhaabentlig maa jeg tage Del i Fornøjelsen?" spurgte Patsy.

„Naturligvis, min Stump, naar det kan more Dig, saa vær saa god!" svarede Nick Carter i lystigt Lune: „Foreløbigt er der ikke noget for Dig at gøre, men senere hen vil din Hjælp maaske nok være meget velkommen. Om Du imidlertid faar noget ud af det hele, er ikke godt at vide, for det kan hænde, at vi faar mere Arbejde end Fornøjelse ud af Sagen."

„Naa, Arbejde er for saa vidt ogsaa en Fornøjelse!" svarede Patsy lunt. „I hvert Fald var der en Tid, hvor vi ikke kunde bestille noget, hvor gerne vi end vilde, og det var grufuldt!"

„Det var et sandt Ord!" svarede Nick Carter. „Har Du opdaget noget særligt ved Rosenkransen?" tilføjede han, da han saa, at Patsy betragtede Snoren meget nøje.

„Det tør jeg ikke paastaa, Mester, men maa jeg ikke laane Snoren et Øjeblik?" bad han.

Nick Carter rakte sin Hjælper Snoren, og Patsy betragtede den med Kendermine.

„Det er en Skam, at jeg ikke har min Rosenkrans hos mig, ellers kunde jeg overbevise Dem om, at den, der har lavet denne Snor, maa være vant til at lave Rosenkranse."

„Det har jeg hele Tiden følt mig overbevist om, Patsy! Og det er et vigtigt Holdepunkt, thi det letter Eftersøgningen for os. — Hvis jeg ikke tager fejl, er Du jo godt kendt her i Washington fra tidligere Tid. Ved Du tilfældigvis, om der bor en Rosenkransfabrikant her i Byen?"

„Nej, Mester, jeg har aldrig prøvet paa at købe mig en Rosenkrans i Washington. Men det vilde være bedst, om vi besøgte en af Washingtons gejstlige Herrer. De gode Folk ved nok, hvor vi skal henvende os for at finde en saadan Fabrikant! Hvad mener De, om vi gik hen til min tidligere Skriftefader, Pater O'Brien? Forhaabentlig bor han endnu her i Byen. Vil De gaa med mig derhen, Mester?"

„Ja, for jeg kunde nok lide at gøre ham et Par Spørgsmaal."

„Pater O'Brien vil føle sig ilde berørt ved at se en Rosenkrans eller noget, der ligner den, misbrugt paa en saa vanhellig Maade, og han vil under alle Omstændigheder gøre alt, hvad der staar i hans Magt for at finde Gerningsmanden. Jeg har en svag Anelse om, at han kan gøre os en værdifuld Tjeneste i saa Henseende."

„Det tror jeg ogsaa!" sagde Nick Carter. „Men det kommer forøvrigt ikke saa meget an paa at faa at vide, hvem der har lavet Rosenkransen. Jeg vil hellere vide, hvem der har modtaget eller skulle modtage Budskabet!

Antag for Eksempel, at den, der har lavet Kransen, ikke kendte det ringeste til at telegrafere. En skønne Dag kommer der en Mand til ham og beder ham om at lave en Snor af forskellige Perler efter et bestemt Mønster. Manden vil udføre Arbejdet uden i mindte Maade at ane, hvad Hensigten er.

Der er jo en svag Mulighed for, at den, der har lavet Snoren, kan give os Adressen paa ved kommende, som har bestilt Arbejdet, eller maaske endog kan sige os hans Navn. — Men det er lige saa tænkeligt, at den, der har bestilt Perlesnoren, har været yderst forsigtig, navnlig da, hvis der her er Tale om en Forbrydelse."

„Vi kan jo gøre et Forsøg!" sagde Patsy.

„Javist, min Stump, det er jo ogsaa min Mening! Jeg vilde kun, Du skulde være klar over, det af større Vigtighed for os, at finde Modtageren af Snoren end Fabrikanten."

„Har De dannet Dem nogen Mening om denn „Modtager"?"

„Ja, nogenlunde i hvert Fald! Det er tydeligt, at den, som Budskabet er sendt til, maa være et Menneske, der ikke turde modtage det paa sædvanlig Maade, men som, uden at det vakte Mistanke, godt kunde faa en Rosenkrans tilsendt. For Eksempel en eller anden i et Fængsel eller en lignende Anstalt, hvor Vogterne og de andre ansatte Mennesker ikke bryder sig om saadanne Smaatterier eller ved endnu mindre Besked med saadanne Ting end jeg selv for et Øjeblik siden."

„Det har jeg ogsaa selv tænkt paa, Mester. Maaske giver Modtageren det Udseende af at være meget from. Og desværre er skinhellige Skurke meget værre end de, der ikke prøver paa at gemme deres Skurkagtighed under Religionens Kappe!

Hos Pater O'Brien.

Efter at Nick Carter havde siddet endnu en Tid lang og stirret hen for sig, rejste han sig endelig og gik sammen med Patsy hen til Posthuset. Nick Carter traadte indenfor uden at sige sin Hjælper noget om, hvad han havde i Sinde.

Men Patsy var forlængst saa fortrolig med Mesterens Særheder, at han ikke mere undrede sig over noget. Han fulgte derfor stiltiende med og saa, hvorledes Nick Carter traadte hen til en Skrivepult, hvor han hurtig skrev et Par Linier paa et Stykke Papir. Derefter gik han hen til den Plads ved Skranken, hvor der modtoges Annoncer til Dagbladene.

Den Annonce, Nick Carter havde indleveret, lød saaledes:

„Rosenkrans.

En ikke helt korrekt forarbejdet Rosenkrans er funden paa Hjørnet af Fjerde Gade og Pennsylvania-Avenue. Ejeren kan indsende et Brev, mærket „Rosenkrans 100" paa Bladets Kontor med Opgivende af Bopæl eller det Sted, hvorhen han maatte ønske at faa Rosenkransen sendt."

Nick Carter lod først Patsy læse Annoncen igennem, derefter indleverede han den og betalte for tre Gange Indrykning.

„Det var et meget diplomatisk Træk, Mester!" sagde Patsy, da de gik bort fra Posthuset. „For den, der har tabt Rosenkransen, vil vist meget gerne have den tilbage."

„Maaske vil han, der har afsendt den, have lige saa stor Interesse af at faa fat i den igen.

Sandsynligvis gaar den ene af Parterne i Fælden, men helt sikker i min Sag er jeg ikke, for Folk, der er snedige nok til at afsende deres Meddelelser paa den Maade, hopper ikke saa let paa Limpinden! Men naar alt kommer til alt, er det dog ingen Fejl. Gavner det ikke, saa kan det da heller aldrig skade!"

„De skrev ikke noget i Deres Annonce om, at De ikke holder Genstanden for at være en Rosenkrans!" sagde Patsy, medens de gik videre.

„Det er rigtigt, min Stump! Det skal Læserne heller ikke vide noget om. — Hvad om vi nu besøgte Pater O'Brien?"

„Som De vil, Mester. Der er ikke langt derhen, for han bor i Tiende Gade."

Det traf sig saa heldigt, at den ærværdige Pater var hjemme. Han blev meget glad over at gense sit tidligere Skriftebarn og førte begge Herrene ind i sit Studereværelse, hvor Patsy forestillede Nick Carter for ham.

Mesteren gik lige uden Omsvøb løs paa Sagen, fortalte Præsten om sine Formodninger og overrakte ham til sidst den fundne Perlesnor. Pater O'Brien saa først uvillig paa den efterlavede Rosenkrans, men snart opklaredes hans udtryksfulde Ansigt til et Smil. Han gik hen til Vinduet og begyndte ligesom Nick Carter og Patsy at undersøge Perlerne enkeltvis.

De to Opdagere saa betydningsfuldt paa hinanden. Det lod til, at Pateren nærede lige saa megen Interesse for Perlesnoren som de selv, om end denne Interesse gjaldt noget ganske andet end det, de tænkte paa.

Da den gejstlige Mand endelig traadte bort fra Vinduet, gik han tværs gennem Værelset hen til et ildfast Skab, som han aabnede, og hvorfra han tog to nye Rosenkranse frem. Da han havde lukket Skabet igen, gik han tilbage til sine Gæster og satte sig ned.

„Jeg tror, Hr. Carter," sagde han paa sin ejendommelige, langsomme Maade, — „at jeg kan give Dem nogle Oplysninger i denne mærkelige Sag, om det desværre ikke er saa meget, jeg ved. I alt Fald kan jeg med Bestemthed paastaa, at jeg kender det Menneske, der har forarbejdet den efterlignede Rosenkrans."

„Nej, hvad maa jeg høre?" udbrød Mesteren overrasket. „Det er jo af overordentlig Vigtighed for os og meget mere, end jeg havde vovet at haabe paa."

„Ja, saadan ser det ud!" svarede Præsten. „Men jeg tror næppe, at mine Meddelelser kan være Dem til megen Nytte. Efter min Mening er denne Rosenkrans lavet af en Mand, der hedder Michael Caddle. Han blev for tre Aar siden udstødt af vor hellige Kirke, mens han boede i Chikago.

Nu for Tiden afsoner han en længere Straf i Moyamensing — De ved Tugthuset i Staten Pennsylvania."

„Det er jo meget interessant!" udbrød Nick Carter. „De kan altsaa virkelig se, at det er Caddle, der har lavet denne Snor?"

„Ja. Først troede jeg det kun, men min Mistanke blev til Vished, da jeg sammenlignede den med denne Rosenkrans, der er lavet af ham. Da han er en uovertræffelig Mester i sit Fag, var det en let Sag for mig at opdage de Ejendommeligheder, der giver hans Arbejde Særpræg."

„Ved Deres Velærværdighed maaske tilfældigvis, hvilken Straf Caddle er bleven idømt?"

„Jeg tror, han skal sone fem Aars Tugthus."

„Og hvor længe har han siddet?"

„Omtrent to Aar."

Pateren saa nøje paa Rosenkransen, saa sagde han:

„Denne Perlesnor har Caddle enten lavet, før han kom i Tugthuset, eller ogsaa er han nu paa fri Fod. Det aabner igen to Muligheder:

Enten er han bleven benaadet, eller ogsaa er han brudt ud af Fængslet!"

„Ja, der er endda en tredie Mulighed", sagde Nick Carter med et Smil. „Han er maaske endnu i Moyamensing, og man har givet ham Tilladelse til at lave sine Snore paa Fængslets Værksted!"

„Hvis De vil sætte Dem i Forbindelse med Fængselsdirektøren, staar min Telefon til Tjeneste!" sagde Pateren imødekmomende.

„Tak, Deres Velærværdighed, saa vil jeg med Deres Tilladelse straks telefonere, for jeg er ærlig talt spændt paa at faa opklaret, hvad for en af de tre Formodninger, der er den rigtige. Men endnu et — — Ved De muligvis, for hvilken Forbrydelse, Caddle sidder i Fængslet?"

„Jeg tror, det er for et Mordforsøg. I Chikago overfaldt han den Præst, der havde udelukket ham fra den katolske Menighed, og Forbrydelsen vilde ogsaa være lykkedes ham, hvis der ikke tilfældigvis var kommet Folk til, som havde sørget for at faa ham anholdt."

„Han stod vel Præsten efter Livet, fordi han ved Udelukkelsen havde mistet sin Levevej, thi der var selvfølgelig ingen Præst, der nu vilde købe Rosenkranse mere?"

„Ja, det er alt, hvad jeg kan sige Dem."

„Jeg takker Dem, Deres Velærværdighed, det er fuldkomment tilstrækkeligt."

Nick Carter rejste sig og gik ind i Værelset ved Siden af, hvor Telefonen fandtes. Og nu telefonerede han til Tugthuset i Pennsylvania.

Faa Minutter efter vendte han tilbage til Arbejdsværelset, hvor Pater O'Brien og Patsy sad og talte ivrigt sammen.

„Michael Caddle er stadig i Moyamensing-Tugthuset!" sagde Nick Carter. „Men hvis han vedbliver med at opføre sig saa godt, som han hele Tiden har gjort, vil han blive løsladt om atten Maaneder."

„Spurgte De, om man har tilladt ham at lave Rosenkranse i Fængslet?"

„Nej, det vil jeg hellere personlig forhøre mig om. Jeg rejser endnu i Aften til Philadelfia for at tale med baade Fangen, Fangevogteren og Fængselsdirektøren personlig.

Sandsynligvis vil jeg kunne fortælle Dem adskilligt interessant, naar jeg i Morgen Eftermiddag vender tilbage til Washington."

„Det skulde glæde mig meget, hvis De vilde besøge mig i Morgen," sagde Præsten. „For ærlig talt — — saa er jeg lige saa interesseret i dette hemmelighedsfulde Tilfælde, som De selv, Hr. Carter, ikke mindst for Rosenkransens Skyld.

De kan jo forstaa, hvor det piner mig, hvis en af Kirken forstødt Mand lavede og solgte Rosenkranse, selv om de naturligvis kun kan komme os Præster i Hænde ved en Trediemand. — Jeg vil forøvrigt gerne have Lov til at gøre en Bemærkning."

„Tal kun, Deres Velærværdighed!" svarede Nick Carter, da Præsten tøvede.

„Jeg er aldeles ukyndig i det Fag, hvori De er en Mester, men ved at tænke nærmere over det hemmelighedsfulde Budskab, forekommer det mig, som der ligger noget andet og mere end en Forbrydelse bag det."

„Det er meget muligt!" sagde Nick Carter.

„Det er nemlig faldet mig ind, at Ordene:

„Philipp godt gemt", tyder paa den første Forbrydelse; „bring Juveler og Guld", lader den Formodning staa aaben, at der er Røveri og Pengeafpresning med i Spillet, og af „vær mig tro, eller det betyder Død for os begge!" kan man frygte for, at Zara ogsaa er eller vil blive et Offer for Forbryderen. — Tror De, at mine Formodninger er rigtige?"

„Ganske vist, Deres Velærværdighed, for det er netop ogsaa min Mening!" sagde Mesteren med et Smil.

„Forøvrigt er Navnet „Zara" højst ejendommeligt!" vedblev O'Brien, der uden at ville det, igen talte i sin sædvanlige, belærende Præstetone. „Tror De ikke, det er et Kvindenavn?"

„Jo, særlig, da det jo ender paa „a", om man end hyppigt ser saadanne Efternavne i Bulgarien og Rumænien. Naa, mens jeg rejser til Philadelfia, har Patsy jo Tid til at opsøge alle „Zara'er" i Vejviseren uden Hensyn til, om det er For- eller Efternavne.

Det er næppe særlig vanskeligt, da Navnet, som Deres Velærværdighed jo sagde, er ret usædvanligt.

Desuden kan det jo være en Forkortning, jeg har saaledes flere Gange hørt Navnet „Zaraby", og i Spanien kendes Navnet „Alcazara"."

Nick Carter rejste sig og saa paa sit Ur.

„Jeg vil ikke opholde Dem længere!' sagde han og rakte Præsten Haanden. „Maa jeg takke Dem for Deres venlige Oplysninger og bede Dem undskylde, at jeg har forstyrret Dem."

„Aa, jeg be'er, det har tværtimod været mig kært!" svarede Prælaten, idet han hjertelig trykkede Opdagerens Haand. „Deres Besøg har glædet mig meget, ikke mindst fordi jeg derved fik Lejlighed til at gense mit tidligere Skriftebarn. Desuden er det af Vigtighed for mig at faa opklaret om en af Kirkens udstødte virkelig laver Rosenkranse i Tugthuset og sender dem ud i Verden. Det vilde jo ligefrem være en Skandale."

„Naa, det vil jeg jo kunne fortælle Dem i Morgen. Lev vel saa længe!"

„Da De er en Protestant, kan jeg desværre ikke give Dem min Velsignelse!" sagde Pateren med et fint Smil. „Men jeg vil haabe, De maa faa Held med Dem, fordi De jo ogsaa arbejder til Fordel for vor hellige Kirke!"

Da nu ogsaa Patsy havde taget en hjærtelig Afsked med Pateren, gik de to Opdagere hen i Hotel Willard for at indtage deres forsinkede Maaltid.

I Moyamensing-Tugthuset.

Ved Midnat forlod Nick Carter Washington, som det jo ogsaa havde været hans Hensigt. Dog rejste han ikke til New York men til Philadelfia.

Allerede næste Morgen Klokken ni sad han i Moyamensing-Tugthusets Direktørværelse.

„Inden De sender Bud efter Fangen" — sagde Nick Carter til Fængselsdirektøren „vilde jeg gerne gøre Dem et Par Spørgsmaal om ham!"

„Jeg er til Tjeneste, Hr. Carter!"

„Kan De muligvis sige mig, hvilket Haandværk Caddle levede af, eller hvilken Beskæftigelse han havde da han begik den Forbrydelse, som han nu afsoner?"

„Ja, han arbejdede for en katolsk Menighed i Washington. Og saa vidt jeg ved, bestod en Del af hans Arbejde i at lave Rosenkranse."

„Det er vist rigtigt nok!" svarede Nick Carter. „Har De tilladt ham at lave saadanne Rosenkranse her i Fængslet?"

„Det kan jeg besvare med baade ja og nej!"

„Hvad mener De?" spurgte Nick Carter.

„Caddle — her bliver han forøvrigt ikke kaldt ved Navn, men har, ligesom de andre Fanger et Nummer — har i den Tid, han har været her, opført sig saa mønsterværdigt, at vi har tilladt ham en Del smaa Friheder. Saaledes har han af og til faaet Lov til at arbejde i sit Haandværk som Træbilledskærer, men han har naturligvis aldrig faaet Lov til at lave Rosenkranse, thi det vilde jo være ganske utilstedeligt."

„Har han maaske lavet udskaarne Perlesnore?"

„Ja, det har han — oven i Købet ikke saa faa!" svarede Direktøren.

„Har De set alle de Snore, han har lavet?"

„Nej, jeg har kun af og til set en enkelt af dem."

„Hvor blev hans Arbejder af, jeg mener navnlig Træperlesnorene?" spurgte Nick Carter spændt.

„Saa vidt jeg ved, er de alle sammen blevne sendte bort som Foræringer til en af hans Venner."

Direktøren saa godt, at Nick Carter rynkede Panden.

„De maa endelig ikke tro, Hr. Carter! — vedblev han, — „at det strider mod Fængslets Love.

Caddle er for Tiden Maskinmester her i Fængslet og har som saadan Fritid nok til at arbejde for sig selv, og jeg har aldrig haft noget imod det, saalænge han kun lavede almindelige Perlesnorer og ikke gav sig af med at lave Rosenkranse!"

„Hvor laver han de Snore, om jeg maa spørge?" spurgte Nick Carter.

„I et lille Rum ved Siden af sin Celle!"

„Kan De omtrent sige, hvor mange Snore han har lavet?"

„Det kan jeg lade se efter i Protokollerne!" svarede Direktøren. „Saa vidt jeg kan regne ud, er det næppe over en halv Snes. Jeg vil da ogsaa kunne sige Dem, til hvem Snorene er blevne sendte. — Der er vel ikke sket nogle Uregelmæssighed med disse Snore?" spurgte han pludselig urolig. „For jeg kan nok indse, at det ikke er for Deres Fornøjelses Skyld, De har ulejliget Dem herhen."

„Nej, Uregelmæssigheder er der egentlig ikke sket, De behøver i alt Fald ikke at frygte for nogle Ubehagligheder af nogen Art, Hr. Direktør.

Jeg skal senere fortælle Dem alt, og hvorfor jeg vil have saa nøje Besked om den Fange, der laver Snorene.

Foreløbig vilde jeg gerne gøre Dem et Par Spørgsmaal: Kan De, uden at slaa efter i Bøgerne, sige mig, om Caddle for nylig har sendt en Perlesnor bort?"

„Ja, saa vidt jeg husker, er det kun tre Uger siden.

„Saa De den?"

„Nej, men Overslutteren saa den!"

„Saa maa han sikkert kunde sige os, til hvem Snoren er sendt!" sagde Nick Carter. „Har Caddle senere givet sig i Lag med en ny Snor?"

„Det er meget muligt, for saa snart han har en Smule Frihed, snitter han Perler. Han er temmelig længe om at lave en saadan Kæde, for det er et møjsommeligt Arbejde, at sætte den sammen."

„Hvor opholder Caddle sig nu?"

„Sandsynligvis i sit lille Værksted."

„Kunde De ikke lade ham faa noget at bestille, som holdt ham borte fra Værkstedet i et lille Kvarters Tid? Han maa naturligvis ikke faa at vide, at jeg vil undersøge hans Værksted!"

„Selvfølgelig, Hr. Carter!" sagde Fængselsdirektøren meget tjenstvilligt. „Jeg kan kun ikke forstaa, hvad De vil opnaa. Jeg haaber — —!"

„Bare taalmodig, kære Direktør!" afbrød Nick Carter ham. „Jeg skal inden ret længe fortælle Dem alt, men foreløbig har jeg gyldige Grunde til at holde min Hemmelighed for mig selv. — Vil De altsaa være saa venlig at opfylde min Bøn?"

„Hvis De vil vente her alene et Par Minutter, saa skal det hele være ordnet!" svarede Direktøren, der følte sig ubehagelig til Mode.

Om han end ikke havde haft Lejlighed til at lære Nick Carter nærmere at kende, havde han dog læst saa meget om ham, at han vidste, at den store Opdager aldrig beskæftigede sig med Smaating.

Trods Nick Carters Forsikringer om, at ingen i Fængslet kunde faa Ubehageligheder i Anledning af hans Besøg, frygtede Direktøren dog for at faa sig en Røffel af sine foresatte, og han ønskede i sit stille Sind alle Opdagere derhen, hvor Peberet gror. Men udadtil var han Elskværdigheden selv.

Efter at have bedt Nick Carter om at have et Par Minutters Taalmodighed, gik han ud af Værelset; det varede dog knap fem Minutter, før han vendte tilbage for at føre sin Gæst til det omtalte Celle-Værelse.

Det var en lille Celle med et tilgitret Vindue, der vendte ud til Gaarden. Under det var der sømmet et Bræt, der var saa langt, som Cellen var bred; det tjente til Arbejdsbord. Paa „Bordet" laa der en Del

Værktøj af den Slags, Træskærere og Billedhuggere bruger.

„Alt det Værktøj, Caddle bruger, er numereret og hver Aften, naar han forlader „Værkstedet", maa han tælle Værktøjet i Overslutterens Paasyn!" sagde Fængselsdirektøren til Nick Carter, der havde udtalt sin Forundring over, at en Fange maatte arbejde med saa mange Redskaber, der jo nemt kunde bruges af ham som Angrebsvaaben. „Forøvrigt gør vi en Undtagelse med Caddle, der jo har opført sig saa mønsterværdigt!"

„Hm!" var alt, hvad Nick Carter svarede, idet han saa sig opmærksomt om i Cellen.

Saa udbrød han omsider: „Der er jo den Perlesnor, han arbejder paa for Tiden!"

Dermed pegede Nick Carter paa en Række udskaarne Træperler, som var fæstede til hverandre med smaa Staalled.

Den saa ud til snart at være færdig. Caddle havde lagt den fra sig, da han blev kaldt bort fra sit Arbejde.

Snorens Længde var omtrent atten Tommer. De Perler, Caddle havde lavet her, var meget større end end de, Nick Carter havde i Lommen.

De mindste paa den nye Kæde var betydelig større end de største paa den, han havde hos sig. De andre Perlers Størrelse stod i Forhold dertil, hvad der ogsaa var Tilfældet med de Led, der forbandt Perlerne indbyrdes.

„Denne Snor laver Caddle til min Datter!" sagde Direktøren.

„Hvordan kommer han til det?" spurgte Nick Carter overrasket, mens han stadig med stor Opmærksomhed undersøgte Kæden.

„Jo, det skal jeg sige Dem!" vedblev Direktøren. „Mary havde en Gang Lejlighed til at se saadan en Perlesnor og udtalte da det Ønske, at hun maatte komme i Besiddelse af en lignende Kæde, hvorefter Caddle straks gav sig i Lag med Arbejdet."

Nick Carter havde imidlertid til sin store Forbavselse opdaget, at Perlerne i denne Kæde ligeledes dannede Ord efter Morse-Alfabetet.

Der stod: „Gid paa din Livsens Vej Du stadig maa forskaanes for Lidelser og —"

Længere var han ikke naaet med Arbejdet.

Caddle var aabenbart saa vant til at lave saadanne Perlesnore, der skjulte et eller andet hemlighedsfuldt Budskab, at han ved at lave denne Perlesnor ikke gjorde nogen Undtagelse fra Reglen.

„Lad os gaa tilbage til Taleværelset!" sagde Opdageren. „Jeg har undersøgt alt meget nøje, men ikke opdaget noget af Betydning!"

I Virkeligheden var dog lige det omvendte Tilfældet.

Nick Carter havde faaet det vigtigste Bevis for, at det var Caddle, der havde lavet den Snor, han havde fundet paa Gaden.

Desuden var han aldeles sikker paa, at Caddle ikke arbejdede for en tredie Mand, som sagde ham, hvorledes Kæden skulde laves, men at han selv kendte Morse-Alfabetet og paa egen Haand samlede Perlerne til Ord. —

Da Nick Carter igen sad i Taleværelset sammen med Fængselsdirektøren, sagde han:

„Jeg har endnu en Bøn til Dem, Hr. Direktør."

„Den er paa Forhaand opfyldt, hvis det da staar i min Magt!" svarede Direktøren, hvem det var magtpaaliggende give Nick Carter en god Mening om sig.

„Tak! Vil De være saa venlig at give mig Lov til at tale med Caddle under fire Øjne?"

„Gerne, Hr. Carter!" svarede Fængselsdirektøren, men tilføjede dog tøvende: „Men det er egentlig imod Reglementet, der byder, at en af Fængslets Folk altid skal være til Stede, naar en Fange har Besøg."

„De kan være rolig, Hr. Direktør!" svarede Nick Carter. „Jeg vil ikke tale alene med Caddle for at holde Dem i Uvidenhed om, hvad jeg siger til ham, eller hvad han muligvis fortæller mig, men fordi jeg ved, at han før vil tale frit fra Leveren og sige mig netop det, jeg vil vide, naar jeg er alene med ham. Derimod er jeg overbevist om, at jeg i modsat Fald ikke faar et Ord ud af ham.

De kan tro mig paa mit Ord, Hr. Direktør!" tilføjede han, da han mærkede, at Direktøren ikke kunde bestemme sig. „Jeg gør det lige saa meget for Deres egen Skyld som for min. Forøvrigt skal jeg fortælle Dem hele Sagens Sammenhæng, naar jeg har talt

med Caddle. Jeg har jo sagt Dem, at jeg af ganske bestemte Grunde foreløbig maa tie dermed."

Da Direktøren mærkede, at det vilde være forgæves at prøve paa at afholde Nick Carter fra hans Forehavende, bøjede han sig.

„Skal jeg straks lade Caddle hente?" spurgte han, idet han rejste sig.

„Ja Tak, men paa den Betingelse, at han ikke faar at vide, hvem jeg er!"

„Selvfølgelig, Hr. Carter!"

„Han maa ikke en Gang faa Mistanke om, at her er en Opdager, der vil forhøre ham. — Hvor gammel er han for Resten?"

„Han er ret ung endnu. Ikke over tredive!"

„Hm, naa! Og hvordan ser han ud?"

„Det ved De sikkert bedst selv, naar jeg siger Dem, at han er en mandig og smuk Irlænder. De maa naturligvis huske paa Fangedragten og det kortklippede Haar, men jeg kan forsikre Dem for, at jeg var aldeles overrasket, da Caddle blev afleveret hertil. Jeg havde aldrig set en kønnere, ung Mand."

„Kan De fortælle mig noget om hans Fortid?"

„Ja vist! Saa vidt jeg husker, har han ikke tidligere været straffet. Han er bleven dømt, fordi han gjorde Forsøg paa at myrde en Præst, der havde udelukket ham fra Kirken. Men hvorfor han blev udstødt, ved jeg ikke."

„Har Caddle haft Besøg?"

„Ja — men kun to Gange!" svarede Direktøren.

„Hvornaar var det?"

„Kort efter at han var kommen herind, fik han Besøg af en ung Pige, der vilde tale med ham. — Hun har aldrig været her senere. For tre Maaneder siden kom der en Mand og besøgte ham."

„Kender De noget nærmere til dem?"

„Nej, jeg fik kun at vide, hvad de hed, og jeg har ingen Grund til at tro, at det ikke var deres rigtige Navne, de opgav!"

„Hvad hed de?"

„Den unge Pige kaldte sig Frøken Mulligan, og Manden skrev sig i Protokollen som P. D. Moran."

„Deres Fornavne har De altsaa ikke?"

„Hans Fornavn har jeg ikke hørt, men jeg var tilfældigvis til Stede, da Caddle tog Afsked med den unge Pige, og det Navn, som Fangen nævnte, var saa usædvanligt, at jeg ikke har kunnet glemme det. Caddle kaldte Frøken Mulligan for Zara!"

Opdageren nikkede tilfreds. Hans Samtale med Fængselsdirektøren havde hjulpet ham et godt Stykke fremad. Zara Mulligan var aabenbart ingen anden end den Zara, hvis Navn Opdageren havde læst i Perlesnoren og „P." foran Moran betød sikkert „Philipp"!

Nick Carters Samtale med Caddle.

Da Michael Caddle traadte ind i Værelset, saa Nick Carter straks, at Direktøren ikke havde overdrevet. Fangen var virkelig en fuldendt smuk Mand, naar man saa bort fra, at han havde kortklippet Haar og bar Fangedragt.

Han var heller ikke kejtet og ubehændig som de fleste andre Fanger, men førte sig frit og naturligt som en Mand af det bedste Selskab.

Nick Carter var straks klar over, at Caddle maatte have faaet en god Opdragelse. Han bukkede let for Opdageren og ventede tavs paa at blive adspurgt.

„Vær saa god at sætte Dem ned!" sagde Nick Carter venligt, hvorefter Fangen med et næppe hørligt „Tak" satte sig paa den anviste Stol.

„Jeg har ladet Dem hente for at stille Dem nogle Spørgsmaal!" sagde Nick Carter efter en lille Pause, som han havde benyttet til at iagttage Caddle saa nøje, som vilde han have læst hans hemmelige Tanker.

„Vil De besvare Dem?"

„Jo, Højstærede, for saa vidt det staar i min Magt!"

„Det tænker jeg nok!" sagde Nick Carter. „Først vilde jeg da gerne vide: Hvem er Zara?"

Opdageren stillede med Villie sit Spørgsmaal saa pludseligt, da han paa Forhaand var vis paa, at Fangen ikke vilde sige ham Sandheden. Han ønskede derfor at se, hvilken Virkning Spørgsmaalet havde paa Fangen.

Men i den Henseende blev Nick Carter skuffet, thi Fangen viste ikke den ringeste Overraskelse og svarede uden at forandre en Mine:

„Jeg har en Søster af det Navn, men det er ganske umuligt, at De kan mene hende!"

„Lad os haabe det, for den Zara, jeg taler om, er efter al Rimelighed kommen i en mindre behagelig Stilling. — Hun hedder Mulligan til Efternavn!" tilføjede han. „Og de kaldte jo Frøken Mulligan „Zara, da hun besøgte Dem."

„Men Frøken Mulligan hedder ikke Zara!" svarede Caddle og rystede paa Hovedet.

„Hm! Det er da mærkeligt! Det kaldte De hende jo selv!"

„Skulde jeg virkelig have gjort det?" sagde Fangen forundret, idet han fo'r med Haanden op over Panden. „Saa er det sket mod min Villie. Jeg kan huske, vi talte om min Søster, og da har jeg maaske nævnt hendes Navn. Men jeg hører af Deres Ord, Højstærede, at Frøken Mulligan er i Fare. Vil De være saa venlig at forklare mig det lidt nærmere?"

„Det var kun „Zara", jeg talte om!" sagde Nick Carter skarpt. „Jeg gik ud fra, at Zara og Frøken Mulligan var en og samme Person."

„Nej, Højstærede! Det er en Misforstaaelse!" svarede Fangen paa sin rolige og beskedne Maade.

„Hvor opholder Deres Søster sig da for Tiden?"

„Det kan jeg desværre ikke sige Dem, for det har jeg ikke den ringeste Anelse om."

„Det er da mærkeligt, at De ikke en Gang ved, hvor Deres egen Søster er!" sagde Nick Carter mistænksomt.

„De vil næppe finde det mærkeligt, naar jeg fortæller Dem, at jeg ikke havde hørt noget fra min Søster i flere Aar, før jeg ramtes af den Ulykke at komme i Tugthuset. Ingen af hele min Familie, altsaa heller ikke hun, vilde vide noget af mig at sige, og da jeg blev udstødt af den hellige Kirke, trak de sig helt bort."

Nick Carter spurgte videre:

„Saa kan De maaske fortælle mig, hvor Philipp opholder sig for Øjeblikket?"

„Philipp? Jeg kender mange, der hedder Philipp," svarede Caddle.

Opdageren indsaa, at han ikke vilde kunne forvirre Fangen med et Krydsforhør, da Manden var paa sin Post. Han havde rimeligvis forudset et saadant Forhør, og det var muligt, at han slet ikke forraadte noget, med mindre han blev tvunget til det.

„Har De ellers nogle Venner eller Bekendte i Washington?" spurgte Nick Carter.

„Jeg har ikke en eneste Ven i hele Verden!" svarede Straffefangen med et bittert Smil. „Hvis jeg da ikke skal regne med de Bekendtskaber, som jeg har gjort under Opholdet her i Fængslet."

Opdageren tav et lille Øjeblik. Saa spurgte han ganske pludseligt:

„Hvor har De lært Morse-Alfabetet?"

Nick Carter saa straks, at han med dette Spørgsmaal havde spillet en Trumf ud, thi det gav et lille Sæt i Fangen og en svag Rødme steg op i hans Kinder.

Han tog sig dog straks i det og svarede med sædvanlig Ro:

„Som Dreng legede jeg med et Telegrafapparat, og saaledes lærte jeg Morse-Alfabetet. — Tør jeg imidlertid spørge, hvorfor De har stillet mig dette Spørgsmaal?"

„Aa, jeg vilde bare vide det, fordi jeg er kommen til at se en af Deres Perlesnore, som er bleven sendt til Deres Venner, mens De endnu har opholdt Dem her i Tugthuset."

Hvis Nick Carter havde ventet, at Caddle skulde blive forvirret, skuffedes han unægteligt atter, for Fangens Ansigtsudtryk viste ikke ringeste Spor af Overraskelse eller Angst, tværtimod. Der lagde sig en Sky over hans Pande, og Opdageren saa tydeligt, at Caddle kæmpede med en Ærgrelse, der lige var opstaaet hos ham.

Et Øjeblik svulmede Aarerne i hans Tindinger, hans Øjenbryn trak sig sammen og Pupillerne i hans graa Øjne indsnævredes til ganske smaa Prikker.

Men kort efter spurgte han paa sin sædvanlige rolige Maade:

„Nej, ser man det! De har altsaa haft Lejlighed til nærmere at undersøge et af mine Arbejder?"

Det var det hele.

Caddle var uden Tvivl en Mand med fremragende Karakterstyrke og besad en overordentlig Selvbeherskelse.

Nick Carter indsaa snart, det vilde være ganske umuligt paa denne Maade at faa noget „pillet" ud af ham.

Han stod et Øjeblik og tænkte paa, hvorledes han nu bedst skulde fortsætte Samtalen med Fangen.

Da stak han pludselig Haanden ned i Lommen og fremtog den efterlavede Rosenkrans, som han havde fundet paa Gaden i Washington.

„Det er et af Deres Arbejder!" sagde han roligt, mens han holdt Snoren lige op i Ansigtet paa Fangen.

„Vil De maaske nu være saa god at fortælle mig, hvad dette telegrafiske Budskab skal betyde?" spurgte han strengt.

Caddle betragtede Snoren uden synderlig Sindsbevægelse. Saa bad han Opdageren, om han maatte se lidt nærmere paa den.

Nick Carter opfyldte hans Ønske.

Fangen lod nu Perlerne glide gennem sin Haand og aflæste derved Budskabet.

Omsider gav han Kæden tilbage uden at sige et Ord.

„Naa?" spurgte Opdageren og saa skarpt paa Fangen.

„Hvad ønsker De, Højstærede?" spurgte Manden i en ligegyldig Tone.

„Indrømmer De, at det er Dem, der har lavet den Kæde?"

„Ja, i det mindste har den oprindelig været min!"

„Hvad mener De med det?" spurgte Nick Carter forbavset.

„Naa, ja, jeg har jo nok lavet Perlesnoren men aldrig sendt den ud fra Fængslet med et saadant Budskab. Perlerne er blevne anbragte i deres nuværende Rækkefølge af nogen, som ikke er her i Tugthuset."

„Og hvorledes lød det Budskab, som Kæden først bragte?"

„Det vil jeg helst ikke udtale mig om!"

„Hm! Deres Haardnakkethed skal komme Dem dyrt til at staa!" sagde Nick Carter gnavent. „Naar De bliver ved med at være saa halsstarrig, skal jeg nok sørge for, at De ikke bliver løsladt, før Tiden er omme. Og jeg skal desuden fortælle Fængselsdirektøren paa hvad Maade De sætter Dem i Forbindelse med Deres medskyldige eller bekendte."

„Gør De kun det, hvis De tror, det er nødvendigt!" svarede Fangen.

„De er uforbederlig!" udbrød Opdageren vredt.

„Nej, Højstærede!" svarede Caddle nedslaaet. „Jeg er kun en hjælpeløs Fange, der ikke vil forraade en Hemmelighed!"

„Det kan godt være, at De nu taler Sandhed, men det er lige saa muligt, at De lyver! Nu maa jeg blot vide et til: Er den Zara, som nævnes i dette telegrafiske Budskab, Deres Søster?"

„Nej, i det mindste vil jeg ikke tro det muligt! Jeg vil kun tilføje saa meget, at der findes en anden Kvinde af det Navn, og det er snarere hende, Meddelelsen gælder."

„Og hvem er saa den omtalte Philipp, der er „godt gemt"?"

„Det agter jeg ikke at svare paa!"

„Naa — som De vil!" sagde Nick Carter køligt. „Er der ellers noget Spørgsmaal, De maatte ønske at rette til mig?" spurgte Nick Carter, idet han rejste sig. —

„Ja, Højstærede!" svarede Caddle, idet han saa Opdageren stift ind i Øjnene. „Jeg vilde gerne vide, hvem De er?"

„Jeg er Nick Carter! De har muligt tidligere hørt Tale om mig?" sagde Opdageren roligt.

Straffefangens Hemmelighed.

Ved Opdageren sidste Ord viste der sig den største Forbavselse i Caddles Ansigtstræk.

Han rettede sig halvt op i Stolen, men kun for i næste Øjeblik atter at falde tilbage paa Sædet. Et Par Gange aabnede han Munden for at tale, men hver Gang tog han sig i det og tvang sig selv til at tie — det var ligesom om han kom paa de Tanker, at det var bedst at tie.

„Det lader til, at der er noget, som trykker Dem! Hvad er det saa, De har paa Hjærte?" spurgte Opdageren venligt, da der var gaaet en lille Stund.

„Der er noget, jeg gerne vil spørge Dem om, Hr. Carter!" svarede Caddle tøvende. „Men jeg ved jo meget godt, at jeg ikke har nogen Ret til det, for som Tugthusfange maa jeg kun tale, naar jeg bliver spurgt!"

„Spørg De kun, saa meget De vil! Jeg vil ikke sige dermed, at jeg besvarer alle Spørgsmaal, men jeg skal gerne høre paa Dem!"

„Tak! Maa jeg saa faa at vide, i hvis Interesse De er kommen her ind til mig? Det er jo klart, De maa have haft en Bevæggrund til at underkaste mig et saadant Forhør!"

„Ikke i nogens Interesse!" sagde Nick Carter aabenhjertigt.

„Erlig talt, jeg fandt ganske tilfældigvis Snoren, da jeg gik paa Gaden og opdagede lige saa tilfældigt, at den indeholdt en Meddelelse i Telegrafskrift. Det hemmelighedsfulde ved denne Hændelse pirrede min Nysgerrighed, og saa gav jeg mig i Lag med at faa opklaret denne mærkelige Sag, navnlig da det tydelig fremgik af Budskabet, at der maatte være begaaet to Forbrydelser.

De skulde vel ikke tilfældigvis kende Pater O'Brien?"

„Jo, Højstærede!"

„Naa — jeg viste ham den efterlignede Rosenkrans, som han straks saa, var Deres Arbejde. Iøvrigt har Kæden næppe et Døgn været i min Besiddelse."

„Vil De være saa god at sige mig, hvor det var, De fandt den?" spurgte Caddle.

„Det kan jeg godt. Den laa ved Kloaken paa Hjørnet af Fjerde Gade og Pennsylvania-Avenue i Washington. Den kan efter dens Udseende at dømme næppe have ligget der mere end en Dags Tid. Er der ellers noget, De vil vide?"

„Nej, Hr. Carter, jeg vil kun takke Dem for Deres Venlighed."

„Nu kunde maaske den Taknemmelighed række saa vidt, at De vilde give mig de Oplysninger, som De før nægtede mig?" spurgte Opdageren hurtigt.

„Gør mig meget ondt, men det kan jeg ikke!" svarede Tugthusfangen og rystede paa Hovedet.

„Jeg tør ikke, selv med Fare for, at De bliver vred paa mig. Tro mig, jeg vilde saamænd ellers gerne gøre det."

„De har en egen Maade at overbevise Folk paa!" sagde Nick Carter spydigt.

Fangen tav en lille Stund, saa udbrød han: „Jeg vil kun sige Dem saa meget, Hr. Carter, at jeg ikke mindre end to Gange i mit Liv har været lige ved at rejse til New York for at ty til Dem og bede Dem om Raad. Det var ganske vist, før jeg kom ind i al denne her Elendighed. Ved to andre Lejligheder var jeg alvorlig betænkt paa at lade Dem tilkalde i det Haab, at De maaske kunde hjælpe mig."

„Og hvornaar var det?"

„Første Gang, da jeg lige var bleven udstødt af Kirken, og anden Gang nogle Dage efter at jeg var kommen her ind i Fængslet."

„De er mig virkelig en Gaade, Caddle!" sagde Nick Carter, mens han med et Skuldertræk betragtede Fangen.

„De vil altsaa ikke rykke ud med Sproget?"

„Nej, Hr. Carter, det kan jeg ikke, end ikke med min bedste Villie. I det mindste maa De give mig Tid til at tænke over Sagen. Direktøren kender jo i hvert Fald nok Deres Adresse, og saa vil jeg maaske om kortere eller længere Tid faa Tilladelse til at meddele Dem det, som De nu vil vide."

„Det er godt, Caddle, vor Samtale er nu forbi!" sagde Opdageren hurtigt.

Han trykkede paa Knappen til det elektriske Ringeapparat, hvorefter Direktøren for Tugthuset traadte ind i Værelset.

Caddle rejste sig, da han saa Direktøren, og blev beskedent staaende ved Døren, hvor han ventede paa at blive ført bort.

„Er der mere, De vil Fangen, Hr. Carter?" spurgte Direktøren.

„Nej!"

Et Øjeblik efter blev Caddle ført bort af en Opsynsmand.

Da Nick Carter var bleven alene med Direktøren, fortalte han ham hele Historien fra først til sidst.

Efter at han ogsaa havde fortalt Direktøren om sin Samtale med Fangen, sluttede han med at sige:

„De kan tro mig, Hr. Direktør, at hver Kæde, som Caddle har lavet, og som er sendt ud herfra, indeholder en eller anden Meddelelse — endog den Kæde, som Deres Datter skal have."

Direktøren følte sig meget harmfuld over, at Caddle, som han havde vist særlig Tillid, virkelig kun havde narret ham paa en saa dreven Maade, og det vilde sikkert være gaaet Fangen ilde, om Nick Carter ikke havde gjort alt for at formilde Direktøren.

„Skaan ham for Straf!" bad han. „Ikke just for at spare ham, men for at vi kan komme efter hans Rævestreger!

Jeg lod nemlig skinne igennem mine Ord, at jeg ikke havde til Hensigt at fortælle Dem noget om det hemmelighedsfulde Telegrafsystem.

Hvis De nu lader Caddle fuldstændig i Ro og ikke med et Ord lader ham forstaa, at De er indviet i Hemmeligheden, vil han føle sig tryg og maaske endog gøre Forsøg paa igen at sende sine Venner og Hjælpere et af sine ejendommelige Budskaber."

„Jeg tror næppe, han gaar i Fælden, det er han meget for snedig til!" svarede Direktøren og rystede paa Hovedet.

„Det er meget muligt!" sagde Nick Carter. „Men vi kan jo lade det komme an derpaa. Saafremt han altsaa laver en ny Kæde, beslaglægger De den øjeblikkelig og sender Bud efter mig, naar De har faaet at vide, hvem Caddle vilde have tiltænkt en saadan Gave. Jeg skal da selv overrække Gaven til rette vedkommende!"

Der blev et Øjebliks Stilhed. Hver havde sit at tænke paa. —

„Ved De for Resten, Hr. Carter, hvad jeg tror om den hele Historie?" spurgte Direktøren omsider.

„Nej!"

„Det forekommer mig, som om han planlægger en Flugt her fra Tugthuset og dertil vil sikre sig Hjælp hos sine Kammerater!"

„Det tror jeg næppe!" svarede Opdageren og rystede paa Hovedet. „Saa vidt jeg har lært Caddle at kende, er jeg fast overtydet om, at han aldeles ikke tænker paa nogen Flugt — tværtimod, det lader vist til at være ham ganske ligegyldigt, om han kommer ud om atten Maaneder, eller om han skal udstaa hele sin Straf. Desuden vil vil han jo her i Fængslet sikre sig et „Alibi" — jeg mener, ingen skulde falde paa at mistænke ham for Delagtighed eller Medviderskab i saadanne Forbrydelser, som hans Venner og nære paarørende kunde falde paa at lave!

Forøvrigt betroede Caddle mig noget, som jeg endnu ikke har fortalt Dem," vedblev Nick Carter lystigt.

„Han var to Gange lige ved at give mig de ønskede Oplysninger, men hver Gang holdt han det for rettest at tie. Til sidst bad han mig, om jeg vilde give ham Tid til at tænke over Sagen, og han lovede, at han, naar han havde taget en Beslutning, ved Deres Mellemkomst, vilde meddele mig det; om det sker, behøver De kun at telegrafere det ene Ord: „Rosenkrans" til mig".

„Det skal alt blive besørget til Deres Tilfredshed!" sagde Direktøren.

Med Bekymring imødesaa han de kommende Begivenheder, for han var i hvert Fald overbevist om, at Caddle paa denne listige Maade førte en Art Brevveksling med en Bande Forbrydere, og at han havde givet dem Instrukser til nye Ugerninger.

„Jeg tager tilbage til Washington med næste Tog!" sagde Nick Carter, idet han rejste sig og tog sin Hat.

„Altsaa endnu en Gang, Hr. Direktør," tilføjede han, idet han tog sine Handsker paa. „Lad Caddle ikke mærke noget, for saa faar vi ingen Glæde ud af det hele!"

Derpaa tog han Afsked med Tugthusdirektøren og kørte straks til Banegaarden.

Den forladte Vogn.

Klokken seks om Eftermiddagen var Nick Carter allerede i Hovedstaden.

Han havde heldigvis kunnet benytte et Iltog, der uden at standse var kørt lige til Washington.

Patsy, til hvem han havde telegraferet, modtog ham paa Banegaarden. Da Nick Carter havde hilst paa sin Hjælper, udbrød han:

„Naa, hvad har Du nu faaet lavet, Stump?"

„Ja, det var noget lignende, jeg vilde spørge Dem om, hvad har De faaet lavet?" sagde den unge Hjælper og lo.

„Naa, ja, vi kan jo fortælle hinanden vore Oplevelser, mens vi faar noget at spise!" foreslog Mesteren.

„Jeg er nemlig lige ved at dø af Sult. Kom, lad os tage en Vogn og køre hen til Hotel Raleigh!"

Da de var komne hen i det velkendte Hotels Restauration, bestilte Nick Carter en „bedre Middag" til to Personer, og mens de ventede paa Maden, fortalte Mesteren, hvad der var hændt ham i Kvækerstaden. —

„Jeg har med Villie fortalt mine Oplevelser først" — sagde han, — „fordi Du maaske saa bedre kan forstaa, hvorfor vi maa se at faa fat i den mærkelige Zara. Jeg tror nemlig ikke, at Caddle har fortalt mig den fulde Sandhed.

Den Mand var mig for Resten en Gaade! Jeg kunde ikke rigtig blive klog paa ham. Hvor langt er Du nu kommen med dine Undersøgelser?"

„Jeg har desværre ikke meget at fortælle!" svarede Patsy. „Jeg er egentlig lige saa klog nu som før. Jeg har i Washingtons Vejviser fundet tre Personer, som hedder Zara.

To af dem hed det til Fornavn og den tredie til Efternavn. Alle tre Navne var skrevne med „Z" ganske som paa Perlesnoren."

„Mon de paagældende Personer er i Familie med hinanden?"

„Nej, det lader det ikke til. Nu skal De høre, hvad jeg har erfaret."

Han tog et Stykke Papir op af Lommen og begyndte at læse:

„Zara Mulligan —"

„Hvad vil det sige?" afbrød Nick Carter ham forundret. „Zara Mulligan? Saa løj Caddle altsaa dog for mig, da han paastod, at den unge Pige, som besøgte ham i Fængslet, ikke hed Zara, men at han kun havde nævnt det Navn, da han talte om sin Søster. — Men læs videre, Patsy!"

„Zara Mulligan!" begyndte den unge Opdager igen. „Syd-Ost, C-Street Nummer 39."

„Staar der ikke nærmere Enkeltheder i Vejviseren, om hun er Frue eller Frøken, eller i hvert Fald noget om, hvad hendes Livsstilling er?"

„Nej, der staar kun Navn og Adresse!"

„Og Du har vel sagtens ikke været derude og besøgt hende endnu?"

„Nej, jeg har i det hele taget ikke været hos nogen af de tre Personer endnu!"

„Hvem er saa den næste?"

„Zara Zaliusky, Musiker, Nord-Vest, Q-Street Nummer 91!"

„Det lader til at være en Polak!" udbrød Nick Carter. „Og den tredie?"

„Zenobia Zara, Lærerinde. Hun har to Adresser: Syd-Ost, S-Street Nummer 72, der bor hun, og i F-Street, Nord-Vest Nummer 14 ikke langt fra tretende Gade, holder hun sin Skole."

„Der staar altsaa ikke andet end Lærerinde i Vejviseren? — Det var mærkeligt!" sagde Nick Carter, mens han tænkte over Sagen.

„Staar der ikke noget om, hvad hun giver Undervisning i?"

„Nej, Mester!"

„Det er egentlig kedeligt, for deraf kunde vi have sluttet os til mangt og meget.

Hun kunde jo for Eksempel give Undervisning i Sløjd og Træskæreri, — og lære Folk at lave Rosenkranse!"

„Aa, nu mærker jeg, hvor De vil hen, Mester!" lo Patsy. „Man saa let gaar det nu heller ikke."

„Ja, ja, min Stump, naar vi nu har spist til Middag, vil vi give os til at opsøge de tre Personer.

Vi kan give os god Tid, for det er ikke sandsynligt, at Caddle kan have meddelt dem noget om mit Besøg i Tugthuset, det har jeg nemlig bogstavelig talt sat en Stopper for."

„Det er storartet, Mester!" svarede Patsy, mens han spiste sin Suppe.

„Men skal vi nu i Fællesskab opsøge disse Mennesker, eller skal vi gaa hver for sig?"

„Jeg tror, det er bedst, vi gaar hver for sig. — Du kan gaa til Q-Street og prøve paa at faa noget at vide om Musikeren Zara Zaliusky, saa vil jeg imens aflægge Frøken Mulligan et Besøg.

Derefter kan vi mødes Hjørnet af New Jersey-Avenue og B-Street for begge to at lyksaliggøre den unge Dame med det smukke Fornavn Zenobia med et Besøg.

Det er en Selvfølge, at den af os, der kommer først til Mødestedet, venter paa den anden, for det er jo muligt, at vore Besøg ikke bliver af lige lang Varighed."

Resten af Maaltidet forløb i dyb Tavshed og først da Desserten var serveret, spurgte Nick Carter:

„Har Du læst Bladene i Dag?"

„Nej, Mester, jeg har bogstavelig talt ikke haft Tid til det. Husk paa, at jeg har maattet undersøge alle For-og Efternavnene i Vejviseren."

„Det er ogsaa sandt, Stump. Det skal heller ikke være en Bebrejdelse, men det var jo tænkeligt, at Du havde kigget i en af Aviserne!" sagde Mesteren.

Han bad derefter Tjeneren om at bringe sig „Star", men han havde næppe begyndt at læse Bladet, før han atter lagde det fra sig.

„Det er kedeligt, Patsy, at Du ikke har læst Avisen allerede i Morges, for der staar noget i den, som vil interessere Dig meget."

„Vær saa god at læse det for mig, Mester," svarede Patsy, der netop var i Færd med at skrælle en Banan.

„Det synes mig, Du begynder at blive mageligt anlagt paa dine gamle Dage!" svarede Mesteren, idet han baade lo og truede ad ham. „Men for ikke at forstyrre Dig i dit interessante Arbejde, vil jeg for en Gangs Skyld gøre Dig den Tjeneste."

Den Artikel, Nick Carter hentydede til, meddelte, at der samme Dags Morgen var fundet en Hyrevogn ved Cabin John Road i Nærheden af Broen; den manglede et af Hjulene.

Vognen laa et godt Stykke borte fra Vejen inde paa en Eng, saaledes, at det saa ud, som om Kusken eller Ejermanden havde trukket den derhen for at lade den ligge der, til der var bleven hentet et nyt Hjul.

Da Politiet indledede en Undersøgelse, var der flere Personer, som fortalte, at de havde set Vognen ligge der allerede Dagen i Forvejen. Til sidst gik en Betjent ind paa Engen for at se nærmere paa Vognen.

Det var ham straks paafaldende, at Forhænget var trukket for Vinduerne, og at Dørene paa en eller anden Maade var lukkede saaledes, at de ikke kunde aabnes.

Mens han nu stod og tænkte over, om han skulde slaa en af Ruderne i Stykker for at kunne se ind i Vognen, kom Major Moore, Chefen for Politiet i Washington, kørende forbi. Betjenten afgav selvfølgelig Rapport til sin foresatte, der straks lod Vogndøren bryde op.

Man gjorde da den rædselsfulde Opdagelse: Inde i Vognen laa Liget af en ung Mand. Han var uden Tvivl bleven myrdet, thi der sad endnu en Dolk i hans Hjærte. — Han var sandsynligvis død saa hurtigt, at det ikke havde været ham muligt at raabe om Hjælp.

Paa Vognens Forsæde laa Seletøjet til to Heste. Ved nærmere Undersøgelser fandtes det manglende Vognhjul, der laa skjult inde under en Busk i Nærheden. Det var helt uskadt og var øjensynlig kun taget af sin Akse for at give det Udseende af, at der var hændet et Uheld.

Men Hestene saa man ikke noget til.

Politiet havde allerede undersøgt alle Byens Rejsestalde og forhørt sig hos alle Droskekuske, men uden Resultat. —

Det var Hovedindholdet af den Artikel, som Nick Carter læste op for Patsy, der imens havde nydt sin Dessert, men dog selvfølgelig hørt nøje efter.

„Ved De, hvad jeg tror, Mester?" sagde han, da Nick Carter lagde Avisen fra sig.

„Den myrdede hed sikkert Philipp til Fornavn."

„Det har jeg allerede selv tænkt paa —" svarede Nick Carter. „Men der er Kaffen, naar vi har drukket den, er det bedst, vi ser at komme af Sted.

Først aflægger vi de tre Besøg, som vi har talt om, og derefter gaar vi hen til Major Moore for at høre nogle flere Enkeltheder og for at se paa Liget."

„Som De vil, Mester! Jeg er beredt paa, hvad det skal være!" svarede Patsy. „Lad mig nu kun faa tændt en Cigar, og saa af Sted!"

Et Par Minutter senere forlod de to Opdagere Hotellet og kørte bort hver med sin Sporvogn. Men det var ikke saa let at søge efter de tre „Zara'er", som Nick Carter havde tænkt.

Da han kom til Zara Mulligans Bopæl, blev der sagt ham, at der ganske vist havde boet en ung Pige af det Navn, men at hun var flyttet for flere Maaneder siden.

Hvor hun nu boede, vidste ingen.

Nick Carter kunde derefter ikke gøre andet end hurtigst muligt køre hen til Postkontoret i Pennsylvania-Avenue for der at spørge, om Zara Mulligan havde efterladt en Adresse til Eftersendelse af sine Breve.

Men det havde hun til hans store Forbavselse ikke. Han gik derfor nu hen til Stedet, hvor han skulde møde Patsy, og han havde kun ventet faa Minutter, da han saa sin Hjælper komme gaaende.

„Naa, hvad fik Du saa at vide om Zara Zaliusky?" spurgte han nysgærrigt.

„Han er, som De formodede, Polak! Han gaar med den velkendte „Musikermanke" og spiller hver Aften i et af Forstadsteatrenes Orkester.

Han gik ud, netop, da jeg kom. Jeg tiltalte ham og snakkede en lille Stund med ham. — Han har efter min Mening ikke mere med vor Sag at gøre end Manden i Maanen."

„Naa, lad os saa opsøge Zenobia Zara!" sagde Nick Carter. „Det er vist bedst, vi søger hende hjemme, for paa denne Tid af Dagen, er hun næppe i sin Skole. Vi opnaar rimeligvis ikke noget, men vi maa forsøge alt for at faa Klarhed i denne hemmelighedsfulde Sag."

„Skal vi gaa?" spurgte Patsy. „Det er ikke langt herfra."

„Ja, hvorfor ikke, Stump? Altsaa: Af Sted!"

Det Hus, som de to Opdagere standsede udenfor, var et gammelt, forfaldent Hus af Teglsten. Det var to Etager højt og laa et Stykke tilbage fra Gaden.

Den lille Forhave var indhegnet af et rustent Jerngitter. Haven var fuldt af Ukrudt, og mellem Brostenene foran Huset voksede der Græs.

Huset var mørkt og gjorde Indtryk af at være helt ubeboet.

„Jeg har en Anelse om, at vi vil støde paa en ny Hemmelighed her!" sagde Nick Carter til sin Hjælper.

„Det er som talt ud af mit Hjærte!" udbrød den unge Opdager. „Huset ser nærmest græsseligt ud! Hvis jeg var Barn, vilde jeg tro, det spøgede derinde!"

Mesteren trak i den gammeldags Klokkestreng, og derinde blev det ved med at kime, men der var ingen, der lukkede op.

Nick Carter ringede endnu et Par Gange, men uden Resultat. Saa tabte han Taalmodigheden, tog sin ypperlige Dirk op af Lommen, og med den aabnede han Laasen uden mange Ord.

Mod al Forventning lukkedes Døren op uden Støj eller Hvinen i Hængslerne —

De to Opdagere traadte ind i den mørke Forstue og smækkede Døren i efter sig.

Overraskende Opdagelser.

Først undersøgte begge Opdagerne Forstuen ved Hjælp af deres elektriske Lommelygter. Her fandtes kun, hvad der skulde være: en Stumtjener, et Par Stole og et Væggespejl.

Dernæst aabnede de en Dør paa højre Haand; den førte ind til Modtagelsesværelset, som var udstyret med et underligt Bohave fra gamle Dage, Sofa og

Stole, der var udstoppede med Hestehaar. Desuden fandtes der et taffelformet Klaver og en „Sekretær".

Over Gulvet laa der et falmet og slidt Brysselertæppe. Paa Møblerne var der dog ikke noget Støv, og Luften i Værelset var ganske god, saa man maatte slutte deraf, at der nylig havde været Vinduer aabne.

Hvis det havde været lidt senere paa Dagen, vilde Opdagerne kunne have troet, at Husets Beboere var gaaede til Ro, men da Klokken ikke var mere end ni, maatte der være en anden Grund til den Dødsstilhed, der herskede i Huset.

Den Stue, der laa ved Siden af Modtagelsesværelset, var lige saa gammeldags møbleret.

Begge Herrerne gik atter ud herfra og op ad Trappen til første Sal, hvor de traadte ind i det første Værelse.

Det var indrettet som et Soveværelse.

Da Lyset fra Mesterens elektriske Lommelygte faldt paa Sengen, var med et Slag Dødsstilhedens Gaade løst.

Imellem Puderne laa der et Lig af en fuldt paaklædt ung Kvinde.

Ved Siden af hende fandtes der en lille Medicinflaske — saa tæt ved hende, at hendes Fingre næsten berørte den.

Ud af Flasken strømmede der en gennemtrængende Lugt af bitre Mandler.

„Blaasyre!" sagde Nick Carter. „Mener Du ikke ogsaa det, Patsy."

„Jo!" svarede Patsy og vedblev, mens han ligeledes lyste hen over Sengen: „Det ser ganske ud som et Selvmord!"

„Hvad det vel ogsaa sagtens er!" tilføjede Nick Carter. „Den døde er vel Zenobia Zara!"

„Zara og Philipp — begge Navnene i Rosenkrans-Telegrammet!" mumlede den unge Opdager. „Den mærkelige Sag bliver dog mere og mere indviklet."

„Maaske har dette Selvmord slet ikke noget at gøre med Sagen, skønt jeg villig skal indrømme, at man kunde fristes til at tro det. Men Tilfældet er under Tiden meget mærkeligt."

Nick Carter traadte hen til Sengen og lagde sin Haand paa den unge Kvindes blege Pande.

Da han atter tog den bort, sagde han:

„Hun er først for nylig død, maaske først for faa Timer siden."

Patsy nikkede.

Den døde havde sikkert i levende Live haft et meget tiltalende Ydre.

Hun var egentlig ikke, hvad man kalder smuk, men hendes Ansigtstræk havde endnu i Døden en egen Ynde.

„Mere end tredive Aar er hun nu paa ingen Maade!" sagde Nick Carter med sagte Stemme til Patsy, der stod tavs ved Siden af ham.

„Hendes Ansigt er mig bekendt, men jeg kan med min bedste Villie ikke sige, hvor og hvornaar jeg har set hende før. Naa, — foreløbig vil jeg nu ikke bryde min Hjærne med det."

„Vil De ikke telefonere til Politikammeret?" spurgte Patsy, da de igen gik ud af Værelset.

„Nej, vil vil gaa hen til Major Moore, som jeg personlig vil gøre bekendt med den sørgelige Hændelse.

Dermed har vi gjort vor Pligt, og han kan med sine egne Folk forfølge Sagen, der dog, naar alt kommer til alt, ikke kan have nogen Interesse for os."

De forlod Huset ad samme Vej, som de var komne, og tyve Minutter senere stod de i Privatkontoret hos Politidirektøren, hvem Nick Carter nu fortalte de mindste Enkeltheder, ikke alene om den seneste Opdagelse, som hans yngste Hjælper havde gjort, men ogsaa om, hvad han selv havde udfundet med Hensyn til den efterlignede Rosenkrans. —

Og han endte med at sige: „Der kan, Hr. Major, ikke være nogen Tvivl om, at det Lig, som blev fundet i den forladte Vogn ved Cabin John Road, er den ubekendte, som i det mærkelige Telegram kaldes „Philipp"."

„Det er slet ikke umuligt, Hr. Carter!" svarede Moore. „Alligevel er det vel dristigt at tro paa en Forbindelse mellem disse to Begivenheder. — Er det Deres Mening, at den sørgelige Opdagelse, som De lige har gjort, har noget at gøre med det hemmelighedsfulde Budskab?"

„Nej, det er det egentlig ikke!" svarede Opdageren. „Men jeg vil villig indrømme, at der er en svag Mu-

lighed for det. Det vilde aldrig være faldet mig ind at gaa hen til det gamle Hus, hvis ikke min Hjælper havde fundet Navnet Zenobia Zara i Vejviseren.

Jeg vilde være Dem meget taknemmelig, Hr. Major, om De gennem nogle af Deres Folk vilde skaffe de nødvendige Oplysninger om Frøken Zaras Liv og Levned."

„Selvfølgelig, Hr. Carter, jeg skal straks give mine Ordrer!" forsikrede Majoren paa den elskværdigste Maade.

„I Vejviseren staar der, at den afdøde holdt Skole i F-Street. Hvis det virkelig er Tilfældet, har hun sandsynligvis haft Elever, og blandt dem vil der vel kunne findes en eller anden, der kan fortælle os noget om den stakkels Dame!"

„Ja, det vilde jo lette mine Folk Arbejdet i høj Grad, og jeg tvivler ikke om, at jeg i Løbet af nogle Timer kan tjene Dem med de ønskede Oplysninger!"

Efter et Øjebliks Tavshed udbrød Nick Carter:

„Kan De sige mig noget mere om det Lig, som fandtes i den forladte Vogn, ud over det, der allerede har staaet i Bladene?"

„Nej, desværre ikke Spor!" svarede Majoren med et Skuldertræk.

„Maaske har De endnu ikke faaet undersøgt, hvem den myrdede er?"

„Nej. Paa Liget findes der ikke noget Mærke eller lignende, hvormed man kunde fastslaa, hvem Personen var.

Staklen bar hverken Ur, Lommetørklæde eller Portemonnæ. Heller ikke var der syet Navn paa hans Linned."

„Hvor gammel mener De vel, at Manden kunde have været?"

„Aa, mellem tredive og fem og tredive Aar! Hvis det passer Dem, kan vi jo syne Liget en Gang endnu. Iøvrigt slutter jeg mig til Deres Mening, at den ubekendte er den samme som den Philipp, der nævnes i Rosenkrans-Telegrammet."

„De ved vel ikke, hvor Vognen hører hjemme?" spurgte Nick Carter videre.

„Jo, det er blevet opklaret, at en Vognmand i Baltimore savner en lukket Vogn og to Heste. Han kommer hertil i Morgen for at se, om den fundne Vogn er hans. Forøvrigt er Hestene blevne fundne i Eftermiddag."

„Hvad siger De?" udbrød Opdageren ivrigt. „Hvor da?"

„Ja, vi tror i det mindste, at Hestene hører til den Vogn; de gik ganske roligt og græssede paa Væddeløbsbanen herude i den anden Ende af Byen.

Under en Busk der i Nærheden fandtes der to Ridesadler og Bidsler med Tømmer.

Deraf kan man slutte sig til, at Kusken og Morderen, der sandsynligvis har siddet inde i Vognen sammen med sit Offer, er redne bort fra Mordstedet over til Væddeløbsbanen.

Sadlerne har de sagtens i Forvejen haft liggende gemte enten paa Bukken eller inde i Vognen."

Majoren og begge Opdagerne gik nu ned i Ligstuen, hvor den ubekendte imidlertid var bleven baaret hen.

Da Nick Carter traadte nærmere til for at besigtige den døde, undslap der ham et Raab af Forbavselse.

„De skulde da vel aldrig kende ham, Hr. Carter?" spurgte Politidirektøren med en vis Spænding.

„Nej, det gør jeg just ikke, men jeg indser, at Sagen er bleven endnu mere indviklet!"

„Hvad mener De med det?"

„Det skal jeg sige Dem!" svarede Nick Carter.

„Næppe havde jeg set den dødes Ansigtstræk, før jeg kunde have svoret paa, at det var den samme Mand, som jeg i Dag til Morgen har talt med inde i Moyamensing-Tugthuset, saa meget ligner de hinanden."

„Tja!" sagde Majoren, mens han tænkte meget nøje over Sagen.

„Det er ganske vist højst mærkværdigt."

„Kunde det maaske ikke blot bero paa en ren Tilfældighed?" spurgte Patsy.

„Sandt nok, Stump. Den Mulighed er ikke udelukket:

Det er endog sandsynligt, at Caddle, der jo indrømmede, at han havde en Søster, ogsaa godt kan have haft en Broder, maaske endog en Tvillingbroder."

Og han tilføjede, mens han vendte sig om mod Politidirektøren:

„De har aabenbart taget fejl af Mandens Alder, Hr. Major; den døde her er lige saa ung som hans Dobbeltgænger deroppe i Moyamensing-Fængslet — altsaa omkring de trevide."

Efter at Nick Carter endnu en Gang personligt havde undersøgt den ubekendtes Klæder, gik han med Majoren og Patsy ned til Politirektørens Privatkontor.

Opdageren saa paa sit Ur.

„Klokken er ti Minutter over ti!" sagde han.

„Jeg vil straks telefonere til Direktøren i Moyamensing-Tugthuset og bede ham sende Caddle sammen med et Par Oppassere hertil, for at han om muligt kan sige os, hvem den døde er. Hvad mener De om det, Hr. Major?"

„Det er en egen Sag!" sagde han og kløede sig bag Øret.

„Jeg tror knapt, at Direktøren tør vove at sende sin Fange udenfor Pennsylvanias Grænser.

De ved jo bedst selv, hvad Vrøvl og Ulejlighed, der opstaar, naar en Fange flygter, mens han er paa fremmed Grund!"

„Ganske rigtigt, Hr. Major," sagde Nick Carter. „Men i dette Tilfælde kan jeg forsikre Dem om, at Fængselsdirektøren vil skynde sig at gøre alt, hvad han kan for at opfylde mit Ønske.

Jeg tror, jeg kunde forlange, hvad det skulde være, af ham, saa vilde han uopholdelig gøre, som jeg bad."

„Saa er De vel en god bekendt af ham?" spurgte Politidirektøren forundret.

„For, som De ved, er det bekendt, at Fængselsdirektøren i Moyamensing-Tugthuset ikke just er meget elskværdig."

„Jeg saa ham i Dag for første Gang i mit Liv!" svarede Nick Carter med et Smil. „Og naar jeg kan vikle ham om min Lillefinger, ligger det i, at han er sig bevidst, at han har begaaet en grov Fejl ved at tillade Caddle allehaande Friheder, blandt andet at lave flere Genstande, som ved Fængselsdirektørens Mellemkomst er blevne sendte ud til Fangens saakaldte Venner. De ved jo, hvor let man paa den Maade kan sende de mest forskellige Meddelelser ud."

„Naa—h! Det er fra den Kant, Vinden blæser!" udbrød Moore forbavset.

„Saa kan jeg forstaa, at Direktøren vil gøre alt muligt for at imødekomme Dem, thi det afhænger jo af Dem, om han en skønne Dag maa ombytte sin Stilling med en anden mindre behagelig!

Saa vidt jeg ved, gaar der et Tog fra Philadelfia til Washington Klokken to om Morgenen, saa kan Caddle naa hertil omkring Klokken seks og være tilbage i Moyamensing-Fængslet ved Middagstid —"

Som Nick Carter havde forudsagt, kostede det ikke megen Vanskelighed at overtale Direktøren i Moyamensing-Tugthuset til at sende Caddle under Opsigt af et Par Vogtere til Washington, og de blev enige om at transportere Fangen med To-Toget, saaledes at han vilde kunne være i Hovedstaden ved Seks-Tiden.

Nick Carter havde bedt Fængselsdirektøren om ikke at fortælle Caddle, hvorfor han skulde føres til Washington; Opdageren vilde nemlig overraske Fangen ved personlig at stille ham Ansigt til Ansigt med Liget — i Haab om saaledes at kunne fremtvinge en Tilstaaelse.

Da Nick Carter og Patsy omsider tog Afsked med Major Moore, udbrød denne med et Smil:

„Jeg har forøvrigt al Grund til ikke at være særlig begejstret over Deres Besøg, for mens begge De to Herrer kan gaa hjem og sove i det mindste til Klokken fem, maa jeg blive oppe hele Natten for at sætte alle Kræfter i Bevægelse for at opspore den gaadefulde Frøken Zara Mulligan.

Men det er jo Livets Gang, altsaa paa Gensyn ved Banegaarden Klokken seks!"

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Toget fra Philadelfia kom til planmæssig Tid.

Caddle, der var lænket til en af Vogterne, saa lige saa rolig ud nu, som Dagen før, da Nick Carter havde talt med ham i Tugthuset.

Han bar en almindelig Klædedragt og lignede alt andet end en farlig Forbryder.

„Hør nu en Gang, Caddle!" sagde Nick Carter, idet han traadte hen til Fangen og stirrede ham ind i Øjnene, „hvis De vil give mig Deres Ord paa, at De

hverken vil gøre noget Flugtforsøg eller prøve paa at overfalde Deres Vogtere, vil jeg løse Deres Lænker, mens vi gaar gennem Byen."

„Det vil jeg gerne love Dem, Hr. Carter!" svarede Fangen roligt.

Vogterne var ganske vist ikke lige straks villige til at give Fangen fri, men da Nick Carter paatog sig hele Ansvaret, og Politidirektøren tillige erklærede sig beredt til at tage Følgerne af et muligt Flugtforsøg, gav Fangevogterne efter, og Fangen blev løst fra sine Lænker.

En halv Time senere naaede de hen til Politi-Kammeret, hvor Fangen straks og uden Forberedelse blev ført ind i Ligstuen. Her laa endnu Liget af den Mand, der havde været i den forladte Vogn.

Og inden Caddle rigtig vidste, hvad der foregik, stod han foran den døde.

Han fo'r sammen som ramt af et elektrisk Stød Saa raabte han, idet han knælede ned ved Baaren:

„Philipp, Philipp, min stakkels Broder!"

Han stønnede og begyndte at hulke lidenskabeligt, mens han skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Caddles Tilstaaelse.

De Mænd, der opholdt sig inde i Ligstuen, var hensynsfulde nok til for en Stund at trække sig tilbage, til Caddle atter var bleven Herre over sin Sorg og havde rejst sig igen.

Nu traadte han med skælvende Læber og Taarer i Øjnene hen til Opdageren, som stod ham nærmest.

„Undskyld min Adfærd, Hr. Carter!" sagde han med halvkvalt Stemme. — „Men De kunde jo dog gerne have forberedt mig en Smule paa, hvad det var, der her ventede mig!"

„Ja, jeg vilde virkelig ogsaa ønske, jeg havde gjort det!" sagde Nick Carter i sin Deltagelse. „Men De var saa tilbageholden og bevarede en mærkelig Tavshed, saa De ikke var til at blive klog paa."

„Jeg forstaar Dem saa godt, Hr. Carter!" svarede Fangen sagte. „Jeg indser, at jeg ikke godt kan bebrejde Dem noget.

Hvis nogen skal dadles, saa er det mig selv! Men De vilde maaske næppe blive vred over min Tavshed, hvis De kendte Grunden dertil!"

„Naa, forhaabentlig vil De nu ikke længer skjule Sandheden for mig!" sagde Nick Carter spændt.

„Ærlig talt er jeg ikke rigtig enig med mig selv, hvad jeg skal gøre!" svarede Caddle og saa ned for sig.

„Men jeg tror dog, at det maa ende med, at jeg aflægger en Tilstaaelse!

De er sagtens kun kommet paa den Tanke at lade mig transportere til Washington, fordi jeg ligner den døde saa meget?"

„Ja, De genkender altsaa i den døde Philipp Caddle?"

„Det er ganske vist min Broder, men Efternavnet passer ikke!"

„Saa hedder De altsaa vel heller ikke Caddle?" spurgte Nick Carter i let Forundring. „Vil De da ikke opgive mig Deres virkelige Navn?"

„Nej, Hr. Carter, i det mindste ikke foreløbig!" svarede Fangen og rystede paa Hovedet.

„De skulde da vel ikke hedde Mulligan?" spurgte Nick Carter og saa skarpt paa Fangen, men denne fortrak ikke en Mine.

Fuldstændig roligt svarede han:

„Nej, det hedder jeg ikke!"

„Det lader til, at De falder tilbage til Deres tidligere Forstokkethed!" sagde Nick Carter."

„Jeg kan forsikre Dem om, at jeg ikke er nogen Ven af at gætte Gaader, og at jeg vil anslaa andre Strenge, hvis De stadig tier.

Den Frøken Mulligan, eller som hun hed: Zara Mulligan, hvem jeg har funden, er dog i hvert Fald Deres Søster? Eller vil De maaske benægte det?"

„Nej, det vil jeg dog indrømme Dem. Hun er virkelig min Søster!"

Nick Carter tilkastede Fangen et advarende Blik;

„Saa løj De altsaa for mig, da jeg besøgte Dem inde i Tugthuset, hvor De fortalte mig det stik modsatte."

„Ja, det gjorde jeg, for saa vidt som jeg ikke holdt mig strengt til Sandheden! Jeg har en Søster til, eller rettere sagt:

Hun er min Halvsøster, og da De spurgte mig ud, søgte jeg at berolige min Samvittighed med, at det hele Tiden var hende, jeg talte til Dem om!"

„Hm! Det vil jeg nu senere komme tilbage til!" mumlede Nick Carter.

„Nu vil jeg kun meddele Dem, at Zara Mulligan er sporløst forsvunden —" og han tilføjede, mens han saa Fangen stift ind i Øjnene:

„De skal ikke være bange for, at der kan være tilstødt hende noget lignende, som det, der er hændet Deres Broder!" Og han pegede paa Liget.

„Er Zara forsvunden? Hvor ved De det fra?" spurgte Caddle og traadte et Skridt hen imod Nick Carter.

„Fordi hun ikke er til at finde efter den Adresse, der opgives i Vejviseren."

„Hvor boede hun da sidst, om jeg tør spørge?"

„I C-Street Nummer 39!"

„Aa, men der er hun flyttet fra for lang Tid siden!" svarede Caddle øjensynlig lettet. „Saa undrer det mig ikke, at De ikke har kunnet finde hende."

„Hvorfra ved De, at Deres Søster ikke har boet der i lang Tid?" spurgte Nick Carter hurtigt i Haab om, at Fangen nu var gaaet i en Fælde.

Men han var ikke let at overliste. Han var aabenbart i Besiddelse af en overordentlig Aandsnærværelse, thi han svarede roligt:

„Fordi hun ved sit sidste Besøg i Fængslet sagde mig, at hun snart skulde flytte. Samtidig meddelte hun mig, at hun med regelmæssige Mellemrum agtede at skifte Bolig."

„Aa, jeg forstaar Dem! Hun vilde paa den Maade undgaa Forfølgelse, ved hyppig at tage fra det ene Sted til det andet?"

„Ja, der har vi det!" svarede Caddle.

„Er det Politiet, Deres Søster er bange for?

Eller har hun Fjender, der tragter hende efter Livet?"

„Ja, det er nok noget i den Retning!" svarede Tugthusfangen.

Nick Carter vendte sig bort fra Fangen og gik hen til Patsy og Major Moore, der sammen med sine Betjente var bleven staaende længere tilbage i Værelset og ikke havde forstaaet noget af den sagte Samtale, som Nick Carter havde haft med Caddle.

Saa vekslede han nogle Ord med dem. Det gjorde han kun for at vinde Til til at overveje, hvordan han bedst kunde stille en Fælde for denne Mand, der — glat som en Aal — stadig smuttede fra ham.

Derefter gik han atter hen til Caddle og spurgte:

„Har De nogen Anelse om, hvem der kan have myrdet Deres Broder?"

„Nej, Hr. Carter! Det har jeg ikke den ringeste Mistanke om!" svarede Tugthusfangen med sædvanlig Ro.

„Men jeg vil indrømme, at jeg ved, hvorfor at han er bleven myrdet!"

„Hvorfor da?"

Fangen svarede ikke straks —

Efter at der var gaaet en lille Stund, svarede han uvilligt:

„Jeg kan ikke udtale mig om de Dele. De maa have lidt Taalmodighed!"

Nick Carter rystede paa Hovedet. Nej — den Mand var ham dog en fuldstændig Gaade!

Under sin lange Virksomhed havde han forhørt Tusinder af Forbrydere, men en saa uforklarlig Optræden af et Menneske, der var i Besidelse af sine fulde fem, havde han endnu aldrig truffet.

Nu spillede Opdageren sin store Trumf ud, idet han sagde:

„Kender De den Kvinde, der hedder Zenobia Zara?"

Men til Nick Carters største Overraskelse fortrak Caddle ikke en Mine, han ikke saa meget som blinkede med Øjnene.

„Nej, det Navn har jeg aldrig hørt før."

„Naa, maaske vil det dog interessere Dem, naar jeg fortæller Dem om den Person, som De aldeles ikke kender noget til!" sagde Nick Carter spotsk.

„I Aftes fandt man ude i „Syd-Øst" en ung Frue, eller maaske kun Frøken — i alt Fald var hun om-

kring de tredive. — Hun laa død i sin Lejlighed. Alt taler for, at hun har taget sig af Dage ved Blaasyre.

Min Hjælper og jeg opdagede tilfældigvis Liget, — og da jeg betragtede den døde, forekom det mig, at hendes Ansigt var mig bekendt.

Nu, da jeg ser Dem, ved jeg, hvem det er, hun ligner. Hun ligner Dem!

Efter hvad vi har bragt i Erfaring, var Zenobia Zara Lærerinde og havde foruden sin Lejlighed et Skolelokale i F-Street. Vil De endnu paastaa, at De aldrig i Deres Liv har set eller hørt noget til denne Dame?"

Fangen nølede endnu.

Først efter en lang Tavshed svarede han:

„Navnet Zara kender jeg selvfølgeligt, og De ved jo nok selv hvorfor — men ikke som Efternavn!"

„Prøv dog ikke paa at nægte det, Caddle!" sagde Opdageren utaalmodigt: „Dertil ligner den døde Dem for meget."

„Det kan dog, naar alt kommer til alt, kun bero paa Tilfældigheden!" svarede Fangen med et Skuldertræk.

„Vil De tillade mig at se Liget?"

„Det Ønske skal De faa opfyldt," sagde Nick Carter i en venlig Tone:

„De ser, jeg behandler Dem ikke som Tugthusfange men som et stakkels Menneske, i hvis Skæbne jeg tager Del. Vil De lette Deres Samvittighed ved uforbeholdent at betro Dem til mig? — Hvorfor lader De mig stadig svæve i Uvishedens Mørke, naar et eneste Ord fra Dem vilde være nok til at opklare hele Hemmeligheden?"

Det gærede voldsomt i Fangens Bryst, og det var tydeligt at se, at der foregik en voldsom Kamp i hans Indre.

Saa saa han Opdageren lige ind i Ansigtet og sagde sagte:

„Pin mig ikke, Hr. Carter, jeg beder Dem — Jeg vilde gærne sige Dem alt, men jeg kan ikke, i det mindste ikke for Øjeblikket.

Jeg maa vente lidt endnu, men for at De ikke skal tro, jeg kun tier paa Trods, skal jeg tilstaa Dem noget:

Philipp var min Tvillingbroder.

Han havde lært samme Haandværk som jeg, og vi havde begge bragt det til et saadant Mesterskab, at vore Arbejder ikke var til at skælne fra hinanden.

Vi lignede ogsaa fuldstændig hinanden i vort Ydre:

I Holdning og Ansigtstræk, i Sprog og Lader. — Han arbejdede i Chicago, mens jeg havde slaaet mig ned i Philadelphia.

Det var ikke mig men min Broder, der gjorde Forsøg paa at myrde Præsten.

Den Dag, det skete, havde han tidlig om Morgenen sendt mig et Telegram, hvori han bad mig om at komme til Chicago, og lige efter Togets Ankomst begik han sin nederdrægtige Ugærning.

Det lykkedes ham at slippe bort, mens jeg i hans Sted blev sat fast og dømt. Det øvrige kender De!"

Nick Carter blev saa forbavset over den uventede Meddelelse, at han i Førstningen slet ikke vidste, hvad han skulde sige.

„Saa er det altsaa slet ikke Dem, der er udstødt af Kirken?" spurgte han endelig:

„Nej — og jeg har ellers aldrig været i Chikago.

Jeg bragte ham dette Offer, fordi jeg holdt mere af ham end af mit eget Liv, skønt han ikke fortjente det — for han vandrede ad den brede Vej og søgte ikke de lønlige Stier!

Gør mig nu den Tjeneste Hr. Carter, at lade ham jorde under Navnet Philipp Caddle, og fortæl ikke til nogen hvad jeg her har skriftet for Dem.

Jeg vil ganske rolig udstaa Resten af min Straf — den Tid gaar nok!"

„Men De begaar jo derved en Uret mod Dem selv!" sagde Nick Carter.

„Jeg beder Dem endnu en Gang om at lade det hele blive, som det er!" bad Fangen:

„Hvis min Broder den Gang frivillig havde meldt sig, vilde alt maaske være gaaet anderledes, men nu var det mig, det gik ud over — baade Præsten og hans Vidner, der havde været til Stede ved Angrebet, erklærede, at det var mig, der havde forøvet det. Jeg tav — og bar min Skæbne!"

„Havde Deres Søstre ikke været i Stand til at bevise, at De var uden Skyld?"

„Nej, Hr. Carter! Som jeg allerede har sagt Dem, havde jeg ikke i lang Tid set dem ene af dem — jeg vidste ikke en Gang, hvor hun opholdt sig — og den anden havde jeg forbudt at gøre noget som helst for mig.

Naar bare jeg igen kunde komme til at tale med hende først, vilde jeg maaske nok gøre Dem flere Tilstaaelser, Hr. Carter!"

„Det vilde jeg saamand gærne hjælpe Dem til, men jeg kan ikke, da jeg ikke har ringeste Anelese om, hvor hun opholder sig. Og hvordan gaar det med Deres Halvsøster!"

„Det har jeg jo talt med Dem om inde i Fængslet og hvad jeg der sagde, var sandt hvert evige Ord. Men for Resten, selv om jeg vidste, hvor hun var, vilde jeg ikke sige Dem det. Med min rigtige Søster Zara er det derimod noget andet. Som sagt, hvis man kunde finde hende — —"

„Er De nu ikke snart færdig med Fangen?" afbrød Major Moore ham i en utaalmodig Tone.

„Jo, jo!" svarede Opdageren: „Og med Deres Tilladelse, Hr. Major, vil jeg nu føre Caddle ned til Selvmorderskens Lig!"

Hvem den døde Kvinde var.

Da Caddle saa Kvindeliget, blev han endnu mere rystet end ved Synet af sin myrdede Broder, og han overraskede de tilstedeværende med den Tilstaaelse, at den ubekendte ikke var hans Halvsøster men derimod Zara.

„Vi har fundet hende, før vi vidste af det, Hr. Carter!" tilføjede han med skælvende Stemme:

„Oh — jeg havde alligevel en Anelse om det!" — Og han tilføjede, mens han knejste med Nakken:

„Endnu et, mine Herrer! Min Søster har ikke begaaet Selvmord, men er bleven myrdet!"

„Hvor tør De paastaa det med saa stor Bestemthed?" spurgte Majoren og rystede paa Hovedet: „De kan jo dog selv se, hun endnu holder Giftflasken i Haanden! Har De mulig nogen mistænkt?"

„Ja — ingen anden end Zenobia Zara har udført denne skammelige Gærning."

„Hvem er Zenobia Zara?" spurgte Moore med rynket Pande.

„Det er min Halvsøster!"

„Kan De ogsaa sige mig, hvorfor hun skulde have gjort det?"

„Zenobia kan have gjort det ene og alene af Had. Maaske har hun ogsaa haft andre Grunde til det, det kan jeg jo ikke vide, da jeg har siddet i Fængslet nu i to og et halvt Aar, og jeg længe før den Tid ikke brød mig noget om Zenobia."

„Tror De ogsaa, at den samme Kvinde kan have Skyld i Deres Broders Død."

„Ja — det er der saamænd ingen Tvivl om!" svarede Caddle roligt.

Alle de tilstedeværende var grebne af en sand Overraskelse.

Hvem mon var dog denne Tugthusfange, der vidste saa meget om de hemmelighedsfulde Gærninger og talte derom med en Ro, som om det var den naturligste Sag af Verden?

Der opstod et Øjebliks Stilhed. Saa fortsatte Politidirektøren med Forhøret.

„Kan De give os en Beskrivelse af den skammelige Morderske?"

„Ja — det kan jeg!" svarede Caddle ivrigt: „Der var mellem min Søster Zara og hende en vis Familielighed.

Hun har graa Øjne, kulsort Haar og snehvid Hud, hun er noget over Middelhøjde og fem Aar yngre end jeg. Hun er meget opvakt, alsidig dannet, og hun taler flydende flere moderne Sprog."

„Ved De, om hun har opholdt sig her i Washington?"

„Det kan jeg ikke sige med Bestemthed, men jeg formoder det!"

„Mindst to Personer maa have forøvet Mordet paa Deres Broder!" vedblev Majoren:

En af dem eller endog maaske to sad inde i Vognen hos ham. Kusken maa jo ogsaa have været med til Forbrydelsen.

Har De slet ingen Mistanke eller Anelse om, hvem der kan være den skyldige?

„Nej, naar det ikke er Zenobia Zara, ved jeg det ikke. Jeg kender ikke hendes Medvidere."

I dette Øjeblik gav Nick Carter Politidirektøren et Vink og traadte til Side med ham.

„Paa den Maade kommer vi ingen Vegne med ham, Hr. Major!" sagde han sagte: „De kan for den Sags Skyld godt forhøre ham tre Timer i Træk, han vil dog blive ved med at give Dem undvigende Svar. Lad mig være alene med ham! Gaa De og Deres Folk kun rolig tilbage til Politikammeret, og jeg lover Dem, at jeg i Løbet af kort Tid skal aflevere vor Fange til Dem.

Jeg paatager mig det fulde Ansvar for alt, hvad der muligvis kan hænde!" tilføjede han, da han saa Majoren sætte et betænkeligt Ansigt op.

„Efter det, jeg kender til Caddle, kan jeg stole ubetinget paa ham, og hvis det stod til mig, vilde jeg ikke føle ringeste Betænkelighed ved at lade ham rejse alene tilbage til Tugthuset, naar han havde givet mig sit Ord paa, at han ikke vilde flygte.

Han har forøvrigt tilstaaet forskellige Ting for mig, og de er af en saadan Natur, at jeg har bestemt mig til at tale med Staten Pennsylvaniens Guvernør i Harrisburg, og prøve paa at udvirke Caddles Benaadning."

Major Moore var aabenbart meget forundret:

„Naar det forholder sig saaledes, har jeg ikke noget imod at lade Fangen blive i Deres Varetægt, men De siger vel ikke noget til, at jeg sætter Vagt baade ved Hoved- og Bagdøren?"

„Ikke det ringeste! Naar jeg kun maa faa Lov til at være fuldstændig alene med Fangen."

„Her i den dødes Nærværelse vil han sikkert gøre mig den Tilstaaelse, jeg beder ham om."

Et Øjeblik efter forlod Politidirektøren Huset. Han fulgtes af sine Betjente og de to Fængselsbetjente, der havde ført Caddle til Washington.

Nick Carter, Patsy og Caddle var nu alene tilbage.

„Nu gaar min Hjælper og jeg ned i Stuen, for De vil vist gærne være lidt alene hos Deres døde Søster!" sagde Nick Carter til Caddle.

„Hvis De saa senere hen vil holde Deres Løfte og aflægge en Tilstaaelse, kan De bare aabne Døren der og kalde paa mig, — saa kommer jeg straks!"

„Tak for Deres Venlighed, Hr. Carter!" stammede Caddle bevæget.

Mens nu Caddle blev alene tilbage hos den døde, fortalte Nick Carter Patsy alt, hvad Caddle indtil nu havde tilstaaet ham.

Patsy blev uhyre forbavset ved at høre, at Fangen var helt uskyldig i den Forbrydelse, han sad i Tugthuset for.

Efter en lille Stunds Forløb kaldte Caddle paa de to Opdagere, der straks gik op paa første Sal til ham.

Fangen var om muligt endnu blegere end før.

Da Nick Carter og Patsy traadte ind i Værelset, stod han ved Siden af Liget, og havde lagt sin Haand paa dets Pande.

„Hr. Carter!" sagde han sagte. „Jeg maa endnu en Gang bede Dem om Tilgivelse, fordi jeg saa mange Gange har modsagt mig selv.

Men jeg kunde ikke andet, hvis jeg ikke vilde sætte mine Slægtninge i Fare.

Min eneste Redning var at bevare en ubrødelig Tavshed, og lede Dem paa Vildspor. Jeg vidste ikke, hvorfor De kom, og et eneste ubesindigt Ord kunde have faaet de mest skæbnesvangre Følger for mine kære. —

Men naar jeg nu har fortalt Dem min Historie, vil De sikkert forstaa mig bedre."

„Sæt Dem ned, Caddle!" sagde Nick Carter venligt. „Saa taler vi bedre sammen."

Fangen trak en Stol hen ved Siden af Sengen, satte sig, og idet han greb sin Søsters kolde Haand, vedblev han i den samme dæmpede Tone som før.

„For at De bedre kan forstaa hele Sagen, maa jeg gøre Dem bekendt med mine Familieforhold.

Mens jeg endnu var en lille Dreng, forlod Fader min Moder. Vi var den Gang tre Børn, Philipp, jeg og Zara, der var to Aar ældre end vi Tvillinger.

Vi boede den Gang i St. Petersborg, hvor min Fader var ansat som Militær-Attaché ved det engelske Gesandtskab.

I Irland havde han været Kaptajn i et af Garderegimenterne.

Grunden til, at han og Moder skiltes, var, at han havde ladet sig overtale til at blive Medlem af en Gruppe Anarkister, eller, som de den Gang kaldtes: Terrorister.

Jeg tror næppe, at han nogen Sinde vilde være sunket saa dybt, hvis han ikke havde gjort Bekendtskab med en blændende smuk, russisk Prinsesse, der ogsaa var Tilhænger af Anarkismen, men han blev saa fortryllet af den daarende Sirene, at han, som allerede sagt, forlod sin Familie og lod haant om baade sin Stilling, Ære, ja, endog om sit Fædreland.

Til alt Held havde Moder, da hun holdt Bryllup, ladet en Del af sin Medgift blive stillet saaledes, at hun frit kunde raade over den.

Da hun ikke brød sig om at vende tilbage til Irland, udvandrede vi fra St. Petersborg til Amerika, hvor vi bosatte os i Philadelphia.

Den Gang var Philipp og jeg seksten og Zara atten Aar.

Da vi begge havde stort Talent for Tegning og Snitteri, lod Moder os uddanne som Træskærere, og vi kom i Lære paa et og samme Værksted. Vi lignede hinanden meget mere den Gang endnu, men det var kun den ydre Lighed, vi havde fælles.

Philipp var altid oplagt til letsindige Streger, hvis Følger han unddrog sig ved at udgive sig for mig. Derved fik jeg hurtig Navn for at være en Udhaler af første Skuffe, mens han gjaldt for et Mønster paa Dyd og gode Sæder.

Paa den Tid var det vi lærte at telegrafere.

Philipp tænkte nemlig paa at opgive Professionen for at tage Plads som Telegrafist paa en Jærnbanestation, og for at gøre ham Selskab, lærte jeg ogsaa at telegrafere.

Efter at vor kære Moder var død, forte Zara Hus for os. Hun forsøgte saa vidt det stod i hendes Magt, at øve en forædlende Indflydelse paa Philipps vilde, ubændige Karakter, men han blev stadig mere tøjlesløs og var os en evindelig Kilde til Sorg og Bekymring.

Jeg havde allerede to Gange været arresteret for hans Skyld og havde vel ogsaa maattet bøde for hans Forseelse, hvis ikke min Søster havde vidnet til Fordel for mig.

For syv Aar siden, da jeg var bleven tre og tyve Aar, dukkede min Fader pludselig op i Philadelphia. Det var lykkedes ham at faa vort Opholdssted at vide.

Han havde en attenaarig Datter med sig. — Datter af den Kvinde, for hvis Skyld han saa skamløst havde forladt vor Moder. Den unge Pige hed Zenobia til Fornavn."

„Jeg begynder at forstaa Sammenhængen!" sagde Nick Carter.

„Fader lod til at være meget velhavende, thi foruden en stor Sum rede Penge, havde han en sand Skat af Juveler og Guldsmykker med sig. Da han var drikfældig og tillige yderst stridbar og magtsyg, kom det til hæftige og hyppig Skænderier mellem os, og tilsidst vægrede jeg mig ved at have noget med ham at gøre.

Jeg kunde lige saa lidt lide Zenobia, og mine Følelser for hende blev ikke forandrede med Tiden.

Zara, der var uendelig godmodig, taalte hendes Nærværelse i Hjemmet uden at sige et Ord, og Philipp var den eneste af os, der sluttede sig til hende, det var vist hovedsagelig for Pengenes Skyld, de Penge, som Fader bogstavelig talt tvang ham til at modtage.

Saaledes stod Sagerne, da der en skønne Dag kom nogle Opdagelsesbetjente og arresterede min Fader. Han blev udleveret til Rusland, hvor han blev dømt til livsvarigt Tvangsarbejde i Regeringens Bjærgværker.

Det var en haard men retfærdig Straf, thi, som vi nu først fik at vide, havde han i et Anfald af Vrede myrdet sin Svoger og derefter berøvet ham en meget stor Sum Penge og mange Smykker og Ædelstene.

Zenobia blev hos os endnu i to Aar.

Hendes overspændte Væsen og ejendommelige Skønhed forblændede enhver, der kom sammen med hende, kun ikke mig, jeg mistroede hende nu som før og opdagede da ogsaa snart, at hun var traadt i sin Moders Fodspor og havde sluttet sig til en Bande Anarkister.

Det var mig for saa vidt inderlig ligegyldigt, men til min store Beklagelse opdagede jeg, at Philipp og oven i Købet min Søster Zara havde ladet sig overtale til ogsaa at slutte sig til Anarkisterne.

Zara forklarede mig, at hun kun havde gjort det for bedre at kunne passe paa Philipp, og om muligt føre ham tilbage paa rette Vej.

Da hun var bleven indviet i Foreningens Hemmeligheder og derfor ikke kunde trække sig ud af den igen, var der ikke andet for mig at gøre end ligeledes at blive Medlem af Anarkistklubben. Jeg gjorde det da af Kærlighed til min Søster."

„Aah, nu forstaar jeg, hvorfor De var saa tilbageholdende i Deres Udtalelser!" sagde Nick Carter. „De frygtede for Deres Søsters Sikkerhed, fordi De ikke kunde vaage over hende, mens De sad i Tugthuset!"

„Ja, Hr. Carter! Saaledes er det!" svarede Caddle.

„Det var forøvrigt Philipp, der fandt paa at telegrafere ved Hjælp af Rosenkransene. Han var meget anset blandt Anerkisterne og blev tilsidst endog deres Anfører.

Der var kun en, der havde større Magt og Indflydelse end han, — det var Zenobia, og det var kun, fordi ingen kunde modstaa hendes Skønhed og hendes daarende Talegaver.

Den Gang vidste jeg endnu ikke noget om, at min Fader havde gravet den største Del af sine Tyvekoster ned, men troede, at han havde brugt det alt sammen før sin Anholdelse.

Men Philipp vidste den rette Sammenhæng, kun vidste han ikke, hvor Stedet var, derfor søgte han uafladeligt efter Skatten i Haab om at finde den og ved dens Hjælp at kunne fly til et andet Land.

En skønne Dag forlod min Broder Philadelphia og rejste til Chicago, for der at forsøge paa at samle nogle Anarkistklubber, der var blevne sprængte ved Uenigheder.

For ikke at vække nogen Mistanke, arbejdede han som Rosenkransarbejder.

Det varede ikke længe, før Zenobia havde sat igennem, at hun blev udnævnt til Klubbens Lederske og hendes første „Regeringshandling" var at tildele min Søster Zara, — som hun hadede af sin ganske Sjæl — det Hverv at myrde en højstaaende Statsmand.

Min Søster kom ligbleg og dødsensangst til mig, der havde været syg og derfor ikke havde været til Mødet, og fortalte mig om den Befaling, hun havde faaet af Zenobia.

Vi raadslog nu om, hvad der var at gøre, og jeg anbragte hende foreløbig hos nogle Bekendte i Washington. Jeg raadede hende ogsaa til at forandre Navn, derfor kaldte hun sig nu Zara Mulligan.

Nu kan De vel ogsaa forstaa den Modsigelse, der ligger i, at jeg bærer et andet Navn end min Søster, skønt hun ikke var gift.

Ved Klubbens næste Møde undskyldte jeg Zaras Fraværelse med en intetsigende Udflugt og tilbød i hendes Sted at udføre Dødsdommen — selvfølgelig med det faste Forsæt aldrig at fuldbyrde den.

Kort efter kaldte min Broder mig til Chicago, og Dagen efter blev jeg anholdt.

Faa Dage efter, at jeg var bleven afleveret til Moyamensing-Fængslet, kom Zara for at besøge mig, og nu fortalte hun mig om den Skat, som min Fader havde gravet ned. Hun meddelte mig, at Philipp havde fundet den, og i sin Glæde derover havde han betroet sig til Zenobia. Følgen heraf var, at alle Anarkistklubbens Medlemmer fik det at vide, og de fordrede nu, at Pengene skulde bruges til Gavn for „den gode Sag". —

Philipp besøgte mig ogsaa en Gang. Han var forklædt med Paryk og falsk Skæg, saa ingen kunde opdage den store Lighed.

Han fortalte mig, at han havde fundet Skatten, og at han havde overtalt Zara til at gemme den for ham.

Jeg havde allerede, før Philipp besøgte mig, sendt flere Perlesnore til forskellige Adresser, Budskaberne var alle bestemte for Zara.

Dagen efter, at jeg havde talt med Philipp, lavede jeg en hel Del Perlesnore, ved hvilke jeg besvor Zara, øjeblikkelig at aflevere Værdisagerne, ja, endog hvis der ingen anden Udvej gaves, at udlevere dem til Klubben, men fremfor alt ikke beholde dem længere.

Saaledes stod Sagerne, Hr. Carter, da De kom i Gaar Morges og underkastede mig et Krydsforhør. Jeg behøver vel næppe at fortælle Dem, at Perlerne i den Snor, som De fandt, er lavede af Philipp, men samlede af en Anarkist, der ogsaa kender Morse-Alfabetet."

Nick Carter trak Perlesnoren op af Lommen, holdt den op for Caddle og sagde:

„Da jeg viste Dem denne her, paastod De dog, at De havde lavet den, men at den oprindelig havde haft et andet Budskab?"

„Det er sandt, Hr. Carter!" svarede Caddle. „Og jeg tilstaar, at jeg har narret Dem, men kun for ikke at skade min Broder."

„Men hvorfor i al Verden fortalte De mig ikke straks om den anarkistiske Forening?"

„Ærlig talt: Jeg var bange for at fortælle det. Havde jeg været paa fri Fod, og havde jeg kunnet hjælpe Dem mod Anarkisterne, saa havde jeg uden videre indviet Dem i Hemmeligheden, men nu var jeg bange for, at De, naar jeg fortalte noget, straks vilde angribe Klubben, og at dens Medlemmer i saa Fald vilde hævne sig paa Zara.

Jeg var overbevist om, at Anarkisterne kendte min Søsters Opholdssted, og at hun ikke var sikker et Øjeblik, naar de først havde besluttet sig til at fortrædige hende — men mere end for Medlemmerne frygtede jeg for min Halvsøster Zenobia.

Mens jeg nu var alene med min Søsters Lig, svor jeg en hellig Ed paa at hævne hendes Død.

Der paa Bordet var der Pen Blæk og Papir, jeg satte mig hen og skrev en Liste over Navne og Adresser paa de Medlemmer, som jeg kender. — Vær saa god, Hr. Carter!

Om det end er mere end to Aar siden, jeg havde Omgang med de Mennesker, er jeg dog sikker paa, at de næsten alle endnu bor i Philadelphia.

De er ikke alene min ulykkelige Søsters Mordere, men har ogsaa min Broder Philipps Død paa deres Samvittighed."

Afslutning.

„De er altsaa af den Mening, Caddle, at Mordene kun er begaaede for at disse Terrorister — eller hvad vi skal kalde dem: grusomme Voldsmænd — kunde komme i Besiddelse af de Kostbarheder, som Deres Fader har efterladt?"

„Ja! Samtidig ønskede Terroristerne ogsaa at faa baade min Broder og min Søster ryddede af Vejen!

Den lumske Zenobia hadede Zara indtil Døde og foragtede Philipp som den Svækling, han uden Tvivl ogsaa var, mens han paa sin Side regnede hende for det ædleste Væsen paa Jorden.

Trods alle hans Fejl og hans usle Karakter holdt jeg inderlig meget af ham, hvorfor — ja, det kan jeg saamænd ikke selv sige! De ved nok, Hr. Carter, de lærde flere Gange har hævdet, at Tvillinger egentlig kun lever et Liv, det vil sige et Aandsliv, og at de føler sig langt inderligere knyttede til hinanden end Brødre i al Almindelighed.

Og nu skal jeg ogsaa bekende overfor Dem, at „Caddle" ikke er mit rigtige Navn.

Efter at min Moder var bleven forladt af Fader, og vi var udvandrede til Amerika var det først, vi antog Navnet „Caddle". Jeg hedder egentlig O'Flaherty. Jeg haaber ikke, De vil gøre Brug af disse Oplysninger, uden at det er absolut nødvendigt!"

„Det lover jeg Dem, Caddle!" sagde Nick Carter og tilføjede med et Smil: „Saadan skal jeg nok

fremdeles — trods bedre Viden — kalde Dem, som her De allerede hører! For det første falder det mig jo lettest, da jeg nu er bleven vant til at nævne Dem ved det Navn, og for det andet kommer det ikke andre ved, hvad De i Virkeligheden hedder — ske kunde det dog, at jeg kom til at sige det, uden det var med Vilje. — Men hvad det var, jeg vilde sige: Hvordan tror De, det har været nogen muligt, at faa lokket Deres Søster ind i dette ensomme Hus og der have bibragt hende en saa frygtelig Død?"

„Efter al Sandsynlighed ved Trusler!" sagde Caddle med et Skuldertræk. „Hun var ligefrem vild af Angst for Zenobia og adlød blindt alle hendes Befalinger af Frygt for at blive dræbt, før jeg blev løsladt. Det var ogsaa delvis paa Grund af hendes grænseløse Angst for Zenobia, at hun vidnede imod mig. For havde hun sagt Sandheden, havde Anarkisterne beredt hende en frygtelig Død."

„Nu begynder jeg at forstaa Sandheden!" mumlede Nick Carter, „men der er endnu et, jeg ikke er paa det rene med, hvad var det for et Budskab, der stod i den Perlesnor, jeg fandt?"

„Jeg tror, jeg kan give Dem en Forklaring. Vil De være saa god at kigge lidt paa den Liste, jeg før gav Dem.

Som De ser, er det første Navn Sascha Vassili. Han er halvt Russer, halvt Italiener."

„Naa, men hvad er der med ham?" spurgte Opdageren spændt.

„Han er eller var i hvert Fald den, som Zenobia elskede. Jeg tror endda, at denne Kærlighed var gensidig, i hvert Fald har han hjulpet hende med Ugærningen.

Den næste paa Listen, Sergius Tomschk, er Vassilis uadskillelige Ven, derfor tror jeg, at han ogsaa har haft noget med Mordet at gøre.

Det var iøvrigt Tomschk, der havde lært min Broder Philipp at lave Rosenkranse, og læse Morse-Alfabetet. Der var altid Perlesnore nok, ved hvis Hjælp der kunde sendes Meddelelser.

Jeg er derfor ikke i Tvivl om, at Vassili, der udførte alle Klubbens løbende Forretninger, i sidste Øjeblik havde meddelt Zenobia om Mordet ved Hjælp af en saadan Rosenkrans.

Zara er sandsynligvis bleven ført her ind i Huset, og hun har da faaet Befaling til at vente her, til de andre kom tilbage.

Pengene og Smykkerne maa være blevne gravne ned i Nærheden af Cabin John Road. Zara har aabenbart lydt det Raad, jeg gav hende ved Hjælp af den Perlesnor, som jeg sidst sendte hende inde fra Tugthuset, at give min Broder Kostbarhederne tilbage!

Han har derefter gravet dem ned paa samme Sted, hvor han havde fundet dem.

De sammensvorne har da sagtens tvunget Philipp til at vise dem Skjulestedet, og de er da kørte med ham derhen.

Efter at Forbryderne er komne i Besiddelse af baade Penge og Smykker, har de dræbt min Broder med et Dolkestød og ganske simpelt ladet ham blive liggende, hvor han var, mens de spændte Hestene fra, sadlede dem og red ud til den anden Ende af Byen, hvor de slap dem løs og lod dem skøtte sig selv.

Derpaa vendte Zenobia tilbage til det Hus, hvor Zara opholdt sig.

Her har den stakkels Zara sagtens ligget og sovet, da Zenobia kom, det har derfor været denne lumske Kvinde en let Sag at dryppe nogle faa Draaber Blaasyre ind i Munden paa sit Offer og derved dræbe hende.

For at Folk skulde tro, der her forelaa et Selvmord, har hun lagt Giftflasken hen ved Ligets Haand.

Hvad nu angaar Meddelelsen i den Rosenkrans, som De fandt, er den ikke ganske rigtig, fordi den omhandler de Gærninger, der skulde begaas, som om de allerede var udførte.

Paa den Maade kan det forklares, at min Broder og Vassili først er kørte herhen til Huset, hvor de har ladet hende blive tilbage, Zenobia har altsaa paa det aftalte Sted sat sig op i Vognen til dem. Der burde altsaa egentlig have staaet i Meddelelsen:

„Philipp skal blive godt gemt. — Vi bringer Juveler og Guld med os —"

Ordene: „Ingen Tøven eller Tilbagetog mere," betyder, at hvis Klubbens Befalinger ikke udføres i alle Enkeltheder, vil de paagældende straks blive straffede.

Den sidste Del af Meddelelsen behøver ingen nærmere Forklaring."

„Maa jeg takke Dem for Deres udmærkede Forklaring," sagde Nick Carter helt tilfreds.

„Endnu kun et: Sæt at De nu var paa fri Fod, eller at De var i mit Sted, hvor vilde De saa søge efter Zenobia, Vassili og Tomschk?"

Caddle svarede uden Betænkning: „Jeg vilde straks rejse til New York og opsøge Vassili i East Houston Street, Adressen staar forøvrigt paa den Liste, jeg gav Dem.

Der har han en Knejpe, hvis bageste Værelse danner et Smuthul for Anarkister, som Politiet er ude efter.

Selvfølgelig aner han ikke, at jeg har faaet noget at vide om Mordet paa Philipp og min Søster, for hvis det var Tilfældet, kunde det næppe nytte, at jeg gav Dem Vassilis Adresse i New York, men som Sagerne nu staar, kan De være sikker paa at finde baade ham og hans værdige Kammerater der."

Nick Carter vendte sig om mod sin unge Hjælper, der hele Tiden havde hørt paa Samtalen uden at blande sig i den.

„Patsy, tag en Bil, og kør sporenstregs hen til Politikammeret!

Og bed saa Major Moore, om han ville sætte sig i direkte Telefonforbindelse med Politiinspektør Mac Clusky i New York, og ham giver Du saa i mit Navn alle nødvendige Meddelelser! Bed ham om ufortøvet at lukke hele Butiken! —

Derefter telefonerer Du til Politidirektøren i Philadelphia og dikterer ham alle de Navne, som staar paa Listen her.

Fortæl ham, hvad det drejer sig om, og bed ham om ligeledes i mit Navn straks at lade hele Banden anholde!

Bliv saa paa Politikammeret, til jeg kommer!"

Patsy vilde gaa, men Nick Carter tilføjede:

„Endnu et, Patsy. Bed Politiet i begge Byer om at lade mig vide, naar Anholdelserne har fundet Sted!"

„Det skal jeg, Mester!"

Patsy var hurtig nede ad Trappen og ude af Huset.

Heldigvis holdt der en tom Bil henne paa Hjørnet, og nu gik det i rask Fart hen til Politikammeret.

Et Kvarter senere kørte Nick Carter og Caddle hen sammesteds.

I Samtalens Løb sagde Nick Carter:

„Jeg rejser med Dem til Philadelphia i Aften, Caddle. Og hvis det staar til mig, skal De ikke sove i Tugthuset i Nat. Jeg skal desuden sørge for, at De faar Lov til at være til Stede ved Deres Broders og Søsters Begravelse.

Naar den er foregaaet, tager jeg Dem med mig til Harrisburg, hvor jeg vil tale Deres Sag for Guvernøren over Staten Pennsylvanien. Jeg er sikker paa at kunne udvirke, at De bliver benaadet."

„Hvordan skal jeg nogen Sinde kunne gengælde Dem Deres Godhed?" mumlede Caddle dybt bevæget.

„Det skal De ikke tænke paa!" sagde Mesteren. „Jeg er altid glad ved at kunne hjælpe en uskyldig til sin Ret."

— — — — — — — — — — — — — — — —

Halvanden Time senere sad Nick Carter inde paa Politidirektørens Privatkontor sammen med Major Moore og Patsy, da han modtog to Telegrammer.

Det ene var fra Philadelphia, og der stod:

„Tolv Mænd anholdte uden særlig Vanskelighed. De er i Varetægtsfængslet."

I det andet Telegram meldtes:

„Vassili, Tomschk og Zenobia Zara er her paa Politikammeret. Venter nærmere Ordrer!"

„Raskt gjort!" mumlede Nick Carter tilfreds, idet han lagde Telegrammerne sammen og puttede dem i Lommen.

„Jeg vilde kun ønske, at det var alle Amerikas Anarkister, vi her havde faaet Bugt med, men jeg har en Anelse om, at vi ved disse to Anholdelser kun har stukket Haanden i en Hvepserede!"

Fremtiden skulde vise, at Nick Carters Formodning havde været rigtig.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Der er ikke meget mere at fortælle:

Nick Carter holdt sit Løfte og skaffede Michael Caddle fuld Benaadning.

Den Dag, da Nick Carter rejste til Philadelphia med Caddle, gik Patsy hen til sin tidligere Skriftefader, Pater O'Brien, og fortalte ham alle de forbavsende Opdagelser, som Mesteren havde gjort, siden de havde besøgt Pateren.

Den ærværdige Mand var dybt rystet over at høre, at den tidligere Rosenkransarbejder havde været Anarkist, men udtrykte dog samtidig sin Beklagelse over, at han havde fundet Døden for sine troløse Kammeraters Hænder.

„Det var Himlens Straf!" sagde han, da han tog Afsked med Patsy.

„Thi man forgriber sig ikke ustraffet paa de hellige Ting!"

— Ende. —

Næste Bind (Nr. 60) indeholder:

Anarkist-Herskerinden Zenobia Zara.

Trykt og Forlag hos A. Eichler.
New York London E. C. Dresden Paris

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebiblioteker og Læsecirkler.

Anarkist-Herskerinden Zenobia Zara.

Det hemmelighedsfulde Hus.

Patsy Murphy, den berømte Opdager Nick Carters yngste Hjælper, stod i en af de snævre Sidegader i New Yorks mest berygtede Kvarter, Bowery.

Han saa sig om, snart til den ene Side og snart til den anden, som vidste han ikke rigtig, hvad han vilde.

Han kunde ikke komme paa det rene med, om han skulde gaa hen til en Telefon for at meddele Mesteren den Opdagelse, han lige havde gjort, eller om han skulde blive paa Sporet efter det Kvindemenneske, som han i den sidste halve Time havde forfulgt, og i hvem han til sin store Overraskelse havde genkendt Zenobia Zara, en Forbryderske, der af gode Grunde havde siddet i Washingtons Varetægtsfængsel mistænkt for et Dobbeltmord.

Patsy havde tilfældigvis truffet hende i Bowery og var ubemærket fulgt efter hende, til hun var gaaet ind i et Hus, hvor hun forsvandt i en Beværtning, der var i Stuen.

Knejpeværten maatte sikkert være en Udlænding, thi paa de smudsige Ruder, der var dækkede af nogle lasede Gardiner, stod Navnet Czaskarinsky malet.

N. C. 60. D.

Lokalets Ydre var i det hele taget højst mistænkeligt; det lod til at tilhøre den Klasse af Skænkestuer, der ikke er beregnet saa meget paa tilfældige Gæster, som paa nogle ganske bestemte Mennesker, der danner ligesom et Samfund for sig, og som ser skævt til enhver, der ikke hører til Kresen.

Mens Patsy endnu stod og tænkte paa, hvad der vel vilde være det bedste, kom der en halvvoksen Knøs af den ægte Dagdrivertype drivende ned ad Gaden.

Han havde stukket Hænderne ned i Lommerne paa sine pjaltede Benklæder, der var af en aldeles ubestemmelig Farve, og mens han fløjtede den nyeste Slagvise, blinkede hans sorte Øjne forsorent frem under hans af Vind og Vejr haardt medtagne Filthat.

Patsy trak hurtigt en Notesbog op af Lommen og skrev følgende:

„Truffet Zenobia. Ingen Feljtagelse. Jeg er sikker i min Sag."

Saa skrev han nedenunder Adressen paa det Hus, som Zenobia var gaaet ind i, og atter derunder sit Navn.

Da det var besørget, lagde han Bladet i en Konvolut og skrev Nick Carters Adresse udenpaa.

Imidlertid var Knøsen kommen saa nær, at Patsy kunde tiltale ham uden at raabe.

Han vinkede ad ham og spurgte i en ligefrem Tone:

„Kunde Du ikke lide at tjene en Dollars, min Ven?"

Fyren blev staaende og saa op og ned ad Patsy, mens hans smudsige, vejrbidte Ansigt fortrak sig til et fiffigt Smil.

„Det var et dumt Spørgsmaal, om jeg vil tjene en Dollar! De tror maaske, at jeg er Millionær og lever af mine Penge?" sagde han. „Den Dollar kan jeg godt bruge! Hvad er det, De vil have mig til at gøre?"

„Du skal besørge et Brev for mig. Sporvognspenge faar Du ekstra!"

„Naa, hvis det ikke er for langt borte, lader det sig vel nok ordne, men det vil jeg sige Dem, at jeg er vant til Forudbetaling!"

„Selvfølgelig!" svarede Patsy og lo. „Her er din Dollar! Og hvis Du kan besørge Brevet rigtigt, saa kan Du sige til den Herre, der modtager det, at Du skal have en Dollar til, og at det er mig, der har sagt det."

„Kan jeg stole paa det?" spurgte Knøsen mistroisk. „Eller gør De kun Sjov med mig! Man kan nemlig aldrig være for forsigtig!"

„Det er rigtigt, min Ven!" svarede Patsy meget alvorligt. „Men sig mig en Gang, kan Du læse og skrive?"

„Nej, saa vidt har jeg ikke bragt det," svarede Fyren. „Hvem skulde vel have betalt Skolepenge for mig? Mine Forælder er døde, mens jeg var lille, og jeg er vokset op paa Gaden."

„Tror Du, Du kan huske en Adresse, naar jeg siger Dig den?"

„Det er der ikke noget i Vejen for!"

Patsy fortalte sit Bud, hvor Mesteren boede og gav ham Brevet, hvorefter Fyren pilede ned ad Gaden, det bedste han kunde, et Øjeblik efter var han forsvunden i Menneskemængden.

Patsy blev staaende.

Saa tog han sin Notesbog op af Lommen og skrev en ny Meddelelse til Nick Carter, satte et Frimærke paa og kastede det i en Brevkasse, som hang paa den anden Side af Gaden.

„Det er godt at være sikret!" mumlede han hen for sig. „Hvis Fyren ikke skulde aflevere mit Brev, vil Mester dog ganske bestemt i Morgen tidlig have Meddelelse om, hvad jeg har oplevet i Dag."

Han havde hele Tiden holdt Øje med den Port, som Zenobia var gaaet ind ad. Siden hun var forsvundet, var der gaaet en hel Del Mennesker samme Vej — de var alle mistænkelige at skue; Fremtoninger af den Slags, som man finder dem rundt om i Kipper og Herberger, uredte og uvadskede, med lasede Benklæder, bulede Hatte og skæve Hæle.

Patsy kendte kun altfor godt den Slags Mennesker, de tre Fjerdedele af Bowerys Befolkning hører til den Klasse.

„Efter at Zenobia er gaaet herind, er der kommet fem Mænd til!" mumlede Patsy. „Og hvem ved, hvor mange der var, før hun kom. Her finder uden Tvivl en anarkistisk Forsamling Sted og for ikke at vække Opsigt, har Gruppens Medlemmer klædt sig nøjagtig lige saa laset paa, som de Folk, der bor her i Kvarteret.

Jeg maa i hvert Fald se at komme til at overvære Mødet. Men endnu aner jeg ikke, paa hvad Maade, jeg skal slippe ind i Huset uden at løbe lige i Armene paa Fyrene!"

Patsy vidste godt, det var et farligt Vovestykke at belure en anarkistisk Sammenkomst. Han havde omtrent lige saa megen Udsigt til at slippe fra det, som hvis han havde paataget sig at gaa ubevæbnet ind i et Løvebur.

Hvis han blev opdaget, hvad der var højst sandsynligt, da Anarkisterne var meget vagtsomme, kunde han være vis paa at maatte bøde med Livet for sin Dumdristighed.

„Det er vel bedst, jeg venter lidt endnu for at se, om der ikke gaar flere Folk derind!" sagde han hen for sig.

„Naar jeg er den sidste, der træder ind, er jeg da sikker paa, at ingen kan falde mig i Ryggen."

Han ventede taalmodigt endnu en halv Time. Da der indtil da ikke var kommet flere, sneg han sig langs med Husrækken, til han naaede hen til det andet Hus fra Hjørnet, her var Zenobia gaaet ind.

Han saa sig forsigtigt om til alle Sider — men der var ingen at opdage, og han trykkede derfor Dørhaandtaget ned; Døren var ikke laaset af. Saa aabnede han den saa meget, at han lige kunde tvinge sig

spinkle Legeme ind igennem den og smuttede saaledes indenfor.

Da han slap Døren, faldt den til af sig selv.

Der var bælgmørkt i Gangen.

Patsy famlede med Hænderne hen over Døren og mærkede, at der indvendig hverken var noget Haandtag eller nogen Slaa, med andre Ord: Enhver kunde komme ind i Huset, men naar man ikke kendte Hemmeligheden ved Døren, kunde man ikke komme ud igen.

Men saadanne Smaating foruroligede ikke en øvet Opdager som Patsy.

Han vendte sig rolig om fra Døren og famlede sig lige frem i Haab om at støde paa en Dør eller paa nogle Trappetrin.

Paa denne Maade var han kommet en Snes Skridt fremad, da han pludselig med Haanden følte noget blødt, som han straks mærkede var et Klædningsstykke, men der stak en Mand i Klæderne.

Før Patsy kunde komme sig af sin Overraskelse — for et saadant Møde var han ikke forberedt paa — følte han sin højre Haand grebet paa en ejendommelig Maade, hvoraf han forstod, at det drejede sig om et Genkendelsestegn.

Da han selvfølgelig ikke anede, hvorledes han skulde besvare det, holdt han sin Haand stille — saa gentog den anden sit Haandtryk.

Nu var det paa høje Tid at handle, for Manden, der sikkert var en Vagtpost, vilde aabenbart straks slaa Alarm, naar han mærkede, at en uindviet var trængt ind i Huset.

Der var derfor ikke andet for Patsy at gøre, end at faa sin Modstander gjort uskadelig med saa lidt Støj som muligt.

Den unge Opdager havde i sin Tid grundig lært den japanske Bryderkunst Jiu-Jitsu af sin forhenværende Kammerat Ten Itchi, en ung Japaner, der nu var i sit Fædreland.

Han gjorde Brug af et Greb, som ingen Bokser eller Bryder vilde falde paa at bruge, men som gjorde god Nytte i dette Tilfælde.

Han greb hurtig sin Modstander i Haaret og trak hans Hoved bagover, og slog ham med den flade, udstrakte Haand paa Struben lige under Hagen, hvorefter han med et kraftigt Ryk trak Hovedet fremover igen. Følgen af denne Behandling var, at Manden faldt sammen uden at give en Lyd fra sig.

Patsy tog sig ikke mere af ham, thi han vidste, at Manden ikke vilde komme til sig selv i den første Time.

Nogle Minutter lyttede han spændt, om der muligt kunde være nogen, der kunde have bemærket det skete, men alt var stille i hele Bygningen, og han vovede da, skønt han udsatte sig for at blive skudt, at aabne sin elektriske Lommelygte.

Han lod dog Lysstraalen forsvinde igen efter faa Sekunders Forløb.

For Enden af Gangen havde han opdaget en svær Dør, der var lukket med tunge Slaaer og Jærnstænger.

„Den Dør fører sikkert til Gaarden!" tænkte Patsy.

Han puttede Lygten i Lommen igen. Saa tog han den bevidstløse Mand i Kraven og slæbte ham hen ad Gangen. Da han mærkede, at hans Fange saa smaat begyndte at komme til sig selv igen, kneblede han ham med sit Lommetørklæde og bandt ham paa Arme og Fødder.

Den hemmelighedsfulde Anarkist-Forsamling.

Patsy trak nu med den største Forsigtighed — for ikke at gøre nogen Støj — Jærnslaaen fra, drejede Nøglen om i Laasen og tog den store Tværstang bort.

Han aabnede Døren og puffede Fangen ud i det fri. Derpaa lukkede og laasede han Døren igen.

Da han nu befandt sig alene i den mørke Gang, hørte han pludselig en forvirret Lyd af Menneskestemmer.

Patsy formodede, at de lød ned fra første Sal, og han famlede derfor i Mørket hen til Trappen, men da han stod ved det nederste Trappetrin, blev det ham klart, at det ikke var deroppe fra, at Stemmerne kom, men derimod nede fra Kælderen.

Straks efter opdagede han da ogsaa, at der neden for Trappen var en Dør, som efter al Sandsynlig-

hed maatte føre ned til et Kælderrum under Gadens Højde.

Med største Forsigtighed greb Patsy fat i Dørhaandtaget — saa lukkede han Døren op paa Klem og lyttede atter efter med stor Opmærksomhed.

Og nu hørte han Stemmernes Virvar meget tydeligere end før. Han havde altsaa haft Ret i sin Formodning om, at Anarkisternes Møde ikke holdtes ovenpaa men nede i Kælderen.

Den unge Mand vidste, at Faren lurede paa ham overalt. Døren havde kun nødig at knirke ved at blive lukket mere op endnu, eller den kunde være forsynet med et elektrisk Ringeapparat, saa vilde det være ude med ham, for hvis Deltagerne i Mødet kom stormende op af Kældertrappen efter ham, vilde han ikke kunne faa Tid til at slippe ud i det Fri.

„Naa — naar alt kommer til alt, kan man dog ikke mere end blive slaaet ihjæl af hele Banden!" tænkte han i lystigt Overmod.

Dermed aabnede han Døren saa meget, at han kunde slippe igennem den, hvorefter han langsomt steg ned i Kælderen.

Da han havde talt tolv Trin, stod han paa bar Jord, han vidste altsaa, at nu var han naaet ned i Kælderen.

Nu krøb han videre paa alle fire, mens han følte sig for med Hænderne, for ikke at støde Hovedet mod en eller anden Genstand.

Saavidt han kunde regne ud, ved paa denne Maade at famle sig frem, befandt han sig i en Gang, paa hvis højre Side der var en Del Skillerum.

Jo længere han krøb fremad, des tydligere hørte han Stemmerne, til han omsider standsede ved en Dør, hvor bagved han mente, at Forsamlingen fandt Sted.

Døren stod en Smule paa Klem, og da der ikke trængte sig noget Lys ud, maatte under alle Omstændigheder Anarkisterne derinde holde Møde i Mørke.

For bedre at kunne høre, hvad det var, der blev sagt, lukkede den unge Opdager Døren en lille Smule højere op.

„Det er dog væmmeligt, saa det trækker!" blev der sagt paa Russisk: „Luk Døren!"

Derefter hørtes der en fin Stemme, der i Forhold til den raa Mandfolkerøst havde Sølvklokkeklang; den talende var utvivlsomt en Dame, der hørte til de bedre Samfundslag.

„Lad Døren blive staaende, hvis ikke I vil have, at jeg straks gaar min Vej! Vi er for Øjeblikket ikke mindre end en Snes Personer — fordelte i to Grupper herinde i dette lille Rum, hvor Luften er baade fugtig og stinkende.

Det er virkelig nødvendigt, at der en Gang imellem bliver luftet lidt ud.

Hvis nogen af Eder er bange, kan vi jo tale en Smule mere sagte end sædvanlig... skønt saadan en Forsigtighedsregel betragter jeg som ugrundet, da samtlige Døre deroppe er lukkede af."

Hendes Ord fulgtes af en sagte Mumlen; nogle var for og andre mod hendes Forslag, til man omsider enedes om at efterkomme den talendes Forlangende: nemlig at lade Døren blive staaende aaben.

Da Forsamlingen fandt Sted i Mørke, indsaa Patsy, at det her maatte dreje sig om et overordentlig vigtigt Anarkistmøde. Den Art Sammenkomster uden Belysning foregik kun, naar Medlemmer, som ikke maatte kende hinanden, skulde træffe sammen.

Med tilbagetrængt Aande lyttede den unge Opdager efter, hvad der blev sagt, mens han saa godt, det lod sig gøre, gned sig op ad Væggen, for at ikke nogen, der pludselig traadte ud, skulde komme til at støde paa ham, saa han derved blev opdaget.

Da han talte flydende Russisk, kunde han let nok følge Forhandlingerne.

„Lad os saa fortsætte!" lød det paany — det var den samme smukke Kvindestemme som før... Patsy formodede, at det var Zenobia Zara, der talte.

„Jeg foreslaar dog endnu en Gang, at Døren bliver lukket!" udbrød en af de tilstedeværende Mænd — efter Stemmen at dømme var det aabenbart den samme Mand, som før havde klaget over Trækken.

„Begynder Du nu igen med at tale mig imod?" sagde Zenobia i en afvisende Tone: „Hvem skulde vel nu kunne belure os?

Og staar Orloff ikke Vagt deroppe? Er vi ikke alle sikre paa, at han endnu aldrig har svigtet sin Pligt?"

Da der ikke lød noget Svar, vedblev Anarkistinden:

„Som jeg allerede før har meddelt Eder, har jeg kun et lykkeligt Tilfælde at takke for, at jeg igen befinder mig iblandt Eder! Hvis ikke det Tog, hvori jeg transporteredes fra New York til Washington, var forulykket i Nærheden af Hovedstaden, vilde jeg nu have siddet i Fængslet og ventet paa min Dødsdom!

Desværre er det ikke lykkedes Vassili og Tomschk at flygte bort sammen med mig. Hvis vi ikke befrier dem, kommen de ubarmhjærtig til at ende deres Dage i den elektriske Stol. —

Kammerater!" raabte hun med hævet Stemme: „I er alle Mænd, der har svoret til Principet og Grundsætningerne om den menneskelige og personlige Frihed. Vil I da tillade, at to af Eders Kammerater skal miste Livet i Følge ufornuftige, overdrevent strenge Love! Tal!"

„Nej, nej, nej!" hørtes det fra alle Sider i Mørket.

„Naar vi har taget vor Beslutning, vil jeg vælge tre Mænd af Eders Midte til at udføre begge Gruppers Bestemmelse —" vedblev Zenobia: „— og de skal yderligere faa tre Mand til Hjælp."

„Nej!" svaredes der med en grov Stemme.

Aabenbart talte nu igen den Mand, der ikke vilde have Døren staaende aaben.

„Tre er nok! Saafremt det ikke lykkes dem at udføre vor Beslutning, vælger vi tre andre af vore Kammerater til det, og hvis de heller ikke formaar at udrette noget, vælger vi tre ny igen... Saadan bliver vi ved, til vi har opnaaet, hvad vi vilde — men der maa aldrig virke mere end tre ad Gangen!"

„Hvorfor overhovedet tre?" spurgtes der nu fra en anden Kant — ogsaa med en dyb Stemme:

„Det er jo imod vor Forenings Love, for vi har ikke Ret til at vælge mere end en ad Gangen, og Valget maa endda ske paa en saa hemmelig Maade, at ingen af de tilstedeværende ved, hvem det træffer. Jeg gør Fordring paa, at der heller ikke i Dag afviges fra denne Regel!"

„Men derved forringer vi vore Udsigter til at kunne befri vore Venner!" indvendte Zenobia tvært.

„Det er mig fuldstændig ligegyldigt!" svarede den foregaaende Taler i en skarp Tone:

„Jeg forlanger bestemt, at baade vore Love og hævdvunden Skik og Brug sker Fyldest! Der skal altsaa kun vælges en Mand, og det paa dem Maade, som vi er vante til! Kun Du, Zenobia, som vi har kaaret til vor Gruppes Førerske, og hvem vi ser op til som vor Herskerinde, maa kende Vedkommendes Navn!

Jeg sætter mig ikke op mod dine Anordninger af bare Lyst til at stride imod, nej — det er, fordi der i Følge vort Partis Grundsætninger maa holdes Disciplin og Tugt...

Hvad vilde det føre til, hvis vi hvert Øjeblik makkede ny Love sammen og lod de gamle gaa ud af Kraft?"

De andre sluttede sig til Taleren ved en sagte, bifaldende Mumlen.

„Naa — ja, saa maa vi jo holde os til det!" svarede Zenobia Zara med et Suk.

„Jeg foreslaar —" vedblev den foregaaende Taler — „at vor kære Herskerinde nu gør nærmere Rede for, hvad det er, der skal laves, og hvad det er for en Opgave, som skal løses af vor Tillidsmand. Det vil spare os for alt videre Vrøvl!"

„Saa hør, hvad jeg har at sige, Kammerater!" udbrød Zenobia:

„Jeg er i Besiddelse af et fuldstændig Grundrids over det indre af det Fængsel, som Vassili og Tomschk sidder indespærrede i. Det Sted, hvor Bomben skal anbringes til Eksplosion, er her betegnet med et rødt Krys inde i en lille Cirkel. Det er det eneste Sted, hvor det er muligt at sprænge det haarde Murværk, og vor sagkyndige vil her anbringe en Bombe, hvis Eksplosion er stærk nok til at sprænge et Hul i Muren saa stort, at en Vogn kan køre igennem det.

Er I med?"

„Ja — javel!" lød det fra alle Sider.

„Den Bombe, vi skal bruge hertil, maa altsaa være tre Gange saa stor som dem, vi sædvanligvis benytter. Har vor sagkyndige forstaaet mig?"

„Javel!" blev der svaret med en spinkel Stemme, som Patsy ikke tidligere havde hørt.

Zenobia vedblev:

„Yderligere maa vi have to smaa Bomber af ringere Størrelse end dem, vi i Almindelighed bruger. De skal være overtrukken med Læder, saa man kan tro det er Lawn Tennis-Bolde. Hvornaar kan vor kære „Bombemager" have de tre Bomber færdige?"

„De to smaa Bomber har jeg allerede liggende, men den store maa jeg først have sat sammen! Jeg tænker, at jeg kan være færdig med mit Arbejde til i Morgen Nat!"

„Godt! I saa Fald maa Du kunne bringe mig alle tre Bomber i Morgen Nat Klokken tolv — altsaa ved Midnatstid! — Og nu, mine Venner, skal jeg gøre Eder bekendt med mine videre Planer. Det staar Eder frit for at stemme imod, hvis det ikke passer Eder!

Dersom ingen af Eder gør Indvendinger gaar jeg ud fra, at I alle er enige med mig. Er der nogen der ønsker Ordet?...

Vel!" fortsatte Zenobia, da hendes Forslag var blevet antaget: „Som det allerede er besluttet, maa kun jeg vide, hvem af vore Kammerater, der skal kaste Bomben. Jeg vil selv give ham de tre Bomber i Hænde foruden den Plan over Fængslet, som jeg tidligere har talt om. Fremdeles meddeler jeg ham paa hvad Tid, han har at udføre Gruppens Befaling!

Jeg skal gøre alt muligt for, at vore Venner i Fængslet bliver gjorte bekendte med, hvad vi har i Sinde.

Endelig vil jeg aftale et særligt Tegn med den af vore Kammerater, som tilses til Gærningen.

Giver I mig Tilladelse til at træffe alle disse Forholdsregler, kan I være sikre paa, at Planen vil lykkes. Alt vil gaa efter en Snor!"

„Det er godt!" svarede Manden med den grove Stemme.

Zenobia vedblev:

„Naar vort Befrielsesværk sættes i Scene, vil jeg selv være der i Nærheden.

Den store Bombe kastes efter mit første Signal.

Skulde det lykkes vore Venner fra Fængslet at slippe bort under Forvirringen, skal den anden Bombe tjene til at slynges ind mellem Forfølgerne.

Med den tredje Bombe vil vor Tillidsmand kunne holde sig mulige Angribere fra Livet eller sprænge med den i Luften for ikke at blive tagen til Fange!

Er I med allesammen?"

Der blev svaret med et enstemmigt:

„Ja!"

„Godt! Lad os saa skride til Valg!"

Det hemmelige Valg.

Naturligvis havde Patsy fulgt denne ejendommelige Forhandling med den største Spænding.

Inde i Kælderrummet var der saa bælgmørkt, at man ikke kunde se en Haand for sig, sandsynligvis bar ogsaa samtlige Deltagere i Mødet mørke Klædninger, maaske endog sorte Handsker og sorte Masker, saa de ikke kunde se det mindste til hverandre.

Under Raadslagningerne havde Patsy omhyggelig famlet omkring sig og derved opdaget, at der stod en tom Kasse ved Siden af ham — den var stor nok til, at han kunde skjule sig i den.

Det varede da heller ikke længe, før han havde faaet lagt sig til Rette nede i Kassen og anbragt Laaget over sig paa dets gamle Plads.

Herved havde han i det mindste sikret sig mod at blive opdaget, hvis der af en eller anden Grund pludselig skulde blive tændt Lys her nede i Kælderrummet.

Efter et Ophold talte Zenobia atter med sin klangfulde Røst:

„Nu maa enhver rejse sig og skyde sin Stol ind imod Væggen!"

Saa lød der Fodtrin overalt, hvad der tydede paa, at hendes Befaling blev adlydt.

Og Anarkisternes Herskerinde vedblev:

„De tre Kvinder, der er her til Stede, maa trække sig tilbage i en Krog, for til Udførelse af vor Plan kan jeg kun bruge Mænd.

Er det gjort?"

„Ja!" blev der svaret — og det var utvivlsomt Kvinderøster.

„Nu maa Mændene bytte Plads, saa ingen ved, hvem han har ved Siden af sig!"

Atter lød der Fodtrin, hvoraf fremgik, at de sammensvorende skiftede Sæde.

Efter en lille Stund udbrød Zenobia i en bydende Tone:

„Det er godt! Nu vil jeg gaa forbi Eder allesammen og berøre hver enkelts Bryst! Men en af Eder vil jeg stikke en Roset paa Brystet.

Vedkommende maa straks forlade Kælderrummet her og vente mig udenfor i Nærheden af Trappen, mens alle de øvrige indtager hver sin Plads igen!"

Kort efter traadte en af Forsamlingen ud i Gangen, hvor han kom til at støde med sin Fod til den Kasse, som Patsy laa i... derefter famlede han sig videre langs Væggen hen mod Trappen — det var sikkert den Mand, som Forsamlingen havde udset til at forøve Attentatet.

I næste Øjeblik hørte Patsy lette Fodtrin forbi sit Skjul... det maatte være Zenobia, der nu gik gennem Gangen.

Da hun havde lukket Døren i efter sig, lyste der pludselig i Gangen et stærkt Skær, som dog i næste Øjeblik forsvandt. Anarkist-Herskerinden havde aabenbart benyttet sig af en elektrisk Lommelygte.

„Ah — er det Dig?" hørte den unge Opdager hende sige.

„Ja, det blev mig!" svaredes der med dyb Stemme — det var atter den Mand, som midt under Forhandlingerne havde fordret Døren lukket.

Og han vedblev:

„Det forekom mig næsten, at Du havde kigget mig ud fremfor nogen anden, Zenobia!"

„Har Du da noget at indvende?" spurgte hun hvast.

„Nej — paa ingen Maade!"

„Lad os gaa lidt længere bort fra Døren!" sagde Zenobia: Ellers kunde let vore Kammerater høre, hvad vi taler om!"

I det samme lyste atter den elektriske Lygte.

„Hvorfor lyser Du op?" spurgte Manden forundret.

„Jeg vilde kun se, om ikke dit Ansigt udtrykte Frygt!" svarede Zenobia spotsk.

„Naa — det faar Du nu ikke Held til!" svarede Manden roligt: „Har Du nogen Sinde set mig være bange?"

„Aa, nej — men jeg har da heller ikke tidligere set Dig under lignende Omstændigheder som i Øjeblikket!"

„Endnu har Du ikke svaret mig paa, hvorfor Du netop har kigget mig ud?"

„Hvorfra ved Du vel, at jeg skulde have gjort det?"

„Det er da ikke saa svært at blive klog paa!" svarede Manden:

„Du ved, den Frakke jeg gaar med, ikke er saadan som andre Frakker i sin Vævning og derfor heller ikke som de andre at føle paa.

Du har kun nødig at berøre min Frakke med din lille Finger for at være sikker paa, at det er mig, Du har for Dig!"

„Det er noget Du tror!" sagde Zenobia koldt. „Men det vil falde Dig vanskeligt at bevise det!"

„Jeg har nu kun at forelægge Dig det sædvanlige Spørgsmaal:

Vil Du udføre Gruppens Befaling eller ej?"

„Jo — vist vil jeg udføre den!" Selvfølgeligt! Men jeg maa dog stille en Betingelse."

„Og det er?"

„Du ved jo nok, hvad jeg mener, Zenobia, hvorfor spørger Du mig, saa?" udbrød Manden med en Stemme som sitrede af undertrykt Sindsoprør: „Du ved, hvor inderlig jeg holder af Dig, og at det vilde være min højeste Lykke, om jeg turde faa Dig til min Hustru..."

Han tilføjede med et let Suk:

„Jeg troede ellers, at det havde jeg sagt Dig tidt nok!"

„Troede Du det? Men jeg har vist ogsaa lige saa tidt sagt Dig, at det er og bliver umuligt!" svarede Zenobia med tydelig Haan i Stemmen.

„Meget muligt, Zenobia!" sagde Manden: „Du ved jo meget godt, at jeg ikke er Anarkist, men at jeg kun tilraadte Gruppen af ganske særlige Grunde."

„Hvis dine Kammerater fik det at vide?" sagde Zenobia spotsk. „Vilde Du næppe se Solen staa op?"

„Du glemmer nok vore Love!" svarede han. „Den, der vælges til at udføre en af Gruppens Planer, er fra samme Øjeblik ukrænkelig. Derfor vover jeg ogsaa at trodse Dig, ja, true Dig!"

„Vil Du true mig?" udbrød den smukke Kvinde haanlig. „Med hvad da?"

„Naa, jeg vil dog først endnu en Gang forsøge det med det gode!" svarede han og tvang sig til at være rolig.

„Du ved, at jeg kun blev Medlem af denne Gruppe for at kunne være i din Nærhed og, naar Lejlighed gaves, at gifte mig med Dig. Jeg beder Dig endnu en Gang, Zenobia: Bønhør mig!"

„Nej, nej og atter nej!" svarede Zenobia og stampede heftigt i Gulvet. — „Saa, nu kan Du jo true mig!" tilføjede hun overmodigt.

„Det vil jeg ogsaa. Hvis Du ikke forpligtiger Dig til ved din Ed at blive min Kone, naar jeg har udført Gruppens Befaling, saa sværger jeg Dig til, at den

tredie Bombe, som jeg faar udleveret, skal blive brugt til Dig og mig! Har Du forstaaet mig?"

„Men er Du rigtig klog, Menneske?" stammede Zenobia. „Hvor kan Du tro, at Du kan vinde min Kærlighed ved saadanne Trusler?"

„Hvad jeg tror eller ikke tror, kan være Dig ligegyldigt! — Vil Du give mig dit Løfte:

Ja eller nej?"

Zenobia tav et Øjeblik, saa svarede hun langsomt:

„Jeg kan jo ikke andet, naar Du ligefrem tvinger mig til det.

Godt, jeg lover Dig det! Men der er altsaa dog endnu en lille Mulighed for, at jeg kan slippe — jeg antager bare, at Du ikke kommer levende fra det hele!"

„Det bliver min Sag!"

„Naa, vi faar se! Men for at vende tilbage til vor Plan: Du træffer mig i Overmorgen Formiddag Klokken ti paa det aftalte Sted. Jeg kommer i lukket Vogn, Du sætter Dig ind hos mig — og saa kan vi jo tales nærmere ved!"

Patsy afflægger Beretning.

Næste Morgen sad Patsy i Mesterens Arbejdsværelse og fortalte ham det Æventyr, som han havde oplevet sidste Nat.

Han havde allerede fortalt Nick Carter alt, hvad der var foregaaet lige til Zenobias Samtale med den „udvalgte" og det Ægteskabsløfte, som han havde aftvunget hende.

„Du kunde vel ikke komme efter, hvad Fyren hed?" spurgte Nick Carter.

„Nej, der var ingen, der kaldte ham ved Navn, og hans Ansigt saa jeg kun et eneste Glimt af."

„Der blev i det hele taget slet ikke nævnt Navne ved Mødet?"

„Nej, Mester, kun Zenobias!"

„Du er altsaa af den Mening" — vedblev Nick Carter — „at Zenobia kun modstræbende gav ham sit Løfte?"

„Ja, vel er jeg det! Det forekommir endog, at hun hader Manden, maaske valgte hun ham ogsaa til at udføre Gruppens Befaling, fordi hun haaber paa, at han skal sætte Livet til derved. Hvis jeg ikke husker fejl, indrømmede hun det endogsaa."

„Tror Du, Patsy, at Du kan kende Fyren igen, hvis Du møder ham paa Gaden?"

„Nej, desværre! For jeg er vis paa, at han da ser anderledes ud. I Nat bar han nemlig langt, forlorent Skæg og Paryk, ja, endog de buskede Øjenbryn var uægte.

Da der blev tændt Lys, bemærkede jeg, at hans Kammerater var maskerede paa samme Maade. Sandsynligvis var det, for at de ikke skulde kunne kende hverandre gensidigt. Desuden havde de jo den Fordel derved, om Politiet skulde have ryddet Butiken, at de ikke saa let kunde kendes igen af Betjentene, hvis det lykkedes dem at slippe bort!"

„Og hvad skete der saa?" spurgte Mesteren spændt. „Sagen interesserer mig i højeste Grad.

Da Drengen i Gaar kom med dit Brev, troede jeg virkelig, at Du havde taget fejl, Men da jeg havde telefoneret til Washington, fattede jeg til min Forbavselse, at det maatte være rigtigt nok, for Zenobia havde virkelig set sit Snit til at slippe bort midt under Jærnbane-Ulykken. — Men hvad skete der saa ellers efter, at Zenobia og „den udvalgte" var komne tilbage til Kælderrummet?"

„Anarkist-Herskerinden satte sig igen paa sin Stol, der — som jeg kunde se, da Lampen nu var tændt — stod oppe paa en Forhøjning.

Saa fortsattes Forhandlingerne.

Manden havde selvfølgelig taget Rosetten af Brystet, før han kom ind igen, saa ingen af de tilstedeværende kunde se, at han var den udvalgte."

„Nævnte de ikke, hvor Mødestedet skulde være?"

„Nej, desværre! Heller ikke nævnte de med en Stavelse, hvor Bomben skulde bringes hen!"

„Det var da nederdrægtigt!" udbrød Nick Carter og gav sig til at tromme med Fingrene paa Bordet.

„Hvis bare de sammensvorne havde ladet et Ord falde desangaaende, havde vi dog i det mindste haft et Holdepunkt og kunde maaske endnu i Nat have faaet sat en Stopper for hele Historien. — Saa har

Du vel heller ikke nogen Anelse om, hvor Zenobia opholder sig for Øjeblikket?"

„Det eneste jeg ved, er at jeg intet ved, undtagen det, jeg ved!" udbrød Patsy med et lille Smil.

„Blev Du der Mødet ud?"

„Nej, det vilde dog ikke have nyttet mig det ringeste!"

„Hvorfor ikke det?"

„Døren blev lukket, saa det var mig ikke muligt at høre et Ord."

„Og derfor listede Du af?"

Patsy svarede kun med et Nik.

Der opstod et Øjebliks Tavshed. Saa udbrød Mesteren:

„Ærligt talt, det undrer mig, at Du ikke —"

„Jeg ved allerede, hvad De vil sige!" afbrød Patsy sin Mester.

„De undrer Dem over, at jeg ikke blev i Nærheden af Huset for at følge efter Zenobia, naar hun gik sin Vej og derved opdage, hvor hun holder til."

„Ja, det var netop det, jeg mente. Men hvorfor gjorde Du det saa ikke?"

„Det havde ogsaa først været min Mening, men jeg fik snart andet at tænke paa.

Havde jeg nemlig ladet Dørvogteren Orloff blive liggende ude i Gaarden, kneblet og bundet, som han var, saa vilde han sikkert senere være bleven funden af sine Kammerater. De vilde da med det samme have været paa det rene med, at nogen havde sneget sig ind for at belure deres hemmelige Forhandlinger og vilde vel ogsaa have kunnet forstaa, at den ubudne Gæst havde hørt hvert Ord, som var blevet sagt dernede.

For at undgaa det, var det nødvendigt, at jeg skaffede Orloff af Vejen!"

„Fuldstændig rigtigt!" sagde Nick Carter helt tilfreds.

„Da Zenobia nu havde befalet, at Døren skulde lukkes, og der derved var berøvet mig al Mulighed for at følge Forhandlingerne, sneg jeg mig sagte gennem Gangen og op ad Trappen til Stueetagen. Jeg aabnede Døren ud til Gaarden, trak min Fange ind i Gangen, lukkede Døren af igen og satte Jærnstangen for.

Saa kom det sværeste Stykke Arbejde.

Jeg maatte dirke Gangdørens Laas op, hvad der ogsaa lykkedes mig, uden at jeg paa nogen Maade ødelagde den, men jeg kan forsikre Dem for, at jeg var lige ved at gaa ud af mit gode Skind af Angst, for helt stille gik det jo ikke af.

Dertil kom, at Mødet nede i Kælderrummet jo hvert Øjeblik kunde hæves og Anarkisterne overraske mig i min Beskæftigelse.

Naa, jeg havde som sædvanlig Lykken med mig, og nu fik jeg min Fange slæbt ud af Huset.

Derefter fik jeg ham slængt op paa Ryggen og bar ham hen om Hjørnet, hvor jeg lagde ham ind under en Stentrappe, mens jeg selv gik hen til den nærmeste Politistation.

Jeg viste Overbetjenten mit Skilt og bad ham om at telefonere efter en Patrulje-Vogn.

Ti Minutter senere rullede Orloff af Sted til Politikammeret.

Patrullie-Bilens Chaffeur forlangte ganske vist, at jeg skulde følge med, men jeg sagde ham, at jeg havde vigtigere Ting at passe og løb saa tilbage til det Hus, hvor Mødet havde fundet Sted.

Desværre kom jeg for sent! Fuglene var fløjne.

Henne i Gaden, ikke langt derfra, stod der dog endnu temmelig længe nogle Anarkister, og jeg saa straks, at de var yderst urolige over Deres Kammerats Forsvinden.

Jeg stillede mig op mellem nogle Bøller, der drev af henne paa Hjørnet, og jeg fik derved Lejlighed til at belure dem en lille Tid og høre, hvad det var, at Anarkisterne talte om.

Efter hvad jeg hørte, at de sagde, var Zenobia for længe siden gaaet sin Vej.

Mændene opstillede alle mulige Gisninger om, hvor Orloff vel kunde være bleven af, men heldigvis kom ingen af dem paa den Ide, at han som Fange var bleven transporteret til Politikammeret.

Nogle af dem mente, at Orloff, som de altid havde en sær Fyr, ganske simpeet havde forladt sin Post og var løbet sin Vej."

„Ja, men jeg forstaar kun ikke, at ingen af dem kom i Tanker om, det var underligt, at Orloff — hvis han virkelig var stukket af fra det hele — dog først havde givet sig Tid til at lukke Døren saa omhyggeligt af, som Du sikkert havde gjort det, Patsy?"

„Nej, jeg lod bare Laasen smække i for at kunne faa Orloff bragt af Vejen saa hurtigt som muligt, for skulde jeg have drejet Dørlaasen omhyggeligt af ved

Hjælp af min Dirk, maatte jeg jo have ladet ham ligge paa Gaden i længere Tid.

Det vilde jo ikke saa let have lykkedes mig at faa Døren laaset rigtig af med Dirken."

„Ah! Saa er det altsaa et rent Tilfælde, naar Anarkisterne tror paa, at Orloff er stukket af fra det det hele!" sagde Nick Carter. — „Men, hvad det var, jeg vilde sige:

Har Du kunnet indprente Dig nogle af Mændenes Ansigtstræk?"

„Nej, for det første var der for mørkt i den smalle Gang, og for det andet turde jeg ikke komme dem paa for nært Hold; jeg maatte jo undgaa deres Mistanke."

„Tror Du da, at Du kan kende dem paa Stemmen?"

„Ja, et Par Stykker af dem skulde jeg da nok kunde kende igen. Først og fremmest Manden med den grove Stemme, ham, der vilde gifte sig med Zenobia, og dernæst vel ogsaa den saakaldte „sagkyndige" ogsaa kaldet „Bombemageren!"

„Det var dog kedeligt, at Du ikke fulgte efter ham!" udbrød Nick Carter i en beklagende Tone.

„Det vilde jeg have gjort, Mester, men da jeg ikke hørte hans Stemme derhenne i Gaden, maatte jeg antage, at han forlængst var gaaet sin Vej."

„Ja, det kan der være noget i!" sagde Mesteren. „Nu kan Du gaa op paa dit Værelse, og om en Times Tid maa Du komme ned igen, saa kan vi snakke videre om Sagen!"

Zenobias Trudsel.

En halv Time senere blev der banket paa Døren til Nick Carters Arbejdsværelse.

Mesteren raabte: „Vær saa god!" og ind traadte Josef, der var Pot og Pande i Opdagerens Hus. Han bragte sin Herre et Visitkort paa en Presenterbakke. Paa Kortet stod der:

Michael Caddle - O'Flaherty.

„Død og Pine, han kommer, som om han var kaldet!" mumlede Nick Carter, da han havde læst Navnet.

Og idet han vendte sig om mod Tjeneren, tilføjede han:

„Bed den Herre, om han vil komme herop!"

„Naa, hvordan gaar det, Hr. O'Flaherty?" spurgte Nick Carter, da den forhenværende Tugthusfange med lette Skridt var traadt ind i Værelset og hjærteligt havde rystet Opdagerens fremstrakte Haand.

„Tak — ganske godt, Hr. Carter!" svarede han. „I de faa Uger jeg har været paa fri Fod, er jeg blevet mindst ti Aar yngre!"

„Det ser De mig næsten ogsaa ud til!" svarede Opdageren med et Smil. „De er jo ikke til at kende igen!"

„Og det har jeg kun Dem at takke for, Hr. Carter!" sagde Irlænderen, hvis Øjne lyste af Taknemmelighed. „Hvor føler jeg mig ikke glad igen som fri Mand, der uden at blinke atter tør se sine Medmennesker op i Øjnene!"

Han drog et dybt Suk og tilføjede:

„De ved, min Tvillingsbroder og jeg lignede hinanden som to Draaber Vand, og jeg holdt saa meget af ham, at jeg lod mig straffe paa hans Vegne og sonede hans Brøde — Attentatet paa Pateren i Chikago. Da De, Hr. Carter, nylig opnaaede Tugthusdirektørens Tilladelse til, at jeg maatte rejse til Washington, hvor jeg skulde paavise, at det var mine to Søskende, man der havde fundet dræbte af Anarkisterne, havde jeg endnu ikke troet, at den Omstændighed skulde føre til Bevis for, at jeg var uskyldig dømt og skaffe mig min Frifindelse!"

„Hvor længe har De nu været her i New York?" spurgte Nick Carter for at gaa over til et andet Emne, for intet var den fintfølende Opdager mere imod end at høre paa Lovprisninger og Taksigelser.

„Jeg kommer lige fra Banegaarden!"

„Saa glæder det mig virkelig, at det første Sted, De gik hen, var til mig!" udbrød Nick Carter og tilføjede med et Smil: „Men nu, da jeg en Gang har Dem hos mig, slipper jeg Dem heller ikke saa let igen! Det vilde være mig meget kært, om De vilde være min Gæst og bo hos mig under Deres Ophold her i New York."

„Nej Tak, Hr. Carter, det kan jeg virkelig ikke tage imod!" svarede Irlænderen.

„Jo, vist saa, Hr. O'Flaherty! Maaske er det ogsaa af egenkærlige Grunde, at jeg beder Dem om det!"

„Skulde De være egenkærlig? Det vilde være første Gang, jeg lærte Dem at kende fra den Side!"

„Altsaa — De gør mig den Ære?" spurgte Opdageren.

„Ja, naar De endelig ønsker det, saa med største Fornøjelse!" svarede O'Flaherty i en hjærtelig Tone. „Det er mig en stor Ære!"

Han tilføjede med rynket Pande:

„Desværre er Grunden til mit Besøg ikke særlig morsom. Jeg har en ret ubehagelig Meddelelse at gøre Dem!"

„Hvad siger De?" udbrød Nick Carter roligt. „Ja — De har saamænd ikke nødig at fortælle mig, hvad den drejer sig om, for hvis jeg ikke skulde tage meget fejl, ved jeg det hele i Forvejen!"

O'Flaherty saa overrasket paa Opdageren.

„Det er meget muligt, Hr. Carter! Maaske har De Deres Oplysninger fra en helt anden Kant. Jeg kommer for at meddele Dem, at min Halvsøster Zenobia er undvegen og altsaa atter er paa fri Fod!"

Opdageren nikkede.

„Ja, det ved jeg altsammen allerede! Den første Meddelelse derom modtog jeg dog ikke, som De maaske maatte tro det, fra Fængselsdirektøren i Washington, men derimod fra min yngste Hjælper, der i Aftes saa Zenobia paa Gaden og gik efter hende helt ind i et Hus, hvor der holdtes et hemmeligt Møde af to Anarkistgrupper..."

Og Nick Carter tilføjede: „Men jeg kommer til at tænke paa: De er jo selv Anarkist, Hr. O'Flaherty!"

Irlænderen slog afværgende ud med begge Hænder:

„Det maa De endelig ikke mere sige til mig! Jeg traadte ganske vist for to Aar siden ind i en Anarkistgruppe, men De ved jo selv, at det kun var, for at jeg bedre kunde holde Øje med min Broder Philipp og særlig med min Søster Zara, som den Gang af Zenobia var bleven tvunget til at melde sig ind i Foreningen."

„De misforstaar mig, Hr. O'Flaherty!" svarede Opdageren og lo lunt. „Det var mig ganske fjernt at gøre Dem nogen Bebrejdelse! Jeg mente kun, at De, som har været aktivt Medlem af en af disse Grupper, ogsaa maa kende alle dens Hemmeligheder og alle Løsener."

„Ja, det gør jeg jo unægteligt!" svarede Irlænderen.

„Naa — ja, det kan vi jo snakke om senere! Forløbig vil jeg gerne vide, hvordan De har faaet noget at vide om Zenobias heldige Flugt!"

„Det har jeg fra hende selv!" svarede O'Flaherty paa den roligste Maade af Verden.

Nick Carter stirrede overrasket paa ham.

„Har hun selv fortalt Dem det? Hvordan er det muligt? Har De baade set og talt med denne farlige Kvinde efter hendes sidste Flugt?"

„Nej...: det just ikke, men hun har skrevet det til mig!"

„Aa — nu er jeg med! Hun sendte Brevet til Tugthuset?"

„Ja, netop! Og jeg vilde sandsynligvis ikke have faaet det saa hurtigt, hvis jeg ikke tilfældigvis i Gaar havde aflagt et Besøg i Fængslet hos Direktøren, som derved fik Anledning til at give mig Skrivelsen."

„Undskyld, jeg afbryder Dem et Øjeblik!" sagde Opdageren. „De maa efter dette altsaa antage, at Zenobia stadig troer, De maa afsone Resten af Deres Straf?"

„Ja, det kan der vist ikke være nogen Tvivl om!"

„Og De mener ikke, at den snedige Dame skulde have hørt noget om Deres Benaadning?"

„Jeg tror det ikke! I hvert Fald er det ikke meget sandsynligt! Bladene i Philadelfia har jo nok haft en lille Notits om det, men den havde jo kun, hvad man kalder stedlig Interesse, og jeg er sikker paa, at Aviserne her i New York ikke har fundet det Umagen værd at meddele noget om det."

„Højst rimeligt! Har De forresten Zenobias Brev hos Dem?"

„Ja, vel har jeg det, Hr. Carter! Vil De læse det?"

„Naa — De kan jo læse det for mig!"

„Gerne! Deres Taalmodighed vilde vist ellers og saa være bleven sat paa en temmelig haard Prøve!" sagde Irlænderen med et Smil. „For Zenobia skriver — som alle Kvinder, der faar en Pen i Haanden — meget vidtløftigt og maler op saa om det ene og saa om det andet! Men hvis De ønsker det, skal jeg gerne læse hele Brevet for Dem!"

O'Flaherty tog Brevet op af Lommen, foldede det ud og læste:

„Da Fængselsdirektøren skal læse dette Brev, for det naar dine Hænder, tør jeg ikke skrive saadan til Dig, som jeg gerne vilde.

Ikke des mindre skal jeg sætte Dig i Kendskab om mine Hensigter og Planer, skønt jeg tvinges til at udelade Enkelthederne.

Den vigtigste Nyhed, jeg har at meddele Dig er, at jeg trods Hr. Carters elskværdige Anstrengelser atter befinder mig i Frihed.

Efter at vor Udlevering var bleven bevilligt, blev vi alle tre, Tomschk, Vassili og jeg — „transporterede" til Banegaarden. Der skulde vi med et Tog, som gik til Washington...

Saa skete det, at vi under Vejs stødte sammen med et Godstog. Under den Forvirring, som herved opstod, lykkedes det mig at blive mine Lænker kvit og flygte.

Og nu kommer jeg til det, som jeg egentlig vilde skrive om.

Jeg har fra den bedste Kilde faaet Underretning om, at de sidste Dages Tildragelser og den Ulykke, som har ramt mig og mine Kammerater, kun maa tilskrives Dig, for hvis Du ikke havde forraadt os over for Nick Carter, vilde denne Sporhund aldrig have faaet os opsnuset endsige arresteret.

Du ved, Michael, at jeg foruden alle mine daarlige Sider ogsaa ejer en god: Taknemmeligheden.

Jeg glemmer aldrig dem, der en Gang har gjort godt mod mig her i Livet, og jeg skal derfor heller aldrig glemme den Velgerning, Du nu har vist mig. — — Det kan Du være sikker paa! Jeg skal betale den Taknemmelighedsgæld, jeg staar i til Dig, paa en temmelig ejendommelig Maade.

Du vil sikkert blive forbavset, naar jeg meddeler Dig, at jeg vil sætte alle Kræfter i Bevægelse for at faa udvirket din — Benaadning. Skulde det vise sig umuligt, vil jeg ganske simpelt lade Dig hente ud af Fængslet.

Men saa snart Du atter er paa fri Fod, vil jeg pudse min Meute — mit hele Kobbel af anarkistiske Sporhunde paa Dig, og Du ved nok, hvad det betyder!

Jeg kunde jo nemt faa sat Dig i Fængsel igen, men jeg er bange for, at Du derinde vilde befinde Dig altfor vel fordi Du ved, at Du der er sikker for mig og mine Venner.

Det er alt, hvad jeg foreløbig har at meddele Dig, kære Michael.

Du kan jo gerne fortælle til din elskværdige Fængselsdirektør — naa, jeg havde helt glemt, at han jo nok selv læser Brevet for Dig — altsaa Direktøren maa gerne vide, at jeg ved Hjælp af en Bombe skal faa lavet en Breche i Fængselsmuren — en Aabning saa stor, at en Vogn magelig vil kunne køre igennem den.

Og har jeg Dig først i min Magt, maatte Du vist hellere ønske Dig Vand og Brød nede i Tugthusets mørkeste Celle!

Endnu kun dette: Jeg har ikke, som Nick Carter og med ham det hele New York tror, givet din Søster Gift; jeg vidste ikke en Gang noget om det, da Gerningen skete! Ej heller stak jeg Dolken i Philipps Bryst, skønt jeg sad lige ved Siden af ham inde i Vognen. Tro mig eller tro mig ikke — ganske som Du selv vil!

Zenobia."

„Det forekommer mig egentlig ikke, at Brevet er saa vidtløftigt, som De sagde!" udbrød Nick Carter, da Michael O'Flaherty etter lagde det sammen. „Og jeg indser egentlig heller ikke, at det skal kaldes Vaas og Gallimathias?"

„Naada — regner De da ikke Truslen for det gladeste Vanvid?"

„Det kan jeg ikke paastaa, i hvert Fald tror jeg, at hun virkelig mener det ærligt med hvert Ord, som hun har skrevet."

„Naa ja, det være sig nu, som det vil, men i hvert Fald regnede jeg det for min Pligt at gøre Dem bekendt med Brevets Indhold," sagde Irlænderen.

„Det gjorde De Ret i, for hvis Patsy ikke tilfældigvis havde set Zenobia Zara paa Gaden, vilde jeg have befundet mig i en pinlig Uvished om hendes Flugt, da Øvrigheden endnu ikke har meddelt mig noget derom."

„Maa jeg have Lov til at gøre en Bemærkning?"

„Selvfølgelig, kære!" sagde Nick Carter i en opmuntrende Tone.

„Lad mig endelig høre, hvad De vil sige."

„Jeg er fast overbevist om —" sagde Irlænderen betænkelig med fast Eftertryk paa hvert Ord — „at denne svigefulde Kvinde ikke alene vil gøre sit Regnskab op med mig men ogsaa med Dem. Skønt hun ikke ligefrem truer Dem, saa kan man dog næsten læse mellem Linierne, at hun ogsaa tragter Dem efter Livet!"

„Det er saamænd meget muligt!" svarede Opdageren roligt.

„Naa ja, naar De er af samme Mening —" sagde O'Flaherty i en indtrængende Tone — „maa jeg bede Dem tage imod et godt Raad af mig: Vær forsigtig, Hr. Carter, og lad stadig Deres Hus bevogte; stil Vagtposter hele Døgnet igennem ved Gadedøren og ved Køkkentrappen, til De har faaet Efterretning om, at Zenobia atter sidder velforvaret under Laas og Slaa."

Et fint Smil gled over Opdagerens Læber og kastede Glans over hans aandfulde Træk.

„Tror De virkelig, det er nødvendigt at tage saadanne Forholdsregler?" spurgte Nick Carter og tændte sig en frisk Cigar.

„Ja, ubetinget, Hr. Carter!" svarede Irlænderen ivrigt. „Selv om De ogsaa er den dygtigste Opdager, der findes, kender De dog næppe saa meget til Anarkisterne som jeg.

De maa stadig huske paa, at jeg har været Medlem af en Anarkistgruppe. Jeg er kendt med alle de sammensvornes Metoder og hemmelige Forholdsregler og ved altsaa ogsaa, at de med enestaaende Udholdenhed og Ubarmhjærtighed forfølger den Person, som Gruppen har fældet sin Dødsdom over.

„Ser De —" tilføjede han, mens han rykkede sin Stol nærmere hen til Opdagerens og lagde sin Haand paa hans Arm:

„Disse Mennesker har ganske andre Midler til deres Raadighed end almindelige Forbrydere, for selve Livet har ikke noget Værd for dem.

Om den enkelte eller med ham samtlige Kammerater sætter Livet til for at rydde en bestemt Person af Vejen — det er dem fuldstændigt ligegyldigt. De gaar i Døden med en sværmerisk Lidenskab og en Begejstring, som var en bedre Sag værdig."

„Jeg kan just ikke paastaa, at det er noget nyt, De der fortæller mig!" svarede Nick Carter med et overbærende Smil.

„Nej, det tror jeg gerne!" svarede O'Flaherty alvorligt. „Men i hvert Fald er De ikke rigtig klar over, hvor farlige disse Mennesker er.

Lad os for Eksempel nu nævne deres saakaldte Herskerinde. Zenobia har i Virkeligheden leget med Bomber, lige fra hun var et ganske lille Barn.

Ja, jeg havde næsten sagt, at de er blevne lagte til hende i Vu

Skønt hendes Moder var en russisk Prinsesse og — omend langt ude — i Slægt med selve det kejserlige Hus, blev hun dog mellem Terroristerne bekendt for sin Blodtørst og Grusomhed. Hun elskede at sprede Død og Fordærvelse om sig, det syntes ligefrem at være en sand Sjælefryd for hende. — Det har jeg hørt af Zenobias egen Mund.

New Yorker-Gruppen har et Medlem, der forstaar at lave Bomber. Han kaldes derfor ogsaa „den sagkyndige". Desværre har jeg aldrig faaet hans rigtige Navn at vide."

„Patsy har allerede paa en vis Maade gjort denne Mands Bekendtskab!" udbrød Nick Carter. „Vedkommende, som Patsy kaldte „Bombemageren", var til Stede ved et Møde i Aftes nede i et mørkt Kælderrum."

„Han er en sand Kunstner i sit Fag!" hævdede O'Flaherty.

„De skal ikke tro, Hr. Carter, at Bomberne altid fremstilles i den sædvanlige runde Form. — Ork nej! Den Slags Kasteskyts lader sig skjule i alle optænkelige Genstande. Selvfølgelig ligger Sprængstoffet altid inde i et Glashylster, men Bombens Ydre er meget forskellig. Jeg har endog set lange Glasrør med Sprængstof gemte i kostbare Balbuketter, i Attraps, i Chokolade, ja, endog i Salmebøger.

De fleste Medlemmer af Gruppen bærer altid en lille Bombe hos sig. Den er kraftig nok til, at man med den kan holde sig Forfølgerne tre Skridt fra Livet, eller til at give Anarkisten Døden, naar han trues med at blive sat fast.

Saa vidt, jeg ved —" tilføjede Irlænderen med Vægt — „har Zenobia baade Dag og Nat mindst to saadanne farlige Genstande hos sig."

„Det er i hvert Fald noget, der er værdt at huske paa!" mumlede Opdageren.

„Ja, ikke sandt? Og derefter maa De ogsaa træffe Deres Forholdsregler . . . Men for at komme tilbage til vort tidligere Æmne" — vedblev Irlænderen — „saa lovede De mig, Hr. Carter, at De vilde lade baade Hovedindgang og Køkkentrappe her i Deres Hus bevogte."

„Ja, jeg skal saamænd gerne gøre Dem den Tjeneste!" svarede Nick Carter med et Smil. „Jeg gør det alene af den Grund, at De kan komme til at sove rolig i Nat, hvad der vel ellers ikke vil blive Tilfældet. Jeg skal telefonere til Politikammeret og

bede min Ven, Politiinspektør Mac Clusky, om han vil stille mig fire Betjente af Opdagelses-Politiet til Tjeneste. De kan da afløse hinanden i to Hold hver fjerde Time. Er De saa tilfreds?"

„Jo, Tak, Hr. Carter!" svarede O'Flaherty synlig lettet.

„Hvad det endnu var, jeg vilde sige" — vedblev Opdageren „kender De denne saakaldte „sagkyndige" af Udseende?"

„Nej, desværre! Han har aldrig besøgt vor Gruppe i Philadelfia, og jeg kender ham kun af Omtale."

„Det er frygteligt!" svarede Nick Carter med rynket Pande. „Jeg havde nemlig allerede regnet med, at De kunde paavise mig ham. Der er iøvrigt en til, som jeg nok kunde faa at vide, hvem er; en temmelig stor og bredskuldret Mand skal det være, og han har en ualmindelig dyb, grov Stemme. Saa vidt, jeg har erfaret, er han forelsket i den smukke Zenobia til op over begge Øren. I Aftes aftvang han hende nemlig et Ægteskabsløfte, da han blev udvalgt til at udføre et Bombeattentat i Washington. — Anarkisterne agtede at befri Tomschk og Vassili fra det derværende Fængsel paa lignende Maade, som Zenobia vilde have reddet Dem, Hr. O'Flaherty, ud af Moyamensing-Tugthuset. —

Altsaa, siger jeg, hvis denne Skurk kom heldig fra sin Skændselsdaad, skulde Zenobia gifte sig med ham. — Ved De saa, hvem det er, jeg mener?"

Irlænderen gav ham ikke straks noget Svar men tænkte sig om, idet han saa ned mod Gulvet.

„Nej, Hr. Carter!" sagde han omsider. „Jeg har gjort mig Umage for at genkalde mig i Aanden samtlige de mig bekendte Anarkister, men jeg kan skam ikke tænke mig, hvem det skulde være!"

„Men De har dog vel sagtens en Gang hørt Tale om den Fyr?"

„Ganske vist, det har jeg. Zenobia har flere Gange talt om ham — dog stadig med glødende Had og stor Foragt.

Men, efter hvad jeg kunde forstaa af, hvad hun sagde, var hun frygtelige bange for ham. Hun kaldte ham under Tiden for „den russiske Bjørn" eller ogsaa for den „franske Sporhund". Man kan heraf slutte sig til, at han tilhører begge Folkeslag. Hun sagde ogsaa en Gang, at han havde en Stemme som et Taagehorn!"

„Ja, det er netop ham, jeg mener!" sagde Nick Carter ivrigt. „Desværre er vi ikke naaede et Skridt videre. For selv om De ogsaa har hørt Tale om Fyren, kan De dog ikke paavise ham, da De ikke kender ham af Ydre.

Men nu for igen at tale om Zenobia, kan jeg jo ikke godt forlange af Dem, Hr. O'Flaherty, at De skal være mig behjælpelig med at faa hende gjort uskadelig, da De jo er i Familie med hende."

„Aa, det skal ikke sætte Dem graa Haar i Hovedet, Hr. Carter!" svarede Irlænderen med harmfuld Mine. „Trods hendes Skrivelse ser jeg dog i hende min Søsters og min Broders Morderske. Det kalder jeg Grund nok til at forfølge hende, selv om det saa skulde være til Verdens Ende."

„Naa, det er godt! Saa har vi jo ikke nødig at opholde os mere ved det Punkt! sagde Opdageren helt tilfreds.

„Nu taler vi om noget andet. — Som De før sagde, om som jeg ogsaa er gaaet ud fra, er De indviet i alle de Hemmeligheder, der hersker inden for de philadelfiske Anarkistgrupper? Vil De være i Stand til med det Kendskab, De har til Anarkisternes hemmelige Love, paany at blive optaget i en Gruppe, for som anerkendt Medlem at kunne overvære Møderne?"

„Aa ja!"

„Og uden Fare?"

„Det just ikke! Jeg vilde nemlig blive tvungen til at opgive Navn og Bopæl foruden Navn og Nummer paa den Gruppe, som jeg tidligere har tilhørt. Iøvrigt er det ikke umuligt, at Foreningens Sekretær har en Liste over min Gruppes Medlemmer i sit Arkiv, saa at han kan se, jeg ikke har nydt det bedste Lov blandt mine Kammerater.

Da vilde han ogsaa snart faa at vide, paa hvad Maade, jeg er kommen ud af Fængslet, for efter hans Beregning, havde jeg jo endnu godt tre Aar at afsone min Straf i, kort sagt, jeg vilde styrte mig i Fare og tør allerede nu med Bestemthed sige, hvordan den hele Sag maatte ende for mit Vedkommende — nemlig med Døden!"

Nick Carter sænkede Blikket. „Ja, heri maa jeg jo ganske vist give Dem Ret!" udbrød han omsider.

„Saa maa vi hellere gribe Sagen an fra en anden Side. I hvert Fald har De vel endnu ikke glemt alle de Tegn, Løsener og Haandtryk, som Anarkisterne betjener sig af?"

„Nej, tværtimod!"

„Det er af Vigtighed for mig, for saa vil De jo kunne undervise mig lidt i denne Videnskab."

„Ah! Nu ser jeg, hvor De vil hen, Hr. Carter!" sagde Irlænderen. „De har i Sinde selv at træde ind i en Gruppe?"

„Ja, netop, Hr. O'Flaherty! — Hvor lang Tid tror De, det vil tage, at faa mig lavet til en Anarkist, der ikke gaar af i Vask?" spurgte Opdageren og brast i Latter.

„Mindst et Par Timers Tid. Det vil sige, jeg regner med, at De har et overordentlig godt Nemme og en udmærket Hukommelse, for det gaar ellers ikke paa en Studs at sætte sig ind i alle de indviklede Regler og Love og det hele Kram!"

„Naa, saa vil De altsaa give mig et Par Timers Undervisning. Forhaabentlig forlanger De ikke for stort Honorar?" sagde Opdageren med et lille Smil.

Det lod til, at O'Flaherty tog hans Udtalelser for ramme Alvor. I det mindste udbrød han i en mildt bebrejdende Tone:

„Men bedste Hr. Carter, hvor kan De nu tale saaledes? Selv om det skulde vare otte Dage, vilde jeg med Glæde paatage mig denne Opgave!"

„Forud min bedste Tak! Og saa endnu et: Saa vidt mig bekendt, huser den lille By Patterson ovre i Staten New Jersey, Hovedkvarteret for samtlige Amerikas Anarkister. I hvert Fald er det den almindelige Mening."

„Ja, men det forholder sig ogsaa meget rigtigt!" svarede Irlænderen.

„Har De nogen Sinde selv været derovre?"

„Jeg har en Gang besøgt to Grupper i Patterson!" svarede O'Flaherty. „Men Hovedkvarterets Medlemmer kender jeg ikke noget til.

Skønt Anarkisterne prædiker „Frihed, Lighed og Broderskab", har de dog dannet sig en egen fornem Kres, som staar i Spidsen for hele Kodiljen og ser ned paa de almindelige Medlemmer med samme ophøjede Stolthed, som den, en højbaaren Adelsmand bærer til Skue over for en simpel Arbejdsmand. — Desuden tilhører næsten alle Medlemmer af Hovedkvarteret det bedste Selskab.

Det bedste Eksempel herpaa er Zenobias Moder, der, som jeg allerede har fortalt, var Prinsesse og en fjern Slægtning af det kejserlige Hus.

De ved sikkert ogsaa, at der i Rusland findes talrige Officerer, Fyrster og Fyrstinder, som er Tilhængere af Nihilismen, Anarkismen og Terrorismen!"

Nick Carter havde rolig hørt paa O'Flahertys Udviklinger uden at afbryde ham, selvfølgelig kendte Opdageren meget grundigt alt det, som hans Gæst nu diskede op med. Men han lod ham snakke løs nærmest for at faa at vide, hvor indgaaende han var kendt med Anarkismens Væsen, da han havde i Sinde at give Irlænderen en fremragende Rolle i det Drama, som næste Dag skulde udspilles under hans Ledelse.

„Hør nu en Gang, Hr. O'Flaherty!" sagde Opdageren, da Irlænderen omsider tav. „Vil De gøre mig en Tjeneste?"

„Ti, hvis jeg kan, Hr. Carter!" forsikrede han.

„Tak, saa vil jeg gerne bede Dem om at tage med første Tog over til Patterson og der se at faa en eller anden Anarkist i Tale. Naar De har vundet hans Fortrolighed, ser De at faa ham med her hjem. Tror De, det kan lade sig gøre?"

„Ja, jeg kan jo i hvert Fald prøve paa det. Jeg forstaar kun ikke, hvad Meningen er med det!"

„Det skal jeg fortælle Dem. Jeg har i Sinde at forklæde mig som en af de Anarkister, der nyder særlig Agtelse blandt Kammeraterne. Naar De nu har faaet fat i en saadan Fyr og bragt ham her hjem til mig, holder vi ham ganske simpelt spærret inde, til Komedien er forbi. Som De mulig ved, har jeg i Tidens Løb tilegnet mig en temmelig stor Færdighed i Forklædningskunsten, derfor er det mig den letteste Sag af Verden at maskere mig som, hvem Pokker det skal være; jeg vil ganske simpelt hen spille Rollen som den Anarkist, De kommer hjem med her."

„Aa, nu forstaar jeg Dem, Hr. Carter. Men jeg skal ikke nægte, at jeg nærer store Betænkeligheder ved den Slags Foretagender."

„Hvorfor dog?" spurgte Nick Carter.

„Manden kunde tilfældigvis være kendte med Medlemmerne af de Grupper, der findes her i Byen — ja, maaske endog med selve Zenobia, som stadig rejser Landet rundt og har et meget udstrakt Bekendtskab."

„Naa, saa maa De jo helst se at faa fat i nogen som De er sikker paa ikke staar i Forbindelse med New-Yorkerafdelingen. Maaske et Medlem, der lige er kommet til Amerika."

„Ja, det kunde bedre ske! Men ikke desmindre regner jeg dog Sagen for meget vovet!"

„Af hvad Grund?"

„Jeg har endnu ikke fortalt Dem, at enhver som helst Person — være sig nu Mand eller Kvinde — der tiltræder en anarkistisk Gruppe, faar et nyt Navn foruden sit eget. Det bliver ikke brugt ved den daglige Omgang med kun ved Møderne. Mit — for Eksempel — er Georg!"

„Sæt nu, jeg fik fat i en Anarkist, der var, som De vilde have ham, og det virkelig lykkes mig at faa ham overtalt til at rejse med her hjem, hvor De altsaa vilde holde ham fangen en lille Tid, saa vilde De, selv om De virkelig kendte Mandens Navn og Bopæl, aldrig faa hans Anarkistnavn at vide.

Han vilde snarere forraade Dem Navnet og Nummeret paa den Gruppe han tilhørere. Hvis jeg spurgte ham ud under Vejs, vilde han øjeblikkelig fatte Mistanke, for det er ikke Skik og Brug blandt Anarkisterne indbyrdes at nævne hverandres hemmelige Kendingsnavne, tværtimod, der er streng Straf for at gøre det, og det vilde være hans Pligt uopholdelig at angive mig til sin Gruppe."

„Hm, det er min Sandten godt fundet paa," mumlede Nick Carter. „Paa den Maade er det jo aldeles umuligt at spille Rollen som en af de Herrer. Men hvad om jeg benyttede Deres Anarkistnavn?"

„Det gaar heller ikke an!" svarede O'Flaherty og rystede paa Hovedet. „De vilde straks blive opdaget, da mit Anarkistnavn er indført sammen med mit rigtige Navn."

„Naa, jeg vil dog gøre et Forsøg!" sagde Opdageren. „Jeg saa derfor gærne, at De rejste til Patterson med første Tog for at se, om De muligvis der kunde faa fat i en Anarkist til mig."

„Vilde det ikke være bedst, om De tog med til Patterson?"

„Det kan jeg desværre ikke, jeg har noget at bestille her i Byen. — Men hvad jeg vilde have sagt: Hvis jeg husker ret, fortalte De mig før, at enhver Anarkistgruppe har et særligt Mødested, jeg mener ikke Forsamlingsstedet men et bestemt Sted her i Byen, hvor de ellers mødes, om som de alle kender. Det er derfor heller ikke nødvendigt for dem at sige andet end: „det aftalte Sted!" saa ved enhver af dem, hvad Meningen er."

„Jo, saadan har vore Grupper indrettet det!"

Opdageren smilte.

„Naa! I Nat befalede Zenobia den Mand, der skal udføre Bombeattetatet, at møde hende Klokken ti paa det „aftalte Sted". Der vilde hun komme hen i en lukket Vogn, som han skulde sætte sig op i. Jeg vilde nu spørge Dem, om det er muligt at faa opklaret, hvor det er."

Irlænderen rystede ivrigt paa Hovedet: „Nej," sagde han meget bestemt. „For da Zenobia aftalte det med Manden, var der endnu ingen af dem, der vidste, hvor det Sted var."

„Hvad mener De?" spurgte Nick Carter forundret.

„Det „aftalte Sted" bliver nemlig først bekendtgjort som et Slags Feltraab ved Slutningen af ethvert Møde. Og ved næstfølgende Møde, enten det finder Sted Dagen efter eller efter en Maaneds Forløb, bliver der valgt et nyt „aftalt Sted". Dette Valg og Bekendtgørelsen af det, sker saaledes:

Gruppens Leder eller Formand hvisker Ordet til sin Sidemand, han hvisker det til den næste i Rækken, og saaledes bliver det ved Salen rundt til alle ved Besked."

„Og hvilke Steder vælges der da som oftest?"

„For det meste saadanne Steder, hvor to Mennesker kan mødes uden at vække Opsigt, paa Hjørnet af en eller anden stærkt befærdet Gade, i en af de mange Parker eller ogsaa paa en Jærnbanestation."

„Naa, men Zenobia sagde, at hun vilde komme i en lukket Vogn. Derved indskrænkes jo Antallet af de Mødesteder, vi kan vælge imellem."

„Sandt nok! Hun kan altsaa kun møde ham paa en befærdet Gade, men dem er her jo en Del af!"

Nick Carter nikkede men tav. Noget efter sagde han, idet han pustede et Par vældige Røgskyer fra sig:

„Jeg mærker, at det ikke er saa helt let at komme i Kast med de ærede Anarkister. Forøvrigt blev der omtalt endnu et Møde, nemlig mellem Zenobia og „Bombemageren". Han skulde komme til hende ved Midnatstide med Bomber, som skulde bruges til Attentatet, og højst sandsynligt skulde de mødes i hendes Hjem.

Det vilde have været en stor Fordel for os, hvis vi kendte Mødestedet, men det vil sikkert blive vanskeligt at faa udfundet det. — Nu rejser De altsaa til Patterson og bringer mig en brugbar Mand med her hjem!

Men vær forsigtig, for det er ikke umuligt, at De løber paa nogle af Deres tidligere Anarkist-Venner, og hvem ved, hvilke Vanskeligheder, der kan opstaa heraf."

Et Par Minutter senere tog han Afsked med Opdageren og forlod Stedet.

Nick Carters Fremgangsmaade.

Efter Nick Carters Mening kunde det anarkistiske Angreb paa Fængslet i Washington kun hindres ved, at man kom Bombekasterne i Forkøbet.

Der var ingen Tid at spilde, thi Slynglernes Plan vilde sikkert blive bragt til Udførelse næste Dag.

Bombemageren skulde aflevere sit Kasteskyts til Zenobia ved Midnatstide, og næste Formiddag Klokken ti vilde hun overgive Bomberne til den Mand, der skulde udføre Gruppens Befalinger.

Der var derfor en Mulighed for, at Attentatet vilde bliver udøvet i Washington faa Timer senere.

Da Opdageren havde gaaet nogle Gange op og ned ad Gulvet for at tænke over de Forholdsregler, der straks maatte tages, lod han Patsy kalde ind til sig.

„Kør straks til Politistationen og faa i mit Navn udleveret en Liste over de mest kendte Anarkisters Navne og Boliger her i New York!" sagde han, da Patsy var traadt ind i Værelset.

„Det vil sikkert tage lang Tid, men det gør ikke noget. Saasnart De har faaet Fortegnelsen, maa Du øjeblikkelig bringe mig den."

„Skal ufortøvet blive besørget, Mester!" sagde Patsy. I næste Nu var han ude af Døren og løb fløjtende ned ad Trappen. Nick Carter vilde netop gaa ind ind i Dagligstuen til sin Kusine, Frøken Ida Carter, da han pludselig blev staaende og lagde Haanden hen over Panden, som var han kommet i Tanker om noget nyt.

„Død og Pine!" mumlede han. „Jeg har jo helt og holdent glemt den Mand, som Patsy har gjort uskadelig og puttet i Arresten! Hvis jeg ikke husker fejl, hedder han Orloff. De Mænd, hvis Samtale Patsy belurede uden for det Hus, hvor Mødet havde været holdt, sagde, at Orloff altid havde været en sær Fyr.

Maaske er han lidt vankelmodig. Saa vil det være en let Sag ved et Par snedige Spørgsmaal at faa alt, hvad man ønsker at vide, pillet ud af ham.

Det er vidst bedst, at jeg straks kører hen til Mulbery-Street og ser lidt paa Fyren!"

Han gik hen til Telefonen og gav sin Chaffeur Danny Ordre til straks at køre frem med Bilen.

Fem Minutter senere holdt den kæmpestore „Mercedes" med sine 40 Hestes Kraft prustende og stønnende for Døren. Nick Carter sprang op i den og i susende Fart gik det nu til Politikammeret i Mulberry-Street.

Paa mindre end et Kvarter naaede han den store, flotte hvide Marmorbygning og bad en af Betjentene i Forhallen om at melde ham hos Inspektør Mac Clusky — Politiinspektøren var Nick Carters personlige Ven.

„God Dag, Nick!" raabte Inspektøren glad overrasket, da Opdageren traadte ind i hans Privatkontor. „Det var dog rart, at Du en Gang kunde lade Dig se. — Du er forresten en nydelig Landstryger!" vedblev han og truede spøgende ad Nick Carter.

„Først forsvinder Du i flere Maaneder fra Jordens Overflade, saa man for din Skyld sætter sig i Udgift med at købe Sørgeflor, og da Du saa endelig kommer tilbage, lader Du Dig kun se en Gang imellem.

Men naturligvis, efter at Du har været i Japan og været Gæst hos selve Mikadoen, har en almindelig Politiinspektør vel ikke mere nogen Tiltrækning for Dig!"

Nick Carter havde med et Smil hørt paa Vennens Moralprædiken:

„Du taler jo som en Søndagsmissionær, George!" svarede han og tog ganske roligt en Cigar af den Kasse, der stod paa Inspektørens Skrivebord. „Eller er Du maaske bleven Officer i „Frelsens Hær?" spurgte han og lo saa smaat.

„Ikke Spor, Nick! Hvis jeg virkelig har talt med Sirene-Røst eller som en Engel, maa det ene og alene tilskrives den Overraskelse, der greb mig, da det forundtes mig endnu en Gang at se dine aandfulde Træk!"

„Nu kan det være nok, George!" svarede Opdageren og lo. „Forøvrigt har jeg Forretninger at tale

med Dig om!" sagde han i en alvorligere Tone og satte sig ned i en magelig Lænestol, mens han blæste vældige Røgskyer fra sig.

„Nu har Du vel igen faaet Fingre i en Sag, hvorved Du skal tjene saadan en Smule Hundrede Tusind Dollars?" spurgte Mac Clusky, der lod til at være i særligt godt Lune paa denne Dag.

„Naa ja, der staar skrevet: Himlen bevarer sine! — Du kender vel ogsaa et gammelt Ord, som siger, at Lykken er bedre end Forstanden?"

„Det er den brandgule Misundelse, der taler ud af din Mund!" svarede Nick Carter, idet han strakte Benene fra sig og stak Hænderne i Lommen.

„Men denne Gang er Du forøvrigt gaaet galt i Byen, Georg. Jeg arbejder saa at sige for min Fornøjelses Skyld, jeg tjener ikke en Cent derved, tværtimod, jeg sætter snarere Penge til, for jeg bestrider alle Udgifterne af min egen Lomme."

„Lykkelige Menneske!" udbrød Inspektøren med et Suk. „Du arbejder for din Fornøjelses Skyld, mens jeg gør det for hvert Fjerdingaar at kunne købe min „bedre Halvdel" en halv Snes Hatte og lige saa mange nødvendige og unødvendige Klædedragter. — Men hvad forstaar Du Dig paa det?" tilføjede han med et Skuldertræk. „Du er jo altfor bange for at gifte Dig!"

„Du ved, George, at den store, danske Filosof Søren Kirkegaard en Gang har sagt: Gift Dig, Du fortryder det, gift Dig ikke, Du fortryder det ..." svarede Opdageren, idet han strøg Asken af sin Cigar.

„Men — jeg sidder her og snakker min kostbare Tid bort!" vedblev han og saa paa sit Ur. „Jeg kom egentlig for at bede Dig, om jeg maatte se lidt nærmere paa en Anarkist, som Patsy paagreb i Gaar ude i Bowery, og som han lod køre hertil paa en Patrullievogn.

Manden hedder Orloff!"

„Send mig dog ikke alt det Pak paa Halsen!" brummede Inspektøren. „Det er saamænd ikke noget Under, at vi bruger et Par Hundrede Pund Insektpulver om Aaret. — Nu skal jeg sende Bud efter ham!"

Inspektøren trykkede paa det elektriske Ringeapparat, der var anbragt paa hans Skrivebord. Og straks efter traadte der en Betjent ind, som Inspektøren gav Ordre til at hente Orloff.

Det varede da heller ikke længe, før Anarkisten — ført af to Betjente — kom ind i Inspektørens Privatkontor.

Uredt og uvadsket, som han var, saa han ud som en ægte Stratenrøver.

Men Nick Carter saa straks, at Orloff var forklædt. Baade hans Haar, Skæg og Øjenbryn var forlorne. Hans Tøj var flænget, for Patsy havde ikke behandlet ham særligt blidt.

Nick Carter traadte lige hen til Fangen, og idet han pegede paa en Servante, der stod i en Krog af Værelset, sagde han:

„Der er Vand, Sæbe og Haandklæde! Gaa derhen, se til at fjærne Deres Maskering, og gør Dem saa menneskelig, at man nogenlunde kan danne sig en Forestilling om, hvordan De i Virkeligheden tager Dem ud! Hvis De har noget imod det, for det kunde jo tænkes, at De led af medfødt Vandskræk, saa vil de to Herrer, som følger Dem, være saa venlige at udføre Arbejdet for Dem.

Men jeg vil dog give Dem det gode Raad ikke at lade det komme saa vidt, for den Storvask vilde næppe blive tilendebragt uden nogle følelige Knubs!"

Orloff saa paa Nick Carter med et skummelt Blik, og han knyttede sine Hænder, som vilde han fare ind paa Opdageren, men han vovede det ikke. Efter at have betænkt sig et Øjeblik, gik han hen til Servanten og vaskede sig.

Mens nu Anarkisten var beskæftiget med at fjærne Sminken fra sit Ansigt, stod de to Betjente bag ham, beredte til at gribe fat i ham, hvis han skulde gøre Mine til Flugt.

Ti Minutter senere saa Orloff ud, som var han bleven mindst lige saa mange Aar yngre.

Han havde et ungdommeligt, glatraget Ansigt, staalblaa Øjne og hørfarvet Haar. Hvis han ikke havde haft det haarde, kolde Drag om Øjne og Mund, kunde man have kaldt hans Ansigt for kønt.

Nick Carter saa straks, at Manden var Polak, og han tiltalte ham derfor nu paa det polske Sprog, idet han beflittede sig paa at tale saa venligt som muligt.

„De kan trøstigt have Tillid til mig," sagde han. „For man finder som oftest Venner der, hvor man mindst venter det. De kan godt svare mig paa Polsk, men tal ikke for højt. Omend de Herrer, der er her i Værelset, ikke forstaar vort Sprog, saa er der dog nogle Folk i Huset, som kan Polsk, og De ved, at Væggene under Tiden kan have Øren!"

Orloffs Ansigtsudtryk havde forandret sig meget allerede ved de første Ord, som Nick Carter sagde.

Hans Øjne lynede paa Grund af den Ophidselse, han var i; han aabnede Munden for at tale, men lukkede den igen uden at sige noget. I hvert Fald troede han endnu ikke rigtig paa Nick Carter.

Opdageren indsaa, at han maatte tage Manden fra en anden Kant, hvis han skulde faa en Tilstaaelse ud af ham, derfor udbrød han, mens han missede med Øjnene:

„Hvad hedder din Gruppe, og hvad Nummer har den, Kammerat?"

Dette Spørgsmaal gjorde Underværker.

„Warschau, Nummer tolv!" svarede han lige med det samme. „Men naar jeg skal tro, Du hører til de indviede, maa Du kunne sige mig noget mere om det!"

„Naa — jeg ved for Eksempel, at naar vi kommer hen paa den rette Plads og befinder os i det rigtige Selskab, vil vi kunne kalde hverandre ved vore Anarkistnavne. Er Du med?"

Orloff nikkede uden at sige et Ord.

„Er der nogen, som har forsøgt at faa Dig til at sige noget, siden Du er bleven bragt herind, Kammerat?" spurgte Nick Carter i en fortrolig Tone.

„Nej — de vilde sandelig heller ikke have faaet meget ud af mig!"

„Det tror jeg gærne," svarede Opdageren og lo.

„Hvem er Du egentlig, Kammerat?" spurgte Orloff mistroisk. „Jeg maa jo tage mig djævlebrændt i Agt! Hvorfor taler Du om alt dette her til mig?"

„Fordi jeg vil være Dig behjælpelig og se at faa Dig ud af Politiets Kløer, eller passer det Dig bedre stadig at blive siddende her bag de tilgitrede Vinduer?"

„Det var da et dumt Spørgsmaal!" mumlede Fangen. „Jeg er i det hele taget bleven arresteret paa en ulovlig Maade, for der er ingen, der har Ret til at sætte mig fast her!"

„Meget rigtigt, Kammerat!, Det er igen den bare, skrigende Uretfærdighed og Magtbrynde fra Politiets Side og tillige et nyt Bevis for vor forfejlede Samfundsordning!" svarede Nick Carter, idet han gjorde sig Umage for at efterligne den anarkistiske Frihedsprædikers svulstige Maade at tale paa.

„Men en Dag kommer Frihedens store Dag, og da — ve alle Magthavere, som paa uretfærdig Vis har erhvervet sig Magten og kun bruger den for at undertrykke og udsuge Folket!"

„Det er hørt!" sagde Orloff helt tilfreds. „Du er ligegodt en af vore!"

„Ja, her maa jeg blive Dig Svar skyldig!" sagde Nick Carter i en hemmelighedsfuld Tone. „Kun Medlemmerne af Hovedkvarteret i Patterson kender mig. Min Arm rækker saa vidt, at jeg endog her i Lovens Hule har ubegrænset Magt! I Dag til Morgen fik jeg for Eksempel at vide, at der i Gaar var bleven bragt en Anarkist herind. Selvfølgelig var det første, jeg havde at gøre, straks at ile herhen for at faa noget nærmere at vide om vedkommende Kammerat!"

„Saa har jeg gjort Dig bitter Uret!" svarede Orloff. „Straks, da jeg saa Dig, troede jeg nemlig, at det var Dig, der i Aftes havde ladet mig bringe herhen!"

„Nej, det er ikke Tilfældet!" sagde Nick Carter, og deri havde han jo ogsaa Ret. „Jeg hørte først i Morges at Du var her i Fængslet!"

„Hvem fik Du det at vide af?" spurgte Orloff.

„Af en af dem, der var til Stede ved Mødet i Aftes!"

„Saa ved altsaa Kammeraterne, hvor jeg er?" udbrød Orloff og drog et Lettelsens Suk.

„Nej, det maa Du ikke tro! De ved kun, at Du er forsvundet, men har ikke den ringeste Anelse om, hvad der er tilstødt Dig! Har Du muligt noget Ønske i den Retning? — Jeg mener: Vil Du gærne have, at jeg skal bringe dine Venner en Meddelelse derom?"

„Nej!" svarede Polakken og rystede paa Hovedet, „og navnlig ikke, fordi jeg ingen Fidus har til Dig..., jeg kender Dig ikke!"

„Hvor skulde Du vel ogsaa kende mig fra? Jeg hører jo ikke til din Gruppe!" svarede Opdageren uden at vise den ringeste Skuffelse. „Jeg tilbyder Dig kun min Hjælp! Vil Du ikke tage imod den, kan Du jo lade være! Skal jeg saa bringe Kammeraterne din Meddelelse eller ej?"

Fangen sendte ham et gennemborende Blik, som om han vilde granske hans Sjæls Dybde; saa svarede han: „Ja, gør det bare!"

„Og hvem skal jeg bringe den til?" spurgte Nick Carter.

„Bring den til den Mand, som i Morges meddelte Dig, at jeg for Tiden sidder i Fængsel, eller, hvis han ikke er Anarkist, saa til det Medlem, som Du ved, var til Stede ved Mødet i Aftes."

Nick Carter kunde ikke andet end beundre Anarkistens Snedighed.

Hvis hans Kammerater havde købt ham for tosset, saa havde de sandelig givet deres Penge galt ud. Han var jo Skarpsindigheden og Snuheden selv.

„Og hvad skal jeg saa meddele ham?"

„Bed ham om at komme herhen og se til mig."

„Jeg tror næppe, han gør det!" svarede Nick Carter tøvende. „Han hører til dem, som var sammen med Eders Herskerinde: Zenobia, da hun i Aftes stak en Roset i Bryset paa et Medlem, som derved blev udpeget til at udføre Gruppens sidste Befaling."

Det mistroiske Udtryk i Orloffs Øjne forsvandt øjeblikkeligt. Nu var han overbevist om, at han havde med en ægte Anarkist at gøre, der — som Nick Carter tidligere havde udtrykt sig — ikke gik af i Vask. Han var jo indviet i Hemmeligheder, som selv den bedste Spion aldrig havde kunnet faa noget at vide om!

„Naa—" vedblev Nick Carter, der forstod at læse i Fangens Ansigtsudtryk, som var det i en Bog. „Skal jeg saa ikke sige noget andet? Hvad, om jeg nu fortalte ikke alene ham men ogsaa Herskerinden, at Orloff sad her i Fængslet?"

Det gav et Sæt i Anarkisten, som om han havde faaet et elektrisk Stød.

„Du kender mit Anarkistnavn?"; hviskede han, mens han saa sig sky om til alle Sider. „Og Du vover endog at nævne det her inden for Politiets Vægge!"

Nick Carter havde indtil dette Øjeblik ikke haft mindste Anelse om, at „Orloff" kun var Fangens Anarkistnavn; men han vogtede sig visselig for at lade sig mærke med noget.

„Du ser, jeg kender Dig bedre, end Du selv havde tænkt Dig det!" vedblev han. „Betro Dig da kun rolig til mig!"

Fangen tøvede endnu en lille Stund. Saa udbrød han:

„Godt — det vil jeg da ogsaa gøre!"

Derefter traadte han helt hen til Nick Carter og hviskede ham ind i Øret:

„Paa højre Side af femtende Gade ikke langt fra den første Avenue har en Skomager et lille Værksted nede i en Kælder. Gaa over til ham og sig til ham, at Du kommer fra Thaddeus Morawitz. Ham kan Du bringe min Meddelelse — saa lader han den gaa videre. Men først maa Du grundig godtgøre over for ham, hvem Du er!"

„Ja, det skal ikke volde mig nogen Vanskelighed!" svarede Opdageren med et Smil — han tænkte som saa, at O'Flaherty nok i Dagens Løb skulde faa sat ham ind i alle Sagerne.

Opdageren saa paa sit Ur og tilføjede:

„Ja, nu maa jeg nok afbryde min Samtale med Dig. Skulde der nu komme nogen for at spørge Dig ud, svarer Du dem selvfølgelig ikke et Ord!"

„Godt!" sagde Fangen.

Efter at Mac Clusky havde spurgt Fangen om, hvor gammel han var og om, hvor han hørte hjemme, hvad han tog sig til og hvorlænge han havde opholdt sig New York, lod han ham føre tilbage til Cellen.

Opdageren blev nu alene tilbage med sin Ven Inspektøren, der hjærtelig trykkede hans Haand og klappede ham paa Skulderen.

„Du er dog en Tusindkunstner, Nick!" udbrød han og rystede paa Hovedet. „Jeg har aldrig troet, at en Amerikaner kunde lære det Kaudervælsk."

Og han tilføjede med et Smil:

„Menneske dog — hvor var det muligt, at I kunde saadan faa Mundtøjet i Gang! ... Det lød min Sandten, som om Du selv var Polak med Liv og Sjæl!"

„Polak? — Jo Tak!" svarede Nick Carter og tilføjede mens han tog sin Hat og sine Handsker. „Og saa for Resten paa et glædeligt Gensyn! Det er paa høje Tid, at jeg nu ser at komme hjem, for jeg venter Patsy i et meget vigtigt Anliggende!"

„Naa — ja, saa farvel, Nick, og kom snart igen!" udbrød Mac Clusky til sin Ven, der allerede var ude af Værelset og skyndsomt fo'r gennem Korridoren.

Nick Carter som Anarkist.

Da Nick Carter traadte ud i den store Forhal, mødte han Patsy, hvem det i Løbet af en halv Time var lykkedes ved Henvendelse paa rette Steder at faa fat i den ønskede Liste.

En anden Dødelig havde efter al Sandsynlighed maattet ventet mindst fjorten Dage paa at faa en saadan Liste udskreven, for den gode, gamle Slendrian hersker lige saa vel paa de offentlige Kontorer i de ubegrænsede Muligheders Land som — i de evropæiske Lande.

„Det er storartet, Patsy!" udbrød Mesteren nok saa fornøjet: „Du maa jo have haft Syvmilestøvler paa!"

„Nej — men jeg er kørt i Bil!" sagde den unge Mand roligt.

„Naturligvis paa min Regning!" tilføjede Mesteren med et Smil: „Jeg skal nok trække Beløbet af i dine Lommepenge!"

Patsy gjorde sure Miner —:

„Det har man for sin Villighed og store Tjeneste-Iver!" sagde han. „Men det skal jeg huske til en anden Gang!"

„Naa — Du behøver da ikke derfor at se saa gal ud," udbrød Nick Carter med et lille Smil, medens han steg op i sin Automobil; Patsy satte sig ved hans Side.

Et Kvarter senere holdt Danny foran Mesterens Villa.

Medens begge Opdagerne gik op af Stentrappen, sagde Mesteren:

„Jeg har en Opgave til Dig, Patsy! Forklæd Dig som en af de Herrer Bøller, der gør Bowery usikker — men lav nu ikke Masken altfor afstikkende igen! Put et Par gamle, forslidte Støvler i et Stykke Avispapir, og gaa saa med din Pakke hen til en Skomager, som bor et Sted i femtende Gade. Han har Værksted i en Kælder ikke langt fra første Avenue.

Lad ham „reparere" lidt paa Støvlerne men ikke mer, end Du kan faa dem med igen! Sig til ham, at Du endelig maa have dem med Dig lige med det samme, saa han ikke undskylder sig med at hans Tid i Øjeblikket er meget knap og beder Dig om at komme igen en anden Dag!

Du kan jo nok straks faa ham med til en lille Passiar. Skomageren er nemlig en af dem, der har været med til Mødet i Aftes — maaske kan Du kende hans Stemme igen."

„Det kan vist knibe!" svarede Patsy: „Der deltog femten Mand i Mødet. Og saa var der jo desuden tre Damer."

„Ja, ja da — men gør, hvad Du kan!"

„Det skal jeg nok faa ordnet, Mester!" udbrød Patsy og sprang raskt op af Trappen til sit Værelse: „Maa det blot være mig tilladt at spørge, om ikke jeg skal køre hen til Skomageren i Bil? — det vilde spare mig ikke saa lidt Tid!"

Nick Carter truede ad ham med Fingeren, hvorefter den unge Mand skyndsomst forsvandt ind i sit Værelse.

Et Kvarter senere fremstillede Patsy sig igen for Mesteren, der med øvet Kenderblik undersøgte den unge Mands Maskering.

„Den er godt lavet!" sagde han derpaa:

„Nu bærer Du Dig altsaa ad, som jeg har sagt. Jeg følger i Hælene paa Dig, og medens Du taler med Skomageren om Reparationer kommer jeg ind i Butiken og raaber et Par polske Ord til ham, hvorpaa jeg straks forsvinder igen. Naar dine Støvler er gjorte i Stand, tager Du straks hjem igen —"

„I Bil!" spurgte Patsy lunt.

Og hurtig som et Lyn var han ude af Døren og et Minut senere saa Nick Carter ham slentre hen ad Gaden med begge Hænderne i Bukselommerne som en rigtig Bølle.

Han havde snart naaet Skomagerens lille Butik, Nick Carter, var som aftalt, lige i Hælene paa ham.

Raskt fo'r han ned i Værkstedet, og medens han kastede et Sideblik til Patsy, som om han følte sig ilde berørt ved en fremmeds Nærværelse, udbrød han hastig til Anarkisten paa Polsk:

„Jeg har en Besked til Dig fra Thaddeus Morawitz. Jeg kommer igen Klokken seks!"

Inden Skomageren endnu kunde faa Tid til at svare, var Opdageren atter ude af Døren og oppe af Kældertrappen.

Skønt Nick Carter kun havde været nede hos Skomageren i faa Sekunder, havde han brugt sine Øjne godt og faaet udrettet, hvad han ønskede. For det første havde han nøje indpræget sig Mandens Ansigt, saa han under alle Omstændigheder let kunde kende ham igen, og for det andet var han sikker paa, at

Skomageren vilde blive hjemme Klokken seks for at vente paa ham.

Inden den Tid maatte O'Flaherty vel ikke blot være vendt tilbage fra Byen Patterson men kunde ogsaa faa Tid nok til at give Nick Carter saa megen Undervisning i Anarkisternes Læreregler og hemmelige Tegn, at han med Lethed i den Retning vilde blive i Stand til at besvare alle Skomagerens Spørgsmaal.

Nick Carter var næppe naaet hjem igen, før Patsy kom styrtende op ad Trappen.

„Mester!" raabte han helt fornøjet: „Et bedre Puds har vi ikke kunnet spille dem!"

Dog tilføjede han med et Skuldertræk:

„Men et forstaar jeg bare ikke! Hvordan i al Verden er De kommen efter den Skomagers Adresse?"

„Ja, det kunde Du lide at faa at vide," sagde Mesteren med et Smil: „Men det skal jeg fortælle Dig en anden Gang! Lad mig nu først høre, hvad Du har opdaget dernede.

Kendte Du hans Stemme igen?"

„Ja, det kan De tro, Mester!" svarede Patsy ivrigt! Den Mand er den allervigtigste for os?"

„Da vel ikke „den udvalgte"?" spurgte Mesteren spændt.

„Nej — men „den sagkyndige" — „Bombemageren"!"

„Naa, det kalder jeg Held!" svarede Nick Carter og lo: „Det vil i høj Grad lette os vort Arbejde. I Nat Klokken tolv følger jeg ham ganske simpelt med hen til det Sted, hvor han skal træffe sammen med Zenobia for at aflevere hende Bomberne, og i Morgen gaar jeg med Anarkisternes Herskerinde hen til den Gade eller Plads, hvor hun efter Aftale skal møde ham, der skal kaste Bomberne."

Og Mesteren tilføjede, efter at han paany havde tænkt lidt over Sagerne:

„Altsaa denne stræbsomme Skomager driver ved Siden af sit fredelige Haandværk endnu et andet, som er ulige farligere ... han laver Bomber. Hvad bestilte han saa, da Du kom ned til ham?"

„Ja, saadant, hvad man kalder „skomagereret", har han vist ikke! Han kom inde fra et lille Bagværelse og lod til at være meget ærgelig over at blive forstyrret!

I Førstningen vilde han heller ikke have noget at gøre med Repareringen — han sagde, at han havde ikke et Minut tilovers. Men da jeg forklarede ham, at jeg absolut maatte have Støvlerne gjorte i Stand, og jeg satte mig med den Forsikring, at jeg ikke vilde rejse mig igen, før Lapperne var satte paa, gav han sig surmulende til sit Arbejde."

Og Patsy tiføjede med lystig Latter:

„De er saamænd ogsaa blevne derefter! Jeg tror slet ikke, Fyren er Skomager. Hvis han skulde leve af den Profession, vilde han vist snart komme til at dø af Sult!"

„Sagde han noget, da jeg igen var ude af Kælderen?"

„Nej, Mester, ikke et Ord. Men det stod mig klart, at Deres Meddelelse foruroligede ham meget. Han rejste sig ogsaa op fra sit Sæde og gjorde Mine til at ville løbe efter Dem, men saa satte han sig igen ned paa sin Treben, og jeg hørte ham mulme hen for sig paa Polsk:

„Altsaa Klokken seks... godt, Klokken seks!"

De kan være overbevist om, Mester, at Manden aldeles bestemt vil vente paa Dem i Aften ved Sekstiden."

„Jeg læste paa Skiltet over hans Dør et af disse mærkelige, polske Navne, som slet ikke kan udtales!" sagde Nick Carter: „Han er altsaa nok Landsmand til Orloff, og de er vel sagtens Perlevenner!"

Mesteren saa paa sit Ur og tilføjede:

„Men det falder mig for Resten ind, Fætter Chick kan jo være her hvert Øjeblik med Toget fra San Francisko, hvor han jo har været ude for at foretage Undersøgelser i den Pengeafpresningssag, som vi i forrige Uge tog os af. Han kommer lige tilpas, for jeg har udmærket Brug for ham!"

Klokken fire om Eftermiddagen indtraf helt punktlig den unge Chickering Carter, der var Førstehjælper hos Mesteren — og et Kvarter senere kom Michal O'Flaherty tilbage fra Byen Patterson — — men alene.

„Det gør mig ondt, Hr. Carter, at jeg ikke har kunnet opfylde Deres Ønske!" sagde han i en undskyldende Tone: „Men det var ganske umuligt at finde passende Mand. Desuden maatte jeg jo ogsaa tage mig meget i Agt, da jeg hvert Øjeblik løb Fare for at blive kendt af en eller anden Anarkist..."

Og han tilføjede.

„Vi maa vist helst opgive den Plan og se at finde en anden Udvej!"

„Det er allerede sket! Jeg har fundet „den sagkyndige", som laver Bomberne, og han venter mig

Klokken seks hjemme hos sig selv, hvor jeg skal sige noget til ham fra Orloff. For at han nu skal tro, jeg er rigtig Terrorist, maa De give mig et lille Kursus i den højere Anarkisme!"

„Med største Fornøjelse, Hr. Carter! Skal vi begynde straks?"

„Ja Tak, helst! Hvert Minut er kostbart!"

Klokken var endnu ikke bleven seks, da Mesteren med et Lettelsens Suk rejste sig fra sin Stol:

„Det er længe siden, jeg har siddet paa Skolebænken og læst saa flittig som i Dag!" sagde han.

„Forhaabentlig glemmer jeg nu ikke noget af alt det forvirrede Tøjeri! I hvert Fald skal jeg nok kunne bestaa min Eksamen hos Anarkist-Skomageren med en god Karakter!"

Da han paa Slaget seks traadte ned i Skomagerkælderen, sprang Polaken ivrig op af sin Stol og ilede ham i Møde: —

„Naa, endelig er Du der!" udbrød han helt tilfreds: „Jeg troede næsten, Du vilde have ladet mig i Stikken!"

Skomageren lukkede Døren af og stak Nøglen til sig, hvorpaa han rullede Gardinet ned for det lille Vindue.

Efter at han havde truffet disse Forsigtighedsregler, sneg han sig om en Kat om bag en Bænk, der var overdængt baade med Sko, Støvler, Læster og Værktøj, saa satte han sig paa en Stol lige op ad Væggen, mens han bød Nick Carter tage Plads paa den trebenede Skomagerstol indenfor Disken.

Det undgik ikke Opdagerens skarpe Blik, at Anarkisten tog en Genstand op af den Lomme, som han havde i sit grønne Forklæde.

Genstanden lignede en Skomagerhammer.

Nick Carter opdagede imidlertid straks, at dens Skaft var altfor tykt, det var heller ikke af Træ men dog malet som saadant.

Sandsynligvis bestod det af et Glashylster, som var fyldt med Nitroglycerin eller et andet lignende, farligt Sprængstof.

Skomageren benyttede sig aabenbart stedse af denne Forsigtighedsregel, naar han sad over for en fremmed.

Mærkede han, at der var Fare paa Færde, kunde han altid unddrage sig en Arrestation ved at smide Hammeren fra sig.

I et saadant Tilfælde vilde han jo ganske vist selv sætte Livet til, men den Slags Smaating tager man det ikke saa nøje med, naar man er Anarkist og har stillet sig til Opgave at omstyrte hele Verdensordningen!

Nick Carter stirrede paa Polaken, hvis Øjne næsten slog Gnister.

Fyren var sikkert ikke blot en Sværmer, hvis hele Indre stod i hvidglødende Ild, men han var ogsaa fuldstændig gal og led af en fiks Ide.

Opdageren var derfor ikke saa lidt glad over, at han havde taget Timer hos O'Flaherty.

Hvis han ikke havde gjort det, vilde han nu utvivlsomt have befundet sig i en yderst farlig Stilling, for opdagede Anarkisten, at Nick Carter ikke var den, han udgav sig for, kunde det maaske godt stikke ham at sprænge baade sig selv og sin Gæst i Luften.

„Altsaa — Du kommer fra Thaddeus Morawitz?" spurgte Polaken, mens han betragtede Opdageren med et mistroisk Blik: „Hvor er han henne i Øjeblikket?"

„Han sidder godt gemt i Mulberry-Street-Fængslet!" svarede Nick Carter roligt: „Jeg har i Dag haft Lejlighed til at tale med ham. Desværre turde vi kun veksle nogle faa Ord med hinanden, da der stod flere Politifolk der i Nærheden — og nogen af dem kunde maaske godt have forstaaet Polsk."

Skomageren rystede med Undren paa Hovedet:

„Men hvordan er Morawitz dog kommen i Kachotten? Ved Du noget om det?"

„Jo — da han i Aftes stod inde i en mørk Gang ved en Kældertrappe, blev han pludselig greben af et heftigt Ildebefindende. Det lykkedes ham lige at faa Døren lukket op og komme ud paa Gaden for at trække frisk Luft. Saa faldt han i Afmagt og da han kom til sig selv igen, laa han inde i en Patruljebil, som fo'r af Sted med ham hen til Politikammeret. Formodentlig er han bleven funden af en Betjent, som har faaet ham puttet ind i Bilen. Det havde vel egentlig nok været „Panserens" Pligt at lade tilkalde en Lægevagtstationsvogn, men Du ved jo, hvordan vore Ordenshaandhævere er?

Nu har Fangen det allerede helt godt igen. Men da de trods det har ladet ham blive deroppe, tænker han sig, de har ment, han har været beruset og derfor nu vil tage Rapport over ham. Hvad han derfor i Øjeblikket har nødig, er ikke blot et Par Skilling men ogsaa Vennernes Bistand!

Derfor bad han mig om at gaa her ud til Dig og fortælle Dig om hans ulykkelige Stilling. Han sagde, at Du nok kunde ordne alle Paragraferne, naar bare jeg sagde Dig, at jeg kom fra Thaddeus Morawitz."

Da Skomageren havde hørt Nick Carters Fortælling, lod det til, at der faldt en Sten fra hans Hjærte.

„Naa, det er i det mindste meget rart, at, jeg nu ved, hvor han er!" mumlede han, skønt han stadig saa med Mistro paa sin Gæst...

Og han vedblev med høj Stemme.

„Men jeg forstaar bare ikke, hvordan Du, som jeg dog ikke kender det mindste til, saadan uden videre er bleven sendt, her ud til mig af Morawitz!"

„Naa, det er da nemt nok at forstaa! Jeg havde et Ærinde op paa Politikammeret, og Morawitz blev netop ført ind gennem det samme Kontor, som jeg stod i. Jeg saa straks, han var Polak, hvorfor jeg sagde nogle Ord til ham paa Polsk — ja, Resten ved Du jo nu allerede."

„Godt — saa vil jeg tro, at det er rigtigt, som Du siger!" mumlede Anarkisten, mens han urolig rokkede frem og tilbage paa sin Stol:

„Men — er Du nu ogsaa en af vore Folk? Hører Du til vor Kres?"

Med disse Ord bøjede Skomageren sig langt forover og hævede — som om det var ganske tilfældigt — sin farlige Hammer op til Slag.

Nick Carter indsaa, at Situationen var tilspidset.

„Du kan jo prøve paa at eksaminere mig!" udbrød han roligt.

Anarkisten rejste sig fra sin Stol. Saa tog han Hammeren over i venstre Haand, og rakte Nick Carter sin højre.

Uden Betænkning gav Opdageren ham Haandslag og udvekslede nu med ham de hemmelige Tegn, som han kort forinden havde lært af Irlænderen.

Skomageren nikkede helt tilfreds og satte sig atter hen paa sin Plads bag Bænken.

Nick Carter til Anarkist-Eksamen.

„Jeg mærker at Du er en af vore," sagde Skomageren lidt efter: „Sig mig din Gruppes Nummer og Navn."

„Warshau tolv!" svarede Nick Carter uforfærdet.

„Ak, saa hører Du til samme Gruppe som min Ven Thaddeus! Kender Du ogsaa hans Anarkistnavn?" spurgte han med et lurende Blink i Øjet.

„Selvfølgelig, men det strider jo mod Reglerne at nævne det højt."

Anarkisten bøjede sig over imod sin Gæst, og Nick Carter hviskede nu Navnet „Orloff" ind i Øret paa ham.

„Og hvad er dit Anarkistnavn?"

„Hvor tør Du spørge mig om det?" sagde Nick Carter i en ærgelig Tone: „Tror Du, det er et Barn, Du har med at gøre?"

Nu lod Polaken til at være fuldstændig beroliget. Han lagde Hammeren fra sig paa en Hylde og rakte endnu en Gang Nick Carter sin Haand:

„Om Forladelse fordi jeg var saa mistroisk, Broder," sagde han helt bønlig: „Men jeg kunde ikke være andet, da Du jo var fuldstændig fremmed over for mig. Jeg vil besøge Thaddeus sammen med Dig!"

Det havde Nick Carter ikke taget med i sine Beregninger, og hvis Skomageren gjorde det, vilde alle Opdagerens Planer strande. Han svarede derfor:

„I Aften vil det ikke kunne lade sig gøre. Det er for sent."

„Godt. Saa gaar vi derhen i Morgen. Hvad Tid kan vi træffes?"

„Klokken tre i Morgen Eftermiddag. Jeg kan desværre ikke komme før, da jeg har vigtige Sager at ordne først. Skal vi træffes paa det aftalte Sted?"

Anarkisten betænkte sig lidt. Saa svarede han:

„Det kan vi godt! Men det er temmelig langt fra Politikammeret —"

„Det gør ikke noget, jeg skal prøve paa at komme en halv Time tidligere."

„Godt!" svarede Polaken, og idet han lagde Munden tæt ind til Opdagerens Øre, hviskede han:

„Altsaa i Morgen Eftermiddag, Klokken tre ved Kolumbus-Monumentet paa Kolumbus-Pladsen!"

Nick Carter nikkede. Endelig havde han erfaret, hvor „det aftalte Sted" for Tiden var.

„Jeg vilde egentlig gærne sende Thaddeus nogle Penge allerede i Morgen tidlig!" sagde Skomageren lidt efter.

„Det kan jeg besørge!" svarede Nick Carter. „Skriv et Par Linier om, at Pengene kommer fra Dig, saa skal jeg sørge for, at han faar dem. Foreløbig kan jeg jo lægge ud, saa maa Du sørge for, at jeg faar Pengene igen senere fra Gruppen."

Skomageren nikkede og kradsede nogle Linjer ned paa et Kort, som han derefter rakte Opdageren.

„Jeg skal nok besørge det hele!" sagde Nick Carter, og idet han rejste sig op, tilføjede han:

„Altsaa paa Gensyn i Morgen, Broder, og glem nu ikke, at komme i rette Tid paa „det aftalte Sted!"

Polaken nikkede igen. Saa trak han Gardinerne fra Vinduerne og aabnede Døren.

Nick Carter kunde ikke undertrykke et Lettelsens Suk, da han nu gik op ad Kældertrappen. Han var til Mode, som var han sluppen ud af et Løvebur.

Da han naaede hen til Gadehjørnet, blev han pludselig tiltalt af en Bølle, der saa højst uhyggelig ud.

„Kan Du ikke se Dig bedre for en anden Gang, saa Du ikke tramper paa andre Folks Fødder!" brummede han og saa arrigt paa Opdageren. „Vent lidt saa skal jeg vafle Dig!"

„Bare rolig!" svarede Nick Carter og hævede Haanden. Saa hviskede han hurtig: „Pas godt paa Skomageren, Chick, han vil sikkert straks forlade sit Værksted. — Hvor er Patsy?"

„Ovre paa den anden Side af Gaden."

Nick Carter skottede derover og smilte fornøjet, thi der ovre sad der en gammel Mand paa en Stentrappe. Han var tilsyneladende saa fuld, at han hverken vidste, hvad han hed, eller hvor han boede. Han saa ud til at have ligget i et Vandhul, for hans smudsige Klædedragt var pjaskvaad og klæbede fast til hans magre Legeme, medens hans Hat, der var hullet og forreven, laa flere Skridt fra ham paa Fortovet.

Det højre Øje saa ud, som om det var blevet ramt af et ordentlig Næveslag, for det skinnede i alle Regnbuens Farver, mens hans Næse prangede med en mistænkelig Rødme.

Han mumlede en hel Mængde usammenhængende Ord hen for sig og saa paa Nick Carter med et fjollet Grin

„Det er igen et af Patsys smaa Forklædnings-Mesterstykker!" sagde Nick Carter til Chick: „Stumpen" er sin Vægt værd i Guld. — Nu kører jeg i en Fart hen paa Politikammeret. Hvis Skomageren gaar, før jeg kommer tilbage saa lad mig det straks vide pr. Telefon."

Ti Minutter senere var Nick Carter naaet over til Mulberry Street, og faa Øjeblikke senere stod han foran Anarkistens Celle.

Orloff rejste sig tilsyneladende uden at være særlig forundret og rakte sin ubekendte Hjælper Haanden ud gennem Gitterdøren. Nick Carter kunde saaledes, uden at det saas, række ham en Konvolut med fire Femdollarsedler og „Skomagerens" Kort i.

Da Morawitz havde læst Kortet, stak han endnu en Gang Haanden ud genem Gitteret og udvekslede nu ligesom Skomageren før, det hemmelige Kendingstegn med Opdageren.

„Nu ved jeg, at Du er en af vore!" sagde han glad: „Jeg havde aldrig troet, at det vilde lykkedes os at komme i Forbindelse med Folk, der har Indflydelse hos Politiet, og det maa Du jo have, ellers kunde Du jo ikke saadan til enhver Tid gaa ind og ud her."

„Hvis Du bliver her i Landet nogen Tid, vil Du nok faa at vide, at vi har ganske andre Forbindelser!" svarede Nick Carter med et lunt Smil:

„Men jeg vilde gærne bede Dig skrive paa det Kort, jeg før gav Dig, at jeg har været her og har givet Dig Pengene. Det er nærmest for en Ordens Skyld, det gælder som Kvittering overfor Gruppen."

„Hvornaar taler Du igen med Skomageren?" spurgte Morawitz, da han havde skrevet, hvad Opdageren ønskede.

„I Morgen. Og i Nat Klokken tolv skal han aflevere nogle Bomber til Herskerinden. Da jeg ikke hører til Eders Gruppe, ved jeg desværre ikke, hvor han mødes med Zenobia, ellers vilde jeg endnu i Dag fortælle ham, at jeg har været hos Dig og har givet Dig Pengene. Kan Du ikke sige mig, hvor Herskerinden bor?"

„Det strider mod Reglerne, selv om jeg gærne vilde gøre Dig en Tjeneste, da Du har været saa tjenstvillig overfor mig!" svarede Orloff og rystede paa Hovedet.

„Naa, saa faar han vente, til jeg taler med ham i Morgen!" svarede Nick Carter i en ligegyldig Tone:

„Men nu maa jeg gaa. God Nat! — Hvad det var jeg vilde sige!" tilføjede han og vendte endnu en Gang tilbage: „Er der ellers noget Du vil have?"

„Ja, hvis det er muligt, vilde jeg gærne have en Æske Cigaretter, et Par Lys og nogle gode Bøger!"

„Det kan nok lade sig ordne, jeg skal i hvert Fald se, hvad jeg kan gøre for Dig! Kan Du læse Engelsk?"

„Aa ja, temmelig godt, jeg kan ogsaa Fransk og Tysk, for jeg har faaet en ret god Opdragelse."

„Saa er Du vel af god Familie, Broder?"

„Ja, ganske vist!" svarede Fangen med et Suk, medens hans Ansigt formørkedes: „Jeg vilde give meget til igen at kunne være hjemme i Polen hos min Moder og mine Søskende!"

Nick Carter fik en god Ide. Det var af stor Vigtighed, at Orloff ikke igen kom i Berøring med New Yorker-Anarkisterne, da de ellers vilde opdage Nick Carters Dobbeltspil. Det kunde han bedst forhindre ved at sende Thaddeus Morawitz ud af Landet. Derfor sagde han:

„Jeg vil gøre Dig et Forslag, Broder! Du kan ikke være Gruppen her i Byen til nogen særlig Nytte, for Du er ung og ubeslutsom. Hvad mener Du om at vende tilbage til din Hjemstavn? Jeg vil gærne betale Rejsen for Dig. Du behøver kun at sige ja, saa er Du fri om nogle Timer, og kan sidde som Passager om Bord paa et Dampskib til Europa."

Orloff saa ud, som vidste han ikke, om han havde hørt rigtig.

„Hvis Du ogsaa vilde gøre det for mig, Broder!" udbrød han bevæget. „Du aner ikke, hvor stor en Tjeneste Du gjorde mig dermed, for jeg er ved at fortvivle af Hjemve. Og naar jeg kan komme til at forlade New York saa snart, føler jeg mig ikke længere forpligtiget til at bevare Gruppens Hemmeligheder. Jeg kan mærke, at Du gærne vil vide, hvor Zenobia bor. Kom nærmere, Broder, saa skal jeg sige Dig det!"

Han gik selv helt hen til Gitterdøren, og hviskede Nick Carter Anarkistherskerindens Adresse.

Opdageren nikkede glad.

„Du skal snart høre fra mig igen," sagde han: „Men nu maa jeg virkelig gaa. God Nat!"

Bombe-Værkstedet.

Et Kvarter senere var Nick Carter igen henne i den femtende Gade, hvor Chick holdt Vagt. Patsy havde imidlertid sat sig ind i et Værtshus, hvor han sad med et Glas Whisky foran sig, medens han stirrede sløvt ud af Vinduet.

„Er Skomageren gaaet?" spurgte Mesteren sagte, idet han blev staaende i Nærheden af Chick som for at tænde sin Cigar.

„Nej!"

„Gaa saa over til Patsy og sig, at han nu maa passe paa alene. Jeg har ganske vist faaet Zenobias Adresse at vide, men Skomageren maa dog bevogtes omhyggeligt, da den Mulighed ikke er udelukket, at det snedige Kvindemenneske er flyttet.

Og saa har jeg et Arbejde til Dig, Chick. Du maa tage over til Hoboken, hvor Evropa-Damperne ligger. Der maa Du se at faa fat i Hovmesteren paa det Skib, der skal gaa i Dag, og sige ham, at jeg har en Passager, som jeg af bestemte Grunde ønsker sendt til Evropa under et paataget Navn.

Løs nu Billet til anden Klasse, men glem ikke at stikke lidt til Hovmesteren for hans Velvillie.

Saa kører Du til Politikammeret og beder i mit Navn Politi-Inspektøren Mac Clusky om at overgive Dig Fangen Thaddeus Morawitz. Du maa gærne fortælle Inspektøren, at jeg vil sende Fyren hjem.

Derpaa bringer Du Polaken om Bord og sørger for, at han ikke kommer i Land igen. Du kan give ham hundrede Dollars med saa at han kan betale sin Rejse fra Bremerhafen til Rusland.

Naar det er besørget, gaar Du hjem."

„Er det saa det hele!" sagde Chick: „Jeg troede det var noget meget mere vanskeligt, Du vilde give mig at bestille!"

„Du skal ikke underkende den Sag Chick. Fremfor alt, maa Du passe paa, at Fangen hverken under Vejs, paa Kajen eller om Bord faar Lejlighed til at tale med nogen eller at gøre hemmelige Tegn, for alt kan tænkes, at han er en Forræder, til Trods for sin tilsyneladende Oprigtighed. Hvis saa er, vil al anvendt Møje og Besvær have været forgæves."

„Det skal ikke sætte Dig graa Haar i Hovedet," svarede Chick. „Jeg skal passe paa ham som en Smed."

Og Chick forsvandt over i Værtshuset, for at sige til Patsy, at han nu maatte overtage Vagten alene.

Lidt efter bankede Nick Carter paa Anarkist-Skomagerens Kælderdør, men den blev ikke aabnet. Først da Opdageren havde banket for anden Gang, hørte han slæbende Skridt, og straks efter spurgte Skomageren ud gennem Døren:

„Hvem er det?"

„Det er mig, Budet fra Thaddeus!" svarede Nick Carter.

Skomageren maatte have genkendt Stemmen, for nu aabnede han Døren lige med det samme.

„Hvorfor kommer Du tilbage igen?" spurgte han og saa mistroisk paa Opdageren.

„Jeg vilde give Dig disse Linier!" svarede Nick Carter og trak Kortet med Fangens Kvittering op af Lommen. „Jeg glemte før, at jeg har noget meget vigtigt at besørge i Morgen tidlig. Jeg prøvede derfor paa at komme til at tale med din Ven endnu i Dag og det lykkedes mig."

„Den sagkyndiges" Ansigt opklaredes, medens han læste Kortet.

„Kom indenfor!" sagde han: „Jeg ser, at jeg kan skænke Dig fuld Tillid, skønt jeg først har lært Dig at kende i Dag!"

Da Anarkisten havde lukket Døren omhyggeligt, førte han Opdageren ind i et Bagværelse, hvor han „fabrikerede" Bomberne.

Rundt om paa Væggenes Hylder laa der Glasrør i alle mulige Former, medens Arbejdsbordet var opfyldt af Dynamitstænger, Nitroglycerin og Skydebomuld i skøn Samdrægtighed. I en aabentstaaende Kasse fandtes der en Del færdige Bomber.

„Naa, hvad mener Du saa om mit Arbejde, Broder?" spurgte „den sagkyndige" med et veltilfreds Smil.

„Du er en Kunstner i dit Fag!" svarede Nick Carter med vel spillet Beundring:

„Men finder Du ikke at det er for farligt, at arbejde i dette Bagværelse? Kunde Du ikke vælge et sikrere Skjulested?"

Skomageren lo og rystede paa Hovedet.

„Jeg er sikrere her, end om jeg var beskyttet af en hel Hær! Ingen kan mod min Vilje aabne Døren eller et af Vinduerne, uden derved at faa en af mine største Bomber til at eksplodere. Du kan vel nogenlunde tænke Dig, hvad Følgen deraf bliver? — Hele denne Del af Byen vilde derved sprænges i Luften!"

„Men sæt nu, dine Sikkerhedsforanstaltninger ikke virkede, og Du blev anholdt, hvad saa?" spurgte Opdageren.

„Det er jeg ogsaa forberedt paa. Jeg har nemlig baade Dag og Nat nogle Bomber bundne fast om Livet paa mig.

De er forbundne ved en Snor, som ligger i min Lomme. Jeg har kun nødig at trække i Snoren, for at faa hele Ladningen til at eksplodere.

Jeg vil ved en saadan Lejlighed ganske vist blive revet i Stumper og Stykker, men en lignende Skæbne vil ogsaa ramme ethvert andet Væsen, der er mig i tredive Fods Omkres."

„Du har taget alt godt i Agt Broder!" sagde Nick Carter, men ved sig selv tænkte han: „Det vil blive et vanskeligt Stykke Arbejde at overvinde den Mand uden at sætte en hel Del Menneskeliv i Vove —"

„Naa jeg vil ikke opholde Dig længere!" vedblev han højt. „Det bliver altsaa ved vor Aftale, vi træffes i Morgen Klokken halv tre, paa „det aftalte Sted" og gaar sammen op paa Politikammeret til Thaddeus Morawitz?"

„Hvis jeg lever til den Tid, skal Du finde mig paa Pletten!" svarede Polaken tørt.

Han rakte Opdageren Haanden, og Nick Carter forlod de uhyggelige Rum, hvor der laa Eksplosionsstof nok til at sprænge en hel Hær i Luften.

Da Nick Carter kom op paa Gaden, saa han sig om efter Patsy. Han havde imidlertid i en eller anden Port maskeret sig om, og i Stedet for den gamle, fulde Mand, stod der nu en italiensk Skopudser med sin Kasse paa Ryggen og lænede sig op ad en Lygtepæl, medens han ventede paa Kunder.

Da Nick Carter gik forbi „Italieneren", hviskede han:

„Tab ikke Fyren af Syne, Patsy, for han tilhører den farligste Slags Mennesker! Men læg frem for at Mærke til, at Du under ingen Omstændigheder maa angribe ham eller true med at anholde ham, for han bærer et helt Forraad af Bomber paa sig!"

I Zenobias Lejlighed.

Da Nick Carter havde faaet Zenobias Adresse at vide af Thaddeus Morawitz, besluttede han at ændre sin Plan, ikke mindst fordi han jo ogsaa nu vidste, hvor „det aftalte Sted" var, hvor Zenobia skulde træffe den Mand, der skulde udføre Attentatet.

Nu var det ikke nødvendigt, at følge efter Forbryderne til Washington; Nick Carter kunde gøre dem uskadelige her paa Stedet.

Efter hvad Arrestanten havde sagt, boede Zenobia i 27. Gade. Det var et af de smaa, to Etages Teglstens Huse, der bebos af den mere velhavende Befolkning.

Zenobia Zara havde ikke kunnet vælge noget bedre Opholdssted, for her var der næppe nogen, der tænkte paa at lede efter hende.

Tilfældigvis kendte Nick Carter Kvarteret, fordi Danny — hans Chaffeur — som var gift, netop boede i et Hus, ikke langt fra hvor Zenobia var flyttet ind.

Nick Carter sprang op i en Droske og kørte hjem, hvor han haabede endnu at kunne træffe Danny.

Det viste sig, at Chaffeuren endnu ikke var gaaet, og Nick Carter lod ham kalde op til sig i sit Arbejdsværelse.

„Der er noget, jeg vil spørge Dem om, Danny!" sagde Nick Carter.

„Ved De, om der er en Luge i Taget paa det Hus, De bor i?"

„Ja, det er der, Hr. Carter!"

„Og ved De maaske, om der ogsaa er det paa Huset ved Siden af?"

„Det er der sikkert. Husene er nemlig bygget samtidig og er ganske ens."

„Tak, det var alt, hvad jeg vilde vide. Jeg har ikke Brug for Bilen mere i Aften, De kan godt gaa hjem, og jeg vil endda gaa med Dem."

„Det er mig en stor Ære, Hr. Carter!" svarede Danny, der ikke anede, hvad Nick Carter havde i Sinde: „Det vil glæde min Kone, at turde byde Dem velkommen i vort Hjem."

„Sig mig en Gang!" vedblev Opdageren: „Har det Hus, der ligger til højre for Deres, været ubeboet i længere Tid?"

„Nej, egentlig ikke, men de Mennesker, der bor der, er som oftest bortrejst i længere Tid, thi Rullegardinerne er nede næsten hele Aaret. Men i de sidste Par Dage ser det ud, som om de er kommen hjem igen."

„Det er godt, Danny, Tak for Oplysningerne! Vil De vente paa mig, jeg kommer straks, saa kan vi følges ad."

Opdageren tog derpaa en Haandtaske ud af et Skab, lagde et stort Forraad af Tyveværktøj, lavet af fineste, engelske Staal, ned i den og forlod derpaa Huset sammen med sin Chaffeur.

„De undrer Dem vel over, at jeg vil besøge Dem saa sent paa Dagen?" sagde Nick Carter, mens de var paa Vej til Dannys Hjem:

„Jeg har nemlig i Sinde, gennem Taglugen at trænge ind i det Hus, der ligger til højre for Deres."

Da de var komne hjem til Chauffeuren, var Klokken allerede bleven ni, og Nick Carter gik derfor straks op paa Loftet, hvor han krøb op paa en kort Stige for nøje at undersøge Taglugen, idet han gik ud fra, at Nabohusets Luge var nøjagtig Magen til til denne her. Saa gik han ud paa det flade Tag og over paa Nabohusets, hvor han undersøgte, om Lugen var laaset af eller ikke.

Trods alt det han ruskede i den, var han dog ikke i Stand til at rokke den, og der var derfor ikke andet for ham at gøre, end at skære et Hul i Taget, saa han kunde stikke Haanden igennem og skyde Slaaen, der lukkede Lugen, til Side.

Efter først at have lyttet opmærksomt efter, om der var nogen paa Loftet, tog han et Centrumsbor frem, og borede nu en Del Huller i en Rundkres saa tæt ved Siden af hverandre, at der næppe var en Millimeter imellem dem.

Midt i Kresen skruede han saa et Vridbor fast, og idet han benyttede det som Haandtag, trak han med et kort, stærkt Ryk det cirkelformede Stykke Træ op.

Nu var det kun Legeværk at stikke Haanden ned gennem Hullet, fjærne Slaaen og faa Lugen aabnet.

Han forlod derfor Taget lige saa lydløst, som han var kommen, og gik tilbage til Dannys Lejlighed, hvor han tilbragte nogle Timer i livlig Samtale med sin Chaffeur og hans unge, smukke Kone.

Klokken var næsten tolv, da Nick Carter rejste

sig og sagde, at han maatte gaa i Gang med sit Arbejde.

„Vil De ikke tage mig med, Hr. Carter?" spurgte Danny, der allerede flere Gange havde været Mesteren behjælpelig.

„Nej, men bliv her, og hør nøje efter, naar der bliver banket tre Gange paa Væggen inde fra Ejendommen her ved Siden af. Saa snart De hører det Tegn, kommer De ind til mig ad samme Vej, som jeg gaar herfra."

Faa Minutter efter sneg Nick Carter sig lydløst ned gennem Lugen i Zenobias Hus og listede sig nu ned ad Trapperne.

Det lod ikke til, at der var nogen inde paa første Sal, men da Opdageren kom ned i Stuen, skælnede han tydelig to Kvindestemmer. Han hørte straks, at den ene maatte være Zenobias, den anden derimod kendte han ikke.

Som var det med Kattefjed listede Nick Carter sig hen til Døren og pressede Øret tæt ind imod den.

Nu kunde han tydeligt opfatte hvert Ord.

Zenobia talte netop med den anden Dame om Bombemageren og hans besyndelige forstyrrede Karakter.

„Han er gal!" hørte Opdageren Zenobia sige „Hver Gang han kommer i min Nærhed, faar jeg en Følelse af, at han for rent og skært Tidsfordriv kunde finde paa at lade en af de Bomber, som han stadig bærer hos sig, eksplodere.

Forøvrigt er Klokken snart tolv, og da han som Regel kommer noget før den aftalte Tid, maa han snart være her.

Det er bedst, at han ikke ser Dig, for han er Mistænksomheden i egen Person. Du kan gaa op i mit Sovekammer saa længe, men tænd ikke Lys."

Næppe havde Nick Carter hørt de sidste Ord, før han med Lynets Fart fo'r op af Trappen til første Sal.

Den første Dør, han aabnede, førte ind til et Sovekammer; det kunde han se ved Skæret af en Gadelygte, der stod lige nedenfor.

Nick Carter havde næppe skjult sig bag et Klædestativ, før Zenobias Veninde traadte ind i Værelset. Opdageren tog lydløst en Flaske med Kloroform op af Lommen, og hældte noget af det udover et Tørklæde.

„Hvad er det dog, her lugter af?" hørte han den unge Pige udbryde.

I næste Øjeblik styrtede Opdageren sig over hende og pressede Tørklædet saa fast ind mod hendes Mund og Næse, at hun blev nødt til at indaande den bedøvende Kloroform.

Hun kunde ikke raabe om Hjælp — og hun sank bevidstløs om paa Gulvet.

Opdageren løftede hende op og lagde hende paa Sengen.

Den Dosis, hun havde faaet, var saa stærk, at hun sikkert ikke vilde komme til sig selv igen de første Par Timer.

Endnu medens Nick Carter var i Lag med at bedøve den unge Pige, hørte han, at der blev ringet nede paa Gadedøren.

Saa hørte han Zenobia komme ud i Gangen og lukke Døren op.

„Bare dette vandrende Bombelager ikke støder paa noget i Mørket," tænkte Nick Carter ved sig selv: „for saa flyver vi allesammen saa højt til Vejrs, at vi ikke kommer ned igen de første fjorten Dage!"

Dog — det hele spændte heldigt af.

Zenobia førte „den sagkyndige", som hun jo havde kaldt ham ved Mødet, ind i Stuen og lukkede Døren.

I næste Øjeblik sneg Nick Carter sig atter ned af Trappen, indtog sit forrige Stade og pressede Øret tæt ind til Døren.

„Naa, er Du der!" hørte han Zenobia sige: „Punktlig som altid! Har Du Bomberne med?"

„Det var et underligt Spørgsmaal!" brummede den lille, halvgale Mand. Og efter et Øjebliks Tavshed vedblev han:

„Ved Du hvad, Zenobia — Naar jeg saadan ser paa din Skønhed, kribler det ligefrem i mig efter at kaste et af mine smaa Stykker Legetøj for dine Fødder — for Du er egentlig altfor smuk for denne Verden.

Anarkist-Herskerinden lo, men Nick Carter hørte meget godt, at Latteren var tvungen.

„Du er ikke den eneste, som har truet mig paa den Maade!" sagde hun.

„I Gaar var der ogsaa en, der kom med saadan en Trusel, kun med den Forskel, at han mente det alvorligt, medens Du kun behager at bruge en af dine sædvanlige daarlige Vitttigheder."

„Hvem har været fræk nok til det? Nævn mig Navnet paa den Karl, og han skal ikke komme til

at leve Døgnet ud!" udbrød Skomageren opbragt. „Jeg skal nok, uden Betænkning, smide ham en af mine Bomber lige i Hovedet."

„Ske kunde det, at jeg en Gang vil minde Dig om disse Ord," sagde Zenobia listigt.

„Foreløbig vil vi dog lade den Sag staa hen."

„Ja, men det vil jeg ikke!" udbrød Polaken stædigt: „Hvem er den Mand? Hvad hedder han?"

„Hans Navn vil jeg af visse Grunde ikke nævne Dig, men saa meget vil jeg sige: Jeg mener den Mand, der er vor udvalgte, og som jeg i Morgen skal overrække Bomberne paa det „aftalte Sted". Forøvrigt gider jeg ikke have videre med ham at gøre, og jeg vilde ønske, at der var en anden, der vilde paatage sig at give ham Bomberne!"

„Lad mig gøre det, Zenobia!" svarede Skomageren hurtigt: „Du kan give mig et Par Linjer med til ham, om at Du er bleven forhindret i at komme. Jeg skal saa følge ham til Washington og sørge for, at han udfører sit Arbejde. — Skulde han slippe levende fra det, saa skal jeg snakke et Par Ord privat med ham!" og han lo lumskt:

„Men saa skal jeg vel tage de Bomber, som jeg har her med mig igen?"

„Ja, tag dem kun med Dig! Jeg har endnu fuldt op af de Bomber, som Du har foræret mig til min personlige Beskyttelse."

„Har Du da ikke altid et Par Stykker hos Dig?" spurgte han.

„Nej!"

„Det er meget forkert," udbrød Skomageren strængt: „Og det vil Du sikkert komme til at angre!"

Nick Carter hørte den skønne Kvinde le klokkerent, og derefter give Skomageren nøjagtig Besked om, hvor og naar han skulde hente „den udvalgte" i en lukket Vogn.

Lidt senere forlod den gale Anarkist Stedet. Nick Carter var nu alene med Zenobia Zara.

Eksplosionen ved Kolumbus-Mindemærket.

Da Zenobia havde lukket Døren efter sin Gæst, vendte hun til bage til Stuen. Hun gik hen til Bordet for at ordne nogle Bøger, da hun hørte en svag Støj bag ved sig.

Hun vendte sig forskrækket om, og — stod Ansigt til Ansigt med Opdageren.

„Nick Carter!" gispede hun.

„Ja, det er mig, Zenobia," svarede han roligt: „Det undrer mig forøvrigt, at De straks kendte mig, for saa vidt jeg erindrer, har De kun set mig den ene Gang, da jeg sammen med Inspektør Mac Clusky besøgte Dem i Fængslet."

„Et Ansigt som Deres, glemmer man ikke saa hurtigt!" svarede Zenobia:

„Jeg tager vel ikke Fejl i et antage, at De er kommen for at føre mig til Fængslet i Washington?" vedblev hun i en let Selskabstone.

„Deres Skarbsindighed er ligefrem beundringsværdig!" svarede Nick Carter spotsk.

„Og hvis jeg nu vægrer mig ved at følge med Dem?" sagde hun med lynende Øjne.

Opdageren trak paa Skuldrene:

„Jeg kan ikke tro, at en saadan Vægring vil have have nogen Indflydelse paa Begivenhedernes Gang."

Der opstod et Øjebliks Tavshed. Nick Carter og Anarkist-Herskerinden betragtede hinanden. Saa sagde Zenobia i samme lette Tone som før:

„Hvordan er De for Resten sluppet herind i Huset?"

„Jeg tog mig den Frihed at stige ned igennem Taglugen, da jeg ikke vilde ulejlige Dem med at aabne Døren for mig!

Jeg har forøvrigt staaet længe nok uden for Døren til at have hørt baade Deres Veninde, og den særdeles interessante Forhandling med Bombemageren. Hvad Damen angaar, saa ligger hun bedøvet oppe i Soveværelset. Hun var saa uheldig at lugte til et Tørklæde, der var gennemtrukket af Kloroform."

Zenobia rynkede Panden. Hun indsaa nu, at Spillet var tabt.

„Det er bedst, at De efterlader et Par Linjer her, for at Damen deroppe kan vide, hvor De er gaaet hen," sagde Nick Carter roligt men bestemt. „Der paa Skrivebordet er der jo baade Pen, Blæk og Papir. Sæt Dem

hen og skriv, at indtrufne, uforudsete Omstændigheder har tvunget Dem til at forlade Deres Hjem her paa ubestemt Tid. Det er jo fuldkomment sandt."

Zenobia trak paa Skuldrene men adlød. Imens bankede Opdageren tre Gange paa Væggen.

„Jeg har kun givet et Tegn til min Chauffeur."

Der var næppe gaaet fem Minutter, før der hørtes Fodtrin ude i Gangen, og kort efter viste Dannys høje Skikkelse sig i Døren.

„Til Tjeneste, Hr. Carter!" sagde han i en saa rolig Tone, som om han stod overfor sin Herre hjemme i hans Arbejdsværelse.

„Vil De køre frem med Automobilen!"

„Vel!" svarede Danny med et Buk, hvorefter han trak sig tilbage for at udføre sin Herres Befaling.

„Det hele er nok som et Æventyr!" udbrød Zenobia spotsk: „Naa, jeg maa nok foreløbig finde mig i det uundgaaelige, skønt det ingen Nytte er til, at De tager mig med til Washington, min kære Hr. Carter!"

„Det lader vi staa hen!" svarede Opdageren. „Jeg har Beviser nok mod Dem til at faa Dem paa den elektriske Stol. Selv om De ikke personlig har udført Mordet paa O'Flahertys Søskende, har De dog været baade Anstifterinde og Hjælperske til Forbrydelsen. Desuden har De jo ogsaa planlagt et Mord paa O'Flaherty, hvad De selv har truet ham med i Deres Brev til ham!

Endvidere maa jeg i høj Grad bebrejde Dem, at De halvt om halvt har forledt denne halvgale Skomager til at kaste en Bombe efter den Mand, som fornærmede Dem ved at aftvinge Dem et Ægteskabsløfte!"

„Det har jeg aldrig talt et Ord om!" udbrød Zenobia medens hun med knyttede Hænder og lynende Øjne traadte Nick Carter et Skridt nærmere.

Opdageren slog afværgende ud med Haanden.

„Nej, der er rigtigt nok!" svarede han ilterf: „De har ikke med en Stavelse, men De har dog indrettet det saadan, at vedkommende maa blive sprængt i Luften ved en af Deres saakaldte „sagkyndiges" Bomber!"

Zenobia knejste med Nakken og vendte trodsig Opdageren Ryggen, som om hun ikke havde mere med ham at tale om.

I dette Øjeblik truttede Automobil-Hornet ude paa Gaden.

Danny havde sandelig skyndt sig.

„Tør jeg bede Frøkenen om at stige til Vogns?" udbrød Nick Carter med spotsk Høflighed men tilføjede strængt: „Ingen Snak her! Der hænger Deres Hat og Deres Kaabe... Se til at blive klar i en Fart! Og mærk Dem endnu et: Skulde De prøve paa at lave nogle underfundige Kunster mod mig, vil jeg ganske glemme, at det er en Dame, jeg har for mig — endsige en Datter af en russisk Prinsesse!"

„Skurk, Laban!" udbrød den stolte Kvinde edderspændt og stampede i afmægtig Raseri med Fødderne i Gulvet.

Og hun tilføjede hen for sig med klaprende Tænder:

„O, jeg Tosse! Havde jeg dog bare lydt Skamagerens Raad: altid at bære en Bombe hos mig!...

Men hvad nytter nu det hele?"

Saa gik hun hen til Stumtjeneren, iførte sig Kaaben og tog dernæst sin Hat paa foran Spejlet.

„Naa, synes De saa om mig, Hr. Carter?" spurgte hun og tilkastede ham et flanende Blik, medens hun satte sin Hattenaal fast.

„Jeg vilde have gjort det, hvis Deres Indre havde svaret til Deres Ydre, men det er jo desværre ikke Tilfældet," sagde Nick Carter.

„Men hvor er iøvrigt Deres Gadedørsnøgle?"

Zenobia pegede paa et lille Bord, hvor der laa et Bundt Nøgler.

Nick Carter aabnede Døren og sagde spotsk:

„De først Frøken!"

Zenobia slog med Nakken og bruste ærgerlig forbi ham. Et Øjeblik efter sad hun i Bilen ved Siden af Nick Carter og kørte nu til Politikammeret, hvor hun skulde tilbringe Resten af Natten i en Celle.

Næste Morgen, da Klokken var et Kvarter i ti, kørte Nick Carter i sin Automobil henimod Kolumbuspladsen.

Han havde ændret sin Plan saaledes, at han vilde tage „den udvalgte" til Fange, før Skomageren kom i sin lukkede Vogn.

Derefter vilde han lade Bombefabrikanten vende tilbage til sit Værksted, og naar de mødtes om Eftermiddagen, bedøve ham med et rask Slag, før han fik Tid til at sprænge sig selv og ham i Luften.

Men Opdageren havde ikke beregnet, at Anarkisten kunde komme til Mødestedet før ham.

Da Danny kørte ind paa Pladsen fra den ottende Avenue, saa Nick Carter, at der fra den modsatte Side af Pladsen kom rullende en lukket Vogn med to Heste for. Den holdt stille. Døren aabnedes og en lidet paafaldende klædt Mand steg ind i Vognen.

„Holdt, Danny!" raabte Nick Carter til sin Chauffeur. Saa sprang han ud af Automobilen og løb hen imod Køretøjet.

Nick Carter tænkte slet ikke paa den Mulighed, at „den sagkyndige allerede nu vilde dræbe sin forhadte Kammerat, han var tværtimod sikker paa, at han først vilde lade „den udvalgte" udføre Attentatet.

Men næppe var Opdageren naaet hen til Kolumbus-Monumentet, før der hørtes et øredøvende Knald.

Samtidig dermed slog en Ildsøjle i Vejret, og Vognstumper og Stumper af Mennesker og Dyr hvirvledes rundt i Luften.

Heldigvis var Opdageren dækket af Monumentet, saa han undgik at blive ramt.

Han blev ganske vist slaaet til Jorden af det voldsomme Lufttryk men slap dog med et Par Buler.

Da han rejste sig igen, var der kun et dybt Hul i Stenbroen der, hvor Vognen havde holdt. Heldigvis var Pladsen temmelig mennesketom, saa der var ikke mange komne til Skade, og de nysgerrige, der lokkedes til ved Eksplosionen, blev snart spredte af Politiet og Brandvæsenet, der hurtig kom til Stede med Patruljevogne og Sprøjter.

Efter at Nick Carter havde givet den ledende Overbetjent de nødvendigste Oplysninger, lod han Danny køre sig til Mulberry-Street, hvor han fortalte Inspektør Mac Clusky om den nyeste Begivenhed.

Endnu samme Dag blev Bombeværkstedet sat under Vand af Brandvæsenet. Derefter blev Døre og Vinduer forsigtig aabnede, og man trængte ind i Kælderen.

Det lykkedes de brave Brandmænd at fjerne alt det farlige Sprængstof uden et eneste Uheld, og den Fare, der truede hele Kvarteret var dermed fjernet.

Bladene bragte spaltelange Artikler om den anarkistiske Skomagers Værksted, men der var ingen, der anede, at det egentlig var den store Opdager Nick Carter, man kunde takke for, at den uhyggelige Sværmer var bleven gjort uskadelig!

Ende.

Næste Bind (Nr. 61) indeholder:

Ling Gee's Opiumshule.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York London E. C. Dresden. Paris.